DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

ihtilal

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

ihtilal

zelzele

ZİNCİR

♪: Michael Ortega, Memories

Bir çocuk olduğum ânı hatırlamıyorum ama bir canavara dönüştüğüm o an, dün gibi aklımda.

Müzik kutusundaki balerin, anılarımın içinde tek bacağının üzerinde yükselmiş, bana sadece öldürme arzusunu ve öldürülme korkusunu aşılayan o müziğe eşlik ederek usulca dönmeyi sürdürüyordu.

Katil değildim, olmayacaktım, olduramayacaktı, saldırıları boşaydı.

Boşa mıydı? O zaman neden iki elim, iki farklı cebimde, bir bıçağı ve bir kâğıdı içimdeki öldürme arzusu ve öldürülme korkusuyla sıkıca kavrıyordum?

Ruhumu ini yapan canavar bir defa daha gözlerini açıp, zihnimden dökülen kelimeleri sakince okumaya başladı. Bıçağın sapını daha sıkı kavradım. Öldürme ihtiyacı boğazımda sıkışıp kalan, eğer ciğerime inmezse beni boğacak bir nefes gibiydi. Öldürülmeden çıktığım geçmişe borçlu hissettiğim için mi yoksa geçmişin boğazını kesip sesini susturmak istediğim için mi bu bıçağı sıkıca kavriyordum; işte o gece bunu ben de bilmiyordum.

Bomboştum, ruhum kaybolmuştu, ruhumu hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, onun olması gereken yerin bir canavarın inine dönüşmesine göz yummuştum.

Hatırlıyorum. Müzik kutusunun içinde dönen balerini izlediğim o soğuk aralık gecesini hiç unutmadım. Kaç yaşında olduğum konusunda bir fikrim yok, sanki çocukluğuma ait tüm yaşlar hafızamın içinde kaybolmuş ve ben hiçbir zaman bir çocuk olmamışım. Ama bir çocuk bedeniyle yaşadığım her kâbusu hatırlıyorum.

Önüme aldığım müzik kutusuna bakarken, bir önceki gece patlattığı dudağımdaki acıya rağmen tebessüm ettiğimi hatırlıyorum. Oysa bu tebessümüme rağmen, dudağımdaki acıdan dolayı değil, içime usul usul ekilen nefret tohumları yüzünden kaşlarım çatılıyordu.

Kapının kolu çökerken kalbimin de göğsümün içinde çöktüğünü hatırlıyorum. Müzik kutusunun kapağını kapattım ve dik bir şekilde oturdum, çünkü onun önünde dik durmazsam beni daha çok ezeceğini biliyordum.

Anılarımın içinden, "Ne lan senin o elindeki?" diye sorduğunda ben yeniden o odadaydım, yerde oturuyordum, müzik kutusunun kapağını kapatmıştım, yeniden o çocuktum.

"Hiç," deyip, gözlerimi ona çevirdiğimde, işte orada, bir çocuğun gözlerinde, ölme korkusu ve öldürme arzusu vardı. Meydan okumamı gördüğünü biliyordum. Bu meydan okumayı küçümsediğini de biliyordum.

"Ver elindekini."

Gözlerimi ondan çekmedim. Birbirimize baba ve oğlu gibi değil, iki düşman gibi baktık o gece. Diğer tüm geceler olduğu gibi...

Aniden eğildiğini hatırlıyorum. "Ver dedim sana lan!" diye bağırdı ama irkilmedim. Küçük çocuklar, bir müddet sonra çok fazla maruz kaldığı şeylere karşı tepki vermeyi bırakıyordu. Ağır ağır yumup geri açtığım gözlerimde ona karşı sarsılmaz bir nefret vardı. Görüyordu. Biliyordum. Müzik kutusunu ona uzatırken tek istediğim çenesini kesmesiydi. Müzik kutusunun kapağını açtığında, az önce kulağıma hoş gelen ama sonrasında tüm hayatım boyunca duymaya devam edeceğim ve içimdeki canavarı besleyecek o melodi dışarı dökülmeye başladı.

Aşağılayıcı bakışları, burnundan verdiği alaycı nefesiyle birleşti ve gülerek, "Oturmuş karı gibi buna mı sırıtıyordun yani?" diye sordu. Sorusuna tepki vermedim. Sadece ona dik dik baktım. Bu onu öfkelendirdi. "O yüzünü dağıtırım senin. Dik dik bakma bana. Cevap ver."

"Bazen ne düşünüyorum biliyor musun, baba?" diye sorduğumda, soracağım sorunun bende yaratacağı tahribatın farkındaydım. Ama yine de sordum. "Dedem seni değil de ölmüş amcamı daha çok sevdiği, o adam ölmüş olduğu hâlde onu daha çok bağrına bastığı için mi böyle oldun sen?"

Tüm sesler sustu.

Susmayan sadece müzik kutusunun sesiydi.

Terazinin bir ucunda çocukluğum, bir ucunda dönüşeceğim canavar duruyordu ve tam şu an, biri ağır basmak üzereydi.

Yüzüme fırlatılan müzik kutusunun yarattığı acıyı hatırlıyorum. Yüzümden yere düşerken müzik kutusu artık tek parça değildi. Yere eğildim, acıyan yüzümü kapatmaya çalıştım, çünkü onun durmayacağını

biliyordum, çünkü bir kez başladığında asla durmazdı. Benim babam böyle bir adamdı.

Vurdu. Sırtıma. Sırttan düşmanı vurur insanın. Babam düşmanımdı, artık daha iyi anlıyordum. Hayranlıkla izlediğim o balerin, şimdi kâbuslarıma konu olacak kadar sert bir şekilde sırtıma saplanıp çıkarken, balerinlerin bıçaklardan keskin olabileceklerini düşündüğümü hatırlıyorum.

"Kurşun Asker masalını çok seviyordun, değil mi?" diye bağırırken o gece şiddetin dozunu daha da arttıracağını biliyordum. Uyuşmuştum. Sadece darbeleri kabul ediyor, onun sözcüklerini kafamın içine mıh gibi kazıyordum. "Balerinler senin gibilerle olmaz. Sen eksik ve hasarlısın, zavallısın ve benim gibi bir canavarsın. O çok sevdiğin Kurşun Asker masalındaki asker gibi bacağını kopartmamı ister misin? Senin şu çırpı bacaklarını koparacağım!" Bu cümleler geçmişin içinden geleceğe bile izlerini uzatacak kırbaç vuruşları gibiydi.

Geçmişin içinde, tek bacağının üzerinde duran bir kurşun asker, müzik kutusunun içinde usul usul dönen balerini izlemeye devam ediyordu. Müzik kutusunun içinden yayılan o sesi duyuyordum. Karanlık sokakta yere düşen her bir adımımda, mermi gibi yağan yağmurun altında, her an, her saniye, huzursuzca daldığım uykularımda bile ben o müziğin sesini duymaya devam ediyordum.

Sis ve yağmur, birbirine karışan iki yabancı nefes gibiydi. Ve çok geçmeden, bir çarpma sesi duydum ama bu beni durdurmadı, içimde bir merak bile uyandırmadı. Duyduğum tek bir ses vardı. O da yıllardır bana eşlik eden o melodiydi.

Ta ki bir kadının sesi, o melodiyi susturana kadar.

Önce sessizce, "Yardım edin," dedi. Daha sonra, melodinin birden dağılıp kaybolmasına neden olacak şekilde, "Yardım edin!" diye bağırdı ve sessiz kalbim şiddetle çarpmaya başladı. Adımlarımı yavaşlatmak istedim ama buna engel olamadım, yetişmem gereken bir yer vardı, kaosu yaratmasına izin vermem gereken bir canavar vardı.

Bu gece ya ölecektim ya da öldürecektim. *Katil değilsin sen, katil değilsin...* Cebimdeki bıçağı daha sıkı kavradım. Cebimdeki kâğıdı da daha sıkı kavradım.

Birden, o melodinin sesini kesen çığlıkların sahibi öyle bir cümle kurdu ki, zaman durdu.

"Paltonuzu portmantodan alırken, kalbinizi evde mi bıraktınız? Göğsünüzü boş mu unuttunuz? Ne olursunuz, yardım edin!"

Bir şeyler daha söyledi ama hiçbir şey, bu söyledikleri kadar dikkatimi çekmedi.

Omzumun üzerinden ona baktım.

Anılarımın içindeki balerin işte tam da oradaydı, çocukluğumun sırtına bıçak olup batmamış, kanımın rengine boyanmamış gibi tüm beyazlığıyla orada, yaralı bir köpeğin önünde duruyordu.

Bu, kurşun askerin, balerini gördüğü ilk andı.

1. GECE

♪: Entwine, Safe in a Dream

Sisin tüm şehri altında bırakıp, bana kendimi beyaz bir bulutun içinde yaşıyormuşum gibi hissettirdiği bir geceydi.

Çok geçmeden yağmur başlamıştı.

Tırnaklarımla avuçlarımın içine açtığım yaraların içine gömülmüş acıları hissettiğimde, gözlerim bir romanın sararmış sayfasındaki üçüncü pasajda dolaşıyordu. Cam duvarın gerisinde bir şehir değil de bir gökyüzü varmış gibi sisli olan sokağın içine düşen yağmurun seslerini duyabiliyordum.

İçinde olduğum kafe, sıcak ve sessizdi.

Dışında durduğum gece, soğuk ve ıssızdı.

Okuduğum romandan hiçbir şey anlamadığımı fark edeli dakikalar olmuştu ve ben, dakikalardır üçüncü pasajı aşamamış, kelimelerin bariyerine takılmış bir his gibi öylece aynı yerde yerimde sayıyordum. Bir an gözlerimin dokunduğu kelimelerin birleşerek oluşturduğu o cümleleri zihnime yerleştirmek, bana bir hissi içimden söküp atmak kadar zor geldi.

Oysa o cümlelerin içime ekeceği hislere ihtiyacım vardı.

"Zeliha," dediğini duydum, bana doğru yaklaştığını fark ettiğimde gözlerimi pasajdan ayırıp ahşap masaya sabitlemiştim. Her zaman nazikti, adımı telaffuz ederken duygusal bir şiirin ilk dörtlüğünü okuyormuş gibi hissettirirdi. "Birazdan kasayı kapatacağım, haber vereyim dedim."

Kafamı kaldırıp karşımda dikilmeye başlayan Gaye'ye baktım. Bu kafede yarı zamanlı çalışırdı fakat bugün, gece vardiyasını almıştı. Bir süredir paraya sıkışık olduğunu biliyordum. İki okulu aynı anda idare ediyordu ve bölümü paranın su gibi akmak zorunda olduğu bir bölümdü. Suf bu yüzden, boş zamanlarında çizim yeteneğini kullanarak para ...anın başka yollarının da olduğunu kanıtlıyordu.

"Dalmışım," dedim, kitabın kapağını kapatırken gözlerim ara sıra sohbet etme şansı bulduğum arkadaşımdaydı. Koyu renk saçları düzdü, onlarla çok uğraşmaz ve gelişigüzel atkuyruğu şeklinde toplardı. Hemen hemen benim boylarımda, dokunsam teninde izi çıkacak türden beyaz tenli bir kızdı Gaye.

"Daldığını fark ettim, sis," dediğinde ona gülümsedim. Dışarıdaki yoğun sisi aklıma getiren bu kelime, aslında İngilizce bir kelimenin kısaltılışıydı. Bana kız kardeş anlamındaki sister kelimesinin kısaltmasıyla seslenirdi. "Bu aralar çok dalgınsın, seni izliyordum. Tam beş saattir kitabın aynı sayfasıyla bakışıyordun."

"Farkında bile değilim."

"Ya okuduğun romandaki başkarakter olağanüstü derecede yakışıklı, onu kesiyorsun... Ya da gerçekten bir sıkıntı var." Gözlerini kitabın kapağına indirdi. "Sayfada o adamı göremeyeceğine göre, bir problem var?"

"Aynı şeyler." Önümde duran kitabı alıp sırt çantamın ön gözüne koyarken, Gaye'nin yeşil tonlarındaki gözlerini yüzümün sınırlarında hissedebiliyordum.

"Her şey yolunda, değil mi?" diye sordu. "İstersen biraz yürüyebiliriz. Eve mi gideceksin?"

"Hayır, aşağı yoldaki markete uğrayacağım. Ayça'nın almamı istediği şeyler var," dedim kuru bir sesle. Ayça, ev arkadaşımdı, birlikte yaşamaya başlayalı henüz beş ya da altı ay olmuştu ama önceden de arkadaş olduğumuz için çok zorlanmamıştık. Yalnızca iki kişi yaşamıyorduk, bir de Çolpan vardı. İkisiyle de eskiye dayanan bir arkadaşlığımız vardı.

"Hadi be?" Gaye dudaklarını büzdü. "Hüsrev'in bu gece nöbeti vardı, eğer hastane sizin evin oraya yakın olsaydı seninle gelirdim ama beni bekliyor." Kolundaki siyah kayışlı saate baktı. "Daha bir şey yememiş, yanına gideceğim ve yemek yiyeceğiz."

"Benden selam söylersin," dedim, oturduğum yerden doğrulup kaşlarımı kaldırdım. "Borcum ne kadar?"

"Senden hesap alacak olmam canımı sıkmıyor değil," diye söylendikten sonra önlüğünün cebinden kafeye ait olan küçük tableti çıkardı. "Yirmi beş lira," dedi.

Cüzdanımdan yirmi beş lira çıkarıp masanın üzerine bıraktıktan sonra masadan kalktım. "Sen de geç kalma artık," dedim. "Yarın görüşürüz."

"Yarın okulda olacak mısın?" diye sordu bana.

"Evet, sabah dersim var." Sırt çantamın tek kolunu omzuma astım. "Kaçırmasam iyi olacak."

Gözleri birkaç saniye yüzümde oyalandı. "Okulu aksatma, geleceğin avukatı," dedi bir süre sonra. "Kendine iyi bak, sis. Sonra görüşürüz."

"Sen de," dedim. "Sonra görüşürüz."

Kafenin kapısındaki rüzgâr çanlarının şangırdadığı ve tenimin buz gibi soğuk geceyle bütünleştiği ânı hafızamdan asla silemeyeceğim bir anıymış gibi zihnime işlediğimde, kafenin saçakları altında durmuş ayaklarımın dibinde yağan yağmuru izliyordum. Şemsiyem yoktu, dönüp Gaye'den şemsiye isteyemezdim çünkü yalnızca tek bir şemsiyesi olduğunu biliyordum. Sevdiği bir animeye ait olan çizimlerin baskısının olduğu bir şemsiyesi vardı, neredeyse iki kıştır o şemsiyeyi kullanıyordu.

Biraz ıslanmanın kimseye zararı olmazdı.

Ellerimi kot ceketimin geniş ceplerine koyup, kendimi gökyüzünün eleğinden geçirerek yeryüzüne düşürdüğü yağmur tanelerinin altına bıraktım. Hızlı adımlarla karşıdan karşıya geçtim, kafeler caddesi bugün tüm günlerin aksine ıssızdı. Yağan şiddetli yağmur yüzünden oluşan ıssızlığın içinde ilerliyordum. Eğer ayağımda siyah postallarım olmasaydı, çorabım kesin sırılsıklam olurdu.

Kot ceketimin iç cebindeki cep telefonumun melodisini duymadan önce, yarattığı titreşimi göğsümde hissettim. Cartoon Kafe'nin saçaklarının altında durup cep telefonumu cebimden çıkardım. Arayan kişi babamdı. Su damlalarının gözyaşı taneleri gibi düşerek kabardığı cep telefonumun ekranına birkaç saniye bakıp, cep telefonumu açtım ve kulağıma dayadım. Babamın sesinin zihnime akacağı ânı bekledim.

"Zeliş?" dedi sorar gibi. "Dışarıda mısın, babacığım?"

"Evet," dedim, onu endişelendirme korkusu yüreğimi sıcak ve boğucu elleriyle sarmıştı. Çatık kaşlarla karşımda duran taksi durağına baktım. "Eve gidiyorum, baba."

"Yağmur mu yağıyor?" diye sordu, sesi düşündüğüm gibi endişeli yükseliyordu. "Ah be güzel kızım, bu saate kadar s
Isparta'nın havasını bilmiyor musun? Dansöz gibi
başı ayrı oynuyor yahu!"

"Kafedeydim," dedim yalana başvurma gereği duymadan. "Kitap okurken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Bir de çok yağmur yağıyordu, belki diner diye beklemiştim ama daha da şiddetlendi."

"Kafede biraz daha bekleseydin."

"Kafe kapanıyordu, çıkmak zorundaydım baba."

"Islanmamaya çalış, tamam mı babacığım? Zeliha, çok kolay hastalandığını unutma."

Kafeler Caddesi'nin maskotu olarak gördüğüm sokak köpeği Kestane'nin bana doğru geldiğini fark edince, dudaklarımda şekil bulan gülümsemeye engel olamadan, "Tamam, baba," diye mırıldandım. "Annem uyuyor mu?"

Kestane, tam önümde durdu. Büyük, uzun bacakları olan, adı gibi kestane renginde güzel bir sokak köpeğiydi Kestane.

İki yıl önce Isparta'ya okul için geldiğim zamanlar henüz bu kadar büyük değildi, onu Ayça ile gecenin bir yarısı acıkıp yemek yediğimiz Zilli Öküz'den çıkarken görmüştüm ve bizimkisi ilk görüşte aşk gibiydi. Kestane'ye bu ismi Kafeler Caddesi'nin genç esnafı vermişti ve ben de Kestane'nin binlerce sahip dostundan birisi olmuştum.

"Dizi izlerken koltukta uyuyakaldı. Seni arayacağını söyleyip duruyordu ama içi geçmiş. Bu soğukta, o yağmurda dışarıda olduğunu duyarsa yüreğine iner kadıncağızın." Babam huysuz bir homurtu çıkardı. "Bir taksiye atla da öyle git eve."

Markete uğramam gerektiğini söylemeden, "Peki," diye yarım ağız bir cevap verdim.

Babamın telefonun diğer ucundan gülümsediğini hissettiğimde dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Seni seviyorum," dedi bana, sevgisini çok kolay dile getirir, beni küçük bir çocuğu seviyormuş gibi severdi. Yaşımın yirmi üç olması onun için bir şeyi değiştirmiyordu. Onun gözünde hâlâ altını bezlediği, geceleri uyumadığı için arabayla gezdirmeye çıkardığı küçük bebeği, küçük kızıydım.

Duygularımı ifade etme konusunda biraz utangaç olsam da yanaklarıma oturan kanın sıcaklığı kalbime kadar inmişti. "Ben de seni," diyebildim, devamını getiremedim çünkü ne zaman biriyle birbirimizi sevdiğimizi hissetsem, bu hissi kaldıramıyordum ve bir kaplumbağa gibi kabuğumun içine girip orada, beni kimsenin bulamayacağı bir yerde içimdeki hissin geçmesini beklemek istiyordum. Telefonu içime dalga dalga yayılmış o duyguyu bastıramadan kapatıp cebime koydum, ardından etrafıma kısaca göz gezdirdim. Kestane, başını çorabıma sürtüp mini eteğin örtemediği bacaklarıma dolandığında yüzümden usul-

ca silinen o gülümseme, tekrar bir sarmaşık gibi yayılarak tüm ifademi kapladı.

"Kestane Bey, bu yağmurda dolaşmayın lütfen," dedim eğilip çenesinin altını okşayarak. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarımı başına bastırdım. "Bir saçak altında dur, olur mu? Hasta olmanı istemem."

Kitap Kafe'nin kapısı açılınca gözlerimi Kestane'den ayırıp kapıya çevirdim. Mustafa orada duruyor, hemen yanında dikilen kafede çalışan kısa saçlı hostes kız ile muhabbet ediyordu. Mustafa, Kafeler Caddesi'nde mendil satarak geçimini sağlayan, benden yaşça oldukça küçük, tombul, sevimli bir çocuktu. Burada herkes onu tanırdı. Hatta kafe sahipleri de onu tanır ve asla onu kıracak şeyler söylemez, onu dışarı çıkarmazlardı. Bazen kafedeki müşterilerle oturup tavla oynardı. Hatta Ayça ile ne zaman tavla oynasalar, Ayça ona yenilirdi ve onun zar tuttuğunu iddia ederek homurdanıp dururdu... Mustafa'yı görünce el salladım, o da beni fark edip bana el salladı.

Kestane'nin benden uzaklaşıp Kafeler Caddesi'nin dar yokuşundan aşağı doğru gitmeye başladığını görünce kaşlarım çatıldı. Yağmur hâlâ şiddetli bir şekilde yağıyor, yağmurun altında ilerlediği için tüyleri ıslanıyor ve çok daha koyu bir renge dönüşüyordu.

"Kestane!" diye bağırdım ama yağmurun gürültüsü sesimi yutarak Kestane'nin beni duymasına engel oldu. Omuzlarımı düşürüp saçakların altında ilerleyerek yokuş aşağı yürümeye başladım. Kestane çoktan gözden kaybolmuştu. Açık bir market bulabilme umuduyla ellerimi kot ceketimin geniş ceplerine soktum, sırtımdaki çantanın askılarından biri diğerinden daha bol olduğundan biri sık sık omzumdan aşağı düşüyordu ama ellerim üşüdüğü için ceketin cebinden çıkarıp askıyı düzeltmiyordum.

Sis iyiden iyiye bastırmıştı. Daracık sokağın içinden gelip geçen araçları izleyerek yokuşu inmeye devam ederken görüş alanımı puslandıran yağmur ve yağmurun sırtındaki sis bir an duraksamama neden oldu. Kestane'nin havlama sesini duyar gibi olmuştum ama emin değildim, bu sokakta bir sürü köpek olduğu için bu saatlerde hepsinin sesi birbirine karışırdı. Yine de Kestane'nin sesini ayırt edebildiğimi düşünüyordum.

Adımlarım daha hızlı düşmeye başladığında içimde anlam veremediğim bir duygu, kanımın içine karışmış bir zehir gibi dolanıyordu. Adımlarımı hızlandırdım ve o karanlık, sislerin örttüğü, araçların kır-

mızı far ışıklarının garip bir büyüyle geceyi düğümlediği dar sokağa girdim. Kestane'nin kaldırımdan inip karşı kaldırıma doğru ağır ağır ilerlediğini gördüğüm sırada yağmur yeri delip cehenneme kadar akmak ister gibi şiddetle yağıyordu.

"Kestane?" diye mırıldanmama neden olan uğultu sesi, kalbimin göğsümün altında çok daha hızlı çarparak ellerimin ve ayaklarımın boşalmasına neden oldu. Kestane'ye çarparak onu yolun diğer ucuna kadar sürükleyen araç hiçbir şey olmamış gibi, hızını biraz olsun kesmeden son sürat sokaktan çıktı ve gecenin içinde bir bilinmezliğe doğru giderek gözden kayboldu. Birkaç saniye yolun diğer ucuna kadar sürüklenmiş olan Kestane'nin yerde titreyen bedenine elim ayağım buz tutmuş, yüzümdeki ifade silinmiş bir şekilde öylece bakakaldım.

Adımlarını titreyerek yere düşmeye başladı, aynı hızla gözlerimden de yaşlar dökülmeye başlamıştı. Korku, dudaklarımı tiz çığlıklara gebe bıraktı.

Sis, sokağın içine bir hayaletin elbisesi gibi çökerek Kestane'nin bedeninin üzerini örttü. Hissettiğim acı, bir an için öyle büyük bir yankıya dönüştü ki, içimdeki tüm seslerin sustuğunu, kalbimdeki feryadın yükselerek göğsümü delip geçtiğini sandım. Oysa kalbim hâlâ çarpıyor, dünya yerli yerinde durmaya devam ediyordu.

Saatin kolları hızla dönmeye başladı. Akrep yelkovanı sokuyor, yelkovan zehirlendikçe ölüme doğru koşup zamanı da arkasından koşturarak her şeyi hızlandırıyordu. Kestane'nin yığılıp kaldığı yerde dizlerimin üzerinde dururken, titreyen ellerimle onun kan revan içinde kalmış tüylerine dokunuyor, yanımdan geçip giden araçların hızına yetişemiyordum. Oysa sanki gözyaşlarım zamanın içinde değil, dışındaydı. Öyle ağır akıyordu ki, sanki ağlamıyor, sanki yalnızca acı çekiyordum.

"Yardım edin," diye fısıldadım kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle. Ardından acıyla çığlık attım. "Yardım edin!"

Kestane, gözlerini usulca aralayıp bana baktığında, yağan yağmur onun tüylerinin arasına gömülmüş kan nehirlerini yıkayarak sokağa akıtıyordu. Deliler gibi ağlamaya başlamıştım ve bunu kesinlikle durduramıyordum. Onun kimsesiz iniltisi içime yıldırım gibi düşüp, beni insan yapan tüm duygularımı önüne alarak yakmaya başlamıştı. "Kestane, seni kurtaracağım," dedim gözyaşlarımın arasından. "Ölmek yok, maskot." Tüylerini okşayıp gözlerimi zamanın içinden çekerek sokağa çevirdim. "Yardım edin!" diye bağırdım çaresizlikle.

Sonra onu gördüm. Karanlıkta sırtı bana dönük, elleri ceplerinde yavaşça ilerliyordu. Uzun, siyah paltosu bedenini içine alıp karanlığa gömmek istiyormuş gibi onu saklıyordu. Uzun boylu bir adamdı. Gözlerimden yaşlar akarken, "Ne olursunuz, yardım edin!" diye bağırdım.

Adamı beni duymuyormuş gibi adımlarını hızlandırınca, ceketimin iç cebinde bir bıçak varmış, o bıçak kalbime girip çıkıyormuş gibi sancıyla inledim. Neden durmuyordu? Kimse bu kadar kötü olamazdı. Kimse bu kadar kötü olmamalıydı. Yaradılışımız kötülük için değildi. Kötülüğün yuvası cehennemdi, dünya olmamalıydı. Ellerimi Kestane'nin kanlı tüylerine bastırırken ağlamaklı bir sesle, "Paltonuzu portmantodan alırken, kalbinizi evde mi bıraktınız? Göğsünüzü boş mu unuttunuz? Ne olursunuz, yardım edin!" diye haykırdım.

Beni duymazdan gelerek dünyadan aldıklarını cehenneme taşıyan bir şeytanmış gibi yürümeye devam ettiğini görünce acıyla yüzümü buruşturdum.

"Sana diyorum!" diye bağırdım arkasından. "Dursana be adam!"

Şeytanın adımları tam cehennemin kapısının önüne geldiğinde durdu, şeytan avuçlarının içine doldurduğu dünyaya ait günahlara baktı. Uzun uzun o günahları izledi. Gözlerimden yaşlar boşalmaya devam ediyordu. O an, şeytanın adımlarını durduran günah olduğu gibi, onun adımlarını durduran benim gözyaşlarım olmuştu.

"Yardım et, ölmesin, ne olursun!" diye bağırdığımda omzunun üzerinden bana baktı. Kestane'nin iniltisi sokağın içine sobadan sızan duman gibi sızarak gözlerimi is lekeleriyle doldurdu. Uzun saçlarım, yağmurun ve gözyaşlarımın etkisiyle yanaklarıma, kâküllerim de alnıma yapışmıştı.

Adam ne ara yanıma gelmiş, eğilip Kestane'ye dokunmaya başlamıştı bilmiyordum ama dikkatimi çeken ilk şey, ellerindeki simsiyah deri eldivenler olmuştu. Kafamı kaldırıp gözyaşları içinde ona baktım. Kırmızı ışık sırtına vurduğu için yüzü bir karanlık tarafından esir edilmişti. Onu göremesem de sanki gözlerinin içine bakıyormuş gibi dikkatle ona bakarak, "Onu veterinere götürmemiz gerekiyor. Çok vakti yok," dedim telaşla. "Lütfen bana yardım eder misiniz?"

Kestane'nin tüylerinde dolaşan deri eldivenlerin sardığı parmaklarının duraksadığını gördüm. Düşünüyordu ama ne düşündüğü konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yakasına yapışmamak için kendimi zar zor dizginliyordum. Kestane'ye bir şey olacağını düşünmek, içimdeki korku

alevini harlandırıyor, gözyaşlarımın çok daha hızlı bir şekilde yüzümü yıkamasına neden oluyordu.

Sonunda derin bir nefes alıp, "Arabam diğer sokakta," dedi, olgun, kalın ve tok bir sese sahipti ama onda güvenilir olmayan bir şeyler vardı. Hissediyordum. Ona temkinli gözlerle bakarken burnumu çektim. "Bekle, arabayı alıp geliyorum."

"Ya gelmezsen?" dedim kendimi tutamayarak.

Onu göremesem de bana dikkatle baktığını hissedebilmiştim. "Geleceğim," dedi sadece.

Ondan aldığım o güvensizlik hissine rağmen geleceğini biliyordum. Bunu hissediyordum. Gözyaşlarım pervasızca gözlerimden süzülmeye devam ederken başımı hızlıca sallayıp ona minnet dolu gözlerle baktım. Sokağın karanlık kolları onu kucakladı, karanlık onu göğsüne bastırdı ve içeri aldı. Bir süre sonra artık sokağa düşen gölgesi bile zeminden silinmişti.

"Biz iyi dostlarız, değil mi Kestane?" diye sordum ve gözlerimi Kestane'ye indirip onun tüylerini okşadım. Tüylerinin okşanması biraz olsun onu yatıştırmıştı ama korktuğunu gözlerinden görebiliyordum. Bilinci her an boşluğa düşüp beni kaybedecekmiş gibi duruyordu. Bu yüzden sık sık onu okşuyor, ona bir şeyler söyleyerek benimle kalmasını sağlamaya çalışıyordum. "Benimle kalacaksın, değil mi? Yine eve kadar takip edecek misin beni? Sokaktaki dostlarından korktuğumda beni onlara karşı savunup onlardan koruyacaksın... Değil mi?"

Gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım tir tir titriyordu. Kestane, beni diğer sokak köpeklerinden korurdu. Bazen bazı sokak köpekleri çok sık zarar gördükleri ve şiddete maruz kaldıkları için hırçınlaşabiliyordu, bu yüzden bana da dostça yaklaşmadıkları oluyordu ve öyle zamanlarda imdadıma hep Kestane yetişiyordu. Beni diğer dostlarından koruyor, onlara her şeyin yolunda olduğunu kanıtlayıp onların beni dost olarak görmesini sağlıyordu. Bunu nasıl yapıyordu bilmiyordum ama tıpkı bir savaşçı gibi önüme dikilip beni onlara savunurken ona olan sevgim katlanarak çoğalırdı.

Onun olmayacağı bir şehirde, onun beni takip etmeyeceği o karanlık sokaklarda yürümek istemiyordum.

"Beni bırakma," diye fısıldadım, gözyaşlarım mıydı yoksa yağmurun damlaları mıydı bilmiyordum ama bir şey yüzümden akıp onun tüyleri-

ne dökülüyor, Kestane sık nefesler alarak yan yatmış bir şekilde yüzümü seyrediyordu.

Aracın gürültüsü sokağı inlettiği sırada yüzüme vuran far ışıkları gözlerimi kısmama neden oldu. Elimi kaldırıp yüzüme örttüm, parmaklarımın yarattığı boşluklardan ışığın özüne baktım. Yabancı oradaydı, aracın içinden çıkmış bana doğru yürümeye başlamıştı. Titreyen parmaklarımı Kestane'nin tüylerine bastırıp, "İyi olacaksın," diye fısıldadım. "İyileşeceksin, tamam mı? Hem beni kim eve bırakacak sen olmazsan? İyi olacaksın."

Yağan yağmur görüş alanımı puslandırmaya başlamıştı. İçim binbir çeşit hisle yanıyordu. Yabancı adam, yanımdan sıyrılıp geçti, eğilip hiç düşünmeden Kestane'yi kucakladığı esnada gözlerimden akan gözyaşlarını avuç içlerimle silerek ayağa kalktım. "Gidip kapıyı sonuna kadar aç," dedi. "Acele et."

Arabasına doğru koşmaya başladım. Titreyen bedenimi yönetmek öyle güçtü ki. Aracın büyük, siyah kapısını ardına dek açtığımda, yabancı adam Kestane'yi arka koltuğa yatırdı. Geri çekildiği gibi bu defa ben aracın içine eğildim ve Kestane'nin yanında kendime yer açıp arabaya atladım. Aracın kapısı yüreğimi zonklatacak bir gürültüyle çarpılarak kapanmıştı. Karanlık aracın içinde zihnime ulaşamayan ışığı arıyordum, Kestane'nin başını dizlerime yasladıktan sonra onun tüylerini sevmeye başladım ve direksiyon başına geçen yabancı, aracını çalıştırıp hızla sürmeye başladı.

"Köpek sana mı ait?" diye sorduğunda bir süredir yolda olduğumuzu fark etmiştim. Gözümden süzülen yaşları silme gereği duymadan Kestane'nin başını okşayarak dikiz aynasına baktım, adamın sureti dikiz aynasına hapsedilmiş karanlık bir gölge gibiydi; yüzünün hiçbir noktasını seçemiyordum ama onun varlığını nakış gibi aynaya işleyen varoluş çizgilerini görebiliyordum.

"Hayır," diye mırıldandım, sesim gözyaşlarımın etkisiyle cızırtılıydı, bir telefonun zar zor çeken hattından sesimi duyurmaya çalışıyormuşum gibi çıkıyordu. "Kafeler Caddesi'nin maskotu o. Hepimizin yani." Burnumu çekip tekrar o karanlık silüete baktım. Kestane, acı dolu mırıltılar çıkardıkça yüreğim pare pare oluyordu. "Biraz daha hızlı olabilir misin? Daha fazla dayanamayabilir. Nöbetçi veteriner hangi semtteymiş?"

"Nöbetçi veteriner bulmak zor," dedi, sesinin tonu koyuydu. "Önce nöbetçi bir veteriner olup olmadığına baktım. Civarda yoktu." Aracı biraz daha hızlandırdı, gözlerimi Kestane'ye indirdim. Sanki gözlerinde yaşlar vardı; gözlerinde saklanan duygular... Beni mahvetmesinden korkuyordum. Ölümlere alışkın değildim; tanıdığım, gördüğüm, adını bildiğim birinin ölümü bile beni derinden sarsabiliyordu. Durum böyle olunca, sevdiğim bir şeyin, bir insanın, bir hayvanın ölümü beni yıkıp mahvedebiliyordu.

Araba soldan ilk köşeyi girince bir an sarsıldı, gözlerim etrafı taramaya başladı. Sokak lambaları dışında caddeyi aydınlatan tek bir ışık kırıntısı dahi yoktu. Nemli gözlerim çevreyi taramaya devam ederken, içinden dışarı hafif bir ışığın sızarak caddeye vurduğu binayı fark ettim. Birkaç saniye sonunda buranın bir veteriner kliniği olduğunu anlayabilmiştim.

"Burası," dedim panikle. "Dur, burası!"

Aracı tam o binanın önünde durdurmuştu. Yağmur hâlâ bardaktan boşalırcasına yağıyor, gökyüzünü saran bulutlar, gözyaşlarını dünyanın tenine akıtıyordu. Aracın kapısının açılmasıyla içeriye ruh sızlatıcı bir soğuk akın etti. Kalbimin atışları göğsümü yoruyordu. Hızla araçtan indim, yabancı adam, Kestane'yi kucakladı ve birlikte hızla veteriner kliniğine doğru ilerlemeye başladık.

Genç yabancı, omzuyla ittiği cam kapıdan içeri girdi, kapı sertçe sallanarak üzerime kapanacağı sırada avuçlarımı güçsüzce kapıya bastırıp kapıyı geriye doğru ittim. Kliniğin içinde mavimtırak bir ışık vardı, bu ışığın televizyondan yayıldığını fark ettiğimde, masasının arkasında oturan nöbetçi veterinerin gözleri bize doğru çevrilmişti. Bacaklarını masaya doğru uzatmış, rahat bir pozisyonda televizyonunu izliyordu ve bizi görmek onu bir an duraksatsa da uzun süre bacaklarını masadan indirmeden bize bakmaya devam etti.

"Köpeğe araba vurup kaçtı," dedi yabancı adam sert, boğuk sesiyle. "Hemen bakman gerekiyor." Veteriner hekim birkaç saniye olayı anlayamamış gibi bize bakınca, yabancı adam, "Kalkacak mısın?" diye bağırdı, gür sesi kliniğin içine dalga dalga yayılmaya başladı.

Veteriner hekim hızlıca kalkıp, "Şöyle geçin," diyerek bizi beyaz bir odaya aldığında ben yabancının yüzünü hâlâ göremiyordum, sırtı bana doğru dönüktü ve veteriner hekim, genç yabancının kollarında bitap

düşmüş hâlde uzanan Kestane'nin demir masaya yatırılmasını istemişti. Kestane, artık sızlanıyor, irkilerek titriyordu.

"Yapabileceğim hiçbir şey kalmamış," dedi veteriner hekim. "Hemen ameliyata alınsa bile şansı olmayabilir. Şu an onu ameliyata alma şansım da yok, gerekli ekipmana sahip değilim." Kestane'nin tüylerinde parmaklarını gezdirdi. "Ama isterseniz sizin için onu uyutabilirim."

"Ne diyorsun sen?" diye bağırdım, gözlerimden boşalan yaşlar umurumda değildi, onları silmedim. Kestane'nin tüylerinin arasına parmaklarımı sokarak, "Yapabileceğin bir şeyler mutlaka olmalı," diye mırıldandım, ardından hekime baktım. "Olmalı! Ne uyutmasından bahsediyorsun?"

"Ne bağırıyorsun gece gece ya?" diye sordu birden veteriner hekim, duygusuz sesi beni dehşete düşürmüştü, ona öylece bakakaldım.

Kestane'nin ağzından sızan kan parmaklarıma bulaşmaya başladığında, "Onu iyileştirmek zorundasın," diyebildim. "O bir can, onu öylece uyutamazsın."

"Yapılabilecek hiçbir şey yok mu?" diye sordu yabancı adam, ona bakmadım, eğilip Kestane'nin tüylerinin arasına gömdüğüm dudaklarımdan aniden dualar dökülmeye başladı.

"Lütfen, beni bırakma."

Kestane'nin sık nefeslerini duyuyordum.

"Yok, ameliyat olması gerek ve ekipmanım yok," dedi veteriner hekim yeniden. "Acılarına son vermek için onu uyutmaktan başka bir çare olsaydı size bunu söylerdim." Adamın bana baktığını hissettim. "Onun acılar içinde kıvranmasını istiyor olamazsın, değil mi?"

Gözlerimden boşalan yaşlarla, "Belki bir şansı vardır," diye mırıldandım.

"Bir sokak köpeği için yersiz gözyaşı döküyorsun, beni de oyalıyorsun," dedi veteriner hekim gözlerini devirerek. Tam demir masadan uzaklaşacakken, içimde yükselen öfkenin esiri olduğumu hissettim. Öfke, bir yılan gibi kalbime dolandı, kalbimi boğmaya, zehrini kalbime akıtmaya başladı. Adamın kolunu yakalayıp tırnaklarımı koluna âdeta sapladığımda, adamın gözleri irileşmişti.

"O bir can!" diye bağırdım kendimi kaybetmiş gibi.

"Kolumu bırak," dedi adam şaşkınlıkla. "Ne yaptığını sanıyorsun? Onu uyutmaktan başka seçeneğim yok. Eğer uyutmamı kabul etmiyor-

san götür pire torbasını, birazdan ölür, ölüsünün yayacağı mikrobu kırmakla uğraştırma bir de beni!"

Kestane'nin boğazından yükselen acı dolu iniltiyi duyduğumda, adamın söyledikleri kalbimde bir ateş topu şeklini aldı. Adamın suratının ortasına indirdiğim tokat, onu yattığı vicdansızlık uykusundan uyandırmak ister gibi ses getirici ve sarsıcıydı. Adamın yüzü yana doğru düştü, avucumda bu tokadın kırık hissi dolaşmaya başlamıştı. Adam aniden bana doğru dönünce, "O bir can!" diye bağırdım ve o an, adamın yüzümün ortasına sert bir yumruk geçirdiği andı. Bedenim geriye doğru savruldu, aldığım darbenin acısını yüzümün her noktasında hissetmeye başladığımda bir tangırtı yaşandı.

"Seni adi orospu çocuğu!" diye bağırdı gür, öfkeyle kuşatılmış karanlık sesin sahibi. Kestane'nin yattığı metal masaya tutunup dengemi kurmaya çalıştım, Kestane'nin sıcak dilini parmaklarımda hissettim. Parmaklarımı beni sakinleştirmek, acımı hafifletmek istiyormuş gibi ağır ağır, acımı ala ala yaladı. Yabancı adamın, veterineri boğazından tutarak duvara vurduğunu fark etmem çok uzun sürmemişti.

"Eşkıya mısınız siz?" diye bağırdı bir anda veteriner. "Sizi mahkemelerde sürüncüreceğim! Alın gebermek üzere olan itinizi de defolun gidin buradan!"

"Sen bir kadına yumruk atmadın mı lan, orospu çocuğu?" diye bağırdı yabancı adam. "Sen bir canı yok saymadın mı? Kameralar o kadına attığın yumruğu çekmedi mi sanıyorsun?"

"Burada kamera olduğunu mu sanıyorsun? Sadece kliniğin girişinde kamera var. Kimi neye inandırabileceksiniz lan siz şehir magandaları? Sizden şikâyetçi olacağım!"

Yabancı adamın açık renk saçlarını görebiliyordum, sonra adamın yüzünün ortasına indirdiği kafa darbesiyle adamın burnundan yükselen kemik sesini işittim. Yabancı adam, deri eldivenin sardığı büyük elleriyle, kayışı kopmuş gibi ardı arkası kesilmeyen yumruklarını adamın yüzüne indirmeye başladı. Korku bir bulut olup başımın üzerine inmişti, gözlerimden akan yaşlar, yüzümdeki sızıyla dehşet içinde ikisini izliyordum. "Kamera yok demek," dedi yabancı adam gür, yeri göğü oynatan sesiyle. "Öyle mi?"

"O orospuyu da seni de perişan edeceğim!" diye bağırıyordu adam yediği yumrukların arasından, nasıl oluyordu da bu kadar çok darbe görürken böyle burnu büyük laflar etmeye devam edebiliyordu? Kes-

tane'ye doğru eğildim, nefesinin yavaşladığını fark edince yüreğimdeki korku büyüyüp ruhumu yuttu.

"Lütfen!" diye bağırdım. "Daha fazla dayanamayacak! Lütfen, kesin şunu!"

Yabancı adam, veterineri bıraktığı an, hırpalanan veteriner yapıştığı duvardan kayarak yere serildi. Ağzından burnundan akan kanlarla, "Defolun gidin buradan!" diye bağırdı ama gözlerinde korkuyu görebilmiştim. Yabancı adam, yanıma yaklaştı, bu onu ilk kez profilden gördüğüm andı. Uzun kirpiklerinin rengi saçları gibi açık değil, aksine simsiyahtı ama kaşları ve saçları açık renkteydi; sarı değildi, küllü kumral gibiydi. Düzgün, hatlı bir burnu vardı ve çenesindeki gamze profilinden bile çok net, bir çukur gibi görünüyordu. Adam, köpeği kucaklayacağı sırada, veteriner hekim yerden kalkıp, metal masanın çaprazında duran şırıngaya uzandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum titreyen sesimle, yabancı adam onu fark etmemişti. "Ne oluyor?" Veteriner hekim şırınganın havasını boşalttı, gözlerim irileşti. Veteriner, elindeki şırıngayı Kestane'ye batıracakken, yabancı adam hızla veterinere doğru döndü, bir koluyla Kestane'yi tutarken diğer elini veterinere uzanıp, anlam veremeyeceğim bir hızla veterinerin elindeki şırıngayı kapıp aldı. Ben daha ne olduğuna anlam veremeden, yabancı adam deri eldivenle sarılmış büyük avucunda duran şırıngayı büyük bir hızla veterinerin boynuna sapladı ama ilacı ona enjekte etmedi.

Boğazından gür bir hırıltının yükseldiğini duydum. Gözlerim iri iri açılmıştı, yanaklarımda donmuş gözyaşlarım vardı. Dizlerinin üzerinde yere çöken veterinere öylece bakakaldım. Veterinerin eli usulca boğazında saplı duran şırıngayı tutan adamın eline kaydı. Gözleri iri iri açılmış, alnındaki yeşil damarlar dışarı fırlayarak bir ağacın köklerine dönüşecekmiş gibi derisini zorlamaya başlamıştı. Yabancı adam şırıngayı adamın boğazından sertçe tutup çekerek çıkardı, o an fışkıran kanlar yukarı doğru fışkırdı. Yüzü kendi kanıyla kirlenen veteriner yana doğru devrildi, gözleri açıktı, bedeni titriyordu.

Saniyeler yangın gibi büyüyerek zamanı örerken, zamanın içinde biri can veriyordu.

"Sen..."

"Kestane'yi ben alıyorum, çık buradan," dedi adam hiçbir şey olmamış gibi, soğukkanlı bir sesle.

"Sen onu..." Ellerimi ağzıma örttüm, yerde yatan adamın açık duran gözlerine bakarken korku, bir kalbin içinden sızan zehir gibiydi. Kalbimden sızan zehir, ruhumu kötürüm bırakmaya başlamıştı. "Sen onu öldürdün mü?"

"Öldü mü dersin?" Adamın sorusu beni şaşkına çevirmişti, gözlerimi kırpmadan onun yüzüne çevirdiğimde, bu onun yüzünü ilk görüşümdü. Ela gözleri gözlerime tutunmuş, deriden çok kemiğe sahip olduğunu düşündüğüm yüzü zihnime bir katilin yüzü olarak örülmüştü. Burnundan sert bir nefes verdi. "Hemen buradan çık. Kestane'yi kurtarmamı istiyorsan, bunu yap. Onu alıp geliyorum. Gidip beni arabada bekle."

"Sen..."

"Kestane'nin iyi olmasını istiyor musun?" diye bağırdı bir anda, olduğum yerde irkilerek yerde uzanan cesede bakmamaya çalıştım. Hiçbir şey söyleyemiyordum. "Bunu istiyorsan hemen arabaya git ve beni orada bekle. Başka bir yere gitmek yok, duydun mu beni?" Kalbimin atış seslerini duyuyordum. "Kestane, iyi olacak. Ölmesine izin vermeyeceğim. Arabaya git ve bizi bekle."

"Hemen ambulansı aramamız gerekiyor. Ben... Ben ambulansı ararım, sen Kestane'yi alıp git!"

"Aklınla zorun mu var?" diye sordu yabancı adam, gözlerim yerde yatan adamdaydı. Simsiyah paltosunun cebinden çıkarmasını beklemediğim çakının ucu öne doğru fırladığında, bir adım geri atarak ona baktım. Görgü tanığı olduğum için sıra bende miydi?

"Sen... Sen ne yapıyorsun?"

"Onu daha etkisiz bir hâle getiriyorum," dedi, sesindeki soğuk rüzgârı hissettim. O soğuk rüzgârın beni üşüttüğünü hissettim. Aniden eğilip, bıçağın ucunu adamın göğsüne saplayınca, çığlık atarak hızla olduğumuz odanın kapısına doğru koşmaya başladım. Tam kapıya geldiğimde durdum, avuçlarımda kırık bir hayat tutarken, arkamda nasıl sona ermek üzere olan bir hayat bırakabilirdim? Kestane'ye baktım, o esnada yabancı adam yere doğru eğilmeye devam ediyordu.

"Arabaya gidip bizi bekle. Kestane'yi kurtaracağım."

Kestane'nin boğazından dayanma gücünün kalmadığını belirten o inilti döküldüğünde, Tanrı'nın benim için cehennem çukurunu kazacağını bile bile hızla klinikten çıkarak arabaya doğru koşmaya başladım. Yağmur artık sadece yağmıyor, yer ve göğü birleştirme görevini üstlenmiş, ufuk çizgisini siliyordu.

Duygular her yerdeydi. Karanlıktan bana doğru koşan rüzgârın kollarındaydı, gökyüzünden düşen yağmur damlalarının şeffaf tenindeydi, kapısı açık duran aracın döşemelerindeydi. Az önce gözümün önünde biri yüksek ihtimalle öldürülmüştü. Aklımın ipinin ucunu kaçırmışım gibi aracın önünde durduğumda, bir an çığlık atma isteği göğsümü parçalayarak dudaklarıma süzüldü. Yüzüm yağmurun duru sularıyla yıkanırken, gözümün önüne yapışan kanlı görüntüyü silmek istiyordum.

Kaçıp gitme isteği burada dursa da Kestane'yi arkamda bırakıp gidemiyordum, elimi telefonuma atıp kimseyi de arayamadım. Her şey anbean yaşanırken oradaydım, kimse bunu açıklamama izin vermezdi, kimse açıklamalarımı dinlemezdi. Herkes ortada uzanan cesede bakardı.

Ölmemiş olma ihtimalini düşündüm, ambulansı arayıp kaçma isteği içimi doldursa da korku beni âdeta kötürüme çevirdi. Aracın ön tekerleğine sırtımı yasladım, dizlerimi karnıma çekip yağan yağmurun altında sarsılarak ağlamaya devam ettim. Gözyaşlarım daha gürültülü sızlanmalara dönüştüğünde, yağmur damlaları tenime dik duran bıçaklar gibi düşüyordu. Onun battaniyeye sardığı Kestane ile klinikten çıktığını görünce sırtımı tamamen lastiğe bastırıp korkulu gözlerle ona baktım. Hızlı adımlar atıyor, çevik bir bedene sahip olduğunu gözler önüne sererçesine sağlam bastığı adımlarının altında kalbimi, ruhumu, korkularımı çiğniyordu.

"Kalk," dedi soğukkanlı bir tavırla. "Kestane'yi iyi etmeye götürüyoruz. Buna odaklan."

Kolay bir şeyden bahsediyormuş gibi kurduğu cümleleri izlerken gözlerimden akan yaşlara rağmen şaşkınlığı yüzüme çizebilmiştim. Bunu önemsemediğini hissettim. Açık duran kapıdan içeri Kestane'yi koydu. "Bedeninin soğumasına izin verme ve ona sesini duyur," dedi aracın önüne doğru ilerlerken. "Gerisini onu kurtardıktan sonra konuşacağız. Her şeyi."

"Sen..."

"Şu arabaya bin," dedi aracın kapısını açıp direksiyon başına geçerken.

Çığlık atarak ondan kaçmak, Kestane'yi kucaklayıp karanlıkta kaybolmak istiyordum. İhtimalleri düşündüm... Kestane'yi alıp kaçsam, onu kurtarma şansını ayaklarımın altında çiğnemiş sayılacaktım. Burada kalsam... Onunla gitsem... O soğukkanlılıkla birine bunları yapmıştı. Bana da görgü tanığı olduğum için aynılarını yapabilirdi. Kestane'nin iniltisini duymak, kanlı görüntülerin suyun dibine oturmuş taşlar gibi

zihnime oturarak beni ona olan sevgime doğru itti. O an doğrular benim için yalandı, yaşanan her şey bir hayaldi ve vicdan, bir daha topraklarıma giremeyecek kadar yabancılaşmış, sınır dışı edilmişti. Arka koltuğa binip, Kestane'ye sokuldum ama gözlerimi ön koltukta oturan adama tek bir an olsun bile dokunduramadım.

"Ambulansı arayalım hiç değilse. Hâlâ hayattayken ona yardıma giderler."

Bana cevap vermedi. Kulağına kulaklık taktığını fark ettim. Araç büyük bir hızla kendi etrafında döndü, tekerleklerin çığlık sesleri sokağı gürültüsüne sığdırdığı alevlerle aydınlattı. "Yargı," dedi beklemediğim bir şekilde, o an telefonla konuştuğunu anlayabilmem çok uzun sürmüştü. "Gönderdiğim fotoğrafları aldın mı? Şimdi köpeği de kızı da getiriyorum. Çivi'yi uyandır, temizlemesi gereken bir durum var."

Söylediği şey buz kesmeme neden oldu. Araç bir yokuşu tırmanmaya başladığında, dağ yoluna çıktığımızı anlamıştım, artık etrafta tek bir araç ışığı yoktu. Bir süre Yargı diye seslendiği kişinin söylediklerini dinledi, aracın hızlandığını hissettim.

"Köpeği yaşatacaksınız. Getirdiğimde köpek ölmüş bile olsa, o köpeği diriltecekseniz," dedi yabancı adam.

Arka koltukta, Kestane'ye dokunup onu okşayarak ağlamaya devam ediyordum. Kulaklıktan konuştuğu için telefonun açık mı yoksa kapalı mı olduğuna emin değildim ama artık sessizdi. Aracın içinde büyüyen hıçkırık seslerim dışında tek bir ses bile duyulmuyordu. Toprak bir yola giren araç, büyüklüğünden kaynaklı olsa gerek hiç sendelemeden ilerledi ve ardında bıraktığı taşlı yolun sonunda bir patikaya ulaştı.

"Artık ağlama," dedi sonunda konuştuğunda, ses tonunda tek bir duygu yoktu.

"Nereye getirdin bizi? Kestane'nin zamanı kalmadı. Daha fazla dayanamaz... O adama ne olacak? Eğer ölmüşse, sabaha kalmadan bulacaklar ikimizi." Gözlerimden akan yaşları silmeden Kestane'ye baktım. "Temizlemek dedin, o adamın cesedini mi ortadan kaldıracaksın? Katil olduğunun farkında mısın? Konuşsana be adam! Beni de mi öldüreceksin?"

"Ben katil falan değilim," dedi aniden, sesi, düşen bir yıldırımın tutuşturduğu ağaç gibi yanmaya başlamıştı. Onu öfkelendirmiş olmanın getirdiği korku, göğsümde bir saatin tik takları gibi hareket etmeye başlamıştı.

"Ne demek değilsin? Öldüyse öylesin! Bu işten kurtulamayacağız. Beni de kendini de yaktın."

"Kimseyi yakmadım, artık ağlama ve konuşma." Araç bir an sarsılınca, büyük bir kayanın üzerinden geçtiğimizi fark edip panikleyerek aracın camından dışarı baktım. Tüm Isparta ayaklarımın altında gibi görünüyordu, şehrin ışıkları ateş parçaları gibiydi ama burada ışık yoktu. Burası şehrin karanlıkta kalan yüzü gibiydi ve en büyük korkuların tohumları bu topraklara ekiliyordu.

Ağlamamak için kendimi sıksam da bu direniş boşaydı, gözyaşları akmak için vardı ve akan gözyaşlarını toplaması, dağınık bir evi toplamak kadar kolay olmuyordu. Araç büyük, karanlığa gömülmüş bir tesisin önünde durduğunda, ne yapacağımı bilememenin paniğiyle karanlığa alıştırmaya çabaladığım gözlerimi etrafta gezdirdim. Yabancı adam, arka kapıyı açtı, tam bana dokunacağı sırada irkilerek kendimi geri çekip karanlık bir gölge gibi görünen bedenine baktım, bu bakış nasıl bir bakıştı bilmiyordum ama ona geri adım attırmıştı. Önümden çekildi. Araçtan inerken bedenim titriyordu.

Battaniyeye sarılı Kestane'yi kucakladıktan sonra karanlığın içinde hayalet gibi görünen binaya doğru ilerlemeye başladı. Arkasından giderken titremelerimi durduramadım.

"Burası neresi?"

Etraf buz gibi soğuktu ve dağın belli kısımlarında henüz erimemiş kar tabakaları vardı. Bana cevap vermedi. Karanlıkta etrafımdaki hiçbir şeyi seçemesem de önümde beliren yolu görebildiğimden onu takip etmeye devam ediyordum. Büyük, demir bir kapının önünde durduğumuzda deri eldivenin sardığı büyük avucunu cebine attı, cebinden bir kart çıkardıktan sonra demir kapının çaprazındaki mekanik kutuya bastı. Kutudan önce kırmızı bir ışık yayıldı, ardından ürpertici bir siren sesiyle birlikte demir kapı iki yana açıldı.

İçeriden dışarı bembeyaz bir floresan ışığı yayılmaya başlayınca gözlerimi kısıp ışığa bakmaya çalıştım. Yabancı adam, içeri girdi, hâlâ orada dikildiğimi fark edince omzunun üzerinden bana baktı. Kemikli yanakları içeri çökerken, "Hemen şimdi içeri girmezsen kapı kapanacak," dedi, sesindeki normallik beni bir rüyanın içinde olduğuma inandıracak kadar garipti.

Saçlarım yağmur yüzünden yanaklarıma yapışmıştı, bedenim sırılsıklamdı ve üşüyordum. Yabancının dediğini yapıp içeri girdim. Flore-

sanın ışığı tenimin üzerine aktığında kendimi şeffaf bir nesneymişim gibi hissettim. Etrafıma korku dolu bakışlar göndererek dar koridorda ilerlemeye başladım. İçerisi bir hastaneden daha aydınlık, daha korku vericiydi.

İleride asker yeşili boğazlı badisi, altında kamuflaj pantolonuyla dikilen uzun boylu, kalıplı adamı gördüğümde adımlarım aniden durakladı. Adamın saçları üç numara kesilmişti. Adamın düşmanına doğrultulmuş gibi bakan şahin gözlerinin koyuluğunu buradan bile görebilmek mümkündü. Ayağındaki siyah postalların bağcıklarının gevşek olduğunu, bize doğru yürümeye başladığında fark ettim.

"Boyun kadar boka batmadığını söyle bana," dedi kısa saçlı adam, kalın sesi ürkütücüydü. Gözlerinin bana doğru kaydığını fark ettim, başını hareket ettirmeden o koyu renk bakan gözleriyle gözlerime tutundu. "Battığın bok boyun kadar değil, iyi bari."

"Bırak şimdi, Yargı," dedi yabancı adam. "Bu köpeğin acil ameliyat olması gerekiyor. Ne yapın ne edin bu hayvanı yaşatın." Kestane'yi, Yargı dediği adamın kucağına verdi, gözleri bana doğru kayınca, ela gözlerinin ışığın altında kırık yeşil renginde göründüğünü fark ettim. "Sen benimle geliyorsun."

"Kestane'yi bırakmam," dedim irkilerek. "Hiçbir yere gelmiyorum."

Yargı dediği adamın sırtını döndüğünü, kucağında Kestane ile koridorda kaybolmaya başladığını gördüğümde, arkalarından koşmak istesem de bu cesareti gösterip yabancı adamın yanından sıyrılıp geçemedim. Aniden cep telefonumun melodisi etrafı çınlatmaya başladı, yabancı adamın gözleri yüzümdeydi. Uzun süre çalan telefonuma uzanıp onu açamadım, telefon sesini kesene dek birbirimizi izlemeye devam ettik. Ona bakarken ruhum bedenimi terk edecek kadar hafif bir balonmuş gibi hissediyordum. Korku, balonun ucunda yolculuk yapmak isteyen bir beton gibiydi.

"Kestane'yi yaşatacaksınız, değil mi?"

Buna cevap vermeden, "Beni takip et," dedi.

Ellerimi ovuşturup onu izledim. Attığım her adımda ömrümden bir günü ardımda bırakıyormuşum gibi hissediyordum. Bu his geçecek miydi? Benim için yeniden sabah olması için ne yapmam gerekiyordu? Yeniden sabah olacağını biliyordum ama sanki öyle bir an gelecekti ki, yaşanan hiçbir sabahın ışığında yıkanmayacaktım. Karanlık bir korido-

ra girmemiz, ışıkların bir daha hayatıma dokunmayacak kadar uzaklaşmaya başladığını fark etmeme neden oldu.

Ayça'nın meraktan çıldırmış olması olasıydı, yine de ailemi arayıp durumu bildirmezdi çünkü ailemin ne kadar evhamlı insanlar olduklarını biliyordu. Bu gece yaşanan her şeyi biliyor olsaydı nasıl bir tepki verirdi? Birinin öldürülüşünü öylece izlemiş olmam onu korkutur muydu? Korkuyordum. Bu gece öyle çok korkuyordum ki...

Telefonum bir defa daha çalmaya başladı. "Onu açmalısın. Muşta'nın yanında çalarsa, telefonu sana değil belki ama bana yedirir," dedi. "Konuştuğun kişi kim olursa olsun, seni tanıyan biri olduğu için titreyen sesinden bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayacaktır. En iyi gösterini sergilemen gerek."

Arayan kişinin Çolpan olduğunu gördüğümde parmaklarım sudan buruş buruş olmuştu. Kendimi toparlamam, cümleleri önce zihnimde doğurmam, sonra dudaklarımda büyütmem gerekiyordu. Uzun süre bekledim, telefon sustu ve ardından yeniden çalmaya başladı. Gözlerim boşluklara dokundu, yeniden telefona baktığımda artık açmam gerektiğini biliyordum.

"Her şeyi yoluna sokacağım," dedi o hiç tanımadığım adam, sesine güven bulaşmıştı. "Aç ve konuş."

Telefonu nefesimi tutarak açmamla, "Sen neredesin?" diye bağıran Çolpan'ın sesini duymam bir oldu. "Ayça da aradı, açmadın, kafayı yiyecektim!"

Gözlerim yabancının ensesine dokundu, olan biten her şey sırtımda yük gibi dururken, "Sana Dinçer Hoca'dan bahsetmiştim," dedim, sesim soğukkanlı bir katilin sesi kadar olmasa da profesyonel bir soğukluğu ortaya sermişti. "Bu geceyi onun yanında geçirmek zorunda kalacağım. Sınavları okumasına yardım etmeliyim."

"Ne alaka ya? Tek başına yapamıyor mu? Hem madem böyle bir şey vardı, neden bize söylemedin?"

"Aniden gelişti," dedim, birkaç saniye bekledim. "Adam sinirlerimi tepeme zıplattı zaten. Sabah döndüğümde konuşalım mı?"

Yabancının yürümeye başladığını gördüğümde, ben de küçük adımlar atarak onu takip etmeye başladım. Bir araya girdiğini gördüm, Çolpan konuşmaya devam ediyordu fakat ben arkadaşımı dinlemiyordum, sessizce o adamı takip ediyordum. Çolpan'ı ikna edip telefonu kapattığımdaysa büyük bir kapının önünde duruyorduk, kapının çaprazında

yazan ismi gördüğümde bir süre duraksadım. Ben bu ismi nereden biliyordum? İsmin başında bu ismin kimi ve neyi temsil ettiği yazmıyordu. Yine de isim çok tanıdıktı...

Hakan Basri Şenkaya.

Anılar önüme dökülmeye başladı. Kulaktan kulağa dolaşan dedikodular, haberlere konu olan operasyonlar... Donup kaldım, işte şimdi nerede olduğumu biliyordum. Kapının tıklatılması, devamında bir deprem sesi gibi etrafa yayılan sesin duyulmasına neden oldu.

"Zincir, ben gelip şu kapıyı söküp götüne sokmadan, hemen içeri gir!"

"Sikeyim böyle işi," diye fısıldadı önümde duran adam. Zincir onu adı mıydı? Kapının açılmasıyla, dünyadaki yaşam durdu ve yaşam, benim dünyama ait olmayan başka bir boyuttaymışım gibi yeniden akmaya başladı. Arkasına aldığı dev Atatürk portresinin önünde, cilalı ahşap masanın arkasında oturan adamı gördüğümde, bu adamın yüzünü bir türlü kimseye göstermeyen ama adı dilden dile dolaşan operasyonların komutanlığını üstlenmiş, aynı zamanda binbaşı olan Hakan Basri Şenkaya olduğunu anlamıştım.

Karşımda kanlı canlı duruyor, kalın parmaklarına geçirdiği gümüş rengi muşta parlarken, mavi gözlerini Zincir'e dikmiş, açıklama bekleyen ama açıklamayı duyarsa muştasını açıklama yapan kim olursa olsun Zincir'in yüzüne geçirecekmiş gibi oturuyordu.

"Açıklayacağım," dedi serinkanlı yabancı.

"Dağdaki itin değil, halktan birinin mi canını aldın? Ve açıklaman var, öyle mi?" Mavi gözler büyük bir ağırlıkla bize doğru çevrildi, o gözler bana dokunmadı ama dokunmadığı hâlde bacaklarımı titretecek kadar güçlüydü. "Sen nasıl bir komandosun ulan, bu kaçıncı bela benim başıma açtığın?" Kükreyerek oturduğu yerden kalkmasıyla, az evvel sırt verdiği koltuğun yere devrilmesi bir oldu. Muştanın takılı olduğu yumruğunu sertçe cilalı masaya vurdu. "Oğlum ben seni öldüreyim mi istiyorsun lan?"

"Muşta."

"Sus, yavşak!" diye kükredi, muştasını geçirdiği ahşaptaki çatlağı görmek yutkunmama neden oldu. "Bu büyüklerin kulağına giderse, ne olacak? Ben hep sizin götünüzü mü toplayacağım ulan, pezevenkler?" Muştanın takılı olduğu yumruğu yeniden masaya vurunca, olduğum yerde sıçradım ve bu kez çatlayan masanın ortasında parmaklarımı sokabileceğim kadar derin bir yarık oluştu.

"Bunu yalnızken konuşmalıyız," dedi Zincir korkusuzca.

Hakan Basri'nin kaşlarını kaldırdığını gördüm, kaşları havaya kalkmışken alaycı bir gülüş burnundan nefes olarak yayılıp dudaklarını şekillendirdi. "Yalnızken konuşmalıyız öyle mi?" diye sordu. "Nesin lan sen, kendini Süpermen mi sanıyorsun? Oğlum kaç yaşında heriflersiniz, size vurmaya elim gitmiyor lan!"

Mavi gözleri bana ölümü hatırlatıyordu. Ölümün var olduğunu, bir yerlerde hâlâ hareket hâlinde olduğunu, sırayla birilerine dokunarak kendini birilerine bulaştırdığını... Mavi gözleri, ölüm gibiydi. Çok ölüm görmüş, çok ölüm vermiş gibi... Çok ölümü izlemiş ve çoğunu var etmiş gibi. Zincir'i göremesem de başını önüne eğdiğini fark ettim, derin bir nefes aldı ama Hakan Basri hâlâ büyük bir öfkeyle onu izliyordu.

"Yine zincirle mi hallettin yoksa başka bir şey karıştırdın mı?" diye sordu birdenbire, operasyon komutanının bu sorusu birkaç saniye duraksamama neden oldu. "Çivi olay yerine mi gitti?"

"Evet, gitti," dedi Zincir. "Hayır, zincir kullanmadım."

"Ya ne kullandın o zaman?" Mavi gözler öfkeyle kısıldı. "Sen mal mısın?"

"Şırıngayı boynuna sapladım, sonra da onu göğsünden bıçakladım," dedi Zincir, kalbim korkuyla yerinden hopladı ve ellerim bumbuz oldu.

Hakan Basri başını iki yana salladı, derin bir nefes alıp muştanın takılı olduğu elini açarak avucunu şakaklarına koydu: "Bir kız çocuğunun yanında yapmak istemeyeceğim şeyler yaptıracaksın bana. Allah kahretsin seni. İsmini Şırınga olarak değiştirmemizi falan mı istiyorsun? Derdin ne oğlum senin? Yakacaksın kendini. Adam öldü mü?"

Adamla ilgili soruyu es geçerek, "Evden zincirle çıkmadım," dedi.

"Şırınga ve bıçak yanında mı?" diye hırladı Hakan Basri.

"Yanımda. Gerisini Çivi halledecek."

Hakan Basri parmaklarını şakaklarına bastırıp gözlerini yumdu, bir süreliğine kendine düşünmek için zaman tanıdı. Bu esnada olduğum yere köklerimi salmışım gibi hissediyordum.

"Ve tüm bunlar olurken kız çocuğu yanındaydı, öyle mi?"

"Evet. Ani gelişti."

"Sikeyim senin zaman kavramını."

Masanın diğer ucunda duran su bardağına uzandı, yarısına kadar içilmiş suyla dolu olan bardağı tek hamlede duvara fırlattığında yüzün-

duvarı suyla duruladı, parçalanarak odanın farklı noktalarına dağıldı; gürültüsü, Azrail'in dudaklarından dökülen ıslık sesi gibiydi.

"Bir gün kendinizle birlikte bir bidon benzin döküp beni de yakacaksınız. Allah'ın belaları! Sizin götünüzü toplarken yaşlandım, anlıyor musunuz?" Bağırışları dizlerimi tir tir titretse de ayakta durmaya çabalıyordum, başka çarem olmadığı çok netti. Onların asker olduğunu anlamak, içimdeki korkuyu biraz olsun geri çekmişti çekmiş olmasına ama ortada bir ceset olduğu düşüncesini zihnimden silemiyordum. Mavi gözler bana çevrildi. "İyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diyebildim. Alaydan uzak kurduğum cümle onun kaşlarının çatılmasına neden olunca tırnaklarımı avuçlarıma bastırarak, "Şimdi ne olacak?" diye sordum, sesimin titrediğini fark ettiğine emindim. Muhtemelen bedenimdeki korku sancısıyla kıvranan titremeyi de görebiliyordu.

"İsmin ne?" diye sordu bana.

"Zeliha," dedim kuru bir sesle, ardından sorumu yineledim. "Şimdi ne olacak?"

"Soyadını da söylemen gerekir. Kendini tanıtırken yalnızca ismini söylememelisin."

İçimde barınan huzursuzlukla, "Zeliha Özdağ," dedim ve yeniden o soruyu sordum: "Şimdi ne olacak?"

"Gördüğün her şeyi unutacaksın, Zeliha," dedi Hakan Basri, masasının etrafından kayarak bize doğru ilerledi, Zincir hemen önümde duruyordu, yüzünü görmüyordum ve görmek istediğim de söylenemezdi. "Her şeyin normale dönmesi için bu gecenin hiç yaşanmamış sayılması gerekiyor."

Yeniden titremeye başlamıştım, bedenimin titremeleri benim bile durduramayacağım seviyeye ulaştığında, gözlerimi yakmaya başlayan gözyaşlarını geri iterek, "Biri öldü," diye mırıldandım. "Siz doğru olanı yapmak zorunda değil misiniz?"

Hakan Basri şimdi burnumun dibindeydi, gözlerini yüzüme indirdi, bedeninden yayılan sert parfüm kokusunu soluduğumda gözlerim mavi gözlerle buluştu: "Bizim görevimiz korumak."

Gözlerimden kaymaya başlayan yaşlarla onun mavi gözlerine baktım. "Bu gece hiç yaşanmamalıydı," diye fısıldadım.

"Evet," diyerek başını salladı, biraz daha eğildi. "O yüzden bu geceyi yaşanmamış sayacağız."

"Bunu nasıl yaparım?" diye fısıldadım, gözlerimden kayan yaşlar çeneme takılıyordu. "Biri öldü. Gözlerimin önünde. Bunu nasıl yok sayarım?"

Mavi gözleri gözlerimden ayrılmadı. Genç bir adamdı ama Zincir ve az önce gördüğüm askerden biraz daha olgun görünüyordu. İnsanların ona hayranlık duyduğu kadar vardı, güzel bir adamdı. Bana kız kardeşine dokunan bir abi gibi dokunduğunda, gözlerim gözlerine tutundu. Muştanın takılı olduğu parmaklarını yanağımda, muştanın soğuk demirini tenimin içinde hissettim. "Sana bunu o yaptı, değil mi?" diye sordu anlayışla, başımı salladığımda gülümsedi. "Bizim görevimizin korumak olduğunu söylemiştim, küçük kız. Senin görevin de bu geceyi unutmak."

Kapı aniden açılınca sertçe yutkundum. "Zincir!" dedi tok bir ses. "Köpek yaşıyor!"

Gözlerimden akan yaşlar şiddetlendiğinde, olduğum yerde sarsılarak ağlıyordum. Bir süre yanağıma dokunmaya devam etti, bu süre zarfında bana değil, Zincir dediği yabancıya bakıyor, hiçbir şey söylemeden mavi gözlerinin var ettiği bakışlarıyla konuşuyordu. Bense ağlıyordum. Bu gece yaşananlara. Bu geceden sonra yaşanacaklara.

Yaşanmaması gereken her şeye, en çok bu gece ağlıyordum ama bu ağladığım son gece değildi.

2. ZİNCİR

♪: Antimatter, The Judas Table
♪: Ólafur Arnalds, This Place Was A Shelter

Toprağa, savruk bir ruhtan ölü çıkmış bir beden bırakmak istemiyordum.

Yaşamaya hakkım olmasını istiyordum, ölümün üzerimden bir bulut gibi geçip giderken içinde sakladığı mezar toprağından yağmurları üzerime yağdırmasını istemiyordum.

Yaşamak istiyordum.

Dudaklarımı çeşmeye yaslayıp, akan suyun şeffaf tadını alırken ve içim serinlerken, düşündüğümün beni bekleyen şeyin cehennem mi yoksa cennet mi olmasını değil, yarın ne giymek isteğim olmasını istiyordum.

O gece yaşanana dek, bunun böyle olması için kendime söz vermiştim ve o gece yaşandı.

İnsanın en çok kendine verdiği sözü tutamadığını, ben o geceyi yaşadığımda öğrendim.

Bir şeyi daha öğrendim.

Bazen verilen sözler, tutulmaması gerekirse, gerçekleşmemek için tek çare olan ölümü çağırır.

Tutulmaması gereken bir sözün tutulduğu, ölümün bu sözü bozmaya yetişemediği bir geceden, bambaşka bir kadın olarak çıkacağım bir sabahın şafağını seyrederken yazıyorum.

Bu gece bir hayat kurtarmak için, bir hayat yok ettik. Bir adamla. Ve zincir, bacağıma bacağımı kesmeye göze alamayacağım bir yerden dolandı. Ne bir adım atabilirim ne de bacağımdan vazgeçebilirim artık.

O gecenin hiç yaşanmaması gerekiyordu.

Gözlerimden bir damla daha kayarak yanağıma satır çizgisi çektiğinde, burnumu Kestane'nin tüylerine gömerek gözlerimi yumdum. Al[illegible] dolduruyor, gözlerimden akan yaşlar, durduklarını [illegible] devler içinde yanarak yanaklarımı ıslatmaya

başlıyordu. Kurtulmayı dileyen ruhumun sancısı henüz yeni başlamıştı; kurtulmanın bu kadar çabuk olmayacağının farkındaydım.

Adına Zincir dedikleri ama ismini bilmediğim yabancı, Kestane'yi tuttukları boş odaya girdiğinde, Kestane'nin yattığı metal masadan uzaklaşarak gözlerimi ona çevirdim. Ela gözleri odanın içinde turladı, bir eli kapının kolundaydı, sessizlik gitgide büyüyerek köşe bucak her yanı sarıyordu.

"Tüm bu olanlar..." dediğimde, ilk konuşanın ben olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Büyük adımları odanın içine düşmeye başladı, söyleyeceklerimi bekliyordu ama bunu yaparken bana kendini göstermekten çekinmiyordu; konuşursam, gördüklerimle sınırlı kalmayacağını belirtmek ister gibi gözdağı veren hareketlerini seyrettim.

"Köpeğini kurtardım," dedi, bu beklenmedik cümlesi kalın sesine yılan gibi dolanarak önüme zehrini sermişti. "Yüzünü bu hâle getiren adamın da icabına baktım. Bence ödeştik."

"Ne ödeşmesi?" Karman çorman olan aklımı ifademe de bulaştırarak ona bakmaya başladım. "Canın ödeşmesi mi olur?" Saçlarımın dipleri hâlâ nemliydi ama uçları kurumuştu, kıyafetim de bedenimin üzerinde kurumaya başladığından bedenime girip çıkan kesik soğuk krampları hissediyordum. Yüzümde adamın geçirdiği yumruğun sızısını hâlâ hissetsem de hiçbir şeyin bedeli bu olmamalıydı.

"Bu gece yaşananları unutman gerek," dedi Zincir, ses tonu bunu onaylarcasına ciddiydi, gözlerimi Kestane'ye indirdim. O iyiydi, yaşıyordu, nefes alıyordu. Bu gece olanlara rağmen...

Zincir'in bana doğru yürüdüğünü hissedince irkilerek kafamı kaldırıp ona baktım, kemiklerin sardığı yüzünde bir şaşkınlık, bir duygu kırıntısı aradım ama yoktu. Bir ölü bile ondan daha iyi mimik sergileyebilirdi. "Yapacak bir şey yok. Beni orada durduran sendin."

"Seni bir canı kurtar diye durdurdum, bir canı al diye değil," diye fısıldadım, sesim bu gerçek karşısında ezilmişti. Gözlerimi onun sarımtırak gözlerine düğümledim. "Komando olduğun doğru mu?"

"Bunun bir önemi yok," dedi yalnızca, gözlerini Kestane'ye indirdi. Kestane'ye bakarak konuşmaya devam etti: "Bundan böyle sokakta hayat sürmesi imkânsız. Onu evine götürsen iyi edersin."

"O zaman bırak burada kalsın, bizim çocuklar ona bakar," dedi, sesindeki sakinlik duraksamama neden olsa da yorum yapmadım. Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Kestane'yi alıp eve götüremezdim, bunu çok isterdim ama yapamazdım, ev sahibim evcil hayvan konusunda oldukça katı bir adamdı. Kestane'yi yeniden sokağa bırakmak demek, onu ölümün koynundan almışken tekrardan ölümün koynuna geri itmek demek olacaktı. O zaman Zincir adını verdikleri serinkanlı komando haklıydı, gözlerim komando mu yoksa katil mi anlam veremediğim yabancıya çevrildi.

"Yakalanmaktan hiç mi korkmuyorsun?" diye sordum, dilimin kırdığı kilit arkasında ağır bir soru saklıyor olacak ki, Zincir gözlerini usulca bana doğru çevirdi. Siyah kirpikleri, teni ve göz rengiyle çok zıt duruyordu.

"Yakalanmayacağım," dedi sadece.

"Nasıl bu kadar emin oluyorsun?"

"Çivi, temizliğe gitti," dedi, anlam veremediğimi bas bas bağıran gözlerimi ona dikmiştim, tırnaklarım avucumun içindeki deriyi kaldırmak istiyormuş gibi o deriye saplandı, deriyi soymak ister gibi tırnakladım.

"Ya umduğun gibi gitmezse?"

"Umduğum gibi gider."

Ona düz düz baktım. "Her gün bunu yapıyormuş gibi konuşuyorsun," dedim, sonra bu düşünce diğer düşüncelerimi dirseğiyle ite ite zihnimin orta yerine kadar ilerledi ve donup kaldım. "Yoksa zaten öyle mi?"

"Hiçbir zaman bir sivili öldürmedim," dedi, soluğumu kesen cümlesi, onun bir katil olduğu gerçeğini yüzüme vurunca onunla bu odada olmak bir cehenneme dönüştü.

"Hakan Basri Şenkaya'nın ismini çok duydum ama onu hiç görmemiştim. İnternette ona ait tek bir fotoğraf bile yoktu, haberlerde de yalnızca ismi geçiyordu, kendisini göstermiyorlardı. Benim onu görmüş olmam büyük bir sorun mu? Bu gece olanları da gördüm. Yani... Tüm bunlar beni de temizlenmesi gereken birine dönüştürüyor mu? Şu Çivi dediğiniz adam gelip beni de temizleyecek mi?"

"Hayır," dedi hiç düşünmeden. "Temizlenmeyeceksin. O yüzden bu geceyi sil aklından. Kimseye bahsetme." Işığın altında gümüş gibi parlayan ela gözlerini gözlerime çevirdi. "En yakınına bile."

"Ne zaman gidebilirim?" Yutkundum. "Yani ne zaman geri dönebilirim?"

"Yüzündeki morluğu nasıl açıklayacaksın?" diye sordu çat diye, saat kaç olmuştu bilmiyordum ama artık buradan çıkıp gitmem gerektiğini düşünüyordum.

"Bir yere çarptığımı söylerim."

"Hayatında böyle bir yalana inanacak kadar çok salak insan barındırıyor olamazsın."

"Hayatımdaki insanlar salak değil, sadece bana güveniyorlar."

Zincir, kaşlarını hafifçe kaldırdı. "O hâlde sana güvenen insanlara öylece yalan söyleyebiliyorsun? Sana güvendiklerine göre salak olduklarını gönül rahatlığıyla söyleyebilirim."

"Onlara yalan söyleyeceğim demedim. Sadece olanlardan bahsetmeyeceğim. Hepsi bu."

"Onlara bir yere çarptığını söyleyeceksin, bir orospu çocuğunun seni sırf bir canı savunduğun için acımasızca yumrukladığını değil," dedi ve ekledi: "Bu seni yeterince yalancı biri yapar."

"Bu yalan değil, bu çevremdeki insanları korumak."

Kaşları daha da yukarı kalktı. "Bence sadece kendini korumaya çalışıyorsun."

Öfkelendiğimi hissetsem de sadece, "Bu sonuca nereden vardın?" diye sordum.

"Bence yalan söyleyeceğin insanları değil, seni temizleyeceğimizi düşünüyorsun. Bu sebepten de yalan söyleyecek olman onları değil, kendini koruman için yapmış olacağın bir şey olacak. Yani basit bir şekilde özetlemek gerekecek olursa, sen bir yalancısın."

"Tüm bu gecenin sorumlusu senken, nasıl oluyor da beni yalancılıkla itham edebiliyorsun? O adamı sen öldürdün, şimdi de bu geceyi unutmamı istiyorsun ve yalancı ben oluyorum, öyle mi?" Adam ölmüş olmalıydı, eğer ölmeseydi bunu söylerdi, öldü dediğimde yalanlamıyordu; umudum kalmamıştı.

"Evet." Kestane'nin tüylerine dokundu, bu onun ellerini eldivensizken ilk görüşümdü. Uzun, kemikli parmaklarını köpeğin tüylerinin arasında gezdirdi. "Rahatla, sadece psikolojik bir test yapıyordum," dedi, gözlerini kıstığını gördüm. "Testin sonucu belli oldu, kimseye bir şey söylemeyeceğini rahatlıkla söyleyebilirim."

"Ne?" diyebildim, o an yavaşça bana doğru döndü. Kemiklerin derin katmanlar oluşturduğu yüzünü ilk kez bu kadar yakından görüyordum. Teninden yayılan o hafif koku, rüzgârın biraz olsun sızamadığı bu odada

hafifçe burnuma doğru estiğinde, bir an duraksadım. Taze, temiz ama bir yandan da erkeksi, eskileri hatırlatan garip bir kokusu vardı. Bir elini yaslandığım metal masaya koydu, avucunu masaya bastırdı ve yüzüme doğru eğildi; gözleri gözlerime bir yalan uzaklıktaydı.

"Hep böyle kendi gölgenden bile korkar mısın, Zeliha?" diye sordu, nefesi tenime döküldüğünde, onun insana geçmişten kesitler sunan sesinden adımı duymak, bir kayanın üzerime düşmesinden daha büyük bir hasar doğurmuştu.

"Bu da... Bu da nereden..."

"Daha önce hiç kan görmemiştin, değil mi?" Sorusu dudaklarımda duran kelimelerin buhar olup uçup gitmesine neden oldu. Avucunu metal masaya iyice bastırdı ve şunları söyledi: "Başka birinin kanını görmek, mutfakta türlü sakarlıkların yüzünden kestiğin parmaktan sızan kanı görmeye benzemiyormuş, değil mi?"

"Tüm bunları neden söyleyip duruyorsun?" diye sordum, gözlerimin dolmaması için kendimi sıkıyordum. Normalde kolay ağlayan biri değildim ama bu gece, yıllardır dökmediğim kadar çok gözyaşı dökmüştüm. Kendimi psikolojik olarak bir enkaz, bir harabe gibi hissediyordum ve toparlanmam yıllarımı alacakmış gibi geliyordu.

"Çünkü istesen de bu geceyi yaşanmamış sayamazsın." Cümlesi sertçe yutkunmama ve akabinde de bu gerçeği kabullenmeme neden oldu. "Ama hiç olmamış gibi davranacaksın."

"Öyle yapacağım," diye fısıldadım. "Buna mecburum."

Yavaşça geri çekilirken, "Güzel," dedi. Gözleri Kestane'ye dokundu. "Adı neydi?"

"Kestane."

"Kestane için karar verdin mi?" diye sordu bu defa, ona baktım, bana bakmasa da ona baktığımı biliyordu. "Burada bizle güvende kalmasını mı istiyorsun, yoksa sokaklara geri bırakıp hızlı yoldan ölmesini mi bekleyeceksin?"

İnsanlar onun yokluğunu fark ettiklerinde muhtemelen çok üzüleceklerdi, yine de Kestane'nin iyiliğini düşünmem gerekiyordu. Öğrencilerden hiçbiri onu evlerine alamazdı, Isparta'daki öğrenci evlerinin konsepti belliydi, hiçbir ev sahibi buna göz yummazdı. Ödenen bunca bedelden sonra Kestane'yi sokaklara bırakamazdım, bu onun ölüm fermanının altına adımı soyadımı yazıp, imzalamam gibi bir şey olacaktı.

"Kestane burada kalsın," diye fısıldadım buruk sesle. "Ben bu gece olanlara nasıl sahip çıkacaksam, sen de ona sahip çıkacaksın."

Yüzünde var olan mimikleri seyrettim, bir şey söylemese de bunun böyle olacağını biliyordum. İçimden bir his, bu konuda gözümün arkada kalmaması gerektiğini fısıldıyordu. Kestane'nin tüylerini sevdim, tüylerini öptüm, onu okşadım ve yanında olduğumu hissettirdim. Belki onu hayatımın hiçbir döneminde, bir daha hiç göremeyecektim ama artık iyi olacaktı. Bunu bilmek içimdeki duyguyu yatıştırıyordu. Odadan çıktığımızda artık olduğum tesisteki tüm floresanlar sönmüş, tesis loş renkteki elbisesiyle sahneye çıkmış bir hayalete dönüşmüştü. Koridorda ilerlemeye başladık, hemen yanımda yürüyordu ama ona bakamıyordum. İçimdeki korkuyu yenebilmiş sayılmazdım, ne yapacağımı bilmemenin bulanıklığı tenime buğu gibi yayılmıştı. Yazar parmağını tenime bastırsa, tenim buğu gibi silinecek ve ben silindikçe kelimeler var olacaktı sanki.

Saat kaç olmuştu bilmiyordum ama gökyüzüne uzanmış gecenin yavaş yavaş silinmeye başladığına emindim. Yanımdaki adamı anlayabilmek, atılması bile yüzyıllar sürmüş bir düğümü bir gecede çözmeye çalışmak gibiydi. Onu tanımıyordum, kafasındakileri göremiyordum ama yaptığı şeyin ne denli büyük bir suç olduğunun farkındaydım. İlerlediğimiz loş koridorun sonu ikiye ayrılıyordu ve diğer iki ayrım da şu an ilerlediğimiz gibi dar koridorlardı. Sağa saptı, ben de büyük bir dinginlikle ona uyarak sağa saptım.

Askerlere ait özel bir tesiste olduğumu fark etmiştim ama bir askerin nasıl bu kadar soğukkanlı bir tavırla bir insanı öldürebildiğine anlam veremiyordum. Buna sessiz kalabilecek miydim? Korkum geçtiğinde, susabileceğimi hiç sanmıyordum. Saptığımız koridorun sol duvarındaki üçüncü kapı açıldı, içeriden tıpkı önümden ilerleyen adam kadar uzun boylu bir adam çıktı. Siyah saçlı ve bir askere uymayacak şekilde yüzü sakallarla örülmüş adama baktığımda, adamın da bize baktığını ve hatta olduğu yerde durmuş bizi beklediğini fark ettim. Adamın altında koyu renk bir eşofman, üzerinde de kısa kollu, beyaz bir tişört vardı, o bir asker miydi anlamamıştım ama gözlerimi ona öyle bir dikmiştim ki, bakışlarımdaki dikkati fark etse, benden rahatsızlık duyacağı kesindi.

"Zincir, neler dönüyor oğlum böyle?" diye sordu adam, sesindeki sorgudan anladığım kadarıyla olanlar onu da şaşkına döndürmüştü.

Gözleri kısaca gözlerime çevrildi, birkaç saniye bana baktıktan sonra gözleri yeniden Zincir'e çevrildi.

"Ne duyduysan o, Çekiç."

"Oğlum bu sefer büyük sıçtın," dedi karşısındaki adam, ardından bakışları bana dokundu. "Gördü tanığı mı? Cidden, bir de güzel bir görgü tanığımız mı var?"

Ona yabani olmayan ama içinde bulunduğum durumu atlatamadığımı da gösteren şaşkın bakışlarımı dokundurduğumda, kahverengi gözleri birkaç saniyeliğine yüzümün her bir köşesinde dolaştı. "Zincir," dedi kuru bir sesle. "Bunu gerçekten kızın önünde mi yaptın?"

"Şartlar bunu gerektirdi." Gözlerini bana çevirmesiyle, yüreğimin bir katilin bakışlarının esareti altında çarpmaya başlaması bir oldu. "Başka çarem o an için yoktu."

Aralarında kavganın kıvılcımları yükselmeye başlayacakmış gibi hissediyordum. Bu iki uzun, haddinden iri adamı izlerken ben hâlâ bu gece yaşananların etkisi altındaydım. Şimdiden sonrası benim için nasıl devam edecek, ben kendimi böyle bir yükün altından nasıl daha fazla yara almadan çıkaracaktım bilmiyordum. Çekiç dediği adamın gözleri yeniden bana çevrilince, bu defa o bakışlara karşılık vermektense yere bakmaya devam ettim.

"Şimdi ne olacak? Ona ne yapacaksın?" diye sordu, benden bahsettiğini bildiğim için yüreğimdeki korku, başını kaldırdı ama ben başımı kaldırıp beni izleyen adamlara bakmadım. Ne olacaksa olsun, diyen yanım beni boğazımdan tutup gerçeğe doğru savurup duruyordu.

"Ona bir şey yapmayacağım. Muşta ile konuştu, daha doğrusu Muşta onunla konuştu. Susacak." Bana baktığını hissetsem de gözlerimi mezar taşı gibi beyaz olan mermerden ayıramıyordum. Mermerde karanlık yansımam vardı.

"Kızın hâlini görmüyor musun?" diye sordu Çekiç, sessizce yutkundum. "Onu bu hâlde eve göndermen, evdekilerin ona bir şeyleri sormasına neden olacak. Beti benzi atmış durumda, biri ona ne olduğunu sorduğunda ağlayarak tüm olup bitenleri anlatacağına neden bu kadar eminim?"

"Yapmayacağım," dedim, adamın gözlerinin ekseninde olduğumu fark ettiğimde kafamı kaldırdım, sıktığım dişlerim yüzüme kemikler örerken karşımdaki adamın kahverengi gözlerine büyük bir kararlılıkla baktım. "Ağlamayacağım. Kimseye hiçbir şey anlatmayacağım."

"Ağlamak o güzel suratına zaten hiç yakışmaz," dedi beni hafifletmek istiyor gibi, ona bakakaldım. Sıcak gülümsemesi dudaklarına yayıldı, ardından büyük elini sakallarına atarak sakallarını sertçe okşadı. "Eylül'ün tesise geldiğinde kaldığı odada kıyafetleri var mı?" diye sordu Zincir'e. "Kızın yüzünü renklendirebileceği birkaç boya, ıvır zıvır falan?"

Zincir dedikleri adam derin, düşünceli bir nefes aldı. "Kızı görmüyor musun? Parmağım kadar. Eylül'ün kıyafetleri ona uzun gelir."

Adamın bu söylediği, Çekiç'i güldürdü, bakışları yeniden bana kaydı. "Bize göre kısa olduğu doğru ama eminim normal boyuttaki insanlara göre idealdir."

"Her neyse. Haklısın." Zincir, bakışlarını yüzüme indirdi. "Benimle gel. Seni bu hâlde götüremem."

"Herkes uyurken eve girersem bir sorun olmaz," diyerek bunu ona inandırmak için ela gözlerine dikkatle baktım. "Asıl başkasına ait bir kıyafetle gidersem göze batmaz mıyım?"

"Hımm," dedi Çekiç. "Akıllıca."

Zincir, kaskatı bir yüzle, "O hâlde yüzünü biraz renklendir," dedi. Ruhunun içine sıkıştırılmış hisler sonunda patlamış ve gözlerine, tenine, bakışlarına, onu var eden parçalarına bulaşmış gibiydi.

Bu gece olanlardan onun da etkilendiğini fark etmiştim. Onu tanımıyordum ama duygularını kolayca gizleyen biri olduğuna emindim, oysa şimdi ela gözlerinden duygular sızıyordu.

Ona pek çok şey söylemek istesem de tanımadığım biri için oluşturacağım kelimeler, bir yabancının ruhundaki hiçbir kıyıya uğramayacağını bildiğimden onun dediğini yapıp onu takip etmeye başladım. Artık ellerim titremiyordu, artık korku vardı ama cesaret göğsümün içinde başını kaldırmış bir günebakan çiçeği gibi usulca büyüyordu.

Tesisin sonsuz büyüklükte olduğunu düşüneceğim sırada, sıralanmış kapılardan dokuzuncusunun önünde durduk ve koridorun sonunda yanan beyaz floresan aniden söndü. Çekiç arkamızdaydı, Zincir'in kolu yürüdüğümüz yol boyunca sık sık koluma sürtmüştü ama bu beni korkutmaktan ziyade, rahatsız bir hissin pençelerinin arasına alarak parçalamasına neden olmuştu.

Kapının yuvarlak topuzuna dokundu, yavaşça bastırarak çevirdi ve çıkan ses karanlığın içine yayılırken tedirgin gözlerimi koridorun diğer ucuna çevirdim.

"Rahatla, seni içeri sokup doğrayacakmışız gibi kaskatısın," dedi Çekiç denen adam, sesindeki alaycılık farklı günlerde beni belli belirsiz de olsa gülümsetebilecekken, şu an yüzümde mimik oynatmaya bile yetmemişti.

Kapı ardına dek açıldığında, beni misafir edecek olan karanlığın özünün yayıldığı odaya baktım. Odada bir tane pencere vardı, pencere dar ve uzundu, neredeyse yere kadar iniyordu ve dağın eteğine yayılmış şehrin ışıkları odanın içine küçük sim parçaları gibi parıldayarak sızıyordu.

İçeri girerken, "Kaskatı olmam çok doğal değil mi?" diye sordum elimde olmadan, terleyen avuçlarımın içi tırnak çentikleriyle doluydu. "Daha önce hiç önümde biri öldürülmemişti."

Birinin lambayı yakmasıyla içerisi aniden beyaz bir ışığın sağanağı altında kaldı. Pencerenin sağ kenarında bacakları ve başlığı metalden bir ranza vardı, ranzanın üzerindeki yatak beyaz çarşafların altına gömülü duruyordu; yastığı içine alan yüz ise çarşafların aksine kiremit rengindeydi. Demir ranzanın karşısında yine metal, askerlerin kullandığı dolaplara benzeyen bir dolap, dolabın yanında bir masa ve bir de sandalye vardı; onlar da metaldi. Mat gri olan metaller, yıllardır buradalarmış gibi parıltıdan uzak, solgun ve dokunduğun an parmaklarını buz kestirecek kadar soğuk duruyorlardı.

Zincir, ağır adımlarla odanın içinde ilerlerken bir köşeye geçmiş onu izliyordum. Diğer adam kapının hizasındaki duvara yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirerek rahat bir görüntünün içine sığarak bizi izlemeye başlamıştı. Zincir eğildi, metal masanın altından mor bir kutu çıkarıp masanın üzerine bıraktı.

"Bu kutunun içindekiler işini görür," dedi sakin bir sesle, ardından bakışlarını bana doğru çevirip tepkilerimi ölçmek istiyormuş gibi gözlerimin içine baktı. "Seni kapıda bekliyorum."

Sırtını bana dönüp odadan çıktığında, diğer adam hâlâ duvar kenarında beni izliyordu, Zincir adamı ensesinden tutarak çekince adam bir an dengesini kaybetti ama düşmedi, gülerek odadan çıktı ve kapıyı üzerime kapattılar.

Başta ne yapacağımı o kadar bilmiyordum ki, bir süre odanın içinde kaybolmuş gibi bir oraya bir buraya yürüdüm. Sonunda masanın önüne ilerleyip mor kutunun ilk çekmecesini açtığımda başımı iki yana salladım. Haykırmam gereken, ağlayarak içimden atmam gereken çok şey

vardı. Oysa şimdi, her şey bir yaranın içine girip çıkmış bıçağın kanattığı deri kadar tazeyken, içimde patlayan bombalara rağmen sesimi bile çıkaramıyordum. Çekmecenin içindeki malzemeleri gördüğümde kaşlarımın ortasına çöreklenen çukur genişledi, derinleşti. Kutunun içinde işimi görecek tüm kozmetik ürünleri vardı.

Pamuk çıkarıp makyaj temizleme sütüyle yüzümdeki ifadeleri temizleyebilirmişim gibi yüzümü sürtmeye başladım, canım yanana, tenim kıpkırmızı olana dek sürdürdüm bunu... Diğer çekmeceyi açtığımda küçük bir aynanın varlığı dikkatimi çekmişti. Aynayı çıkarıp masanın üzerine koyduktan sonra metal sandalyeye oturdum ve tezimin ne kadar doğru olduğunu tenime yayılan soğuğun beni titretmesiyle bizzat anlamış oldum.

Aynadaki yansımam, beni korkutacak kadar solgundu; o adam haklıydı, betim benzim atmıştı. Çillerim yüzümün renginin değişmesiyle daha da koyu ve belirgin görünmeye başlamıştı. Yediğim yumruğun etkisiyle moraran yüzüme dokununca, hissettiğim sızı dişlerimin kamaşmasına, hafifçe inlememe neden oldu. Elim bana bir ton koyu olacağını bildiğim kapatıcıya gitti.

Kapatıcının aplikatörüne aldığım ürünü küçük noktalar şeklinde morluğa dokundururken acımı dışa vurmamak için dudaklarımı kemirdim. Sonunda kapatıcının bir işe yaramayacağını anladığımdaysa, elim fondötene kaydı ve yüzüme yerleştirdiğim fondöteni parmaklarımla tenime yedirmeye başladım. Tüm bunları olabildiğince hızlı yaptığımı sanıyordum fakat ellerim öyle çok titriyordu ki, hareketlerim ağır çekimdeymiş gibi can buluyordu.

"Bu gece yaşanmamalıydı," diye fısıldadım avucumu ağzıma bastırıp, aşağı çekerek dudaklarımda kalan fondöteni yok ettim. Gözlerim yaşlarla dolduğunda ağlamamak için kafamı kaldırıp tavana baktım, bugün yediğim yüzüme atılmış bir yumruk değildi, bugün ruhuma yumruk yemiştim.

Gözyaşlarım önü alınmayacak kasırgalara dönüşmeden hemen öncesinde parmak uçlarımla gözlerimin kenarını ıslatan yağmurları itip, kapatıcıyla üzerinden geçtikten sonra titreyen ellerimi avucumu saran fondöteni önemsemeden üzerime silip burnumu çektim. Gerçekten oturup makyaj yapabiliyor muydum?

Bir an her şey, ruhumu yabancı ellere teslim edip kendimi terk etmemi istememe neden olacak kadar ağır geldi.

Oysa ben bu şehre, adaletin savaşçısı olmamı isteyen ailemin beni okutmak için dişinden tırnağından koparıp önüme koyduklarıyla gelmiştim. Şimdi burada, bu aynanın karşısında, yüzümü sızlatan yumruk darbesini bile umursamayacak kadar sarsılmışken, birkaç saat önce babamla yaptığım telefon konuşmasından yüzyıllarca uzaktaymışım gibi hissediyordum.

Bir insanın kaderi, bir sokak daha yürüme mesafesindeydi.

Dudaklarımı bir ölünün dudakları gibi morarmış olsalar da boş bıraktım. Kutuda yalnızca kırmızı renkte bir ruj vardı ve ben o ruju gördüğüm an, gözümün önüne kan renginde bir çiçek değil, kana boğulmuş bir ceset gelmişti.

Odadan çıkacağım sırada dışarıdaki konuşmalar zihnime yıldırım gibi düşmeye başladığında, elim kapının soğuk topuzuna dokunmuştu ama duyularım harekete geçmemiş, o kapıyı açmamıştım.

"Cidden, öylece gitmesine izin verecek misin?" dedi adam, sesinde tedirgin bir tını olduğunu fark ettiğimde sertçe yutkundum. "Ona öylece güvenemeyiz. Muşta bir şey söylemedi mi?"

"Kıza yeterince büyük bir şok yaşattım bu gece," dediğinde, bunun farkında olduğunu bilmek bir nebze bile olsun içimi rahatlatmadı. "Bundan sonrası benim sorumluluğumda. Bir şey olmayacak. Karşılığında onun için kıymetli bir şeyi hayata döndürdüm. Bunun için ona bir can verdim."

"Şu köpek, değil mi?" diye sordu adam, şaşkın olduğunu ses tonundan bile anlayabiliyordum ama normal bir insanın aksine daha soğukkanlılarmış gibi geliyordu. "Anlamıyorum, bir köpek onun için neden bu kadar değerli?"

"Nihan'ı düşün," dedi bir anda Zincir. "Simi için dünyayı yakar. Sanırım bu köpek de şu kız için o kadar değerli."

"Nihan kadar saplantılı bir deli olacağını sanmıyorum..." Adamın güldüğünü duydum, ardından öksürdü. "Kardeşim, bu olay duyulursa sadece sen değil, hepimiz yağlı kazığa otururuz. Çivi'yi temizliğe yollamışsın, arkada tek bir iz kalmayacağı kesin ama kız..."

"Kız sorun çıkarmayacak, Yener," dedi aniden Zincir, bu adamın ismi olmalıydı. Gözlerimi metal kapıdan sanki kapının ardında durup tartışan onları izliyormuşum gibi tek bir an olsun ayırmıyordum. "Bu konuda bana güvenin. Kızın sorumluluğunu ben üstleniyorum. Eğer iş-

ler umduğum gibi gitmezse, her sorumluluğun altına da kızın sorumluluğun altına girdiğim gibi girmeye hazırım."

"Siktir oradan," dedi Yener, sesinde öfkeyle karışık bir sızlanma hissettim. "Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi. Biz bir elin beş parmağının birleştirerek oluşturduğu yumruğuyuz, unuttun herhâlde?"

"O elin de Muşta olduğunu unutma," dedi adam. "İsterse parmakları birbirinden ayırır."

"Kız çok fazla oyalandı," dedi Yener sanki konuyu değiştirmek istiyormuş gibi.

O an Zincir, normal şartlarda yaşansa çok utanacağım bir anı bana yaşattı.

"Çünkü kapının önünde durmuş bizi dinliyor."

Kalbim şiddetle çarparken elimi hızla kapının tokmağından çektim, ikisinin de aynı anda kapıya baktığını, aramızda duran metal kapıya rağmen beni görüyorlarmış gibi hissederek utandığımda anlamıştım. "Lan bir de adımla seslendin, ya duyduysa adımı? Beni mi yakacaksın sen?" diye sordu Yener. "Sıralarım adlarınızı he."

"Satılıksın, yaparsın," dedi Zincir, ses tonundaki alay sanki Yener'e değilmiş de banaymış gibi yanaklarım yanarken kapının topuzuna uzanıp topuzu sertçe çevirerek kapıyı açtım ve karşılarında sanki hiçbir şeyi duymamışım gibi güçle dikildim.

Oysa her şeyi duymuştum, her şeyin farkındaydım, söylemese bile ucunda gölgeli bir ölümün benim için pusuda olduğunu bilirdim. Sorumluluktan bahsetmişti Zincir, benim onun sorumluluğu olduğumu söylemişti, çıkaracağım herhangi bir sorunda sorumluluğunu yerine getirecek ve belki de beni susturacaktı ama beni korkutan bu ihtimal değildi. Ben sadece normal bir insan olarak devam etmek istediğim hayatımın, bir gecede böyle bir kaosa dönüşmesinin korkusunu hissediyordum.

"Burada işim bittiyse, artık gidebilir miyim?" diye sordum, dudaklarımdan dökülen soru cümlesi ikisinin de bakışlarının fiziksel olarak değil ama ruhsal olarak çok ağır bir yüke dönüşmesine neden oldu. "Gitmeme izin vereceksiniz, değil mi?"

Yener tam ağzını açacakken, Zincir avucunu onun göğsüne bastırarak onu susturup bana baktı. Bakışmamız benim için bir şeyler ifade etmesin, ona bir yabancıya bakıyor gibi bakabileyim istedim ama gözlerimiz buluştuğu anda ânın içinden kan sızmaya başladı. Sanki şafak yerini

güne bıraktığında ve bu yaşananlar gecenin karanlığına gizlendiğinde, aylar bile geçmiş olsa onu bir yerde görürsem, gözlerimiz buluştuğu an bu hissi yeniden tadacakmışım gibi geliyordu.

"Benimle gel, seni evine götüreceğim," dedi lakabını aratmayan sesiyle; sanki o ses bir zincirdi ve bu gecenin yaşanan her dakikasında sırtımı o zincirle kırbaçlıyordu.

Bir an bana emirler vererek hareket etmesi sinir krizi geçireceğimi düşünmeme neden oldu. Yine de ağzımı bile açmadan bu gece tanıdığım bir diğer yabancı olan Yener'i arkamda bırakarak onu takip etmeye başladım. İsmini de yaşını da kim olduğunu da merak etmiyordum, burada olup biten hiçbir şey umurumda bile değildi; tek düşüncem, şu kapıdan çıkıp tekrar sıradan hayatıma karışmaktı. *Ama Kestane...* Koridorda attığım her adımda bir yanım bana sadakatini veren Kestane için ağrıyordu. Bana verdiği sözü tutup, Kestane'ye iyi bakacak mıydı? Ona ne kadar güvenebilirdim ki?

Yener'in tam köşeyi döneceğimiz sırada, "İçimden bir ses yeniden görüşeceğimizi söylüyor," dediğini duydum, sesi alaycıydı ama her nedense, söylediği alayın ördüğü bir cümle değil, onun bildiği bir gerçek gibiydi. Beni huzursuz etmiş, ruhuma bir karabasan gibi çökmüştü ama adımlarımın önüne geçmemiş ve beni asla durdurmamıştı.

Bir süre tesisin bitmeyen yolunu tüketmeye çalışıyormuşuz gibi sessizce yürüdük, sonundaysa, "Kestane'yi öylece bırakmazsın, değil mi?" diye sordum, sormam gereken binlerce soru olduğunu biliyordum ama alacağım cevapların hiçbiri benim yaşadıklarımı değiştirmeyeceği için hepsini geri itmiştim.

O, bu gece benim içimde gizlenen o sıradan kızı, kalbinden bıçaklamıştı.

"Verdiğim söz, benim şerefimdir."

Bundan sonraki tüm uykularımı kâbuslara verecektim artık. Tesisten çıktığımızda dağın kalbindeki karanlığı dağıtan şafak, yağmur bulutlarının gri dokunuşlarıyla gölgelenmişti. Dışarıda yağan sağanak yağmur tenime yeniden dökülmeye başladığı anda yüzümdeki makyajın akacağını anlayarak ellerimi yüzüme siper ettim. Zincir denen adam beni hızla arabaya yürüttü. Tam dev cipin kapısını açıp içeri girdiğim sırada, hemen yanımızda bir başka cipin durduğunu fark ettim. Cipin kapısı açılır açılmaz içeriden iri yarı bir adam ve bir de ince, adamın yanında küçücük duran ama normal şartlarda uzun denebilecek genç

bir kadın çıktı. Kadının kucağındaki gri battaniyeye sarılı şeyin ne olduğunu bilmesem de kıpırtılarını görebiliyordum.

"Zincir?" dedi adam, gözleri cipin içine kaydı ve o an adamın yağan yağmura rağmen seçilen çakır gözlerine baktım. "Hallettiniz mi?"

Yanındaki genç kadın, "Ben içeri gidiyorum, Simi ıslanacak olursa önümüzdeki üç geceyi veterinerde geçiririz," diyerek iri adamın yanından geçip gitti.

"Sayılır," dedi Zincir, genç kadın kucağındaki battaniyeyle hızla tesise doğru yürümeye başladığında, diğer cipten inen iri adam hâlâ buradaydı.

"Kızı götürüyor musun?" diye sordu adam, gözleri yeniden cipten içeri sızdı, tuhaf bakan çakır gözlerini yüzüme sabitlediğinde yerini terk eden korku hissi yeniden göğsümün içinde sızım sızım sızlamaya başlamıştı. Adamın bakışları beni bıçaklarından geçirdiği sırada, Zincir, "Evet," dedi. "Burada bir işi kalmadı."

"Muşta da aynı fikirde, öyle mi?" Adam buna şaşırmış gibiydi, gözleri benden ayrıldı, asker tıraşlı kafasını saran damarlarından akan yağmur sularını görebiliyordum. Büyük elinin tersiyle burnundan akan yağmur damlalarını sildi. "Kız hepimizin yüzünü gördü, bu büyük bir sorun değil mi?"

"Muşta biliyor, gerisini geldiğimde konuşuruz," dedi Zincir, ardından adamın önünü keserek cipin kapısını gürültüyle kapattı. Adamı görmemek için bakışlarımı önüme çekerek ellerime indirdim. Zincir, cipe binip aracın kapısını çarparak kapattıktan sonra motoru çalıştırdı ve motordan yükselen gürültü, kalbimdeki gürültüyü bastırarak beni düşüncelerin içinden sıyırıp çekti. Araç, dağın kalbine gömülmüş askeri tesisten uzaklaşmaya başladığında, diğer cipin önünde durup bizi izlemeye devam eden iri adam, gözümün önünden mesafeler yardımıyla silinene dek kalbimde aynı baskıyı hissetmiştim.

"Evin nerede?" diye sorduğunda, yaklaşık on beş dakikadır dağ yolunda ilerleyen cipin içinde süregelen sessizlik orta yerinden ikiye kırılmıştı. Ağzımın içindeki acı tat, göğsümün derinlerine gömülmüş tedirginlik hissiyle gözlerimi ellerime indirip, parmaklarımla oynamaya başladığımda adamın bana baktığını hissettim. "Evindeki herkesi tarayacakmışım gibi davranma. Seni evine bırakacağım ve sonra bir daha karşına çıkmayacağım."

"Arkadaşlarına kalsa, yapman gereken bu zaten," dedim zehir gibi bir sesle, tükürmek istiyormuşum gibi. *İçimdeki zehri...* İçimdeki zehrin, kanımın içinde kıvrıla kıvrıla ilerleyerek beni öldürme planları yaptığını, ağrıyan ruhumun derinliklerinde bile hissedebiliyordum. Zincir'in bana bakmaya devam ettiğini hissedince ben de omzumun üzerinden ona baktım. "Bu gece olanları var eden senken, neden tüm suçlusu benmişim gibi davrandılar?"

"Oraya gittiğinde bizim ne olduğumuzu anladın, değil mi?" diye sordu, yutkunup başımı salladım. Ela gözleri gözlerime perçinlenmişti ama elleri direksiyonu ustalıkla çevirerek tüm yolu ezbere biliyormuş ve hakimmiş gibi cipi kullanmaya devam ediyordu. "Bizim isimlerimizi duyarlar ama yüzlerimizi bilmezler," dedi, o an ona neden Zincir dendiğini anladım ama kalbimdeki korku geri çekilmediği için sadece ona baktım. "Sen bu gece benim yüzümü gördün."

"Senin yüzünü gördüğüm için mi arkadaşlarının gözünde ölümü hak ediyorum?" diye sordum, titreyen parmaklarımı bacaklarıma bastırıp sertçe yutkundum, korktuğumu görmesini istemesem de o kadar profesyonel görünüyordu ki, muhtemelen içimde barınan tüm hislerin farkındaydı.

"Ölümü hak ettiğin falan yok. Biz sizin güvenliğiniz için varız, geceleri rahat uyumanız için şafağın içinden çakal ayıklıyoruz." Bakışlarını önüne çevirdi, direksiyonu tek bir hamlede çevirince cip bir an sarsıldı ve patika yoldan aşağı inmeye başladık. "Bu gece yaşanmaması gereken bir şey yaşandı, yapmamam gereken bir hata yaptım. Sonuçları çok ağır olabilecek bir şey. Yoksa kimsenin senin canında gözü yok. Yastığına salyanı akıtarak uyuyabiliyorsan, bunu canımda gözü var dediğin arkadaşlarıma borçlusun."

"Neden yaptın?" diye fısıldadım, söyledikleri yüreğimde bir yara açacak kadar büyük bir fedakârlık darbesiydi ama yaptıkları... "Neden bir sivili öldürdün?"

"Kadına el kaldıran kim olursa olsun, dağdaki itten farksızdır benim için."

Bir an için söyleyebilecek, onun yüzüne vurabilecek, onun vicdanına fırlatabilecek hiçbir kelime, hiçbir sözcük, hiçbir şey bulamadım... Gözlerim onun yüzüne takılıp kaldı, o ise bana değil, yola bakıyordu. Cip şehir merkezine inene dek konuşmadık, benim kelimelerim kayıptı, onun ise sesi. Risk alacak birine benzemiyordu, beni elleriyle özgürlüğe

bırakıyor olması onun için büyük bir risk değil miydi? Anlamasam da bir an önce bu cipten inmek, onu geride bırakarak hafızamı tırnaklarımla kazıyarak parçalamak istiyordum.

"Evin ne tarafta kalıyor?" diye sorduğunda araç caddede ilerliyordu, gün çoktan ağarmış, insanlar duraklara yığılmaya başlamıştı.

Dalgın, acıyan gözlerimi kırpıştırıp, şakaklarımdaki ağrıyı gidermek istiyormuş gibi parmaklarımı şakaklarıma bastırarak, "Bağlar," dedim kısık bir sesle.

"Üst tarafta mı?" diye sordu, sesinin pürüzlü ve boğuk olduğunu fark etmiştim; yorgundu ya da ses tonu böyleydi, bilmiyordum.

"Evet," dedim, sesim artık o kadar cansızdı ki, sanki bu gece ölen o adam değildi de bendim.

Yüzü kaskatıydı, gözlerim ne zaman onun kemikli suratına dokunsa, teninin altına oturmuş karanlığın açık renk tenindeki yansımalarını görebiliyordum. Ona uzun süre bakamasam da gözlerim ne zaman çehresine kaysa, içimde o garip his beliriyordu. Bu his, bu adamın yeniden karşıma çıkacağı konusunda beni ve kalbimi ikna etmek için ruhumu kamçılıyordu.

Cipin Bağlar'da ilerlemeye başladığını fark ettiğimde, "Beni burada indir," dedim, ardından bakışlarım yeniden onun kemiklerle örülmüş suratına kaydı; bu onu gün ışığında ilk görüşümdü. Kirpikleri, küllü kumral saçlarının aksine simsiyah duruyordu ama kaşları siyah değildi, saçlarının birkaç ton koyusuydu. Profilden düzgün duran burnu, onunla yüz yüze gelindiğinde biraz geniş ve erkeksi duruyordu. İnce dudakları çenesi ile burnu arasına gömülmüş bir tabut gibiydi, çıkıntılı duran çenesinin ortasında duran gamze ise tıpkı dibi karanlıklarla kuşatılmış bir kuyuya benziyordu. Cipi yavaşlattığında bakışlarımı ondan uzaklaştırdım, ilerideki dönemeç hemen sırtında arkadaşlarımla yaşadığım evi barındırıyordu.

Tam cipin kapısına uzanacakken, bir anda bileğimde hissettiğim el, gözlerimin iri iri açılmasına neden oldu. Ona şaşkınlığın mürekkep gibi dağılarak harelerimi boyadığı gözlerimle baktım. Gözlerinin elası, yangından çıkmış ağaçlara benziyordu. Çatık kaşlarının altına yerleştirilmiş bir çift ela göz, bir süre gözlerime çakılı hâlde bekledi ve sonra konuştu: "Zeliha," dedi, bu onun boğuk ve pürüzlü sesinden adımı ilk duyuşumdu. "Bazen edeceğin tek bir kelime, bir hayata bedeldir. Bu gece hiç yaşanmadı."

Kapıyı tek elimle yavaşça açtım, soğuk içeri süzülmeye başladığında uçları açık renk olan uzun saçlarım rüzgârın etkisiyle uçuşarak yüzümü kanatlarının arasına aldı. Yüzümü örten saçlarımın oluşturduğu parmaklıklardan görünen gözlerimle onun gözlerinin içine baktım.

"Bu gece hiç yaşanmadı, Zincir."

Bu gece hiç yaşanmamalıydı, kurduğumuz cümleler belki verdiğimiz birer sözdü, o geceyi silecek kadar büyük olmasa da bazı hisleri silecek kadar büyüktü. Cipten inip arkama tek bir an olsun bakmadan, soğuğu iliklerimde hissederek ilerlemeye başladığımda, bugün havanın soğuğunun bile farklı olduğunu fark etmiştim. Yeryüzüne hâlen daha yakın duran yağmur bulutları, içinde azap dolu gözyaşlarını taşıyordu. Onun, bir geceyi kana bulayıp bir sabahı renklerine küstüren bakışlarını sırtımda hissetsem de dönüp bir kez bile arkama bakmadım.

Binanın güvenlik şifresini küçük kutucuğa nasıl tıkladığımı, nasıl binadan içeri girdiğimi, nasıl merdivenleri tırmanıp kendimi yaşadığımız dairenin önünde bulduğumu ben bile tam olarak hatırlamıyordum. Titreyen ellerimle defalarca kez anahtarı ayaklarımın dibine düşürerek verdiğim savaşlar sonucu içeri girebilmiştim, kızların uyuduğunu fark ettiğimdeyse içimdeki karmaşanın seslerini dışarı yansıtmadan hızla odama geçmiş, çekili perdelerin sırtında yaşayan ışığın duvarlarını biraz olsun aydınlatmadığı odamda saniyeler içinde çırılçıplak kalmıştım. Beni görmedikleri için şanslıydım, gecenin yükü bu denli ifademe yapışmışken birileriyle göz göze gelip, dimdik durabilecek gücü ruhumda bulamıyordum.

Bugün, cehennemi yaşamaya başladığım gündü; bundan sonraki günlerin hiçbirinde bir daha cennete ulaşamayacakmışım gibi hissediyordum.

Bir başkasının günahı sırtımdayken, alevlerin içine dalacaktım ve alevler usul usul ayaklarımdan başlayarak tenime tırmanmaya başladığında, bir daha yeniden doğamayacak olmanın gerçeğiyle çığlıklar atarak ruhumdan ayrılacaktım. İnsanların gerçeklerini, çocukların yalanlarına benzetiyordum; bir çocuğun yalanı olup bu gerçeği yaşamamışım varsaymak istiyordum. Titreyen ellerimi yüzüme örttüğümde, dökülmeye başlayan gözyaşlarım bir süre önü alınamaz hortumlara dönüşerek yüzümdeki ifadeleri yıkmaya, yerine korkuyu, acıyı, endişeyi, tüm dağınık hisleri örmeye başlamıştı. Yere oturup sırtımı bazaya bastırdım, dizlerimi göğsüme kadar çekerek yüzümü dizlerime yasladığımdaysa ar-

tık sessiz hıçkırıklarım dudaklarımdaki kayıp kelimelerin kalplerindeki huzursuzluğa dönüşmüştü.

Her şeyin daha sağlıklı ilerlemesi için dün başlayarak bugünün şafağına kadar uzanan anıları silmem gerekiyordu. Arkada bırakmalıydım. Ama bu çok büyük bir şeydi. Fondötenimin eriyerek yüzümde çizgiler oluşturduğunu, makyajımın akmaya başladığını hissettiğimde bile sıcak gözyaşlarım biraz olsun dinmediler.

Ben geleceğin hukukçusu, büyük ihtimalle mesleği için canını ortaya koyabilecek kadar güven veren bir avukat olacaktım. Şimdi ise geçmişimdeki o karanlık, ben ne zaman bir adliye koridorunda topuklularımı yere vurarak kendimden emin adımlarla ilerlesem bir anda kalbime çökecekti ve güvenim dağılarak o güvenin yerini susmayan vicdanımın çığlık çığlığa döktüğü gözyaşları alacaktı.

"Böyle olmasını istemiyordum," diye mırıldandım gözyaşlarım usul usul şiddetlenmeye başladığında. "Ben sadece... Özür dilerim."

"Zeliha?" Sesin sahibinin gölgesi odamın kapısının arkasındaydı, dişlerimi dizime daha sert bastırıp sesime güç yollamaya çalıştım. Kapım hafifçe tıklatıldı. "Zel, geldin mi?"

Çolpan... Sesimi duyduğu an bir şeylerin yolunda gitmeyeceğini anlayacak kadar iyi tanıyordu beni Çolpan. Çıkaracağım tek bir çıt sesi, kalbimdeki kırığın sesini duyurmuşum gibi onun aniden içeri dalmasına neden olacaktı. Konuşmasam da gireceğini biliyordum, her türlü ona yakalanacağımı bilmenin karın ağrısıyla burnumu çekip, "Çıplağım," diye fısıldadım, duyduğunu biliyordum, kapıya dokunmasa da onun varlığının ağırlığını biraz ötemde hissedebiliyordum.

"Seni daha önce çıplak görmemişim gibi konuşuyorsun," dediğini duydum, sesindeki tedirginliği içtim, gözlerim kan çanağıyken kapalı kapıya bakarak dişlerimi sıktım. Sadece gitse olmaz mıydı, beni bu ağır yükle yalnız bıraksa, beni söyleyemeyeceğim kelimelerin bana açtığı yaralarla hemen şurada öylece bırakıp gitse, olmaz mıydı? Konuşmak içimdeki hissi öldürmeyecek, besleyip büyütecekti.

"Üzerime bir şeyler giyip çıkacağım," diye mırıldandım, ses tonumdan bir şeylerin yolunda gitmediğini anladığına emindim. Kıvırcık saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmış, yüzünde tedirgin bir ifade ve kaşlarının ortasında o tedirginliğin oyduğu çukurla kapıya bakıyor, beni görebilecekmiş gibi tüm dikkatini kapalı kapıya veriyordu; biliyordum çünkü onu tanıyordum.

"Birinin götünü tekmelememiz mi gerekiyor?" diye sordu, sesine sinen huzursuzluk benim kalbimde daha büyük bir kardeşini saklıyordu. Kan çanağı gözlerimi kapıdan çekmeden sertçe yutkundum, şimdi kapının koluna dokunduğunu biliyordum çünkü kol, hafif bir açıyla aşağı doğru gerilmişti.

Sadece yalnız kalmak istiyordum. İnsanların yanında soğukkanlı görünmek, bir şeyler yokmuş gibi davranmak benim için belki doğru olandı ama yalnızken kendimi paramparça olduğuma inandırmaya, bunu kendime göstermeye de ihtiyaç duyuyordum. Şu an paramparça değildim belki ama ikiye bölünmüştüm. İkiye bölünen her şeyin, bir vazonun, bir aynanın, bir bardağın... Herhangi bir şeyin. Sonu paramparça olmaktır.

"Çolpan," diye mırıldandım dudaklarım buruk bir gülümsemeyle yukarı kıvrılırken. "Bana sadece birkaç dakika ver."

Bir şey söylemese de elini kapının kolundan çekerek uzaklaştırdığını fark ettim. Titreyerek oturduğum yerden kalkmaya çalıştığımda bir an dengemi yitirdim, bacaklarım beni taşıyamayacak kadar güçsüzleşti ya da bedenim bacaklarımın taşıyamayacağı kadar ağırlaştı, bilmiyordum. Avuçlarımı yere bastırıp kendimi yukarı ittiğimde gözlerimden akan yaşlar eğilmenin etkisiyle yanaklarımdan kaymak yerine yere damladı ve bu, bir an için benim ne kadar çok ağır bir duygu yaşadığım gerçeğini yüzüme çarptı.

"Ayna, ikiye bölünmezse patlar. İkiye bölündün, patlamayacaksın. Ayağa kalk." Dişlerimi sıktım, bunu yavaşça fısıldamaya devam ettim. "Paramparça olacaksın ama artık patlamayacaksın, ayağa kalk."

Çıplak bedenimle yatağımın kenarındaki duvarda asılı duran aynanın karşısında dimdik durduğumda, temeli balçığa gömülmüş bir bina olduğumu, içeri doğru çökmeye başladığımı biliyordum ama yine de dimdik duruyordum ve tavanım bataklığın içinde yok olmadığı sürece kimseye battığımı anlatmayacaktım. Elbise dolabına doğru ilerledim, dolaptan çıkardığım siyah, boğazlı badiyi iç çamaşırı giyme gereği bile duymadan üzerime geçirdim. Çekmeceden elime ilk geçen külotu bacaklarımdan geçirip, elbise dolabındaki askılıklarda asılı duran kotlarımdan birine uzandım. Buz mavisi mom jeani giydikten sonra kuruyup elektriklenmiş ama diplerinde hâlâ nemin varlığını hissettiğim saçlarımı kazağın içinden çıkararak omuzlarıma serdim.

Aynanın karşısına ilerlediğimde salon ile birleşik olan mutfaktaki takırtıları duyabiliyordum, su ısıtıcısının mekanik sesi de evin duvarlarına yayılmaya başlamıştı. Ayça, ayılmak için onu çarpacak bir kahve içmeden güne başlamazdı, ısıtıcıda kaynayan suyun sebebi bu olmalıydı. Yüzümdeki fondöten sıcak gözyaşlarıma ayak uydurarak yüzümü terk edip, patika yollar şeklinde izler bırakmıştı. Yüzümdeki morluğu şimdi yeniden net bir biçimde görebiliyordum ama o morluğa dokunduğumda, bu kez canım hiç acımadı.

Yüzümdeki makyaj kalıntısını bir ıslak mendil yardımıyla yüzümü ovarak kızartana, yüzümün ortasına oturmuş morluk sızlayana kadar bastıra bastıra sildim. Çekmecemden çıkardığım fondöteni yüzüme direkt bir duvardaki yazıyı örtmek için duvara yapıştırılan boya gibi yapıştırdığımda, ellerimin artık titrememeye başladığını fark etmiştim. Yüzümde buz gibi bir ifadeyle, cansız bakan gözlerimin takip ettiği suratımı fondötene bulayarak morluğu gizledim. Tıpkı duvara yazılmış, can yakan o cümleyi tek boya darbesiyle duvarın arkasına gizledikleri gibi... Oysa o yazı, o duvarda durmaya devam edecekti. Sadece artık kimse onun varlığını bilmeyecekti. Bir zamanlar okuduğunda içi sızlayanlar dışında...

Odadan yüzüme zoraki bir şekilde verilmiş renk, gözlerimin ardına gizlenmiş duyguların sessizliğiyle çıktığımda, Çolpan, L koltukta bacaklarını uzatmış, dirseğini koltuğun sırtına koyarak yaslanmış bana bakıyordu. Üzerinde hâlâ gece uyurken giydiği kısa şort ve askılı badisi vardı, kıvırcık saçları kabarmıştı ve gözlerinin altı da bir süredir hazırladığı ödev için uykusuz geçirdiği gecelerin getirisi olan şişliklerle sarılmıştı. Ayça, sırtı bana dönük bir şekilde durduğu tezgâhın önünde kahvesini karıştırırken omzunun üzerinden bana baktı ve o an ikisinin de yoğun bakışlarını üzerimde hissetmek, mideme kramp gibi saplandı.

"Neler oluyor?" diye sordu Çolpan çat diye, gözlerim yeniden ona kaydı, şimdi koltuğun üzerinde bağdaş kurmuştu. "Sen az önce ağlıyor muydun?"

"Yorgunum," dedim hiç düşünmeden. "Benim de bir dayanma seviyem var. Bazen katlanamıyorum." Yüzüme garip garip baktı ama o bakışlardan kurtulmak için zoraki bir şekilde gözlerimi devirerek odamın kapısının çaprazındaki masaya yaslandım. "Yorucu bir gece geçirdim. Telefonda anlatmıştım."

"Yorucu bir gecenin sabahında da eve gelir gelmez makyaj yaptın, öyle mi?" Ayça'nın sorusu kalbimi yerinden zıplatsa da ifadesiz gözlerimi ona çevirip, hiçbir şey hissetmiyormuşum gibi düz düz ona baktım. Kalçasını tezgâha yaslamış, dört parmağını kupanın kulpundan geçirmişti; kahvesinden bir yudum aldı ve kızıl kahve gözleriyle bana sorgu dolu bir bakış gönderdi.

"Yorgunluğum belli olmasın diye," dedim kuru bir sesle.

Çolpan, "Zeliha, çişini yapmaya üşendiğin için sabaha kadar çişini tutan bir insansın sen," dedi, sesindeki iğneler beni bir adım geri gitmeye zorlasa da direndim ve bakışlarımı Ayça'dan ayırarak bu defa ona sapladım.

"Sabahın köründe konumuz benim suratıma sürdüğüm fondöten mi?" diye sordum. "Ne o, her sabah olduğu gibi size zorluk çıkarmadığım için mi sorun yaratmaya çalışıyorsunuz?" Gülmeye çalıştım ama yemin ederim dişlerimin dökülecceğini hissettim.

Kalbinde huzursuzluk olan birini güldüreceğinize, onu öldürün.

"Seni hırpalayarak uyandırmadığım için kendimi eksik hissetmiyorum desem yalan olur," dedi Ayça, gülmeden kurduğu bu cümleye gözlerimi kısarak baktım, omuz silkerek kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra boştaki eliyle yüzüne düşen turuncu saç tellerini kulağının arkasına itti. "Kötekten anlıyorsun, ne yapabilirim?"

Bizim sabahlarımız hep böyleydi. Ben uyanmamak için direnir, yattığım yeri bile toplamadan evden sıvışma planları kurardım ve Ayça, düzen takıntısı olan bir insan olduğu için benim pasaklılığıma katlanamaz. sabahları kavga kıyamet beni uyandırır ve zorla yatağımı toplatırdı. Çolpan ise elinde bir dilim salatalık, L koltuğa oturur bacaklarını uzatır ve bizi izlerdi. Şimdi başladığımız bu sabahın gecesinde uyku yoktu, günün devamında gülerken dişlerim dökülecek gibi hissedip belki de ağzımı bile açamayacaktım.

Yorgun hissediyordum. Bir süredir bıçağın bile acıtmayacağını düşündüğüm sırtım, aniden yüklendiği ağırlık yüzünden kırılacakmış gibi ağrıyordu.

"Bugün okula gidecek misin?" diye sordu Çolpan, oysa konuyu uzatıp ağzımdan onu tatmin edecek cevabı alana kadar geri çekilmezdi normalde, bir an durdum ve gözlerim arkadaşıma kaydı, birkaç saniye onu izledim ama dudaklarımın gerisinde bir cevap doğmadı. "Malum.

o kadar yorulduk, bugün gitmesen daha iyi olabilir. Senin yerine imza atacak birini bulurum."

"Yok," dedim omuz silkerek. Okula gitmem, insanların arasına karışmam benim için daha iyi olacaktı, belki bir şekilde kendimi kalabalığa adapte eder ve gecenin kâbus gibi üzerime sinen ağırlığını bir nebze olsun hafifletebilirdim. Yine de pek umudum olduğu söylenemezdi. Çolpan'ın yüzünde eriyen ifadesizlik yerini şefkate devretti.

"Dersin saat kaçta?" diye sordu Ayça, ardından ekledi: "İstersen birlikte gidelim."

Benim ağlamama çok da alışkın olmadıklarından üzerlerindeki gerginliği hissedebiliyordum. Kafalarını çalkalayan düşünceler vardı, bu düşüncelerin oluşturduğu teorilerin hiçbirinin kesin sonucu konuşturmaması canlarını da sıkmış olmalıydı. Sadece yorulduğum için ağlayacağıma inanmazlardı ama kesin bir şey vardı ki, insan bazen yorulduğu için de ağlardı. En güçlüsü bile...

"Sen asıl sümük akıtma nedenini söyleyene kadar konuyu açmıyoruz," dedi ardından Ayça, cevapsızlığım onu yeniden konuşmaya itmiş gibiydi. Kahve kupasını tezgâha gürültülü bir şekilde bırakıp yeniden bana doğru döndü. "Eğer gece canını sıktıysa, okulu onun başına yıkarım."

Onlara söylediğim yalanın uyuşukluğunu dilimin ucunda hissettim. Gözlerimi yorgun bir şekilde kapattım ve "Dersim 09:30'da," diye mırıldandım. "Sadece ruhsal olarak yorulduğumu hissediyorum. Hepsi bu. Gözyaşlarıma sebep olan bir insan ya da bir olay değil; bir duygu."

"Duyguları insanlar var eder," dedi Ayça, keskin sesi bir tokat gibi yüzüme çarptığında, bu duyguyu içime bırakıp geçmişe karışan adamın kemikli yüzünü hatırladım. Duygularımın yansıması suya düşüyormuş ve herkes dalgalanan suda hissettiklerimi görüyormuş gibi endişeyle gözlerimi açıp boşluğa çevirdim. "Ama peki, sen ağzını bu konu hakkında açana kadar, bizim ağzımız bu konuya aralanmayacak."

Benim hislerim, durulması zor, içine gemileri yutarak göğsüne gömen dev dalgalar gibiydi. Kayalıkları aşıyor, uçurumlara ulaşıyordu ve bazen o kadar büyüyordu ki, uçurumun başında intihar düşüncesiyle denizi izleyen o insana bile ulaşıp, intihar düşüncesini ondan silerken onu içine yutuyor ve onu ölümle tanıştırıyordu.

Ayça, benim aksime Batı Yerleşkesi'nde olduğu için ayrı otobüslere binmiştik ama evden durağa kadar birlikte yürümüştük. Yürüdüğümüz süre zarfı boyunca bir şeyler anlatmıştı, asla içine dâhil olmadığım

konular zihnime uğramıştı ve yüz olarak tanıdığım ama seslerini bile bilmediğim insanların hayatlarından kesitleri bana sunmuştu. Hiçbiri umurumda değildi. Normal şartlarda irileştirdiğim gözlerim, dudaklarımda şaşkınlığın verdiği aralıkla Ayça'nın anlattıklarını dinlerdim, bugünü diğer günlerden ayıran Ayça'ya göre bendim ama aslında beni diğer günlerden ayıran yaşananlardı. Ne zaman onu dinlemediğimi fark etse duruyor, güneşte saçlarının renginde parlayan gözleriyle bana bakıyor ve sonra susup, bir süre sessizliğin ardından yeni bir şeyler anlatmaya başlıyordu.

Kampüs diğer günlere nazaran bugün biraz daha boştu, çoğunluğunun yüzüne bir kez olsun rastladığım için aşina olduğum insanlar etrafımdan gelip geçerken, bir süre olduğum yerde dikilerek karşımdaki binayı izledim. Güneş gökyüzüne tutunmayı başarmıştı ama sırtına gözlerini dikmiş, ardında haince ilerleyen soğuk, onu söndüreceği anı gözlüyordu. Bir süre sonra bulutlar yeniden güneşin önünü örmeye başladı. Gök gürültüsünün sesi, Isparta'nın dağlarında atılmış bir çığlık gibi kampüsün içine yayıldığında, içimdeki huzursuzluk hissi büyüdü.

Kızın biri yanımdan geçerken orijinal deri çantasının kokusunu da rüzgâra emanet ederek ciğerlerime sundu. Yanındaki saçının bir kısmını kazıtmış, diğer kısmı uzun ve kızıl olan ince, uzun boylu kıza bir şeyler anlatıyordu ve kendini o kadar çok kaptırmıştı ki, el hareketleriyle anlattıklarının zeminini güçlendiriyordu.

"Bu arada duydun mu?" dediğinde sesi benden uzaklaştığı hâlde dibimdeymiş gibi yakından geliyordu çünkü bağırarak konuşuyordu. Zihnim bir an için tüm sesleri içine yutup bir dağ oluşturdu. "Cenan Kaplaner, Ceza Hukuku dersine girecekmiş bundan sonra. Gelişi çok ani oldu."

"O kim yahu?" diye sordu kızıl saçlı kız, pek umursamıyor gibi görünüyordu.

"Nasıl tanımazsın? Ankara'nın en dişli avukatından bahsediyorum. Şu âna kadar tek bir dava bile kaybetmemiş. SDÜ için çok büyük bir fırsat. Ankara'dan böyle bir avukatın gelip yeni dönemde ders verecek olması, okulun da popülaritesini yukarı çekecek." Kız kollarını sallayarak abartılı bir sesle konuşmaya devam etti: "Kadın bir avukattan ziyade, bir süper modele benziyor."

"Cenan deyince aklıma yakışıklı bir avukat olabileceği gelmişti, kadın olacağını hiç düşünmezdim," dedi kızıl saçlı kız, sinir bozucu kah-

kahaları kampüse yayılmaya başladığında çevredeki birkaç kişi onlara tıpkı benim gibi düşündüklerini belirten bakışlar attılar ama kızlar bunu önemsemedi.

Bugün Ceza Hukuku dersine gireceğimi hatırlayınca, kızların söylediği isim zihnime bir gölge gibi kuruldu ama üzerinde duramadım. Doğu Yerleşkesi'nde çok fazla arkadaşım yoktu, Ayça ve Gaye, Batı Yerleşkesi'ndeydiler, Çolpan da tıpkı benim gibi Doğu Yerleşkesi'ndeydi ama çok sık bir araya gelebildiğimiz söylenemezdi. Merdivenleri göğsüme bastırdığım tel dosyaya daha sıkı sarılarak tırmanmaya başladığımda tanıdığım birkaç kişinin beni görünce yüzlerinde açan gülümsemelere tepkisiz kalmıştım.

"Zeliha," dedi arkamdan biri, tanıdık ses algılarımın açılmasına neden olunca duraksayıp omzumun üzerinden sesin sahibine baktım. Bu kişi Hüsrev'di. Hüsrev, üniversitenin uygulama hastanesinde stajyer olarak göreve başlamıştı, yine Süleyman Demirel'in Tıp bölümünden geçen sene mezun olmuştu. Bir an neden burada olduğunu anlayamadığım için ona şaşkınlıkla baktım.

"Derse mi gidiyorsun?"

"Evet," diye mırıldandım, ona doğru döndüm, şimdi merdivenlerin en tepesinde duruyordum ve Hüsrev de beş, altı basamak kadar aşağıda duruyordu ama boyu uzun olduğu için aramızda çok bir fark yoktu.

Hüsrev'le, Gaye aracılığıyla iki yıl önce tanışmıştım, onları tanıdığımdan beri ikisi beraberdi ve yakında da evleneceklerdi. Hüsrev, yüzümdeki ışıltısız ifadeyi fark edince kaşlarını çattı, bu esnada etrafımdan geçip giden birkaç kızın Hüsrev'e olan hayran bakışlarını fark etmiştim. Hüsrev yakışıklı bir doktor adayıydı, gençti, başarılıydı ve her şeyden önemlisi bu üniversiteden büyük bir başarılıyla mezun olup, üniversitenin hastanesinde göreve başlamıştı. Kızların onun dibine düşmesi çok normal geliyordu bana.

"O surat da neyin nesi? Uykusuz bir gece mi geçirdin?" diye sordu, bana hafifçe gülümsediğinde ben de yavaşça omuz silktim. Açıklamaların hepsi kilometrelerce uzakta, bir cipin içinde ateşe verilmişti ve ben kelimeleri o yangının içinden sapasağlam çıkarmayı başaramamıştım. Şimdi avuçlarımdaki yanmış kelimelerle oluşturacağım hiçbir cümle, beni anlatmaya yetmeyecekti. Bendeki hisleri... Bende var olan tedirginliği.

"Evet. Tamamen kötü bir geceydi. Senin burada ne işin var?"

"Dekanı görmeye geldim," dedi, bir an duraksayıp kaşlarımı kaldırdım. "Bizim fakültenin dekanını mı?"

"Evet," dedi Hüsrev. "Bu akşam Kafeler Caddesi'nde buluşuyoruz, geleceksin değil mi? Gaye, sabah evden çıkarken sana mesaj atacağını söyledi."

"O kadar yoğun ki, mesaj atmayı unuttuğuna eminim," diye mırıldandım, arkadaşımın koşuşturduğu o kadar çok şey vardı ki, bazen nefes almayı bile unuttuğunu düşünüyordum.

"Muhtemelen şu an yine birden fazla iş yapmaya çalışıyordur," dedi Hüsrev gülerek. "Şimdi gitmem gerek. Akşam bize katıl, olur mu? Senin kızlara da haber verirsin." Hüsrev'e zoraki bir şekilde gülümseyip başımı salladım, hızlı adımlarla merdiveni tırmanarak yanımdan geçip gitti ama ben bir süre olduğum yerde dikilip merdivenleri izlemeye devam ettim.

Merdivenler bir süre boş kaldı, kimse yukarı tırmanmadı; boşluk büyümeye başladı. Bir an düşündüm, tam şu an buradan aşağı yuvarlansam ve kafamı merdivenin sivri köşesine vursam, kanlar her yanı sarmadan hemen önce beni ilk kim görürdü? Bir topuklu ayakkabı tıkırtısı sesi duyduğumda, gözlerim hâlâ merdivendeydi, merdivenlerin dönemecinde önce bir gölge yere serildi, ardından siyah rugan stilletolar görüş alanıma girdi.

Stilettonun gerdiği baldırları incecik ve uzundu, tenini saran bir çorap olmadığını anladığımda ince ve uzun bacakların sahibinin merdivenleri tırmanmaya başladığını fark ettim. Pürüzsüz, kemikli diz kapaklarını siyah, pahalı bir kumaş olduğuna emin olduğum kalem bir etek örtüyordu, kalem etek fiziğinin kıvrımlı hatlarını sararak ince beline kadar yükseliyor ve eteğin içine sokulmuş beyaz gömleği bu görüntüyü devam ettiriyordu. Gömleğin ilk iki düğmesinin açık olduğunu gördüm, gömleğin içine doğru inen zincir boynunu sarmıştı ama gümüş rengi zincirin ucunda ne olduğunu göremiyordum; gömleğin içindeydi. Omuzlarına dökülmüş, uçları bukle bukle duran güneş rengindeki sarı saçları gördüğümde artık merdivenlerin neredeyse yarısını tırmanmıştı.

Dolgun göğüslerinin çizgisi cüretkâr bir şekilde görünüyordu, giydiği takım şıklığının altına atılmış imza gibiydi. Gözlerim yüzünü görmenin arzusuyla ona çevrildiğinde, keskin çenesini, yüzünün ortasında iki çukur açmış belirgin elmacık kemiklerini, ucu dolgun ama geniş duran kemikli, yüzüyle bütünlük sağlamış güzel burnunu ve yüzünün ortasına

yerleştirilmiş bir çift koyu kahverengi, neredeyse siyah gözü gördüm. Alt ve üst dudağı aynı kalınlıktaydı, dışarı doğru dolgun duruyorlardı. Bir an badem gözlü kadının bakışları bakışlarımı yakaladı ve topuklu ayakkabısının sesi aniden patlayan bir silahın sesi gibi attığı son adımla birlikte kesildi.

Yüzünde küçük dağları ben yarattım ifadesinin yanında, elinin ne kadar ağır olduğunu vurgulayan bir de ters bir ifade vardı.

Hafifçe geri çekilerek bakışlarımı kopkoyu bakan kahverengi gözlerden arındırdım ama kahverengi gözlerin hâlâ bana bakmaya devam ettiğini hissedebiliyordum. Merdiveni çıkıp, durduğum son basamağa geldiğinde yeniden duraksadığını hissettim ama bu çok kısa bir duraksamaydı.

"Seni düşüreceğini bildiğin yerlere çok fazla bakarsan, düşersin," dedi anlam veremediğim bir ses tonuyla, bu onun sesini ilk duyuşumdu ama her nedense sesindeki o tını yıllardır kalbimde yaşattığım bir hisse ait gibiydi. Huzursuzluk... Sesi çok güzeldi ve bu güzellik insana huzursuzluk veriyordu.

"Anlamadım?" diye fısıldadım, gözlerim yavaşça ona doğru çevrildi, bana omzunun üzerinden dik bir bakış gönderdi.

"Dikkatli ol," dedi aynı hissettiren ses tonuyla. "İnsan bazen düştüğünde yaralarla kurtulmuyor, ölebiliyor." Ardından gözleri beni eleğinden geçirdi. "Merdivenlerden aşağı yuvarlanmak istemezsin. Belli bir yaştan sonra kırıklar daha geç kaynamaya başlar."

Ona bünyesinde barındırdığı tüm bu güzelliğe rağmen karman çorman bir insan olduğunu düşünüyormuşum gibi baktığımda, gözleri yavaşça benden ayrıldı ve aramızdaki boy farkının tam olarak o an farkına vardım. Kısa bir kız olmamama rağmen, yanımdan geçip giden kadın ayağındaki topuklu ayakkabıları saymadan bile benden uzun olmalıydı. Kendinden emin yürüyüşüyle sıkı ama şekilli kalçalarını sallaya sallaya koridorda ilerlemeye başladığında, yüzümün ortasına ateş gibi düşmüş soru işaretiyle kadının arkasından bakakalmıştım.

"Bütün garip insanları tanıma şansımı bugün mü kullanıyorum ben?" diye sordum kendi kendime, ardından kafamdakilerin beni tekrar girdap olup içeri çekmesine izin vermeden dersliğe gittim.

Ceza Hukuku dersine o kadının girmesini beklemiyordum, bu benim için büyük bir şoktu. Onun kapıdan girdiği anı gördüğümde parmaklarımın arasında çevirdiğim kalem düşmüş, yuvarlana yuvarlana benden

uzaklaşmıştı ama benim gözlerim, kadının yüzüne atılmış bir çapadan farksızdı ve gözlerimi uzun süre ondan ayıramamıştım.

Kadın, "Cenan Kaplaner," demişti, kendisi hakkında verdiği tek bilgi buydu. Başarılarından, kazandığı zaferlerden, kendisinden bahsetmemişti. Övünmemişti, böbürlenmemişti, küçük dağları ben yarattım ifadesinin aksine, direkt adını söylemiş ve sonra kimseyi tanıma gereği bile duymadan ders anlatmaya başlamıştı.

Farkında olmadan ders boyunca kadının hareketlerini izledim. Benden en fazla bir iki yaş büyükmüş gibi dursa da fısıltılardan anladığım kadarıyla otuzdan fazlaydı. Ders sonuna doğru koyu kahverengi gözler sanki onun da elinde olmayan sebeplerden dolayı benim gözlerime çarpıp durdu, insanlar bunu fark etmese de ben onunla her göz göze geldiğimde onun kahverengi gözlerindeki ifade değişimini fark edebiliyordum. Benim onda gördüğüm şeyi, o da bende görmüş gibi dikkatle bakıyordu bana. Ders bitiminde sınıftan ayrılan ilk kişi Cenan Kaplaner oldu, onun arkasından çıkan ordu şeklindeki kalabalık, onu biraz daha fazla izleyebilme arzusuyla yanıp tutuşan öğrenci topluluğuydu ve bu topluluğun içinde hemcinsleri de vardı. Eğer duygusal olarak ortadan ikiye yarılmış bir aynaya dönmüş olmasam muhtemelen onu biraz daha fazla görebilmek için kalkışan grubun içinde ben de olurdum.

Telefonum dün geceden beri şarj etmediğim için kapanmıştı, birilerinin bana mesajla ya da arayarak ulaşamayacağını bildiğimden geride bıraktığım derslerin yorgunluğuyla okuldan ayrılıp Kafeler Caddesi'ne kadar giden otobüse bindim. Normalde yolu izlerken hayaller kuran ben, bu kez yolu izlerken dün geceyi düşünüp durmuştum. Aslında güçlüydüm, bunu şimdi daha net hissediyordum. Başka biri dün geceyi benim yerime yaşamış olsaydı, şu an ne hâlde olurdu düşünmek bile istemiyordum. Bense insanların arasına karışıyordum, dün gece hiç yaşanmamış gibi bir şekilde yaşamaya devam edebiliyordum. Ne kadar zor olsa da bunu başarabilmiştim ve bu benim uzun zaman önce keşfettiğim gücümdü; bazı şeyleri geride bırakamasam da hiç olmamış gibi numara yapmayı başarabiliyordum.

Arkadaşlarımla saat kaçta buluşmam gerektiğini bile bilmiyordum ama ayaklarım beni Kafeler Caddesi'ne geri getirdi; dün gecenin yaşandığı caddeye...

Dar aralardan birinde kafelerden yükselen müzik sesleri birbirine karışıyordu. Omzumdan aşağı sarkmış çantanın kulpunu yukarı çektik-

ten sonra o araya daldım ve rengârenk ışıkların dışarı uzandığı mağazaların önünden geçerken gözlerim kafelerin teraslarında dolanmaya başladı. Henüz yeni yeni akşam oluyordu, gökyüzüne lacivert bir renk hakimdi ve bulutlar, tekrardan ağlayacaklarını bize hissettirmek ister gibi kararmışlardı.

Henüz Gaye'nin gelmediğini bilsem de Gaye'nin çalıştığı kafeden içeri girdiğimde rüzgâr çanlarının şangırtısı içimdeki huzursuzluğu kovmaya yetmedi. Gözlerim kasada duran sarışın çocuğa kaydı, beni tanıdığı için dudaklarında belli belirsiz bir kıvrım belirmişti ama iş ve okul çıkışı saatinde olduğumuzdan başı çok yoğundu, bu yüzden gülümsemesini kelimelerle taçlandırmadı.

Cam kenarındaki köşeye geçtikten sonra çantamı masanın üzerine koydum, ardından yanağımı da çantanın üzerine bastırarak dışarıda akıp giden kalabalığı bomboş gözlerle izlemeye başladım.

Kafenin önünden geçip giden bir yabancı olmak istedim; henüz kendim bile kimliğimde yazan ismi bilmiyorken, taşıdığım bedenin kimden, neyden, nelerden hoşlandığını bilmeden öylece kalabalığa karışmak... İçinde olduğum beden bana sırtımdan geriye doğru atmam gereken bir yükmüş gibi geliyordu.

İçimde, yaşadığım hislerle mücadele hâlinde iki farklı benlik daha taşıyordum. Biri her zaman ifadesizdi, ne hisler ne de içinde bulunduğumuz durum umurunda olmazdı; diğeri ise ağlak bir çocuk gibiydi, gözlerinden akan yaşlarla bana yalvarır, onu kurtarmamı isterdi.

Ben ise ikisinin aksine, tüm duyguları olması gerektiği gibi yaşardım. Gülüşlerimin altına gizlediğim gözyaşları da vardı, gözyaşlarımın arasında dayanamayıp patlattığım kahkahalar da... İçimde barındırdığım iki farklı karakterden daha insandım; bana kalırsa ben normaldim ve onlar işleri karıştırmaya çalışan iki yaramaz çocuktu.

Şimdi içimdeki ağlak çocuk, ifadesiz kadından azar yiyor, benim bacaklarıma sarılarak onu o kadından kurtarmam için hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Oysa kadın olarak gördüğü o ifadesiz çocuğun da kendisi gibi henüz büyümediğini bilmiyordu.

Biri omzuma dışarıdan taşıdığı soğuğun yayıldığı parmaklarıyla dokununca, ruhum içine sığamadığı bedenin kuşatması altında titredi. Bedenim çok tepki gösteremese de gözlerime is lekesi gibi yayılan korkuyla bana dokunan parmakların sahibine baktığımda, Gaye'nin şaşkın

bakışlarıyla karşı karşıya kaldım. Hemen arkasında Hüsrev vardı, başka birilerini göremeyecek kadar korktuğum için gözlerimi kırpıştırarak ikisine bakakaldım.

Gözlerim korkuyla lekelenmiş olduğundan arkadaşımın şaşkınlığı da hızla gözlerinden akarak yüzüne yayılmıştı. "Sis?" dedi soru işareti dolu gözleriyle yüzüme bakmaya devam ederken. "Allah kahretmesin, çok mu korkuttum ya?"

"Sadece dalmıştım," diyebildim, gözlerim yavaşça camdan dışarı kaydığında ikinci bir şoku yaşadım; karanlık çoktan tüm sokağı sarmıştı. Şaşkınlığın dudaklarıma dokunmasıyla, "Daha az önce..." dedim ama cümlemi tamamlamadım, bakışlarım yeniden Gaye'ye çevrildi.

"Çok yoruyorsun kendini," dedi Gaye hemen yanımdaki sandalyeye otururken, Hüsrev de karşımıza oturmuş, ikimizi dinlerken ifadesiz görünüyordu. Gaye, kolunu sandalyeme atarak bana yaklaştı. "Bir de bana diyorsun. Şu gözlerinin hâline bak... Dün gece uyumadın mı? Saatlerce ağlamış gibi görünüyorsun."

Gözlerimi Gaye'nin gözlerinden kaçırarak masanın ortasına yıldırım gibi düşürdüm, onun bakışlarını profilimde hissedebiliyor olsam da o bakışlara verecek bir karşılık bulamadım.

Gaye, elini tekrar omzuma koydu, dokunuşu bu kez beni ürkütmedi. "Bu gece de yerime Hasan bakmaya devam edecek," dedi kasadaki sarışını kastederek. "Hep beraber kafa dağıtalım diyorum? Çolpan ve Ayça'ya haber verdim, geleceklermiş ama sana ulaşamadıkları için biraz endişelilerdi. Mesajımı da almamışsın sanırım. Telefonunun şarjı mı bitti?"

Kurduğu tüm o uzun cümleleri bir kenara itip son sorusuna, "Evet." diye mırıldanarak cevap verdim.

"Senin neşen sönmüş, bugün biriyle mi takıştın yoksa?" diye sordu yeniden Gaye, avucunu omzuma sürtünce gözlerim yeniden ona kaydı ve gözlerindeki merakın çemberinin içine girdim; çember dardı, etrafı soru işaretinden dikenlerle örülüydü. "Dün gece iyi görünüyordun."

Kalbime batıp duran iğneye rağmen, dün geceyi hatırlayıp durmama rağmen ona hafifçe gülümsediğimde bana omzundan bir yükü kendi ellerimle kaldırıp yine kendi sırtıma eklemişim gibi baktı.

"İyiyim, sadece yorgunum."

"Bugün ben de fark ettim suratının hâlini," diyerek konuya girdi Hüsrev, onu doktor önlüğüyle görmeye çok alıştığımdan üzerindeki t-

şört ve deri ceket bir an yabancıya bakıyormuşum gibi hissetmeme neden oldu.

İçimden ikametgâhını bir an evvel almasını istediğim duygudan uzaklaşma arzusu, boğazıma yaslı duran ucu sıcak bir bıçak gibiydi.

"Kendini bu kadar yorma, Zeliha," dedi Hüsrev, anlayışla çerçevelenen gözlerine baktım, ardından derin bir nefes alarak başımı salladım.

"Gitgide Gaye'ye benziyorum bana kalırsa," diye takıldım hafif gülümsemem hâlâ dudaklarımdayken.

Gaye, okulda olanlardan, projelerden, yine üstlenmemesi gerekirken üstlendiği bir ton sorumluluktan bahsederken, Ayça ve Çolpan da bize katıldı. Çolpan'ın sabah kütüphanede işi olduğu için çok kalamayacağını biliyordum ama Ayça da baş ağrısı yüzünden yerinde duramıyordu ve Çolpan ile birlikte gideceğini söyledi. Bense biraz daha kalmak, kendimi odaya kapatmak yerine biraz olsun sohbet ederek o odadan da dün geceden de uzaklaşmak istiyordum.

Gaye, sonunda konuları dirseğiyle iterek, gözleri sık sık saate dokunan Ayça'ya döndü.

"Bu gece çok sakinsiniz, ne sen ne de Zeliha birbirinize bulaşmıyorsunuz, ne oluyor?" diye sordu alayla. "Yoksa artık iyi anlaşmaya mı karar verdiniz?"

Ayça, omuzlarını sergileyen krem rengi kazağının üzerine düşen turuncu saçlarını kulağının arkasına iterek, "Yaşadığı müddetçe benden kurtulamayacak," dedi, ona kaşlarımı kaldırarak baktığımda bana göz kırptı ve ekledi: "Normalde çok iyi anlaşıyoruz ama sadece ev sınırları içerisinde değilken..."

"Aynı evin içindeyken kızın kapısına çelik kuvvet gibi dikiliyor," dedi Çolpan alayla.

Masadakiler gülüşürken ben hâlâ cümlede geçen, bana polisleri ve askerleri hatırlatan o iki kelimedeydim ama renk vermemeye çalıştım. Bir ara herkesin güldüğü bir an Çolpan'ın çikolata rengi gözleri gözlerime kaydı ve aramızda beliren bakışmanın oluşturduğu köprüden kelimeler, köprünün üzerine kurulu olduğu cehenneme dökülmeye başladılar. Zayıf, kemikli suratında beliren tedirgin ifadeye çatılmış ve endişeyle şekil bulmuş kavisli koyu renk kaşları el uzattı. Bana hafifçe *'ne oldu'* der gibi göz kırptığında, omuz silkerek sessizce ona cevabımı vermiş oldum.

Ayça ve Çolpan yanımızdan ayrılmak için masadan kalkarlarken Çolpan kulağıma eğilerek, "Şu mevzuyu çok kurcalamıyorum şimdilik ama yanında olduğumu unutma," diye fısıldadı, bir şey dememe fırsat vermeden geri çekildiğindeyse öylece ona bakakaldım. Bana cevap hakkı doğurmadan hızla masadan uzaklaştı ve kafeden çıktı.

Hüsrev, Gaye ve ben, kafenin kapanma zamanı gelene ve o uğursuz gecenin kendini tekrar ediyor gibi yeniden başladığı saate kadar aynı masada oturup sohbet etmeye devam ettik. Zaman aktıkça içimdeki huzursuzluk kaybolmuyordu ama biraz daha gevşemiş hissediyordum. Sonra tam masadan kalkarken Gaye'nin sorduğu soruyla ifadem bir bıçağın deriye saplandığı gibi karanlığa saplandı.

"Kestane nerede ya? Bugün hiç görmedim."

Hüsrev, "Genelde buralarda olurdu," dedi camdan dışarıya bakarak. "Nereye kayboldu, kim bilir? Çıkar gelir birazdan."

"Ah canım ya," dedi Gaye dudaklarını bükerek, masadan uzaklaştı, sandalyenin sırtına astığı ince hırkasını alırken gözlerini sokağa çevirdi. "Minnoş nereye kayboldu acaba? Hasan'a söyleyeyim de mamasını koysun sokağın başına."

O güvende, dedi içimdeki ifadesiz. *O artık iyi,* dedi beni inandırmak ister gibi. *Lütfen ifadeni toparla, unutma, dün gece hiç yaşanmadı.*

O adamlar ona mama verir miydi? Ameliyat için açtıkları yara kolayca iyileşir miydi? Oradayken korkuyor muydu? Kestane, onların hiçbirini tanımıyordu ki, her gün başını okşayan birilerinin yokluğunda çok üzülmez miydi? Bir an gözlerim sokağa kaydı, sokağın sonunda sallana sallana bana doğru yürüdüğü anlar gözümün önünde can bulunca aniden dengemi kaybedecek gibi hissedip masanın kenarına tutundum ve o an Hüsrev'in koyu renk gözlerinin usulca bana saplandığı andı.

Onu yeterince korumadın, dedi içimdeki ağlak. *Bir gün beni de öylece bırakıp, arkanı dönüp gidecek misin?*

"Zeliha?" Hüsrev'in sesi sanki dudaklarının hareketinin gerisinden geliyordu. Ona karman çorman olmuş gözlerle baktığımda, Gaye kasaya doğru ilerliyordu ve artık olduğumuz yerde ikimizden başka kimse yoktu.

"İyiyim," diyebildim. "Başım döndü. Gidip uyusam iyi olacak."

Hüsrev bana yaklaşınca, kafamı kaldırıp ona soru işareti dolu gözlerle baktım. "Fondötenini tazelesen iyi olacak," dedi, bir an bu söylediği o kadar anlamsız geldi ki ona bomboş gözlerle baktım ama sonra

içimde bir alev ilerledi, göğsüme sıçrayıp kalbimin etrafını saran ahşap çitleri ateşe verdi. "Görünmesini istemiyorsan, daha iyi sakla. Açıklama yapmana gerek yok ama neler olduğunu anlatmak istersen, burada biz varız, unutma."

"Hüsrev..."

"Ben bir doktorum, bir insanın içindeki kanamayı bile görebiliyorken, senin makyajın arkasına sakladığın bir yarayı göremeyeceğimi mi sanmıştın?" Gözleri omzunun üzerinden kasaya doğru kaydı, Gaye orada durmuş sarışın çocukla konuşuyordu. "Telefonum sabaha kadar açık olacak. Olur da anlatman gereken bir şey olursa, beni ara."

Ne diyeceğimi bilememenin telaşıyla, "Ben..." diye mırıldandım ama Hüsrev bir şey söylememi beklemedi. Arkasını dönüp sevgilisinin yanına ilerlemeye başladığında, sırt çantamı tek omzuma asıp Gaye'ye el salladım ve kafeden çıkıp uğursuz gecenin şeklini çizen sokakta kendini terk etmiş bir yabancı gibi ilerlemeye başladım.

Korkularımla yüzleşmek, hislerimi bastırmak için yine o yokuştan aşağı, göğsümde paldır küldür çarpan kalbimle inmeye başladığımda, bulutların içinde tuttuğu gözyaşları usul usul yeryüzüne kaymaya başlamıştı.

Sokak bomboştu, ne bir araba geçiyordu ne bir insan vardı ne de tek bir hayvan... Yağmurun yere düşerek oluşturmaya başladığı su birikintisinde sokaktaki kırmızı ışığın yansıması vardı ve toprağın kokusu usulca havaya kalkarak içimdeki huzursuzluğun üzerine yağıyor, beni yatıştırıyordu.

Yüzüme gözyaşları çizen yağmur damlalarına gözyaşlarım eşlik ediyordu. Boş sokakta tam karşıdan karşıya geçecekken, rüzgârlarının bile beni sarsacağını düşündüğüm arabalar sanki yol tek şerit değilmiş gibi iki farklı yönden bana doğru ilerlemeye başladıklarında, olduğum yerde donup kaldım. Beş farklı cip, iki farklı yönden birbirlerinden ayrılarak ilerlemeye başladılar ve ardından tam yolun ortasında duran bedenim bu beş cipin arasında kaldı. Etrafımı sarmışlardı.

Bakışlarım hızla beş cipe de dokunma telaşıyla etrafımda gezinirken kalbim hızla çarpmaya, yağmur kalbimin atış seslerini hissetmiş gibi daha hızlı yağmaya başladı. Ciplerin zırhlı olduğunu fark ettiğimde içimdeki huzursuzluk hissi büyüdü; kalbim artık susturulmak istiyormuş gibi feryat ediyordu.

Cipler bir süre beni ortalarına almış şekilde beklediler, ardından ciplerden birinin kapısı açıldı. İlk kapıdan adının Yener olduğunu öğrendiğim asker çıktı, dirseğini cipin kapısına yaslayarak bana baktı. Hemen yan tarafındaki cipten iri yarı, esmer bir adam çıktı, o da tıpkı Yener gibi duruyordu. Bir an onun bahsettikleri Çivi lakaplı adam olup olamayacağını düşündüm. Gözlerim diğer cipe kaydı, bu cipten inen kişi tesisten çıkarken kapıda gördüğüm askerdi, dirseğini kapıya yasladığı an, diğer cipin kapısı gürültüyle açıldı ve gözlerim bu defa o cipe doğru çevrildi. Tesise ilk girdiğimde karşılaştığımız askerdi bu ve sonra tam önümde duran cipin kapısının açılmasıyla bakışlarım usulca önüme aktı.

Kapıdan çıkan kişi Zincir'di.

O an, karşımda duran Zincir'ken, ellerimi ve ayaklarımı sararak artık buradan ötesinin olmadığını bana gösterense gerçek bir zincirdi.

3. KARANLIĞIN NEFESİ

♪: Dream Theater, Space-Dye Vest

En karanlık gecenin sonunda ışığını kaybetmeyen her yıldız, yaralarıyla hayatına devam edebilen insanlara benziyordu.

Ben en karanlık gecenin sabahında, sırtımda derin, ölümcül yaralarla güneşe bakarken hâlâ hayattaydım. Bu yaralarla daha ne kadar hayatta kalabilirdim bilmiyordum. Kendimi iyileştirmenin bir yolu olmalıydı.

İnsanın yeniden gülümseyebilmesi için bir sebebi olmalıydı.

Cip, karanlığı delip geçmek istiyormuş gibi büyük bir hızla öne doğru atıldığında, bakışlarımı ön camdan ayıramasam da onun sert yüzü hafızamda olduğu için sanki şehri değil, onu izliyordum. Kalbimde yaşayan korku duygusunun içimde kapladığı yer o kadar büyüktü ki, titreyen ellerimi kotuma bastırarak ne kadar korktuğumu ondan gizlemeye çalışıyordum.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordum. "Beni nereye götürüyorsunuz? Bir cevap verin."

"Bana neden söylemedin?" Sert sesinin içinde taşıdığı soru cümlesi, kafamı hızla ona çevirmeme, gözlerimi kırpıştırarak dehşetle ona bakmama neden oldu. Neyden bahsettiği konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordum. "Neyi söylememişim? Anlamıyorum."

"Bana neden hukuk öğrencisi olduğunu söylemedin?" Zincir'in sert bir sesle bana yönelttiği soru, bir duvara toslamışım gibi hissederek, korkuların büyüyüp derinleştiği gözlerimdeki şaşkınlıkla ona bakakalmama neden oldu.

"Sana bunu söylemem mi gerekiyordu?" diye sordum, gözlerim iri iri açılmıştı. "Beni nereye götürüyorsun?"

Zincir başını iki yana sallayarak, kaşlarının ortasında bir yarıkla, "Orada olmamam gerekiyordu," dedi sitem eder gibi bir sesle. "Seni de

kendimi de bunun içine sürüklememem gerekiyordu." Burnundan sert bir nefes verdi. "Bana okuduğun bölümü söylemen gerekiyordu."

"Ne için?"

"Gittiğimizde Muşta'nın sana sorduğu her soruya olumlu cevaplar vermeye çalış," dedi, sesindeki uyarıyı algılasam da bir anlam yükleyemedim. "Ona diklenme, bundan hiç hoşlanmaz."

Gözlerimi yüzünden ayırmadan, "Beni de mi öldüreceksin?" diye sordum kendimi tutamayarak. "İstediklerinizi yapmazsam, ölür müyüm?"

Aniden bana çevrilen bakışlarında ölümün rüzgârlarının estiğini hissettim. Sarı gölgelere sahip ela gözleri gözlerime mıhlandı; karşı şeritte ilerleyen bir arabanın far ışıkları gözlerini delip geçti, gözlerinin rengini aydınlıklara boyadı ve sonra o gözler karanlığa gömüldü.

"Kimsenin seni öldüreceği yok. Bize katilmişiz gibi davranmayı kes!"

Çenesinin seğirdiğini görünce bir an gözüme olduğundan daha sert ve korkunç göründü, bakışlarımı atar topar ondan uzaklaştırarak ellerime indirdim.

"Bu cümleler bana yeterli gelmiyor," dediğimde sessizdi, araç biraz daha hızlandı, diğer ciplerin de etrafımızdan kayarak geçip ilerlemeye başladıklarını gördüm. "Birini gözlerimin önünde öldürdün. Sen bir askersin, bir sivili öylece öldüremezsin!"

"Biliyorum," dediğinde onu tanımıyor olmama rağmen sesindeki huzursuzluğu hissettim. Sanki bu onun için de beklenmedik bir durumdu. Gözlerimi yüzüne çevirdim, bir süre hayatımdan bir geceyi ateşe veren o yabancıyı izledim. Onu izlediğimi hissediyor olmalıydı ama bakışları beni bulmadı.

"Öyle olmaması gerekiyordu. Bu senin için işleri çıkmaza sürüklemeyecek mi?"

"Eğer sen susarsan, hiçbir şeyi çıkmaza sürüklemiş olmam." Demirden sert sesi, vicdanıma indirilmiş acımasız bir darbeydi. Kaşlarım çatılırken tırnaklarımı ellerimin üzerine geçirerek dişlerimi sıktım. Benden yapmamı istediği şey çok zordu.

"Hukuk okuduğumu öğrendiysen, vicdan mahkemenin de ne kadar sert kurallara sahip olduğunu bilmen gerekir." Bu cümlem, korkuma okuduğum bir meydandı sanki; beni karanlığa sürükleyen adama değil de içimde taşıdığım korku duygusuna başkaldırıyordum.

"Senin iyiliğin için diyorum," dedi, aslında cümlesi tehdit içermiyordu ama bünyem yine de bunu tehdit olarak algılayarak savunma me-

kanizmasını geliştirip yabancının önüne set gibi dikti. Araç dağ yoluna saparak dik yokuşu tırmanmaya başladığında, yağmurun yeryüzüne akıttığı gözyaşları daha da şiddetlenmiş, gök yarılmaya başlamıştı.

"Henüz gördüklerimi atlatamadım," dedim. "Bana bunu yapma. Bırak, evime gideyim."

"Susmayacağını açıkça dile getirdin, seni nasıl evine gitmen için serbest bırakayım? Seni neden serbest bırakayım, Zeliha? Hayatımı mahvetmen için mi?"

Karanlığın nefesi tenimdeydi.

"Yaptığın şeyin ağırlığını ömür boyu içinde taşımayacak mısın zaten?" Sorum, gözlerinin kısaca bana dokunmasını sağladı. Ela gözleri yosun bağlamış sarı boyalı bir duvarı anımsatıyordu ve bakışları da tıpkı o duvar gibiydi; aşılması güçtü, derinlerine sızması imkânsızdı. Onun ne düşündüğünü anlamak, neden var olduğumuzu anlamaktan daha zordu. "Senin hayatın zaten mahvoldu, benimkini neden mahvetmek istiyorsun, Zincir?"

Dişlerini sıkınca yüzünde ölümün doğduğu o çukuru anımsatan derin çukurlar oluştu.

Burnundan içeri sert bir nefes çekti, başını sol omzuna doğru yatırıp, "Hiç kimse her zaman dürüst değildir," dedi. "Tanrı bile hile yapar."

"Hayatımı mahvetmene göz yumamam," dedim sert bir sesle. İçimdeki korkuyu yenmem gerektiğinin farkındaydım ve ilk atağı gerçekleştirmiştim. "Beni o karanlığa sürüklemene izin vermeyeceğim. İstersen beni şimdi, burada öldür. Umurumda bile değil!"

"Benimle bir katille konuşuyormuşsun gibi konuşmayı kes!" diye hırladı, anlık yükselen sesi beni oturduğum yerde sıçratırken, gözlerinin beni bıçaklarından geçirmesiyle tüm bedenim aniden titremeye başladı. "Şu yaşıma kadar vatanıma bir an olsun ihanet etmedim. Kendi canımı vatanımın önüne siper ettim. Mesleğime leke sürdürecek hiçbir şey yapmadım ben." Gözleri gözlerime ateşler salıyordu. "Sadece bir gece..."

Bir an söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Titrediğimi fark edince burun delikleri genişledi, gözlerini yumup sabır dilenir gibi derin bir nefes aldı. Gözlerini tekrar yola çevirdiğinde sesim çıkmıyordu ama kalbimin atışlarının sesi aracın içini inletiyordu.

Araç, karanlık dağ yolunda son hızla ilerlemeye devam ederken kafamın içine yığılmış ölüm ile ilgili tonlarca düşünce vardı. Başımı aracın camına yaslayıp, soğuğun şakaklarıma sinmesine izin vererek gözlerimi

dışarıdaki yoğun yağışa diktim. Ortadan kaybolup durmamı arkadaşlarıma nasıl açıklayacağımı bilmiyordum, aynı zamanda tekrar her şeyin başladığı tesise döndüğümde yaşayacaklarım da koca bir soru işaretiydi. O tesiste beni nelerin beklediğini çok merak ediyordum ama bir yandan da bu merak, içimi oyarak oyduğu boşluğa korkularımı dolduruyordu.

Cip, tesisin önünde durdu, diğer ciplerin de hemen yanımızda sırayla durduklarını gördüm. Zırhlı ciplerin kapıları bir bir açılmaya başladığında, Zincir de kendi kapısını açmış ve soğuk, o geceyi içime mühürlemek istiyormuş gibi tenime akarak zaten titreyen bedenimi tam olarak zangırdatmaya başlamıştı.

Yaslandığım kapı sertçe açıldı. Karşımda duran iri, esmer adama baktım. Gözlerim adamın koyu gözlerine tutundu, yağan yağmurun altında ıslanan adam bana yolu açarak, "Geçin, bayan," dedi, ona göz ucuyla baktıktan sonra tedirgin bir şekilde yüksek cipten atlayarak indim.

Yağmur damlaları can yakıcı büyük iğneler gibi saç diplerime saplanarak beni ıslatmaya başladığında, çevremi sarmış beş asker ile tesise doğru ilerlemeye başlamıştım. Büyük kapı gürültüyle açıldı ve beyaz koridor, anılarımı hatırlatmak istercesine önüme serildi. Zincir, belime dokunarak beni yavaşça içeri doğru yöneltti, adımlarım koridora düşmeye başladığındaysa ciddi anlamda titriyordum. Her an yere kapaklanacakmışım gibi hissediyordum.

Koridora sıralı odalardan birinden uzun boylu, üç numara tıraş edilmiş saçlara sahip, altında kamuflaj pantolonu olan bir er çıktı. "Nerede kaldınız abi? Muşta ağzınıza sıçacak," dedi genç er. Gözlerini koridorun diğer ucuna çevirdi. Sonra tekrar bize baktı. "Bu arada Adnan abi, Bora uyandı, geri uyumadı, senin için ağlıyordu. Muşta'nın yanına götürünce sustu, Muşta onu uyuttu. Bora'yı ağlattığın için seni ekstra olarak dövecekmiş, öyle söyledi."

Adnan'ın kim olduğunu bilmediğim için omzumun üzerinden askerlere baktım. Uzun boylu, az önce kapımı açan iri adamın Adnan olduğunu yüzünü saran dehşet dolu ifadeden anlamıştım.

"Hem beni göreve gönderiyor hem de oğlum uyanıp beni bulamadığı için ağladı diye beni dövüyor," diye homurdandı.

"Bonus dayak kazandınız," dedi Yener, aralarından sadece onun adını biliyordum, aralarında en kısa boylu da oydu ama o da aslında 1.90 küsur boylarında olmalıydı. Yine de yanındaki adamlar o kadar dev

gibiydi ki, Yener gibi uzun boylu bir adam bile yanlarında kısa durabiliyordu.

"Kes lan, satılık," dedi Adnan, dirseğiyle Yener'e sertçe vurdu. Yener ona kötü kötü baktı.

Mahlasının Yargı olduğunu hatırladığım kısa saçlı, bronz tenli asker kaşlarını çatarak, "Çocukluğun sırası değil," dedi sertçe. "Yiyeceğimiz dayağın toplamasını çıkarmasını sonra yaparız. Adamı daha fazla bekletmeyelim." Gözleri iri, zeytin gibi ve simsiyahtı. Gözlerini büyük bir ağırlıkla bana çevirip, gözlerimin içine baktı. "Seni görmesi gerekiyor. Yanlış bir şey söylememeye çalış."

"Ne söylemem gerektiğini bile bilmiyorum," dedim sert bir sesle, adamın bakışları donuklaştı, gözlerini benden kopardı.

Muşta'nın, yani Hakan Basri Şenkaya'nın odasının önüne gelene dek aramızda herhangi bir konuşma yaşanmadı. Tıpkı benim gibi onların da gergin olduğunu hissedebiliyordum. Adnan kapıyı tıklattı, içeriden gelecek herhangi bir ses benim yüreğimi hoplatabilecekken adamın yüzünde herhangi bir duygu değişimi yaratmazmış gibi duruyordu.

"Gir," dedi sert sesin sahibi. Bu ses, kâbuslarımda bile peşimi bırakmayacakmış gibi geliyordu bana. Bakışlarım omzumun üzerinden Adnan'a kaydı, bir süre adamın gözlerinin içine baktıktan sonra Adnan'ın araladığı kapıdan içeri girdim ve masasının arkasında oturan Hakan Basri Şenkaya'nın gözleri usulca bana doğru hareket edip gözlerime saplandı. Nefesimi hızlandıran bakışlardan kaçınamadım.

"Gel, Zeliha," dedi mekanik bir sesle, birbirlerine bastırdığı avuç içlerini birbirlerinden ayırdı, dirsekleri masanın üzerinde duruyordu. Parmağıyla masasının önündeki koltuğu işaret etti. "Geç, otur şöyle."

Omzumun üzerinden aralık duran kapıya baktım. Zincir kapının önünde durmuş, gözlerini bana dikmişti. Hemen yanında Adnan ve Yargı lakaplı asker duruyordu, Yener'i göremiyordum. Zincir, çenesini yavaşça oynatıp başını aşağı yukarı salladı ve kalp atışlarını güçsüzce göğsümü dövmeye başladı. Bakışlarımı ondan ayırıp karşımda duran güçlü olduğundan emin olduğum adama çevirdim. Ağır adımlarım yere düşerken uğuldayan nabzımın bile sesini duyabiliyordum.

Hakan Basri'nin işaret ettiği koltuğa oturup, gergin bir şekilde parmaklarını diz kapaklarıma bastırarak omzumun üzerinden ona baktım. Çelik mavisi gözlerinden hiçbir ayrıntı kaçmazmış gibi duruyordu. O

mavi gözler öyle güçlü bakıyordu ki, karşısında dimdik duran herkesin dizleri birbirine çarpardı.

Hakan Basri, avuçlarını yeniden birbirine bastırdı, çenesini dimdik duran parmak uçlarına yaslayıp gözlerini gözlerimden çekmeden bir süre bekledi. Sanki bana soracağı hiçbir şey yoktu, her şeyi anlatması gereken bendim...

Sonunda, "Neden burada olduğumu bilmiyorum," dedim kurak bir çöl gibi hissettiren boğazımdaki yumruyla. "Benden o geceyi hiç yaşanmamış saymamı istediniz ama o geceyi hatırlatmak istercesine karşıma çıkıp duruyorsunuz."

Hakan Basri dudaklarını birbirine bastırdı, yüzü ifadesizdi, gözleri bir bıçaktan daha keskin bakıyordu; bakışları onun en güçlü silahı olmalıydı. Parmak uçlarını burnuna kadar çıkardı, gözlerini yumdu ve bir süre öylece bekledi, ardından ellerini yüzünden uzaklaştırıp masanın üzerine koydu, yumruk yaptı.

"Neden bir hukuk öğrencisi olduğunu benimle paylaşmadın, Zeliha?"

Ne diyeceğimi bilemeyerek ona bakakaldım ama onun gözleri hâlen daha kapalıydı. Aralık duran kapıya bakma ihtiyacıyla doluydum, her nedense Zincir'e bakarsam bir şekilde konuşabilirmişim gibi hissediyordum ve bu çok tuhaftı. Sertçe yutkundum.

"Bu size söylemem gereken bir ayrıntı mıydı?"

"Evet," dedi Hakan Basri, sesi yumuşaktı ama gözlerinin neden hâlâ kapalı olduğunu anlamlandıramıyordum. "Bir hukuk öğrencisiysen, bunu söylemen gerekiyordu."

"Hukuk öğrencisi olmam sizi korkuttu mu?"

Hakan Basri Şenkaya, bir anda gözlerini açtı, şimdi o gözler çivit mavisiydi ve içinde yıldırımlar ışıltılar saçıyordu. O yıldırımlardan biri beni yakabilecek kadar güçlüyken, ben yine de gözlerimi dikkatle onun gözlerine dikmiştim ve bir cevap bekliyordum. Canıma susamış olmalıydım.

"Bu beni neden korkutsun, çocuk?"

"Eğer bunun bir sorun teşkil edeceğini düşünmemiş olsaydınız, şu an burada olur muydum?"

Hakan Basri'nin dudakları zehirli bir kıvrımla yukarı çekilince, düşüncelerim zihnimde üst üste bindi ve panik, her ne kadar kabul etmek istemesem de kanımda dörtnala salınmaya başladı.

"Küçük kız çocuğu," dedi sakin tutmaya çalıştığı sesiyle. "Evet, seni bir sorun olarak görüyorum, Zeliha Özdağ. Buna engel olabilir misin?"

"Askerlerinizden biri bir sivili öldürdü," dedim bu gerçeği bas bas bağırmak istiyormuş gibi sertçe. Hakan Basri Şenkaya'nın burun delikleri genişlerken gözleri yeniden kapandı ama herhangi bir yorumda bulunmadı. "Beni bir kız çocuğu olarak gayet tabii görebilirsiniz, benimle ilgili farklı düşünceleriniz varsa diye söylüyorum, bu beni rahatsız etmez. İnsanların düşünceleri beni ilgilendirmez ama bu konu, hepimizi ilgilendiren bir konu. Askerinizin bir sivili öldürmüş olması."

"Benim askerim, senin neyin?" Gözlerini tekrar açıp başını omzuna yatırdı. "Senin askerin değil mi? Geceleri başını yastığa huzurla koyuyorsun, bunun için inan çok seviniyorum ama bizim olmadığımız bir yerde bunu yapabilir misin?"

"Şu anda da yapamıyorum," dedim sertçe. "Beni nasıl bir vicdan azabıyla baş başa bıraktığınızı biliyor musunuz?"

"Biz sana bir şey yapmadık, seni yalnızca koruduk. Koşulsuz, şartsız, beklentisiz." Hakan Basri Şenkaya, yumruk yaparak birleştirdiği ellerini masanın biraz daha ortasına ilerletti. "Sen bize bakarken ne görüyorsun bilmiyorum ama karanlık işler peşinde değiliz. Biz sadece huzuru sağlamak için buradayız. Huzursuzluğu değil. Evet, o gecenin hiç yaşanmamış olması gerekiyordu ama yaşandı, bunu değiştirebilir misin, Zeliha? Askerimin sana yardım etmek için başına nasıl büyük bir bela açtığını biliyor musun sen? Onu böyle körü körüne suçlarken, asıl suçun sende olabileceği gerçeğini düşünmek bile senin egonu mu zedeliyor yoksa?" Hakan Basri Şenkaya, huzursuz bir gülücük sergiledi. Her şeyi, kelimeleri ve hatta yutkunuşumu bile boğazıma dizmişti kurduğu cümleler. "Kapatın kapıyı," dedi sertçe, o an kapının kapanma sesi kulaklarıma çalındı. Gözleri beni yakaladı, kıskıvrak kavradı. "Zeliha, Zincir'e neden Zincir dediğimizi biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü takımı o bağlıyor. Ve sen zincirimizi koparmak istiyorsun. Bu, hepimizi karşına almak demek."

"Beni tehdit mi ediyorsunuz?" diye sordum, gözlerimi adamın mavi gözlerinden tek bir an olsun dahi ayırmadan. Sadece bir kez bağırsa korkudan titreyerek ağlamaya başlayacağım adamın karşısında korkusuzca, onun gözlerinin içine bakarak ona kafa tutmak çok zordu ama yine de yapabiliyordum.

"Seni tehdit etmiyorum, küçük kız. Seni uyarıyorum. Çünkü Zincir yanarsa, sen de yanarsın. Seni de onu da korumaya çalışıyorum."

"Beni neyden koruyorsunuz, Hakan Bey?"

"Seni senden koruyorum," dedi mavi gözlerini gözlerimden çekmeden. "Unutma, seni ısıran itin başını okşarsan, etini kopartmak için seni tekrar ısırır."

"O adam ne yapmış olursa olsun öldürülmeyi hak etmiyordu."

"Ülkede kaç kadın cinayeti işlendi, biliyor musun?" diye sordu Hakan Basri Şenkaya. "Sadece soruyorum. Medyaya yansımayan, hasıraltı edilen kaç kadın cinayeti var, biliyor musun?"

Bir an gerçekler beni sarstı. O gece Zincir olmasaydı, ben o adamı yalnız başımayken bulsaydım belki de bana daha fazla şiddet uygulayacaktı. Belki daha karanlık şeyler yapacaktı... İhtimaller her zaman vardı ama ihtimalleri düşünmek, karanlığın daha da büyüyerek her yana yayılmasına neden oluyordu. Yutkunmakta güçlük çektim.

"Biz şu âna kadar hiçbir karanlık işe bulaşmadık. Bir gece aramızdan biri bir kadını savundu, en ince noktasına parmak sokulduğu için kendini kaybetti diye onu aramızdan atacak değiliz." Hakan Basri Şenkaya'nın bakışları ellerine kaydı. "Anlıyor musun?"

"Benden susmamı istiyorsunuz," dedim başımı sallayarak.

"Evet," dedi. "Sadece bunu istiyoruz. Fazlasını değil."

"Susacağımı zaten söylemiştim. Ama... Ben sizin daha karanlık işler yapmadığınızdan nasıl emin olabilirim ki?" Gözlerinin içine beni ikna etmesini dileyen gözlerle baktım. "Evet, hata yalnızca askerinizin değil, ben de onun kadar hatalıyım. Onun hayatını karartacak kişi olmak istemiyorum ama ya siz zaten böyle insanlarsanız?"

Yorgun bir gülüş bahşetti bana. Gerçekten zihni sorunlarla doluymuş gibi duruyordu. "Seni buna nasıl inandırabiliriz?"

"Bilmiyorum," dedim. "Gerçekten bilmiyorum."

"Peki şöyle yapalım," dediğinde kafamı kaldırıp ona baktım. "İstediğin zaman tesise girebilme izni vereyim sana. Ne zaman istersen buraya gel, burada olan birinin içeride dönenlerden bihaber olması imkânsızdır, öyle değil mi?"

"Ben..." Bir an suspus oldum. Söylediği, teklifini yaptığı şey çok cesurca bir şeydi. Her nedense gözlerime gerçekten samimi olduğunu belirten gözlerle bakıyordu. Ama yine de bunun peşini öylece bırakamazdım. Gözlerimdeki endişe yavaşça silinirken başımı salladım, Hakan Basri bunu beklemiyor gibi görünüyordu. Diretmemi beklemişti ama hayır, öyle olmayacaktı. Eğer her şey düşündüğüm gibiyse, buradaki

çoğu şey karanlık gölgelere ekilmiş ve büyütülmüşse, başlarına gerçekten büyük bir bela alırlardı. Bu her ne kadar vicdanımı rahatlatmaya yetmeyecek olsa da bu tesise istediğim her an girebilmek benim adıma iyi bir şeydi. Neyin ne olduğunu daha iyi kavrayabilirdim.

"Kabul ediyorum," diye fısıldadım. "Ama bunu o gece yaşananların etkisinden çıkamayan genç bir kadın olarak değil, bir avukat adayı olarak kabul ediyorum. Bilmenizi isterim."

Hakan Basri Şenkaya'nın gözlerinde anlam veremediğim bir parıltı gördüm, ardından başını yavaşça salladı. "Akıllı bir kızsın," dedi yavaşça. "Asıp kesmeden önce dinlemeyi, gözlemlemeyi biliyorsun. Bu güzel."

"Ama ne zaman istersem..." diyecekken, beni durdurdu.

"Ne zaman istersen bu tesise giriş yapabilirsin."

Gözlerimde keskin bir ifade belirdi, bu ifade geceden karanlık, güneşten yakıcıydı. Başımı salladım, burada neler döndüğünü tam olarak anlamadan bir sonraki adımımı atmayı düşünmüyordum ama göreceğim herhangi bir ters durum, konuşmam için yeterli olacaktı. Bu işin sonunda suçlanacak kişi ben bile olsam, böyle şeylerin olmasına müsaade edemezdim.

"Fakat, Zeliha. Buraya sık sık geldiğini kimsenin bilmemesi gerekiyor. Beni anlıyor musun?"

Sesindeki tereddüt bariz bir şekilde belli oluyordu. Hakan Basri Şenkaya'nın yüzünü buruşturduğunu gördüm, kendisiyle derin bir kavga içerisinde olmalıydı. Onu böyle bir anlaşmaya mecbur kıldığı için Zincir'e çok öfkeli olduğunu düşünüyordum.

"Anlıyorum," dedim, sonra buruk bir gülümsemeyle adama baktım. "Peki aksi olursa, bana da mı aynısı olur? Sadece merakımdan soruyorum."

Hakan Basri'nin yüzündeki ifade bir an dondu, yumruklarını birbirinden ayırmadan ellerini sertçe masaya koyup, "Benimle bir katille konuşuyormuş gibi konuşmayı kessen iyi edersin," dedi sert bir sesle. "Ben şımarık çocukların kendini bilmez tavırlarını çekebilecek bir adam gibi mi görünüyorum?"

Ona sadece baktım ve bir süre sonra bakışlarım onu sadece rahatsız ediyormuş gibi burnundan sert bir nefes vererek bakışlarını benden uzaklaştırdı.

"Şu konuda anlaşalım, sen benim nasıl bir adam olduğumu bilmiyorsun, ben de senin nasıl bir çocuk olduğunu bilmiyorum. Birbirimizi

zamanla tanıyacağız. Bu süre zarfında bana karşı sesini yükseltmeye devam edersen, karşında farklı birini görürsün. Ben senin yaşıtın değilim."

Bana bu anlaşmayı teklif etmiş miydi? Etmişti. Bu konuyu hasıraltı edebilmek için daha fazla şey yapar mıydı? Evet, yapardı. Güçlü bir adam mıydı? Bu su geçirmez bir gerçekti, o Isparta'nın en güçlü adamıydı; hatta belki de Türkiye'deki en güçlü adamlardan bir tanesiydi. Onun şanını duymayan kalmamıştı ama yüzünü kimse bilmiyordu; ben o dilden dile dolaşan efsanenin karşısında oturuyor, o efsanenin gözlerinin içine bakıyor, o efsaneyle konuşuyordum.

"Saygısızlık ettiysem özür dilerim," dediğimde artık karşımda olan adamın aslında kim olduğunu daha iyi kavramıştım. "Nasıl korkunç bir gece geçirdiğimi siz daha iyi biliyorsunuz. Ben size inanmak istiyorum. Tıpkı şehirdeki tüm insanların güvendiği gibi size güvenmek... Ama bu benim için çok zor. Ben babama bir söz verdim. Ben bir avukat olacağım ve hiçbir haksızlığa göz yummayacağım. Şu an ortada vicdanımı paramparça eden bir durum var. Çok taze, evet, belki de ilerleyen zamanlarda bunun üstesinden gelebileceğim ama şu an yapamıyorum."

Bir an için bana olan bakışlarının hafifler gibi olduğunu gördüm. Burnundan sert bir nefes çekti, başını anlayışla sallayıp, "Kolay olmadığının farkındayım. Yoksa karşıma geçip böyle laubali konuşmana izin verir miydim sanıyorsun? Olayın şokunda olduğunu görebiliyorum," dedi, sesi otoriterdi ama yine de biraz olsun buzlarından arınmıştı.

"Bana bu şansı verdiğiniz için teşekkür ederim," dedim, sesim kuruydu, gözlerimi onun mavi gözlerine değdirmemeye özen gösteriyordum çünkü gözlerine bakmak bile insanın içine en engin korkuları salıyordu. "Arkamı dönüp öylece gidemeyeceğimi anladığınız için de teşekkür ederim. Hatta tekrar ediyorum, beni buraya alıkoyarak getirdiğiniz ama bana zarar vermediğiniz için de teşekkür ederim." Burnundan sert bir nefes verdiğini duyunca yavaşça omuz silktim. "Gözlerimin gördüklerini silebilmesi, benim de bunu hazmedebilmem için zamana ihtiyacım var. Vicdanımın da mantığımın da olacakları görmeye ihtiyaçları var."

"Söylediğim gibi," dedi tırnaklarını yavaşça masaya vurmaya başladığında. "İstediğin zaman gelebilirsin."

Oturduğum yerden kalkarken tek bir an olsun düşünmedim. Hakan Basri Şenkaya'nın insanı düşüncelerinden sıyırarak korkuyla dolduracak olan gözlerine bakmamak için kendimle savaşa girmiştim.

"O hâlde gidebilirim, öyle değil mi?"

"Zincir, sana evine kadar eşlik etsin," dedi adam, sesi otoriterdi, karşı çıkabilir, bunu istemediğimi belirtebilirdim ama konuşmak boşa olurdu; kafasına koyanı kimsenin değiştiremeyeceği kesindi.

Bakışlarımı kapıya çevirip, cevap vermek yerine kendimden emin adımlarla kapıya doğru yürümeye başladım. İçimde önleyemediğim bir tedirginlik vardı, sanki tek yanlış bir adamda kafama sıkıp yere serilen cesedime büyük bir soğukkanlılıkla bakacaklardı. Oysa onlara güvenmem gerekmez miydi? O gece Zincir'in tek derdi beni korumaktı, neden vicdanımın sesi mantığımı bıçaklarından geçiriyordu?

Belki de onlardan korkmam anlamsızdı.

Elimi kapının koluna uzattığım an, "Zeliha," dedi ve o an durup omzumun üzerinden ona baktım. Bana değil, masaya bakıyordu, işaret parmağı dudağının üzerindeydi, düşünceli görünüyordu. "Unutma, buraya istediğin gibi girip çıktığını kimse bilmeyecek."

"Kimse bilmeyecek, Hakan Bey," dedim. "Merak etmeyin."

Bu cümlem onu ne kadar rahatlatmıştı hiçbir fikrim yoktu ama bu konuda bana güvenmesi gerekiyordu. Kapıyı açmamla, "Zincir, kızı götür," demesi bir oldu ve karanlığa gömülen koridordan bana doğru yaklaşmaya başlayan Zincir'in ela gözleri gözlerime saplandı.

Yüzü yine ifadesizdi ama gözleri güçlü bakıyordu. Bakışlarımı onun gözlerinden ayırmadan kapıyı usulca kapattım ve karanlık koridor onun yüzünün tüm hatlarını sildi. Biraz sonra yükselen bir cızırtı sesiyle birlikte koridorun ortasındaki floresanlardan biri yandı; ışığı kısıntılıydı ve tuhaf bir ses yayıyordu. Nabzı bir yavaşlayıp bir hızlanan, ölüme çok yakın olan bir insan gibi... Bakışlarım yüzünün ortasına taşındı, uzun süre birbirimizin gözlerinin içine baktık ve bu esnada ışık bir kapanıp bir açılmaya başladı.

"Gidelim," dedi, sesi ulaşabileceğim her anlamdan uzaktı; duygulardan, hatta yaşamı hatırlatan eylemlerden...

Başımı sallamak dışında bir şey yapmadım. Zincir, gözlerini gözlerimden ayırmadan beklemeye devam ediyordu. Ondan korktuğumu bir kez daha hatırlattım kendime. O geceyi... Yaşananları... O adamı nasıl öldürdüğünü. Öldürürken onda var olan gücü benim bile kalbimde hissettiğim anı ve bu gücün beni korkutuşunu...

"Hep olmaman gereken yerlerde, olmaman gereken anlarda mı olursun, Zeliha?"

Sorusu gerçek düşüncelerimin tekrar kafalarını kaldırarak en karanlık anlarda olduğu gibi korkuyla bana bakmalarına neden oldu. Zincir'in donmuş güneş gibi görünen gözlerine baktığımda hatırladığım tek şey, o gece hissettiğim dehşetti. O gece tam olarak olmam gereken yerdeydim, o gece orada olmak zorundaydım, o gece bir can için savaşmak zorundaydım; o gece orada olmaması gereken kişi Zincir'di, ona yalvarsam da arkasına bakmamalı, gitmeliydi.

"Sanki her şeyin suçlusu benmişim gibi konuşuyorsun," dediğimde, gözlerini bile kırpmadığını fark ettim. Sadece yüzümü izliyordu. Yüzüme çizeceğim her ifadeden yola çıkabilirmiş, beni ne kadar çok izlerse o kadar iyi tanırmış gibi...

"O gece karşıma çıkmamalıydın," dedi sadece. "Bu sen ve ben için hiç iyi olmadı."

Bakışlarımı gözlerinden inatla çekmiyordum, onun çekeceği anı bekliyordum ama sanki onun da çekmeye niyeti yok gibi duruyordu. Bir süre sadece gözlerini izledim, sonra başımı olumlu anlamda aşağı yukarı salladım.

"Bu doğru. Asla içinde olmak istemeyeceğim bir şeyin içindeyim ve bunu tek sorumlusu o gece."

"Beni suçlayacağını düşünmüştüm," dedi donuk bir sesle.

"Vicdanım ikimizi de suçluyor," dediğimde kaşlarının hafifçe çatılır gibi olduğunu gördüm ama yüzündeki mermer ifadeden bir şey kaybetmedi. "Mantığım bize karşı daha anlayışlı."

"Mantığın olduğu yerde vicdan olmamalı." Gözleri, gözlerimin üzerinden esip geçen bir fırtına gibiydi, bakışlarını yavaşça koridorun diğer ucuna çevirmesiyle floresanın ışığı aniden söndü ve yüzü karanlığa gömüldü.

"Gidebilir miyiz?"

Floresanın ışığı tekrar zayıf bir şekilde cızırdayarak yandı. Zincir'in adımları koridorun sonuna doğru düşmeye başladı ve yere mıhlanan ayaklarıma sert bir emir göndererek onu takip etmeye başladım. Başak gibi parlayan saçlarının arasında kan damlalarının olduğunu hayal ettim, yavaşça sallayarak yürüdüğü ellerindeyse bir bıçak... Adımları dengeliydi, yere düşen sert adımları gücünü onun ruhundan alıyor gibi duruyordu. Saçlarının, teninin, gözlerinin renginin aksine ruhu kapkaranlıkmış gibi hissediyordum.

Tesisin bir diğer koridoruna saptı, ben de onu takip ederek aynı koridora saptım, şimdi tepemizde yanan bir floresan yoktu ama ileride, koridorun ikiye ayrıldığı yerde bir betondan değil, tamamen camdan oluşan bir duvar vardı. Dağın başında olduğumuzu o cam duvardan içeri sızan şehir ışıklarını gördüğümde anladım. Çok yüksekteydik ve tüm şehir ayaklarımızın altında cayır cayır yanıyordu.

Odalardan birinin kapısı açıldı, bir köpek havlaması sesi duydum ve bakışlarımı sesin geldiği odaya çevirdim. Odadan önce açık renkli bir Chihuahua çıktı. Patilerini yere vura vura çıkıp kafasını odaya çevirerek tekrardan havladı. Olduğum yerde durmuş köpeği izliyordum, inanılmaz güzel görünüyordu ve tasması da bir prensese aitmiş gibi pembe, pahalı olduğu belli olan taşlardan yapılmış gibiydi.

"Simi, beni bekle," diye seslendi içeriden bir kadın. Simi diye bahsedilenin Chihuahua olduğunu anlayınca yüzümde sıcak bir tebessüm belirdi ve bu tebessümün belirdiği an, Zincir'in gözlerinin bana doğru çevrildiği andı.

Genç kadın, odanın kapısından dışarı adımını attı, ardından odanın kapısını kapattı ve omzunun üzerinden bana baktı. Siyah kemik çerçeve gözlüklerinin altında pürüzsüz, bebek gibi bir tene sahip olan kadının yüzünde makyaja dair hiçbir iz bulamamıştım. Kemikli bir yüzü, kumral tonlarda aşağıdan bir atkuyruğu şeklinde topladığı düz saçları vardı. Kadının üzerindeki ona epey geniş olan siyah sweatshirt, daha çok bir erkeğe aitmiş gibi duruyordu, ince uzun bacaklarını saran siyah bir tayt giymişti ve ayağında da beyaz sporları vardı. Beni görmeyi beklemiyormuş gibi bir an kaşlarını çattı, ardından odanın kapısını kilitleyip ucunda Jetgiller olan anahtarlığı sallayarak sweatshirtünün cebine attı.

"Sen de kimsin?" diye sordu, Simi'nin de gözleri bana doğru dönmüştü.

"Kız benimle, Nihan," dedi Zincir, Zincir'in sesini duyan genç kadın bu kez bakışlarını ona doğru çevirdi, kaşlarının havaya kalktığını profilinden anlamak mümkündü.

"Bu o kız mı?" Adının Nihan olduğunu öğrendiğim genç kadın yeniden bana baktı. "Merhaba."

"Merhaba," diye mırıldandım, yavaşça eğilip parmaklarımı hareket ettirerek gülümsedim. "Gel."

"İsmi Simi," dedi Nihan, sesi yumuşaktı ama ifadesi biraz sert gibi duruyordu. "Yabancılardan pek hoşlanmaz. Özellikle o yabancı bir ka-

dınsa. Kıskanç bir kızdır kendisi." Nihan'ın gülümsediğini görür gibi oldum.

Parmaklarımı oynatmaya devam ettiğimde, Simi'nin bana doğru birkaç adım atmaya başladığını gördüm ama bana bakışı hâlâ temkinliydi, gözlerini sık sık parmaklarıma indiriyor, sonra amacımı anlamaya çalıştığını belli eden bir sorguyla gözlerimin içine bakıyordu.

"Paçana yapışmadığı için şanslısın," dedi Nihan, kollarını göğsünün üzerinde bağladığını gördüm, sırtını duvara yasladı ve Simi'nin bana doğru düşen adımlarını izlemeye başladı. Simi tam önümde durdu, gözlerimin içine bakıyordu, birden asil bir şekilde oturdu ve yavaşça havladı. Çekinerek avucumu kafasına yaklaştırdığımda, gözleri yeniden elimdeydi ama bakışları şimdi daha sakindi, amacımı anlamış gibi bakıyordu. Simi'nin başına dokunduğumda yumuşacık kısa tüyleri avucumun altında bir pelüşün tüyleri gibi dağıldı.

"Ne kadar da yumuşaksın, güzel kız," diye mırıldandım. Simi, başını avucuma doğru iterek iri gözlerle gözlerimin içine baktı. "Uslu kız."

"Uslu olduğunu hiç görmedim," dedi Zincir, sesi düzdü. "Onlarla bir bağ kuruyorsun."

Simi'nin çenesinin altını okşayarak ayağa kalktım, köpek yavaşça bacaklarıma sürtündü, ardından silkelenerek Nihan'a doğru koşmaya başladı. Gülümsemem yüzümde yavaşça solarken bakışlarımı Zincir'e çevirdim ve o yükselen okyanus dalgalarını anımsatan bakışların üzerime yığıldığını fark ettim.

Onun gözlerine baktığımda boğulacakmışım gibi hissediyordum.

"Vural anlattı," dedi Nihan düşünceli bir sesle. "Yaşadığın kolay bir şey değil, senin adına üzgünüm. Gece seni görmüştüm ama yağmur yağıyordu, Simi'yi acilen içeri götürmem gerekti ve kalıp neler olduğunu soramadım."

Vural diye bahsettiği adamın o gece onları yağmurun altında gördüğüm adam olduğunu anladım, Vural ve Zincir'in arasında geçen o kısa konuşmayı hâlâ hatırlıyordum. Ne diyeceğimi bilemez bir hâlde kadının gözlerinin içine baktım, Zincir'in gözlerini hâlâ yüzümün sınırlarında hissedebiliyordum.

"Hadi artık," dedi Zincir ısrarcı bir sesle. Bir an Nihan'a cansız bir gülümsemeyle baktım, genç kadın bu bakışım karşısında sadece duraksamıştı.

Tesisten çıkana kadar Zincir ile konuşmadım. Kopmak için incelen halatlar gibiydim, daha fazla yük taşıyamayacak kadar yorgundum ama o yük sırtıma binmeden kopamayacağa benziyordum. Tesisten çıktığımız an birden bana yaklaştı, bileğimi avucunun içine aldı, parmakları bileğime gömülmüştü. Ona kaşlarımın ortasındaki yarıkla baktım ama yürümeye başladığı için beni görmemişti ve beni de resmen çeke çeke yürütüyordu.

Cipin önüne gelince bileğimi sertçe geri çekerek, "Sana bu hakkı kim veriyor?" diye sordum gözlerime sinmiş bir öfkeyle. "Bana bu şekilde dokunamazsın."

"Neler olduğunu anlatacaksın," dedi söylediğim her şeyi duymazdan gelerek. "Muşta'nın sana ne söylediğini bilmek istiyorum. Öylece gitmene izin mi veriyor?"

"Ya ne yapmasını isterdin?" diye sordum dehşetle, gökyüzü şimdi kan rengiydi ve yağmur bulutları gri bir paltonun altında gökyüzüne doğru ilerlemeye başlamışlardı. "Beni öldürmesini mi?"

Bir an dudakları aralanır gibi oldu ama sonra dudaklarını birbirine bastırıp ifadesiz gözlerle gözlerimin içine baktı. Ona böyle bir şey söylemiş olmam onu öfkelendirmişe benziyordu ama öfkesini çok profesyonel bir şekilde gizlemeyi başarıyordu. Şimşek önce gökyüzünü ikiye yarıp bir koldaki damar gibi bulutların arasına ve berrak kan rengindeki gökyüzüne yayıldı, sonra ışığı patlayarak parladı, rengi solduktan sonra damarlardan çekilen kan gibi çekilen beyaz rengi izledim. Bu sırada Zincir hâlâ bana bakıyordu. Gökyüzünün attığı çığlık içime dolduğu sırada gözlerim yeniden onu buldu. Yüzüme gökyüzünden düşen bir gözyaşı damlası gibi düşen yağmur damlası kirpiklerimin titremesine neden oldu.

"Arabaya bin," dedi donuk bakışları yüzümdeyken. Elini belime koyup beni yavaşça arabaya doğru ilerletti. Ona öfkeyle baktığımda, "Hadi!" dedi sertçe. "Sadece dediğimi yap."

"Neden senin dediğini yapayım?" Gözlerinin içine baktım. "Bana da mı aynısını yapacaksın?"

"Eğer binmezsen seni burada bırakır, tesise geri dönerim," dedi donuk gözlerini gözlerimden çekmeden. "Ve inan bu saatte, dağda tek başına kalmak istemezsin."

Ona duyduklarıma inanamıyormuş gibi baktım. Daha çok beni tehdit etmesini, beni kendi canımla korkutmasını beklemiştim ama o, be-

nim zihnimde filizlenen düşüncelerin aksine bu tür şeylerin imasını bile yapmamıştı. Peki aklından geçen neydi? Madem dikkat çekmememiz gerekiyordu, beni bu zırhlı ciple şehre indirmesi ne kadar doğru olurdu? Bir süre ona boş boş baktım.

"Laftan anlamıyor musun?" Sorusunun ardından derin bir nefes alıp cipi işaret etti. "Hadi."

"Boyun postun, gücün kuvvetin yerinde ama zeki değilsin," dedim sertçe, ona tokat atmışım gibi baktı. "Beni şehrin göbeğine zırhlıyla mı götüreceksin? Aklını peynir ekmekle yedin herhâlde?"

Dilini ağzının içinde gezdirdiğini fark ettim. "Matmazel Zeki," dedi bana yapmacık bir ciddiyetle. "Seni şehre götürdüğümü kim söyledi?"

Birdenbire donup kaldım, gözlerinin içine gizlemeye çalıştığım bir korkuyla bakmaya başladım. Beni öldürecek miydi? Peki ya Hakan Basri Şenkaya ile yaptığım anlaşma? O ne olacaktı? Boğazımda, beni ölümle yaşam arasında dimdik tutan bir bıçak varmış gibi hissediyordum.

Zincir, yanaklarının içini havayla doldurup zırhlı aracın kapısını açtı. "Zeliha, bence her yere hukuk bölümü açmayı bırakmalılar."

"Ne?"

"Bin, garaja götüreceğim seni. Arabam orada. Zırhlıları tesisin önünde bırakmayız."

İçim ferahlasa da çaktırmadan kapıyı açarken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum merakla.

"Ülkede çok fazla hukuk bölümü var," dedi direksiyonun başına geçerken. "Sen de bunun bir kanıtısın."

"Beni mi aşağılıyorsun?"

"Yok, estağfurullah," dedi ve aracı çalıştırdı.

"Zeki olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Bak tam şu an aşırı zekisin," dediğinde zırhlı cip sarsıldı, araç bir yokuştan aşağıya inmeye başladı. Bir şeyler söylemek istesem de kendime engel olup yumruklarımı sıktım. Yokuş bir patika gibiydi ve dönemeçleri vardı, aşağıya doğru birkaç halka oluşturacak şekilde inen araç sonunda dağın içine gömülmüş gibi görünen bir konutun önünde durdu, simsiyah demirden bir kapısı olan bu yerin garaj olduğunu fark etmiştim. Zincir garajın önüne yaklaştı, otomatik camı indirdi, cebinden çıkardığı uzaktan kumandanın üzerine bir şifre girdi, ardından yeşil butona basarak kumandayı garajın kapısına doğrulttu. Önce kesik bir

siren sesi duyuldu, siren sesini binlerce açılan kilit sesi takip etti ve kapı yavaşça aralanmaya başladı.

Ben daha ne olduğunu anlamadan garajın iki yaka gibi ayrılan kapısının içinden girmiştik. İleri doğru genişleyen bir otoparktı burası, belli aralıklarla sıralanmış beyaz kolonların aralarında bir sürü siyah, koyu yeşil, kamuflaj desenleri olan cipler, zırhlılar, akrepler vardı. İlerideyse iki spor araba, bir normal cip, bir de üzeri açık eski, antika olduğu belli olan bir araba... Hemen üzeri açık klasiğin yanında bir klasik daha vardı, onun üzeri kapalıydı ve ikisi de epey eski zamanlara ait gibi durmalarına rağmen gıcır gıcırlardı.

"Ne kadar fazla," diye mırıldandım elimde olmadan.

"Daha fazlaydı," dediğinde ona inanamayan gözlerle baktım. "Tesisteki askerlerin çoğu doğuya göreve gönderildi, onlar gidince arabaları da depoya kaldırıldı." Sertçe yutkunduğunu gördüm ama yüzü hâlâ bir kaya parçası gibi sertti. "Geri geleceklerini düşündüğümüz arkadaşlarımızın arabalarını hâlâ burada tutuyoruz aslında ama bir daha geri gelemeyeceğini bildiklerimizin araçları depoda, güvende."

"Geri gelemeyeceklerini?.."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Şehit düşenler."

Birden Azrail gibi gördüğüm bu adamın bir asker olduğunu, her şeyden önce vatanı için savaştığını hatırlamak, içimin paramparça olmasına neden oldu. Ona durmadan ölümle ilgili yaptığım imaları aslında onun nasıl biri olduğunu görmek istemediğim için mi yapmıştım? Bakışlarımı ellerime indirip parmaklarımla oynamaya başladım. Ne söyleyebilirdim ki? Belki de burada duran çoğu araç bir süre sonra bir hayaletin arkasında bıraktığı bir anı olacaktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Bu bizim için bir onurdur," dedi, gözlerini yola çevirdi. "Her askerin erişmek istediği mertebeye ulaştılar."

"Operasyonlara katılıyor musun?"

"Evet," dedi. "Sınır ötesi operasyonlarına birçok defa katıldım."

"Tesise ne zaman geldin?"

"Çok oluyor," dedi sadece. "Hatırlamıyorum."

Araçlardan birinin önünde yavaşladı, bakışları araca çevrildi. "Yasin Başçavuşun aracını depoya kaldırmayı unutmuşlar," dedi yavaşça.

"O da mı?.."

"Evet," dedi. "Geçen hafta patlamada kaybettik."

Boğazım düğüm düğüm olurken gözlerimi izlediği araca çevirdim. Simsiyah bir zırhlıydı, camları bile mattı. Kalbimde derin bir acının ilerlediğini fark ettiğimde gözlerimi zırhlıdan kaçırdım.

"Yener'e söyleyeyim de çıkarsın buradan, bir zarar görmesin hatırası." Zincir, aracı tekrar hareket ettirdi ama ben herhangi bir cevap veremedim.

"Hep böyle mi?" diye sorduğumda araç iki kolonun arasında durmuştu. "Yani hep birilerini mi kaybediyorsunuz?"

"Evet," dedi sadece.

"Zor olmuyor mu?"

"Alışıyor insan," dedi ve sonra durup ön camdan dışarıya baktı. "Bir askersen, korumak istediğin toprakların karşında duran kişi baban bile olsa onu bile gözünü kırpmadan öldürürsün. Bir askersen, sabahın ya da yarının yoktur." Gözlerini kıstı. "Allah gösterirse vardır."

"Ne?"

"Yarın dersin var mı?" diye sordu anlamayacağım bir şekilde.

"Evet," dedim.

"Allah gösterirse benim de yarın nöbetim var."

Donup kaldım.

Kaşlarını kaldırdı. "Anladın mı?"

Başımı salladım ama herhangi bir cevap veremedim.

Araçtan inip, gri spor arabaya doğru ilerlemeye başladığımızda, aracın uzaktan kumandasıyla farlarının yanmasını sağlayana dek o araca bineceğimizden bihaberdim. Ön yolcu koltuğa oturduğumda aracın gerçekten yere çok yakın olduğunu fark ettim. Direksiyonun başına geçti. aracın bir kaplan gibi kükreyen motorunu çalıştırmadan önce, "Boyundan da anlaşılacağı üzere, Yener'in bu," dedi, bir an gülecek gibi hissettim ama kendimi sıkarak bakışlarımı camdan dışarı doğru çevirdim. "Ama bir üniversiteliyi evine bırakmak için en doğru araba şimdilik bu gibi görünüyor."

"Neden?"

"Üniversiteli gençler sever spor arabaları," dedi. "Sizden biri gibi görünürüm belki dışarıdan, yadırgamazlar."

"Hepsi bir değil," diye mırıldanıp gözlerimi ilerideki klasiğe çevirdim, o her nedense çok daha güzel görünmüştü gözüme. Zincir aracı sürmeye başlayana kadar aramızda bir konuşma yaşanmadı. Garajdan çıkışımızı, garajı uzaktan kumandayla kilitleyişini ve tekrar yokuşu tır-

mandıktan sonra görünen tesisin bir süre sonra gözlerimin önünden silinmeye başladığı anı hatırlıyorum. Şehir merkezinde ilerlemeye başladığımızda artık gökyüzü kan renginde değildi, huzursuz edici soluk bir pembe rengini almıştı, ön cama düşen yağmur damlalarını izliyordum.

"Muşta ile ne konuştuğunuzu anlatacak mısın bana?" Sorusu dikkatimi dağıtınca göz ucuyla ona baktım. Yolu izliyordu. "Bilmem gerekiyor."

"Artık istediğim zaman tesise girip çıkabilecekmişim."

Bakışlarına karışan karmaşayı fark ettim, kaşlarını çatmıştı ama hâlâ bana bakmıyordu. Bir eliyle direksiyonu çevirirken diğer eliyle aracın ön kısmına uzanıp sigara paketini aldı, sigara paketini salladı, paketten dışarı fırlayan beyaz filtreli sigaralardan birini dudaklarıyla çektikten sonra paketi yerine geri bıraktı. Cebinden çıkardığı siyah, üzerinde maça sembolü olan zippo ile sigaranın ucunu yaktı, otomatik cam yavaşça aşağı inerken sigarayı parmaklarının arasında dengeleyerek kolunu camın kenarına yasladı. Dudaklarından dökülen zehirli dumanı izledim, sonra bakışları yüzünün ortasında buz tutmuş iki güneş taşıyormuş gibi bana çevrildi.

"Tesise girip çıkman sana ne kazandıracak ki?" diye sordu, sesi kafasının karıştığını anlatan bir tonda yükselmişti. Sigaranın kokusu aracın içini çevrelemeye başladı. Omuzlarımı silktim.

"İçeride neler döndüğünü görmem için."

"Ajancılık mı oynayacaksın?"

"Hayır," dedim kaşlarımı çatarak. "Sadece içeride başka karanlık işler dönüyor mu bunu bilmek istiyorum."

"Bu çok saçma bir düşünce," dedi sinir bozucu bir ifadeyle, sigarayı tekrar dudaklarına taşıdı, otobüs durağının önünden geçtiğimiz sırada gözlerim dışarıya kaydı ve durağın hâlâ bomboş olduğunu gördüm. "Bir şey yapıyor olsak bile senin gibi sıradan bir kızın bunu anlaması mümkün olur mu sanıyorsun?"

"Benim sıradan bir kız olduğumu vurgulamana gerek yok, ben sıradan biriyken zaten mutluyum. Hem böyle söyleyerek beni şüpheye düşürdüğünün farkında mısın?"

"Aksine, Zeliha," dedi yoğun sesiyle, sigara dumanı dudaklarının arasından süzülüyordu. "Asıl bunu söylediğim için şüphelenmeyeceksin. Çünkü kimse bir şey yaptığını açıkça belli etmez." Gözlerinde garip bir ifadeyle bana baktı. "Bir avukat olacaksan, iyi bir avukattan söz ediyorum, psikolojiden anlaman gerek."

Bir an şaşkınlık tüm pençelerini ruhuma geçirmişti. bunu bana ilk kez yapmıyordu, psikolojiden gerçekten iyi anlayan biri olduğu bariz ortadaydı ama aslında bu tavırları kafamı daha da karıştırıyordu. Belki de asıl istediği buydu. Kafa karışıklığı yaratmak...

Sustum, asırlardır susuyormuşum gibi hissetmeme neden olacak kadar... Sonra, "Ne olursa olsun, kendimi, vicdanımı rahatlatana kadar o tesise gelmeye devam edeceğim." dedim. şimdi ona değil, ileriye bakıyordum. Köprünün altından geçtik, araç bir anda daha da hızlı ilerlemeye başladı ve tekerleklerin yolda su gibi aktığını fark ettim.

"Vicdanın rahatlayacak, peki ya kariyerin?" Sorusu birden içimden şiş gibi geçince duraksadım. "Bir avukat olduğunda bu yaşananları baturlayacak mısın? Ya da bir avukat mı olacaksın? Belki kendini geliştirip bir savcı, bir hâkim olursun?" Sigarayı dudaklarına taşımadan önce tekrar konuştu, sesi ruhsuzdu: "Vicdanını rahatlatmış bir adalet insanı. Adalet bunun neresinde?"

"Ne yapmamı istersin? Gidip polise her şeyi anlatmamı mı? Çok tuhafsın. Hem susmamı istiyorsun hem de bana böyle şeyler söylüyorsun."

"Kabul et," dediğinde durdum. "O gece orada olduğun için susuyorsun, ikna olmaktan korkmuyorsun, sen ikna edilmek istiyorsun. Çünkü o gece orada olduğun için suç ortağı sayılacağını sen de iyi biliyorsun. Senin vicdanın değil, korkun konuşuyor. Sen, seni gördüğüm andan beri sessizsin."

"Ben korkmuyorum," dedim sertçe.

"Evet, sen korkmuyorsun. Çok korkuyorsun. Korkmak ve çok korkmak farklı şeyler." Sigarayı camdan dışarı fırlatıp, gözlerini bana mühladı, araç şimdi daha hızlı ilerliyor, her defasında güçlüce öne doğru atılıyordu. "Hukukçu olabilecek biri değilsin."

"Ne dediğini sanıyorsun?"

"Gerçek bir hukukçu korkmaz, adaleti ister."

"Adaleti istediğim için o tesise gelip ne haltlar yendiğini göreceğim," dedim sertçe. "Eğer düşündüğüm gibi bir insansan, seni kendi ellerimle adalete teslim edeceğim. Sonunda öldürüleceğimi bilsem bile..."

Dudaklarını öne uzatıp kaşlarını kaldırdı, benle alay ediyor gibiydi, gözlerini yeniden yola çevirdi. "Sonra da adalet, şu âna kadar sessiz kaldığın için senin için de işlemeye başlayacak."

"Ben... Söylerim, gerçeği araştırdığım için..."

"Okulda yasaları öğretmiyorlar galiba?"

Elimde olmadan sustum. "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum yavaşça. "Her şeyi şimdi anlatmamı mı?"

"Belki daha az üzerine gidilir ama yirmi dört saati aşkındır bildiğin hâlde susup bir de üzerine okula gittiğin için seni bölümünden atacaklardır."

Bir an Zincir'in söylediği şey öyle ağır geldi ki, yutkunup koltuğun kenarına tutunma ihtiyacıyla doldum. Bakışlarım bir cesetten çekilen kana takılmış gibi boşluğa takıldı. Bu doğruydu, adım böyle bir olayın içine karışırsa beni bölümümden atarlardı, bölümümden atılırsam babam mahvolurdu; hayattaki en büyük gayelerinden biri benim adalet için savaştığımı görmekti. Özellikle yıllar önce yaşadığı hukuksal bir haksızlıktan sonra beni ve erkek kardeşim Eymen'i her zaman adaletli birer birey, dürüst insanlar olarak yetiştirmeye özen göstermişti. Beni okutabilmek için elini birçok taşın altına hiç düşünmeden sokmuştu, şimdi o taşları onu elinin üzerinden kaldırması gereken benken, onun sırtına daha büyük bir taş koyamazdım; ondan böyle bir şeyi taşımasını isteyemezdim. Babamı mahvedemezdim.

"Doğru," diye fısıldadım. "Bu olaya karıştığım öğrenilirse... Ben atılırım."

"Evet," dedi Zincir. "Öyle olur."

"Ama bu..."

"Eminim o bölüm için epey uğraşmışsındır," dediğinde sesi ciddi gibiydi. "Kazandıktan sonra kaybetmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Hiç kaybettin mi?" Sorum onu şaşırtmış gibiydi.

"Hayır," dedi omuz silkerek.

"O zaman nereden bilebilirsin ki?"

"İnsanları tanıyorum," dedi. "Duygularını, hissettiklerini, onların zihnini tanıyorum." Dudağının bir kenarı yavaşça yukarı kıvrıldı ama bu çok tehlikeli bir kıvrımdı, hızlıca gözlerimi ondan uzağa taşıdım. "Çözemeyeceğim hiçbir duygu, hiçbir düşünce yok."

"Sence neden bölümümü kaybetmek istemiyorum o hâlde?"

"Çünkü Matmazel Zeki," dedi kaskatı bir sesle. "Çok uğraş verdin."

"Üzgünüm," dedim.

"Ne için?"

"Seni yeni bir duyguyla tanıştıracağım için." Duraksadığını hissettim. Gözlerimi ondan koparırarak yola diktiğimde kalbimde bir sızı hissediyordum. "Uğraşı ben değil, babam verdi. Ben bölümümü kaybetmekten değil, babamı hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum."

Bakışlarının bana takılıp kaldığını hissettim, karşı şeritten son hızla gelen araç bir anda olduğumuz şeride kıvrıldı, tam diğer yola sapacağı sırada Zincir aracı yavaşlatmadı. Gözlerim iri iri açılırken birden elini altındaki direksiyona kapandım. Direksiyonu sertçe çevirmemle birlikte spor araba hızla olduğu yerde iki kez hızlıca döndü ve lastiklerden kıvılcımlar yükselirken yürek hoplatan bir ses çıkararak durdu.

Üzerine öyle çok abanmıştım ki sırtım onun göğsüne yaslı duruyordu, direksiyon onun ellerinin altında, benim ellerimse onun buz gibi hissettiren ellerinin üzerindeydi. Nefes nefese ön camdan dışarıyı izlediğim sırada kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki sanki duracaktı; korku bir kör gibiydi ve içime bana ait damarlar gibi yayılarak her yanımı sarmıştı.

Sırtımı tamamen göğsüne bastırıp, "Ne halt yediğini sanıyorsun?" diye fısıldadım korkuyla. Yüzünü saçlarımın arasında hissettim, onu tamamen sıkıştırmış olmalıydım, irkilerek çekildim ve kalbimde sönmemiş bir korku ateşiyle yolcu koltuğuna otururken ona dehşet içinde baktım. "Kurtulmanın kolay yolu bu mu?" diye bağırdım dehşetle, saniyeler içinde terlemiştim, uzun saçlarım yanaklarıma yapışmıştı. "Yoksa başka bir psikolojik oyun mu bu?"

"Sadece..." Kaşlarını çattı, bana şaşkınlıkla bakıyordu. "Evet," dedi sonra aniden. "Yaşanacak bir olaya ne kadar hızlı müdahale ettiğini görmek istedim."

Gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum ama yüzü her şeyi içine gömmüş bir toprak gibiydi; altında hazineler de olabilirdi, cesetler de. İçimde yükselen korku dalgasının içinde boğulan bir duygu vardı ve bu duygu, bu yaşananın kesinlikle psikolojik bir oyun olmadığını savunuyordu.

"Sen aklını kaçırmışsın." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken önüme dönüp sırtımı koltuğa bastırdım. "Sen çıldırmışsın."

Bir korna sesi tüm sessizliği dağıtınca, Zincir aracı yeniden çalıştırdı ve bu kez daha sakin bir şekilde sürmeye başladı. Üzerimize sinen sakinlik, araç evimin olduğu sokağa girene dek sürdü. Evi tarif etmemi bile istememişti, buraya yalnızca bir kez gelmiş olmasına rağmen yolları bu kadar iyi ezberlemesi beni şaşırtmıştı; belki de sivil hayatında da buralarda vakit geçiren bir adamdı ama ben Isparta'nın en tepede kalan sokaklarından birinde oturduğumdan, bu ihtimal gerçeğe biraz uzak gelmişti.

"Burada ineceğim," dedim hızlıca marketin önünü işaret ederek. Yılmazlar marketin önünde tamamen yavaşladı ve biraz ilerisindeki pasta-

nenin önünde durdu. Tam araçtan ineceğim sırada, "Peki tesise ne zaman geleceksin?" diye sordu. "Oraya taksiyle falan gelmeye kalkışma."

"Bir arabam yok, taksiden başka çarem de yok."

"Herkes bir tesis olduğunu bilir ama tesisin nerede olduğunu bilmez," dedi sertçe. "Bizi ifşa etmek mi istiyorsun?"

"Tesise yaklaşmadan inerim taksiden," dedim ters bir şekilde.

"Gelmek istediğin zaman gelir seni alırım," demesini beklemediğim için bir an ona bön bön baktım.

"O zaman hazırlıksız yakalanmış olmazsınız," dedim kaşlarımı çatarak. "Çocuk mu kandırıyorsun sen?"

"Karanlık işlerin filmlerdeki gibi düzenli bir planla ilerlediğini sanıyor olamazsın. Gerçekten karanlık işler peşinde olsaydık, ki bu çok saçma bir düşünce ve bu düşünce seni zaten gözümde bir çocuğa dönüştürüyor, rahatça o tesise girmene izin verilir miydi?" Gözlerini devirdi. "Okuldan kaçta çıkıyorsun?"

"Ne diye soruyorsun?"

"Gelip seni alırım," dedi.

"Kafayı mı tırlattın?"

Bana ciddi gözlerle baktığında, derin bir nefes alıp gözlerimi yumdum.

"Bu kesinlikle olmaz."

"Seni tesise birkaç defa götürürsem, yolu ezberlersin ve taksiyle tesisten biraz daha uzak bir yerde inip yürürsün." Kaşlarını kaldırdı. "Taksideyken şehir planlama falan okuduğundan bahsedip adamla sahte bir muhabbet kurarsan, dağa gelişini sorgulamaz bile. Dağda birçok kez planlama okuyan öğrencilerle karşılaştık, projeleri için geliyorlar."

O benim hayatıma sinen karanlık bir nefes gibiydi.

Yeni tanıdığım bir yabancının hayatıma böyle bir karanlık getireceğini nereden bilebilirdim ki?

"Tamam," diye fısıldayarak kapıya uzandım, bakışlarını üzerimde hissetsem de onun donmuş güneş rengi gözlerine bakmadım. Kapıyı açmamla birlikte soğuk bir rüzgâr esti ve saçlarım dağılarak geriye doğru uçuştu. Araçtan indiğimde karşımda gördüğüm şey, o karanlık nefesin artık ciğerlerime dolduğunu ve bana ait olduğunu anlamama neden olmuştu.

Karanlığın nefesi içimdeydi.

Cenan Kaplaner, tam karşımda, pastanenin kapısında durmuş, kucağında dosyalarla tam gözlerimin içine bakıyordu.

4. DAĞ GARDİYANLARI

♪: Anathema. Flying

Bir insanın kalbinde ölen her duygunun tabutu, kelimeleri olurdu.

Bir insan, bir hayatı kelimelere sığdırabilirken, bazen bir insan, bir duyguya kelimeler yetiremezdi.

Zaman, çocukluğumun bana bıraktığı bir dosttu ve ben büyüdükçe, sırtında bıçağını hissetmeye başlamış, onun dostum değil düşmanım olduğunu anlamıştım.

İnsanlar tanımıştım, şehirler görmüştüm, hislerin içinden geçmiş, bir düşmanla nasıl aynı yatakta uyunur bunu zamandan öğrenmiştim. Ben büyüdükçe zaman da benimle birlikte büyür sanmıştım ama o hep yaramaz bir çocuk gibiydi, benim kelimelerimin bittiği yerde onun yalanları ve gözyaşları başlardı; beni her zaman kendisiyle kandırır ama asla vadettiklerini yapmazdı.

Babamın sesini duyuyordum, sesi bir uçurumun dibindeymiş gibi uzaktı; babamın sesini duyuyordum, sesi bana kalp atışlarımdan daha da yakındı. Sisli bir geceydi, ileride yanan sokak lambasının sadece boğuklaşmış turuncu ışığı görünüyordu, her yer kar gibi beyazdı ama sokak lambasının ışığı beyaz tenli bir kadının kalbi gibi alev alevdi. Yere düşen her bir adımımda arkamda zincir sesleri bırakıyordum ve bıraktığım zincir sesleri sisli geceye emanet kalıyordu.

Babamın sesini duyuyordum.

Sesi bana şehirlerce uzaktaydı. Ve yine babamın sesini duyuyordum bir sokak ileride, bana atacağım birkaç adım kadar yakındı. Aniden sokak lambası söndü, beyaz tenli kadının kalbi durmuş gibi her yer karanlığa gömüldü ama karanlığa rağmen her yerimi saran sis, kalbime düşmüş bir kötülük tohumu gibiydi.

Bir gün kötü bir insan olmaktan korkuyordum.

Ve babamın sesini duyuyordum.

"Zeliha," diyordu babam. *"Kimsenin karanlığının gardiyanı olmasına izin verme."*

Sisler her tarafımı kaplıyor, bedenimi içine alıyor, beni sarıp sarmalıyordu ve babamın sesi şimdi daha da uzaktaydı.

"Zeliha, savaşından vazgeçme."

İçim bir anda ateşlerle dolmuş gibi hissetmeme neden olan sesi zihnimde, kalbimde, ruhumda, damarlarımda akan kandaydı. Cenan Hoca'nın gözleri gözlerimden içime girip çıkan bir bıçak gibi beni kan revan içinde bırakarak benden ayrıldı. Siyah topuklularının yere düşen sesleri boş sokağa yayılırken pastanenin merdivenlerini indi ve kaldırımda dimdik omuzlarla yürümeye başladı.

"Sorun ne?" diye sordu Zincir, sesi benim hissettiklerimin aksine sakindi.

"O kadını gördün mü?" Hızlıca ona doğru döndüm, bir ayağım hâlâ aracın dışındaydı. "Pastaneden çıkan."

"Hayır," dedi. "Bir arkadaşın falan mı gördü?"

"Hayır," dedim sertçe. "Daha büyük bir şey. O kadın, Cenan Kaplaner'di."

Zincir'in bir an yüzündeki ifade yerini buzlara bıraktı; buzdan sarmaşıklar hızlıca yüzünün sınırlarında ilerledi. "Ne?" Onu tanıdığını sesinin tonundan bile anlamak mümkündü. Cenan Kaplaner, o gün okulda ondan bahseden kızların söylediği kadar ünlü bir avukat olmalıydı.

"Dersime giriyor, beni gördü."

"Sivil bir arabadasın," dedi toparlamak istiyor gibi. "Görse ne olacak? Bir sorun yoktur."

"O kadını tanıyor musun?"

"Evet," dedi, çenesi kaskatıydı. "Onun ismini duymayan yoktur. Isparta'da olduğunu bilmiyordum, Ankara'nın demirbaşlarındandır o."

"Artık burada, Süleyman Demirel Üniversite'sinde öğretmenlik yapıyor." Ellerimi hızlıca kollarıma sürttüm. "Seni daha önce görmediyse senin bir asker olduğunu anlamaz."

"Eğer bahsettikleri gibi kaplan hafızası yoksa, beni hatırlamamıştır."

"Kaplan hafızası mı?" diye sordum panikle. "Hem hatırlamamak da ne demek? Birbirinizi daha önce gördünüz mü yani?"

"Gördük," diye geçiştirdi. "Herkes onun bir gördüğü yüzü bir daha ömrünün sonuna kadar hiç unutmadığını söyler." Zincir, ardından göz-

lerini ön cama çevirdi. "Sen şimdi git, eğer gerçekten beni tanıdıysa, zaten bunu sana belli edecektir. O âna kadar bunu düşünme."

"Gerçekten tekin değilsiniz, değil mi?" diye sordum içime ekilen şüpheyle.

Gözlerini devirdi.

Bir şey söyleyecek gibi oldum ama sonra konuşmanın manasız olduğunu düşünüp ağzımı kapattım. Birkaç saniye sadece olduğum yerde oturdum, sonra araçtan inip gözlerimi yolun diğer ucuna kaydırdım. Cenan Kaplaner, orada değildi, muhtemelen bir taksiye atlayıp buradan ayrılmış olmalıydı. Onun bu sokakta ne işi olduğunu merak ediyordum, daha önce buralarda ona benzeyen bir kadın bile görmediğime emindim.

"Etrafına öyle bakmak yerine evine git," dedi Zincir, gözlerimi aracın içine çevirdim, eğilmiş yüzüme bakıyordu. "Bu şekilde etrafı incelemen sadece şüpheli gibi görünmene neden oluyor."

"Sadece..." Başımı iki yana salladım. "Her neyse."

"Uyusan iyi edersin, gözlerinin altı keşten hallice."

"Dersim var," dedim sertçe.

"Saat kaçta?"

"10:20'de."

"Epey vaktin var, gidip uyumalısın." Tam kapıyı kapatacağım sırada beni durdurdu. "Dersin ne zaman biter?"

"Belli olmaz ama öğleden sonra bitmiş olur."

Bir şey söylemesine izin vermeden kapıyı kapatıp daha fazla konuşmasına engel oldum. Dışarıda içimi donduracak kadar keskin bir soğuk vardı. Zincir'i arkamda bırakarak hızla yürümeye başladım ama attığım her bir adım, zihnimin önüne örülen bir duvar gibiydi.

Daha onun ismini bile bilmediğimi fark ettiğimde adımlarım olduğum yerde bıçak gibi kesildi ve spor arabanın kaplan misali kükreyen motorunun sesi sokağı inletti. Omzumun üzerinden sokağın diğer ucuna bakıp uzaklaşmaya başlayan spor arabanın usul usul küçülerek yok olduğu anı izledim.

En büyük problemlerden biri kızlara yalan söylemek zorunda kalacak olmamdı, bu ikinci ortadan kayboluşumdu ve normalde böyle şeyler yapmadığım için sunacağım bahanelerin hiçbiri onları tatmin etmeyecekti. Bir diğer sorun, Cenan Kaplaner'di. Zincir gibi buz üfleyen bir adamın bile ifadesinin karman çorman olmasına neden olacak türden bir kadın... Onun karşısında çok zayıftım ve yapacağım tek yanlış hare-

kette enseme çökebilirdi; en azından ben bunun böyle olacağını düşünüyordum ve şu an en çok istediğim şey yanılmaktı.

Adımlarını eve yöneldiğinde üzerimde bir sakinlik vardı. Evin kapısını büyük bir sessizlik eşliğinde açıp içeri girdim, içerisi zifir gibi kapkaraydı. Işığı açmak, hâlâ uykuda olduğunu varsaydığım arkadaşlarımın dikkatini çekebilirdi, bu yüzden karanlıkta dikkatli adımlarla odama doğru ilerlemeye başladığım sırada bir ses duydum.

"Saat kaç, Zeliha?"

Duraksayıp bakışlarımı karanlıktan yayılan sesin olduğu yöne çevirdim, görebildiğim tek şey sadece karanlıktı. Çolpan birden çakmağı çakınca küçük bir alev fırlayarak yanmaya başladı ve Çolpan'ın yüzü gözlerimin önüne çizildi. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu, L koltuğun üzerindeydi, kıvırcık saçlarından iri bir topuz yapmıştı, hiç uyumadığını fark ettiğimde duraksadım.

"Bilmem?" dedim aptalı oynayarak. Gerçekten çok yorgundum. Şimdi yatsam, aylarca uyuyabilirmişim gibi yorgundum ama biliyordum ki uyku beni kollarının arasına kabul etmeyecekti; yaşadıklarımı gözlerimin önünden silemediğim sürece hiçbir zaman huzurlu bir uykuya dalamayacakmışım gibi hissediyordum. Bunu Çolpan'a söyleyemeyeceğim için arkadaşımın alevin ışığıyla aydınlanan yüzüne büyük bir sakinlikle bakmaya başladım.

"Nerede olduğunu söyleyecek misin yoksa oturduğum yerde senin için endişelenmeye kaldığım yerden devam mı etmem gerekiyor?" Kaşlarını çattığını gördüm, çakmağın alevi söndü, ışığı yakıp omuzlarımı düşürerek tekrar ona doğru döndüm. "Zeliha, aptalı oynama. İki gündür bir şeyler oluyor ve bizden saklıyorsun. Seni rahatsız eden biri varsa bunu bizimle paylaşmalısın."

"Ben... Sadece hocaya yardımcı oluyordum."

Kaşlarını kaldırdı. "Hocanın ismini söyler misin?"

"Neden bana inanmıyorsun?" Yüzümü buruşturdum. "Bu sorgu da neyin nesi? Eve tek parça girdim, gördüğün gibi."

"Evet, tek parça girdin ama ya tek parça girmiş olmasaydın?" Sorusu yüzüme çok sert bir şekilde çarpılmış bir kapı gibiydi. "Hocaya yardım etmediğini biliyorum. Arkadaşlarından birinde de kalmadın çünkü hiçbiriyle birlikte kalabilecek kadar yakın değilsin. Neler oluyor?"

Bir insana yalan söylemek, göğsünde bir ışık söndürmek gibiydi ve benim göğsüm, şimdi geceden daha karanlıktı.

Doğru kelimeleri aradım, bir şekilde dudaklarıma dokunarak orada iz bırakacak kelimeleri... Ne söylersem söyleyeyim, Çolpan kandırılmaz çok zor bir insandı ve gözlerimin içine baktığımda yaşadığım bazı duyguları görebildiğine emindim. Yine de şansımı denemeye karar verdim.

"Biriyle görüşüyordum," dedim, bu yalanı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi ama böyle zor bir anda pat diye ağzımdan çıkıvermişti. Çolpan'ın kaşları neredeyse alnını aşarak saç diplerine varacakmış gibi yukarı tırmandı. "Öyle bakma, ciddiyim," diye mırıldandım.

"Görüştüğün biri var ve biz bunu bilmiyor muyuz? Bu biri, bir erkek mi?"

"Evet. Sadece aramızda ciddi bir şeyler olmadığı için ondan bahsetme gereği duymamıştım." Omuz silkerek yavaşça gülümsemeye çalıştım, Çolpan şimdi tüm şüpheleri üzerime çekmişim gibi bana dik dik bakıyordu.

"Aranızda bir şey yok ama sen onunla görüşüyorsun? İki gecedir?"

"O anlamda bir görüşme değil," diye karşı çıktım, içimi kaplayan tuhaf hissin ne denli ağır olduğunu o bilemezdi. Bakışlarımı ellerime indirdim. "Size anlatacaktım."

"Kimmiş bu adam?" Sorusu beni gafil avlamıştı. Birden söyleyecek hiçbir şey bulamamanın boşluğuyla ellerime bakakaldım. "Evet, tanıyor muyuz?"

"Hayır," diye mırıldandım ama sesim artık can çekişiyormuşum gibi çıkıyordu. Bundan nefret ediyordum, yalan söylemek zorunda kalmak benim için çok zordu; ölümden bile zormuş gibi geliyordu. "Okuldan değil."

"Zeliha, bana doğruyu mu söylüyorsun?"

"Çolpan, anlamıyorum," diye çıkıştım. "Neden böyle bir konuda sana yalan söyleme ihtiyacı duyayım ki?"

"Bilmiyorum, Zeliha. Eğer bir adamı olsaydı bunu bilirdik," dedi Çolpan, çıplak bacaklarını koltuktan aşağı sarkıttı, yeşil ev terliklerini ayaklarına geçirip banyoya doğru yürümeye başladı. Bu esnada olduğum yerde hareket dahi etmeden onun düzenli hareketlerini seyrediyordum. Banyonun kapısının kulpunu tuttuğu sırada gözleri omzunun üzerinden yüzüme çevrildi. "Ne zaman istersen benimle konuşabilirsin, bunu unutma," diye fısıldadı, sesindeki anlayış yaptığım yanlışın daha da ağırlaşarak sırtımı parçalamaya başlamasına neden olurken yalnızca

ona bakakaldım. Bir müddet sonrasında da Çolpan yüzünde tuhaf bir ifadeyle banyoya girerek beni yalnızlığımla baş başa bıraktı.

Sadece iki saat süren uykum, kan ter içinde, gözlerimin kenarlarında kuruyarak tenimi gerginleştiren gözyaşlarının varlığını hissetmemle sona ermişti, bir süre bağdaş kurarak oturduğum yatağın üzerinde yalnızca boşluğu izleyerek düşünmüştüm.

Sonunda daha fazla yatakta kalamayacağımı, bu yatağın her geçen saniye benim mezarıma dönüşüyor olduğunu kavrayarak yataktan fırlayıp kalktım. Dişlerimi fırçalayıp, dipleri hâlâ nemli olan saçlarımı kurutturn. Tekrar odaya döndüğümde elbise dolabını açıp, yere saçtığım birkaç kıyafetin içinden birbirine uyup uymadığını zerre önemsemediğim iki parça alarak üzerimdekileri çıkarmaya başladım. Siyah boğazlı, ince bir kazak giydikten sonra saçlarımı kazağın içinden çıkarmadan siyah kotu bacaklarımdan geçirdim.

Kafamın içi sahipsiz, içi boş mezarlarla dolu gibiydi.

Sarı, kısa yağmurluğumu giyip fermuarını çektikten sonra saçlarımı yağmurluğun içinden çıkararak omuzlarıma serdim. Telefonumu, çantamı ve cüzdanımı alarak hızla odadan çıktım. Kafa bantlı siyah kulaklığımı takarak binanın merdivenlerini hızla indiğim sırada ağzıma bir naneli şeker atıp şekeri dilimle ağzımın içinde kaydırırken binadan çıktım. Dışarıda yağmur atıştırmaya devam ediyordu, yağmurluğun şapkasını kafama geçirerek müziğin sesini sonuna kadar açtım ve etrafımdaki her şeyle bağlantımı keserek otobüs durağına doğru yola koyuldum.

10:20 dersi boş geçmişti. Verilen kısa arada çoğu öğrenci okuldan ayrıldı ama benim okuldan başka gidecek bir yerim yokmuş gibi hissettiğimden yanımdan geçip giden insanları büyük bir sakinlikle oturduğum yerden kalkmadan izledim. Geçen hafta çıkardığım notların olduğu defteri açıp sayfaları karıştırmaya başladığımda, bir çift gözün kadrajında olduğumu hissedip gözlerimi kaldırarak dersliğin çıkış kapısına baktım. Hüsrev'i kapıda görmeyi beklemediğimden kaşlarım önce yavaşça yukarı kalktı, ardından dudaklarım yukarı kıvrıldı ve başımı onu selamlamak ister gibi salladım. Ellerini beyaz önlüğünün ceplerine koymuştu, omzunu dersliğin kapısına bastırarak gülümsedi.

"Ne o, ara vermeden çalışıyor musun, Avukat Hanım?"

"Notlara göz gezdiriyorum."

Hüsrev, yaslandığı kapıdan kendini öne iterek geri çekildi, adımları sınıfın içine düşmeye başladı, projektörün hâlâ açık olan ışığını keserek onun

önünden geçti ve bir an perdede gölgesinin devleştiğini görür gibi oldum. Defterin kapağını kapatarak dirseklerimi masanın üzerine bastırdım.

"Bu gözlerinin hâli ne, Zeliha?" Hüsrev, yüzünde bir memnuniyetsizlikle gözlerimin altlarına baktı. "Dürüst bir arkadaş olacağım. Bok gibi görünüyorsun."

Şakaklarımı ovarken ne diyeceğimi bilemez hâldeydim. Bok gibi göründüğümü zaten biliyordum, bunu görmesi bir şeyi değiştirmiyordu benim için ama göremediği bir şey vardı, sadece bok gibi görünmüyor, bok gibi de hissediyordum. Aramızda yüzyıllarca sussam bile aynı etki yaratamayacak bir sessizlik yaşandı.

"Zeliha," dediğinde kafamı kaldırdım, gözlerim onun koyu renk gözlerine tutundu. "Her şey yolunda mı?"

"Neden herkes bunu soruyor?" Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım "Tuhaf."

"Çünkü kendin gibi davranmıyorsun." Hüsrev, avucunu alnıma koyup ateşime baktı, kaşlarını çattı. "Ateşin yok ama yüzündeki tüm kan çekilmiş gibi duruyor. Gözlerinin bu hâle gelmesi için yalnızca uykusuz kalmak yetmez. Ailenle ilgili mi bir sorun var?"

"Hayır. Dersler konusunda endişeliyim sadece."

"Senin derslerin iyi," dedi omuz silkerek. "Bunu neden takıyorsun?"

"Bilmiyorum. Sence de son zamanlarda her yere hukuk bölümü açılmıyor mu?" Bu sorum bir an Hüsrev'i güldürdü. Ona tuhaf tuhaf baktım. Aslında Zincir'in bana laf sokmak için söylediği bu cümlenin ne anlama geldiğini biliyordum ama konuyu dağıtmak için o cümleyi yeniden gündeme getirme ihtiyacı hissetmiştim.

"Çıldırdın mı? Senin bölümün girilmesi en zor bölümlerden bir tanesi. Sen başarılısın."

Zincir, aksini savunana kadar benim de düşüncem bu yöndeydi aslında. Amacı neydi bilmiyordum ama insanı etkileyebilen bir kişiliği vardı ve biraz zorlasa beni parmağında oynatabilirmiş gibi hissediyordum. Yine de buna izin vermeyecektim.

"Beni boş ver. Ara sıra bu tarz gelgitlerim oluyor," dedim.

"Gaye ile öğle yemeğine çıkacağız, bize katılmak ister misin?"

Başımı nazikçe iki yana salladım. "Teşekkür ederim ama aç değilim. Bugün biraz çalışmak istiyorum. Konuların gerisinde kalmışım gibi hissediyorum." Ellerimi masanın üzerine koydum; bazen ellerimi koyacak yer bulamıyordum. Böyle zamanlarda sessizce ellerimi izlerdim, elleri-

min yalnızlığını yüreğimde hissederdim ve bu bana, tıpkı ellerim gibi kimsesiz hissettiğim anları hatırlatırdı.

Hüsrev, "Peki," dedi ama bir şeylerden şüphe duyduğunu anlayabiliyordum. Biri yüzüme yalnızca baksa bile bir şeylerin yolunda gitmediğini anlardı.

"Bize biraz izin verir misin?" Zarif sesin sahibini tanıyordum, bakışlarım hızla sesin geldiği yöne su misali akınca, Cenan Hoca'nın içeri girdiğini gördüm, koyu renk gözleri bendeydi. Hüsrev, onu fark edince omzunun üzerinden kadına baktı, ardından başını yavaşça salladı. Hüsrev'in gitmemesi için yalvarabilirdim. En büyük korkularımdan biri Cenan Hoca'yla baş başa kalmaktı ve o benimle yalnız kalmak istiyordu. Hüsrev'in bakışları gözlerime mıhlandı, gözlerimdeki yardım çığlıklarını görüyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Seni dışarıda beklememi ister misin, Zeliha?"

"Hayır," diye fısıldadım yüreğim aksini haykırırken.

Hüsrev, başını yavaşça salladı, ellerini önlüğünün ceplerine koydu ve ağır adımlarla dersliği terk etti. Şimdi bakışlarım tekrardan ellerimdeydi, kafamı kaldırıp kadına ne olduğunu sormaya korkuyordum çünkü içten içe ne olduğunu biliyordum. Eğer bana beni sıkıştıracak bir soru sorarsa, ne yapardım? Fazla panikliyor, çok evham yapıyordum. Bunu kesmeliydim.

Topuklu ayakkabılarından dökülen sesler duvarlara izler çizerek yankılar hâlinde kulaklarıma dağıldı, bir süre sonra gölgesinin üzerime devrildiğini hissettim ve kafamı yavaşça kaldırarak beni izleyen koyu renk gözlere baktım. Toprak tonlarındaki rujunun doldurduğu dudaklarını yavaşça yalayıp, iki elini masanın üzerine bastırıp yüzüme doğru eğildi; pahalı parfümünün kokusu ciğerlerimi doldururken ona sadece bakıyordum, verebildiğim başka hiçbir insani tepki yoktu.

"İsmin nedir?"

"Zeliha," dedim sonunda konuşmam gerektiğini kavrayacağım kadar çok zaman geçtiğinde.

"Soyadın?"

"Özdağ," dedim Cenan Hoca'nın gözlerinin içine pürdikkat bakmayı sürdürürken.

Beyaz ojeli tırnaklarını masaya vurarak başını yavaşça salladı, gözleri hâlâ gözlerimdeydi ve kalbimi korkular tarafından çevrilmişti.

"Bu sabah seni gördüm," dedi, kalbim gümbür gümbür çarpmaya başlayınca aramızda üzerinde durduğum ipin ayaklarımı jilet gibi kesmeye başlamasına neden olan bir sessizlik yaşandı. "Bir arabadan iniyordun, ismini bilmediğim için sana günaydın diyemedim." Bir an donup kaldım. Gözleri şimdi gözlerime daha yoğun bakıyordu. "Artık ismini bilmediğime göre sana günaydın diyebilirim."

Dudaklarım aralanacak gibi oldu ama sonra onları sımsıkı kapatarak Cenan Kaplaner'e baktım. Kaplan dikkati olan kadına... Bir şeyleri hem biliyor gibi bakıyordu hem de bir şeyleri bilmeye ihtiyaç duyuyor gibi... Gözlerim uzun süre koyu renk gözlerinin dehlizlerinden koparak gerçekliğe dönemedi.

"O saate kadar dışarıda mıydın yoksa okula mı geliyordun?" Sorusu kalbime bir bıçak misali saplandı.

Yanaklarıma yapışan saçlarımı yüzümden çektim, avucumu bir diğer elimin üzerine bastırdım. "Bunu neden soruyorsunuz?" diye sordum sakin tutmaya çalıştığım sesimle. Karşısında dimdik durabilirsem belki de onun bir kaplanın pençeleri kadar keskin olan pençelerinin arasından hiç yara almadan kurtulabilirdim. Yüzümün kül renginde olduğuna çok emindim.

"Öğrencim değil misin?" Tırnakları tekrar masanın üzerinde hareket edip bana zamanı hatırlatan bir ses çıkardı. "Öğrencim olduğun için seni merak etmem doğal, değil mi? Başının belaya girmesini istemem."

Nabzım şimdi bileğimi parçalayacakmış gibi hissediyordum. Onun gözlerindeki şüpheyi görmemek için bakışlarımı ellerine indirdim ama Cenan Hoca'nın yoğun bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum. Bu bakışların ne anlama geldiğini bilmesem de beni hiç olmadığım kadar huzursuz hissetmeye sevk etmişti.

"Başım neden belaya girsin, hocam?" Yüklemeye çalıştığım gücün beni daha çok yaraladığını hissetsem de kafamı kaldırdım ve kadının gözlerinin içine baktım. "Ne söylemeye çalıştığınızı anlamadım. Bir erkek arkadaşımla o saatlere kadar eğleniyor olmamın başıma bela olabileceğinden mi bahsediyorsunuz? Eğer bunu kastediyorsanız, arkadaşım güvenilir birisidir."

Bana yoğunlaşan dikkati, üzerime takvim yapraklarından düşen zaman gibi devriliyordu.

"Arkadaşın bir öğrenci değildi sanırım," dedi, gözlerine yalpalayan bir dikkatle baktım. Cenan Hoca'nın gözlerindeki soğuk, soluduğum her

nefeste içimi buz parçalarıyla dolduruyordu. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum, ona nasıl bakmam gerektiğini bile bilmiyordum. Ortada karman çorman bir durum vardı ve ben o durumun tam ortasında tek başımaydım.

"Anlamadım?"

"Altındaki araba epey lükstü," dediğinde kaşlarımı çatmamak için kendimi sıktım. Böyle konulara karışan, bu tür şeylerle insanların başını ağrıtan biri olmadığı kesindi; buna dayanarak emin olduğum bir şey daha vardı, bu da benden şüphelendiğiydi. Ama benden ne için şüpheleniyordu? Ben öylece Cenan Hoca'nın gözlerine bakarken, Cenan Hoca konuşmasına devam etti: "Gözlemlediğim kadarıyla okulda bu kadar lüks bir spor araba kullanan öğrenci yok."

"Ee?" dedim birden elimde olmadan. "Arkadaşlarımız okulun içinden olacak diye bir şey mi var?"

"Hayır," dediğinde dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. "Sadece güvende olduğundan emin olmak istedim."

"Neden güvende olmayayım?" diye sordum aniden ters bir şekilde.

"Sadece his," dedi, yavaşça geri çekilip karşımda dimdik durdu, alımlı bir kadındı ve gözlerine yayılan şüphe, güzelliğine karanlık bir gölge düşürüyordu. "Yerinde olsam dikkatli olurdum, Zeliha. Zamane gençlerine hiç güven olmuyor, değil mi?" Yavaşça yana doğru dönüp kollarını göğsünün üzerinde topladı, topuklularının üzerinde birkaç adım atıp gözlerini pencereye dikti. "Üstelik şehirde işlenmiş bir cinayet varken."

Duvarda asılı duran saatin sesi kesildi; kulaklarımda ölümcül bir uğultu dolaşmaya başladığında buz gibi olmuş ellerime bakıp güçlükle yutkundum. Her şey ortaya mı çıkmıştı? Kimden bahsediyordu? Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, korku hissi tüm bedenimi kaplayan damarlar gibi kaplayarak beni esiri ediyordu.

"Cinayet mi?" diye sordum titreyen bir sesle. "Bir şey mi oldu? Okuldan birine?"

"Hayır," dediğinde hâlâ pencereye bakıyordu. "Bir veteriner." Biri tetiği silahın namlusu şakağıma yaslı dururken çekmiş gibi sarsıldım. "Adamın kriz geçirip kendine zarar verdiği söylense de cinayet ihtimali var." Sertçe yutkundum. "Kimse kendini o şekilde öldüremez."

"Nasıl olmuş?"

Cenan Hoca'nın bakışlarında herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı. "Vahşet dolu bir cinayet. Duymasan daha iyi olur. Adamın bir süredir

uyuşturucu kullandığı ortaya çıkmış, yoksunluk krizi bu cinneti tetiklemiş olabilir deniyor. Ama ben inatla bir insanın kendini o şekilde ifade edebilmesinin imkânı olmadığını savunuyorum."

Zamanı kilitleyip göğsümün ortasına asmışım gibi hissediyordum. Bu kilidin anahtarı Cenan'daydı sanki, kilidin yerini bulursa zamanı serbest bırakacaktı ve geçmiş, hiç geçmediğini, hep orada durduğunu, asla silinmeyeceğini belli edercesine onun gözlerinin önüne serilecekti. Ruhumun bir parçasını o gecenin içinde yaralı bırakmıştım, tüm denizler karartsalar bile ruhumun parçasından saçılan kanları temizlemeleri imkânsızdı. Belki de Cenan ruhumdan gelen kokuyu soluyordu.

"Şimdilik polisleri ikna etmiş gibi duruyorlar ama ben bu işin peşini bırakmayacağım, Zeliha," dedi geçmişi bir kâğıt gibi ikiye yırtarak.

Bakışlarım onun profiline saplanıp kaldı, o bana bakmasa da benim ona baktığımı hissettiğini içten içe biliyordum. Belki o göremiyordu belki kimse göremiyordu ama ben görebiliyordum. Ellerimde, tenimde, ruhumda, saçlarımda, kirpiklerimde kan vardı. O geceden sonra elimi ne zaman bir yere sürtsem, geri çektiğimde parmaklarımın şeklini oraya gömmüş kan lekeleri görüyordum.

"Ne yapacaksınız peki?" Sorum, Cenan'ın ilgisini çekmedi ama çehresini saran o ifadesizlik sarmalı biraz olsun dağılarak yerini gerçekçi bir duyguya bıraktı. Bakışlarını arasında tuttuğu kirpiklerini kıstı.

"Soruşturacağım," dedi. "Beni tatmin eden bir sonuç alıncaya dek bu işin peşini bırakmayacağım."

Yutkunmak istedim ama kelimeleri boğazıma atılmış düğümler gibiydi. Tüm bu sessizliği içime gömerek, ağlaya ağlaya kaçmak istiyordum ondan. Cenan Hoca'nın bakışları omzunun üzerinden bana doğru kaydığında gözlerimiz birbirine çarptı ve her ikimizin de ifadeleri sarsılarak farklı noktalara devrildi.

"Notların çok iyi," dediğinde gözlerimiz birbirinden ayrılmamak için yemin etmişlerdi sanki. "İyi bir geleceğin var. Bu araştırmada bana yardımcı olursan, mezun olduktan sonra sana çok daha fazla imkân yaratabilirim."

Can çekişen ruhumun tepesinde bir akbaba dolanıyormuş, ruhumu parçalara ayırmak için ruhumun son nefesini vermesini bekliyormuş gibi hissediyordum. İhanet damarlarımda akan kanda mevcut değildi. Her zaman bir insanın sırtını yaslayabileceği o güvenilir dağ olmayı dileyen biri için Cenan'ın benden istediği çok fazlaydı. Gözlerim kadının

koyu renk gözlerine kanca gibi geçtiğinde, onun bir şeylerden şüphelendiğinden artık tüm kalbimle emindim. Ama nasıl oluyordu da benden şüphelenebiliyordu? Bildiği bir şeyler mi vardı?

"Benden nasıl bir yardım istiyorsunuz, hocam?"

Tek kaşını kaldırınca içimden buz gibi bir ürperti geçti. "Bildiklerini..." Gülümsedi. "Öğreneceklerini istiyorum senden. Sen zeki bir kızsın, Zeliha."

"Bildiklerim mi?" Dudaklarım alayla yukarı kıvrılırken yüzümü buruşturdum, Cenan Hoca'nın duraksadığını gördüm. Beni hafife almamalıydı, içimde nasıl bir yara taşırsam taşıyayım, kabuğu gizlemeyi biliyordum. Bakışlarıma bir ciddiyet bindi. "Daha açık konuşur musunuz, hocam? Bir araştırma mı yapmamı istiyorsunuz? Eğer iyi bir gelecek içinse, bu araştırmaya varım ama hayati bir tehlikesi yoktur umarım? Eğer bahsettiğiniz gibi ortada bir cinayet varsa, bir katil de var demektir. Kendimizi tehlikeye atmış olmayız, değil mi?"

Cenan Hoca, aniden sersemlemiş gibi oldu ama sonra o güzel yüzündeki ifadeyi pratik bir şekilde toparladı. Uzun tırnaklarını kalem eteğinin kumaşında gezdirirken aslında sadece düşünmek için zaman yaratmaya çalışıyor gibi duruyordu. Bir an kendimi Zeliha değil de Zincir'in bir yansımasıymışım gibi hissettim. Psikolojik olarak küçük oyunlar oynayarak onu bu düşünceden uzaklaştırabilir miydim? Tıpkı Zincir'in arabada bana dediği gibi, bir anlığına rahat davranmak beni suçlu konumundan uzaklaştırmaya yeter miydi?

"Endişe etme," dediğinde sesindeki karmaşa yok olmuştu, gözleri yeniden bir atmacanın gözleri gibi gözlerime saplı duruyordu. "Gerçekleri öğrenmek için her şeyi yaparım, Zeliha ama bir öğrencinin canını asla tehlikeye atmam. Öğreneceğin her şey senin gelecek güvencen olacak ve öğrendiklerin büyük şeyler olursa, seni yaptığın büyük hatalara rağmen koruyup kollarım."

Anlık donup kaldım. Sanki zihnimin içinde mürekkep misali ilerliyordu da anılarıma ulaşıp işlenen günahı izliyordu. Kendimi toparlamam gerektiğini fark ettiğimde, olta ne kadar gösterişli olursa olsun, oltanın ucundaki yeme gelmemeye kararlıydım.

"Nereden başlamam gerektiğini biliyor musunuz? Araştırmalara başlamak isterim," dedim kendimden emin bir tavırla. "Ama ailemi bilgilendirmem gerekecek, ailemden gizli hiçbir şey yapmam ve bu ciddi bir konu, hocam. Üstelik söylediğiniz gibi, ucunda bizi bekleyen bir katil

de olmayabilir. Vaktimi boşa harcayacaksam da ailemin haberi olmalı. Ve tabii ki ne kadar beni koruyacağınızı bilsem de eğer ortada gerçekten bir cinayet varsa, burnunu sokan bir hukuk öğrencisi olarak ben de mutlaka hedef alınırım."

Söylediklerim kafasını karıştırmaya yetmiş miydi bilmiyordum ama ben şimdi o gece hissettiğimin iki katı daha berbat hissediyordum kendimi. Aniden bir ışık dalgası gri gökyüzünü beyaza boyadı, dersliğin zeminine düşen ışık, arkasından kuvvetli bir gök gürültüsünü dersliğin duvarlarına taşıdı.

"Bu konuyu daha ayrıntılı konuşacağız," dedi, topuklu ayakkabılarının üzerinde dönerek çıkışa doğru ilerlemeye başladı. Tuttuğum soluk içimi yakıyordu, her an dönüp her şeyi bildiğini söylemesinden, beni tehdit edip belki de beni bölümümden etmesinden çok korkuyordum. Tam kapıya yaklaştığı sırada adımları durdu ve şiddetli bir yağmur aniden bastırarak pencerelere çarpmaya başladı.

"Zeliha," dediğinde diken üzerinde dursam da çaktırmadım. "Şu arabasında olduğun arkadaşın..." Sonra durdu. Bir şey söylemedi ve dersliken çıktı. Boş koridora düşen topuklu ayakkabı seslerini dinlerken gözlerimi yumdum, ardından alnımı sertçe masaya yaslayıp kollarımı yana doğru düşürdüm.

"Sen bir aptalsın, Zeliha Özdağ," diye fısıldadım. "Nasıl bir boka battığının farkında bile değilsin. Aptal."

Okulda kalan zamanım bir ruh gibi gezerek son buldu. Yağmur hâlâ şiddetle yağıyor, sık sık gök gürültüsü sesi duyuluyor ve şimşek, gökyüzünü içindeki kan boşalmış beyaz damarlar gibi sararak örüyordu.

Ayça'nın sesini duyduğumda okulun dışındaydım, durağa doğru ilerlemek niyetindeydim ama arkamdan koşa koşa geldiğini fark edince durup ona bakmak zorunda kaldım. Yağmur hâlâ bardaktan boşalırcasına yağdığı için saçlarım ıslaktı, yağmurluğumun şapkasını takmamıştım, yağmurun puslandırdığı görüş alanıma elinde bir şemsiyeyle bana yaklaşan Ayça girdi. Tam önümde durup soluklanmaya başladı.

"Gece ne haltlar yediğini bile sormayacağım," dedi nefes nefese. "Bu gece Derya'nın evinde kalacağım, projeye başlayacağız. Çolpan'a söylersin, tamam mı? Buzlukta tavuk var, onu çıkar da çözülsün, pişirip yersiniz."

Boş bakışlarını yüzünden çekmeden, "Olur," dedim sakince.

Duraksadı. "Ne oldu?"

"Bir şey yok, sadece bugün durmadan çalıştım." Gözlerimi Ayça'nın gözlerinden çekmeden derin bir nefes aldım. "Söyleyeceklerin bu kadarına gidiyorum."

Kaşlarının ortasında bir kuşku çukuru oluşsa da bana bir şey sormak istemiyor gibi duruyordu. "Islanıyorsun," dedi, şemsiyeyi bana uzattı. "Ben nasılsa daha okuldayım, al sen şemsiyeyi."

"Islanmak istiyorum," diye fısıldadım. "Zaten otobüse bineceğim şimdi. Bana şemsiye taşıtma."

"Üşengeç, hasta olursun."

"Olmam," dedim omuz silkerek. Bana tuhaf tuhaf baktı.

Genelde kavga ederdik ve baskın taraf o olduğu için kaçan ben, kovalayan o olurdu ama o kadar hâlsizdim ki bunu yapabilecek gücü ruhumdan alamıyordum. Sırtımı dönüp durağa doğru yürümeye başladım, başta Ayça'nın dönüp gideceğini düşünmüştüm ama durağın önüne geldiğimde hâlâ orada durmuş beni izliyor olduğunu gördüm. Kalkan otobüse binmek yerine saçağın altındaki banka oturup, gözlerimi uzaklaşmaya başlayan otobüse sabitledim. Bir süre sonra bakışlarım yeniden Ayça'yı bıraktığım yere kaydı; Ayça, orada değildi.

Düşünceler kıyılarıma vurmuş ölü balıklar gibiydi. Islak saçlarımı kulağımın arkasına itip, cep telefonumu çıkardığım sırada bir arabadan dökülen kükreyiş sesi sokağı inletti ve hemen çaprazımdaki banklarda oturan birkaç öğrencinin gözü sesin geldiği yöne kaydı. Şaşkınlıkla örülmüş bir uğultu sesi duyuldu.

"Vay anasını satayım, millet nasıl arabalara biniyor," dedi genç bir adam, gözlerimi onlara çevirmedim ama söylediklerini duyabiliyordum.

"Zengin piçi, ne olacak," dedi diğer genç adam, hasetle baktığını göremesem de hissetmek oldukça mümkündü. "Babasının parasıyla hava yapıyor aklınca. Bizim okuldan mı acaba?"

"Sanmıyorum, hiç bu kadar lüks bir şeyle okula geleni görmedim."

"Adamın parasının çetelesini tutmak size mi düştü? Salyanızı akıttınız," dedi genç bir kız güler gibi konuşarak. Aracın çıkardığı homurtuları dinledim, sonra hemen önümde durduğunu fark ettim ve kafamı kaldırıp araca baktığımda beynimden vurulmuşa döndüm. Yan banktakiler bana şaşkınlıkla bakıyor, birbirlerine dirseklerini vurarak beni işaret ediyorlardı. Korkuyla sağıma soluma baktım, gençlerden biriyle *göz göze* geldiğimde sarışın gençten hızla gözlerimi uzaklaştırıp korkuyla yerimden hopladım.

Aracın ön yolcu koltuğundaki cam otomatik bir ses eşliğinde aşağı indiğinde, şimdi yeniden yağmurun altında sırılsıklam oluyordum.

Zincir, direksiyonun başındaydı, üzerinde yuvarlak yaka bir tişört vardı, bu soğuğa rağmen kısa kollu giymesine hayret etmeye bile fırsatım olmamıştı. Kaşlarımın arasında derin bir yarıkla ona bakmaya başladım.

"Binmeyecek misin, Zeliha?" diye sordu, güneşliği indirip altındaki aynadan arkayı kontrol etti, sonra bakışları bir şahininkini aratmayacak keskinlikle bana çevrildi. "Hadi, fazla dikkat çekiyoruz."

"Ne hadi?" diye sordum dehşetle. "Okula gelmeni söyleyen mi oldu sana? Çıldırdın mı?" Derin bir nefes alarak arkamda kalan üçlüye baktım, kızıl saçlı kız, sarışın ve esmer iki adamın ortasında oturmuştu; üçü de bize bakıyordu. Sarışın adamın kaşları çatıktı, az önce söylediklerimi Zincir'e söylememden çekiniyor gibi bir hâli vardı ama söyledikleri benim umurumda bile değildi.

"Okulun içine girmişim gibi konuşma, binmeyecek misin?"

Ona inanamayan gözlerle baktım. "Eğer bugün yaşananları bilseydin buraya bu kadar rahat giremezdin."

"Cenan Kaplaner'den mi bahsediyorsun?"

Ona garip garip baktım. "Burada olmaktan korkmuyor musun?"

"Bir Türk askeri hiçbir şeyden korkmaz," dedi, sesi güçlüydü.

Bakışlarımın adımları gözlerine düşmeye başladı. Gri gökyüzünden ışığını alan gözlerinin rengi şimdi sarı değil de kül rengiydi sanki. Dirseklerimi aracın inen camına bastırarak, "Buradan gitmelisin," dedim. "Gerçekten gitmelisin."

"Tesise gelmiyor musun?" Kaşlarını kaldırdı. "Anlaşmadan öylece vazgeçtin, öyle mi?"

"Vazgeçmedim!" Etrafıma bakıp sesimin tonunu alçalttım. "Sadece bunun üzerine seni tekrar burada görmesi çok tehlikeli. Onu anca atlattım!"

"Asıl aniden ortadan kaybolursam bu onun bir kaplan gibi sana pençelerini geçirip durmasına neden olur," dedi, bir an söylediği bana çok mantıklı gelse de ona inatla bakmaya devam ettim. "Bin arabaya, tesise gittiğimizde konuşalım."

Omuzlarım düşerken araca bindim. Arabanın içi sıcak ve güvenli hissettiriyordu ama yine de böyle soğuk bir havada kısa kollu giymesinin mantığını çözememiştim. Altında kamuflaj pantolonu olduğunu görünce gözlerim irileşti, hızla aracın dışına baktım, Zincir'in direksiyonu

olabildiğince sıkı kavradığını fark ettim. Birinin onu kamuflajlı görmesi demek, tamamen göz önüne çıkmamız demekti. Hele bu kişi Cenan Kaplaner olursa, kendi infazımı kendim gerçekleştirmiş olurdum.

Süren panik havası Zincir'in gaza basmasıyla yerini bir kükreme sesine bıraktı ve araç, önündeki avına saldıran bir kaplan gibi ileri doğru atıldı.

"Burada olmaman gerekirdi." Gerginliğim sesimi ele geçirmişti, ona doğru bakıp gözlerime sinen öfkeyle kaşlarımı çattım. "Hayatımı mahvettiğin yetmedi mi? Şimdi senin yüzünden peşime Türkiye'nin en büyük avukatlarından biri takıldı. Onu nasıl atlatacağım ben? Kadının bana nasıl baktığını bilmiyorsun. Sanki o... Her şeyi biliyor gibi. Böyle bir şey mümkün olabilir mi?"

Zincir, benim aksime sakince yolu izlerken bana bakma tenezzülünde bile bulunmadı.

"Olayı dramatize etmeyi bırak, hayatı tek mahvolan senmişsin gibi davranıyorsun. O kadının bir bok bilme ihtimali yok."

Sesindeki sakinliğin aksine Zincir gaza iyice yüklendi. Altımızda kayan yoldan kıvılcımlar çıkıyormuş gibi geliyordu. Hızımız gitgide daha da artarken tedirginliğin gölgeler gibi çöktüğü gözlerimi hız göstergesine indirdim.

"Küçük bir kız çocuğu olduğunu görebiliyorum ama mızmız olmadığını düşünmüştüm." Alaycı gülüşü dudaklarını nemlendirirken yağmurun damlaları hızla ön cama vurarak camı kırmak istiyormuş gibi sesler çıkarıyordu.

"Hayatının mahvolduğunu söylemeye çalışıyorsan, durma, söyle. Senin de bunu tıpkı benim gibi dillendirmeye hakkın var ama benim bunu haykırmama engel olamazsın. Çünkü ne söylersen söyle, benim hayatım mahvoldu. Ben... Ben sadece sıradan genç bir kız gibi okulumu bitirmek, mesleğimi elime almak ve hayatıma sadece filmlerdeki, kitaplardaki aksiyon sahnelerini izleyerek, okuyarak devam etmek istiyorum."

Neden bilmesem de bir an sustuğuna şahitlik ettim. Direksiyonu parçalamak istiyormuş gibi sıkıyordu. Başımı iki yana salladım, konuşmayacağını anlamıştım, bu kadar çırpınmam boşunaydı. Belki de zehrimi akıtmaya ihtiyacım vardı, konuşup onu bir yılan gibi sokmam gerekiyordu ama boşunaydı; benim zehrim çoktu ve sanki onu akıttıkça daha da ölümcülleştiriyordum.

Asırlar boyunca süren sessizliği, "Sana ne söyledi?" diye sormasıyla birlikte toz eden Zincir'i önce sessizlikle karşıladım. Ardından içime doldurduğum nefesi ciğerlerime yolladım ve biraz güç dilendim. Sadece biraz daha dik durmam gerekiyordu; her şey bittiğinde kambur kalsam da sorun değildi.

"Bana bir cinayetten bahsetti," dedim kuru bir sesle. "Bir veterinerin cinayetinden."

"Cinayet mi?" Kaşlarını çattı. "Bunun bir cinayet değil, cinnet olduğunu düşünmeleri için her şeyi yapmıştık. Bu kanıya nasıl varır?"

Bu cümleleri böyle derin bir soğukkanlılıkla kurmuş olması bana buz kestirirken ona sadece baktım.

"Kimsenin kendini o şekilde öldüremeyeceğine inanıyor," dedim yavaşça, sesim kuruydu, kelimeleri dilimin altındaki kuyuya mühürlemek sonra da o kelimelerin orada kuruyup ölmelerini izlemek istiyordum. Şimdi zehrini akıtma sırası Zincir'de gibi duruyordu.

"O sadece ağzını arıyor. Bunun bir cinnet vakası olduğunu düşünmeleri için yapılması gereken her şeyi yaptık," dedi sertçe. "Çivi, asla hata yapmaz."

"Demek ki bir hata var. Cenan Kaplaner, bunun bir cinayet olduğuna inanıyor."

"Adamın bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu düşünmeleri için her şey yapıldı. Ki zaten kullanıcıymış. Ayrıca adamın zaten bir psikiyatr geçmişi var. Adam tedavi görmüş lise çağlarında." Zincir, dişlerini gıcırdattı. "Temizlik kusursuz yapıldı, her şey kusursuz yapıldı, bu kadının bunu fark etmesi imkânsız. Seni deniyor. Hepsi bu."

"Kusursuz demek?" Kaşlarım havaya kalktı. "Her zaman yaptığınız bir şey olduğu için mi bunun kusursuz olduğunu savunuyorsun?"

"O gözlerle baktığın sürece hiçbir şey görmeyeceksin, Matmazel Zeki," dedi Zincir sert bir sesle. Direksiyonu koparacak gibi kavradı, gaza yüklendi ve araç şimdi yolun ortasında resmen uçuyordu. Nefesimin hızlandığı sırada ela gözler bir an bana döndü, gözlerimiz birbirine kenetlendi, direksiyonu sıkıyor, yola bakmıyordu. Gözleri gözlerimden ayrılmazken kelimeler dilimin altındaki bataklıkta ölmeye başlamışlardı.

"Göremiyorum, öyle mi?"

"Evet," dedi, buzdan bakışlar yeniden yola çevrildi, dilini ağzının içinde gezdirdi. "Madem Cenan Kaplaner oyun istiyor, oynarız."

"Neyden bahsediyorsun? Ne oyunu?"

"Bunu sonra konuşacağız," dedi, ona boş boş bakmaya başladım ama bu bakışlara aldırmadı ve araç büyük bir hızla şehir merkezinden çıkarak dağlık alana doğru yola koyuldu.

Ona daha fazla soru sormaktansa gözlerimi ormana çevirmiştim. Şimdi beni tesise taşıyan bu yolun, bir gün beni bu tesisten tamamen koparacak olan yol olmasını diliyordum. Sahiden, ondan kurtulabilecek miydim?

İstediği her şeyi alabilirmiş gibi görünse de vicdanımı benden koparıp alamıyordu.

Tesise giriş yaptığımızda dağın başında yağmaya devam eden yağmurun sesini duyuyordum. Üstüm başım sırılsıklamdı, telefonumun ıslanıp ıslanmadığını kontrol ederek attığım adımlar, önümü uzun bir adamın kesmesiyle sekteye uğradı ve Zincir'in, Yargı ismini koydukları iri askerle tokalaştığını gördüm. Adamın zeytin gibi koca, siyah gözleri otomatik bir şekilde bana kaydı, gözlerinde soğuk bir ifadeyle başını yavaşça sallayıp bana selamı verdi ama ben ne yapacağımı bilemediğimden sadece adama baktım.

"Kaplaner sorun çıkardı mı?" Yargı, bu soruyu Zincir'e sormuştu. Sessizce telefonumun ekranına indirdiğim gözlerime yine bir dalgınlık demir atmıştı.

"Öyle görünüyor. Muşta'ya bu konuyu açmam gerekecek," dedi Zincir, bana baktığını hissettim. Bir süre sessiz kaldı, sonra Yargı'nın omzuna elini koydu. "Merak etme, sizi daha fazla boka batırmayacağım. Gerekirse her şeyi itiraf ederim ama o kadını başınıza musallat etmem."

Hepsinin Cenan'ı tanıyor oluşu, çok ürkütücü gelmeye başlamıştı.

"Gevşek gevşek konuşma," dedi Yargı sert bir sesle. "Gerekirse hepimiz boka batacağız."

"Muşta bu olaya Cenan Kaplaner'in de dâhil olduğunu duyacak olursa işte o zaman ağzıma sıçacak," dedi Zincir, sesi ketumdu. "Yine de bunu ondan gizleyemem. Sizi bir çıkmaza sürüklemek istemiyorum. Cenan meselesini kendi yöntemlerimle halledeceğim."

Yargı, "En son kendi yöntemlerini kullandığında bir sivilin ölümüne sebep oldun," dedi acımasızca ama sanki bu konuşma onlar için çok doğalmış gibiydi, herhangi bir bozulma ya da soğukluk hissetmemiştim. "Bu kez bırak ne olacağına hep beraber karar verelim."

"Kadının derdi..." Zincir bana baktı, sonra Yargı'yı kolundan tutup koridorun diğer ucuna yürütmeye başladı. "Kadının derdi kızdan bilgi

almak," diye fısıldadı, bunu zar zor da olsa duymuştum ama bozuntuya vermedim.

Her şey bu kadar basitti onlar için. Bir şekilde bu işten hasar almadan sıyrılmanın yolunu bulacaklar, sonra da hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına kaldıkları yerden devam edeceklerdi. Peki ya bana ne olacaktı? İçimde dolaşan, sık sık yer değiştirip beni çıldırmanın eşiğine getiren bir ağrı vardı.

"Sence ona yardım edecek mi?" Yargı'nın kısık sesinde bir ifadesizlik olsa da kuşkunun kalbine mürekkep gibi yayıldığını hissetmiştim. "Bunu yapamaz, sonuçta o da bu olaya dahil oldu. Göze alabilir mi?"

"Cenan'ın ona yapacağı teklife göre değişir," dediğini duyar gibi oldum, birden kendimi çok aciz biri gibi hissettim. İnsanların beni tekliflerıyle satın alabildiklerini, onların gözünde sadece konuşması ya da susması gereken bir kukla olduğumu düşündüm. Bu çok acı vericiydi. "Kadın onun burnunu boktan çıkarmayı teklif ettiyse, ilk toprağı üzerimize bu kız atabilir."

"Mantıklı."

"Mantıksız," diye mırıldandım, bir an duraksadılar, gözlerinin bana dokunduğunu hissedince omzumun üzerinden onlara baktım. "Ben hain değilim. Hem o çok iyi bir avukat, bu teklifi yaptı, evet ama bunu sadece beni konuşturmak için yaptığını biliyorum. Ben her şeyi anlattığımda olan yine bana olacak."

Zincir'in gözlerinde bir karmaşa gördüm, gözleri bembeyaz floresanın altında şimdi gümüş rengine çok yakın görünüyordu. Saçları da daha açık renkti, limon rengi gibi duruyordu ama aslında küllü kumraldı. Bana doğru birkaç adım attı, Yargı aynı yerde dikilmeye devam ediyordu.

"Sana güvenmiyorum," dediğinde bir an bu kadar açık olmasını beklemediğim için ona bakakaldım. Gözleri gözlerimi resmen bıçağıyla oyuyor, deşiyor, yaralıyor ve parçalara ayırıyordu. "Ve biliyorum, sen de bana güvenmiyorsun. Güven iki kişilik."

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan onu izlemeyi sürdürdüm.

"O yüzden Zeliha, sen ve ben aynı takımda iki düşmanız," dedi, donup kaldım, gözleri çok farklı bakıyordu, tüm duygular sanki o gözlerdeydi ama bir yandan da o gözlerde duygusuzluk vardı. "Ve bu projeyi bitirene kadar birbirimize sadık olmak zorundayız."

"Sen benim sadakatimi sorgulayabilecek bir adam değilsin," dedim sertçe.

Yüzüme tükürmek istiyordum. Nasıl oluyordu da benimle bu ses tonuyla, bu gözlerle, böyle bir şekilde konuşabiliyordu? Ne dediğinin farkında mıydı? Hayatımı dört koldan intihar eden oyken, ona düşmanı olması gereken ben değil miydim?

"Sen de benim güvenimi kazanabilecek bir kadın değilsin," dedi, sonra ekledi: "Yoksa çocuk mu?" Burnundan sert bir nefes verdi, Yargı bize doğru temkinli adımlar atıp elini Zincir'in omzuna koydu ama Zincir, omzunu geri atarak Yargı'nın elini düşürdü. "Gözlerime bak, Zeliha. Gözlerimin içine."

"Pislik gibi konuşuyorsun," dedim sadece.

"Bak."

"Yapma," dedi Yargı. "Onu korkutuyorsun."

"O beni korkutabilecek bir adam değil," dedim yavaşça. "Bırak, konuşsun. Dinlemesi zevkli oluyor."

Zincir, burnundan sert bir nefes verdi. "Bencilliği bırakıp ikimizi de düşünseydin her şey farklı olabilirdi ama tıpkı bir çocuk gibi sadece kendi isteklerinden bahsediyorsun. O geceyi keyfe yapmışım gibi davranıyorsun." Zincir, yüzüme yaklaşınca nefesi ılık bir meltem olup tenimi yaladı. "Şunu aklına sok, Zeliha. O gece hayatımız mahvoldu. Senin ve benim. Sadece senin değil. Sadece benim de değil. Bizim."

"Sen ve ben, biz değiliz," dedim ona aşağılar gibi bakarken.

Gözlerini yumup dilini ağzının içinde yuvarlarken sabır dileniyor gibi bir hâli vardı.

"Sen ve ben ya müttefik olacağız ya da düşman," dediğinde kararlıydı. "Ama hep aynı takımda olacağız."

"Bu saatten sonra sen benim aynı takımda olduğum can düşmanımsın," dedim gözlerimi onun gözlerinden tek bir an olsun ayırmadan. Gözleri gözlerime kenetlenmiş vaziyetteydi, dudaklarımda alaycı bir kıvrım oluşurken kaşlarımı kaldırdım. "Hakan Basri Şenkaya'dan başka kimsenin söyledikleri umurumda bile olmayacak. Senin dediklerin olmayacak. Sen, sadece bu takımın bir üyesisin, tıpkı benim gibi." Geri çekildim ve başımı omzuma yatırdım. "Hayatımız mahvoldu. Senin ve benim. Bizim değil. Sana sadık olduğumdan değil, kendimi kurtarmak istediğimden bu oyunun içindeyim ve sana değil, sadece kendime sadı-

gım. Bunu hiç unutma. Sana sadık değilim. Sadece kendime sadığım Aklından bile çıkarma."

"Sana güvenmiyorum," dediğinde bu neden ağır gelmişti bilmiyordum. "Sakın bunu unutma."

"Şunu kesin," dedi Yargı. "Neyi paylaşamıyorsunuz? Yediğiniz haltı mı?" Beni omuzlarımdan tutup yavaşça Zincir'den uzaklaştırdı. "Aslanın kafesinin önünde durup elini parmaklıklardan içeri uzatıyorsun, yapma," dedi, gözlerini gözlerime dikmişti. "Tıpkı senin gibi zor zamanlar geçiriyor, onu biraz anla."

"O beni biraz olsun anlamaya çalışmıyor," diye fısıldadım ama sesim yine de sertti. "Ayrıca bana güvenip güvenmemesi de umurumda bile değil."

"Şşh," dedi Yargı, beni biraz daha uzağa yürüttü. "Sinirleriniz çok gerildi, bu yüzden birbirinizden çıkarıyorsunuz öfkenizi. Buna gerek yok."

Benden epey uzun olan adama kafamı kaldırarak baktım, Zincir ile hemen hemen aynı boylarda olmalıydılar. "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Ama bana bencilmişim gibi davranıyor. Neler hissettiğimi bilmiyor."

"Ama sen de onun neler hissettiğini bilmiyorsun, Zeliha," dedi Yargı, kaşlarını kaldırdı. "Değil mi?"

"Onun ne hissettiği benim umurumda bile değil."

"O zaman neden senin hislerini önemsemesini istiyorsun?"

"Çünkü..." Sustum, kaşlarım çatıktı. Yargı, yavaşça omzumu sıkıp elini geri çekti.

"Devran ben," dedi elini bana uzatırken. "Eğer aynı takımda olduğun herkesi düşmanın olarak görmüyorsan tabii..."

Karşımdaki adam, Zincir'in aksine daha soğuk görünse de kelimeleri beni biraz olsun yatıştırmıştı. Başımı iki yana sallayarak elini yavaşça sıktım, sonra gözlerinin içine bakarak, "Zeliha," diye mırıldandım. "Biliyorsun zaten. Ve ondan başka düşmanım yok." Gözlerim ona kaydı, dilini ağzının içinde sertçe gezdirerek bizi izliyordu. "Gerçek yüzünü gösterdi bir anda."

"Yanılıyorsun, aslında sinir bozucu bir sakinliği vardır," dedi. "O sadece bizim başımızı belaya sokmaktan korkuyor."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Yine de bana böyle davranmaya hakkı yok. Benimle nasıl konuştuğunu görmedin mi?"

"Elbette yok," dedi sakin bir sesle. "Ama şöyle düşün, buraya geldiğin ilk geceyi hatırlıyor musun? Üzerinden sadece birkaç gün geçti.

O gece korku doluydun, aramızdan birinin senin ailenden birine zarar vermesinden deli gibi korkmadın mı?" Söyledikleri kaşlarımın gevşemesine neden oldu. "Bazı adamlar korkularını daima gizli tutar çünkü bunu gururuna yediremez. O ismini yaşayan bir adam, inan bana. O da o gece ailen ve çevrendekiler için korktuğun gibi bizim için endişe ediyor."

İsmini yaşayan bir adam... Sahiden, ismi neydi onun?

"Ben..."

"Sen bence bir üzerini değiştir, sırılsıklamsın." Beni yavaşça koridorun diğer ucuna doğru çevirdi. "İleride Adnan'ı göreceksin, diğer koridorda olmalı, yerleri paspaslayan büyük irikıyımdan bahsediyorum."

"Temizlikçiden mi?"

Devran, bir an gülecek sandım. "Yani, temizliği o yapıyor."

"Çivi," diye fısıldadım, Devran bir süre sustu ve sonra başını salladı.

"Evet, o. Seni Nihan'ın yanına götürecek. Nihan sana kuru bir şeyler ödünç versin. Ben de o sırada onunla konuşayım." Gözleri yavaşça Zincir'e kaydı. "Tamam mı?"

Başımı aşağı yukarı salladım, koridorda yere devrilen adımlarım beni onlardan uzaklaştırmaya başladı. Adnan'ı koridorda paspas yaparken görmüştüm, kulağının arkasına bir dal sigara sıkıştırmıştı, altında bir kamuflaj pantolonu, üzerinde beyaz, yuvarlak yaka tişört vardı. Beni fark edince elindekini duvara yaslayarak, "Bayan?" dedi sorar gibi. Ona tepki verecek hâlim olmadığından sadece yapmacık bir şekilde gülümsedim.

"Üzeriniz neden bu kadar ıslak?" Adnan, gözlerini yüzüme dikti. "Yener'in sulu şakalarından birine kurban gitmediniz, değil mi bayan?"

"Yener'in sulu şakaları mı?" Kaşlarımı çattım. "Dışarıda yağmur yağıyor, Adnan."

"İsmimi biliyorsunuz, bayan," dedi gülümseyerek, duraksayıp arkasına baktı, yağmurun sesini duyunca, "Ah, doğru ya," diye mırıldandı. "Yağmur yağıyordu."

"Nihan'ın yanına gitmemi söyledi, Devran," diye mırıldandım. "Beni onun yanına götürür müsün? İşin varsa bekleyebilirim."

"Yok, Bayan Simi'nin kumunu temizleyeceğim zaten, gidelim lütfen..." Bana eliyle ileriyi işaret edince ona tuhaf tuhaf baktım ama yürümeye de başlamıştım. O da benimle ilerliyordu, koridorda yoğun bir temizlik kokusu vardı.

"Köpeğin kulaklarını sen mi temizliyorsun?" Sorum onun dikkatini çekmiş olmalı ki bir anlığına omzunun üzerinden bana baktı. "Temizlik deyince daha farklı şeyler yaptığını düşünmüştüm. O yüzden şöyle..."

Adnan'ın koyu renk gözlerindeki ifadeler bir dalgıcın kıyıyı alarma geçtikten sonraki geri çekilişi gibi geri çekildiler.

"Ben bir seri katil değilim. O yüzden bana ihtiyacı olan bir arkadaşım için oradaydım, siz olsanız aynısını yapmaz mıydınız?"

"Bana Zeliha diyebilirsin," dedim yavaşça.

"Peki, size Zeliha diyeceğim. Siz yapmaz mıydınız, Zeliha?"

"Neden Aşk-ı Memnu'daki Matmazel gibi konuşuyorsun?"

"Af buyurun, hangi Müptezel dediniz?"

Biri kahkaha atarak koridordaki kapılardan birini açınca gözlerim kahkahanın sesine çevrildi, ben de elimde olmadan gülmeye başlamıştım. Kapıda Yener'in belirdiğini gördüm, gülmeye devam ediyordu. Üzerinde kamuflaj takımları vardı ama ceketi giymemişti.

"Kusura bakma Matmazel, burada herkes müptezel," dedi Yener gülmeye devam ederken.

"Ne diyorsun bayanın yanında geri zekâlı," dedi Adnan, ardından bana baktı. "Onun kusuruna bakmayın, Zeliha."

"Sorun değil," dedim yavaşça dudaklarımı yalayıp gülmemek için kendimi sıkarak. Yener de bizimle koridorda ilerlemeye başlamıştı. Laf arasında, "Neden buradasın?" diye sorunca bir an ona ne diyeceğimi bilemedim, omuz silktim, Adnan da onun kafasına esaslı bir tane geçirdi.

"Yanaşma bayana, Yanaşma Yener."

"Hani satılıktım, şimdi de yanaşma mı oldum?" diye homurdandı Yener, sonra tekrar gülümsedi bana bakarken. "Bunlar da işte her hafta farklı açılardan çektikleri fotoğraflarla beni Sahibinden.com'da satışa çıkarıyorlar."

Duyduğum şey anlık duraksamama neden oldu. Yener ciddi bir şekilde gülüyordu, şimdi Adnan da ona katılmıştı ama Adnan her güldüğünde Yener'e bir tane geçiriyordu. "Tuhaf bir ilişkiniz var herhalde." dediğimde ikisi de aynı anda güldü.

"Bir ara alıcısı çıktı, 400.000 liraya, adam sapıkmış," dedi Adnan. Yener ona kötü kötü bakıyordu. "Bu da iyi para edermişim aslında, bir düşünelim bunu diyerek adama mesaj atmaya çalışmıştı."

"Ne var, oğlum? Muşta bile fiyatı duyunca, *Yener bir düşün*, demişti..."

Onların yanında geçirdiğim birkaç dakika bile aslında ne kadar neşeli, kafa insanlar olduklarını anlamamı sağlamıştı. Eğer onları o karanlık gecede tanımamış olsaydım belki de onlara olan yaklaşımım daha farklı olabilirdi.

"Bence düşünmeliydim, Adnan. Dolar aldı başını gidiyor, ödemeyi dolar üzerinden yaptırmış olsaydım şimdi üç dört katını kazanmış olurdum. Tuh," dedi, sakallarını kaşıdı. "İki sapık gül gibi geçinir giderdik." Sırıtarak Adnan'a baktı. "Belki karısı vardır evde falan..."

"Oğlum sapığın neden karısı olsun?"

"Teessüf ederim, bir gün karım olmayacağım mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Seninle kim evlensin, kademsiz herif," dedi Adnan, Yener'e bir tane daha patlattı ve Yener'in kafası öne doğru giderken bir anda koridorda buz gibi bir hava esti. İkisi de donup kalmıştı.

Karşımızda Hakan Basri Şenkaya vardı.

"Ne tepiniyorsunuz lan?" diye sordu Muşta sert bir sesle, iki kaşının ortasındaki yarık mezar gibi derindi. Onu görünce nabzım tekrar hızlandı ve korku zihnimde uğuldamaya başladı.

"Bu bana şiddet uygguluyor, Muşta," dedi Yener, Adnan'ı işaret ederek. Adnan, Yener'in kafasını tek avucuyla ezer gibi tutarak onu kendine çekti ve sarıldı.

"Küçüklerimizi korumak," dedi, bunu söylerken Yener'in morarmaya başlamasına neden olacak kadar çok sıkmıştı onu.

"Adnan, öldürme. Bana lazım oluyor aradu," dedi Muşta, gözleri usulca bana kaydı, adımları bana doğru düşmeye başladı. "Bu kadar hızlı bir ziyaret olmasını beklemiyordum, Özdağ."

Tam bir şey diyeceğim sırada, Yener, "Büyüklerimizi saymak, pezevenk," diye söylendi kısık çıkan sesiyle.

Muşta, ikisine ters bir bakış atınca bir anda sustular, Yener, Adnan'ın beline sarıldı ve onu sıkmasını istiyormuş gibi yanağını da göğsüne bastırdı. Adnan'ın yüzünde değişik bir gülümseme oluşmuştu ve bu öyle bir gülümsemeydi ki, uzun süre baksam kahkahalara boğulurdum.

Muşta, onlara garip garip bakıyordu. Bakışlarını bana doğrulttu. "Hoş geldin..."

Muşta'nın çivit mavisi gözlerine bakarken bir an söyleyeceklerimi unuttum, ne söylenirdi bilmiyordum, ona nasıl davranmam gerektiğini de bilmiyordum. İçimde Zincir'e karşı büyüyen derin bir öfke vardı,

belki de içten içe hâlâ onu suçluyordum ve söyledikleri de zihnime daha büyük öfke tohumları ekmişti.

"Merhaba," diye mırıldandım sonunda konuşmam gerektiği kanısına vararak. Muşta birkaç adım attı, tam önümde durup bana pek de sıcak olmayan bir bakış attı. "Beni buraya Zincir getirdi," dedim gür bir sesle, o an koridorda bir ayak sesi duyuldu ve Muşta'nın mavi gözlerine tehlike sıçradı. Bakışları beni aşarak arkama kaydı, arkamda gördüğü kişinin kim olduğunu tahmin etmek çok da güç değildi. "Bugün gelmeyecektim," dedim yeniden konuştuğumda. "Beni bugün buraya getiren Zincir oldu."

Muşta'nın mavi gözleri arkamdaki bedenin sahibine âdeta mıhlanmış durumdaydı.

"Açıklayacağım," dedi Zincir konuştuğunda, onun nefesini sırtımda hissetmek, bel kemiğime bir bıçak saplanmış gibi hissetmeme neden olsa da gözlerimi Muşta'nın gözlerinden bir an olsun ayırmadan olduğum yerde dimdik durmaya devam ettim.

"Açıklamaya gerek yok," dedi Muşta. "Eğer o buraya gelmek istiyorsa, istediği her an gelebilir. Ona bu izni bizzat ben verdim."

"Ben buraya gelmek istememiştim," dedim sertçe. Muşta'nın mavi bakışları şimdi özgürlüğü değil tutsaklığı, huzuru değil ölümü çağrıştırıyordu.

"Zeliha'yı buraya zorla mı getirdin, Zincir?"

Muşta'nın sorusundaki vurgu öyle netti ki, sarf ettiği her bir kelimedeki harfin gölgesi ölüm kokuyordu. Bakışlarımı Muşta'nın gözlerine perçinlemeyi sürdürdüğüm sırada mavi gözler gözlerime tutundu ve kendini mesleğine adayan o adamın duyguları tüm çıplaklığıyla önüme serildi. Bir an, çok küçük bir an için Hakan Basri Şenkaya'ya güvenebileceğimi hissettim.

"Gelmeme şansı vardı, yine de geldi," dedi Zincir, sesindeki soğukluk tüm cinlerimi tepeme toplasa da içimde yumru gibi büyüyen öfkeyi dışarı vurmamak için kendimi dizginlemeyi seçtim. Zincir'in birkaç adım daha atmasıyla tenindeki sıcaklık, ıslak tenimdeki soğukluğa karıştı. Zincir'in elini bileğimde hissettim, beni bileğimden kavrayarak büyük bir ağırlıkla kendine döndürdü ve öfkeli gözlerimle karşılaştı.

"Muşta'ya söylesene, Zeliha," dedi gözlerindeki kurumuş sarı dikenleri bana batırırken. "Seni aslında neden buraya getirdiğimi ona sen söyle."

Şimdi Zincir'in arkasında dağın gardiyanları vardı. Yener, Adnan, Devran ve adının Vural olduğunu öğrendiğim çakır gözlü adam...

Bu adamlar dağların gardiyanıyken, aralarından biri çıkıp gelmiş ve benim karanlığımın gardiyanı olmaya karar vermişti.

Anlayamadığım için uzun süre buz gibi hissettiren gözlerine baktım. Sadece iki kalp atışı kadar süren bekleyiş, zihnime koyu renk gözlerin gölge gibi düşmesiyle bir uçurumu dönüştü ve nabzım aniden hızlanırken bileğim Zincir'in avucunda bir şekilde Hakan Basri Şenkaya'ya döndüm.

"Cenan Kaplaner," diye fısıldadım, masmavi gözlerin içindeki siyah bebeklerin genişlediğini gördüğümde, bu ismin nasıl bir fırtına yarattığı gerçeği yüzüme çok sert bir tokat şeklinde çarptı. Muşta'ya gözlerine simsiyah bir biçimde bulaşan şaşkınlıktan kurtulması için fırsat tanımadan fısıldadım: "Cenan Kaplaner, bu işin peşine düştü."

Muşta'nın parmaklarına geçmiş olan gümüş rengi muşta, güçlü parmaklarından düşerek koridorun zeminine çarpana dek, parmaklarına geçirdiği bir muşta olduğunu bile fark etmemiştim.

Ve gözleri şimdi fırtına mavisiydi.

Dağ gardiyanları ise, o fırtına mavisi gözlerin arkasında pusuya yatmıştı.

5. ENSESİNDE BİR YALANIN

♪: Shamrain, Uvanuori

Kelebek üç gün yaşayacağını bilseydi, ikinci gün bir cinayet işlerdi.

Özgürlüğü düşünüyordum. Derinlerde yaşayan canavarın gözlerini araladığını hissediyordum; çok küçük bir an için, vicdanımı sustursam neler yapabilirdim? Parmaklarımda soğuk tetiği, avucumun içinde bıçağın soğuk sapı, zihnimde en soğuk ve karanlık düşüncelerin olduğu anı düşünmek bile kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

Ben bu dünyaya, iyi bir insan olmak için gelmiştim.

Ben bu dünyaya, arkamda bir kuyruklu yıldızın ardında bıraktığı iz gibi, ışıltılı bir iz bırakmak için gelmiştim.

Ve şimdi bir adam, karanlığıma gardiyan olmuş, beni kuyruklu yıldızların arkasında bıraktıkları ışıltının gecenin içinde kaybolarak silindiğine inandırmıştı. Oysa ben o adamın donmuş güneşe benzeyen gözlerinde yörüngesini kaybetmiş bir gezegen gibiyken, beni ardımda bir yıldız bırakarak kaymak zorunda bırakmıştı ve kaydığım o gün, hiçbir yıldızın ışıltısının sonsuza dek sürmeyeceğini, hiçbir izin sonsuza kadar bu dünyada kalmayacağını anladığım gündü.

Karanlık nasıl var olmak için ışığın kapanmasına ihtiyaç duyuyorsa, aydınlığın da hükmünü sürebilmesi için karanlığın üzerini örtmesi gerekiyordu. Benim ışıldayabilmem için belki de onun bir gece gibi benim hayatıma çökmesi gerekiyordu ama biliyordum, onu var edebilmek için kendimi söndürmem gerekecekti. Benden istediği şey, beni bencil olmakla suçlamasına rağmen çok daha bencilce bir şey değil miydi? Belki de bu hikâyedeki tek bencilin kendisi olması gerektiğini düşünüyordu.

Tek sadık ben olmalıydım, ona öylece güvenmeli ve bir hayatı onun [illegible] teslim etmeliydim. Peki ya o? O gece benim vicdanıma ettiği [illegible] beni tanıyan birinin sırtıma sapladığı bir bıçaktan çok daha fazla [illegible]. Bana ihanet eden bir adam, ona sadık olmamı bekleye[illegible] hikâyede yalnızca kendime sadık olacaktım.

Benim ensemde bir yalan olmayacaktı, ben o yalanın ensesinde olacaktım

Muşta'nın yere düşen muştasına eğildiği anı hatırlıyorum, arkasından koridora düşen adım seslerini ve birkaç erin saygıyla selam verdikten sonra kurdukları ölçülü cümleleri. Muşta, yerdeki gümüş rengi muştayı alıp, yerden kalkmadan kafasını kaldırdı ve gözleri yeniden gözlerime ölüm kuyuları kazmaya başladı. Gözlerimiz birbirine kenetliyken, parmaklarını muştasının deliklerinden geçirerek demiri eklemlerine sertçe oturttu.

"Derhal işinizin başına!" dedi, sesi kemik gibiydi ama gözlerinde bir bulanıklık vardı; gözleri bir göle benziyordu, gölün üstü cesetlerle kaplıydı sanki ama gölün içinde ne olduğunu kimse bilmiyordu. İşte onun gözleri, tıpkı o göl gibiydi.

Erler koridoru terk ettikleri sırada arkamdaki dağ gardiyanlarının tedirgin nefeslerini hissediyordum. Bileğimi sertçe geri çekerek Zincir'in buz gibi hissettiren dokunuşundan kurtuldum.

"Bu kanıya nereden varmış?"

Muşta'nın sesi şimdi her zamankinden daha soğuktu, bir an Cenan konusunun onun için bile önemli olduğunu fark etmek, endişemin daha da büyümesine yol açtı. Hakan Basri Şenkaya gibi güçlü bir adamı bile varlığıyla tedirgin edebilen bir kadın, bana neler yapmazdı ki?

"Zeliha'ya bazı sorular sormuş," dedi Zincir, bakışlarını ona doğru çevrildi, gözlerime yerleşmiş öfke ateşi sönmedi ve ona bakarken bu ateşin daha da harlandığını hissettim. Yener ve Devran'ın bakışları yüzüme mıh gibi oturmuştu. Zincir ise bana değil, Muşta'ya bakıyordu. "Ve bazı şeyler söylemiş."

"Ne gibi?"

Muşta'nın çelik mavisi gözleri gözlerime tutundu, bakışlarındaki sorgu içimdeki huzursuzluğun eteklerini ateşe vermişti. Ona güvenmem gerektiğini hissetsem de kalbimde huzursuz bir gölge gibi dikilen duygunun esiri olmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Bir insana güvenmek, ağzındaki tüm dişler sallanırken o insanın sana yumruk atmasına izin vermek gibiydi.

"Şüpheleri var, söyleyebileceğin tek şey bu."

"Söyleyebileceğin tek şey bu?" Muşta, kaşlarını kaldırdı. "Çok yardımcı oluyorsun." Bana doğru bir adım attı. "O kadın sana ne söyledi?"

Kalp atışlarım kulaklarımın etrafından dramatik bir şarkı gibi akıp gidiyordu. Ne söyleyeceğimi bilemediğim saniyelerde Muşta'nın ısrarcı bakışlarından kaçabilmemin imkânsız olduğu kesin olan tek şeydi.

"Ne söylediğinin bir önemi yok, sadece dikkatli olmak zorundayız," dedim sağlam durmaya çalışarak. Bu söylediğim Hakan Basri Şenkaya'yı pek tatmin etmişe benzemiyordu ama yine de gözlerinde sakin bir ifadeyle yüzümü izlemeye devam etti.

"İnatçı bir çocuksun ama söz konusu olan güvenliğimiz," dedi Muşta, gözlerini koridorun diğer ucuna çevirdi, ardından burnundan içeri sert bir nefes çekerek, "Nasıl yaparsanız yapın, o kadının dikkatini farklı bir yöne çekmeyi başarın," diye mırıldandı.

Bir şeyler daha söylemesini, belki de beni sıkıştırmasını bekledim ama güneşin kızıllığını kaybettiği ve yağmurun tüm şehri etkisi altına aldığı gibi öfkesi onu terk etti, büyük bir sakinlikle sırtını dönüp bizden uzaklaşmaya başladı. Hakan Basri Şenkaya hakkındaki düşüncelerim gitgide derinleşiyordu; bazen çok öfkeli bir adamken bazen anlam veremediğim bir sakinlik boyuyordu çehresini. Onu henüz yeni tanımış olsam da onunla geçen her saniye, ondan yeni parçalar veriyordu elime.

Yine de Cenan Kaplaner'in, Hakan Basri Şenkaya için bile büyük bir tehlike arz ettiğini çok iyi anlamıştım. Zincir'in gözlerindeki o bakışı hatırladım, Cenan Hoca'nın yalnızca adını duyduğunda bile verdiği tepki zihnime zımparayla kazınmış gibiydi. Şimdi bir de Muşta'nın tepkisine maruz kalmıştım, birbirine çok benzeyen tepkilerdi ve bu tepkiler güçlü gördüğüm iki adamdan geldiği için beni o kadından daha fazla korkmaya sevk ediyordu.

Zincir, "Ona her şeyi anlatman gerekirdi," dediğinde öfkeyle yanan gözlerimi ona çevirdim.

"Buna sen mi karar veriyorsun? Kime neyi anlatıp anlatmayacağıma sen mi karar veriyorsun?"

"Yine bir gerginlik hissediyorum," dedi Adnan sessizce ama bunu duymuştum. "Gidip Bayan Simi'nin kumunu temizlesem iyi olacak."

Zincir, gözlerini gözlerime mıhladı, karanlığı iliklerimde hissettiren bakışlarından kurtulma gereği duymadan ona dik dik bakmaya devam ettim.

"Eğer ona her şeyi anlatmazsan bu işin sonunda enselenen biz değil, sen olursun," dedi Zincir sertçe, bana tokat atsa böyle şaşırmazdım, gözlerimi kırpıştırarak ona bakakaldığımda kelimeler erişemeyeceğim

kadar uzaklara fırlatılmıştı. "Burnu büyüklük etmekten vazgeç. Güçlü bir kız gibi görünmüyorsun, sadece aptal gibi görünüyorsun. Amacın bize kendini kanıtlamaksa, biz karşımızda sadece bir aptal görüyoruz."

"Zincir," dedi Devran sert bir sesle. "Onun üzerine bu kadar çok gitme. Henüz atlatamadı."

"Biraz olgunluk bekliyorum, hepsi bu," dedi Zincir, gözlerini tekrar bana çevirdi ama artık ona bakmaya bile katlanamıyordum.

Gözlerinde o gecenin tekrarını görmekten, bakışlarında bir ölümle karşılaşmaktan nefret ettiğim yetmiyormuş gibi şimdi bir de karşıma geçip her şeyin sorumlusu benmişim gibi bakıyordu bana. Tüm yitirdiklerim onun gözlerindeydi. Gözyaşlarım gözlerimden boşalırken tüm kaybetmişliklerimle onun gözlerini izlemek istiyordum ama bir yandan da o gözlerden ışık yılı kadar uzağa gitmek istiyordum.

"Senin beni güçlü görüp görmemen benim umurumda bile değil. Amacım kendimi kanıtlamak değil. Tek amacım sizin kuklanız olmadığımı göstermek." Bakışlarım yüzünden uzağa saplanıp kaldı. "Sonunda beni bekleyen ne olursa olsun, zamanımı daha fazla korkarak harcayamam."

"Şu an korkmadığını mı söylüyorsun?" Kaşlarını kaldırdı, bana alayla çevrili ama bir o kadar da soğuk olan bir bakış fırlattı. "Dizlerinin titremediğini görsem buna inanırdım. Seni benim gözlerimin içine bakarken kelimelerinden vuruyorlar." Bana doğru bir adım atınca bedenim gerildi. Gözlerini yüzüme indirdi ama kafası dimdik duruyordu, bense aramızdaki boy farkından dolayı kafamı kaldırmış ona bakıyordum. "Korku. Kalp atışlarının bu kadar hızlı olmasının tek sebebi bu."

"Kendini ne sanıyorsun?" diye sorabildim yalnızca, sesime bulaşan karmaşayı fark etmiş gibi yarım bir gülüş sergiledi ama bu gülüş o kadar gerçeklikten uzak, o kadar alay doluydu ki, dudağının kenarındaki kıvrımı oluşturan çizgi bile ağzına kadar mezar toprağıyla dolu olduğundan belirginleşmemişti.

"Sen bana ister müttefik de ister düşman, ben bu saatten sonra sana karşı olan her şeyim," dedi saf tehdit içeren sesiyle, aniden bana duyduğu bu nefretin özünde neyin olduğunu çözemezken ona bakakalmıştım ama kaşlarımın ortasında beliren yarık benim de ona aynı şekilde nefret duyduğumun görsel bir kanıtı gibiydi.

"Düşünüyorum," dediğimde duraksadığını hissettim. "Gözümde daha ne kadar kötü bir insan olabileceğini düşünüyorum. Beni korumak için yaptığına inandığım kötülüğün aslında gözlerinde, kalbinde,

ruhunda olduğunu fark etmek o kadar korkutucu ki. Keşke o gece Kestane ve ben için zaman dursaydı, sen yanımızdan geçip giderken seni görmeseydik bile. Sana yalvaran dilimi ısırarak koparabilseydim, bunu şimdi yapardım."

Tam ona sırtımı döneceğim sırada beni bileğimden kavradı, parmakları bileğimi sardı ama bileğimi tutuşu sert değildi, yine de avucundaki sıcak gücü hissetmek bedenimin kaskatı kesilmesine neden oldu. Bakışlarımı omzumun üzerinden ona çevirdim, buz tutmuş bir güneş gibi görünen gözlerine yansımam düştü ve o ifadesiz yüzü hafızama tüm kötülükleriyle birlikte kazıdım.

"Sen, sana iyilik yapan birini düşman edinebilecek kadar nankör bir kızsın," dedi, söylediği şey karnıma yumruk yemişim gibi hissettirse de mimiklerim değişmedi; yüzüm buzdan bir duvar gibiydi. Tıpkı onun güneş renginde olan ama üşüten gözleri gibi. "Zeliha, son âna kadar gözümde bu hikâyenin masumuydun ama şimdi sana baktığımda, eğer ensesindeki avucumu bir an olsun çekecek olursam bana ihanet edecek bir kadın görüyorum."

Güneşin kızıllığı yoktu gözlerinde, güneşin sıcaklığı, güneşin ışığı, güneşin aydınlığı yoktu; gözleri sarı yarıkları baskın duran bir ela rengindeydi ama o gözlerde ışık yoktu, güneşin ikizi gibiydi ama o gözler karanlıktı.

O gözler ona ihanet edeceğine emin olduğu kadına bakıyor gibiydi; benim gözlerimse hayatıma çöken karanlığın gardiyanına bakıyordu.

"Sadece adımı biliyorsun," diye fısıldadığımda gözleri gözlerimden ayrılmamak için ant içmiş gibiydi. "Sana kim olduğumu öğretmedim daha."

"Kötü bir haberim var," dediğinde dudakları yukarı kıvrılmıştı. "Sen benim adımı bile bilmiyorsun daha."

"1-0 olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun," dememi beklemiyordu. Parmakları anlık gevşediğinde bileğimi sertçe çekerek onun parmaklarının hapsinden kurtardım. "Ama 1-1 Zincir," dedim kendimden emin bir sesle. "Sen benim adımı biliyorsun, ben senin bir insanı nasıl öldürdüğünü."

Dilini ağzının içinde gezdirdiği ânı izledim, ıslak saçlarım yanaklarıma yapışmıştı, tesisin içinde olmamıza rağmen üşüyordum. O gözlerimin içine tüm ısrarıyla bakarken ben ayaklarımın altındaki zemini bile hissetmiyordum. Bana bir şey söylemedi, gözleri çok şey anlatıyordu

ama bir süre sonra göz kontağını kestim ve anlattığı her şeyden uzaklaştım.

"Gitmek istiyorum," dedim yanından sıyrılıp yürürken. "Boş zaman vaktimi doldurdum. Yolları da beynime kazıdım. Bir dahakine tahayyülle gelirim."

Tüm ordusunu kaybetse bile düşmanlarının önüne tek başına dikilebilecek bir kumandan gibi önüme geçerek kuvvetli bedenini karşıma bir duvardan farksız şekilde ördü. Kafamı kaldırıp ona nefretle baktım ama onun gözlerinde nefreti ya da diğer duyguları yitiremedim.

"Bir süre seni ben getirip götüreceğim," dedi, sesi kemik gibiydi.

"Buna sen mi karar veriyorsun?"

"Evet," dediğinde dişlerimi gıcırdattım. "Şimdi gidip üzerine kuru bir şeyler giysen iyi edersin, bağım farelerinden farksız görünüyorsun."

"Ben böyle iyiyim," dedim kelimelerin üzerine basa basa.

"Umurumda değil. Hasta olursan evden çıkamazsın, evden çıkamazsan da ne halt yiyeceğini bilemem, öyle değil mi?" Bir an gözlerine bakıp kaldım, ondan kaçamayacağımı bile bile, gözlerinin sırtıgına esir bir şekilde attığım adımların her birinde bacaklarımdan vuruluyordum. Gözlerine öyle uzun baktım ki, şimdi gözlerimin kıyısına onun gözlerindeki karanlık okyanustan dev dalgalar yükselerek yaklaşıyordu ve o dalgaların içinde bir ölü kıyıya vuruyordu.

Başımı iki yana sallayıp, tek kelime bile etmeden yanından geçmeye çalıştığım sırada güçlü kolunu belime doladı. Bu dokunuş, beni şakağımdan vurarak kurşun gibi zihnime saplanan mürekkebin tüm mantıklı kelimeleri bulandırmasına neden oldu. Beni önüne çekti, elini iterek ona çatık kaşlarla baksam da dokunduğu yerlere cehennem ateşi sıçramış gibi bir yanma hissi yayılmıştı.

"Dokunma bana!" dedim dişlerimin arasından.

Sadece düz düz baktı.

"Kanka, kızı çekiştirip durma, oyuncak bebek gibi bir oraya savuruyorsun bir buraya, kendimi romantik bir dizideki figüran oyuncu gibi hissettim," dedi Yener sonunda iç çekerek. "Bu gözlerin başrol olmadığım hiçbir sahneyi görmeye tahammülü yok."

"Sen sus," dedi Devran. "Aralarına girme."

"Ama bayanı oradan oraya sarsıyor, hiç hoş değil," dedi Adnan. "Zincir, çırparım seni."

Zincir, Adnan'ın söylediklerini duymuyormuş gibi bana donuk gözlerle bakmayı sürdürdü. Ardından, "Vural," dedi sakince, gözleri ise hâlâ bendeydi. "Onu Nihan'ın yanına götürür müsün?"

"Tamam."

Vural'ın bana doğru ilerlediğini fark etsem de çatık kaşlarımın altında alev alev yanan gözlerimi Zincir'den bir an olsun ayırmıyordum. O da tıpkı benim gibiydi ama onun gözlerinde benim gözlerimdeki alevlerin aksine buzlar vardı. Hırsla dişlerimi sıkarak Vural'a döndüm, gözleri gözlerime anlık dokundu, ardından bakışları benden hızla uzaklaştı ve adımları koridorun diğer ucuna doğru düşmeye başladı. Bana bir şey söylememesine rağmen onun arkasında ilerlemeye başladığımda Zincir'in bakışları sırtımı delip geçen bir mermi gibiydi.

Vural ile karanlık bir koridora girdik, şimdi yağmurun ne kadar şiddetli yağdığını çok daha net duyabiliyordum, koridorun karşısındaki duvardan dışarıda sel gibi yağan bir yağmur olduğunu görebiliyordum. İçerisi aydınlık değildi, camdan sızan gri, mavi bir ışık etrafı loş bir biçimde aydınlatıyordu. Vural, hemen önümdeydi, bense birkaç metre arkasında onu takip ediyordum.

"Sen Zincir'e bakma," dediğinde benimle konuşmuyor gibiydi, sesi hem kısık hem de duygulardan uzaktı. "O da senden farksız. İlk kez başına böyle bir şey geliyor, ne yapacağını bilemiyor ve kendini bize karşı suçlu hissediyor."

Sessizce Vural'ın arkasında yürürken diyecek bir şey bulamadım. Zincir'in ilk kez bir sivil öldürdüğüne inanmıştım ama yine de içim içimi yiyordu işte.

"Öfkelisin, biliyorum ama o da öfkeli. Birbirinizi kırıp dökmek yerine birbirinize destek olursanız daha çabuk atlatırsınız." Vural'ın sesi, ruhumun güçsüz düşen yerlerine dokunmuştu. Adımları bir odanın önünde yavaşladığında burayı ânında hatırladım. "Nihan sana kuru kıyafetler verir. İstersen duş da alabilirsin. Eğer seni Zincir'in eve bırakmasını istemiyorsan Yener ya da Adnan da seni eve bırakabilir."

Bir şey söylemedim. Vural odanın kapısını tıklattı, ardından yavaşça kapıyı açarak kafasını içeri uzattı. Simi'nin havlaması duyuldu, kapının aralığından çıkarak Vural'ın bacaklarına dolandı. Vural eğilip Simi'yi kucağına aldıktan sonra, "Güzelim, müsait misin?" diye sordu içeriye doğru.

Simi, genç adamın yanağını yalamaya başlamıştı. Nihan'ın içeriden, "Evet," dediğini duydum. "Gelsene içeri, George Jetson." Kaşlarımı kaldırdım, bu ismi küçükken çok izlediğim bir çizgi filmden hatırlıyordum.

Vural, "Bir misafirin var, Jane Jetson," deyince bir an gerçekten gülümseyeceğimi düşündüm. Birbirlerine çizgi karakterlerin isimlerini koymaları bana sevimli gelmişti.

"Kimmiş o?" Nihan kafasını dışarı uzattı, beni görünce duraksayıp kaşlarını kaldırdı. "Sırılsıklamsın!" Dudaklarımdaki gülümseme yarım yamalak olsa da Nihan bana sıcak gözlerle bakıyordu. Kapıyı tamamen açarak, "Gelsene," dedi. "Üzerini kurutalım. Hasta olursun."

Vural, Simi'nin başının üzerini öptükten sonra, "Kız kıza takılın," dedi Simi'ye. "Ablaları ısırmak yok."

Simi o kadar tatlı bir ses çıkardı ki, dudaklarım usulca yukarı kıvrıldı, bakışları beni buldu ve Vural'ın kucağında yavaşça kuyruğunu sallamaya başladı.

"Anlaştığımızı umuyorum Judy Jetson," deyince gerçekten yüksek sesle kıkırdadım, Vural ve Nihan bana hayretle baktı. Gerçekten Jetgiller ailesi gibiydiler ve Simi'ye de George ve Jane'in kızı olan Judy'nin ismiyle sesleniyorlardı.

"İçten gülebiliyormuşsun," dedi Nihan nazik bir sesle. "İçeri gel."

Başımı sallayıp Vural'ın yanından geçerek Nihan'ın odasına girdim. Nihan ve Vural'ın arkamda konuştuklarını duyuyordum ama ses içeri çok yankı yapmıyordu. Çekingen adımlarla çift kişilik yatağın önüne doğru yürüdüm, yatakta beyaz nevresim takımı vardı ve nevresimden gelen temiz koku bir anlık bana Muğla'daki evimi hatırlatıp içimdeki endişeyi yerle yeksan etti. Hemen yatağın karşısında aynalı bir elbise dolabı vardı, yanında da bir makyaj masası. Yatağın kenarında Simi'ye ait olan kumu ve kadife yatağı gördüm. Bakışlarımı tekrar kapıya doğru çevirirken bu odanın geçen sefer makyaj malzemelerini kullandığım kızın odasından çok farklı olduğunu düşünüyordum.

İçeriye önce Simi girdi, ardından Nihan girerek kapıyı kapattı ve bana kapının çaprazındaki çift kişilik koltuğu işaret etti. "Bu tesiste böyle bir oda bulmayı beklemiyordun, değil mi?" diye sordu yumuşak, anlayışlı bir sesle. Başımı sallamakla yetindim. "Sen otur, ben senin için giyecek bir şeyler bakayım."

Elbise dolabına doğru yönlendi, koltuğun ucuna oturup ıslak saçlarımı yüzümden çektim. Gerçekten benim burada ne işim vardı? Burada

neler döndüğünü hiç anlamıyordum. Gözlerimi odanın duvarlarında gezdirdiğim sırada duvarlardan birinin tamamen fotoğraflarla dolu olduğunu gördüm. Küçük fotoğraf kareleri şipşak çekimlerden oluşuyordu, hepsi Nihan, Simi ve genelde Vural'ın olduğu fotoğraflardı ama bir fotoğrafta Muşta, yani Hakan Basri Şenkaya, ortalarında duruyordu, sol kolunun altında Nihan vardı, sağ tarafında da Vural, Nihan'ın da kucağında Simi... Bir aile fotoğrafı gibiydi. Bir diğer fotoğrafta Simi koca bir tankın üzerindeydi, bir diğer fotoğrafta Vural, Devran, Yener ve Simi bir aradaydılar, bir fotoğrafta ise Zincir vardı, Zincir'in yanında Vural, kucağında Simi vardı. Adnan'ın kum temizlerken Simi'nin Adnan'ın önünde dikildiği fotoğraf karesi beni anlık da olsa gülümsetti.

Nihan elinde gri bir eşofman takımıyla bana doğru yaklaştı. Katlanmış takımın üzerinde beyaz bir badi vardı. "Bunlar şimdilik idare eder sanırım. Duş almak ister misin?"

Başımı iki yana sallayıp, Nihan'ın elindeki kıyafet yığınını aldım. Çekimser bakışlarım kızın gözlerine tutundu, dudaklarını birbirine bastırarak, "Utanıyorsan çıkabilirim?" dedi.

"Hayır, sorun değil," diyebildim. Nihan bana sırtını dönerek odanın diğer ucuna ilerlemeye başladığında üzerimdekileri yavaşça çıkarmaya başladım. Kız benden daha zayıf ve daha uzun boylu olduğundan eşofman takımı bana hem uzun hem de basen tarafından biraz dar olmuştu. Paçalarımı yüzümde gergin bir ifadeyle hafifçe katlayıp, eşofmanın ceketini üzerime geçirerek gözlerimi Nihan'ın sırtına diktim.

"Burada yaşıyorsun sanırım," dedim tedirgin bir sesle.

"Uzun zamandır." Nihan, odasının penceresini örten kalın perdeyi açtı, yağan yağmurun gökyüzüne çizdiği koyu renk odanın içine devrildi. Omzunun üzerinden bana baktı. "Burası benim evim."

Başımı salladım, ne diyeceğimi bilemediğimden gözlerimi Simi'ye çevirdim, kadife yatağına uzanmış sakince beni izliyordu, patilerini gövdesinin altına almıştı. Islak kıyafetlerimi katlamaya başladığımda, Nihan'ın bakışları beni kıskıvrak kavramaya devam ediyordu.

"Burayı güvenli bulmuyormuşsun sanırım," dedi, ses tonundan bir şey anlamak mümkün değildi, bu yüzden gözlerine baktım. "Sana söyleyebileceğim tek şey, yanıldığın."

"Bilmiyorum," diyebildim. Sonuçta burası onun eviydi, burayı güvenli bulması çok normaldi. Belki de burada olup bitenlerden onun bile haberi yoktu; hoş, ben de burada neler olup bittiğini bilmiyordum.

"Üniversiteyi kazandığımdan beri burada yaşıyorum," demesini beklemiyordum, bana neden bilgi veriyordu? Bu tehlikeli olmaz mıydı? Diğerlerinin gözünde bir şüpheliyken, Nihan bana bir şeyler anlatmayı tercih edecek kadar güveniyor muydu? Kıza tekinsiz gözlerle baktım. Kollarını göğsünün üzerinde bağlayıp, kalçasını pencerenin pervazına yasladı. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi üç," dedim yavaşça.

"Senden küçüktüm buraya geldiğimde," diye mırıldandı, bakışlarımı onun gözlerinden çekmedim, konuyu nereye bağlayacağını merak ediyordum. "Şu an yirmi altı yaşındayım," dedi. "Yani buraya geldiğimde on sekiz yaşındaydım. Yıllardır buradayım, neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü buradan daha güvenli bir yer yok. Doğup büyüdüğüm ev bile bu kadar güvenli değildir."

Sessizce kıza baktım.

"İlk geldiğim zamanlar burada bir sivilin kalması kesinlikle yasaktı ama sevgilimin görev yeri artık burasıydı ve ailem de beni sevgilime, yani Vural'a emanet etmişti. Vural'ı çok severlerdi, özellikle annem onun bir asker olmasının onu daha güvenilir bir insan yaptığını düşünürdü. Kalacak yerim yoktu, Vural yurtta kalmamı istemiyordu çünkü ben onun emanetiydim. Şu an emanet deyince pek itici geldi bana ama bilirsin işte, anneler için evlatları çok değerlidir. Benim annem için de ben çok değerliydim ve birinin bana göz kulak olmasını istiyordu." Yatağın ucuna oturup bacak bacak üstüne attı. "Vural da tesiste kalmak zorunlu olduğundan beni de bu tesise sokmaya karar verdi. Başta reddedileceğini düşünsek bile Muşta sandığımız biri gibi değildi, duyduğumuz o şehir efsanelerinde anlatılan adam değildi, beni hiç düşünmeden tesise kabul etti, beni buradan saydı ve bu gördüğün odanın üzerindeki emeklerin sahibi de o."

"Bana bunları neden anlatıyorsun?"

"Muşta'nın asla kötü şeyler yapmayacağını bilmeni istediğim için. Emin ol, onun yetiştirdiği hiçbir asker de düşündüğün gibi karanlık işler yapmaz." Sessiz kalmayı tercih edip kızın gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Derin bir nefes alarak, "Eve mi dönmen gerekiyor?" diye sordu.

"Önce Kestane'yi görmek istiyorum," dedim, sonra durup Nihan'a baktım. "Şey, o gece yaralanan..."

"Onu biliyorum," dedi Nihan başını sallayarak. "Şiddetli bir çarpışmaya maruz kaldığı için bazı kemiklerinin kaynaması zaman alacak. Geceleri ağrı kesicisini ben yapıyorum." Ona bakakaldım. "Ben bir hemşireyim. Okuduğun okulun araştırma hastanesinde görev yapıyorum."

Farkındalıkla başımı salladım, ardından içim buruk bir acıyla doldu. Kestane'nin hâlâ acılar içinde olması içime çok dokunmuştu. Gözlerimi Nihan'ın gözlerine dikerek, "Onu görebilir miyim?" diye sordum umutla.

"Küçük revirde," dedi başını sallayarak. "Elbette, sana onu gösteririm. Küçük revirde genelde timin görev köpekleri tedavi edilir. Onu da orada tutuyoruz."

Onun iyi bakıldığını bilmek içimi rahatlatsa da onu görmeye ihtiyacım vardı. Çok acılar çekmiş olmalıydı, hatta hâlâ acılar çekiyordu. Nihan eğilip Simi'nin başını okşadıktan sonra, "Gidip Kestane'ye bakalım," dedi bana. "Eminim seni görmek ona daha iyi hissettirecektir."

Başımı yavaşça salladım. Nihan'ın odasından çıktığımızda yağmurun şiddetli sesi koridoru inletiyor, boydan cam olan duvardan zemine yağmurun gölgeleri düşüyordu. Nihan önde, ben onun arkasında koridorda ilerlemeye başladık, bir araya saptık ve şimdi daha dar bir koridordaydık. Burası diğer koridorların aksine daha karanlık ve havasızdı. Bir süre yürüdükten sonra kapılardan birinin önünde durdu, kapının kenarındaki gri tabelada siyah harflerle *Köpek Timi Revir Alanı* yazıyordu. Burada böyle bir bölümün olmasına şaşırsam da aslında o gecenin tek şanslısının Kestane olduğunun da farkındaydım.

Nihan revirin kapısını açınca, içeriden sert bir kuru mama kokusu dışarıya vurdu, yüzümü buruşturarak içeriyi görmeye çalıştım. Nihan girip bana kapıyı araladı, içeride beyaz bir floresan yanıyordu, ağır adımlarla odaya girdim. Beklediğimden daha büyük görünen revire baktım. İçeride oldukça geniş kafesler vardı, tüm kafeslerin içinde konforlu görünen minder yataklar vardı. Muhtemelen tedavi edilen canlar burada dinlendirilip bakılıyordu. Kafeslerden birinde siyah bir K9 köpeğinin olduğunu fark edince eğilip kafese baktım, K9 gözlerini usulca araladı, patileri çenesinin altında bir biçimde yatıyordu, hâlsiz görünüyordu.

"Bu Dost," dedi Nihan. "İki hafta önce bir göreve katıldı, görevde yaralandı, şimdi iyi. Birkaç güne kalmaz ayaklanır. Ciddi bir ameliyat geçirdi."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı, parmaklarımı kafese yaklaştırdığımda, Dost'un gözleri aralık duruyordu, zararsız görünüyordu ama yine de

bana hırlamıştı. İrkilerek geri çekildim, Nihan eğildi, parmaklarını kafese yaklaştırırken bakışlarını bana çevirdi.

"Yaralı olduklarında her zamankinden daha savunmasız olduklarından kendilerini koruma ihtiyacı duyarlar, bu yüzden seni uyarıyor," dedi Nihan, parmaklarını Dost'un ıslak, siyah burnuna sürttü. "Her şey yolunda, dostum. İyisin. Bu akşam için bir ziyafete ne dersin?" Gülümseyerek bir süre Dost'un burnunu okşadı, ardından doğrulup kalktı ve kafeslerin içinde ilerlemeye başladı.

"Kestane'yi biraz daha uzak bir yere aldım," dediğinde onu takip ediyordum. "Diğerlerinden korkmasını, kendini yabancı hissetmesini istemedim. Henüz aramıza yeni katılmış olsa da birkaç kafes uzakta tedavisi devam eden Cango ile dost oldular gibi, birbirlerine tepki veriyorlar."

Kalbim heyecanla çarpmaya başlamıştı. "Cango kim? O da mi timden?"

"Evet," dedi Nihan. "Ama Cango pek uyum sağlayamadı, biraz aksi bir erkek, kaba kuvvete fazlasıyla başvuruyor." Kafeslerden birine doğru eğildi. "Bak, bu Cango. O kadar aksidir ki, katıldığı operasyonlardan birinde bir adamı yakaladı fakat ciddi zararlar vererek yakaladı. Adam da ona zarar vermiş. Şu an iyi, iki gün içinde çıkışı yapılacak. Cango çok sağlam bir çocuktur, değil mi Cango?"

Gür bir havlama sesi odanın duvarlarını inletince yüreğim ağzıma gelmişti, eğilip Cango'ya baktım. Bu bir kurt köpeğine çok benziyordu, Cango da tıpkı K9 gibi simsiyahtı ama gözleri maviydi, gök mavisi... Uzun süre köpeğe baktıktan sonra bakışlarımı ondan ayırdım.

"Kestane ile dost mu oldular?"

"Öyle görünüyor, birbirlerine tepki veriyorlar ve düşmanca bir tepki değil."

Bir dost edindiğini bilmek bana güç vermişti. En azından bu hikâyenin bir mutlusu olmalıydı. Sokaklarda geçen koca bir ömrün ardından belki de şimdi sıcak bir yerde olmak ona iyi hissettiriyordu, kim bilirdi? Nihan, araya saptı ve kafeslerden birinin kapısını yavaşça açtığını duydum, kalbim gür bir şekilde çarpmaya başlamıştı.

"Bak Kestane, burada kim var."

İlerleyip gözlerimi açılan kafese indirdim. Kestane'nin önce patisini gördüm, ardından güçlükle de olsa kafesten çıktı. Ensesinden ön göğsüne kadar uzanan kan izlerini görmek bir an gerçekten dizlerimin üzerine çöküp hüngür hüngür ağlamaya başlayacağımı hissettirdi. Dizlerimin üzerine çöktüm, beni görür görmez tatlı bir homurtu çıkarıp kafasını

güçlükle de olsa elime sürttü, onu boynundan yavaşça kavradım ve ona sarıldım. Bu duygu, gözlerimden akmaya başlayan yaşların doğumunu başlatan bir ebe gibiydi.

"İyisin," dedim gözlerimden yaşlar dökülürken, Kestane'nin tırtıklı dilini yanaklarımda hissettim, gözyaşlarımın üzerinden geçip onları silmek ister gibi temizledi. Beni gördüğüne çok mutlu olmuş gibi görünüyordu, çok uzun bir zaman geçmemişti ama sanki yıllardır beni görmemiş gibi özlem doluydu. Belki de onu bu denli heyecanlandıran, bu ortamda tanıdığı tek insanı görmekti.

"Çok güçlü bir çocuk," dedi Nihan, bizi izlediğini hissettim ama dönüp ona bakmadım. Kestane'ye daha sıkı sarılarak onu bağrıma bastım. Tüm bedeni ağrılar, derin sancılar içinde olmalıydı ama yine de mutlu görünüyordu. İyi olacağını bilmek, içimdeki ağrıyı biraz olsun bastırıyordu.

"Öyledir," dedim Kestane'nin başının üzerini öperken. "O çok güçlü bir çocuktur. Beni daima koruyup kollardı, beni eve geçirir ve diğer dostlarının bana zarar vermesini engellerdi."

"Sokaktaki çocukların çoğu maalesef kötü muameleye maruz kaldıkları için hırçınlaşabiliyorlar," dedi Nihan, sesi üzgün geliyordu.

"Evet," diye fısıldadım. "Bazıları da kötü muameleye maruz kaldıklarından dolayı insanlara yaklaşmıyor, çağırdığımızda bile kaçıyorlar. Sokaklardan birinde yedikleri tekme, azar, onlara diğer sokakta okşamak için uzanan ele tedirginlikle bakmalarına neden oluyor." Kestane'nin tüylerini öpüp yutkundum. "Keşke onları bizden korumanın bir yolu olsa."

"Keşke." Nihan, derin bir nefes aldı. "Seni gördüğüne epey sevinmiş görünüyor."

"Ben de onu gördüğüme çok sevindim. Keşke onu alıp götürebilsem," diye fısıldadım, Kestane söylediğim şeyi anlamış gibi kafasını yanağıma sürttü, bu beni gülümsetti ama gözlerim topladığı yaşlardan dolayı yanmaya başlamıştı.

"Burada çok daha güvende olacaktır," dedi Nihan, güven veren sesine rağmen kalbimdeki tedirginlik öyle büyüktü ki, kimsenin hiçbir sözcüğü benim içimdekileri bastırmaya yetmeyecekti.

"Buraya çok güveniyorsun," dedim sonunda konuşma ihtiyacı duyduğumda. Nihan'ın bakışlarını üzerimde hissettim, Kestane'nin başını öpüp gözlerimi Nihan'a çevirdim. "Sana göre burası çok güvenliyken, benim için yeterince güvenli değil."

"Henüz burayı bilmediğin ve kimseyi tanımadığından olmasın?" Kaşlarını kaldırarak yüzüme bakmaya başladı. Konuşmayacağımı anlayınca devam etti: "Hayatının hiçbir noktasında bir insana güvendin mi bilmiyorum ama eğer güvenmenin ne olduğunu bilseydin, karşında güvenen bir insan varken ve sana ne kadar güvenli olduğunu hissettiren cümleler kuruyorken böyle karşılıklar vermezdin. Güvenmek nedir bilmiyorsun, değil mi?"

Gücüm her ne kadar içini keşfetmeyi bekleyen dev dalgalar gibi yükselip kayalıklarıma çarpmak istese de aslında tükenmenin eşiğindeydi ve belki de bu son yükselişiydi. Gözlerimde tedirginliğin yeniden filizlenmeye başladığını fark ettiğimde, bakışlarını Nihan'dan ayırdım. Bir insana nasıl güvenilirdi, bunu bilmediğim doğruydu. Hatta tüm hayatımı bir güvensizliğin var ettiği tedirginlikle, daima kalbimde ve ruhumda olan büyük bir huzursuzluğun gölgesinin altında geçirmiştim.

"Bunları konuşmak istemiyorum," dedim sadece. "Ne sen beni tanıyorsun ne de ben seni."

"Doğru," dedi Nihan. "Ve sen tıpkı beni tanımadığın gibi, sana göre her şeyin suçlusu olan o askeri de tanımıyorsun."

Doğruydu. Zincir'i tanımıyordum, aslında kim olduğunu bilmiyordum ve bana kalırsa ömrümün sonuna dek bunu bilmeden yaşamaya devam edecektim. Ne o kendini bana ne de ben kendimi ona tamamen açmayacaktık. Bu işin sonu nereye varacaktı bilmiyordum ama her şey bittiğinde biz birbirimize karşı hâlâ birer yabancı olmaya devam edecektik.

"Bana nasıl davrandığını görmedin," dedim sertçe. "Sanki o gece yaşanmamış, her şeyin suçlusu o değil de benmişim gibi davrandı."

"Her şeyin suçlusunun o olduğunu mu düşünüyorsun sahiden?"

Nihan'ın kaşları hayretle havaya dikilmişti, elindeki anahtarlığı yavaşça çevirip başını iki yana sallarken düşünceler onun da zihnini bir yumru gibi doldurmuşa benziyordu.

"Hissettiğin suçluluk o kadar büyük ki, kendini aklayabilmek için herkesi suçlayabilirmişsin gibi duruyor. O gecenin yaşanmasına tek sebep o değil. O geceye dön ve tekrar düşün, bence düşünmeye ihtiyacın var. Yeterince kaçmışsın, şimdi düşünme zamanı."

Kestane çenesini dizime sürtünce, gözlerimi köpeğin kan lekeleriyle dolu tüylerine indirdim. Gecenin en büyük izlerini taşıyan ben değildim, Kestane'ydi. Kim bilir ne kadar korkmuş, nasıl büyük acılar çekmişti. Burnumdan verdiğim nefes onun tüylerine dökülerek tüylerini geriye

doğru yatırırken onun çenesinin altını usulca okşamaya başladım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Yüreğimi esir alan bu suçluluk duygusunun doğurduğu her eylem, sonunda birini suçlama isteğini sırtında taşıyordu. Evet, Zincir haklı değildi ama ben de haklı değildim. Evet Zincir suçsuz değildi ama ben de suçsuz değildim.

Revirin kapısının açıldığını duyunca irkildim, Kestane kulaklarını dikerek sesin geldiği yöne çevirdi bakışlarını. Nihan'ın adımları kapıya doğru düşmeye başladı ve ardından yere düşen bir diğer adım seslerini duydum. Postalların altında ezilir gibi ses çıkaran yerden anladığım kadarıyla gelen bir askerdi.

"Onu burada bulacağıma emindim," dedi Zincir, sesi soğuk bir namlu gibiydi ve gecenin ortasında şakağıma yaslanmış gibi hissettiriyordu. "Hadi, gidiyoruz."

Yavaşça doğrulup kalktım, Kestane yorgun bakışlarını yüzüme çevirmişti. Avucumu başına sürterek geri çekildim. "Tekrar geleceğim, oğlum," dedim kısık sesle.

"Seni kapıda bekliyorum," dediğini duydum Zincir'in, ardından, "Nihan, sağ ol," dedi.

"Sorun değil ama aranızdaki husumetin son bulması ikiniz açısından da iyi olur. Bu hem ikiniz hem de tesis için gerekiyor. Orta yolu bulun."

"Endişe etme," dedi Zincir onu telkin etmek istiyormuş gibi ama sesi böyle bir durumda bile soğukkanlı, mesafeliydi.

"Beni yanlış anlama," dedi Nihan kendini açıklamak istiyormuş gibi. "Sadece, biliyorsun... Boka battık."

"Siz değil," dedi Zincir üzerine basa basa. "Tesisten hiç kimseye zarar gelmeyecek."

"Seni yalnız bırakmazlar," dedi Nihan, kaşlarını çattığını hissettim. "Bırakmazlar değil, bırakmayız. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, Nihan ama buna gerek yok," dedi Zincir betondan daha sert, daha soğuk bir sesle. Sesine çarpsam, kemiklerimi kırarmışım gibi hissediyordum.

"Buna gerek olup olmadığına biz karar veririz, sen değil. Hadi, kızcağızı evine bırak. Bence onun da dinlenmeye, kendiyle baş başa kalmaya ihtiyacı var." Nihan'ın bakışlarını üzerimde hissetsem de bakışlarımı Kestane'den ayırmıyordum. Zincir'e yaklaştığını hissettim, yavaşça fısıldadı: "Kafası epey karışık, sana gibi görünse de aslında en çok kendisine öfkeli. Onun üzerine gitmeyi kes."

Zincir, buna cevap vermedi.

"Gidiyorum ama geri geleceğim," dedim onların yanımdaki varlıklarına aldırış etmeden. "Sen her zamankinden daha iyi olacaksın. Bir dahaki sefere gelirken sana elimde ne zaman görsen üzerime atladığın tarçınlı kurabiyelerden de getireceğim, sözüm olsun." Eğilip kurumuş kanlarla kaplı tüylerinin üzerini öptüm. "Şimdilik hoşça kal."

Kestane, sanki beni anlıyormuş gibi bir ses çıkardı, bu ona karşı hissettiğim sevginin daha da harlanmasına neden olurken dolu gözlerimi ellerimin tersiyle silerek sırtımı Kestane'ye döndüm. Nihan, bana belli belirsiz bir gülümsemeyle baktıktan sonra Kestane'ye doğru ilerledi. Bakışlarım Zincir'in buz sıcağı gözlerine çarparak dengesini kaybettiğinde, o gözlerin enginlerinde en soğuk kış sabahına rastlamıştım. Yanından öylece geçip çıkışa doğru ilerlemeye başladım, bir süre arkamdan gelmese de sonra adımları beni ürkütecek sesler çıkararak yere düşmeye ve ensemde ilerleyen bir ölüm gibi beni takip etmeye başladı.

Arkamdan geldiğini bilmek beni gerçekten geriyordu. Karanlık, dar, havasız koridorda yağmurun gürültüsü zihnimi allak bullak ederken diken üzerindeymiş gibi yürüdüm. Tamamen camdan oluşan duvarın önüne geldiğimde adımlarım yavaşladı ve Zincir konuştu: "O köpeğe çok düşkünsün."

"Onun bir ismi var."

"Biliyorum," dedi. "Kestane."

Dişlerimi gıcırdattım, Zincir'in bana doğru yaklaştığını hissetmek bedenimin gerilmesine neden olsa da yerimden kıpırdamadan aramızdaki mesafeyi sıfıra indireceği anı beklemeye başladım. Tam arkamda durdu, sıcak bir şekilde burnundan dökülen nefesini ensemde hissedebiliyordum.

"Üzerine gelmek istemedim," demesiyle sesinin zihnime bir yıldırım misali düşmesi bir oldu. İrkildim, sesinin bu kadar çok, sanki kalbimin olduğu yerdeymişçesine yakından gelmesini beklemiyordum. "Sadece beni suçlayıp duruyorsun, buna bir son vermek zorundayız."

"Kendin dedin. Bundan sonra senin düşmanın değil miyim?"

Burnundan sert bir nefes verince, nefesin sıcaklığı başımın üzerini kara bulutlar gibi kaplayarak düşüncelerimi içinde yakan bir ateşe dönüştü.

"Öyle değil desem bile bana düşmanına bakar gibi bakmaktan vazgeçmeyeceksin, Matmazel Zeki," dedi kısık, nahif yükselen sıcak nefesli sesiyle.

"Bana şöyle seslenmekten vazgeç. İsmim var benim."

"Biliyorum," dedi tıpkı az önceki gibi. "Zeliha."

Gücümün bende kalan son kırıntılarını kullanıyordum. Bana bu kadar yakın olması, sesinin zihnime ait bir fırtına gibi hissettirmesi, o gece yarattığı kâbusun beni çemberinin içine alarak nefesimi kesmek ister gibi sıkması ve kelimelerindeki o içime çapa gibi saplanan korku duygusu... Bunlar benim için çok fazlaydı.

"İsmin ne bilmiyorum," dediğimde bir an bu söylediğim benim kulağıma bile bir sızlanma, yakınma gibi gelmişti. Sonra kendimi toplayarak, "Umurumda da değil," diye mırıldandım. "İnsan tanımadığı birine düşman olamaz. Sen beni düşmanın gibi de görebilirsin, müttefikin olarak da görebilirsin. Sen benim için kırk kat el gibisin."

Yüzünü tehditkâr bir biçimde saçlarımın içine yaklaştırarak, "Biliyorum," dedi. "Ama kötü bir haberim var, Matmazel Zeki. Tam böyle aramızda kırk nefes payı bile yokken de sesimi duyacaksın..." Beni sırtımdan iterek yürümemi sağladı. "...kırık adım uzakken de sesimi duyacaksın."

Yere düşen adımlarının sesini duydum, bedenim buz kesmişti.

"Hatta o kadar çok sesimi duyacaksın ki, ağzından çıkan kelimeleri benim söylediğimi sanacaksın."

İçimde yarattığı enkaz alanı yeteri kadar büyük değilmiş gibi bir de kasırga olup, darmaduman ettiği şehrimin üzerinden geçerek tozumu dumanıma savurmak istiyordu.

Aniden ona doğru dönmemle ıslak saçlarım havada bir kırbaç gibi şakıyarak önce onun boynuna sonra da kendi suratıma çarptı. Yangın yeri gibi alev almış gözlerimi gözlerine onun ruhundaki karanlığa meydan okur gibi diktiğimde, boğazının gerginliğinde bir sandal gibi çıkıntılı duran âdem elması, boğazı boyunca kayarak bir nehrin içinde ilerliyormuş da dalgalarla mücadele ediyormuş gibi savruldu. Gözlerindeki buz sıcağı ise hâlâ tenimin üzerine saplanmış ucundaki alevlerden soğuk yayılan meşaleler gibiydi.

Gök gürültüsünün sesi ortamızdan bir kılıç sıyrığı gibi geçti.

"Neden avucunun içinde olduğunu kabul edemiyorsun da böyle sana mecburmuşum gibi konuşuyorsun? Ben nefes aldığım sürece, bana mecbur olan sensin. Bunu sakın unutma," dedim gözlerimi tek bir an olsun bile kırpmadan onun buz sıcağı gözlerine bakarken.

"Yanlışın var," dedi Zincir, sesi kurumamış beton gibiydi. "Ben kimsenin avucunun içinde değilim. Ama eğer istersem, sen benim avucu-

nun içinde olursun." Gözlerini gözlerime resmen mühürlemişti. "Anlatabildim mi?"

"Karşında kim olduğunu bilmiyorsun," dedim üzerine basa basa. "İstesem seni tüm bu söylediklerine pişman edebilirim. Edebileceğimi sen de biliyorsun."

Bana söylediklerim onu bir an gerçekten güldürecekmiş gibi baktı, aramızdaki bakışmanın trafiği çok yoğundu, artık onun gözlerinde adım atacak yer bulamıyordum ama gözlerini ilk kaçıran da ben olmak istemiyordum.

"Gidiyoruz," dedi, ıslıklı nefesi yüzümün sınırlarını sıyırarak geçti, omzunu omzuma yavaşça çarparak yürümeye başladı.

Gözlerimde gerçekten bir yorgun ifade olmalıydı, aynaya baktığımda göreceğim görüntüden gerçekten korkuyordum ama onun karşısında çok güçlü durmak zorunda olduğumun da farkındaydım. Bana baktığında ne gördüğünü merak ediyordum. Uykusuz, yorgun, korkularıyla savaşan küçük bir kız mı görüyordu? Oysa ben bunlardan ibaret değildim. O bana baktığında ne görüyorsa, ben bundan daha fazlasıydım.

Zincir'i takip etmeye başladım. Adımları benimkinin üç, dört katı büyüklüğündeydi. Ona yetişmek için koşar adımlarla ilerlemem gerekiyordu. Uzun bacaklarını kullanarak saniyeler içinde koridorun diğer ucuna varmıştı. Muşta'nın odasının önünden geçerken kapının açık durduğunu fark ettim, bakışlarım yavaşça omzumun üzerinden odanın içine doğru kaydı ve karanlık koridorun gizlediği bedenim onun görüş alanına girmese de masasının arkasında oturan Muşta'yı görebiliyordum.

Mavi gözleri elinde tuttuğu kalemdeydi, kalemi iki parmağının arasında tutuyor, gümüş rengi kalemi büyük bir dikkatle izliyordu. Hatta dikkatini kaleme öyle çok vermişti ki, ne gözlerini kırpıyor ne de sanki nefes alıyordu.

Donup kaldım. Nedendir bilinmez onun bu dikkati bana çok küçükken hatıralarıma gömdüğüm bir anıyı tekrardan hatırlatmıştı. Babamın tıpkı böyle dalgın bakan gözlerle elinde tuttuğu kravatı izlediği o an... Elimde pembe elbiseli bir bez bebekle onu kapının aralığından böyle izlediğim bir an... Her gece hesap yaptığı masasının önünde oturmuş, kravatı öyle dikkatli izlemeye koyulmuştu ki, kapıyı aralayıp kafamı içeriye uzattığımı, hatta ona seslendiğimi bile duymamıştı. Yağmurun gölgesi, Hakan Basri Şenkaya'nın odasının zeminine şekiller çiziyordu.

"Yürümeyecek misin?" diye sordu Zincir, sert sesi koridorun diğer ucunu çınlatsa da Muşta'nın dikkatini dağıtmaya yetmemişti, hatta Muşta kaleme öyle çok dalmıştı ki sanki Zincir'in sesini bile duymamıştı.

Zincir'e cevap vermeden yavaşça odaya yöneldim, aralık duran kapıyı biraz daha ittim ve iki kaşımın ortasında belirmiş merak yarığıyla onu izlemeye başladım. Hakan Basri Şenkaya gözlerini kalemden bir an olsun ayırmıyordu. Mavi gözlerinde gerçekten durgun, hatta biraz da yorgun bir ifade vardı. Zihnini yoran sorunların sesini kesmiş gibiydi ama sanki ruhundaki sakinliğin asıl nedeni, ruhunun kan kaybediyor oluşuydu. Onu henüz tanımasam da görmeye alışkın olmadığım bir şekilde görüyor olduğumdan dolayı şaşkındım.

Mavi gözler yavaşça doğrularak gözlerime tutundu, beni karşısında bulmayı beklemiyor olduğundan ruhundaki sıkıntıyı saklamak ister gibi kaşlarını çattı ama daha sonra ondan çekinmemi istemiyormuş gibi ifadesini yumuşatmaya çalıştı. Gözlerim kalemi tutan parmaklarına kayarken bedenim buz tutmuş gibiydi, ne diyeceğimi bilemiyordum ve öylece kapısını araladığım için bana kızmasından korkuyordum.

"Size gideceğimi haber vermek istedim," diye yalan söyledim gözlerimi kalemden ayırmadan.

Bakışlarım güçlü parmaklardan sökülür gibi ayrılarak gözlerine tırmandı, çelik mavi gözlerinde daha önce rastlamadığım bir sakinlik vardı.

"Seni burada gördüğüme sevindim, Zeliha," dedi, sesi ılık değil, aksine kutuplardaymışım gibi hissettirecek türden soğuktu ama bakışları öyle değildi; onun mavi gözlerinin içine baktığımda korku değil güven verdiğini hissediyordum. Ama yine de o güven veren mavi gözlerinde karanlık bir ifade vardı.

"Sorular yok mu?" diye sorduğumda duraksar gibi oldu, yavaşça yutkundum. "Cenan Kaplaner hakkında."

Mavi gözlerin dehlizlerinden biri ellerini yukarı kaldırıyor ve yardım çığlıkları atıyordu sanki. Yoksa sadece bana mı böyle geliyordu? Onu zora sokmuşum hissi boğazımdan aşağıya bir endişe kırığı gibi kayarak, boğazıma saplanarak ve orayı yarıp parçalayarak indi. Hakan Basri Şenkaya, şimdi o gece gördüğüm adamdan daha karanlık hissettiriyordu ama tuhaf bir biçimde o gece onu gördüğümde hissettiğimden daha fazla güven veriyordu. Sanki onu ve çevresindeki her şeyi karanlık yutmuştu.

"Soruları sorsam bile cevapları alamayacağım," dedi. "Gidip dinlen, Zeliha. Seni fazlasıyla yorduk."

"Kapınızı çalmadan girdiğim için özür dilerim," dedim, parmaklarının ucunda tuttuğu kalemi yavaşça çevirip sakince yüzüme baktı.

"Bir önemi yok," dedi, bakışlarını yüzümde uzun uzun dolaştırdı. "Benimle sizli bizli konuşmana gerek yok."

"Ama siz..."

Yorgun, cansız bir gülüş eşliğinde başını iki yana salladı. "Basri abi ya da Hakan abi yeterli. İstersen Muşta da diyebilirsin. Madem buraya girip çıkacaksın, aradaki mesafeyi biraz olsun kaldırabiliriz, Zeliha. Üstelik ben sana isminle hitap ediyorum, yanına herhangi bir ek koymadan."

"Deneyeceğim," diye fısıldadım.

"Deneme, Zeliha. Yap."

"Peki, Basri abi," dedim zoraki bir şekilde.

"Hadi git şimdi, dinlen biraz." Kalemi yavaşça gümüş renkli kutusunun içine kaldırdı, parlak metal kutuyu tok bir ses eşliğinde kapatıp gözlerini tekrar yüzüme çevirdi. "Hadi."

Odasından çıkarken kafam allak bullaktı. Koridorun sonunda Zincir beni bekliyordu, yüzünde belli etmemeye çalışsa da gergin bir ifade vardı. Tam önüne gelip yorgun gözlerimi ona çevirdiğimde, "Neden onun odasındaydın?" diye sordu sert bir sesle. "Seni o mu çağırdı?"

"Kendim girdim."

"Kapıyı çalmadan mı? Çıldırmış olmalısın."

"O senin aksine kibar biri," diye homurdandım. Bana garip garip baktı ama umursamadan yanından kayarak geçtim. "Evime gitmek istiyorum. Biraz yürüdükten sonra taksi çağırabilirim, beni senin ya da başkasının bırakmasına lüzum yok."

"Mantıksız mantıksız konuşma," dedi sadece, sonra hiç konuşmadık ve birlikte tesisten çıkarak sağanak yağmurun altında arabasına doğru yürümeye başladık.

Arabasının içi soğuktu. Hava o kadar çok kararmıştı ki tavan lambasını yakması gerekiyordu ama bunu yapmadı, karanlık aracın farlarından dökülen ışık dağ yolunu ikiye yardı ve araç engebeli arazide ilerlemeye başladı. Bedenim kuru olduğu için hâlimden memnundum, ıslak kıyafetlerimi tesiste unuttuğum içinse tedirgindim.

Eve kızlardan önce ulaşırsam üzerimdeki kıyafetleri açıklamak zorunda kalmazdım ama Çolpan çoktan eve varmış olmalıydı. Dağın dik yokuşunu inmeye başladığımızda gözlerimi ön cama çevirdim ve şeh-

rın yorumuna başlayın içlerinden ne kadar uzakta olduğumuzu bir a daha fark etmiş oldum.

Tereddütlü bir şekilde, herhangi başka bir cümle kurmadan, "Hayatında biri var mı?" diye sordu, sesindeki umursamazlığa takılma yanım bile olmadı çünkü sorduğu soru gözlerimin yokla irileşmesine dön oldu.

Ellerimi dizlerime bastırarak ona omzumun üzerinden garip garip baktım ama bana değil, doğrudan yola bakıyordu.

"Ne diye soruyorsun?"

"Gül yüzüne merakımdan sormuyorum," dedi iğneli bir sesle. "Hayatında biri var mı, yok mu?"

Onun boğazına yapışıp tırnaklarımı tenine geçirmek, beyaz surat morarana kadar boğazını sıkmak istiyordum. Bunu yapamayacağım için dişlerimi sıkarak profilini izlemeyi sürdürdüm. Sonunda ona baktığımı fark etmiş gibi gözlerini kısaca bana dokundurdu, buz sıcağı gözlerinde bir umursamazlık, soğukluk, mesafe ama bir yandan da kötü hissettiren bir alay vardı.

"Bu sorunun seni bu denli heyecanlandıracağını düşünmemiştim." derken sesindeki alay şimdi zehir kadar yoğun kıvamlıydı. Burnumdan sert bir nefes verip, ona olan nefret duygum daha da kabarırken gözlerimi yola çevirdim. "Cevap verecek misin, Zeliha?"

"Hayır, vermeyeceğim," dedim düz bir sesle.

"Buna cevap verene kadar evet ya da hayır diyebilir, konuyu burada kapatabilirdin. Çocuk gibisin." Araç yerden havalanıyormuş gibi hızlanınca sertçe yutkundum. "Kaç yaşındaydın sen, üç mü?"

"Kendin çok büyükmüşsün gibi konuşma," dedim, evet benden birkaç yaş büyük olduğuna emindim ama görüntüsüne bakılırsa aralarındaki en genç asker o gibi duruyordu. Birden alayla güldüğünü duydum, bakışlarım ona çevrildi ama bir şey söylemeden arabayı sürmeye devam etti. "Ne gülüyorsun?"

"Gülmedim," dedi sadece ama gözleri hâlâ alayla parlıyordu, nedenini anlayamamıştım. "Ve senden bir cevap bekliyorum."

"Ne diye soruyorsun?"

"Var ya da yok demek bu kadar zor mu?"

"Sana herhangi bir cevap vermek zorunda değilim," dedim sertçe. "Hem ne diye bunu soruyorsun? Varsa, beni onunla mı tehdit edeceksin bu sefer?"

Aracın silecekleri otomatik bir ses çıkararak çalıştı, yağmurun damlalarını ön camın yüzeyinden sıyırarak temizledi, aramızda ölümcül bir sessizliğin ilk adımları atıldı. Ona karşı çok öfkeli hissediyordum kendimi, aynı şekilde onun da bana karşı öfkeli olduğuna çok emindim ama bunun umurumda olduğu söylenilemezdi.

Araç şehir merkezine indiğinde yağmur da sanki şehre daha seyrek düşüyormuş gibi yavaşlamıştı, silecekler şimdi belli aralıklarla çalışıyor, ara sıra buğulanan trafiğin görüntüsünü berraklaştırıyordu.

"Senin arabanda görülüp durmam ne kadar doğru?" diye sordum gözlerimi ona çevirip, profiline uzun uzun, dik dik bakarak ama bana cevap vermedi. "Durdur arabayı, buraya kadar. Buradan sonrasını kendim gidebilirim. Her an sırtından bir bıçak darbesi yiyecekmişsin ve o bıçağın sahibi ben olacaknışım gibi davranmayı kes."

"Bak, dilli düdük," dedi sert bir nefes vererek. "Çocuk parkında değiliz, seni bilmem ama ben çocuk da değilim. Oyun arkadaşınmışım gibi davranmayı bırak."

"Ne oyun arkadaşından bahsediyorsun?" Ona yüzümde engel olamadığım bir tiksintiyle baktım. "Tazecik bir yaraya parmağını bastırıp duruyorsun, şunu kes! Senin için kan görmek çok normal olabilir ama benim için değil, anladın mı? Normal davranmamı bekliyorsun ama benim bunun için zamana ihtiyacım var."

"Benim zamanım yok."

"Senin neyinin olup olmadığı benim umurumda değil," dedim. "Anlasana, burnuma kadar boka battım ve sen beni elimden tutup içine gömüldüğün bataklığa çekiyorsun beni. O gece orada olduğun için sana minnettarım ama yine o gece orada olduğun için senden nefret ediyorum."

Zincir, bu söylediklerim onu öfkelendirmekten başka hiçbir işe yaramıyormuş gibi aracın gazına yüklendi, araç kükreyerek öne doğru atılırken ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Beni oradan oraya arkamızda atılar varmış gibi koşturması beni iyileştirmiyor, daha da derinlerine sürüklüyordu içine gömülü durduğumuz o karanlık bataklığın.

"Neden böyle davranıyorsun? Görmüyor musun? O geceden sonra hissettiğim tek şey mahvolduğum. Her şey gözlerimin önünde oldu." Avuçlarımı yüzüme bastırıp sinirle güldüm. "Neden benden soğukkanlı bir askermişim gibi davranmamı istiyorsun? Ben senin gibi değilim, anlasana."

Ellerim yüzümdeyken bir süre sessiz kaldı, ne düşündüğünü, nasıl baktığını bilmiyordum ama içimden bir ses, yine hissiz gözlerle önün-

de akıp giden yolu izlediğini söylüyordu. Onun önünde bu hâlde olmak benim için telâketti, çok kötüydü ama yine de hislerimi görmesini istemiyordum. Ona tamamını gösteremeyecek olsam da en azından neye yol açtığını bilmesi gerekiyordu. Benden kendisi kadar soğukkanlı olmasını bekleyemezdi, bu insafsızlık olurdu.

Araç aniden daha da hızlanınca avuçlarım yüzümden kayarak boynuma indi, bulanık bakan gözlerimi yola çevirip güçlükle yutkundum. Zincir, konuşmuyordu, sanki kelimeleri saklandıkları yerden çıkarıyordu.

"Sadece biraz sabret," dediğinde sesi ifadesizdi ama ondan bu cümleyi kurmasını beklemiyordum. "Her şeyi yoluna sokacağım, sadece biraz daha sabret."

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldadım. "Eninde sonunda her şey ortaya çıkacak. Bir insanı canından ettik, sadece sen değil, ben de ettim. Beni okulumdan edecekler, bir daha babamın yüzüne bakamayacak konuma getirecekler, seni de..." Duraksadım. "Bir daha asker olamamaktan korkmuyor musun hiç?"

Buna cevap vermedi.

Oysa onun cevabı zihnimdeydi, *"Bir Türk askeri hiçbir şeyden korkmaz."* Zihnimde bunu söylese de dili sessizdi, sanki o cümleyi kurabilecek kadar kendine güvenmiyordu bu defa. Görevinden olma düşüncesi tıpkı benim gibi onu da ürkütüyor olmalıydı. Ürkmese bile en azından bu durumu düşünmek onu kötü etkiliyordu, buna emindim.

"Sen de tıpkı benim gibi korkuyorsun, değil mi? O yüzden bu kadar sertsin, o yüzden bana karşı bu kadar acımasızsın." Burnumu çekip başımı anlayışla salladım. "İkimiz de birbirimize karşı kin duyuyoruz ve bu elimizde değil, değil mi?"

"Zeliha, artık bu konuşmaya bir son vermezsen bir çocuğu ağlatmak zorunda kalacağım ve bundan hiç hoşlanmam."

"Bana kin duyuyorsun, değil mi? Hayatını mahvettiğimi düşünüyorsun," dedim üzerine giderek, ne dediğimi pek bilmiyordum, duygularım çok büyük darbeler alıp sallanmaya, dengesizleşmeye başlamıştı.

"Ne duymayı bekliyorsun?"

"Bu işkenceyi ne zaman bitireceksin?" diye sordum. "Ben daha yolun başında yere düştüm, görüyor musun?"

"Görüyorum," dedi. "Ağlayıp zırlayıp duracaksan arabayı durduracağım, bu yağmurun altında sıçan gibi gideceksin evine."

"Ağlamıyorum ben."

"Gözlerin dolu dolu yüzümü izliyorsun," dedi, bana bakmamaya devam ediyordu, direksiyonu sıktığını ve parmak boğumlarının ölümü hatırlatırcasına bembeyaz kesildiğini gördüm. "Şunu kesmezsem ben keserim."

"Ne?"

"Birlikte birkaç saniye sonra köşeyi dönecek olan tırın altında kalırız," dediğinde sesindeki ruhsuzluk bir an onun benimle alay ettiğini düşünmeme neden olur gibi oldu ama saniyeler içinde köşeyi dönen kırmızı tırı görünce sırtımı sertçe koltuğa bastırıp iri iri gözlerle yaklaşmaya başlayan tıra baktım. Büyük bir hızla ona doğru ilerliyorduk.

"Ne yapıyorsun?" diye sorabildim sesim sarsılır gibi titrerken. "Çıldırdın mı?"

"Yolun başında nasıl düşülür biliyor musun?" Gaza biraz daha kökledi, tekerleklerden kıvılcımlar çıktığını hissettim.

"Kes şunu! Öldüreceksin bizi."

"Yolun başında düşülür, sonra da kalkılır," dediğinde gözlerini yoldan ayırmıyor, ayağını her defasında daha sert bir şekilde gaza bastırıyordu. "Devam edersin, topallayarak ya da acılar içinde; belki de ayakların olmadan, sürünerek. Ama devam edersin." Gaza biraz daha yüklenince aracın camları sarsılmaya başladı. "O yolu sadece ölürsen yürüyemezsin." Gözlerini kıstığını gördüm. "Madem yürüyemiyorsun, benim attığım adımların bir anlamı kalmaz. Madem yürüyemiyorsun, ölüm geldiğinde ona gülümse."

"Ölmek istemiyorum!" Tam direksiyona atılacağım sırada bir elini direksiyondan çekerek elimi havada yakaladı, bu kadar hızlı hareket ediyor olması ve duyularının keskinliği beni dehşete düşürmüştü, diğer eliyle direksiyonu sertçe kırdı. Aracın tekerleklerinin ıslıklı çığlığı tüm bedenimin kaskatı kesilmesine neden olurken araç diğer şeride geçip hızla ileri atılmaya devam etti. Tır yanımızdan geçip, yoluna devam etmeye başlamıştı.

"Biliyorum," dedi. "O yüzden yürüyeceksin."

"Sen..." Derin, bedenimin sarsılmasına neden olan düzensiz nefesler alırken ona dehşet içinde bakıyordum, gözlerimdeki akmak için fırsat kollayan yaşlar ise artık kupkuruydu; gözlerimde sadece korku vardı.

Gözlerini yavaşça bana çevirdi. "Güzel," dediğinde tam gözlerimin içine bakıyordu. "Artık ağlamıyorsun."

"Ben..." Zincir, cümlemi kurmama izin vermeden gözlerini yavaşça yola çevirdi. neden ağladığımı düşündüğü süre boyunca yüzüme bakmamıştı anlamıyordum; anlamadığım bir şey daha vardı, neden böyle bir adamdı? Onun yanında olduğum sürece, hep yüreğim ağzımda mı yaşayacaktım? Kalbim buna en fazla ne kadar dayanabilirdi ki? Dayanabileceğini hiç sanmıyordum ama birdenbire içimi kaplayan o karamsarlık kayboluvermişti. Çok tuhaftı, iğrenç olduğunu düşündüğüm şeyler yapıyordu ve bu şeyler anlamsızca bana iyi geliyordu.

Sokak lambalarının ışıklarının altında ilerleyen aracın içinde bir süre hiç konuşmadık. Bağlar'a çıkan yola girdiğimizde araç artık daha yavaştı. Cenan'ın ikimizi enselediği pastanenin biraz ilerisinde duran aracın motor sesi kesilince, dışarıda yeniden yağmaya başlayan sağanak yağmurun sesi karanlık aracın içini doldurdu.

"Yarın okula falan gelme," dedim, sesimin sakin çıkması bir an beni duraksatsa da o bunu normal karşılamıştı. Beni sakinleştiren o muydu gerçekten? Hiç konuşmuyor, ön camdan dışarıyı izliyordu, silecekler çalışmadığı için aracın ön camı buğulu görünüyordu; sokak ışıkları o buğulu görüntünün arkasında esrarengiz bir tablo gibi görünüyordu.

"Her neyse," diye mırıldandım cevap vermeyeceğini anladığımda.

Aracın kapısını açmamla keskin soğuk, yağmur damlalarına karışarak bedenime saldırdı. Islanmayı umursamadan kendimi araçtan dışarı attım, yağmur anlık görüş alanımı felç etse de Zincir'in aracın kapısını sertçe açtığını duydum. Yağmurun altında sırılsıklam olan saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp ona doğru döndüğüm sırada hızla aracın önünden dolandı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan beni bileğimden yakalayarak kendine doğru çekti. Gözlerim şaşkınlık ve biraz da öfkeyle aralandı, tam ağzımı açıp bir iki laf edecektim ki, Zincir'in bir eli belime kaydı, beni belimden sertçe kavrayarak kendine yapıştırdı. Yağmur yeri göğü inleterek yağmaya devam ederken bana konuşma şansı vermeyeceğini anlamıştım.

Dudakları dudaklarıma aniden bir aracın bir bedene çarparak o bedeni metrelerce sürüklediği gibi çarpıp, ruhumu bedenimden âdeta sürerek uzaklaştırdı. Gözlerim iri iri açıldı, bedenim kaskatı kesildi, donup kaldım ama Zincir, beni öpmeye devam etti.

Ben bir yalanın ensesinde duruyordum.

Ve adını bile bilmediğim bir adamın dudakları dudaklarımdayken yağmurun kirpiklerime vuruşu bile gözlerimi kapatmama yetmiyordu.

6. ZEHİRLİ DUDAKLAR, UYUTMAYAN KELİMELER

♪: Death, Voice of the Soul

Bir insan size her şeyi yoluna sokacağını söylerse, ona inanmayın; her şey işte tam da o anda yolundan çıkacak.

Dudakları, sokak lambasının altında yırtık paltosuna sarılırken çıplak ayaklarını izleyen evsiz bir çocuğun kalbindeki sıcaklık gibiydi. Ama yine dudakları, şeytanın o sokak lambasına dokunup ışığı söndürüşü, o çocuğun karanlığa gömülüşü, aniden yağmurun bastırışı ve kötülüğün bir ruha yayılışı gibi soğuktu.

Zihnimde bir kadın çanlara dokunuyor, saat on ikiye vuruyor, çanlar birbirine çarparak çalmaya başlıyordu; kibritçi kız son kibritini bir evi yakmak için kullanıyor, uyuyan güzel, prensi zehirlemek istediği için dudaklarında zehirle onu öpmesini bekliyor, pamuk prenses, cadının kalbini söküp aynada kendi yüzünü izliyordu.

Sindirella, o camdan ayakkabıyı sadece acı çekmeye alışkın olduğu için giyiyordu; prens bir daha onu bulamıyordu, Sindirella da zaten o geceden sonra bir daha yürüyemeyeceğini biliyordu.

Bir de çirkin ördek yavrusu vardı, hiçbir zaman güzelleşmiyordu, suyun içinde öldürdüğü kuğuları izliyordu.

O beni öpüyordu, anlatılan tüm güzel hikâyelerin sonunda hep biri ölüyordu.

Sadece Sindirella, o ne ölebiliyor ne de yürüyebiliyordu.

Ona karşılık vermedim ama dudaklarını tadan, cehenneme girmeden cehennemi görebilirdi. Donmuş elimi kaldırıp aramıza sokacak gibi oldum, onu itmek için... Ama o yine beni şaşırtan bir manevrayla elimi havada yakalayıp, avucumu kendi göğsüne bastırdı.

Neden bunu yapıyordu bilmiyordum ama ayaklarıma vurduğu zincirlerin şangırdadığını, gitmenin artık bana ne kadar uzak bir kavram

olduğunu iliklerimde bir yangın gibi hissediyordum. Dudaklarımı hareket ettirmesem de o beni öpüyordu; o beni öpüyordu ve bir insanın hiç günah işlemeden de cehennemde yanabileceğine inanıyordum.

Lütfen, dedim içimden. Neden böyle söylediğimi bilmiyordum ama beni bırakması gerekiyordu. Onu paralayabilir, tokat atıp geri çekilebilirdim ama refleksleri benim eyleme dökeceğim her şeyi saniyesinde parçalara ayırabilecek kadar kuvvetliydi.

Zincir'in yumuşak dudakları gitgide derinleşen öpücüğü zihnimde bir kum fırtınası yaratmıştı ama asıl tuhaf olan o fırtınada savrulan düşünceler değil, kalbimdi.

Üst dudağı iki dudağımın arasındaki yerini alınca gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım; yağmur onun suretini benden gizliyordu ama öpüşü o kadar derindi ki ben ne olduğunu tam olarak algılayamıyordum. Aniden elimi bırakıp yüzümü iki avucunun arasına aldı, alt dudağını da iki dudağımın arasına yerleştirdi ve ben hareket dahi edemezken o öpüşmeyi kendi başına sürdürdü.

Başta bir buza dokunuyormuşum gibi hissettiren o öpücük, sanki anlam verilemez bir hisle dolmuş, derinleşmişti ve bu beni daha da darmaduman ediyordu. Tam gücümü toplayıp onu iteceğim esnada dudakları dudaklarımdan ayrıldı ama mesafemiz, benim kalbimi tekletecek kadar yakındı. Ona inanamayan gözlerle baktım, nasıl bir tepki vermem gerektiğini yemin ederim ki bilmiyordum. Zincir'in buz yangını gözleri gözlerime resmen çivi gibi çakılmıştı; içimde cam, çerçeve ne varsa hepsini indiriyordu o gözler.

Yüzüm hâlâ onun avuçlarının içindeydi, yüzlerimiz çok yakındı ve nefesi yüzüme dökülürken ne diyeceğimi bilmiyordum. Sadece ona vurmak, bağırmak, çığlık atarak ondan uzaklaşmak, sonra da saatlerce ağlamak istiyordum. Ama tüm bunları neden istediğimi bilmiyordum.

Gözlerimiz iğne gibi yağan yağmura rağmen birbirlerinden ayrılmıyor, sanki ayrılamıyordu. Zincir, beklenmedik bir şekilde yüzüme tekrar yaklaşınca kalbim yerinden hopladı, beni yeniden öpmemesi için dua etmeye başladığım sırada yanağı yanağıma sürtündü ve dudaklarını kulağımda hissettim.

Nefesi, zihnime zehir gibi yayıldı.

"Ben Gurur," dediğinde fısıltısı sertçe yutkunmama neden oldu. "Tam arkanda da Cenan var. Memnun oldum."

Beynimde bir fırtına şimşeği çaktığında, bir an yapabildiğim tek şey aralıklı dudaklarımla öylece yanağım onun yanağına yaslı şekilde donup kalmak oldu. *Gurur*... İsmi buydu. Dahası, arkamda Cenan Kaplaner vardı ve Gurur'un dudaklarının izi dudaklarımda kalmıştı.

Gurur, kollarını yavaşça belime sardı, anlık bir uyum sağlama içgüdüsüyle kollarımı onun boynuna sarmak istedim ama kollarım tutmuyordu. Cenan'ı kandırma düşüncesi... Bu düşüncenin o zehirli kokusu ondan yayılıyordu. Gurur, yavaşça benden ayrıldı ama tuhaf bir şekilde bunu yaptığında tekrar yüzüme bakmadı.

Neler olduğunu anladığımda, yabancı bir adamla öpüşmem sona ermiş ve ben o adamın ismini, adam beni öptükten sonra öğrenmiştim.

Gurur'un belimdeki ellerini hatırladım, gözlerindeki buzlardan daha ılıktı, hatta yağan yağmurun tenime hapsettiği ıslaklık ve soğukluğu bile dindirecek türden bir sıcaklıktı bu.

Gurur, bana bakmadan arabasına yöneldiği sırada, "Sabah seni okula bırakırım," diye seslendi, bunu Cenan Kaplaner duysun diye bu kadar sesli söylemiş olmalıydı. Zihnimin derinliklerinde patlak veren o düşüncenin gölgesi büyüdü, beni altına alarak karanlığına gömdü ve Cenan'ı bu şekilde kandırmamız gerektiğini fark edip, bunun ne kadar yanlış olduğunu düşünsem bile ona uymaya karar verdim. Ama nedense o anı, dudaklarının dudaklarımla birleşerek ruhumu bedenimden ayırdığı anı unutamıyordum.

İzlendiğimi hissediyordum. Allak bullak olmuş, yere düşerek etrafa savrulmuş hislerimi bir an evvel toparlamam, sonucu ne olursa olsun bu oyuna ayak uydurmam gerekiyordu. Artık yaşanacakların bir açıklaması olamazdı, beni ikinci kez bir askerle görmesi, bana karşı olan tutumunun daha da şüpheci olmasına neden olacaktı ve buna izin veremezdim.

Her ne kadar içimdeki adalete ihanet etmiş gibi hissetsem de bu böyle olmak zorundaydı.

Onun dudaklarındaki zehri dudaklarımdan ve hatta düşüncelerimden ne kadar sürede atabilirdim bilmiyordum ama bu toksin gibi histen bir an evvel kurtulmam gerekecekti.

Gurur, aracın kapısını açtı, gözleri yağan yağmurun altında saniyeler sonra beni bulduğunda, Cenan tarafından izlendiğimi biliyordum ama onu görememek içimdeki korkuyu biraz olsun bastırıyordu. Belki de bu korkuyu bastıran biraz önce yaşananlardı. Bunu düşünmemem gerekiyordu.

Ruhumu, onun zindanlarında çürümeye mahkûm edemezdim.

"Gurur," dediğimde, benden ayrılmak üzere olan gözleri yeniden yüzüme hapsoldu. "Seni seviyorum," diye mırıldandım. "Kendine dikkat et."

Onun göğsüne, hiç ummadığı anda bir hançer saplayıp, gözlerinin içine bakarak öleceği ânın gelmesini beklesem dahi bana böyle büyük bir şaşkınlıkla bakamazdı. Bakışları gözlerimde takılıp kaldı, eli hâlâ açık duran kapıdaydı; şaşırma sırası ondaydı. Onun buz sıcağı gözlerine baktım, o gözler şimdi zifir renginde görünüyordu. Dudakları birbirine dikilmiş gibi sımsıkı dursa da sanki bu kelimeler onun zihninin ağzını açık bırakmıştı.

Yola doğru döndüm, kafamı az yana çevirsem Cenan Kaplaner'i göreceğimi biliyordum ama cesaretim kırılmasın diye bunu yapmadım. Gurur'u arkamda bırakarak yokuş gibi yukarı doğru giden kaldırımı tırmanmaya başladım. Yağmur şimdi daha şiddetli yağıyor, sırılsıklam bedenime rağmen ruhum yanıyordu.

Söylediğim her kelime, şimdi ruhumda kanıyordu; burnumu ruhuma yaslayıp onu koklasam, yalnızca kelimelerin açtığı yaralardan akan kanın kokusunu alırdım. Kelimeler ruhuma saplanmış, saplandıkları yerde derin, kapanması zor yaralar açmıştı. Karşıya geçip ara sokağa saptığım anda dudaklarımdaki yangın büyüdü, içimde anlam veremediğim o his ateşi yükselerek zihnime sıçradı. Adımlarım hızlandı, bedenimi taşımak ilk kez bu kadar güç geliyordu.

Binaya giriş ânımı hatırlamıyorum, merdivenleri nasıl tırmandığımı, saçlarımdan, yüzümden ve tenimden yağmur damlaları akarken eve nasıl girdiğimi hatırlamıyorum. Sırtımı kapıya yaslayıp, dehşet içinde duvarı izlemeye başladığım ânı ve parmaklarım usulca dudaklarımı örterken kalbimin amansız çırpınışlarını hatırlıyorum sadece.

Keşke bunu hatırlamasaydım.

Sesi, gözleri, nefesi ve dudakları zihnimdeydi. Ne kadar eğilirsem eğileyim, baktığımda dibini göremediğim o uçurumun karanlık dibinden bana sesleniyor gibiydi; adımı söylüyor, beni sesine çağırıyordu. Bir adım daha atsam, kıyısında durduğum uçurumun dibinde bulacaktım kendimi ama ben, isteğim dışında uçurumun kıyısında kendimi kaybetme dansıma girişmiş bulunmuştum.

Şanslıydım, ev boştu ama birazdan biri mutlaka evde olurdu. Üzerimdeki Nihan'a ait, çoktan sırılsıklam olmuş kıyafetleri çıkarırken ellerim titriyordu. Islak kıyafetleri çalışma masamın altındaki pufa sererek

çıplak bir şekilde saç kurutma makinesiyle ıslak saçlarımı kurutmaya başladım. hemen çaprazımda, odamın giriş kapısının yanındaki aynaya kaydı gözlerim. Çıplak bedenime bomboş gözlerle baktığım sırada saçlarım makinenin üflediği rüzgârla uçuşuyordu.

Ben ne yapıyordum?

Kaşlarımın ortasında aynada onunla karşılaşana dek fark etmediğim bir yarık oluşmuştu. Ayaklarımda bir dermansızlık vardı, hatta ellerimde, bileklerimde...

Gurur... İsmi buydu.

Devran'ın söyledikleri kısa süreliğine kafamda dönmüş olsa da sonunda bunu daha fazla düşünmenin, beni daha büyük bir çıkmaza sürükleyeceğini fark ederek üzerime elbise gibi olacak bir tişört giyip yemek yapmak için mutfağa geçtim. Basit bir ton balığı salatası yapıp, Çolpan gelene kadar sofrayı kurardım ama Çolpan'ın nerede olduğu konusunda da pek bir fikrim yoktu.

Sadece bir salatayı yapmak, bir insanın bir saatine mâl olabilir miydi? Benim olmuştu. Sık sık elimde sımsıkı tuttuğum bıçakla bileğimi alnıma yaslamış, kah kaşlarımı çatmış, kah yüzümü buruşturmuş, dura dura yapmıştım salatayı. Gözlerimden akmaya başlayan yaşların sorumluluğunu gözlerimin içini yakan soğana yüklemiştim ama aslında içten içe öyle olmadığının bilincindeydim.

Kapının kilidi çevrildiği sırada elimdeki salata tabağını mutfak masasına götürüyordum, omzumun üzerinden kapıya baktım, kapı yavaşça aralandı ve ıslak şemsiyenin kapatıldığını gördüm, ardından Çolpan, üzerinde kırmızı bir yağmurlukla içeri girerek yağmurluğun şapkasını geriye doğru attı. Kıvırcık saçları daha da kabarmıştı, yüzünde yoğun bir memnuniyetsizlik vardı.

"Aptal herif ya," diye söylendi, tabağı masaya bırakırken kıpkırmızı gözlerle ona bakmaya devam ettim.

"Kim?"

"Sunumuma boka bakıyormuş gibi bakan heriften bahsediyorum." Çolpan, kapıyı kapatıp şemsiyeyi kapının yanındaki boşluğa yasladı. Şemsiyeden kayarak yere düşen yağmur damlalarına kaydı gözüm, ardından tekrar arkadaşıma baktım.

"Çok mu kötü geçti?"

"Çok mu, mu?" Gözlerini devirdi. "Berbattı. Bir de otobüsü kaçırdım, durak ağzına kadar doluydu, saçakların altında da duramadım. Rezalet bir gün geçirdim."

"Otur da bir şeyler yiyelim," dedim, sesimdeki durgunluğu sezmiş gibi bir süre dikkatle yüzüme baktı. "Yemek yerken ayrıntılı anlatırsın."

Yağmurluğun fermuarını indirdi, çıkarıp köşede üçümüze göre olan küçük askılığa astı, derin ıslıklı bir nefes alarak ayağındaki botları da çıkarıp ayakkabılığa koydu ve adımları masaya doğru düşmeye başladı.

"Erken mi geldin sen?" diye sordu merakla.

"Evet," diye yalan söyledim vicdan azabı çekerek. "Gelince uyuyakalmışım, yemek yapamadım. Ben de bize salata yaptım."

"Salata daha iyi, ağır bir şeyler yemek istemiyorum çünkü yemek yedikten sonra yatıp uyumayı düşünüyorum." İçeriye doğru baktı. "Ayça gelmedi mi?"

"Yok."

"Doğru ya, mesaj atmıştı bana. Tamamen aklımdan çıkmış."

"Hıhım, bana da söyledi." Sessizce çekmecelerden birer çatal çıkardım, masaya ekmek ile birlikte çatalı getirirken Çolpan yorgun bir şekilde huysuzlanıyordu. Birlikte bir şeyler yedik, yemek yediğimiz süre boyunca Çolpan sunumuyla ilgili olanları anlatmış, bense sessiz kalmıştım.

Yarın yine Cenan Hoca'yı görecek olmam beni çok geriyordu. Acaba şüpheleri biraz olsun kırılmış mıydı? Yoksa bu yaptığımız onun ilgisini daha çok üzerime mi çekecekti? Bilmiyordum. Umut ettiğim tek şey, Cenan Kaplaner'in bir an önce yakamdan düşmesiydi çünkü sırf bunun için bu gece ruhumdan büyük parçalar kaybetmiştim.

Aslında bu konuda Gurur'dan çok Basri abinin planlarına güveniyordum. Gurur'u düşünmenin, kaşlarımın her seferinde daha büyük bir şiddetle çatılmasına neden olduğunu fark ettiğimde düşüncelerimi ondan uzaklaştırıp daha çok Basri abi ve Cenan Kaplaner ile ilgili şeyleri düşünmeye çalıştım ama her seferinde Gurur, düşüncelerimin kapısını yumrukluyor, ben kapıyı açmayınca da kapıyı kırıp içeri dalıyordu.

Çolpan, "Ee?" diye mırıldandığında artık koltuğun üzerindeydik, gözlerim bir süredir televizyonda oynayan bir yemek yarışması programındaydı. Şef olmak isteyen yarışmacılar kozlarını paylaşıyordu ama daha çok kameralara oynuyor gibi duruyorlardı. Dirseğimi koltuğun sırtına bastırmış, yüzümü tek avucumun içine almıştım. Avucumun üzerinde duran yüzümdeki sıkıntıyı gidermeye çalışarak gözlerimi Çolpan'a çevirdim.

"Hım?"

"Bu kadar sessiz kalmazdın, anlatacak bir şeyin yok mu yahu?" Kaşlarını kaldırdı. "Şu an okulda olup bitenleri anlatman gerekiyordu."

"Bir şey olmadı ki."

Çolpan, bana uzun uzun baktı, bir an çok tedirgin hissetmiştim. "Zel," dediğinde sesi ciddiydi. "Hocalardan biri seni rahatsız mı ediyor?"

"Hocalarımız öyle insanlar değil," dedim hızlıca.

"Çok isteksiz görünüyorsun," dediğinde yutkundum. "Tuhafsın. Her zamanki Zel değilsin. Sanki biri sana zorbalık yapıyormuş gibi hissediyorum. Bak, seni kesinlikle sıkmak istemiyorum ve yıllardır birbirimizi tanıyoruz, hiçbir konuda seni darlamadım, darlamayı da sevmem ama son günlerde çok garipsin." Uzanıp elimi tuttu. "Bak, bazen böyle şeyler olabiliyor. Sana iyi not teklif ederek senden yararlanmaya çalışan biri varsa, söyle."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Dedim ya, hocalarımız öyle insanlar değil."

"Bu tamamen mental bir durum yani..." Bana anlayışla baktı. "Peki, seni daha fazla sıkmayacağım ama bir şeylerin yolunda gitmediğini düşünmeye devam edersem her zamanki Çolpan olmayacağım. Anlaşıldı mı?" Gözlerimin içine baktı. "Sen benim için değerlisin. Ayça da sen de. Ve son günlerde böyle olman beni bile rahatsız ediyorsa, bir şey olduğunu düşünmemiz çok normal."

Başımı salladım. "İçsel bir problem, çözdüğümde her şey eskisi gibi olacak," diye mırıldandım.

"Şu görüşüyorum dediğin adamla mı ilgili peki? Gerçekten son soru bu."

"Hayır hayır," diye mırıldandım, nereden böyle bir yalan uydurma gereği duymuştum ki? Aniden dudaklarım sızladı, gözlerimi Çolpan'dan kaçırdım. "Dedim ya, içsel."

"Sana güveniyorum," dedi, bu cümleyi kuracağına keşke bana çok acı, beni yaralayacak bambaşka cümleler kursaydı; eminim bu kadar acıtmazdı söyleyeceği hiçbir şey. Aniden oturduğum yerden kalkmama neden olan cümlesi, onun bana olan bakışlarının sersemlemesine neden oldu.

"Yürüyüşe çıkacağım," dedim. "Hem yağmur da dindi."

"Bu saatte mi?" Kaşlarını çattı. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Yok," dedim yavaşça. "Biraz düşünmek istiyorum. Hem belki bu içsel sorunu kendi içimde çözebilirim."

Çolpan, ikna olmuş gibi görünüyordu ama yine de üzerinde ufaktan bir tedirginlik olduğunu görebiliyordum. "Yağmurluğunu al çıkarken" demesiyle olduğum yerde kaskatı kesilmem bir oldu. Sarı yağmurluğum tesiste kalmıştı. Gözlerimi kırpıştırarak Çolpan'a baktım ama o, bu bakışların özünde ne olduğunu çözemedi.

"Yağmurluğumu okulda bıraktım," dediğimde duraksadı, yüzünde karman çorman bir ifade belirdi.

"Sen eve öylece üzerinde sadece bir kazak varken mi geldin yani? Bünyen yeterince hassas değilmiş gibi hastalığa davetiye çıkarıyorsun." Bana yumuşak bir şekilde gülümsedi, normalde çok umursamaz olan Çolpan, sıkıntılarımın farkındaymış gibi bana ekstra olarak ilgili davranıyordu. Bu hâli benim içimdeki suçluluk duygusunun daha da güçlenmesine neden oluyordu.

Apar topar kalın, boğazlı, beyaz bir kazak giyip altıma da siyah taytımı geçirdim. Beyaz, kalın kazağın üzerine siyah deri ceketimi giymeye karar verdiğimde bir an ceket çok dar gelecek sanmıştım ama giyince öyle olmamıştı. Uzun, kahverengi saçlarımı atkuyruğu yaptım. Çillerim soğuğun etkisiyle beyazlayan tenimin üzerinde kahverengi benler gibi duruyordu. Postallarımı giyip bağcıklarını bağladıktan sonra kapıyı yavaşça çekerek evden ayrıldım.

Belki Kafeler Caddesi'ne yürürdüm. Barlar Sokağı'nın olduğu arada sabaha kadar açık bir kahveci vardı, oradan bir kahve alıp yağmurun ıslattığı sokaklarda başıboş şekilde dolaşarak düşüncelerimden arınırdım. Belki de sadece yürürdüm, beni nereye götürdüğünü bile bilmediğim sokaklara sapardım. Şimdi tek istediğim, evin sınırlarından uzaklaşmaktı.

Kulaklığımı takıp müziği başlattım ve ıslanmasına rağmen hasar görmeyen telefonumda çalan şarkı kulaklıklarımdan sızarak zihnimi doldurmaya başladı. Alt yola inip Süleyman Demirel heykelinin olduğu caddede bir süre önümden geçip giden arabaları izledim. Sağa sapıp ilerlesem, sokak beni Kafeler Caddesi'ne götürecekti ama içimde hâlâ tazecik olan o his, beni o sokağa girmekten caydırdı.

Yağmurun kokusunu ciğerlerime hapsettim, bir süre sustum, gözlerimi yumup yanımdan gelip geçen araçların sesini dinledim. Yağmur bulutları hâlâ gökyüzündeydi ama yıldızlar da artık yağmur bulutlarının arasından seçilecek bir şekilde gökyüzündeki yerlerini almışlardı.

Aniden dudaklarım sızladı, gözlerim aralanırken içinde bulunduğum an kolumu bacağımı koparmak için üzerime çöken bir canavara dönüştü.

Uzun süre kıpırdayamadım, önümden siyah bir Land Rover Defender geçti, heykelin önünden dönerek karşı yoldaki tekel bayisinin önünde yavaşladı ve sonra durdu. Cipin kapısı açıldı, karanlıktan içindeki insanları göremesem de böyle lüks bir model cipi askerleri saymazsak ilk kez Isparta'nın içinde, bu saatlerde görüyordum. Cipin içinden inen sarışın kadını görünce bir an algılarım kadına kilitlendi. Kadının hafızamda var olan biri olduğunu anımsayıp kaşlarımı kaldırdım. Bu genç kadın Süleyman Demirel'de okuyordu, onu tanıyordum çünkü okul dergisinin baş editörüydü ve aynı zamanda psikoloji bölümü son sınıf öğrencisiydi.

Biricik. Biricik Gözüngü. Psikoloji bölümünün en başarılı, gurur öğrencilerinden, okuldaki neredeyse herkesin tanıdığı, Vintage tarzıyla göz dolduran sarışın güzel kız.

Bildiğim kadarıyla Biricik'in iki yıldır süren ciddi bir ilişkisi vardı ama birlikte olduğu adamın bir cipi değil, spor bir arabası vardı. Muhtemelen arkadaşıdır diye geçiştirecektim ki Biricik'in arabasının camına yaklaştığını gördüm. Aracı kullanan her kimse onunla kısa süren bir konuşma geçti aralarında, ardından araçtan uzaklaştı. Vatkalı gömleğinin üzerine hoş bir yağmurluk giymişti, yağmurluğun önü açık duruyordu ve gömleğin etek kısmı da yüksek bel İspanyol paça kotunun içine sokulmuştu. Sarı saçlarını kulağının arkasına itti, kabarık, yoğun kâkülleri alnını örtüyordu. Etrafına dikkatli bakışlar atarak karanlık ara sokağa girip yavaşça uzaklaşmaya başladı. Cip, Biricik gözden kaybolana dek aynı yerde park hâlinde durmaya devam etmişti.

Şarkıyı değiştirerek sola döndüm, aşağı doğru salınmaya başladığımda cipin de harekete geçerek aşağı doğru inmeye başladığını fark ettim ama o yöne bakmadım. Kafam allak bullaktı, çevremde olup biten hiçbir şey umurumda değildi. Bu gecenin izlerini uzun süre silemeyecekmişim gibi hissediyordum; bir daha Gurur'la nasıl birbirimizin yüzüne bakacaktık, bunu bile bilmiyordum. Muhtemelen böyle bir şey onun gibi bir adam için çok normaldi, böyle şeylere anlam yüklemezdi ama işler benim için aynı ilerlemiyordu. Benim için bazı şeylerin çok derin anlamları vardı ve bu anlamlar, boğulmama yetecek kadar derin bir suydu.

Yolun nasıl sonuna geldiğimi bile fark etmemiştim. Otel Barida'nın önüne geldiğimde hemen karşıda park hâlinde duran cip duraksamama yol açtı, bu cip az önce Biricik'in içinden indiği lüks, büyük cipti.

Omzumun üzerinden elimde olmadan cipe bakmaya başladım. Cipin sürücü koltuğu tarafındaki kapı açıktı, cipin ışıkları yanıp sönüyordu. Biraz sonra karşıdaki ara sokaktan uzun boylu bir adamın karanlığı peşine katarak cipe doğru yürümeye başladığını gördüm. Adam cipin önünde durup telefonunu açarak kulağına yasladığı an benim şok içinde donup kaldığım andı çünkü bu adam Devran'dı.

Gözlerim şaşkınlıkla irileşti, Devran bir süre aracın önünde telefonla konuşmaya devam etti, ardından telefonu kapatıp siyah kotunun cebine koyarak kafasını kaldırdı ve bana baktı. Sanki beni tam karşısında görmek onun için çok normal bir durummuş gibi yüzündeki kaskatı ifade bir an çözüldü, bana aydınlık gözlerle baktı. Onunla konuşmalı mıydım bilmiyordum ama başımı sallayarak selam vermekten ileri gidemedim.

Cipin kapısını sertçe kapatıp sağına soluna bakarak karşıdan karşıya geçti, bana doğru ilerlediğini fark edince karnım kasıldı ama renk vermemeye çalışarak sırtımı ağaca yaslayıp otelin önünde dikilmeye devam ettim. Sadece iki koca adımda koskoca yolu aşmıştı sanki, bunu uzun bacaklarına borçlu olmalıydı.

"İyi geceler," dedi tam karşımda durarak, kaldırımın üzerinde olmadığı hâlde benden epey uzun durduğundan kafamı kaldırarak ona baktım.

"Sana da."

"Yürüyüşe çıktın?" dedi sorar gibi, içleri iri olan koyu renk gözleri yüzümün ortasında duruyordu ama benden şüpheleniyor gibi bakmıyordu; bana bir tanıdığına bakar gibi bakıyordu.

"Evet," dedim, ne demem gerektiğini bilmiyordum ama yüzümün aldığı şekilden bir şeylerin yolunda gitmediğini anlaması çok normaldi. Devran, bir süre yüzümü izledi, bana öyle dikkatli bakıyordu ki sanki birkaç saat önce Gurur'la yaşadığımız şeyleri görebiliyordu; oysa bunun imkânı olmadığını biliyordum ama endişe yine de yüreğimi kazıyıp duruyordu.

"İstersen seni eve bırakırım," dedi yavaşça, ona ret dolu bir tavırla bakıp başımı iki yana salladım. "Zincir'le yine bir sorun mu çıktı?"

"Hayır," dedim. "Gurur'la bir sorun yok."

Onun adını söylemem Devran'ı anlık şaşırttı, birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra, "Demek sana ismini söyledi sonunda," dedi, başımı olumlu anlamda salladığımda dudakları belli belirsiz yukarı kıvrıldı ama iri gözleri tıpkı diğerleri gibi karanlık bakıyordu. "Bu da bir adım."

"Ondan bir adım bekleyen yok," dedim ama bunu söylerken bile dudaklarım sızlıyordu. Bu sızıdan nefret ettiğimi hissettim. Gurur'dan nefret ettiğimi hissettim. Bu durumda olmaktan, her şeyin böyle olmasından nefret ettiğimi hissettim.

Kaşlarını havaya dikerek, "Peki yarın tesisi teftişe gelecek misin?" diye sordu, sesindeki alayı solumak anlık kaşlarımı sertçe çatmama neden oldu ama Devran'ın kötü bir niyeti olmadığını anlayabiliyordum. Yine de içimdeki öfke ateşi öyle kuvvetliydi ki, içine aldığı her şeyi acımasızca, çatır çatır yakabilirdi.

"Gelmeyeceğim. Hem sizin haberiniz varken gelmemin hiçbir anlamı yok."

"Bu çat kapı geleceğim mi demek oluyor?"

"Belki," dedim omuz silkerek. "Sadece onun etrafımda olmasını istemiyorum. Yarın okula falan gelmeye kalkarsa onu yumruklarım, şaka yapmıyorum."

Devran, burnundan sert bir nefes verip güler gibi bir ses çıkarsa da yüzü kemik gibiydi.

"Onu yumruklamak için epey yüksek bir sandalyeye ihtiyacın olacak desene."

Alayına aldırış etmeden, "Merak ediyorum," dedim Devran'ın gözlerinin içine, tam dibine bakarak. Kaşlarını kaldırıp neyi merak ettiğimi sorgulayan bir bakış gönderdi bana. "Son sınıf Psikoloji öğrencisi Biricik Gözüngü'yü nereden tanıdığını merak ediyorum."

Duraksayacağını, hatta yüzündeki ifadenin tamamen mermere dönüşeceğini düşünmüştüm ama öyle olmamıştı. Aksine, sanki onun gözlerinin içine bakarak soru sormamışım gibi büyük bir sakinlikle beni izlemeye devam ediyordu.

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Demeye çalıştığım... Biricik Gözüngü'yü tanıyor musun?"

"Hayır," dedi, bu cevabını öyle beklemeden, öyle duru, öyle düz bir biçimde vermişti ki başka biri kesinlikle ona inanırdı ama ben gözlerimin neyi gördüğünü iyi biliyordum.

"Tanımadığın insanları arabana alıyorsun yani?"

"Seni de tanıdığım söylenemez ama sana seni eve bırakmayı teklif ettim," dedi, ona afallamış gözlerle baktım. "Onu da tıpkı seni tanıdığım kadar tanıyorum, fazlası değil." Cümlelerin üzerine basarak konuşuyor-

du. Kalın sesi, kurduğu cümlelerin zeminine korku duygusunu tohum gibi ekiyor, onunla konuşanların içinde korku duygusu filizleniyordu.

Yoksa Biricik ve Devran arasında, tıpkı Gurur ve benim aramda olduğu gibi cinayetle başlayan bir hikâye mi vardı? *Yok daha neler.* Yoksa Devran da tıpkı Gurur'un bana yaptığı gibi Biricik'e gördüğü bazı şeyler yüzünden şantaj mı yapıyordu? *Abartıyorsun, Zeliha.* Kalbim panikle çarpmaya başlasa da Devran'ın gözlerine derin bir sakinlik duygusuyla bakmayı sürdürdüm.

"Anlıyorum," dedim.

"Güzel. Şimdi, seni eve bırakıyor muyum yoksa yoluna kendin mi devam edeceksin?"

"Kendim devam edeceğim," dedim sakinliğimi koruyarak. Devran, birkaç saniye daha gözlerimin içine hareketsizce baktı, ardından başını sallayarak beni onayladı.

"Öyleyse tekrardan iyi geceler, Zeliha."

"İyi geceler, Devran," dedim yüzüne dik dik bakarken ama bu işin peşini bırakacağımı düşünüyorsa, kesinlikle yanılıyordu.

Devran, sırtını bana döndü, Kâmil Koç otobüsü tam önümüzden geçti ve Devran otobüsün arkasından karşıdan karşıya geçip cipine doğru ilerlemeye başladı. Cipe atlayarak karanlık sokağı terk ettiği anı ağaca yaslanarak izledim. Biricik Gözüngü olayının altında bir şeyler olduğunu düşündüğüm için bu olayın peşini bırakmayacaktım ama olayı eşelerken kesinlikle Devran'a bunu hissettirmeyecektim. Önce Biricik ile konuşmam gerekiyordu.

Gece benim için yatağın içinde döne döne uykusuz geçti. Dudaklarımdaki sızı bir türlü geçmiyor, gözlerimi ne zaman yumsam beni kendine çekerek gözlerini gözlerime mıhladığı anı görüyordum; bu benim için gerçek bir işkenceydi. O kadar dalgındım ki sabah okula giden ilk otobüsü kaçırmış, bir sonraki otobüsü beklerken aniden bulanan mideme yenik düşerek bir köşede kusmuştum. Sonunda okula gelebildiğimde midem hâlâ bulanıyor, başım kafamı yerinden koparmak istememe neden olacak kadar şiddetli ağrıyor, görüş alanım uykusuzluktan bulanıyordu ve ilk dersi kaçırmıştım.

Merdivenleri her an düşüp yere yığılacakmışım gibi kara zorla tırmanıp, Cenan Hoca'nın yetişemediğim ilk dersinin devamı olan ikinci derse girmek için koridorda ilerlemeye başladım. İlk derse girmediğim için kesin daha fazla gözüne çarpacaktım şimdi ama elimden ne gelirdi?

Dersliğin önünde durduğumda aslında gitmek için bir şansım vardı ama kaçmak, onun ilgisini daha çok çekeceğinden yavaşça dersliğe girip, mola verildiği için boş olan sınıfın içinde ilerlemeye başladım. Arka sıralardan birine oturmak lehime olabilirdi, belki de benimle konuşmaz, beni görmezden gelir, ders anlatıp giderdi. Ama içimde bir yer vardı ve bu yeri, bunun böyle olacağına hiç inandıramıyordum.

Arkamdan sınıfa giren iki kızın arasında geçen konuşmada kurulan bir cümle tüm dikkatimi darmaduman edince, telefonum sertçe masanın üzerine düştü ve kızlar irkilerek bana baktılar. Kumral, düz saçlı kız şöyle söylemişti: "Cinayet olabileceğini duydum ama bilmiyorum, herkes olayın bir intihar olduğunu söylese de bazıları buna inanmıyor."

"İnanmayanlar kim? Bal gibi de intihar, adam cinnet geçirdi diyorlar." Sarışın kız, lastik bir tokayla saçlarını topladı, kızın adının Melisa olduğunu biliyordum ama onunla daha önce hiç konuşmamıştım. Bakışları beni buldu, yüzünde bir tebessüm belirdi. Ben de ona gülümsedim ama gülümserken dişlerim kırılacakmış gibi hissetmiştim.

"Bilmiyorum valla, sadece bir söylenti."

"Böyle şeylere kafa yoracağına vizeleri düşün," dedi Melisa, yayılarak yerine oturdu. "Cenan Hoca'nın elinden çekecekmişiz gibi duruyor."

"Sorma ya. Hem çok asık suratlı hem de hiçbir şeyi beğenmiyor. Bize nasıl baktığını gördün mü? Birer aptala bakıyormuş gibi bakıyordu."

Elime aldığım kalemi yavaşça çevirmeye başlayıp onların konuştukları konudan uzaklaşmaya çalıştım. Cenan Kaplaner ile karşılaşmaya hazır hissetmiyordum kendimi. Bana nasıl bakacağını, bana nasıl yaklaşacağını, bana neler söyleyeceğini kestiremiyordum ama içimden bir ses, bir şekilde benimle yeniden iletişime geçeceğini söylüyordu.

Kapıda birinin varlığı dikkatimi dağıttı, sanki gözleri doğrudan üzerimdeymiş gibi hissettirmişti. Bakışlarımı kapıya çevirdiğimde anlık donup kaldım, Cenan Kaplaner kapıda duruyor, sessizce beni izliyordu. Elinde mavi bir dosya tuttuğunu gördüm, dosyanın içinde bir sürü poşet dosya yığını vardı ve poşet dosyaların içi de kâğıtlarla doluydu.

Gözleri bir kaplanın gözleri gibi bakıyordu; biraz asi, güçlü ve keskin... Sanki tek yanlış bir hareketimde beni parçalayacak kadar öfkeliydi ama bu öfkenin merkezinde ben yoktum, Cenan Kaplaner'in yüzünü güzelleştiren her bir parça, öfkenin eseri gibi duruyordu.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan ona bakmaya başladım ama aslında ona bakarken bile yüreğim ağzıma geliyordu. Cenan Kaplaner,

gözleriyle konuşuyordu; bir şeyler söylemiyordu, ağzını bile oynatmıyordu ama bakışları, yüreğimde fırtınalar koparıyordu. Bir an gece olan her şeye şahit olduğunu hatırladım. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve dudaklarım boşlukla sızladı; bu kaşlarımın sertçe çatılmasına neden olurken gözlerimi önümdeki masaya indirdim. Cenan Kaplaner, bir süre daha kapıda durdu, ardından tekrar oraya baktığımda artık orada yoktu.

Çok geçmeden ders başladı ama Cenan Hoca derse girmedi. Her nedense bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşündüm ve bu düşünce korkuyu daha da alevlendirdi.

Ders bitiminde kafamda bir dağ oluşturan düşünce yığınına rağmen Biricik'i bulma ihtiyacıyla hızla binadan çıktım. Psikoloji bölümü, Fen Edebiyat Fakültesindeydi, olduğum yere çok uzak değildi, o yüzden oraya giderken çok vakit kaybetmemiştim. Kıza ne söyleyeceğimi de bilmiyordum ama onunla konuşmam gerektiğini düşünüyordum.

Başına benim yaşadığıma benzer bir şey gelmiş olmasından da endişe ediyor olabilirdim. Ya da sadece belki de yalnız olmadığıma inanmak istiyordum. Belki de konu hiçbiri değildi, tek bir isteğim vardı, bu da kafamı dağıtmak ve gece olanların dışına çıkabilmekti. Çünkü tuhaf bir şekilde dün gece kafamda tekrara düşüp duruyordu. Ve ne zaman bu yaşansa, dudaklarım sızlıyordu.

Biricik'i tam olarak nerede bulacağımı da pek bildiğim söylenemezdi, belki bugün okulda bile olmayabilirdi ama yine de içimde onu göreceğime dair bir his vardı. Sanırım son zamanlarda hislerimi çok fazla dinleyip, ona çok fazla inanmaya başlamıştım.

Dik merdivenleri tırmanmaya başladım, benim aksime merdivenleri inmeye başlayan mavi saçlı kıza, "Merhaba," dedim girişken bir şekilde. "Biricik Gözüngü'yü tanıyor musun?"

Kız bana kısaca bakıp, "Evet?" dedi sorar gibi.

"Onu nerede bulabilirim?"

Kız, ince, saçları gibi maviye boyalı kaşlarını kaldırarak, "Koridorda şu an," dedi, arkasını işaret etti. "Hızlı olursan yetişirsin, koridorda Fikret Hoca'yla konuşuyor."

Başımı salladım. Hızlı adımlarla merdivenleri tırmanıp koridora saptım. Sarı saçlar kadrajıma ilk giren ayrıntıydı, sarı saçların devamı puantiyeli siyah beyaz elbiseyle bütünleşmişti. Sırtı bana dönüktü, muhtemelen ellerinin arasında bir kitap ya da defter tutuyordu. Ayağındaki kısa topuklu ayakkabıları koridorda takırdata takırdata benden uzak-

laştığını fark ettiğimde, hızlıca onun arkasından ilerlemeye başladım. Hemen yanımdan az önce konuştuğu Fikret Hoca geçmişti.

Bir ara adını söyleyerek ona seslenmeyi düşündüm ama onunla daha önce hiç muhatap olmadığım için buna cesaret edemedim. Biricik, dersliklerden birinin önünde yavaşladı, birkaç adım geriye doğru yürüyüp dersliğin içine baktı ve sonra aralık duran kapıdan girerek gözden kayboldu.

Adımlarım dersliğin yakınlarına geldiğimde yavaşladı, yabancı biriyle konuşmak konusunda berbattım ve konuyu nasıl açmam gerektiğini de bilmiyordum. Soracağım herhangi yanlış bir soru benim ipliğimi de pazara çıkarabilirdi.

Dersliğin önünde durdum, içeri çevirdiğim bakışlarıma görüntüsü ulaşmadı ama sesini duyabiliyordum. "Hayır," diyordu. "Gelemem." Kaşlarımı çatarak derslikten içeri girdiğimde telefonla konuştuğunu fark ettim. Sırtı bana dönüktü, projeksiyon perdesinin önünde duruyordu. Ayakkabılarını yere sürterek başını iki yana salladı, telefonu kulağı ile omzu arasına aldı. "Bu çok tehlikeli, olmaz."

Donup kaldım. Konuştuğu kişi Devran olabilir miydi? Kulaklarım uğulduyordu, nabzımın damarlarımın içindeki her bir dönemeçte sarsıldığını hissediyordum. Biricik, bir elini ensesine atıp çaresizlikle başını salladı.

"Evet ama yapamam," dedi, sesinde çaresizlik vardı. "Bu çok tehlikeli." Bir elinde tuttuğu defteri masanın üzerine bıraktı.

Onu da zorluyorlar mıydı? Biricik, arkasında birinin olduğunu hissetmiş gibi hızla telefonu kulağından çekerek omzunun üzerinden bana baktı. Karşısında beni görmeyi beklemediğinden olsa gerek bebek mavisi gözleri iri iri açılmıştı. Gerçekten çok güzel bir kızdı, saçları bebek sarısı, gözleri bebek mavisiydi ve teni özenle pudralanmış gibi duruyordu. Biricik telefonunu hızlıca kapattığında karşı tarafa hiçbir şey söylememiş olması dikkatimi çekmişti. O gözlerde gördüğüm şeyin ne olduğunu biliyordum. *Korku...*

Bir süre birbirimizin karşısında durup sadece birbirimizin gözlerinin içine baktık. Sonra bebek mavisi gözlerini gözlerimden koparmayı tercih etti ama bakışlarındaki tedirginliği o bana bakmasa bile görebiliyordum. Masanın üzerine bıraktığı deftere uzandı, defteri aldı ve hızlıca bana doğru ilerlemeye başladı. Gözleri bana o kadar dokunmuyordu ki, sanki derslikte ondan başka kimse yokmuş gibi davranıyordu.

"Biricik Gorünge'ydü, değil mi?" diye sorduğum anda sorum onu duraksattı, adımları bir bıçak misali kesildiğinde yan yana duruyordu ama onun yürü kapıya, benim yüzüm onun sırtını izleyen pencereye dönüktü.

"Evet?" Soru işaretinin bir renk gibi oturduğu gözleri omzunun üzerinden bana çevrildi, dolgun ve pembe dudaklarını yalayarak, "Beni mi arıyordunuz?" diye sordu ökçülü bir sesle.

Cesaret, kıyılarına doğru yüzen yaralı bir balık gibiydi, kıyıda onu oltasının ucuna çağıran bir balıkçı vardı ama balıkçının bilmediği bir şey vardı: balık o kadar yaralıydı ki, ölmek için oltaya yüzüyordu.

"Evet," dedim ve sonra hiç düşünmeden sordum: "Devran isminde tanıdığınız birisi var mı?"

Kız, önce duraksar gibi oldu, sonra bakışları profesyonel bir şekilde güçlendi ve gözlerine örülmüş ifadesizlik duvarıyla, "Pardon?" diye sordu. "Kimden bahsediyorsunuz?"

"Devran," dedim sadece.

"Öyle birini tanımıyorum." Tam yürüyecekken derin bir nefes aldım. "Dün gece onun arabasından inen siz değil miydiniz?"

Birden o bebek mavisi gözler, sorduğum sorunun içindeki karanlığı harelerine emmiş gibi bana çevrildi. Bakışlarındaki sorgu, ucundan kan damlayan bir soru işareti gibiydi. Dudakları aralıklı duruyordu, kirpik diplerine sinmiş tedirginlik, gözlerine tutunan temkinli bir ifadeye çarptı.

"Ne demeye çalışıyorsun?" Aniden ciddileşen ifadesi şimdi daha soğuktu ama yine de o ifadenin arkasında, gözlerinin gerisinde, duygularının tamamen karanlığa gömüldüğü o yerde, en baskın duygulardan birinin korku olduğunu görebiliyordum. Görebiliyordum çünkü ben de onun gibi korkuyordum.

"Demeye çalıştığım bir şey yok." Kıza doğru döndüm, dişlerini sıktığını fark etsem de aldırış etmedim. "Sadece arabasından indiğin birini neden tanımadığını söylüyorsun?"

"Sana söylemek zorunda olduğum bir şey olmadığı için olabilir mi?" O nahif, sakin kızın olduğu yerde resmen yeller esiyordu, şimdi dişlerini her an bana batıracakmış gibi görünen bir canavar vardı o kızın yerinde. Korkmuş, tedirgin, ne yapacağını bilmeyen bir canavar...

"Neden saldırgan davranıyorsun?"

"Sen onu nereden tanıyorsun?" diye sordu bana, sanki birinin bir şey öğrenmesinden korkuyormuş gibi bakıyordu. Kalbi, içi korkularla

doldurulmuş bir çuval gibi göğsüme ağır geliyordu, çünkü benim yaşayan biri olarak onun gözlerine baktığımda rahatlıkla görebiliyordum.

"Ben bunu merak ediyorum," dedim. "Anıl sen onu nereden tanıyorsun?"

"Bu seni neden ilgilendirsin ki?" Kelimeleri zihninde derin mürekkep izleri bırakıyor gibi duruyordu. Bir süre sustu, benden bir şeyler duymayı bekledi ama beklediğinin aksine ben sessiz kalmayı seçip onu izlemeyi sürdürdüm. Saniyeler aramızda ölüme ilerleyen bir çocuğun yere düşen adım sesleri gibi ilerlerken bebek mavisi gözleri yüzlerime kilitlenmişti.

"Kötü bir niyetim yok," dedim sakinliğimi koruyarak. "Sadece..."

Biricik biraz yumuşamış gibi görünse de hâlâ gergin olduğu çok açıktı. Dersliğin kapısına dikkatli bir bakış attı, ardından beni kolumdan tutarak pencerelere doğru yürütmeye başladı. Bana aniden böyle dokunması garibime gitse de karşı koymadım ve onu takip ettim. Pencerelerin önünde durduğumuzda kolumu bırakıp ellerini pencerenin pervazına bastırarak derin bir nefes aldı.

"Bak, kimse onunla görüştüğümü bilmemeli," dedi, sesi bir anda küçük bir çocuğun sesi gibi çıkmıştı. "Hele bunu öğrenen nişanlım olursa, her şey mahvolur."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Neler olduğunu anlatmayacak mısın?"

"Anlatamam," dedi sertçe, sanırım işler gerçekten de düşündüğüm gibiydi.

"Konu nişanlınla mı ilgili?" Sorum onu irkiltti, hızlıca başını iki yana salladı.

"Hayır, değil," dedi. "Ama öğrenmemeli."

Paniği çok tanıdıktı, yadırgamak yerine ona anlayışla baktım. Kalçamı pencerenin kenarına yaslayıp derin bir nefes alarak, "Ağzım sıkıdır," diye fısıldadım. "Eğer konu mühimse, susarım."

Biricik bana inanmak istiyormuş gibi baktı, bebek mavisi gözlerindeki endişe geri çekildi ama ifadesi hâlâ yeterince aydınlık görünmüyordu. Konu her neyse onu gerçekten tedirgin eden bir konu olduğu barizdi. Devran'ın, Gurur'un aksine daha güvenilir göründüğünü düşünmüştüm ama sanırım yanılgılarımdan biri de insanları kılıfına göre etiketlendirmekti.

"Devran... Seni tehdit mi ediyor?"

Başını iki yana salladı ama konuşmadı, sertçe yutkundu.

"Sen onu nereden tanıyorsun?" diye sordu sonra.

"Benim de tıpkı senin gibi saklanması gereken sırrım bu," dediğimde Biricik'in gözleri iri iri açıldı, sonra dudaklarını sımsıkı kapatıp sertçe yutkundu. Bir süre konuşmadık, sonunda ağzını açan o olmuştu.

"Bilmiyordum," dedi, gözlerim yüzünde dolaşıyordu. "Yani seni. Onun bu okuldan birilerini daha tanıdığını bilmiyordum." Tedirgin bir şekilde kapıya, sonra da bana baktı. Her nedense şimdi üzgün görünüyordu. "Birine söylemezsin, değil mi?"

"Onlarla bir bağlantın olduğunu mu?"

Duraksadı, ikilemde kalmış gibi başını salladı.

"Söylemeyeceğim," diye fısıldadım. Yutkundu, bakışlarımı farklı yöne çevirerek onu gözlerimin hapsinden kurtardım.

"Seni birkaç kez görmüştüm," dediğinde uzun süredir sustuğumuzu o konuştuğunda fark ettim. Dışarıda yağmaya başlayan yağmurun zemini nasıl ıslattığını izliyordum. "Hukuk'tansın, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım.

Sustu.

"Diğerlerini de biliyor musun?" diye sorduğumda bakışlarını omzunun üzerinden bana çevirdi.

"Diğerleri?" Kaşları çatıldı. "Askeriyedekileri mi diyorsun?"

"Evet," dedim.

"Pek çoğunu tanıyorum, evet," dedi ama biri onu duyacak diye yüreği yerinden oynuyor gibiydi. "Senin konun onunla değil sanırım?"

"Değil," dedim ama isim vermek yerine sustum, her ne kadar onun sırrını saklayacağımı söylesem de kendi sırlarımı alelade anlatamazdım ona. Omuzlarını düşürerek gözlerini pencereye dikti, dışarıyı izlerken solgun görünüyordu. Ne ben ona kendimi anlatabiliyordum ne de o bana kendini açabiliyordu ama bir şekilde hiçbir şey bilmeden bile birbirimizi anlıyorduk sanki.

Onu daha fazla meşgul etmek istemediğimden, zihnimdeki kum fırtınası tüm düşüncelerimin nefesini tıkarken yavaşça pencerenin pervazından ayrılarak ona baktım. O hâlâ dışarıyı izliyordu. Ona ismimi söylemedim, muhtemelen beni birkaç kez görmüş olmasına rağmen adımı biliyor olmasının imkânı yoktu.

"Ben gideyim," dediğimde dalgın bakışları sarsıldı, gözleri hızla bana kaydı.

"Peki," diye fısıldadı, sesi bir çocuğun sesi gibi duruydu.

"Kafana takma demeyeceğim," dediğimde gözleri gözlerimden ayrılmıyordu. "Elbette takacaksın. Eğer çok karanlık bir durumdaysan, unutma, şafak en karanlık andan hemen sonra söker."

Bebek mavisi gözleri parıldadı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Bir çocuk gibi saf saf sorduğu soru beni gülümsetti, gülümsemem onu durgunlaştırmıştı.

"Evet," dedim. "İnan ben de şu an en karanlık anlardan birindeyim ama biliyorum, şafağın sökmesine az kaldı."

"Teşekkür ederim," diyebildi sadece.

Omuz silktim. Bir şey söylemektense gitmek istiyordum.

Tam dersliğin çıkışına yöneldiğimde ve kapıdan çıkmak için adımımı havaya kaldırdığımda, Biricik, "Şey..." diye mırıldandı, durdum ama bakışlarım onu bulmadı. "Tüm bunlar aramızda."

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Öyle." Derslikten çıktım ve koridorda çoğalmaya başlayan kalabalığa karışarak uzaklaşmaya başladım.

Binadan çıkıp büyük adımlarla yürümeye devam ettim. Etrafta pek tanıdık yoktu, hatta yağmur yağdığı için etrafımda kimse yoktu da denilebilirdi. Biricik konusunu çözmem gerektiğini düşünüyordum, bu aramızda bile kalacak olsa sır olarak kalmamalıydı; bilmem gerekiyordu. Nasıl bir olay yaşanmıştı? Belki de yalnızca kandırılıyordum, Basri abinin dedikleri sadece gözümü boyamak için kurulmuş cümlelerdi; belki de onlar olmasını dilediğim gibi iyi insanlar değillerdi.

Derse girmeme kararı almıştım. Hızlıca dersliğe dönmek, eşyalarımı alelacele toparlamak ve ilk otobüsle eve dönmek istiyordum. Eğer kafayı yiyeceksem de bu yatağımda olmalıydı, çevrem tanımadığım binlerce insanla çevriliyken değil. Hem düşünmem gerekiyordu, çok düşünmeliydim, o kadar çok düşünmeliydim ki sonunda aklımı peynir ekmekle yiyecek duruma bile gelsem bu olayı çözmeliydim.

Dersliğe arkamda tozu dumana katacak bir hızla girdiğimde hocanın hâlâ sınıfta olmaması içimi rahatlatmıştı. Alacaklarımı alarak sınıftan ayrıldığım sırada koridorun duvarlarına çarparak büyüyen topuk sesleri, kalbimin duracak gibi hızla çarpmaya başlamasına neden oldu. Arkama bakmadan hızlı adımlarla merdivenlere yöneldim ama ben ne kadar hızlanırsam hızlanayım, o topuk sesleri zihnime doldukça sanki yerimde sayıyordum.

"Zeliha."

Bir adım daha atmak, duymazdan gelmek, buradan defolup gitmek istiyordum. Ama onun soluğunu enseminde hissetmiştim.

"Dersin bitti mi?" Sesi zihnime bombalar yağdırırken gözlerimi ona çevirip, omzumun üzerinden Cenan Kaplaner'e baktım. Koyu renk gözleri, gözlerime saplı duruyor, saplandığı yerden oluk oluk kan akıtıyordu. Gözlerinin deryalarında cinayetler vardı ve hiçbir cinayet onun eseri değildi; tüm failler ifadelerindeydi ama hiçbiri ona ait değildi.

"Hayır," dedim açıkça, dik durdum ve her şey yolundaymış gibi gerçekçi bir tavır takındım. "Neden sordunuz?"

"Dersin bitmediyse nereye böyle?" Toprak tonlarında bir renkle ışıltısına ışıltı katılmış dolgun dudakları yukarı kıvrıldı. Gülümseyişi hem çok karanlık vaatleri içinde barındırıyordu hem de gerçekten aydınlık bir güzelliği sergiliyordu. Tam olarak istediği şey neydi? Onu çözemiyordum.

"Yoksa sevgilinin yanına mı?"

Başka bir hoca bu soruyu sorsa belki daha net çizgilerim olurdu ama Cenan Kaplaner'in bana verdiği his, sorgudan ziyade imalarla doluymuş gibiydi.

Yavaşça ona doğru dönüp kollarımı göğsümün üzerinde bağladım.

"Anlayamadım?" dedim dün gece sanki onun varlığını bile hissetmemişim, onun bizi gördüğünü bilmiyormuşum gibi. *Bizi mi?* Bu düşünce aniden dudaklarımın yeniden sızlamasına yol açınca bir an gözlerim boşluğa takılıp kaldı; etrafımda o yokken bile onun varlığını düşünmek beni afallatıyordu. Bunun tek nedeni yaptığı o aptalca, ona göre anlamsız ama bana göre oldukça büyük olan şey olmalıydı.

"Senin yaşında güzel kızların hayatlarında her zaman bir centilmen vardır, değil mi?" Gülümseyişi sıcak gibi görünse de bu sıcaklığın çıkış noktası kesinlikle cehennem olmalıydı.

Yapmacık bir şekilde gülümsedim, Cenan Hoca'nın gülüşü daha da derinleşti; bana meydan okuyor gibi bir hâli vardı. Bir şeyleri benim ruhumu sıyırarak öğrenmek istiyordu. Benim zihnimle oynamak istiyordu. Ama bilmediği bir şey vardı, ben onun bakışlarından daha korkunç olan bir geceden sağ çıkmıştım.

"Gitsem iyi olacak, hocam," dedim. "Zaten siz de diğer derse gelmediniz. Bir ara verdiniz ve sonra kaybolup gittiniz."

Cenan, çenesini dikti ama söylediğim son şeyi cevapsız bıraktı. "Pekâlâ."

Tam sırtımı dönecekken, "Bir saniye," diyerek bir adım daha attı. "Seninle biraz konuşmak istiyorum."

Sertçe yutkundum ama o bunu göremedi, içimi yine bir telaş ateşi basmıştı. Merdivenleri birlikte inmeye başladığımız sırada, "Ne hakkında konuşacağız, hocam?" diye sordum, cevap vermek yerine yavaşça basamakları inmeyi sürdürdü. Sustum, içim mahşer yeri gibiyken sadece onunla birlikte basamakları indim. Binadan çıkana kadar konuşmamak konusunda ısrarcı gibi duruyordu. Yağmur dinmişti ama gökyüzünün rengi kopkoyuydu, sanki her an yeniden yağmur bastıracakmış gibiydi.

Cenan Kaplaner, saçlarını omzunun arkasına doğru atıp kollarını göğsünün üzerinde bağladı, topuklu ayakkabıları ıslak zemine çarparak takırtılar çıkarmaya başladı. Ben onun gerisinde kalmıştım, bir süre o önde, ben onun arkasında ilerledik.

"Söylediklerimi düşündün mü?" Sorusu ortamıza bir yıldırım gibi düştü, dudaklarım aralandı, geri kapandı, tekrar aralandı ve ardından dilimi ısırdım. Konuşmazsam ben yanacaktım ama konuşursam da her yeri ateşe vermiş olacaktım.

"Neyi?" diyerek safi oynamaya karar verdim.

Burnundan sert bir nefes verip, ardından o verdiği nefesi misliyle geri aldı. "Bak," dedi bana doğru dönmeden, sırtı bana dönük hâlde. "Sana karşı dürüst olacağım. Ben bu işin içinde bir cinayet olduğundan neredeyse eminim, Zeliha."

"Şu bahsettiğiniz veteriner olayı mı?" Kendimi kaptırıp, korkuların esiri olmayacaktım. Oyun istiyorsa, oyuna hazırdım. Vicdanım kan revan içinde bile olsa, durmayacaktım. "Bugün iki kız konuşuyordu, öyle bir söylenti varmış," dedim oyunu iyi oynayarak. "Yani cinayet olabilirmiş. Haklı olabilirsiniz bence."

Bu cevabı beklemiyormuş gibi bana omzunun üzerinden afallamış bir bakış attı. Sonraysa gözleri daha da keskinleşti; şüphe onun göğsünde atan bir kalp gibiydi.

"Sen de mi öyle olduğunu düşünüyorsun?"

"Sonuçta siz çok ünlü bir adalet insanısınız, bir şeyler biliyor olmasanız nasıl bu kadar emin konuşabilirsiniz ki?" Cenan'a son derece güven vermesini umduğum gözlerle baktım.

Bu tavrım onu epey şaşırtmıştı ama çabuk toparlıyordu, gördüğüm duygu ve düşüncelerini en iyi kamufle eden insanlardan bir tanesiydi.

"Bir şey bildiğim yok," demesi beni anlık gevşetse de devamında kurduğu cümle boğazıma bıçak gibi saplandı. "Ama hislerim var. Resmin bütününe bakarken her yeri görürüm çünkü bilirim, ressam mesajı her zaman ortaya koymaz, bazen hiç olmadık yerdedir o mesaj. Her yere bakarsan görürsün." Bana doğru dönüp bana doğru ilerlemeye başladı. "Sadece merak ediyorum, Zeliha. Sen bu resmin neresindesin?"

Kaşlarımı kaldırdım, içimde korkuyla gümbürdeyen o yüreğe rağmen, "Tam ortasındayım, efendim," dedim, Cenan bu cevap yüzünden afalladı ama ben susmadım. "Madem bir cinayet olduğunu düşünüyorsunuz, polisçilik oynamak yerine bunu neden emniyete bildirmiyorsunuz? Ben Hukuk ikinci sınıf öğrencisiyim, böyle bir olayı polisin desteği olmadan kovalayacak olursam size bir şey olmaz ama bana olur."

"Ben varken..." diyecekti ki kaşlarımı daha da kaldırıp gülümsedim.

"Efendim, madem siz varken bir şey olmayacak bize, neden başka bir öğrencinizle devam etmiyorsunuz bu yola?" Ona doğru bir adım attım, beni çok ürkütse de tam gözlerinin içine baktım. "Neden ben?"

Cenan'ın dolgun dudakları aralanacak oldu, sonra hızla geri kapandı, yüzünü var eden kemikli yapı kasılarak ince derisinin altından belirgin bir şekilde gözler önüne serildi. Gözleri gözlerimden bir süre hiç ayrılmadı. Beni soktuğu bu testi geçebilecek miydim yoksa bir Azrail gibi ensemde nefesini hissetmeye devam mı edecektim bilmiyordum.

"Zeliha," diye seslendi Cenan Hoca'nın arkasından Gaye. Gözlerim Cenan'ın koyu gözlerinden ayrıldı, arkadaşıma kaydı.

Gaye'nin yanında Gurur'u görmeyi beklemiyordum.

Onu gördüm ve kalbim yerinden sıçradı; kaçıp saklanmayı istediğim varlığı öyle çok karşımdaydı ki, yere bir mezar açılsa o mezarın içine girerdim. Cenan, bakışlarımdaki farklılığı fark etmiş gibi omzunun üzerinden Gaye'nin olduğu yere baktı. Gurur'u, Gaye'nin yanında dikilirken görünce bir an duraksadı, ardından gözlerini bana çevirdi.

"O nasıl oluyor da elini kolunu sallayarak buraya girebiliyor?" Sorusu bana değil, kendisine gibiydi, ona tuhaf tuhaf baktığımda kaşlarını çattı. "O sevgilin, değil mi?"

Değildi. Öyle bir şey yoktu, olmazdı, olamazdı. O insanlara güven veren bir asker, bendeyse yalnızca karanlık bir geceyi çağrıştıran bir katildi. Zaman çok hızlı akıyordu. Sanki gökyüzünü saran gri bulutlardan yağmur damlaları değil, takvim yaprakları düşüyordu. Tarihlerin altında kalmıştık. Zamanın eli tenimizde geziniyordu. O geceyi yaşadığımda

istasyondan bir tren kalkmıştı, demiryolunda karanlık gölgeler vardı ve trendeki yolcuların tümü, tren son istasyona vardığında vagonlarda ölu bulunmuşlardı.

"Evet," dediğimde Cenan'ın gözlerinin içine bakıyordum, ardından gözlerim onun gözlerinden sıyrılarak kopup Gurur'a çevrildi. "O benim sevgilim."

Gerçeği bildiğine emin olmama rağmen, beni deniyormuş gibi, "Mesleği nedir? Öğrenci mi yoksa?" diye sordu, gözlerimi Gurur'un buz soğuk gözlerinden ayırmıyordum; bana bakışı dünden farklıydı, daha sakin görünüyordu ama gözleri hiç öyle değildi. Çağ yangını çıkaran bakışlarının kelepçesinin soğukluğunu bileklerimde hissediyordum.

"O bir asker," dedim, Cenan dürüst cevabımdan dolayı şaşkındı ama ben bir an için onun şaşkınlığını hiç umursamadım. "Şimdi gidebilir miyim, hocam?" Gözlerim Cenan'a döndü. "Sevgilim bekliyor."

"Tabii," dedi, bana bakıyordu, dikkatli gözlerle.

Cenan'ın yanından sıyrılarak geçip Gaye ile Gurur'a doğru yürümeye başladığım sırada ayağımın altındaki yer kayıyordu. Cenan'ın uzaklaştığını topuklu ayakkabılarının tıkırtısından anlamıştım. Gaye'nin yüzünde allak bullak bir ifade vardı ama Gurur, son derece sakin görünüyor, sadece arkadaşımın yanında dikiliyordu.

Tam önlerinde durduğumda gözlerim Gurur'a değil, Gaye'ye çevrildi. İçimde bir panik havası, bir telaş olsa da arkadaşıma her şey yolundaymış gibi baktım. Gaye, kaşlarını çattı ve bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama ona fırsat vermeden gözlerimi Gurur'a çevirdim.

"Neden buradasın?"

"Neden mi burada?" Gaye'nin bana dik dik baktığını hissettim. "Sevgilin olarak okuluna gelmesi en doğal hakkı değil mi?"

Söylemişti. *Kahretsin.* Arkadaşıma sevgili olduğumuzu söylemişti. Bir an gözlerimi Gurur'un yüzünden başka nereye koyacağımı bilemedim. O da doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Bakışı bana cehennem gibi sıcak dudaklarını hatırlatıyordu ve o dudakları hatırlamak içimin çırpınmaya başlamasına neden oluyordu. Aramızda süren bakışma, Gaye'nin iç geçirmesiyle sonlandı.

"Ona öyle bir bakıyorsun ki, sorduğum soruyu bile duymayacak kadar içli." Gurur'dan ayırdığım gözlerim arkadaşımı buldu. "Bize ne zaman söylemeyi düşünüyordun? Yoksa sadece benden mi gizliyordun?"

"Senden gizlemiyordum," dedim bir an panikle. Gurur'un tenin yaydığı kokuyu soludum, parfümünün kokusunu ilk kez bu kadar net soluyordum. Erkeksi, dikkat çekici ve pahalı bir kokusu vardı. "Ben..."

"Benden tam olarak emin olmadan size anlatmak istemedi," dedi Gurur, ona dehşet içinde bakakaldım. "Zeliha'yı bilmiyor musunuz? Bir şeyden emin olana kadar uğraştırır."

Duraksayıp kaşlarını çatarak ona baktım. Gaye, kırgın kırgın omuz silkti.

"Yine de biriyle görüşüyorum diyebilirdi en azından."

"Son zamanlarda o kadar şeyle aynı anda ilgileniyordun ki kafanı böyle şeylerle doldurmak istemedim," dedim Gaye'ye ama gözlerim Gurur'un gözlerindeydi; ona isyankâr, öfkeli ve hesap soran bir ifadeyle bakıyordum.

"Saçmalama, Zeliha. Benim her zaman sana ayıracak vaktim vardır," dedi Gaye kulaklarına inanamıyormuş gibi. "Sakın bu durumu Çolpan ve Ayça'nın da bilmediğini söyleme bana."

"Henüz bilmiyorlar," dediğimde Gaye abartılı bir ifadeyle yüzüme bön bön baktı.

"İlişkimize ismini dün gece koyduk," dedi Gurur, dün geceden bahsetmesi kalbimin ağrıyla göğsüme sığınmasına neden oldu ve bir an ona bakacak gücü kendimde bulamadım. Nasıl olurdu da bana böyle hissettirirdi? Ona bunun hesabını soracaktım. Onun için basit olan bu şeyi nasıl ne hissedeceğimi düşünmeden bana yaptığının hesabını soracaktım.

"Ayça'nın bahsettiği tuhaflığın esas sebebi bu yani?" Gaye, gözlerini kıstı. "Sen çok sinsisin, Zeliha. Neyse ki Gurur'u sevdim." İsmini biliyordu, çoktan tanışmış olmalıydılar. Acaba Gurur ona nasıl yalanlar uydurmuştu? Yüzümdeki hoşnutsuzluk ifadesi tenime bana ait bir renkmiş gibi yayılmıştı.

Gökyüzünden düşmeye başlayan irili ufaklı yağmur damlaları içimin burkulmasına neden oldu. Bana dün geceyi hatırlatan her şeyden kaçmak istiyordum. Özellikle de Gurur'dan.

"Bu arada arkadaşların nereye kayboldu?" diye sordu Gaye, Gurur'a dönerek. "Az önce arkamızdaydılar."

"Arkadaşları mı?" diye sordum şaşkınlığımı gizlemeden.

"Evet. Esmer, uzun boylu bir adam ve o adamın yanında uzun olmasına rağmen kısa görünen beyaz tenli bir adam." Gaye, güldü. "En son arkamızdaydılar."

Yener ve Adnan... Hadi kendisi buraya kadar gelmişti, o ikisini neden peşinden sürüklüyordu?

Yener'in gülerek bize doğru koştuğunu gördüm, sivildiler, Adnan da gülümseyerek arkasından geliyordu. Yener, korkarak Gurur'un arkasına saklanıp, "Yan binadan çıkan sarışının numarasını aldım diye beni kızın yanında boğazladı bu," dedi Yener, Adnan'a kötü kötü bakarak.

Adnan, "Konuşma, aptal beyinsiz. Bir daha hiçbir bayana karşı sapıklık duyguları beslemeyeceksin, duydun mu beni? Seninle sokağa çıkınca kızgınlığa girmiş erkek köpeğimi gezdiriyormuşum gibi hissettiriyorsun bana, seni öldürür, diriltir, tekrar daha kötü öldürürüm. Ahlaksız adam."

Gaye, gülerek bana yaklaştı. "Nereden buldun bu delileri?" diye fısıldadı yavaşça. O sırada Yener sırıtarak bize bakıyordu.

"Gaye, hayatım," dedi Yener göz kırparak. "Nişanlın sarmazsa, beni ara."

"Yok, sağ ol..." diye mırıldandı Gaye, ardından tekrar kulağıma yaklaştı. "Az önce telefonunu kaybettiğini söyleyerek kendini benim telefonumdan çaldırdı, sonra çalan telefonunu sakince çıkarıp telefon numaramı kaydetti."

Gaye'nin söylediklerini dinlerken Gurur'un tam gözlerine, gözlerinin içine bakıyordum.

"Bayan Yenge," dedi Adnan bir anda bana doğru dönerek. "Merhaba demediğim için özür dilerim sizden, Bayan Yenge." Yener'i ensesinden tutup bez bebek gibi salladı. "O sırada köpeğime ahlak eğitimi veriyordum da."

"Sorun değil, Adnan," diye mırıldandım, bir an önce buradan gitmemiz gerekiyordu. Ortalık daha ne kadar karışabilirdi ki? Tam o sırada Gaye ileriyi işaret etti.

"Ah bir de Gurur'un abisi vardı," dedi Gaye beni şaşırtarak. "İşte o da geldi!" Bana döndü. "Rektörümüzü tanıyormuş, selam vermeye gitmişti."

Gurur'un abisi... Derin bir nefes alarak Gaye'nin işaret ettiği yöne baktığımda, takım elbisesiyle bana doğru yürüyen kişinin Hakan Basri Şenkaya olduğunu zaten ona bakmadan bile anlamıştım.

"Gurur," dedim aniden beklenmedik bir atakla onun elini tutup çekiştirmeye başlayarak. "Benimle gel. Hemen." Parmaklarımız birbirine düğümlendi, yüreğim ağzıma taşındı ama gözlerim hâlâ öfke ateşiyle yanıyordu.

Onu çeke çeke binanın arkasına götürdüm, gözden kayboldu-ğumuzda aniden elini bırakarak onu sertçe itip, benden uzun olduğu için ona alttan alttan öfke dolu gözlerle baktım. Buz yangını gözler gözlerime tutundu, sırtını duvara yaslayıp bana dikkatle, konuşmadan öylece bakmaya başladı.

"Hangi cüretle buraya gelirsin?" diye sordum. "Hadi buraya geldin, hangi cüretle arkadaşıma böyle bir yalan söylersin?" Sadece bakıyordu bana, bense öfkeliydim, öyle çok öfkeliydim ki... Gözlerim onun dudaklarına kayınca dikkatim allak bullak oldu, hızla bakışlarımı gözlerine çiviledim. "Arkadaşlarını ve Muşta'yı nasıl buraya getirirsin?"

Gurur, sadece gözlerimin içine bakıyordu. Gözleri kısıktı, yüzü mermer gibiydi, kafasını hafif bir açıyla eğmişti, bakışları hem donuk hem de yoğundu.

Ellerimi hırsla göğsüne vurarak, "Nasıl beni o zehirli dudaklarınla öpersin?" diye bağırdım ve tam o anda güçlü parmakları bileklerimi kelepçe gibi kavradı. Ellerim göğsünde asılı kalırken gözlerimi kaldırıp ona baktım, zaman durmuştu, aramızdaki bakışma süregelirken sanki dünya artık dönmüyordu.

"Nasıl?" diye sordu kısık bir sesle, başını hafifçe omzuna yatırıp gözlerimin içine bana inanamıyormuş gibi bakarken. "Nasıl beni uyutmayan kelimeler söylersin?"

7. GÜNEŞ SIZINTISI

P. Shannon Drifter

Ay, tüm ışığını güneşten aldığında güneş, ayın kendisinden daha güzel görüneceğini biliyordu; güneş, yine de ışığını ona verdi ve ihanet, o an Karanlığın topraklarında yeşerdi.

Gece artık kızgındı, eskisi kadar siyah olamayacağı için ve ay, geceye her karşı koyuşunda teninde büyük kara lekeler oluşmaya başlamıştı. Oysa bu ihaneti etmesinin nedeni kendisi değildi, onu bu ihaneti etmek zorunda bırakan güneşti ve ikisi de aslında birbirlerine duydukları büyük aşkın kurbanıydılar.

Onun buz sıcağı gözlerine bakarken, güneşin önünde durup ateşini sırtlanan, geceye meydan okuyan o ay gibi hissediyordum ve geceye okuduğum her meydanda tenimde karanlık lekeler oluşuyordu.

Karanlığın gardiyanı bana ışığıyla ihanet etmeyi öğretiyordu.

Onun en uzağına sürüklenmek istiyordum, ondan en uzak kalacağım yer cehennem bile olsa, oraya gitmeye bile razıydım. Onun gözlerinin içindeki buzlara baktığımda, içimdeki ateşler daha da yükselerek ruhumu baştan aşağı yakmaya başlıyordu.

Gözlerine bulaşmış şaşkınlığı fark ettiğimde bakışlarımı ondan uzaklaştırıp binanın diğer ucuna baktım, etrafta hiç kimse olmasa da kendimi çok gergin hissediyordum. Elimi onun göğsüne koyup, avucumun içiyle geniş göğsüne baskı uygulayarak onu dikkatlice kendimden uzaklaştırdığım esnada aniden güçlü parmakları bir kelepçe misali bileğimi sardı. Gözlerimi kaldırıp ona düşmanıma bakıyormuşum gibi baktım.

"Seni uyutmayan kelimeler söyledim demek?" diye sordum onun gözlerinin içine, yüreğine bir hançeri hiç düşünmeden saplarmışım gibi bakarak. "Çok güzel yapmışım. Artık uyuyamama sırası senin."

Öfke ateşiyle dağlanmış ela gözlerin içindeki sarı dallar tutuşmuş da alev alev yanıyordu sanki. Bileğimi kavradığı parmaklarını gevşetmedi.

bu beni daha da öfkeden kudurmuş hâle getirirken dizimi aniden sertçe bacak arasına geçirmeye kalkıştım ama bilmediğim bir şey vardı, bu adamın manevraları ve benimkisi bir değildi, o kadar hızlı bir şekilde hareketimi püskürterek dizini kırıp bacağımı durdurmuştu ki, şaşıp kalmıştım.

"Bırak," dedim dişlerimin arasından. "Kafana göre bana dokunabileceğini sanıyorsan, yanılıyorsun. Etrafta Cenan yokken saçımın teline bile dokunamazsın."

"Cenan varken?" dedi sorar gibi. "O varken dokunabilecek miyim sana? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Elimi şiddetle çekmek için çabaladım ama Gurur, çok güçlüydü, onun gücü baz alındığında benimkisi sadece küçük bir çocuğun bir şeyi çekiştirmesi kadar anlamsız görünürdü. Yine de birkaç kez daha denedim ve bileğimi onun avucunun mühründen kurtaramayacağımı anladığımda burnumdan hırs dolu bir nefes verdim.

"Senin derdin ne?" diye sordum sertçe. "Cenan'ın bizi kolayca enselemesini falan mı istiyorsun? Bu kadar sık göz önünde dolanırsan içlerini arapsaçına döndüreceksin. Hem Basri abinin burada ne işi var? Siz ortalığı toplayacağınıza daha çok dağıtmaya mı karar verdiniz?"

"Basri abi demek?" dedi gözlerinde beliren alayla, sesi demir gibiydi. "Onu abin olarak kabullendin ama beni hâlâ bir katil olarak görüyorsun, öyle mi?"

"Sana da abi dememi istiyorsun herhâlde?" dedim sertçe, gözleri bir an gözlerimde asılı kaldı, sanırım şimdi o da ne demesi gerektiğini bilmiyordu.

"Abin yaşında olduğum doğru," dedi Gurur bir anda, parmakları seri bir manevrayla bileğimi serbest bıraktı, gözlerimi kaldırıp ona dik dik baktım ama onun bakışlarındaki yangın, şimdi ormanı ne kadar küle çevirmiş olsa da şehre sıçramadan durmuştu.

"Hiç de abim yaşında durmuyorsun, yüzün çocuk yüzü gibi," dedim ona alayla bakarak. Aslında yalan söylüyordum. Yüzü pürüzsüz ve bembeyazdı ama kesinlikle bir çocuk yüzüne benzemiyordu. Çene kemiği, elmacıkları çok belirgindi; karizmatik bir adamdı. Yüzünde tenindeki pürüzsüzlüğün aksine hırpalanmış bir olgunluk görüyordum.

"Çocuk yüzü demek," dedi kaşlarını kaldırarak, dudağının kenarı serseri bir kıvrımla yukarı doğru çekilse de gözlerindeki buzları aşamıyordum. "Sen kaç yaşındaydın? Yirmi üç mü?"

"Evet," dedim ona dik dik bakarak.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı, gözlerimin içine yoğun gözlerle bakarken nefesi dudaklarıma dökülmeye başladı ve fısıldadı:

"Üzgünüm Matmazel Küçük, ben senden dokuz yaş büyüğüm."

Bir an donup kaldım. Onun kadar genç görünen bir adamın benden dokuz yaş büyük olması fizik kurallarına aykırıydı. Kulağa çok imkânsız geliyordu çünkü Gurur kesinlikle taş çatlasın yirmi beş yaşlarında gibi görünüyordu. Yani o otuz iki yaşında mıydı? Bunun gerçekten imkânı yoktu. Ona öylece bakakaldığımı fark edince dudaklarında bu bakıştan ne kadar memnun kaldığını belirten alaycı bir kıvrımla geri çekilerek uzaklaştı.

"Yalan söylüyorsun," dedim omuz silkerek.

"Sana neden yaş konusunda yalan söyleyeyim? Senin beyninde anlamakla ilgili birtakım problemler mi var?" Kaşlarını kaldırıp bana düz düz baktı. "Sendeki bu güven kaybının nedeni ne? Bu yaşına gelene kadar durmadan ihanete uğradın sanırım?"

Bana şiddetli bir tokat atsaydı ona böyle büyük bir şaşkınlıkla bakamazdım galiba. Gurur ona yönelttiğim bakışların farkına varmış gibi duraksadı, sonra buz sıcağı gözleri gözlerimden yavaşça ayrılarak bahçeye çevrildi.

"Sen ve ben," dediğinde sadece onu izliyordum, sessiz ve tepkisiz. Doğruydu, ihanetin tadını biliyordum, ihanetin ruhu boyadığı rengi biliyordum, ihanetin kelimeleri nasıl bulandırdığını biliyordum. İçimde seneler önce kapandığını düşündüğüm bir yaradan sızan kanın nasıl zehir gibi ruhuma yayılarak kelimeleri felce uğrattığını hissedebiliyordum. "...bu hikâyenin devamını iki sevgiliymiş gibi yaparak yazacağız. Buna mecburuz. Her şeyin en iyi şekilde ilerleyebilmesi için arkadaşlarının da senin benim sevgilim olduğuna inanmaları gerekiyor."

Ona söyleyebilecek herhangi bir şey bulamıyordum. Sadece bakıyordum. İçimde onunla o gece orada olmamın pişmanlığı satırlara sığmayacak kadar büyüktü. Ondan fedakârlık istemiyordum. Ondan tek istediğim o gecenin var ettiği esaretten kurtulmak, yeniden özgür kalmaktı. Kelimeler yanlış yöne devrilen ağaçlar gibiydi, düşüncelerimin yollarını tıkamış, zihnimi susturup derin bir sessizlikle tanıştırmıştı.

"Beni duydun mu?"

Sorusu anlık algılarımın kilitlendiği yere ulaşamadı ama sonra gözlerim onun gözlerinde asılı durmaya devam ederken başımı salladım.

Bu bir kabulleniş değildi, bu bundan sonrasının onun için ne kadar zor olacağını ona göstermem için bana verilmiş bir şanstı. Madem bunu istiyordu, olurdu. Ben bir seferliğine büyük bir yalan söylerdim ama o yalanın gün geçtikçe ağırlaşan yükünü onun sırtına bırakırdım. Madem bunu istiyordu, bunu yapacaktım.

"Duydum. Olur, madem bunu istiyorsun. Sadece uyacağım. Ama en kısa zamanda beni bu işten sıyıramazsan, işte o zaman bil ki götünü toplayan ben olmayacağım." Duraksadığını hissettim ama bu beni durdurmadı. "Eğer işleri yoluna sokamazsan, seninle yanacağımı da bilsen elimde tuttuğum o yanan kibriti yere bırakacağım."

Gözleri gözlerimde uzun uzun kaldı, sonra geri çekildi, bana nefes alabileceğim kadar büyük bir boşluk yarattı. "Bana o gece söylediğin gibi gerçekçi hissettiren sözler söylersen, değil en yakın arkadaşın, öz annen bile senin benim sevgilim olduğuna inanır," dedi, böyle bir cümle kurmasını beklemediğim için birdenbire içimde tuhaf bir doluluk hissi belirdi; bu his hem içimi ürpertecek kadar yoğundu hem de tuhaf bir şekilde sakin fakat huzursuz ediciydi.

O gece ona Cenan Hoca'nın inanması için kurduğum cümle, bir şekilde ona gerçekçi mi hissettirmişti?

İki kaşımın ortasında beliren çukurun asıl nedeni neydi bilmiyordum ama Gurur, yüzüme bakmadığı için o çukurun farkına varamadı.

"Şimdilik tanışma hikâyesi bölümünü atlayalım, düşünüp sağlam bir hikâye yaratmamız gerekiyor. Baş başa kaldığımız bir anda tüm açık kalan yerleri dolduracak olaylarla güçlendirip öyle bir hikâye uydurmalıyız." Mantıklı konuşuyordu, bense içine düştüğüm yalanın kasırgasını şiddetli bir biçimde ruhumda hissediyordum. "Pot kırmaman için bu gece seni ve arkadaşlarını dışarıya davet edeceğim, bu gece onların sorgusundan biraz olsun kurtulabilmen için bunu yapmak zorundayız. Saçma sapan soruları senin aklını karıştırabilir, açıklar verebilirsin. Seni iyi tanıyor olmalılar, bu yüzden dikkatli adımlar atmak zorundayız."

"Dışarı mı? Dışarı falan çıkılmayacak."

"Çıkılacak," dedi Gurur üzerine basarak. "Bir şeylerin mahvolmasını istemiyorsan, karşı çıkmamayı öğreneceksin Matmazel Küçük."

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım, onun güzel suratını yumruklarımla mosmor etmek istiyordum ama zıplayarak bile ona yumruk atamazdım. Hem refleksleri çok kuvvetliydi hem de boyu çok uzundu. Gurur, damarlı bileğini saran siyah kayışlı saate baktı.

"Gaye'yi ve nişanlısını dışarı davet edeceğim," dedi, duraksadım. "Bir de iki tane ev arkadaşın varmış, isimleri neydi? Sevgilimin ev arkadaşlarının ismini biliyor olmam gerek, sağlam bir kurgu adına."

"Bana sevgilim deme," diye fısıldadım nefretle. "Çolpan ve Ayça. Kıvırcık saçlı olan Çolpan, turuncu da Ayça."

"Alışsan iyi edersin, Matmazel Zeki," dediğinde dişlerimi gıcırdattım.

"Böyle bir buluşma her şeyi daha da mahvedebilir. Ayça ve Çolpan beni çok iyi tanırlar, bu işin içinde bir tuhaflık olduğunu anlayacaklardır."

"Söyle o Ayça ve Çolpan'a, henüz beni tanımıyorlar," dedi Gurur gür, kuvvetli, kendinden emin bir sesle. Ona şimdi gerçekten kafayı gömmek istiyordum ama boş boş bakmaktan ilerisine gidemedim.

Beni sürüklemeye başladığı bu şey, gitgide daha da tehlikeli bir hâl almaya başlıyordu ve ben kesinlikle ne yapacağımı bilmiyordum. Batmıştım ve bildiğim bir şey vardı. Karanlık, güneşe dokunabilmek için onun batacağı ânın gelmesini beklerdi.

Yine karanlık, ayın tenine lekeler bırakmak için ışıldayacağı ânı gözlerdi. Çünkü ışıldayan bir şeyi lekelemek her zaman daha kolaydı.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordum çaresizce, geleceğimden çok ailemi düşünmek zorundaydım ve bu artık benim meselem olmaktan çıkmış, hayatımı da aşmış, aileme ulaşmıştı.

"Bu gece sen, ben ve senin arkadaşların normal gençlerin yaptığı aktivitelerden birini yapacağız," dedi Gurur. "Muhtemelen Kafeler Caddesi'nde, Barlar Sokağı gibi yerlerde takılmayı seven tiplerle arkadaşsın. O zaman biz de orada bir yerde takılacağız."

"Hayatında hiç genç olmamış gibi konuşuyorsun," dedim kuru bir sesle.

Dudakları belli belirsiz yukarı kıvrıldı ama bu defa alaycı değildi bu kıvrım, hatta o kadar silikti ki sanki yoktu.

"Ben hiç seninle aynı yaşta olmadım."

Bir an bu söylediği, ona duyduğum kötü duygulara rağmen içimde bir yerlere dokundu. Sanki içimde bir yara vardı, ezilmiş ve çürümüş bir yaraydı; o konuştuğu an parmağım o çürüğün içine, dibine gömülmüştü. Gözlerimi kanayan bir buz gibi görünen gözlerinden uzaklaştırıp, "Onlarla bu konuyu konuşacağım," dedim yavaşça. "Bu gece konusuna gelecek olursak, ne diyeceklerini bilmediğim için kesin bir cevap veremiyorum."

"Yakın arkadaşlarının sevgilisini tanımak isteyeceklerdir, kızlar bu tür konularda fazlasıyla meraklı olur," dedi, sesindeki kendinden eminlik beni cidden çıldırmanın eşiğine getiriyordu.

Gurur, beni arkasında bırakarak gözden kaybolduğunda, bir süre olduğum yerde direk gibi dikilip yalnızca düşündüm. Hayatıma girişi, bir fırtınanın şehri hiç umulmadık bir anda sararak tüm evlerin çatısını uçuşturması gibiydi. Önüne kattığı her şeyi benden almıştı ve hepsini benden götürüyordu. Ne yapmam gerektiği konusunda en ufak bir fikrim olmasa da içten içe Gurur'un planından daha iyi bir plan kuramayacağımın farkındaydım.

Aslında sorun onun gibi bir herifle sevgilicilik oyunu oynamak değildi, sorun kızların buna inanmasını sağlamaktı çünkü Çolpan ve Ayça, benim hayatıma birini bir anda öylece almayacağımı iyi bilirlerdi. Onlara yalan söyledikçe belki onların hayatında bir değişim yaratmayacaktım ama ruhum, parça parça koparak ayaklarımın önüne dökülecekti. Ki zaten ruhumdan düşen parçalar çoktan ayak bileklerimi geçerek ayaklarımı altında bırakmıştı.

Köşeye sıkışmış hissediyordum, üstelik beni köşeye sıkıştıran herhangi biri de değildi, kabul etmeliydim ki kendi kendimi bu defa kendim köşeye sıkıştırmıştım. Gurur'u suçlamaya hakkım yoktu.

Güçsüz adımlarım, bahçeye geçmişi çizerek geleceğin içinde ilerlemeye başladı. İleride Yener'i gördüm, kol saatine bakıyordu ve Adnan da hemen yanında dikiliyor, etrafı kolaçan ediyordu. Gaye ve Gurur'un konuştuğunu fark edince burnumdan sert bir nefes verdim. Bu dünyadaki cezam olduğuna inanmaya başladığım adamın yanına doğru yürümeye başladım.

Beni ilk fark eden buz sıcağı gözlerin sahibi oldu, sarısı ağır basan ela gözlerini gözlerime dikti. Bakışları buzları eritebilecek kadar ateşliydi ama aynı zamanda gözlerinin dokunduğu yerler buz tutuyordu. Gaye'nin gözleri Gurur'daydı, kısa müddet sonra Gurur'un bakışlarını takip eden bakışlar bana çevrildi ve Gaye'nin yüzüne bir gülümseme çizildi.

Tedirgin gülümsemem yüzümdeki deriyi hareket ettirerek ifademdeki yerini aldığında, Gaye gözlerini yeniden Gurur'a çevirmişti ama Gurur'un gözleri hâlâ bendeydi. Bakışlarına bulaşmış tehdidi fark ettim. Eteklerimden yukarı tırmanarak beni tutuşturmaya başlamış bir alev gibi...

"Bayan," diye fısıldayarak bana yaklaşan Adnan'a elimde olmadan ters bir bakış attım ama adam iki metreden uzun olduğu için bakışla-

nm ona işlemedi; bence Adnan'a kurşun bile işlemezdi. Kulağıma eğilip, "Bu oyun ikiniz için de daha iyi olacak," dedi, duraksadım ve gözlerimi Gurur'dan ayırmadan Adnan'ı dinlemeye devam ettim. "Bir anda askerlerle olan yakınlığınız farklı anlaşılabilir fakat Gurur ile sevgili olduğunuzu düşünürlerse şüpheler büyük oranda azalacak ve risk ortadan kalkacaktır."

Aslında Adnan haklıydı, bir anda askerlerin etrafımda pervana gibi dönmeye başladığını fark eden insanlar, bir cinayet olmasa bile farklı bir durum olduğunu düşünebilirdi. En basitinden, Cenan Hoca bile beni tek bir askerle görmüş olmasına rağmen sanki her şeyi anlamış gibi beni köşeye sıkıştırmıştı. Şimdi etrafımdaki asker sayısı çoğalıyordu, bu yüzden de bunun mantıklı bir açıklaması olmak zorundaydı.

Yine de en azından en yakın arkadaşlarımın bu durumu bilmesini istiyordum ama bunu bilmemeleri gerektiğinin de farkındaydım.

"Bayan, lütfen kendi geleceğinizi ve Gurur'un geleceğini düşünün, öfkeyle otururşanız ayağa kalkmak istediğinizde vereceğiniz tek şey zarar olacaktır," diye mırıldandı Adnan. "Üstelik yalnızca etrafınızdakilere değil, kendinize de öyle."

"Biliyorum," diyebildim sadece.

Gaye, çiseleyen yağmur tenini ıslatmaya başladığında kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Bu gece şiddetli yağış olabilir, yarın gece de yapabiliriz aslında," dedi. Bakışları bana çevrildi. "Bu geceki buluşmayı."

Tam ağzımı açacağım sırada, Gurur, "Yağış yarın da devam edecektir," dedi lafımı bölerek, ona baygın bir bakış attım.

"Doğru aslında," dedi Gaye. "Çolpan ve Ayça'nın verecekleri tepkiyi çok merak ediyorum, Gurur'u kesin çok sevecekler."

"Yaa ne demezsin," dedim yapmacık bir gülümsemeyle Gurur'a bakarak. "Şuna baksana, sevilmeyecek gibi mi duruyor?"

"Evet," dedi Yener birden laf arasına girerek. "Evladım olsa cami avlusuna bırakırdım."

"Sana düşüncelerini soran oldu mu, Satılık Yener?" diye sordu Adnan ters bir sesle, ardından genç adamın ensesine sert bir şaplak attı ve Yener, bu şaplak yüzünden bir an yüzüstü yere kapaklanacak gibi oldu ama son anda düşmekten kurtulup Adnan'a cins cins baktı.

"Ben boyumdan dolayı mı örseleniyorum tam olarak ya?" diye sordu Yener üzerindekileri düzeltip, Adnan'a aynı yoğunlukla bakmaya devam

ederken. "Ben iki metreye birkaç santim kala uzamayı bıraktıysam bu benim suçum mu? Ben de bir askerim."

"Aslında çok da uzun bir adamsın," dedi Gaye gülerek, Yener ona göz kırpınca başımı iki yana salladım.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, Gayeciğim?"

Gaye, parmağını kaldırıp nişan yüzüğünü göstererek, "Tabii," dedi yapmacık bir gülüş eşliğinde.

Yener, kalbini tuttu. "Burası biraz kırıldı ama geçecek," dedi.

"Nişanlısı var," dedim Yener'e dik dik bakarak. "Adı da Hüsrev. Okulun uygulama hastanesinde doktorluk yapıyor."

"Duydun mu lan kısırlaştırılmamış sokak kedisi," dedi Adnan, Yener'e dik dik bakarak. "Hüsrev çırpar seni."

"Bir Türk askerini kimse çırpamaz," dedi Yener kendini beğenmiş bir tavırla.

"Hüsrev seninle aynı boylarda," dediğimde bir an duraksadı.

"Çırpabilir o zaman," diye mırıldandı Yener.

Gururların ne zaman gideceğini merak ediyordum ama Gaye'nin ilgisini çekeceğini bildiğimden bununla ilgili soru soramıyordum. Her ne kadar Gaye, Çolpan ve Ayça baz alındığında daha saf olsa da kesinlikle beni tanıyordu ve bu işin içinde bir çapanoğlu olduğunu anlardı. Gözlerimi bahçede gezdirdim, Basri abiyi görememek beni anlık panikletse de rektörü tanıdığını hatırlayınca belki de tekrar oraya gitmiştir diye düşünerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Bekleyecek misiniz? Ayça ve Çolpan'ı da görürdünüz," dedi Gaye heyecanla.

Gurur, bana yaklaştı, gölgesi tenime düştüğü anda içimi karanlık bir his kapladı ve Gurur, bu hissin daha da koyulaşmasını istiyormuş gibi bir elini omzuma atıp beni kendisine doğru çekti. Yoğun kokusu başımı döndürecek bir hızla ciğerlerime dolarken, bir an bu kokunun kar soğuğunun kokusuna benzediğini fark ettim. Bana dokunup beni kendine çektiği an dudaklarının dudaklarıma temas edip, ruhumdaki yangının harlanmasına neden olduğu anı hatırlamıştım. Bu bir anlığına ondan kaçma isteğiyle dolup taşmama neden oldu.

"Sevgilimin arkadaşlarını bu gece tanımak istiyorum," dedi Gurur, sesindeki soğuk rüzgârın üzerini sonbahar güneşi örtmüştü sanki ama en soğuk günleri sonbahar güneşi ışığının içinde taşırdı. Benden bu şe-

kilde bahsetmesi mideme hızlı bir kramp saplanmasına yol açtı. "O yüzden şimdilik gitsek iyi olacak."

"Abin son kez rektörün yanına uğrayıp arabaya dönecekmiş," dedi Gaye anlayışlı bir gülümsemeyle. "Zel utanır ama birlikte hallederiz Ayça ve Çolpan'ı."

"Zeliha benimle gelecek," dedi Gurur birdenbire, bir anda dudaklarından dökülen bu cümleyi taşıyan ses kulağıma çok sert gelmişti.

Yener ve Adnan'ın bizden uzaklaşmaya başladıklarını gördüm ama şaşkınlıktan ağzımı açamıyor, tek kelime edemiyordum. Gurur'un niyetinin tam olarak ne olduğunu gerçekten anlamıyordum. Hem insanlar bizden şüphelenmesin istiyordu hem de şüpheleri üzerine çekmek için elinden ne gelirse yapıyordu. Gaye'nin şaşırdığını görebiliyordum.

Gurur, onların gözünde hayatıma bir anda girivermiş, kim olduğunu bilmedikleri, daha önce ismini bile duymadıkları, değil ismini duymak, esamesini bile okumadığım bir yabancıydı. Gurur, sadece onların değil, benim bile hayatımda bir yabancıydı. Henüz nasıl biri olduğunu tam olarak bilmediğim bir adamın hayatıma öylece girip, düzenimi allak bullak edişini büyük bir sakinlik duygusuyla izliyordum. Oysa yüreğim karman çormandı.

"Gaye, Zeliha yerine arkadaşlarına bunu söylemeye ne dersin?" diye sordu Gurur, sesine sinmiş kibarlığa rağmen ben özünde nasıl bir canavar olduğunu deneyimlemiş olduğumdan, gözlerimi devirmemek için kendimi sıktım. Üstelik arkadaşlarım böyle bir durumu benden değil, Gaye'den öğrenecek olursa işler o zaman sarpa sarabilirdi. "Zeliha bu konuda fazlasıyla çekingen."

"İyi de..." Gaye, bir süre durup düşündü. Sonunda Gaye'nin çekingen bir şekilde konuşmayı başlatma çabasını fark edip derin bir nefes aldım.

"Gaye, Çolpan'a üstünkörü anlatmıştım ben bu durumu," diye fısıldadım. "Sadece tam olarak açamadım. Sen onlara bu gece onları biriyle tanıştıracağımı söylesen yeter, gerisini bir şekilde halledeceğim."

İçimde donmuş bir deniz vardı, dibi çoktan canavarların mezarlığı olmuş bir okyanus, ağzına kadar kanla doldurulmuş bir uçurum... Ve buna rağmen, rüzgâr çatımı uçurmuş, beni düşürmüş, sokak sokak savurmuş, kökümden sökmüş gibi hissetmeme rağmen bir şekilde ayakta kalmanın yolunu bulmak zorundaydım. Ya zehirli bir yalanı her gün bir kez yüreğime damlatıp kendime şifa bilecektim ya da o zehirden bir

damla almak yerine kafamı zehirle dolu denize sokup boğulmayı bekleyecektim.

"Olur ama Hüsrev'e önceden anlatayım," dedi neşesiz bir sesle. "Bu konuda sana epey yüklenecekler, Zeliha. Hazır ol."

"Biliyorum," dedim sadece, kısacık bir cevaptı, belki Gaye'nin yıllar geçse de içindeki anlamları çıkaramayacağı kadar kısa bir cevaptı ama benim için çok büyük anlamları vardı. Ne yaşadığımı biliyordum.

Güçlü olmak zorundaydım. Buna mecburdum.

Gurur, bana dokunması zaten beni yerle bir etmiyormuş gibi bana daha sıkı sarılınca, yumruklarımı sıkma ihtiyacıyla parmaklarımı birbirine kenetledim. Teninden tenime dökülen soğuğun kokusunu alıyordum, kokusu usul usul bana sinerek benden bir parçaya dönüşüyordu ve bu kötüydü; ellerimi kan deresine sokup parmaklarımı cinayetlerden sızan kanlarla duruluyormuşum gibi hissettiriyordu. Oyunun altında duran sahneyi zenginleştirmek ister gibi Gurur'a sokulup, kollarımı onun beline sardım ve bu dokunuş Gurur'un teninde bir ölü uyuyormuş da ruhu o ölünün soğuk yüzüyle burun buruna gelmiş gibi irkilmesine neden oldu. Aldırış etmedim, Gaye'nin şaşkın fakat heyecanlı bakışları bizden koparak bahçenin diğer ucuna çevrildi.

"Abin orada. O hâlde siz gidin, ben de geceyi organize edeyim. Haberleşiriz, sis."

"Haberleşiriz."

Gözlerim Gaye'nin işaret ettiği yöne kaydı ve ileride Basri abinin, Adnan ile Yener'i önüne katmış bizi gerilerinde bırakarak yürüyüp gözden kayboluşlarını izlemeye başladım. Gaye yanımızdan ayrılmış, çok geçmeden Gurur ile yine baş başa kalmıştık. Etrafımızda birilerinin olup olmadığını kavradıktan hemen sonra hızla onu iterek kollarının arasından kurtuldum. Gurur zaten bunu bekliyormuş gibi sakin gözlerle bana baktığında, benim kahverengi gözlerimdeki cümleler hiçbir satıra sığmıyor, tırnakları aşıp pasajdan dışarı dökülüyordu.

"Arkadaşın gidince yine ağzından köpükler saçmaya başladın," dedi Gurur, sesindeki alaycılık mideme kramp saplanmasına neden olsa da ona düz düz bakmaktan ileri gitmedim. "Benimle geliyorsun, Zeliha."

"Bu nereden çıktı?"

"Dediğim gibi, benimle geliyorsun. Seninle sağlam bir plan kurmamız gerekiyor. Aslında senin düşüncelerine ihtiyacım yok, kendim halledebilirim ama yine de benimle gelip beni dinlemelisin. Benim kurdu-

tam plana sadık kalman gerek. Böylece açık vermeyiz." Dilini dişlerinin üzerinde gezdirip bir sağa, bir sola bakındıktan sonra çelik gibi bakan gözleri yeniden beni buldu. "Madem oyun başladı, bana düşen bu oyunu bana yakışacak şekilde, en mükemmel hâliyle insanlara sunmak."

"Yani bir sahtekâr olduğunu kabul ediyorsun," dediğimde bana bakıp sadece bunu yaptı. Ellerimi göğsümün üzerinde toplayıp, ona aşağılayan bakışlarımı yönelttim. "Sana yakışacak şekilde yalan söylemelisin tabii ki, bu devamlı yaptığın bir şey olmalı ki şanını düşünüyorsun."

"Söylediğin hiçbir şeye kendin de inanmıyorsun."

Her şeyimi bir kumar masasına yatırmamı bekliyordu. Hayatımı, inançlarımı, ruhumu, hatta kalbimi... Ben bunun bedelinin ne olacağını tam olarak kestiremesem de içimde toparlanıp kangren olmuş her duygu bu kumarın sonunda zarar görecek, kaybedecek tek bir kişi olacağını biliyordu ve bu kişiyi aynada görebileceğimi bana fısıldayıp duruyorlardı.

"Her şey senin istediğin gibi olmayacak," dedim konuyu saptırarak.

Vakit kazanmak istiyordum, onu incelemek, tanımak, görmek istiyordum. Hakkında daha fazla şeyi bilmeye ihtiyacım vardı ve o, şehrime zamansız uğramış bir fırtına gibiydi, her şeyimi koparıp benden uzaklaşmaya başlamıştı ama ben vazgeçmiyordum; beni çırılçıplak ve yaralı hâlde gerisinde bırakan fırtınanın peşinden koşuyordum.

"Her şey benim istediğim gibi olsaydı, şu an bu konuşmayı yapmak zorunda kalmazdık, Zeliha," dedi Gurur, kelimeleri tok sesinin etrafına örülmüş yüksek, kalın duvarlar gibiydi.

Onun hakkında bilmediğim her şey boşluğu doğuruyordu.

"Cevap vermeyeceksin sanırım," dedi Gurur sonunda, sessiz kaldığımı o bunu söylediğinde fark ettim. "O hâlde gidiyoruz?"

"Basri abiyi nasıl olur da buraya getirirsin?" diye sordum başımı iki yana sallayarak. "Sen aklını mı kaçırdın? Ya buralarda onu tanıyan, aslında kim olduğunu bilen birileri varsa? Dahası, asker olduğunuzu anlamak çok da zor değil. Muhtemelen zırhlı ciplerinizle geldiniz buraya."

"Hayır," dedi Gurur, yüzü yine ifadesizdi. "Muşta'nın kişisel arabasıyla geldik ve asker olduğumuzu burnunu her şeye sokan hocan ve Gaye'den başka kimsenin bildiğini düşünmüyorum. Bilseler bile senin sevgilin olduğum yalanını söylediğimiz sürece, benim asker olduğum gerçeği kimsenin ilgisini çekmeyecektir."

"Her şeye hazırlıklı mısındır böyle?"

Birden bana olan bakışları gözlerimden kayarak koptu. "Hayır," dedi, bu beklenmedik cevabı karşısında sadece ona bakakaldım. "Hazırlıklı olmadığım şeyler de varmış, otuz iki yaşındayım ve bunu yeni öğreniyorum."

Göğsümde kavuşturduğum kollarım bir an boşluğa sürüklenerek birbirlerinden ayrıldılar. Gurur, bana bakmadı, ben de bu cevabının karşısında ona hiçbir şey söylemedim. Ama her ne kadar birbirimize bakmıyor olsak da sanki birbirimizin gözlerine bakmadığımız o süre zarfı boyunca aslında göz gözeydik.

Okuldan ayrıldığımızda üzerimde hâlâ derin bir sessizlik vardı. Bu sessizlik tıpkı bir hastalık gibi benden yayılarak çevremdeki herkese bulaşmıştı. Direksiyonda Hakan Basri Şenkaya'nın olduğunu gördüm, altındaki araba son model, oldukça yüksek görünen, siyah, mat bir cipti ve sürücü koltuğunun camı ardına kadar açıktı. Hakan Basri Şenkaya'nın iki parmağının arasında dengeli bir biçimde tuttuğu sigaranın ucundaki gri kül öyle çok uzamıştı ki, kamburu çıkmış yaşlı bir adama benziyordu.

Gurur, otobüs durağının önündeki genç insan topluluğunu fark edince hiç beklemediğim bir anda elini elime kaydırdı. Parmaklarını parmaklarıma geçirip elimi kavradı; o an dünya durdu, dönen başım ve bulanan midemdi. Elimi geri kurtarma isteği bir çapa olup boğazıma saplansa da ben o eli kendimden ayırabilecek kadar güçlü bir deniz değildim.

Parmaklarımı güçsüzce onun parmaklarına geçirdim. Gurur'a baktım, profilden gerçekten çok genç ve karizmatik görünse de benim gözümde aptalın tekiydi. Düşüncelerimi okuyormuş gibi parmaklarıyla parmaklarıma baskı uyguladı. Tenim bir panik dalgasının çarpması sonucu karıncalandı, damarlarımın içinde ilerleyen çaresiz kan dalgalandı; parmakları resmen etime gömülmüştü ama bu canımı küçük bir tuz tanesi kadar bile yakmıyordu.

"Elimi sıkıyorsun," dedim gergin bir fısıltıyla, bana bakmasa da beni duyduğunu parmakları gevşeyince anladım. Aslında beni böyle sıkı sıkı kavrama sebebi, beni zapt etmek istediğindendi çünkü her ne kadar onun yanında küçücük görünsem de başına en büyük belayı açan kişi bendim ve bu yüzden de konu ben olduğumda düşüncelerinin yönünü tedirginlik değiştiriyor olmalıydı.

"Aptalsın, ilgiyi daha çok üzerimize çekiyorsun, çok aptalsın," diye fısıldayıp durdum ama o elimi kavrayıp beni araca doğru yürütmeye de-

vam ettiği süre boyunca hiç konuşmadı. Belki de beni asıl fitik eden bu umursamaz tavrı, kendini beğenmiş bakışları, her şeyi bildiğini hissettiren sessizliğiydi. Keşke ona esaslı bir yumruk atabilecek kadar uzun boylu olsaydım.

Gurur, cipin arka kapısını açtı, Yener ve Adnan yana doğru kaydı ama ben araca binmek yerine cipte açılan küçük yere düz düz bakmaya başladım. Koskoca cip bile bu koskoca iki adamı içine sığdıramamıştı. Bakışlarım omzumun üzerinden Gurur'a çevrildi.

"Sen daha önce hiç ilişki yaşamadın mı?" diye sordum çat diye, Gurur'un ilk kez böyle duraksadığını fark ettim, ona o çok istediğim yumruğu sonunda atmışım gibi bakıyordu.

Yener'in, "Ovvv!" dediğini duydum, Gurur dişlerini gıcırdatınca Yener sessizleşti ama Adnan'la gülüştüklerini onlara bakmasam bile görebiliyordum.

"Nereden çıktı bu?"

"Arka koltukta iki tane yarma gibi herif varken hangi adam sevgilisini arka koltuğa bindirir?" Şimdi ikinci yumruğu da yemişti, onu nakavt etmek imkânsız olsa da afallatmak muhteşemdi. "Boğulup öleyim mi istiyorsun?"

"Onlar benim kardeşim," dedi Gurur sert bir sesle. "Çok fazla Türk dizisi izliyorsun, Polat Alemdar gibi bir adam hayal ediyorsun herhâlde?"

Ona düz düz bakıp, "Birini şu âna dek hiç sevmedin, değil mi?" diye sordum, bu soru dudaklarımdan benim isteğim dışında çıkıvermişti ve her nasıl olduysa, sanki ölüm yumruğu bu soruydu, ben bu yumruğu Gurur'un şahdamarının üzerine atmıştım. Gözlerinde bir deniz dondu, bir orman alev aldı, bir ev temeline doğru hızla çökmeye başladı.

"Zeliha haklı," dedi Basri abi. Bize bakmadan konuşuyordu. "Aşk koruma içgüdüsü gerektirir. Üstelik dışarıdan bakanlar bu heriflerin senin kardeşin olduğunu anlamaz." Gözleri dikiz aynasından bize doğru kaydı. "Mükemmel bir oyun oynamak istiyorsan, mükemmel bir âşık gibi hareket etmek zorundasın. Aksi, seni bile kötü bir oyuncu yapar, Gurur."

Basri abinin kelimeleri büyük bir sessizlik yağmuruydu, biz ise onun kelimeleriyle ıslanmıştık.

Gurur sonunda, "Ne yapmam gerek?" diye sorunca, Basri abi sigarasını torpidonun üzerindeki metal tabakada söndürüp izmariti üzeri kapalı gri kül tablasının içine attı.

"Zeliha'yı alıp taksiyle dön," dedi Basri abi. "Rektöre Eylül'ü merak ettiğim için burada olduğumu söyledim, Zeliha'nın arkadaşı da abisi olduğuma inandı. Askere benzemeyen gereksiz, salak bir arkadaş ve yanında da son derece iri, ciddi görünen ciddiyetsiz bir asker getirdin. İnsanlar bunu yadırgamaz, bir süre rahat olursun artık."

Yener, "Bana gereksiz ve salak dedi," diye mırıldandı.

"Bana da öyle bir şeyler dedi gibi," dedi Adnan sessizce.

"Ne ilgisi var?" diye sordum Basri abiye. "Asıl sizi bu kadar kalabalık bir şekilde okulda görmeleri sorun teşkil etmeyecek mi?"

"Eylül ve Cesur bu okulda okuyor," dedi Basri abi, bir an ona anlam veremeyen gözlerle baktım. "Gurur'un kız ve erkek kardeşinden bahsediyorum." Şaşkınlık kanıma zehir gibi karıştı. "Ben her ay rektörle görüşürüm, yakın arkadaşımdır ve kim olduğumu bilir, kimseye de ses vermez bu konuyla ilgili. Ben arkadaşımı görmeye geldim, Gurur da sevgilisini. Erkekler eskiden sevgililerini görmek için sevgililerinin okullarına arkadaşlarıyla gelirdi, eskiyi yaşattık diyelim. Ne kadar göz önünde olursak, o kadar az dikkat çekeriz, Zeliha. O yüzden ortada olmaktan korkma."

Bir an panikle, "Rektör olanları biliyor mu?" diye sordum.

"Hayır." Derin bir nefes aldı. "Saçmalama, Zeliş." Bana böyle demesi beni şaşırtırken ona bakakalmıştım, diğerleri onun bana bu şekilde seslenmesini yadırgamamıştı. "Sadece kimliğimi biliyor. Normalde ismimi ve kim olduğumu bilirler ama nasıl göründüğümü bilmezler."

Bana yakınlığı beni anlık garip duygularla doldurmuş olsa da Musa bunu fark etmişe benzemiyordu. İnsanlara sadece uzun zamandan beri tanıyorsam güvenip onları yakınım olarak görebiliyordum, fakat bu arabanın içindeki askerleri tanıyalı daha bir hafta bile olmamıştı. Yine de kendimi onlara karşı çok yabancı hissedemiyordum. Belki de yaşanan bu korkunç olayın yaralarını onlarlayken bir şekilde sarabildiğime inandırmıştım kendimi. Gurur ve diğerleri bir şekilde yarama tuz basıyor bile olsalar kanamayı durdurmayı başarıyorlardı.

İnsanın yarasını gösterebileceği bir insana ihtiyacı oluyordu.

"Hadi," dedi Basri abi, gözleri dikiz aynasındaydı, kendine değil aynadaki yansımamıza bakıyordu. "Bir taksiye atlayıp gideceğiniz yere gidin. Zincir, kızı fazla zorlama. Yoksa yeni dart tahtam sen olursun bir hafta." Gözleri dikiz aynasından Gurur'a kaydı. "Cevap alamadım?"

Gurur'un dudakları düz bir çizgi şeklinde gergin duruyordu ama söz konusu Muşta olduğunda yüreğindeki korkudan mıydı yoksa ruhundaki saygıdan mıydı bilinmez, boynu kıldan ince oluveriyordu. Başını hızlı bir hareketle salladı, ardından gözlerini bana çevirdi ve buz yangını gözlerinin yaktığı ateşe bir odun parçası gibi atıldığımı hissettim.

"Güzel kızların hepsi derse girdi galiba, gidelim Muşta, ben burada mutlu değilim artık," dedi Yener zevzek zevzek, başını da Adnan'ın omzuna yaslamıştı, aracın camından dışarıya bakıyor, gelip geçenleri kesiyordu.

"Koyun can derdinde, pezevengin derdi uçkurunda," dedi Muşta. "Beni el kadar kızın önünde şerefsiz şerefsiz konuşturduğun için tesise dönünce sana bir temiz dayağım var. Unutturma. Olur da unutturursan çarpı iki dayak. Adnan, not al. Tesise dönünce bu mitokondrisizi kuzu gibi çevire çevire döveceğim."

Adnan, "Alıyorum Muşta, tesise dönünce satılığa dayak," deyince, Yener birden Adnan'ın omzundan doğrulup kalkarak ona dehşet içinde baktı.

"Kendimi kocasının yeğeni tarafından kandırıldıktan sonra serada sevişen Bihter gibi hissediyorum, Adnan. Birazdan Muşta'yla düğünün varmış da ben de aynanın önünde kalbimin yerini arıyormuşum gibi. Pardon, kalbim değil. Sırtımın. Silahı da senin eline veririm artık. Sen seversin sırttan vurmaları."

"Hiç ilgisi yok, saygısızlık etme. Ben bir babayım, düzgün konuş benimle," dedi Adnan ciddi bir sesle.

"Gidince Bora'ya anlatacağım. Bilsin, amcası Yener iyi çocuktu ama fena bir kusuru vardı, insanlara fazla güveniyordu. Sırf seviyor diye onları tanıdığını zannediyordu. O yüzden, Bora diyeceğim, her ihanet sevgiyle başlar..." Kumarhanede Eyşan'ı görmüş Ezel edasıyla Adnan'a baktıktan sonra önüne döndü.

"Bir daha geceleri nöbette telefondan Ezel izlediğini duyarsam senin kemiklerini kırıp fiyonk şeklini veririm, mutant gibi gezersin ortada," dedi Muşta sert bir sesle. "Hem senden Ezel mi olur? Olsa olsa Cengiz olur."

"Ne demek şimdi bu, Muşta? Teessüf ediyorum, ben o kadar kısa mıyım?"

"Komutanlarının karılarıyla silah depolarında basılan ben miyim pezevenk?"

"Tamam işte, o konuda Cengiz olduğumu kabul ettim ki ben zaten," dedi birden Yener. "Ben boy konusunda..."

"Lan bak sus, arabayla geri geri gider, demirlere girerim, kafandan girer gözünden çıkar demirler," diye hırladı Muşta. "Ahlaksız insan müsveddesi."

"Tamam, neden gerildin ki bu kadar..." Yener, aracın kenarına kayıp cama yaslandı, kendi kendine mırıldandı: "Sığıntı Yener zaten, Cengiz'miş, ne Cengiz'i? Tefo gibiyim Tefo."

"Söylenme kendi kendine, koltuğu arkaya yatırır kaldırır, yatırır kaldırır, arka arkaya kafa gömerim sana," dedi Muşta, sesi çok ciddiydi, yapacağından emindim, bundan yana hiç şüphem yoktu.

"Neyse, biz gidelim," dedi Gurur sonunda. O kadar çok dalmıştık ki, girdikleri tartışmaya odaklanmış bir şekilde onları izliyorduk dakikalardır. Hava iyiden iyiye bozmuştu, yağmur damlaları saç diplerime, kollarıma çarpıyordu ama çok yoğun bir yağış olduğu söylenemezdi. Gurur ile araçtan uzaklaşmaya başladık, öğrencilerin beklediği durağın önünden geçtik ve hastanenin oradaki taksi durağından bir taksiye bindik.

Gurur, "Evin adresi," dedi direkt, bakışlarım omzumun üzerinden ona doğru kaydı. Taksinin içi bozuk havadan dolayı gri duruyordu, ileride görünen bulutların yere ne kadar yakın durduğunu gördüğümde yaklaşan yağmurun şiddetini de tahmin edebilmiştim.

Taksici emniyet kemerini bağlarken dikiz aynasından kısaca bize bakıp kontağı çevirdi ve araçtan yüksek bir hırıltı sesi yükseldi. Omzumun üzerinden Gurur'a baktım.

"Ev adresi derken?"

"Senin evinin," dedi bana bakmadan, gözleri ön camdaydı, taksici aracı hastanenin sınırlarından dışarı doğru sürmeye başladı, bizden bir adres beklediği belliydi.

"Benim evim mi? Saçmalama," dedim. "Eğer eve bırakacaksan da hiç gerek yok, kendim giderim zaten. Bu da nereden çıktı şimdi?"

Gurur'un gözleri dikiz aynasına kaydı, taksiciye kısa bir bakış atıp gözlerini bana çevirdi, yüzündeki ifadesizlik kanımı donduruyordu ama bakışlarım ne zaman dudaklarıyla buluşsa, o buzlar çözülerek kaynar sulara dönüşüyordu. Bu kötü bir histi, bu hissi sevmemiştim.

"Senin evine geliyorum, tek gitmiyorsun," deyince gözlerim iri iri açıldı, Gurur bakışlarımı önemsemeden taksiciye doğru döndü.

"Bağlar'a sür birader," dedi taksiciye. "Sonrasını tarif ederim."

"Tabii," dedi taksici, radyosunda bir Aşkın Nur Yengi şarkısı çalıyordu. Taksinin silecekleri otomatik hareketlerle çalışmaya başladığında oturduğum yerde sertçe Gurur'a doğru döndüm.

"Benim evime falan gelmiyorsun," diye fısıldadım, taksici duymasın diye ona yaklaşmıştım, tenindeki kar soğuğu kokusu şimdi çok daha net bir şekilde ciğerlerimin içini dolduruyordu. Donuk gözleri anlık beni buldu, yüzündeki rahat ifade, benim hissettiğim huzursuzluğun düşmanı gibiydi.

"Sevgilimin evine geliyorum, bundan daha doğal ne olabilir?"

"Ben senin sevgilin değilim," diye fısıldadım ona doğru eğilerek. "Böyle konuşmayı kes. Evime gelemezsin. Abartma."

"Abarttığım falan yok," dedi sessizce. "Evine merakımdan değil, seni tanımak için geliyorum. Arkadaşlarının dersleri saat kaçta bitiyor?"

"Söylemeyeceğim," dedim, gözlerimi ön cama çevirdim, cama çarpan yağmur damlaları gözyaşları gibi kayarak camdan akarlarken birdenbire silecekler çalışarak o gözyaşlarını süpürüyordu. Bu görüntü bana ağlayan bir kadının gözyaşlarını kalın, güçlü parmaklarıyla silen bir adamı hatırlatmıştı.

"Çocuk olduğunu bu kadar çok belli etmene gerek yoktu, söyle bana 3-A sınıfından Zeliha Özdağ," dedi, soyadımı söylemesi tenimin buz kesmesine neden olurken ona diken üzerinde olduğumu belirten bir bakış fırlattım. "Arkadaşların eve kaçta dönecek?"

"Eğer Gaye onlara olanları anlatırsa, ki anlatacak, bunu biliyoruz çünkü bunu ondan biz istedik, normalde gelecekleri saatten daha erken gelebilirler," dedim, kuru bir yutkunuş boğazımı nemlendirmeye yetmedi, gözlerimi aracın ön camına sertçe çarpan yağmur damlalarına dikerek konuştum. "Gurur, bu kadarına gerek yok. Beni çok fazla köşeye sıkıştırıyorsun."

"Sıkıştırmıyorum," dedi sadece.

"Yapıyorsun."

"Sadece inat etmeyi seviyorsun, yoksa öyle olmadığını sen de biliyorsun," dedi, sesi kemik gibiydi.

"İnat eden ben miyim?" Kaşlarımı kaldırıp, kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ben inat etmiyorum. Sen istediğim her şeyin aksi olsun diye uğraşıyorsun."

"Seninle tartışmayacağım," dedi umursamaz bir sesle, ona her defasında daha sert bir yumruk geçirme isteğimi ateşleyen işte tam olarak buydu; umursamazlığı.

"Benimle tartışmıyorsun, beni tehdit ediyorsun. Bu ikisi farklı şeyler."

"Bence senin annen sana hamileyken çok fazla keçi sevmiş," dedi Gurur aniden, bu söylediği gözlerimi kısıp kaşlarımı çatarak ona bakmama neden olunca bakışımı hissetti ama bakışlarıma karşılık vermeden camı izlemeye devam etti. "Doğru bir noktaya parmak bastım bence, Matmazel Keçi."

"Sana ne?"

Cevap vermedi.

"Ayrıca Ayça ve Çolpan seni evde görecek ol-" diyordum ki gözlerini devirdiğini fark edip sustum, suskunluğum onun kelimelerinin önüne yollar ördü.

"O ikisi gelmeden gideceğim zaten. Eve komando aldığını bilmeyecekler, merak etme."

Komando... Dağın gardiyanları. Her nedense bu tek kelime, birdenbire üzerime bir durgunluk bulutunun çökmesine neden oldu. Gözlerim, çözülerek dizlerimin üzerine ölü kuşlar gibi konan ellerime kaydı, uzun süre sessiz kaldım. Ellerimi izledim. Parmaklarımı. Her ne kadar kan lekesi taşımasa da kana bulanmış parmaklarımı... Bir insanı öldürmeden, katil olan parmaklarımı. Belki de katil olan vicdanımdı.

"Sessizleştin," diye fısıldamasıyla kafamı hızla kaldırıp ön cama bakmam bir oldu. Çoktan merkeze varmıştık, caddede ilerleyen aracın camına, biraz önce daha hızlı çarpan yağmur damlaları şimdi belli belirsiz dokunuyor, küçük gözyaşları çiziyorlardı.

Ona bakmadan, "Konuşmamı mı tercih ederdin?" diye sordum.

Gurur, cevap vermedi. Taksi Bağlar'a girdiğinde inadımdan vazgeçtim ve taksiciye zorluk çıkarmamak için evimi tarif ederek sırtımı koltuğa yasladım. Araç turuncu ve siyahın ahengiyle var edilmiş Delvin Otel'in önünden geçti, Yılmazlar marketi gerisinde bıraktı ve evimin olduğu sokağa sapıp yavaşladı. Sokak lambasının yanından kıvrılarak diğer sokağa girdi, taksi durağının arkasında kalan yeni yapılmış binaların önünde durdu. Oturduğumuz binaya hemen hemen on beş, yirmi adım uzaklıktaydık.

Çantama uzanmama izin vermedi, taksicinin ücretini ödediği sırada inat etmek yerine araçtan inip onu beklemeden binaya doğru ilerlemeye

başladım. Taksinin kapısının kapatılırken çıkardığı sesi duydum, arkama bakmadan yürümeyi sürdürdüm. Bina kapısının önüne geldiğimde bakışlarımı omzumun üzerinden ona çevirdim, benim on adımda geldiğim yolu iki adımda aşıp dibimde bitmişti. Kutucuğa binanın güvenlik şifresini girmemle otomatik kapının tok bir ses çıkararak açılması bir oldu.

İlk katın merdivenlerini, arkamda onun bir gölge misali beni takip ettiğini bilmenin tedirginliğiyle tırmanmış, dairenin kapısını açarken onunla hiç göz teması kurmamıştım. Üç kız kaldığımız bu eve Ayça ve Çolpan'a haber vermeden bir erkeği soktuğum için çok büyük vicdan azabı çekiyordum. Ayça evimize sadece yakın erkek arkadaşlarımızın girip çıkmasına izin verir, tanımadığı insanları evde görmekten hiç hoşlanmazdı. Muhtemelen şu an eve iki metre bir adamla girdiğimi görseydi, beni mutfak tezgâhına kurbanlık koyun gibi yatırır, sonra da kıtır kıtır keserdi.

Evet, Ayça'dan biraz korkuyordum.

Kapıyı çekinerek araladım, önce içeri giren taraf ben oldum ki etrafta Gurur'un görmemesi gereken bir şey varsa hızla alıp yok edebilecektim ama düşündüğümün aksine etraf temizdi. Kapıyı tamamen açtıktan sonra girmesi için geri çekildim, gözlerim ondaydı ve o benim gözlerimdeki rahatsızlığın farkındaydı. Yine de hiç çekinmeden eve girdi.

Gurur, siyah keçe, düğmeli kabanının ilikli düğmelerini çözmeye başladı. "Yağmurluğum," diye mırıldandım düşünceli bir sesle. "Tesiste kalmıştı. Nihan'da."

"Bir dahaki gelişinde alırsın," dedi Gurur. "Onu gördüm." Bakışları etrafta kısa bir tura çıktı, sonra gözleri mutfak tezgâhına kaydı. Mutfak tezgâhındaki bulaşıklık Ayça'nın muhtemelen iki gün önce yıkadığı temiz tabaklarla doluydu, tezgâhın üzerinde bir kesme tahtası vardı ve tahtanın üzerinde de salatalık kabukları... Muhtemelen bunları ortada bırakan da Çolpan'dı.

"Üstünkörü temizlik yapıyorsunuz," dediğinde bir an donup kaldım, sonra bu donukluk öfke olarak yüzüme yayıldı. Etrafı incelemeye devam ediyordu. "Toplu görünüyorsunuz ama dağınık bir topluluk. Sadece temiz ve toplu görünsün diye baştan savma iş yaptığınız çok belli."

"Ayça bunu duysa seni yaşatmaz. Evdeki tüm bulaşıkları o yıkar, çamaşırları da öyle."

"Çolpan ve sen fiziksel engelli misiniz?"

Ona boş boş baktım. "Yaşınla alakalı mıdır bilinmez, espri anlayışın berbat. Babam bile daha iyi espriler yapıyor." Çantamı bir kenara bırakıp gözlerimi Gurur'a çevirdim. "Acele etsek iyi olur, ne zaman gelecekleri belli olmaz. Gece buluşacağımızı duyarlarsa erken de gelebilirler. Neden buradasın? Yani neden benimle geldin?"

"Espri yapmamıştım. Herkesin bir görevi olmalı. Kızı hademe gibi kullanırsanız tabii eksikler olur. Gerçi senin dağınık olduğun her hâlinden belli," dedi, dişlerimi sıksam da onun yüzündeki sabitliğe meydan okur gibi ben de ifadesizliği giyindim. "Her neyse. Önce bize sağlam bir tanışma hikâyesi gerekiyor."

"Sonra?"

"Önceliğimiz bu. Bir işi bitirmeden diğerine kafayı vermeye çalıştığın için mi böylesin acaba sen?"

Üstü kapalı hakaretine yapmacık bir tebessümle karşılık verdim. Onunla evde yalnızdık, beni çat diye öpmüştü, bunları hatırlamak nabzımı hızlandırıyor ve ondan uzaklaşma isteğimi körüklüyordu. Gözlerimi elimde olmadan ondan kaçırdım, sanki uzun süre gözlerinin içine bakarsam düşüncelerimi okuyabilirmiş gibi hissediyordum.

"Yavaş olan sensin. Birine çok odaklanırsan, diğerine vakit kalmaz. Bastonunu da getirmemi ister misin?" diye sordum ona meydan okuyan gözlerle bakarak.

Gurur, bakışlarımı yok saydı, bir an dumura uğrasam da bozuntuya vermedim. Sanki biliyormuş gibi benim odamın kapısına yaklaşıp, kapı kulpuna uzandığı an bir an korkuyla, "Dur!" diye bağırdım. "Öyle şak diye girilir mi birinin odasına? Görgü kuralı nedir bilmiyor musun?"

"Sen biliyor musun?"

"Ya girdiğin benim odam değilse?"

"Hislerimde hiç yanılmam, Zeliha," dedi, duraksayıp buz yangını gözlerine baktım, kulpu kavrayan parmaklarının sıkılaştığını hissettim, kulpu sıkarak avucunun içinde ezip çevirdi ve kapı tok bir ses eşliğinde açılırken gözlerimiz birbirinden ayrılmadı. "Senin kokun en yoğun bu odadan geliyor. Kapıyı açmaya gerek yok, yaklaştığım an aldım kokunu."

Gözlerimi gözlerinden koparıp alamadım. Bazen bir cümle kuruyordu, kor ateşle pişmiş kızgın demir boğazımdan girerek kalbime saplanıyordu. Kelimeleri bir insanı hem var olduğuna inandırabilir hem de bir hiçmiş gibi hissettirebilirdi.

Kaşlarımın titrediğini, "Kötü mü kokuyorum?" diye sorduğum âna kadar ben de fark etmemiştim.

Kapıyı tamamen araladı ama dönüp odama bakmadı çünkü o gözler hâlâ benim gözlerimdeydi.

"Hayır. Kötü kokmuyorsun. Söylemeye çalıştığım, herkesin kendine has bir kokusu olduğu ve seninkinin yoğunluğunun fark edilir olduğu. Yağmurluğunda da aynı koku vardı."

"Duyuların çok gelişmiş," dedim konuyu kapatmak istiyor gibi aceleyle. "Sanırım bunu komando olmana borçlusun. Komandoydun, değil mi?"

"Evet, Dağcı Komando," dedi çabamı fark etmiş gibi diğer konuya parmak basmadan.

"Odaya girebilirsin," dedim sadece, gerçi benden bir izin istemediğinin de farkındaydım. Yine de zindanıma gizlice girilmesindense, benim isteğimle girilmiş gibi hissetmem içimdeki siniri biraz olsun aza indirgeyebilirdi. Gurur, odaya girdi, ben de arkasından içeri dalarak bakışlarımı hızla yatağıma, sonra da elbise dolabımın önüne çevirdim. Etraf çok dağınık görünmediği için şanslı sayılırdım.

Gurur'un geniş sırtı bana dönüktü, önümde ışığı kesen bir güneş gibi dikiliyordu. Güneş, ışığı kesebilir miydi? Bu ışığın, bir diğer ışığı kesmesi gibiydi. Bakışlarım karanlık odama rağmen açık renk görünen saçlarına kaydı, saçları dağınık görünüyordu, dipleri daha koyuydu ama uçlara doğru saç rengi açılıyordu. Kabanının yakaları havaya dikilmiş duruyordu, onu gördüğüm ilk gece de böyle görünüyordu. Tıpkı böyle sırtını dönmüş, benden uzaklaşıyordu ama şimdi olduğu yerde duruyordu, hemen önümdeydi ama sırtı yine de bana dönük duruyordu.

"Odan küçük," dedi kısık sesle. "Sana benziyor."

Yutkundum. "Ben odamı severim."

"Güzel oda," dedi sadece, odam hakkında daha fazla yorum yapmayacağını üzerimize is lekesi gibi sinen sessizlikten yola çıkarak anlamıştım.

Yatağımın kenarına oturup, gözlerimi kaldırarak onu seyretmeye devam ettim. Zaman geçiyor, zaman geçtikçe içimdeki tedirginlik artacağına sanki onun varlığı beni sakinleştiriyormuş gibi azalıyordu. Sanki Gurur, bir rüya kapanıydı ve o etrafımdayken kötü kâbuslar uykularıma uğramıyor, benden uzak duruyorlardı. Neden böyle düşünüyordum, bilmiyordum, belki de onun bir asker olması ve son zamanlarda sık sık etrafımda olması, hissetmemem gereken bir güveni içime inşa etmeye başlamıştı.

Bu güven duygusundan nasıl kurtulacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sanki içimde karanlık dallar gibi büyüyor, her yanı sarıyor, kökleri sağlam bir ağaca dönüşerek beni hem karanlıktan hem de aydınlıktan koruyordu. Oysa Gurur, benim karanlığımın gardiyanıydı ve beni karanlıktan korumasının hiçbir yolu yoktu.

Ruhumun kandığı bu illüzyondan bir an evvel kurtulmam gerektiğinin farkındaydım ama bunu nasıl başaracağımı hiç bilmiyordum. Ona güvenmemem, onun yanındayken tıpkı o gece olduğu gibi tedirgin hissetmem, hatta belki de ondan korkmam gerekiyordu. Sonuçta sadece susmam için beni öldürebilirdi, ona gözüm kapalı güvenemezdim çünkü yaşamım bir nevi onun ellerindeydi.

Gurur, uzun süren sessizliğimin nedenini merak ediyormuş gibi bana doğru döndüğünde, gözlerim onun sırtında olduğu için bakışlarım bu defa buz yangını gözlerine takıldı. Gözlerimden duyguların renklerini, tıpkı tuvaline işlediği renkleri paletinde karıştıran o ressamın tablosunu izlediği gibi izliyordu.

Beni anlıyor muydu? Ben bile kendimi anlamıyordum. Bu işin sonunda olacakların beni nasıl korkuttuğunun farkında olmalıydı ama aslında beni asıl korkutan şey beni bekleyen o karanlık gelecek değildi; babamın dudaklarında bir sigara söndürür gibi söndüreceğim o ılık gülümsemeden çok korkuyordum.

"Plan," dedi düşüncelerimin sesini duyuyormuş gibi. Gözlerim, saçlarının aksine koyu renk olan kirpiklerine takılıp kaldı. "Seninle nasıl tanışmış olabiliriz?"

"Kütüphane," dediğimde bakışları yüzümün ortasında derinleşti. "Belki çok klişe gelebilir ama kütüphanede karşılaşmış olabileceğimizi düşündüm. Yan yana masalarda oturup aynı yazarın farklı romanlarını okurken birimiz bunu fark etmiş ve muhabbete başlamışız mesela."

"Fazla romantik, inandırıcılığı yok," dedi Gurur, gözlerim ellerime kaydı ama onunkiler hâlâ bende takılı duruyordu. "Çok fazla romantik kurgu okuyor olabilir misin?"

"Her türden kitap okurum," dedim. "Ama sen benden bir aşkın başlayış hikâyesini istiyorsun, elbette romantik olmalı."

Gözlerini devireceğini düşünmüştüm ama bunun yerine düşünceli gözlerle beni izlemeye devam etti. Bir süre hiçbir kelimenin tadına bakmadı, sessizliği bir şarap gibi yudumladı ama oluşan sessizlik onu sar-

hoş edecek kadar kuvvetli olmadığından, sonunda kelimelere başvurma kararı aldı.

"Aşk hikâyeleri romantik başlamaz," dedi Gurur, bu konu hakkında bir fikri olmadığına neredeyse emindim. "Yani her aşk romantik başlamaz."

"Ama sonuçta bu aşk," dedim ısrarla. "Romantik başlamazsa nasıl aşka dönüşebilir ki? Mesela çarpışıp kitapları yere düşürmek, yalnız geldikleri bir film seansından çıkarken o tanımadığın yabancıyla seni çok etkileyen filmle ilgili spontane gelişen bir muhabbete tutulmak ya da..." Kaşlarımı çattım. "Bir kavgayla başlayan aşklar falan işte."

"Bence bu bizim için daha uygun," demesini beklemediğimden kelimeler dudaklarında can bulur bulmaz dudaklarımı kemirdim. *Kahretsin.* Bu yalanın suç ortağı ben olmamalıydım. Adımları yavaşça odamın içine düşmeye başladı, odamın içinde karanlık bir gölge, ışığımı kesen bir güneş gibi ilerliyordu.

"Mesela kitap kavgası? Yine senin istediğin gibi kütüphanede başlayabilir."

"Kitap kavgası mı? Buna kimse inanmaz. Aynı kitaptan birkaç tane vardır sonuçta."

"Öyle değil, Matmazel Zeki," dedi alaycı bakışlarına bariz bir küçümseme serpiştirerek. "Bahsettiğim, yazarlar ve kitapları üzerinden tutuştuğumuz bir kavga. Mesela sen A yazarının B kitabını savunacaksın, ben ise C yazarının D kitabını gibi. Anladığım kadarıyla kitap kurdusun, arkadaşlarının daha inandırıcı bulabileceği bir tanışma hikâyesi bu bana kalırsa."

Bir an söyledikleri bana hiç olmaması gerektiği kadar mantıklı geldi, o yüzden onun gözlerinin içine bakakaldım. Balkon camımın çaprazındaki beyaz kitaplığa doğru ilerlemeye başladığı esnada benimle olan göz kontağını kesmişti.

Dikkatli hareketlerini izliyordum, bir yandan da ona şaşıp kalıyordum çünkü henüz arkadaşlarımı bir defa bile görmemişti ama onların inanabileceği bir hikâye uydurmuştu. Bu hikâyeyi uydururken beni gözlemlemiş olması onun için yeterli miydi gerçekten? Sonuçta ne Çolpan'ı ne de Ayça'yı tanımıyordu ama evet, tam on ikiden vurmuştu, onlar böyle bir tartışmaya son derece açık bir insan olduğumu iyi bilirlerdi.

Ayağa kalkıp, Gurur'un önüne doğru yürüdüm, kafamı kaldırdım ve onun yüzüne baktım. "Belki de," dedim. "En azından en yakın arkadaşlarımın bunu bilmeye hakkı vardır."

Bir an yüzündeki ifade donup kaldı, bana duyduklarına inanamıyormuş, inanmak istemiyormuş gibi baktıktan sonra eli ani bir manevrayla bileğimi kavradı. Beni kendisine doğru çekip yürümeye başladı, ben daha ne olduğunu anlamadan sırtımı kapıya yasladığında nefesim hızlanmış, gözlerim iri iri açılmıştı; kalbimden dökülen yumruklar göğüs kafesimi sarsıyordu.

"Sen ne söylediğini sanıyorsun?" Sorusu bir çağ yangını gibiydi, alevler bana dokundu, beni yaktı, yanmayı göze aldığım için alevlerin her yanımı sarışını büyük bir sakinlikle karşıladım. Gurur, beni tamamen kapıya kıstırınca bakışlarım yüzünün ortasında asılı kaldı, korku ise artık yoktu ama korkunun yerini daha yoğun bir duygu almıştı. "Bu öylece birilerine anlatabileceğin bir şey değil."

"Onlar öylesine birileri değil, benim dostum," diye fısıldadım.

Gurur'un gözleri dudaklarıma dokundu. Sonra hızlıca gözlerime tırmandı.

Dudaklarım kavruluyor, dudaklarım ağrıyordu.

"Ben de senin sevgilinim," dedi beklemediğim bir ciddilikle, nabzım damarımın içinde ters gelerek ölümün sayacı misali ilerlemeye başladı. "Herkes bunun böyle olduğunu bilecek. O kadar bilecekler ki, bizi bile buna inandıracaklar."

Nefes alamıyor, sadece ona bakıyor, gözlerimi bile kırpamıyordum. Kurduğu her cümle okyanusa ait bir dalga olarak bana çarpıyor, beni kumların içine gömüp, üzerimden kayarak geri çekilip okyanusuna, yani onun zihnine dönüyordu. Cümleleri gece doğan bir ay gibiydi ama gözlerine baktığımda güneşi görüyordum; güneşin sızıntısı bir benzin sızıntısı gibiydi, yavaşça etrafıma yayılıyor, beni her hücrem olmak üzere kül edene dek yakmak uğruna dört yandan sarıyordu.

"Bir şeyi saklamak istersen onu ortalıkta bırak," dedi Gurur. "Sen ve ben, ortada duracağız. Fırtına şehri terk edene dek yan yana duracağız. Anlaşıldı mı, sevgilim?"

Sevgilim... Sessizlik. Kalp atışlarımın sesi kulaklarıma doğuyordu.

Dış kapının kilidinin çevrilerek açıldığı saniyelerde kanıma yuva yapan o duygu, kalbime sızmaya başlamıştı ve dış kapı açıldığında, biz hâlâ Gurur'la göz göze, dudaklarımız birbirine son derece yakın bir mesafede öylece bakışıyorduk.

Gözlerindeki güneşten ışık sızmaya devam etti ama bu ışık, benim için ortasında yangın çıkmış soğuk bir geceydi.

8. GÖKYÜZÜ MATEMİ

♪: Anathema, Deep

Gökyüzü, hislerin katiliydi.

Karanlık bulutlar göğü sarmaya başladığında her insanın yüreği mateme gömülürdü, yağmur yağmaya başladığında sanki gökyüzünden akan damlalar içimizin döktüğü gözyaşlarıydı; kar yağdığında hissettiğimiz huzur, ölümün geride bıraktığı hafiflik kadardı.

Gökyüzü, his kumarıydı.

Şimdi gökyüzü, içinde ölümün hafifliğini taşıyan beyaz bulutları misafir ediyordu. Kalbim göğsüme tırmandı, Gurur'u sertçe iterek ondan kurtuldum ve birkaç adım sonunda bakışlarım yavaşça odamın kapısına çevrildi. Gurur da benim gibi kapıma bakıyordu.

"Kahretsin," dedim dişlerimin arasından. "Erken geldiler."

"Tanışmış oluruz. Benim için sorun değil."

"Ama benim için sorun." Gözlerimi ona mıhladım. "Evimize yabancı bir erkeğin girmesi yasak. Kızlar bundan hoşlanmaz, bundan ben de hoşlanmam."

"Ben senin sevgilinim," dedi Gurur, kendini rolüne böyle sağlam vermesi beni deli ediyordu. Ona kötücül bir bakış attıktan sonra elimi alnıma bastırdım.

"Ayakkabılarını gördü kesin," dedim telaşla. "Yapacağın işe sıçayım, tamam mı?"

"Ağzın da bozuk demek senin," dedi Gurur dalga geçer gibi ama ona aldırış etmeden kapıya yöneldim, kopacak kıyamete hazırlanmaya çalışıyordum. Kızlara ne söyleyecektim? Zaten bu gecenin sonunda doğacak sorunların benim boyumu aşacağı kesindi, arkadaşlarıma daha fazla yalan söylemek zorunda kalmaktan korkuyordum.

"Sis, evde misin?" Birden donup kaldım, bu ses Gaye'nin sesiydi, göğsüm aniden ferahlarken kapıyı yavaşça açıp kafamı kapıdan dışarıya uzattım. Gaye, açık duran kapının önünde dikiliyordu, elinde Hüsrev'in

siyah şemsiyesi vardı, saçlarının uçları ıslanmış ve daha koyu bir renge dönüşmüştü. "O burada mı?.."

"Ne?" dedim aptalı oynayarak.

"Botlarını gördüm de," dedi Gaye utanmış gibi gülümseyerek. "Daha kızlarla tanışmamış, eve getirmen diğerleri için sorun olmasın? Biliyorsun, bu konuda biraz hassaslar."

"Sadece..." dediğim sırada birden Gurur, büyük elini kapıya koydu ve kapıyı sonuna kadar açıp arkamda durarak, "Gelmek için ısrar eden bendim, odasını hep merak etmişimdir," dedi soğukkanlı bir tavırla. "Üstelik ev arkadaşlarıyla da bu akşam tanışacağız nasılsa, değil mi?"

"Öyle..." Gaye, şimdi kulaklarına kadar kıpkırmızı görünüyordu. "Ben Ayça'nın paftalarından birini almak için gelmiştim, okuldan ayrılamıyor da şu an." Gaye, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Durumu onlarla konuşamadım daha ama akşam dışarı çıkacağımızı biliyorlar."

"Durumu ben anlatayım," dedim ısrar ederek, kendimi gerçekten Gaye'ye karşı çok mahcup hissediyordum. Gurur ve beni bu şekilde, bu evde yapayalnız, odama kapanmışken görmesi beni feci utandırmıştı. Aslında bu, benim yaşımda genç bir kadın için çok normal bir şeydi ama karşımdaki kişi Gurur olduğundan bana normal gelmiyordu. Şu âna dek yaşadığım ilişkiler konusunda hep sır küpüydüm. Arkadaşlarıma yaşadığım hiçbir romantik enkazdan bahsetmezdim ama onlar yine de hikâyemi bilirlerdi. Şimdiyse o hikâyenin epey dışındaydım.

"Senin konuyu saptırmadan anlatmanın imkânı yok, sis," dedi Gaye gözlerini devirerek. "Gerçi ciddi olmasanız bu kadar yakın olmazdınız bana kalırsa. Bu yakınlığınızı gördüklerinde kızlar da anlayacaktır. Sadece bilirsin işte, Ayça her zaman bu konuları yavaştan alan kişidir, o yüzden sizi biraz darlayacak."

"Belki de sen anlatsan daha iyi olacak, evet," diye mırıldandım, Gurur'un sıcaklığını tenimde hissediyordum, geri çekilme dürtüsü saldırmaya hazır bir kaplan gibi bedenimin içinde tetikte dursa da Gaye'yi işkillendirecek bir şey yapmamak için kendimi tutuyordum. "Ayça'nın tepkisine hazır hissetmiyorum ben."

"Ayça en dikbaşlı olan mıydı?" Gurur'un sorusu, kaşlarımı çatmama neden oldu ama benim aksime Gaye'yi içten bir şekilde güldürmüştü.

"Öyle de denebilir, Zeliha sana anlatmıştır. Zeliha'ya kök söktürüyor." Bakışlarını bana çevirdi. "Paftayı alıp gideceğim, siz keyfinize bakın. Merak etmeyin, burada olduğunuzu kimseye söylemem..."

"Gaye..."

"Sis," dedi Gaye öpücük atarak, utandığımı fark etmişti, aslında o da biraz utanmış gibi duruyordu. Onu Hüsrev ile öpüşürken yakaladığımdaki hissin aynısıydı bu, şimdi de öyle hissediyordum ve şu an onun da benim gibi hissettiğini çok iyi biliyordum. "Şimdi çamurlu botlarımı çıkarıp Ayça'nın odasına giriyorum, eğer ayakkabılarla girersem dilimi paspas olarak kullanır. Ben yokmuşum gibi davranın..."

"Ya Gaye..."

"Ay tamam, ben gittim!" dedi Gaye telaşlı telaşlı botlarını çıkarıp hızla mutfağın içinden geçerek Ayça'nın odasına yönelirken.

Hızla Gurur'a doğru döndüm, birden bedenlerimizin birbirine olan yakınlığı nefesimi daraltti. Kafamı kaldırıp benden santimetrelerce uzun olan adama dik dik baktım. Bana yüzünde bir ifadesizlik çemberiyle bakıyordu, teninden sızan buz kokusunu solurken dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ne?" diye sordu sessizce, Gaye'nin odanın kapısını açıp içeri girdiğini duyunca kaşlarım tamamen çatıldı. Gurur'u göğsünden iterek odanın içine soktum.

"Gaye'nin ne kadar hayalperest olduğunu biliyor musun sen?" diye sordum fısıldayarak. "Bizi bu şekilde gördü, aklına neler geldi, kafasında ne senaryolar kurdu kim bilir?"

"Ee sevgili değil miyiz?" Gurur'un ifadesiz yüzündeki muzip bakan gözler parladı. "Sevgililer öyle şeyler yapar. Kız yanlış bir şey düşünmüyor."

"Ne dediğini sanıyorsun sen? Seninle bu konuları konuştuğuma inanamıyorum, Allah kahretsin gerçekten."

"Kahır okuman bittiyse şimdi cici bir sevgili olur musun? Hiç çekilmiyorsun da."

Kaşlarımı kaldırıp, "Sana kök söktüreceğim," dedim dişlerimin arasından.

Gurur, burnundan sert bir nefes verip, "Öf ya," dedi, bu beklenmedik tepkisine düz düz bakakaldım.

"Artık gitsen iyi olacak," dedim sonunda, Gaye'nin içeride bir şeyleri yıktığını fark edince yüzümü buruşturdum. "Ayça öldürecek onu."

"Bu Ayça'dan hepiniz korkuyorsunuz," dedi Gurur. "Şu senin kadar olan turuncu kafalı kız değil mi Ayça?"

"Artık git," dedim dişlerimin arasından.

"Telefonumu kaydettim," dedi ve sonra ekledi: "Telefonuna. Bana mesaj çek, nerede buluşacağımızı konuşuruz."

"Sana ilk mesajı atan ben olmayacağım."

Burnundan tekrar sert bir nefes verdi. "Öf ya, sen şimdiden girdin sevgili tribine," dedi gözlerini devirerek. "Yakında görüldü attım diye tesisi basarsın sen."

"Sevgili tribine giren kim acaba?" Ona dik dik baktım. "Emin ol seninle sevgili olmak isteyecek olan son kız bile değilim," diye fısıldadım. "O kıza da gerçekten acıyorum. Senin gibi birine maruz kalacağı için."

Gurur'un gözleri gözlerimi esir aldı, birkaç saniye sustu, sonra buz sıcağı gözlerindeki ifadeler belirginleşerek karanlığı dağıtmaya başladı ve Gurur fısıldadı: "Hep böyle acır mısın kendine?"

Çok kısa bir an için ona şok olmuş gözlerle baktım. Onunla aynı dili konuşmadığımızı düşünüyordum ama buna rağmen bir şeyler söylediğinde, anlamadığım o sözcükler bir şekilde içime dokunmayı başarıyordu. Dudaklarında bir anlığına var olan memnuniyet tebessümü, sanki zihnimde var olmuş bir sanrıymış gibi aniden yok oldu ve Gurur, yanımdan geçerek salona çıktı. Arkasından bakarken dudaklarım hafif aralık duruyordu, ona laf yetiştirmek çok zordu; beni gerçekten çok yoruyordu.

Gaye'nin, Ayça'nın odasındaki savaşı devam ederken Gurur ayakkabılarını ayağına geçirip dış kapıyı açtı, bakışları bana dönmedi, bir şeyler söylemesini bekledim ama söylemedi. Dışarı çıkıp kapıyı aramıza bir duvar gibi dikerek kapattı. Odamın açık duran kapısının önünde, şaşkınlık bir yük gibi omuzlarımı ağrıtırken öylece durup bir süre boyunca kapalı duran kapıyı izledim. Gaye'nin odadan çıktığını fark ettiğimde kaşlarımın ortasında derin bir yarık vardı.

"Sevgilin gitti mi?"

Gaye'nin sorusu karnıma bir bıçak girmiş gibi hissettirdiğinde sadece derin bir nefes alıp başımı sallamakla yetindim.

Paftayı yere koyup, "Arkasından âşık âşık kapıya bakmaya devam edeceksin sanırım," dedi, sesi neşeliydi. "Vay canına, seni böyle göreceğim kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Hangi ara bu kadar tutuldun ona?"

Gaye'nin sorusu bir yalanın damarlarında dolaşan kirli kan gibiydi; sanki bir yalandım ve damarlarımda pis kan akarken karanlıkta öylece durmuş, beni söyleyecek olan adamın gelmesini bekliyordum. Derin bir nefes aldım, konuşmak istemiyordum, düşünmek istemiyordum, yeni yalanlar söylemek zorunda kalmak istemiyordum.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorsun," dedi Gaye, avucunu omzuma bastırdı, ona bakmasam da gülümsediğini hissedebilmiştim. "Utanmana gerek yok, biz dostuz. Evet, bu zamana dek aşk hakkında pek konuşma şansımız olmadı belki ama bu seni anlamayacağım anlamına gelmez. Ona tutulduğun çok ortada. Bu beni mutlu ediyor, sis."

Gerçekten dışarıdan bakıldığında görünen tam olarak bu muydu? Birine tutulmak, yabancı olduğum bir his değildi ama uzun zamandır görmediğim bir tanıdık olduğu için yüzünü ve sesini unutmaya başlamıştım.

"Sence Ayça ve Çolpan onu sever mi?" diye sordum Gaye'ye, bakışların yüzüme kan gibi toplanmıştı, ben de gözlerimi onun yüzünde dolaştırıp ifadelerini süzgecimden geçirdim.

Bana inanıyordu ve bu beni kahrediyordu.

"Önemli olan onu Ayça veya Çolpan'ın sevecek olması değil ki," dedi Gaye gülümseyerek. "Sen onu seviyorsan, başkaları umurunda olmamalı. Sen onu seviyorsun, bitti. Hepsi bu."

"Ama..."

"Hadi ama... Yoksa seni sınav sonucunu bekleyen lise öğrencisi gibi düşüncelere boğan şey bu muydu?" Gaye, kıkırdadı. "Bence Gurur son derece centilmen ve nasıl desem, yakışıklı bir adam. Uzun boylu erkekler her zaman bir adım öndedir benim için, bilirsin, Hüsrev'in önce uzun boyundan etkilenmiştim..." Bana göz kırptı. "Gurur da uzun boylu bir adam, gözüm kapalı seni ona emanet ederdim..."

"Evet," dedim bilinçsizce. "Epey uzun boylu hem de."

"Bence iki metre falan vardır, Hüsrev'den biraz uzun gibi duruyor," dedi Gaye, çenesini kaşıdı. "Güzel bir çift olduğunuzu düşünüyorum. Zamanla onu daha da seveceğiz bence. Şimdilik onu sadece senin seviyor olman, arkadaşların olarak bizim için yeterli."

"Öyle diyorsan..." Gözlerimi yere koyduğu paftaya indirdim. "Ayça okuldan geç çıkacak sanırım?"

"Evet, siz evden çıkmadan yetişirmiş, öyle söyledi." Gaye yerdeki paftayı eline alıp kaldırırken gözlerini bana çevirdi. "Bak, seninle açık konuşacağım. Ayça biraz tedirgin davranabilir, Çolpan'ı bilirsin zaten, tedirgin olsa bile pek yorum yapmayacaktır ama Ayça o tedirginlikle biraz sorgucu davranacak, bunu biliyoruz. O yüzden çok gerilmemeye bak, sadece seni çok fazla düşündüğü için bu durumun böyle aniden gelişmiş olmasını sorgulayacak."

Başımı salladım. Biliyordum. Çolpan her zaman, her konuda olduğu gibi sessiz kalıp durumu kabullenir, endişelense bile bunu pek dillendirmezdi ama Ayça öyle değildi, bu konunun üzerini bir kumla örttüğümü düşünecek, kumu kazıp kumların altına sakladığım şeyi bulmaya çalışacaktı.

"Biliyorum."

"O yüzden onlarla ilk benim konuşmam senin için daha iyi olabilir, en azından daha az gerilirsin. Bir anda sorguya maruz kalmayı hiçbir zaman sevmedin, bunu biliyorum. Senin için böyle özel bir günün bu tür aksiliklerle aksamasını ya da kötü geçmesini istemiyorum."

"Peki ya onlara bu haberi ilk ben vermedim diye sorunu daha da büyütüp bana kırılırlarsa?.."

Beklenti dolu gözlerle Gaye'ye baktım, bana bir akıl vermesine ihtiyacım vardı. O, her açıdan benden daha akıllı ve sorumluluk sahibiydi. Benim zekâm sadece sınavlarda iyi not almama, konuları daha rahat kavramama yetiyordu ama konu çevremdeki insanlar ve onların duyguları olduğunda ciddi manada bir aptala dönüşüyordum. Gaye derin bir nefes alınca ona yardım dilenen gözlerle baktım.

"Her halükârda Gurur'u onlara söylemeyen sensin zaten," dedi. "Onlara bir ilişkin olduğunu söyleyecek olanın ben olması önemli değil, önemli olan en başında Gurur'la görüşmeye başladığında söylememiş olman." Bir an vicdan azabımın boğazına bir bıçak dayanmış gibi hissettim; vicdanım derin bir nefes alsa, o nefes onun sonu olacaktı ama vicdanımın derin bir nefes almaya ihtiyacı vardı.

"Doğru. Sen söyle, kalan sorumluluğu ben üstleneceğim."

"Gurur da konuşur belki."

"Bu konuya onu dahil etmeyeceğim. Bu onları daha da sinirlendirebilir."

"Bence hazırlanıp evden çık. Biraz hava al, alışveriş yap, sonra da hep beraber buluşuruz. Seninle konuşmadan önce Gurur'u görürlerse belki de ona karşı daha anlayışlı olurlar."

Gerçeği onlara anlatamadığım için kendi yalanımın enkazının altında tek başıma kalmıştım. Oysa bu yalanı bana söyletip beni enkaza çeviren deprem Gurur'du.

Kelimeler şahidimdi, kan akıtacaktım sessizliğimin damarlarından. Var olan acıyı kırdığımda, geriye belki de son damlasını da akıtana dek durulmayacak türden akan kanlar bırakacaktım ama o yarayı koparmam gerektiği zaman geldiğinde, o yarayı soyup yerinden koparacaktım.

Zaman kırıntılarını toplamaya başladığımda artık Gaye evde değildi, kuru bir camın arkasından, gökyüzünün çuvalların içinde yük gibi taşıdığı yağmurun çuvalları yırtarak yeryüzüne düşüşünü seyrediyordum. Bir şeyler yememiştim, midem içine hiçbir şeyi kabul etmeyecek gibi dolu geliyordu bana. Kısa süren sıcak bir duş almıştım, banyoda uzun süre kalsaydım beni boğan su değil, düşüncelerim olacaktı ama duştan çıktığımda da değişen bir şey olmamıştı. Kurumuş bir denizin susuzluktan çatlayan toprağına oturmuş, oturduğum yerde okyanuslarca boğulmuştum.

Telefonum çalmaya başladığında beyaz kazağımı üzerime geçiriyordum, ıslak saçlarımı kazağın dışına çıkarıp arkaya attım ve kazağı ıslatan suların tenime verdiği nemi hissederken telefonuma uzandım.

Arama ekranına baktığımda, arayan kişinin babam olmasını beklemediğim için birden elimde tuttuğum o telefon, Kabil'in Habil'i öldürdüğü taşa dönüşmüş gibi irkildim.

Babamın değil yüzüne bakabilmek, sesini duymaya bile yüzüm yoktu. Dişlerimi sıktım, avucumda tuttuğum dünya üzerinde işlenen ilk cinayetin silahı gibiydi ve ben kendimi dünya üzerindeki ilk cinayeti işleyen o insan gibi hissediyordum. Üstelik öldürdüğüm de yine kendimdim. Odamın ortasında birebir bana benzeyen bir kadın uzanıyordu, kadının saç diplerinden sızan kan, odanın zemininde kızıl bir nehir oluşturmuştu; biliyordum, bu kan kadının zihninden geliyordu. Bu kadını öldüren bendim.

Telefon sustu, çok geçmeden bir defa daha çalmaya başladı.

Onun bana verdiği değer buyken, ben onun yüzüne bir gün bu karayı çalmak zorunda kaldığımda, bana nasıl bakacağını merak ediyordum. Gözlerinde, bana duyacağı duyguları açıkça ifade eden nasıl bir bakış olacaktı?

"Zeliş?"

"Baba," diye fısıldadım.

Tam şu an hüngür hüngür ağlamaya başlamak ve çocukken olduğu gibi her şeyi bir bir ona anlatarak onun kollarına sığınmak istiyordum. Çocuk olduğum zamanlar her şey daha kolaydı. Şimdiyse nefes almak bile çok zor geliyordu. Oysa nefes almak, öleceğim an gelinceye dek devamlı olarak sürdüreceğim tek alışkanlığımdı ve bu büyük alışkanlığın bana son zamanlarda verdiği tek şey, yoğun bir acı hissiydi.

"İşin mi vardı?" Babamın derin bir nefes aldığını duydum. "Sanırım bu sıralar derslerin çok yoğun, beni aramıyor sormuyorsun, küçük gon-

ca gülümün sesini özledim." Muğla'ya özgü ağzı kelimelerine bulaşıyordu, bu beni gülümsetti.

Artık beni gerçekle yüzleştiren bu acıdan kaçamayacağımı biliyordum. Babamın mavi gözlerindeki ışık, daima ilerlemem gereken yolu gösterirdi bana ama şimdi o ışığı göremiyordum, ondan uzakta olmanın ne kadar zor olduğunu son zamanlarda daha iyi anlamıştım.

"İşim yoktu," diye fısıldadım, sonra yalan, odanın diğer ucunda duran bir canavar gibi gözlerini kaldırıp, bana insaf etmeyeceğini belli eden bakışlarını yüzüme mıhladı ve dudaklarımı birbirine bastırıp bir süre bekledim. "Yani evet, vardı ama şu an yok. Seni özledim."

"Ben de seni çok özledim," dedi babam iç çekerek. "Gözümde tütüyorsun ceylan gözlüm, babasının kuzusu. Bu sabah Eymen geldi, sınavları bitmiş."

Eymen... Erkek kardeşim. Hemen bir saat uzaklığımda, Antalya'da okuyordu Eymen, benden iki yaş küçüktü, ilk bakışta her ne kadar birbirimize benziyor gibi görünsek de gerek kişiliğimiz, gerekse hayata baktığımız pencereler çok farklıydı. Onun mavi gözleri başka bir yöne, benim kahverengi gözlerim başka bir yöne bakıyordu. Çekişmeli devam eden bir ilişkimiz vardı, küçük yaşlardayken babamın ve annemin beni daha çok sevdiğini düşünüp bana düşmanlık beslerdi ama büyümeye başladıktan sonra bana duyduğu bu düşmanlık, hayranlığa dönüşmüştü. Eymen'le ilişkimiz değişkendi, bazen bana karşı çok korumacı davranırdı ama bazen küçük kardeşim olduğunu hatırlar ve sorunlarını bana açıp bana sığınırdı. Bazense her iki kardeş gibi kavga eder, birbirimize cephe alırdık. Sıradan bir ailenin, sıradan çocuklarıydık işte.

Altımda yalnızca bir iç çamaşırıyla elbise dolabıma doğru ilerledim, telefonu omzumla kulağım arasında sabitleyerek dolabın kapağını açıp dağınık duran kıyafetlerime baktım. "Bensiz kahvaltı yaptınız demek ailecek," dedim kuru bir sesle. "Kıskandım."

"Sen olmadığın vakit ailecek olmuyoz ki biz, sen olmadığında sadece eksik oluyoz, bilmiyon mu?" diye sordu babam şivesini dışarı vurarak, bu cümlesi beni duraksattı, gözlerim siyah kot pantolonumda takılıp kalsa da arkasında gizlenen yaşların gözlerimin pınarlarının kapısını zorladığını hissedebiliyordum.

İhtiyacım olan buydu, ihtiyacım olan onun kollarının arasına girmek ve eskiden olduğu gibi beni korumasını beklemekti.

"Ailecek olmaya ihtiyacım var," dedim yavaşça. "Gerçekten."

Babamın yutkunduğunu fark ettim, kısa süren sessizliğin ardından, "Nasılsın?" diye sordu babam hiç beklemediğim bir anda beni gafil avlayarak. "Öylesine verilmiş bir cevap beklemiyorum, Zeliş. Gerçekten soruyorum, babam. Nasılsın?"

Ruhum kuraktı, ruhumdaki topraklar yer yer çatlamış, yarılmış, içleri açılmıştı; ruhum yangın yeriydi ve küllenmiyordu. Babamın sesi, ruhuma üflenmiş buz gibi bir nefesti, ruhumdaki susuzluğu gideriyordu, ruhuma dokunuyor ve ruhuma güçlü hissettiriyordu.

"Yorgunum," dedim, babamın duraksadığını hissettim, bu bana derin bir nefes aldırdı. "Bildiğim tek şey, çok yorgun olduğum, baba."

Babamın sessizliği, beni içine çeken bir girdaba dönüştü. Konuşmadı, sadece içimdeki o yorgunluğu yüklenmek istiyormuş gibi uzun uzun susup, zihnimdeki karmaşaya ulaşmaya çalıştı. Biliyordum, eğer mümkün olsaydı tüm yorgunluğumu bir omuz darbesiyle benim omuzlarımdan yere serer, kendisi yüklenirdi ve benim yerime taşımaya başlardı.

"İstersen eve dön," dedi babam, duraksadım, gözlerimi kıyafetlerden çekip boşluğa indirdim. "Bir süre tatil yap, Muğla'yı gez, arkadaşlarınla buluş, görmeyi istediğin bir şehir varsa oraya da gidebilirsin. Değişiklik iyi gelir, yorgunluğun tam olarak geçmese de biraz diner belki."

Dudaklarımdaki kuru durgunluk, yerini acılarla sarılı bir tebessüme devretti.

"Her zaman önceliğin biz olduk. Bu yüzden önceliğim sen olmak zorundasın." Şaşırdığını göremesem de hissedebildim, telefon elinde öylece bir noktaya bakıyor olmalıydı, her zamanki gibi düşünceli göründüğüne çok emindim. "Evet, yorgunum ama bir gün o eve döndüğümde doğrular için savaşan bir avukat olacağım. Senin gözlerindeki gururu görmek, benim tüm yorgunluğumu o an, o saniyede yok edecek."

"Sana baktığımda gururlanmam için illaki avukat olmana gerek yok, ben ne zaman senin konun açılsa, biri seninle ilgili bir soru sorsa gururlanıyorum zaten. Çok güzel bir evlat yetiştirdim. Dürüst, tertemiz bir evlat."

Duraksadım, şimdi sadece dizlerinin üzerine oturmak ve taş kadar ağır olan bu sözlerin bende yarattığı enkazı ruhumun derinliklerinde hissederken hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Ellerimi yüzüme kapatmak, gözyaşlarımı avuçlarımda biriktirdiğim her saniye hıçkırıklarıma bir yenisini eklemek istiyordum.

Onu hak etmiyordum. En acısı buydu. Bir gün gözlerinde kırgınlık görmekten delicesine korkuyordum ama o günün geleceğini, bana kırgın bakan mavi gözlerindeki açıklama duyma beklentisini izleyeceğim günün geleceğini biliyordum. Bu kaçınılmazdı ve ben o kaçınılmaz sona doğru istikrarlı bir şekilde kulaç atıyordum, oysa okyanus aşamayacağım kadar derindi ve her kulaçta biraz daha dibe çekiliyordum.

"Seni seviyorum. Annemi, seni ve Eymen'i bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum."

Babam yavaşça gülünce sesi telefonun süzgecinden pürüzlü bir şekilde geçti. "Ben de seni seviyom, gonca gülüm. Isparta'da kar bekleniyormuş, Zeliş. Telefonumdaki hava durumunda Muğla'yı değil Isparta'yı görüyom önce, öyle ayarlatmıştım Eymen'e. Geceleri eksilere düşüveriyor sıcaklık." Aniden sesi ciddileşti, Muğla şivesi dudaklarını terk etti. "Karda yürümeyi hâlâ beceremediğini biliyorum, altı tırtıklı postallarını giyersen düşmezsin, daha rahat yürürsün. İçine ince kazaklar giyme, yünlü kazaklar giy, olur mu? Ve şemsiyeni bir yerlerde unutma, yağan karın altında yürümeyi sevdiğini biliyorum ama saçların ıslandığında sinüzitini sinirlendirirsin. İşkence çekmeni istemem."

Dudaklarım güçlükle yukarı kıvrılırken beni görebiliyormuş gibi başımı aşağı yukarı salladım. "Tamam baba, öyle yapacağım."

"Beni kandırma, olur mu?"

Yutkundum. "Olur."

"Şimdi biraz dinlen, başını ağrıttım yahu... Kendine dikkat et güzel kızım, hesabına biraz para gönderdim, eğer ihtiyacın olursa beni ara."

"Teşekkür ederim, baba. Sen de kendine dikkat et."

Babamın telefonu kapatmasıyla eş zamanlı olarak telefon elimden kayıp yere düştü. Sanki damarlarımın içinde hızlı adımlarla koşan bir katil vardı ve ilerlediği istikamete bakılacak olursa, ulaşmak istediği yer atardamarımdı. Elbise dolabının önünde birkaç saniye dimdik durmaya çalışsam da sonunda dengemi kaybedip dizlerimin üzerine düştüm. Yüzümü ellerimle kapatıp çoğalmaya başlayan hıçkırıklarımı durdurmaya çalıştım, gözyaşlarım öyle çok akıyordu ki avuçlarımın içi saniyelere yenik düşerek bir nehire dönüştü.

"Seni hak etmiyorum," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından, sarsılarak ağlıyordum. "Ailemi hak etmiyorum. Hiçbirinizi, hiç kimseyi hak etmiyorum. Ben kendime ne yaptım?"

Bileklerim öyle çok ağrıyordu ki bir süre sonra ellerimi havada tutamayacağımı anladım ve avuçlarım yüzümü sıyırarak dizlerimin üzerine düştü. Gözlerimden akan onca yaşa rağmen burnumu sertçe çekip oturduğum yerden kalktım, yatağın kenarına tutunarak dengemi kurduktan sonra bakışlarımı elbise dolabına çevirdim. Bir şeyler giyip, bu kahrolası odadan çıkıp gitmek istiyordum. Burada yalnız kaldığım müddetçe hissettiğim tek şey vicdan azabıydı, azap öyle çoktu ki tüm duvarlarda ortak olduğum karanlıkla ilgili suçlayıcı metinler yazıyordu.

"Mecburum," dedim gözlerim kan çanağına dönüp, gözyaşlarım yüzümde donarak cildimi germeye başladığında. "Tüm bunlara mecburum. Kendim için değil, ailem için mecburum." Titreyen ellerimi kıyafetlerin arasına daldırdım, gelişigüzel çekip çıkarttığım koyu lacivert kot pantolonu yatağın üzerine atarak dolabın kapağını kapattım, bakışlarımı yan tarafımdaki boy aynasına çevirdim.

"Herkes yerine kendinden utanmayı öğreneceksin," dedim kendi yansımama.

Hazırlanmam çok uzun sürmemişti, yüzüm ağlamaktan pancar rengini almış, tüm çillerim daha koyu renge bürünmüştü. Çillerimi kapatmayı sevmediğim için pek fondöten kullanmayı tercih etmiyordum ama gözlerimin altındaki çukurlara baktığım an, birinin beni keş sanmasının kuvvetle muhtemel olduğunu anlamıştım. Gözlerimin bu hâlini gören arkadaşlarım da bir şeylerin gerçekten yolunda gitmediğini anlardı.

Göz altlarımı kapattım. Dudaklarım tenime oranla daha koyu renkteydiler, dolgun ve çizgileri belirgin dudaklarıma şeftali tonlarında bir ruj sürüp makyaj masasının önünden ayrıldım.

Cep telefonumu, üzerime geçirdiğim siyah montun cebine koydum, montun fermuarını boğazıma kadar çekip, hâlâ nemli olan saçlarımı montun iç kısmından çıkararak üzerine serdim. Bir miktar paranın, kimliğimin ve kartlarımın olduğu cüzdanı küçük bir çantanın içine koyup, zincirli çantayı omzuma taktım.

Evden çıkıp binanın merdivenlerini inmeye başladığım sırada montumun cebindeki telefonun titrediğini hissettim, dudaklarımı kemirip telefonu elime aldım ama bakmadan binanın sokak kapısını açarak kendimi soğuğun kollarına teslim ettim. Dışarısı gerçekten zehir gibi soğuktu, saçlarım hâlâ hafif ıslak olduğundan soğuğu en net hissettiğim yer zihnimdi ve bu bir anlığına çok hoşuma gitmişti. Tüm düşüncelerim donmuş gibi hissetmek... İşte bu iyiydi.

Telefona baktığımda Ayça'dan bir mesaj görmeyi beklemiyordum, beni aramasını ve bağırıp çağırmasını beklediğim doğruydu ama bir mesaj? Hayır, bunu gerçekten beklemiyordum. Mesajın alt metni çok belliydi ama yine de mesaja tıkladım ve yazdığı mesajı okumaya başladım.

Ayça Sarıhan: Bir sevgilin mi var?
Ayça Sarıhan: Ne bu, bir çeşit şaka falan mı?
Ayça Sarıhan: Böyle bir şeyi Gaye'den mi öğrenmem gerekiyordu?

Ne dese haklıydı, susup bir süre mesajı izledim, sonra soğuktan kaskatı kesilen parmaklarımı ekranda beliren klavyede gezdirmeye başladım.

Zeliha Özdağ: Ne desen haklısın
Zeliha Özdağ: Ama Gaye'ye ben söylemedim, kendisi öğrendi
Zeliha Özdağ: Size anlatacaktım ama ondan emin olmayı bekliyordum
Zeliha Özdağ: Başta ciddi bir şey olduğunu düşünmemiştim.
Ayça Sarıhan: Ciddi bir şey olduğunu düşünmedin ama şimdi sevgilisiniz?
Ayça Sarıhan: Neyse
Ayça Sarıhan: Dua et dersteyim tamam mı?
Ayça Sarıhan: DUA ET DERSTEYİM.
Ayça Sarıhan: En yakın arkadaşlar olduğumuzu düşünüyordum seni koca kıçlı manda
Zeliha Özdağ: Zaten öyleyiz
Ayça Sarıhan: En yakın arkadaşlar birbirlerinden bir şeyler saklamaz Zel.

Donup kalmama neden olan mesaj buydu, adımlarım bir anda kesilmişti, sadece durup mesajı uzun uzun izledim. "En yakın arkadaşlar birbirlerinden bir şeyler saklamaz," dedim güçlükle yutkunurken. Bunu ben seçmemiştim.

Zeliha Özdağ: Her şeyi anlatacağım
Ayça Sarıhan: Umarım

Her şeyi anlatmak mı?.. Bakışlarımı telefondan ayırıp caddenin diğer tarafına çevirdim, uzun süren yağış yüzünden kaldırım boşluklarında derin su birikintileri oluşmuştu. Arabaların ilerlediği asfaltta da oluşan su birikintilerini yarıp geçen araç tekerlekleri suların etrafa sıçramasına neden oluyordu.

Olup biten her şeyi Ayça'ya ve Çolpan'a anlatsam tepkileri ne olurdu bilmiyordum ama her halükârda beni koruyacaklarına emindim. Yine de böyle bir gerçeğe onları dahil etmek demek, onların hayatlarından çalmak demekti. Ben karanlık bir sokaktaydım, onlar sokağın sonunda yanan lambanın altında durmuş beni bekliyorlardı, onlara seslenip onları bu kör karanlığa çağıramazdım.

"Size bunu yapamam," dedim yavaşça. "Size bunu yapacağıma hayatımdan çıkıp giderim, daha iyi."

Derin bir nefes alıp karşıya geçtim, adımlarım şimdi daha hızlı düşüyordu yere. Telefon yeniden titrediğinde gelen mesajın Ayça'dan olduğunu düşünmüştüm ama öyle değildi. Telefonumda kayıtlı olan ismi gördüğüm an başımdan aşağı kaynar sular döküldüğünü hissetmiştim.

Sevgilim: 19.00'da Edward's kafede.
Zeliha Özdağ: Kendini bu şekilde kaydederken ne düşünüyordun?
Sevgilim: Sevgilin olduğumu.
Zeliha Özdağ: Kimse birini telefonuma böyle kaydetmeyeceğimi bilir
Sevgilim: Ben biri değilim
Sevgilim: Sevgilinim
Zeliha Özdağ: Değilsin
Sevgilim: Öf ya
Sevgilim: Amma uzatıyorsun
Zeliha Özdağ: Beni ne kadar zor duruma düşürdüğünü biliyor musun sen?
Sevgilim: Sen de beni aynı duruma düşürdün, duygusallık yapacaksak ben daha iyi dram yaparım bu arada
Sevgilim: Neyse, saat 19.00'da Edward's kafede görüşürüz
Sevgilim: Sevgilim
Zeliha Özdağ: Bana şöyle şeyler söyleme.
Sevgilim: Aşkım demeyi de ben sevmiyorum
Zeliha Özdağ: Onu da deme, Zeliha benim ismim.
Sevgilim: Sana su perim dememi falan mı bekliyorsun şu an
Zeliha Özdağ: 32 yaşında olduğun için yeni jenerasyonun nasıl şeylerden hoşlanmadığını bilmen çok normal
Sevgilim: Antalya'da lojmanda bir kızla tanışmıştım
Sevgilim: Senin yaşlarındaydı
Sevgilim: Bana aşko demişti

Sevgilim: Yeni jenerasyon bundan hoşlanıyordu değil mi
Sevgilim: Aşko
Zeliha Özdağ: Tamam sevgilim diyebilirsin
Sevgilim: :D
Sevgilim: Kıskandıysan merak etme sevgilim değildi
Sevgilim: En çok sen sevgilimsin
Sevgilim: Ama beni kızdırırsan
Sevgilim: Sana aşko derim
Sevgilim: Arkadaşlarının yanında
Zeliha Özdağ: Muşta'nın yanında desene bir onu
Sevgilim: Onu karıştırma
Zeliha Özdağ: Ne oldu aşko
Sevgilim: Tamam Zeliha
Zeliha Özdağ: :D
Zeliha Özdağ: Akşam 19.00'da görüşürüz
Zeliha Özdağ: Aşko
Sevgilim: Bunu Muşta'nın yanında dersen
Sevgilim: Gaye'ye o gelmeden önce yapmadıklarımızı anlatırım
Sevgilim: Yapmışız gibi
Sevgilim: :D

Gözlerimi devirdim.

Zeliha Özdağ: O zaten öyle olduğunu düşünüyor
Zeliha Özdağ: Ama Muşta senin aşko dediğini bilse
Zeliha Özdağ: Sen daha zararlı çıkardın bence
Sevgilim: Öf ya
Sevgilim: Tamam kes hadi
Sevgilim: Seni WhatsApp grubuna alacağım. Bizimkilerin olduğu.
Sevgilim: Akşam onlar da gelecek arkadaşlarınla tanışmak için.
Sevgilim: Onlara biraz sizinkilerden bahset, falso vermesinler
Zeliha Özdağ: Muşta var mı o grupta
Sevgilim: Evet?
Zeliha Özdağ: Al o zaman beni aşko
Sevgilim: Zeliha.
Zeliha Özdağ: Al.

Köşedeki kahveciye doğru yürürken bir süre telefonuma hiç bildirim gelmemişti. Cam kenarındaki masaya oturup, bir sade kahve siparişi

verdikten sonra camın arkasındaki gri gökyüzünü izlemeye başladım. O sırada telefonuma bir bildirim düştü.

*Sevgilim sizi **HÜLYA AVŞAR SEVİŞME SAHNESİ** grubuna ekledi.*

Duraksadım.

Yener Açıkgöz (05...): Lan salak yanlış yere aldın

*Yener Açıkgöz sizi **HÜLYA AVŞAR SEVİŞME SAHNESİ** grubundan çıkardı.*
*Sevgilim sizi **POMPACILAR** grubuna ekledi.*

Vural Demirezen (05...): Yapcan işi skyim gryr

*Vural Demirezen sizi **POMPACILAR** grubundan çıkardı.*
*Sevgilim sizi **BURASI TEMİZ AMK SALA BURAYA AL KIZI** grubuna ekledi.*

Yener Açıkgöz (05...): Şükür amk
Adnan Bahtıvar (05...): Vural'a diyorduk bu daha salak çıktı
Vural Demirezen (05...): Bna ne diordn adnn??
Vural Demirezen (05...): problemn ne bnmle?
Zeliha Özdağ: Sonunda doğru yere aldınız sanırım?
Hakan Basri Şenkaya (05..): Bu grubun ismi neden bu şekilde değiştirildi?
Hakan Basri Şenkaya (05...): Zeliş, seni başka bir gruba mı eklemişlerdi?
Yener Açıkgöz (05...): Semidalllahhhümelhamide
Sevgilim: Ben yanlışlıkla çocuklarla olan grubumuza aldım
Hakan Basri Şenkaya (05...): Ne grubuymuş o? Benim neden haberim yok?
Zeliha Özdağ: İki gruba eklendim ikisinden de çıkarıldım.
Yener Açıkgöz (05...): Yenge yapma
Zeliha Özdağ: HÜLYA AVŞAR'IN SEVİŞME SAHNESİ grubu ve POMPACILAR grubu.
Hakan Basri Şenkaya (05...): Ne?

Yener Açıkgöz gruptan ayrıldı.
Vural Demirezen gruptan ayrıldı.

Adnan Bahtıvar gruptan ayrıldı.
Devran Soydere gruptan ayrıldı.
Sevgilim gruptan ayrıldı.

Bir an farkında olmadan gülmeye başladım. Genç, sarışın bir kız kahveyi önüme bırakırken bana gülümsedi, sonra yavaşça benden uzaklaşmaya başladı.

Hakan Basri Şenkaya, Devran Soydere'yi gruba ekledi.
Hakan Basri Şenkaya, Sevgilim'i gruba ekledi.
Hakan Basri Şenkaya, Vural Demirezen'i gruba ekledi.
Hakan Basri Şenkaya, Yener Açıkgöz'ü gruba ekledi.
Hakan Basri Şenkaya, Adnan Bahtıvar'ı gruba ekledi.

Hakan Basri Şenkaya (05...): Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz avanaklar?
Hakan Basri Şenkaya (05...): Sizi gruba eklerken ellerim yoruldu
Hakan Basri Şenkaya (05...): Adnan, sıcak su yapıp odama getir
Adnan Bahtıvar (05...): Önce beni döveceksin değil mi?
Adnan Bahtıvar (05...): Babayım ben baba
Adnan Bahtıvar (05...): Devran getirse suyu?
Devran Soydere (05...): Yoo
Zeliha Özdağ: Akşam kimler gelecek?
Yener Açıkgöz (05...) Nereye?
Zeliha Özdağ: Edward's
Yener Açıkgöz (05...): Bella yok mu :d
Zeliha Özdağ: ?
Yener Açıkgöz (05...): Niye gülmedin ki
Tayfun Soydemir (05...): Neyi kaçırdım?
Yener Açıkgöz (05...): Sen uykuna devam et ayı kardeş
Girdap Demiralp (05...): Yeni porno grubu açmışlardı ya
Girdap Demiralp (05...): Yine yakalandılar
Yener Açıkgöz (05...): Sen de Can Manay gibi izle köşeden
Girdap Demiralp (05...): Senin gibi Can Yaman olacağıma
Yener Açıkgöz (05...): Libidom kıskanılıyor
Girdap Demiralp (05...): Aynen çok kıskandım
Yener Açıkgöz (05...): Arka odaya geçelim istersen?
Girdap Demiralp (05...): Bi dudak ver
Yener Açıkgöz (05...): Seviştiğimize inanırlarsa bu kitap tutar

Girdap Demiralp (05...): Menajerime söyleyip hakkımda konuşmama kararı aldırtacağım
Yener Açıkgöz (05...): Girdap biz hani libidosu yüksek bir çifttik?
Girdap Demiralp (05...): Sırada İbrahim Çelikkol var, yazma
Yener Açıkgöz (05...): Doğduğun ev kaderindir eyv

Numaralarının yanında Girdap, Ecevit, Beyhan ve Tayfun yazan adamlar kimdi bilmiyordum ama bu grupta olduklarına göre onlar da tıpkı tanıştığım askerler gibi asker olmalıydılar. Bir süre beni güldüren konuşmaları izlemeye devam etmiştim. Tanışma fırsatı bulduğum askerlerin numaralarını telefonuma kaydettikten sonra gruptaki karmaşık sohbeti izlemeye devam ettim.

Yener Açıkgöz: Edward's falan dediniz ya şimdi senin çıtırkolar da gelecek değil mi
Yener Açıkgöz: Yenge
Devran Soydere: Bu adam yenge dedikçe ben Zeliha çok tehlikedeymiş gibi hissediyorum
Yener Açıkgöz: En iyi sen tanıyorsun beni Devran, ben konu siz olunca çok karakterli bir adamım değil mi
Devran Soydere: Yoo
Zeliha Özdağ: Çıtırkolardan kastın nedir?
Hakan Basri Şenkaya: Yener.
Yener Açıkgöz: Dünya ahiret bacım olacak olan arkadaşların.
Hakan Basri Şenkaya: :)

Vural Demirezen bir cevabınızı alıntıladı:
-Çıtırkolardan kastın nedir?-

Vural Demirezen: Sn kmsn
Yener Açıkgöz: Amk hhahshshshdhdjfjvjd
Yener Açıkgöz: Biz kimi aldık gruba lan sığır s:Fçsfksjfjdd
Zeliha Özdağ: Ben Zeliha.
Vural Demirezen: Tmm prdn
Vural Demirezen: Kaydetmedim için oldu
Tayfun Soydemir: Bizlik bir şey yok, değil mi?
Yener Açıkgöz: Siz kış uykunuza dönün ayı bey bu durum sizi ilgilendirmiyor

Sevgilim: Hayır Tayfun sizlik bir durum yok, akşamki buluşmaya sadece Yener, Adnan ve Devran gelecek
Vural Demirezen: Bnm adm nerde
Sevgilim: Nöbet listesinde
Vural Demirezen: ☹
Yener Açıkgöz: Bunu sadece Nihan yer sfhsahhsah
Vural Demirezen: Yemio
Vural Demirezen: Ne zaman bunu atsam aa bu snin kırdığın kalp deil mi bana ait olan dio
Yener Açıkgöz: Peki sen ne diyorsun?
Yener Açıkgöz: Huyır mı asdhfgdbsdsalakaakakakk
Vural Demirezen: Ewt
Yener Açıkgöz: Afmsaksdjnsajahahahahhshsh
Hakan Basri Şenkaya: Uğraşma çocukla.
Vural Demirezen: Eyala muşta
Yener Açıkgöz: Eyalalsdjfjsahahahahshdjdmdkdm
Yener Açıkgöz: Yalan atmayın şu an hepiniz gülüyorsunuz bu gruptaki tek ibne ben olamamsnfhsjshd
Devran Soydere: Yoo
Devran Soydere: Sensin
Yener Açıkgöz: Ranzadan aşağı sarkıtayım mı ayaklarımı :*
Devran Soydere: Sarkıt da fiyonk yapayım onlardan
Sevgilim: Konuyu folloş ettiniz bravo
Sevgilim: Siz beni anladınız mı?
Adnan Bahtıvar: Bayanlara karşı kibar olacağız ve sen önceden de Bayan Zeliha'dan hoşlanıyormuşsun gibi bahsedeceğiz.
Hakan Basri Şenkaya: Adnan, Vural'dan öğrenebildin mi o çorapları nereden aldığını?
Adnan Bahtıvar: Muşta beni döveceksin biliyorum ama şu an gruptayız, özele atmadın o yazıyı
***Hakan Basri Şenkaya** mesajını kaldırdı.*
Vural Demirezen: Hanki çorapı
Yener Açıkgöz: Devran kanka özele random atmaya geliyorum cevap yazmana gerek yok...

Farkında olmadan yüksek sesle gülerken parmaklarım fincanın kulpunu sardı, tam fincanı kaldıracağım esnada burnuma kahveden daha keskin, son derece dikkat çekici bir koku doluştu, ardından karşımda-

bir sandalyenin çekildiğini fark ettim ve biri hemen karşıma otururken gözlerimi kaldırıp o kişiye baktım. Üzerinde beyaz, saten bir gömlek ve gri tüylü montuyla tam karşımda oturan Cenan Kaplaner'di, elinde bir kahve fincanı tutuyordu, sımsıkı bir şekilde topuz şeklini verdiği saçlarının gerginliğinden dolayı kaşları yukarı kalkmış, gözleri daha da çekik görünmüştü. Bordo rujun arkasına gizlenmiş dolgun dudaklar yukarı kıvrılırken kahvesinden büyük bir yudum içti.

"Neye gülüyorsun bakalım öyle?" Sıcak sorusu beni afallatırken elimdeki kahve fincanını masaya geri bırakıp Cenan Hoca'ya garip garip baktım. "Ah, sana seslendim ama beni duymadın. Oturmamda bir sakınca yok, değil mi? İstersen kalkabilirim."

"Hayır, hocam," dedim yavaşça. "Sizi fark etmediğim için özür dilerim."

Telefonun ekran kilidini kapattıktan sonra telefonu masanın üzerine bırakarak Cenan Hoca'ya daha dikkatli gözlerle baktım. Kahvesinden büyük bir yudum daha içti, yere koyduğu beyaz, sert deriden yapılma çantasını alıp masanın üzerine bıraktıktan sonra bakışlarını tekrar yüzüme doğrulttu.

"Burayı çok severim, kahvesi gerçekten enfes oluyor."

"Bağlar'da mı oturuyorsunuz?" diye sordum sesimin tonunu doğal tutmak için ekstra bir çaba sarf ederken. "Sizle çok sık karşılaşıyoruz, komşuyuz sanırım."

"Evet," dedi. "Yeni yapılan binalardan birinde kalıyorum."

"Şu yüksek binalar olmalı," dedim gözlerimi camdan dışarıya çevirerek. binalar öyle yüksekti ki, buradan bile görünüyorlardı. "Öyle değil mi?"

"Evet." Cenan Kaplaner'in gülümsemesi yüzüne orantılı bir şekilde yayıldı. "Zeliha, bu tanışmayı yeniden başlatmak istiyorum. Bence beni yanlış anladın."

"Nasıl yani?" Kaşlarımı kaldırdım. "Anlayamadım."

"Biliyorsun," dedi ve derin bir nefes aldı. "Şu öldürüldüğünü düşündüğüm veteriner olayında senden çok fazla şey istediğimi fark ettim. Oysa sen de tıpkı diğerleri gibi benim öğrencimsin. Bu başlı başına bir hataydı." Gözlerini kahve fincanına indirdi. "Zorba bir öğretmen gibi görünmek istemiyorum. Sadece hislerim bana senin de tıpkı benim gibi hisleri son derece kuvvetli genç bir kadın olduğunu söylüyor." Omuzlarını dikleştirdi. "Yanlış mıyım?"

Bu onun bana yaklaşmak için oynadığı yeni oyunu muydu? Onu anlamak gerçekten oldukça zordu ama onun iri, koyu renk gözlerine baktığımda bile onun ne kadar zeki bir kadın olduğunu anlayabiliyordum. Bakışlarım bir süre yüzünde asılı kaldı, zihnim devrik bir terazi gibiydi ama yine de her ihtimali tartmaya çabalıyordu. Sonunda derin bir nefes alıp başımı iki yana salladım.

"Başta benden ne istediğinizi gerçekten anlamamıştım," dediğimde ses tonuma kattığım duygular beni profesyonel bir yalancıymışım gibi hissetmenin eşiğinde sırtımdan vurmuştu. "Sonra başımı belaya sokacağınızı düşündüm ve bu tek kelimeyle korkunçtu." Gözlerimdeki ciddiyeti ona hissettirebilmek için onun gözlerine, tam göz bebeklerinin içine baktım; orada gördüğüm kendimdim. "Ama sonra anladım ki, aslında bana sunduğunuz kendimi kanıtlamam için müthiş bir fırsat." Bakışlarımı kahve fincanına indirdim. "Eğer bu cinayetse, ki şu an bunun cinayet olduğunu kanıtlayan hiçbir ayrıntı yok, delilleriniz beni ikna ettiği zaman size yardım etmek isterim, hocam. Ve bunu sizin gözünüze girmek için değil, adaleti sağlamak için yaparım." Gözlerimi tekrar kaldırıp o dipsiz kahverengi gözlere baktım, biraz afallamış gibi duruyordu. "Ama ortada elle tutulur bir şey yokken ajancılık oynayamam."

"Neden bu konuya geldik?"

"Hislerim kuvvetli," dedim dudaklarımı yalayarak. "Neden burada yanımda oturduğunuzu biliyorum, sadece neden beni seçtiğinizi anlayamıyorum."

Cenan, bir süre suskunluğunu korudu, telefonuma düşen bildirimle birlikte telefonumun ekranı aydınlığa kavuştu ve Cenan'ın gözleri usulca telefonuma çevrildi.

Birkaç saniye sonunda yeniden bana bakıp, "Bak Zeliha," dedi tek nefeste. "Seninle açık konuşacağım. Benimle ilgili illaki bir şeyler duymuşsundur. Boş şeylerin peşinden koşan bir kadın olmadım hiçbir zaman. Ne boş bir davanın peşine düştüm ne boş bir aşkın ne de boş bir insanın. Sen boş bir insan değilsin. İçimden bir ses diyor ki, bu kız sana istediklerini verebilir, yine içimden bir ses diyor ki, sen de o kıza istediklerini verebilirsin."

"Farklı olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Seni bu tarz klişelerle kandıramayacağımı biliyorum," dedi soğuk bir gülümsemeyle, ardından uzun, sıkı bacaklarından birini kaldırıp di-

bacağının üzerine koyarak zarif bir şekilde bacak bacak üzerine attı. Masaya doğru yaklaştı. "Ama senin için her şeyi farklı kılabilirim."

Gözlerim kısılırken cesaretin kanıma bir zehir gibi karıştığını hissetmeye başladım. Masaya biraz daha yaklaşıp gözlerimi kıstım ve başımı sol omzuma yatırarak, "Mesela?" diye fısıldadım.

"Tüm hayatın, Zeliha," dedi beni tatmin etmek istiyor gibi. "Tüm hayatını değiştirebilirim. Olduğun kişiden daha güçlü olmanı sağlayabilirim."

"Bunu neden yapasınız ki?"

"Bana nedenler vereceğin için."

"Hislerim kuvvetli, evet ama şifreli konuşmalardan hiç anlamıyorum," dedim, bakışlarımı yüzünden çekmeden dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kırpıştırdım.

"Bu olay yakında basında yankılar uyandıracak," dedi Cenan, kalbim yerinden hoplasa da yüzümde hiçbir mevsimin dalı oynamadı. "Ve basın benden, sonra da benim gibilerden cevaplar isteyecek. Polislerden, hâkimlerden, savcılardan, senden ve benden. Avukatlardan. Eğer ortada gerçekten bir intihar varsa, dosya kapanacak ama sen ve ben kanıtlar sunarsak, süreç hızlanacak. Belki de sonuç alacağız."

"Peki ya gerçekten intiharsa?"

"Hislerin kuvvetliydi, değil mi? Bunu söyleyen sendin, Zeliha. O adam sence kendini öldürecek biri miydi? Onun nasıl bir aşağılık olduğunu öğrendim. Tedavi ettiği her hayvanı para olarak görüyormuş, bazen hayvanlara bilinçli bir şekilde hastalık bulaştırıp sahiplerinden daha büyük paralar koparıyormuş. Evet, intihar için yeterli sebep var gibi duruyor ama onun gibi insanlar sadece çevresindekilere zarar verir, kendilerine değil."

Cenan Kaplaner'in gözlerine yansıyan hırs, canlı gibiydi; sanki bir insandı ve elinde şarjörü dolu bir silah tutuyordu. Gözlerine sıkıca tutunup, kafasında dolaşan zehirli düşüncelere ulaşamayacağımı bilmeme rağmen bir şekilde o düşünceleri görebilirmişim gibi göz bebeklerindeki yansımamı izlemeyi sürdürdüm. Sessizliğim onu anlık germiş gibi görünse de çok geçmeden ifadesini topladı. Bu konuyu neden bu denli büyük bir hırs hâline getirdiğini anlayamıyordum.

"İyi bir avukat olabilmek için psikolojiden de anlamak gerekiyor," dedi sonunda konuştuğunda. Cenan'ın gözlerinin içine bakarken bile içimde bazı şeylerin uyandığını hissediyordum.

Bana duyduğu şüpheyi biraz daha dağıtabilme umuduyla, "Benden başkaları da var mı?" diye sordum, sorumu tam olarak algılayamadığından kavisli kaşlarından biri havaya dikildi. Varlığı öyle büyük bir korku yaratıyordu ki, yokluğunda bile o korkuyu tıpkı ölüm korkusu gibi içime taşımaya devam edeceğimi biliyordum. "Demek istediğim, bizim bölümden başkaları da var mı? Kanıt arayan ya da araştıran. Bu konunun bu kadar dallanıp budaklanmasını saçma buluyorum."

"Başkaları yok. Sana düşünmen için süre vereceğim."

"Bu konuda başka hocalarıma da danışabilir miyim?"

"Hayır," dedi Cenan Kaplaner, sesi net, pürüzsüz, engel tanımazdı.

Tek bir kalp atışımda yaşadığım o karanlık geceden itibaren aldığım tüm nefesler gizleniyordu. Gurur'un avuçlarıma bıraktığı halkalarla kendime bir zincir örüyordum. Sonunda o zinciri tamamladığım anda bu zinciri onun avuçlarına uzatacak ve beni bağlamasına izin verecektim.

Telefonumun ekranını açıp saate baktıktan sonra gözlerimi Cenan'a çevirdim, kahvesinden bir yudum daha alıp bakışlarını önce telefonuma, ardından da bana dokundurdu ve yavaşça gülümsedi.

"Bir randevun mu var?"

"Evet," dedim hiç düşünmeden, bu kadının karşısındayken daha hızlı olmam gerekiyordu. Sanki ruhum o gece yaşandığından beri bedenimin içinde uzanan bir ölüydü, mezarı açık kalmıştı ve kefeni kan rengini almıştı.

"Vaktin var mı?"

"Evet, biraz vaktim var."

"Bana kendinden bahsetsene." Kollarını göğsünün üzerinde topladı, bakışları şimdi daha sakindi, okyanusun dibinde nefes almaya çalışıyormuşum gibi hissettirse de o bakışlar aslında tam şu anda şüpheden epey uzaktaydı. Bir an şaşırdım çünkü Cenan Kaplaner'in gerçekten beni tanımaya çalıştığını fark etmiştim.

"Yirmi üç yaşında, sıradan bir hukuk öğrencisi desem yeterli olur mu?" diye sordum gülümseyerek.

"Nerelisin?"

"Muğla," dedim. "Orada doğup büyüdüm."

Ona sormamış olmama rağmen, "Ben de Hatay'da doğdum ama Mersin'de büyüdüm," dedi.

Harabelerin arasında ilerliyordum. Yağmur bastırmıştı, sokak lambalarının tamamı sönmüş, şehir karanlığa gömülmüştü. Harabelerin

[illegible] birinde bir zamanlar yaşadığım anlar vardı. Beyaz, boyası dökülmüş duvarı bir ayna gibi ikiye yarılmış harabelerden birinde on üçüncü [illegible] günümü kutluyorduk; babam en sevdiğim çizgi film karakterinin [illegible]nın olduğu bir pasta yaptırmıştı fakat o pastayı yiyemiyordum, [illegible]em en sevdiğim çizgi film karakterinin öleceğine inanıyordum.

Harabelerin arasında ilerlemeye devam ediyordum.

"Tek çocuk musun, Zeliha? Yoksa kardeşin falan var mı? Bir evin tek [illegible] olduğunu hissediyorum," dedi gülümseyerek.

"Tek kız çocuğum, evet ama bir de erkek kardeşim var, Antalya'da [illegible]yor."

Kaşlarını kaldırdı. "Yakınmış. Sen neden Antalya'da okumayı tercih [illegible]medin?"

"Spontane gelişti her şey, takip edemedim. Hem ben sıcak şehirleri [illegible]ok da sevmediğimi fark ettim. Muğla'dayken hiç kar görmemiştim. Fakat Isparta'nın beyaz örtüsünü, dondurucu soğuğunu, ışıklı sokaklarını, [illegible]atta bazen tenhalığını bile seviyorum."

Yağmur, saçlarımın arasındaki açık renk telleri ıslatıp koyulaştırıyordu, kirpiklerime düşerek görüş alanımı bulanıklaştırıyordu. Yine de aralarında ilerlediğim harabeleri ayırt edebiliyordum. Ahşap kapısında siyah, küflü bir kilit bulunan harabenin önünde durduğumda içeride bir kahkaha sesi duydum, bu ses bana aitti ama sanki bu sese metrelerce değil, yıllarca uzaklıktaydım. Birden ahşap kapı şeffaflaştı ve harabenin içini gördüm, içeride bir ışık yanıyor, duvarlar sapasağlam görünüyordu; halıya kurduğumuz demiryolunda ilerleyen kara treni izleyen sekiz yaşındaki hâlimle göz göze geliyordum. Babam, sekiz yaşındaki hâlimin saçlarını okşuyor, sekiz yaşındaki hâlim beni görebilen tek kişinin o olduğunun farkında bir şekilde bana kırgın gözlerle bakıyordu.

"Dalgınsın," dedi Cenan, sesi ruhumun içinden geçen bir bıçak gibi içimi deştiğinde yalnızca onu izliyor olduğumu fark ettim. "Ya da çok yorgunsun."

"Her ikisi de," diye fısıldadım.

"Şu sevgilinle mi alakalı yoksa?"

Harabelerin birinin önünde bir dut ağacı vardı. Ağacın kalın dalına [illegible]rulmuş salıncak, rüzgârda kendi kendine bir ileri bir geri sallanıyordu. Harabenin kapısı açılıyordu, çıkan beş yaşındaki hâlim oluyordu [illegible]ama sekiz yaşındaki hâlimin aksine beni görmeden ilerliyor, içimden geçiyor, içimden geçerken ruhumu bedenimin içinde yıkıyordu; hiçbir

şey hissetmemiş gibi salıncağın önünde duruyor, sallanan salıncağı izlemeye başlıyordu.

"Sevgilimle mi?.." Gözlerimi masaya indirdim. "Hayır aslında," dedim. "Aksine, onun varlığı beni dinlendiriyor."

"İğrenç bir yalancısın," diye fısıldadı sırtı bana dönük şekilde sallanan salıncağı izleyen beş yaşındaki hâlim. *"Böyle hissetmediğini biliyorum, o da biliyor olmalı."*

Belki biliyordu, belki tıpkı benim gibi o karanlık sokakta, harabelerin arasında benim gibi o da ilerliyordu. Yine de verdiğim cevap onun içindeki şüpheye bastırılmış bir ilaç gibiydi, durgunlaştı ve bir süre boyunca konuşmadan soğuyan kahve fincanının seramik kaplamasını izlemeye başladı.

"Peki siz?" diye sordum. "Kabalık etmek istemem, haddim değilse bağışlayın ama siz evli misiniz?"

"Hayır, yo," dedi başını iki yana sallayarak kaşlarını çatarken, gözleri hâlâ beyaz seramikteydi. "Bir adamın gölgesinde sabahlarsam, bir daha hiçbir karanlık geceyi tek başıma atlatamam."

Birden söylediği son söz, beş yaşındayken düştüğüm, sonra da önünde durup sallanmaya devam ederken kırgın gözlerle izlemeye devam ettiğim o salıncağı izliyormuşum gibi hissettirmişti bana. Onun söyledikleri zihnim tarafından kavranıp aklımın yarattığı işkence odasındaki sedyeye yatırılırken, kurduğu cümlenin çığlıkları ruhumda yankılar uyandırıyordu sanki.

Ona o kadar uzun süre bakmıştım ki, hisler onun gözlerinden yağarak benim gözlerime akmaya, göz bebeklerimin diplerinde birikmeye başlamıştı.

"Seni etkilemişim gibi bakıyorsun, Özdağ," dedi Cenan. Dirseğini masaya bastırdı, yüzünü avucunun içine alıp gözlerini camdan dışarıya çevirdi. "Yağmur çiseliyor."

Bakışlarım onun kelimelerinin büyüsüne kapılarak usulca cama doğru kaydı, şehre bir kadının umutlarından kopan gözyaşları gibi düşmeye başlayan yağmur damlalarını seyrettim. O süre zarfında sessizdi, ben de sessizdim ama her ne kadar sussak da ortamızdaki masada yarık gibi duran koca bir iz, o sessizliğin içinde kan misali parlıyordu.

"Eğer mutluysan mesele yok," dedi Cenan Kaplaner yeniden konuşmaya karar verdiğinde, cümlesi bir an onun bile tahmin edemeyeceği kadar derin bir noktaya kör bir bıçağın ucu gibi saplanıp kaldı. Yüreği-

değdi. Bakışlarımı şehre düşen gözyaşı damlalarından ayırdım ama çevirirken gözlerim bile kararsızdı. Göreceklerimden endişe ediyordum. Hâlâ dalgın dalgın manzarayı izlediğini gördüğümde neden endişe ettiğimi daha net anlamıştım; görüntüsü bana yabancıydı. "Sadece bir öğretmen değil, bir abla tavsiyesi verecek olsaydım, sana şunu söylerdim." Dudaklarını yavaşça yalayıp çenesini avucuna daha sert bastırdı. "Bir adamın gölgesinde bulduğun karanlıkla, yalnızken yüzleştiğin karanlığın tonu aynı olmaz." Gözlerini kıstı. "O yüzden bir adamdan önce, kendine güvenmeyi öğren."

"Gecikmiş gibi konuşuyorsunuz," dememi beklemediğini, yüzünü saran şaşkınlıktan anlamak mümkündü.

"Belki de hiç yaşamamışımdır." Cenan, derin bir nefes alıp beyaz çantasına doğru uzandı, çantasından beyaz cüzdanını çıkardı. "Kalksam iyi olacak, seni de çok tutmak istemiyorum."

"Hesabı bana bırakın," dedim gülümseyerek. "Keyifli sohbetiniz için teşekkür ederim. Kahveyi ben ısmarlamış olmak isterim."

"Teşekkür ederim," dedi Cenan, biraz şaşkın görünse de bana karşı ördüğü buzdan duvar şeffaf olduğu için duvarın arkasında beni hangi gözlerle izlediğini bir nebze olsun görebilmiştim. "O zaman ben de sana bir kahve borçlandım."

Cüzdanını çantasına geri koydu, düzenli hareketlerini izlemek beni sakinleştiriyordu; hayatımın hiçbir döneminde bu kadar düzenli göründüğümü hatırlamıyordum. Yavaşça masadan kalkıp bana tırnakları özenle boyanmış, uzun parmaklara sahip bakımlı elini uzattı.

Elimi uzatıp parmaklarımızın birbirine temas etmesine izin verdim, ilk dokunuş bir elektrik çarpması etkisi yaratmıştı, tenimden ürpertiler geçip giderken ona bakakalmama neden oldu. Evet, ondan korkuyordum, hatta belki de daha fazlasıydı ama yine de onun elini sıkarken gözlerinin içine kendimden son derece emin gözlerle baktım. Oysa bir saat öncesine kadar bu gözlerde var olan tek şey çaresizlik kokan gözyaşlarıydı.

"Unutmadan," dedi elini elimden çekmeden. "Gecikmiş gibi konuştuğumu söylemiştin, değil mi? Evet, bir adama güvendim. Bu güven canımı çok yaktı. O adam canımı çok yaktı. Bilmeden değil, bile bile yaktı ve asıl acı olan da ne hissedeceğimi bildiği hâlde durmamasıydı."

Parmakları parmaklarımdan kayıp giderken, gözleri zihnime bilinmedik hikâyeler emanet etti. Zaten her şey tam da o noktada mahvol-

maz mıydı? Her şeyin daha iyi olabileceğini düşündüğün zamanlarda biri çıkıp gelmez miydi? Çıkıp geldiği yetmiyormuş gibi, yerli yerinde duran her şeyi de yere atıp, ileride düzeleceğini düşündüğün tüm imkânları önünde ateşe verip gözlerinin içine bakarak hayallerinin yanışını senin gözlerinden izlemez miydi? Bir adamın bir kadının kalbine bir kazığı o kadının tam gözlerinin içine bakarak saplaması ve o kadının bilerek o adamın elindeki kazığa göğsünü bastırması aynı şeyler değildi.

Bazı adamlar, nasıl hissedeceğini çok iyi bilmesine rağmen durmazdı.

"Elinde son bulacak bir gençliğin var," dedi çantasını masanın üzerinden alırken. "Senden bunu isterse, bunu ona verme."

Başını kaldırdı, bedenini yavaşça geri çekip camın arkasında matem tutan gökyüzüne baktı. Onu henüz tanımıyordum ama sanki o bana baktığında ruhumu görüyordu, belki de çok kısa bir an için ya gökyüzündeki matemde ya da bendeki çaresizlikte kendinden parçalar bulmuştu.

"Okuldayken sana ekstra yakın davranamam ama dışarıda sana bir kahve borcum var," dedikten sonra gözlerini gözlerime dokundurmadan bakışlarını kafenin içine doğru çevirdi, birkaç saniye durdu ve sonra bir hoşça kal bile demeden çıkışa doğru yürümeye başladı. Topuklularının yere düşürdüğü darbelerin sesi, zihnime vurulan kamçıların zihnimin derisine düşüp orayı yararken bıraktığı ses gibiydi, zihnimdeki yaralar saniyeler içinde kanamaya başladı ve gözlerime gölgeler çöktü.

Telefonum aniden çalmaya başlayınca bakışlarım odağını kaybetti, tüm algılarım tek bir yöne kilitlendiği için başta olduğum yeri, zamanı, olayları çok kısa bir anlığına unutur gibi oldum ama sonra gözlerim telefona çevrildi. Arayan kişi Gurur'du.

Gözlerimi yeniden gökyüzüne çevirip telefonu açarak kulağıma yasladım ve sesinin zihnime dökülecegi ânı beklemeye başladım.

"Sana ne söyledi?"

Duraksadım, dizlerimi birbirine yaklaştırırken gözlerim gökyüzünden sıyrılarak camın arkasındaki caddeye çevrildi, hiçbir şey söylemeden bir süre öylece durdum. Kalbimin göğsüme doğru devirdiği atışlar çok tutarsızdı.

"Neredesin?" diye fısıldadım, sesim pürüzlüydü.

"Senin beni göremeyeceğin ama benim senin beni nasıl aradığını görebileceğim bir yerde," dedi. "Sana ne söyledi?"

Ne zaman içimde bir duygu birikse, içimin delik deşik olduğunu düşünürdüm ama dışarıya yaydığım ifade hep düzdü. İnsanlar yüzüme

[illegible] normal genç bir kadın görürdü ama benim içim sanki buz [illegible] ve o buz tabakası bir anda çatlayıp milyonlarca parçaya bö[illegible]müştü.

"Sadece konuştuk. Ne zamandan beri beni izliyorsun?"

"Seni izlememi istiyor gibi konuştun," dedi. "Seni izlemiyordum, tesadüf diyelim."

"Tesiste olduğunu sanıyordum."

Birkaç saniye susup yeniden, "Sana ne söyledi?" diye sordu, soğuk sesi içime huzursuzluk tohumları gibi döküldü ve gözyaşlarım yanaklarımdan akmak yerine içime doğru aktığından bu tohumlar sulanarak büyümeye başladı.

"Aynı şeyler ama bu defa daha az şüpheci yaklaşıyordu," diye mırıldandım, bakışlarımı kafenin içine doğru çevirdim, Cenan Kaplaner çoktan çıkıp gitmişti, içeride birkaç üniversite öğrencisi dışında hiç kimse yoktu. "Neden beni izliyorsun?"

"Neden seni izlemeyeyim?" diye sorduğunda gözlerimde hiçbir ifade belirmedi, dilim herhangi bir kelime için kaşınmadı ve ben de sustum. Cenan birkaç saniye bekledikten sonra, "Sana yakın davranmaya çalışıyor," dedi, sesindeki güvensizlik beni yutkundurdu. "Kimsenin kara kaşına kara gözüne aldanma, sonunda incinen sen olursun."

"Öyle yaparım," dedim yavaşça, duraksadığını hissettim ama yüzü gözlerimin önüne serilmedi.

"Güzel."

"Neredesin?"

"Of ya, amma çok soru soruyorsun," dedi buz gibi sesiyle. Bana hiçbir zaman yeterince açıklama yapmayacakmış gibi hissediyordum, sanki zihnimde hep onunla alakalı derin boşluklar kalacaktı ve o, o boşlukları kendi gözlerimle bile doldurmama hiç izin vermeyecekti. "Şu an yanına gelemem, o kaplan hafızalı kadın oralardaysa ve beni görürse yine saçma sapan teoriler üretir. Sen çık, telefonu kapatma, eğer bir yerlere sinip seni izliyorsa telefonda benimle konuştuğunu fark eder, seni almaya geldiğimi düşünür. Daha iyi senaryo."

"Peki," diye kabullendim yalnızca, başka çarem olmadığını iyi biliyordum.

Çantamdan bir miktar para çıkarıp masanın üzerine bıraktığım sırada telefon omzum ile kulağım arasında sıkışık duruyordu. Sandalyeyi geriye doğru iterek kalktım, bakışlarım yeniden camın arkasında kış ya-

şayan sokağa kaydı ve sonra hiç konuşmadan kafenin içinde ilerlemeye başladım. Bizim fakülteden olduğunu bildiğim iki kız kafasını kaldırıp kısaca bana baktılar, bakışları biraz önce Cenan Kaplaner'in masamda olduğunu biliyorlarmış gibi şaşkınlıkla doluydu. Gözlerimi kızlardan ifadesiz bir yüz eşliğinde ayırdım, parmağımı telefona sertçe bastırıp telefonu iyice kulağıma yaklaştırdım ve derin, huzursuz bir nefes aldım.

"Boyundan büyük nefes alıyorsun," dedi, sesi hattın diğer ucundan cızırtılı geliyordu, cevap vermek yerine kafenin cam kapısını iterek açıp dışarıya çıktım ve şehrin üzerine sis tabakası gibi sinen soğuk, saniyeler içinde bedenimi bir sarmaşık misali sardı.

"Dünyada kapladığın yer küçücük olduğundan soğuğun seni ne kadar etkilediğinin matematiğini yaparken dalmışım, pardon," dedi telefonun diğer ucundan, sinir bozucu sesi dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. Etrafıma bakınırken önümden beyaz bir araç geçip trafiğe karıştı.

"Neredesin?"

"Biraz daha etrafına bakın."

"Neredesin?"

"Bakınsana."

"Söyle işte," dedim sabırsızca.

"Gözlerinin beni araması hoşuma gitti, bakınmaya devam et," dedi soğuk bir sesle, oysa bu sesin buzdan tabakasının altında ateş gibi yakan bir alay olduğunu biliyordum. "Yollarımı böyle âşık âşık izlediğini gören Cenan'ın aşkımıza inanmamasının imkânı yok..."

"Telefonlarımız dinleniyor olabilir."

"Ben bir askerim, yaptığım hiçbir görüşme kayıt altına alınmaz, ayrıca seni aradığım zaman otomatik olarak senin telefonun da dinlenmemiş oluyor, Matmazel Zeki. Ama atlayamayacağım, biraz cahil olsan da iyi yerden yakaladın."

"Ne demezsin. Her neyse, neredesin? Dondum."

Bir saçağın altında durduğumdan yere vuran yağmur damlaları bana çarpmıyordu ama kuvvetli bir soğuk vardı, bu soğuğun arkası genelde kar oluyordu.

"Tam karşına bak," dedi Gurur, kafamı kaldırdım, telefon aniden kapandı ve matem tutan gökyüzünün altında onu gördüm. Bir elinde sigara tutuyordu, iki parmağının arasında ezilen sigarayla siyah paltosunun yakasını yukarı doğru kaldırarak bana doğru yürümeye başladı.

Sigaradan büyük bir nefesi içine çekti, sigaranın ucundaki ateş parlanmıyordu ama Gurur'un burnundan dumanlar çıkıyordu. Sigara yağmurun altında sırılsıklam olmuştu, Gurur sigaradan bir fırt daha çektikten sonra sigarayı yana fırlattı ve damarlı beyaz ellerini paltosunun yakasına koyarak boynunu tamamen paltonun içine gömdü. Saçları ıslanıyordu.

Karşıya geçip olduğum saçağın altına geldiğinde beraberinde soğuğun kokusunu da ciğerlerime taşıdı. Isparta'nın kışları çetin geçerdi ama onu kokladığımda hatıralarımda var olan kış daha da koyulaşıyor, zemheriye dönüşüyordu. Kokusu, taşıdığı soğuktan ziyade buzu anımsatıyordu. Ona dokunsam, parmak uçlarım buzlarında yanar mıydı?

Kafasını eğip bana bakınca kalbim birden orantısız bir kuvvet uygulayarak göğsüme girişti. Bakışlarımı onun yüzünden hızlıca sıyırıp uzağa taşıdım ama kokusunu ciğerlerimden uzağa itemedim. Bana biraz daha yaklaşıp, buz gibi olmuş elini belime bastırdı ve dokunuşu kaşlarını çatmama neden olurken, üzerimdeki monta rağmen elini kaplamış soğuğu tenimin dokusunda hissettim. Ürpermeme neden olan dokunuşu onu itmem için boynuma bıçağı dayamıştı ama bunu yapamadım, onu itemedim, sadece kaşlarımı çatıp bu durumdan pek de memnun olmadığımı ona göstermeye çalıştım.

Gurur, teninden dağılan sigara ve buz kokusunun tam anlamıyla üzerime bir tabaka gibi sinmesini sağlayacak hareketi yaptı. Eğildi, yüzünü boynuma yaklaştırıp sanki aramızda muhteşem bir çekim varmış süsü yaratarak fısıldadı: "Bu şehirdeyken nerede, ne zaman, hangi niyetle izlendiğimizi hiçbir zaman bilemeyiz. O yüzden yaklaş bana."

Bir adım atarak ona tamamen sokuldum, kokusundaki ve tenindeki buzlara rağmen nefesi boynuma ateş dökerken sadece onun duyabileceği bir sesle mırıldandım: "Ölmeyi yeğlerdim."

Nefesi tenime daha sıcak döküldü; tıpkı lav gibi...

"Boyundan büyük laflar ediyorsun."

"Senin de ruhun boyun kadar büyük olsaydı keşke," dedim yavaşça, bedeninin kasıldığını fark ettim, yavaşça geri çekilip gözlerini indirerek yüzüme bakmaya başladı.

"Ruhumu görmediğin için onunla ilgili tahminlerde bulunacaksın ve ben, her seferinde seni yanıltacağımı bilsem de onu sana göstermeyeceğim."

"İşte şimdi sen de büyük konuşuyorsun."

"Büyük mü konuşuyorum, küçük mü, doğru mu yoksa yanlış mı bunu zaman gösterecek." Bir elini yavaşça yanağıma kaydırdı, buz gibi parmakları yanağıma sürtününce irkildim ama geri çekilmeden onun gözlerinin içine dik dik bakmayı sürdürdüm. "Ama emin olduğum bir şey var."

Yutkundum. "Neymiş o?"

"Asıl hikâyemiz bu gece başlıyor."

Birdenbire gök yarılıyormuş, ikiye ayrılıyormuş gibi bir ışık göğün ortasından yara izi misali geçti, sonra yağmur, o ışığı içinden kan akan bir yara gibi kullanarak daha hızlı düşmeye başladı. Ve hızlanan kalbimin sesi, feryat eden gökyüzünün çığlığıyla çarpıştı.

Gökyüzü, bu geceden sonra olacak olan her şey için matem tutuyordu.

9. YALAN BOŞLUĞU

♪: Trees of Eternity, Broken Mirror

Yalanların da tıpkı insanlar gibi bir kaderi vardı.

Cesaretin çoğu zaman kaldıramayacağı yükler olurdu, gücü bu yükü kaldırmaya yetmezdi ve tam da öyle anlarda sığındığın, korkunun seni saran karanlık kolları olurdu.

Korkuyu aşka çok benzetiyordum.

Yağmur, yeryüzüne tutunmaya devam etti. O da buzun üzerinde tutuşmuş bir alevi anımsatan gözleriyle gözlerime tutunuyordu.

Hikâyemizin başladığı sokağa bir cadde uzaklığındaydık ama o, hikâyemizin asıl şimdi başladığını söylüyordu. Acınacak durumda olduğumuzu düşünsem de onun gözlerine baktığımda, korkunun yalnızca beni esir ettiğini görebiliyordum çünkü onun buz sıcağı gözlerinde korku değil, cesaret ve güç vardı; bunlar, bende var olmayan şeylerdi.

"Birbirimizi bir daha görmek zorunda olmadığımız zamanlar olacak," dediğinde gözleri gözlerimde tutsak kalmıştı. "O zamanlar geldiğinde bile, bir zamanlar senin bana ait olduğun yalanı geçmişte herkesin içinde yaşamaya devam edecek."

Gözlerimi kırpmadan gözlerinin içine bakıyordum.

"Çünkü bu," dedi ve kaşlarını çattı, "ikimizin kaderi."

"Bu kaderi var eden ben değildim," dediğimde başını salladı, biliyordum, bu kaderi var eden o da değildi ama beni bu kadere mecbur kılıyordu.

"Şu an seni ilgilendiren tek şey, bu çukurdan nasıl kurtulacağın olsun. Yukarı çıktığımız zaman seni serbest bırakacağım ama geçmiş hiç değişmeyecek."

"Yukarı çıktığımız zaman bile geçmiş hiç değişmeyecek," diye kabullendim söylediğini, buz sıcağı gözlerinin soğuğu beni donduruyor, sıcağı beni ateşe veriyordu.

Saatler, çektiğim vicdan azabının kalbinde pompalanan kirli kan gibiydi, damarlarımdan geçerek bedenime sızıyor, bedenime geçmişten izler bırakıyordu.

Gurur, bir adım geri çekilip gözlerini yüzüme indirdi, uzun süren bakışmanın ardından, "Sana bunu ilk ve son kez söyleyeceğim," dedi, durup karman çorman bir ifadeyle başımı salladığımda derin bir nefes alma ihtiyacı duydu. "Böyle olsun istemezdim."

Çok kısa sürse de kurduğu bu basit, üç kelimelik cümle, yüreğimde yanan ateşe basılmış buzlar gibiydi. Ferahlatmıştı, bir anlığına bile olsa kalbimdeki büyük kırığı birleştirmişti, onarmamıştı ama kalbimi yeniden bir bütün hâline getirmişti. Gözlerinin içine bakıp başımı tekrar salladım ama kelimeler dilimin ucunda can bulamadılar.

Derin bir nefes daha aldı.

"Sana yaşattıklarım ve bundan sonra yaşatacağım her şey adına..." Kaşlarını çatıp kelimeleri içinde parçalara ayırdı. "Sana bunları yaşatmak istemezdim."

Sadece, "Anladım," diyebildim, ötesine dilimin de kalbimin de paramparça edilmiş ruhumun da gücü yoktu. Gurur başını salladı, gözlerini benden ayırıp farklı bir noktaya dikti, ıslak saçlarının rengi şimdi çok daha koyu duruyordu, burnundan sert bir nefes çektiği andan itibaren bakışlarım ondan koparak ayaklarımızın ucuna devrildi.

Eski hayatımdan saniyeler içinde tüm yaprakları kopartılmış bir takvimin yaprakları kadar uzaktaymışım gibi hissediyordum. Geriye dönüp baktığımda artık gördüğüm bana ait olmayan bir hayat olacaktı sanki, yan yana toplanan hatıralarıyla beni bir ölüymüşüm gibi anan, benimse uzaktan izlediğim eski bir hayat...

"Gidelim mi?" Bakışları yüzümün ortasına tekrar konunca ona baktım, gözlerinde sakin bir ifade vardı ama onun da benim gibi karmakarışık hissettiğini biliyor gibiydim.

"Nereye gideceğiz? Edward's?"

"Henüz saat erken," deyince bileğimi saran siyah kayışlı saate baktım, sonra başımı salladım ama bakışlarım onunla buluşmadı. "Bir yerde oturalım ve ağız birliği sağlayalım."

"Bu nasıl olacak?"

"Senin nelerden hoşlandığını bilmiyorum, sen benim için bir şeyleri kafandan sallayabilirsin ama arkadaşların seni tanıyor, ben sallayamam."

Kaşlarımı kaldırdım. "Benimle ilgili bir şeyler mi öğrenmek istiyorsun?"

Burnundan sert bir nefes verip, "Kendini çok önemsiyorsun," dedi oldi bir sesle.

"Gördüğümü söylüyorum."

"Seninle ilgili bir şeyleri merak ediyor gibi mi görünüyorum?"

"Her neyse," dedim gözlerimi devirerek. "Olur. Nereye gidelim?"

"Bildiğim bir yer var, gel benimle."

Bana sırtını dönüp tekrar yağmurun altında ilerlemeye başladığında bir müddet durup arkasından baktım, sonra omuzlarımın yukarı sertçe kalkıp yavaşça inmesine neden olacak derin bir nefes aldım ve onu takip etmeye başladım.

Ruh hâlim sisli ve soğuktu, zihnim durgundu ama bu durgunluğun arkası yükselen dev dalgalar olacak gibi duruyordu. Yağmur damlaları saçlarıma tutunmaya başladığında ellerimi montumun derin ceplerine sakladım.

Gurur'un sokağın diğer ucuna park ettiği gri renkteki Toyota Corolla'nın kilidinin kalkarken çıkardığı sesi dinledim, sese eşlik eden farlar da hızlı bir şekilde yanıp söndü. Gurur, aracın kapısını açıp sürücü koltuğuna yerleşti, hızlı adımlarla aracın önünden dolaşarak kapıyı açtım ve ön yolcu koltuğuna yerleşip emniyet kemerimi bağladım. Aracın içi soğuktu, hava son derece kapalı olduğundan karanlık bir görüntüsü vardı.

"Sık sık araba mı değiştiriyorsun?" diye sordum, Gurur bana bakmadan aracı çalıştırıp kullanmaya başlamıştı.

"Genelde bunu ve cipi kullanıyorum ben, araçları oyuncak olarak kullanan Yener olur, ben değil," dedi. "Bu diğerine oranla daha az ilgi çekiyor."

"Bence ilgi çekmeyi seven birisin," dediğimde bana bakmadan kaşlarını kaldırdı ama cevap vermedi, silecekler belli aralıklarla otomatik bir şekilde havalanıp aracın ön camını kaplayan su birikintisini süpürüyordu.

"Bana şimdiden kendinle ilgili bir şeyler anlatmaya başlayabilirsin," dediğinde çatık kaşlarla aracın ön camından trafiği izlemeye başlamıştım. "Yani kızların ilgisini çeken şeylerden bahset. Kız kardeşimden gördüğüm kadarıyla astroloji, burçlar, saçma sapan diziler, kediler falan ilginizi çekiyor."

"Burcumu mu sormaya çalışıyorsun?"

"Ayın kaçında doğduğunu bilmem gerek, sonuçta sevgilimsin," deyince dişlerimin arasından sert bir nefes verdim.

"En azından yalnızken böyle şeyler söyleme," dedim uyarıcı bir tonlamayla.

"Öf ya," dedi sadece gözlerini devirerek, aracı biraz daha hızlandırdı. "Ee, doğum günün ne zaman, söylemeyecek misin?"

"9 Mayıs," dedim derin bir nefes alarak. "1996'da doğdum."

"1996 mı? Fındık kadarsın yani daha," dedi. "Hangi burç oluyor bu? Bu arada burçlara inanmam, eğer arkadaşların yanımda burç uyumumuzdan falan bahsederse dalga geçebilirim."

"Boğa burcuyum," dedim. "Arkadaşlarım astrolojiye ilgili insanlar değiller."

"Acaba beni kırmızı pelerin olarak mı görüyorsun? Ya da matador falan?" Yavaşça dudaklarını yalayıp direksiyonu sıkıca kavradı. "Seninleyken kendimi matador gibi hissetme nedenim bu öyleyse."

"Çok itici bir espri anlayışın var, senin burcun aslan falan mı?"

"Burçlara inanıyor musun?.." Alayla kaşlarını kaldırıp başını iki yana salladı. "Burcum kovaymış, kız kardeşim öyle demişti. Ben anlamıyorum."

"Her şeyi doğru yaptığını düşünmenin nedeni bu o zaman," dedim gözlerimi devirip ona düz düz bakarak.

"Her şeyi doğru yaptığımı düşünmüyorum," dedi ve bana omzunun üzerinden dikkatle baktı. "Her şeyi doğru yapıyorum."

"Her şeyi doğru yapsaydın bu durumda mı olurduk?" Ona boş boş baktım, o da omuz silkip bakışlarını döndürdü.

"O gece beni durduran sendin. Öf ya, cidden beni suçlamaktan ne zaman vazgeçeceksin? Çünkü iki kelimenden birinde bana dokundurma çabası içindesin ve bu nasıl desem... Komik duruyor." Direksiyonu daha sıkı kavradı. "Kendini o kadar suçlu hissediyorsun ki, vicdanının sesini kısabilmek için beni kullanıyorsun."

"Sen de beni kullanıyorsun," dedim. "Şu an olduğumuz duruma baktığımda bunu görebiliyorum."

"Amma bencilsin," dedi gözlerini devirip bana bakmadan. "Ben batarsam sen de batarsın, sence sadece kendimi mi kolluyorum? Ya da sen sadece beni mi kolluyorsun?"

"Her neyse," dedim homurdanarak.

"İşine gelmeyince her neyse diyorsun."

"Ne alaka?"

"Ve biri sana doğru bir şey söylediğinde çarpıtmak için ne alaka diyorsun."

"Komando olmadığın zamanlarda medyumluk mu yapıyorsun?" diye sordum iğneli bir sesle. "Hem nereye gittiğimizi de söylemedin."

"Senin kapatma düğmen yok mu? Sadece soru sorduğumda açardım."

"Sınır herif," diye homurdanarak kafamı cama doğru çevirip dışarıyı izlemeye başladım.

"9 Şubat," dedi Gurur birdenbire. "1987'de doğdum."

"Doğru, 32 yaşındaydın," dedim imayla. Her ne kadar yaşını hiçbir şekilde göstermese de gerçekten olgun bir adamdı. Onu dışarıda yanımda gören herkes yaşıtım sanıyor olmalıydı, taş çatlasın 25 ya da 26 yaşlarında duruyordu.

Gurur, bir araya sapınca bakışlarım sokağa kaydı, yağmur azalmıştı ama hâlâ yağıyordu, birkaç öğrenci kafelerin önünde toplanmış, büyük bir metal varilin içinde ateş yakmışlardı. "Peki en sevdiğin renk?" diye sordu. bu beklenmedik sorusu kaşlarımın ortasında derin bir yarık oluştururken oynayacağımız oyunu hatırlayıp gözlerimi kıstım.

"Kırmızı," dedim.

"Benimki beyaz," dediğinde bir an şaşırdım, daha koyu renklerden başlanıyormuş gibi duruyordu. "Favori dizim Dark, genelde R&B türü müzik dinlerim ama kimseyi inandıramasam da favori filmim Selvi Boylum Al Yazmalım'dır."

Birden şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Babamın da en sevdiği film o," dedim. "Evde VCD'den izler hep."

"Baban zevkli adammış."

"Öyle," dedim yavaşça, bakışlarımı ellerime indirdim.

"Sen sever misin Selvi Boylum Al Yazmalım'ı?"

"Sonunu bilmiyorum," dediğimde şaşırdığını hissettim. "Babam çok sever, o hep izler ama hiç oturup onunla izlemedim."

"Büyük kayıp," dedi, sesi toktu. "Senin yaşın yetmez ama ben çocukken açık hava sinemaları vardı, hâlâ var ama eskisi gibi rağbet görmüyor. Ben ilk kez açık hava sinemasında izlemiştim, eski filmleri yeniden vizyona taşıdıkları bir dönemdi."

"O kadar yaşlı mısın?" Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, sonra ona yan gözle baktım. "O dönem babamın çocukluğuna dayanıyor da..."

"Aramızda yalnızca dokuz yaş var," dedi beni umursamadan. "Babam seni dokuz yaşındayken yapmış olamaz."

"Favori yazarın kim?" diye sordum, araç yavaşladı, ardından Kafeler Caddesi'nin alt sokağında, tren garına yakın bir yerde durdu. Emniyet kemerimi çözdüm, o sırada Gurur aracın kapısını açtı ve soğuk, aracın içine döküldü.

"Okuduğum kitapları mı merak ediyorsun?" Aracın içine doğru eğildi ve gözlerimin içine dikkatle baktı. "Bence gerçekten merak ettiğin için soruyorsun."

"Nasıl kitaplar okuduğunu bilmediğim biriyle birlikte olduğuma asla inanmazlar," dedim kafamı iki yana sallayıp omuz silkerek. "Yoksa seninle ilgili hiçbir detayı merak etmiyorum, kim olduğunu, nasıl biri olduğunu, neden böyle olduğunu..."

"Neden böyle olduğumu mu?"

Cevap vermedim.

"Virginia Wolf," dedi Gurur üzerinde biraz düşünme gereği bile duymadan. "Merak ettiğimden değil ama senin en sevdiğin kitap ne?"

Yazar yerine kitap sorması beni şaşırtırken, "Carmen," dedim.

"Prosper Mérimée?"

"Evet," dedim.

"Romantizmin tavan yaptığı bir dönemde hiç beğenilmeyip küçümsenen, Bizet'in kahrından ölmesine neden olan opera eserinin alınlandığı kitaptı, değil mi?" diye sordu Gurur, başımı salladığımda tekrar sordu: "Carmen Operası'na gittin mi hiç?"

"Evet," dedim. "İspanyol bir çingenenin ihtirası, entrikası bol aşkı. Bence operadan çok, klasik müzik denilebilir."

"Neden beğenilmediğini biliyor musun o dönemde?"

"Hayır," dedim araçtan inip ona doğru ilerlerken. Yağmur durmuştu ama şehir sırılsıklamdı, yağmurun kokusu içime doldu.

"Evsizlerin, çingenelerin o dönemde operada yer sahibi olmamasından dandı," dedi Gurur ve ekledi: "Aristokratlarca hoş karşılanmamış."

"Küçükken ismimin Carmen olmasını isterdim," diye bir itirafta bulunduğumda, Gurur bu itirafı beklemediği için yüzünü buruşturarak güldü.

"Latincedeki anlamı büyü, sihir demek. Aynı zamanda şiir anlamına da geliyor," dedi, ardından kaşlarını kaldırdı. "Yani Carmen, isim için iyi bir seçim olurdu ama senin isminin de anlamı zarif. Su perisi."

"İsmimin anlamını nereden biliyorsun? Mesajlaşırken de ismimin anlamını söylemiştin."

"İsimlerden çok anlamları dikkatimi çeker," dedi açıkça, ellerini pantolonunun ceplerine koyup bana omzunun üzerinden dikkatli bir bakış attı. "İnsanları isimlerinin anlamlarına göre şekillendiriyorum kafamda."

"O niye?"

Sarışın bir kızın yanından kayarak geçip yüzüme düşen nemli saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırdım. Sokak lambaları yanmış, şehrin rengi laciverte dönmüştü.

"Annemin ismi Şebnem," dedi konuyu saptırmadan. "Mesela biri annemle ilgili bir şeyler söylediğinde, konuştuğunda ya da en basitinden ben annesinden bahsettiğinde, ben annemden önce havada bir buharlaşan gecenin serinliğiyle yerde ya da çiçeklerin üzerinde toplanan su damlacıklarını hayal ederim. Bu, benim için annemin yüzü gibidir."

"Şebnem'in anlamı çiy demek o hâlde," dedim ve başını senkronize olmuş bir şekilde cevabımla aynı anda salladı.

"Kız kardeşin bizim okulda okuyormuş," dedim, buna cevap vermek yerine mekânın dışarıya uzanan ahşap merdivenlerini tırmandı. Ben de onun peşinden merdivenleri çıkıp mekânın çardağının altına yerleştirilmiş boş masalara baktım, sandalyelerden birinde siyah bir kedi uyuyordu. Gurur, mekânın cam kapısını açtı ve sonra gözden kayboldu. Bakışlarımı yüzüme kapanan cam kapıya çevirdim, onun içeriye düşen adımlarını izlemeye başladım.

Arkasından girdiğimde bedenim ânında ısındı, içerisi sıcaktı ve kahvenin kokusu mekânın duvarlarına sinmişti. Kısa boylu, küt saçlı bir kız, başında şapkasıyla siparişleri alıyordu ve kasada da okulda sık sık rastladığım sarışın, uzun boylu genç adam vardı. Gurur, kısa boylu kızın önünde durduğu tezgâha doğru ilerledi, kız ona genişçe gülümsedi ve gözlerinde bir tanıdığı gördüğünde oluşan o sıcak kıvılcımların oluştuğu anı izledim.

Gurur, kıza bir şeyler söyledi, kız başını sallayarak Gurur'un söylediklerini ekrana girdi ve ardından sarışın çocuğa bir şeyler söyleyip sırtını tezgâha dönerek işe koyuldu. Gurur, omzunun üzerinden bana baktı, kasaya ilerledi, pantolonunun arka cebinden siyah cüzdanını çıkarıp sarışın çocuğa ücreti ödedikten sonra bana doğru ilerlemeye başladı.

Mekânın ortasında dikilmiş onu izlerken ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Gurur çenesiyle masalardan birini işaret edip o masaya yö-

neldi, benim de bütün adımlarım onun tek bir hareketine bağlıymış gibi birden çözülüverdi ve işaret ettiği masaya doğru yürümeye başladım.

"Nasıl kahve içtiğini bilmediğim için sana da sade sipariş ettim," dedi sandalyeyi sürükleyip çekerek oturduktan hemen sonra. "Sanırım sevgilimin nasıl kahve içtiğini de bilmem gerekiyor, değil mi?"

Çantamı boş sandalyeye bırakıp Gurur'un karşısına otururken yüzümden düşen bin parçaydı, bunu fark ettiğinden midir bilinmez büyük bir dikkatle beni izlemeye koyulmuştu. Dirseklerimi masanın üzerine bastırıp parmaklarımı çıtlatmaya başladım, bunu yalnızca çok gergin olduğum zamanlar yapardım. Gurur, bir süre susup çıtlattığım parmaklarımı izledi, bakışları öylesine bir şeyi izliyormuş gibi dursa da vücut dilinden anladığı aşikârdı.

"Gerginsin," dediği an düşüncemin doğruluğu önüme bir duvar misali dikildi ve ben o duvara tosladığımı ona çaktırmamak için ona boş boş baktım.

"Sana bir soru sormuştum."

"Evet," dedi. "Ve erkek kardeşim de Süleyman Demirel'de okuyor."

"Demek iki kardeşin var," dedim parmaklarımı çıtlatmaya devam ederken ama tüm parmaklarımı tek tek kırar gibi çıtlattığımdan artık eklemlerimden haz duyduğum çıtırtı sesleri yükselmiyordu.

"Evet," dedi. "Senin kaç taneydi?"

"Sadece bir erkek kardeşim var."

"Akdeniz Üniversitesi'nde Besyo okuyanı diyorsun, değil mi?" Birden donup kaldım, kafamı kaldırıp gözlerinin içine dikkatle bakmaya başladım, bu ayrıntıyı ona söyleyip söylemediğimi hatırlamıyordum ama söylemiş olmamın imkânı yoktu, boşta bulunduğum bir anda belki de bunu ağzımdan alan o olmuştu.

"Hadi ama öyle bakmana gerek yok," dedi. Dirseğini masaya yaslayıp, çenesini yumruğunun üzerine yerleştirerek bana üstünlük taslayan gözlerle bakarak. "Hukuk okuduğunu bize kuşlar söylemedi sonuçta. Muşta sandığından daha fazlası."

"Sizi ne sandığımı biliyorsun," dediğimde burnundan sert bir nefes verdi.

"Aynı konuları tekrar konuşmayacağım, Zeliha."

Sarışın genç adam, "Siparişleriniz hazır," dedikten sonra kahveleri kasanın hemen çaprazındaki boş tezgâhın üzerine bırakmıştı.

Gurur, gözlerini devirerek oturduğu yerden kalkıp, beni arkasında bırakarak kahveleri almak için uzaklaşmaya başladığında o korku duygusu yeniden boğazıma katran gibi dolmaya başlamıştı. İstedikleri an benimle ilgili her şeye ulaşabileceklerini biliyordum, bu duruma şaşırmam anlamsızdı. İsteseler belki de annemin ya da babamın onlarca yıl önce yaşamış atalarıyla ilgili bilgilere bile ulaşabilirlerdi. Onlar öylesine insanlar değillerdi, bunu kavramam gerekiyordu ama bunu kavradığım an korkunun da katlanacağını bildiğimden kendimi kandırmayı deniyordum.

Başımı ellerimin arasına alıp gözlerimi masanın yüzeyine çevirdim. Neyin içinde olduğumla yüzleştiğim anlardan birinin daha içindeydim işte. Her şey daha fazla boktan olamazdı. Önüme bırakılan kahve kutusunu odağıma alırken kaburgalarımın ağrıdığını hissediyordum. İnsan kendisi için endişelendiğinde kaburgaları ağrımıyordu, bunu deneyimlemiştim, evet ama aile için endişelenmek kaburgalarını ağrıtıyordu. Bunu da şimdi keşfediyordum.

Kafamı kaldırmadan gözlerimi kaldırarak Gurur'a baktım, sandalyeye oturup bir kolunu masaya doğru uzattı, diğer kolu boşta durmuş, aşağı doğru sarkmıştı, rahat ama sorgulayıcı bir görüntü sergiliyordu.

"Sade içerim," dedim sesimi toparlama ihtiyacı duyarak, ardından kahve kutusuna uzanıp sertçe yutkundum. "Teşekkürler."

"Teşekkür edebiliyormuşsun," dedi, ona bakmasam da kaşlarını kaldırdığını hissettim. "Endişe etme, seni küçük erkek kardeşinle tehdit edecek değilim, benim de kardeşlerim var ve derdim sana daha boktan hissettirmek değil."

"Az önce tam olarak bunu yaptın." Ona bakmadan kahve kutusunu iki avucum arasına aldığımda avuçlarımın yandığını hissettim. "Ama biliyor musun, sorun değil. En başında dediklerinizi yaparak zaten kendimi tüm tehditlere açık kılan bendim."

"Dediğim gibi, sana zarar vermeyeceğim. Kardeşlerim de zarar vermeyecek. Ağabeyim de zarar vermeyecek," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Sadece bana mı?" Kafamı kaldırıp Gurur'un gözlerinin içine kaşlarımı çatıp tüm duygularımı açığa bırakarak baktım. "Ailemi açık bir hedef hâline getirmeyeceğim."

Gözlerinde herhangi bir duygu göremedim, yüzü gerçekten buz tutmuş gibi görünüyordu. "Evet," dedi. "Getirmeyeceksin. Onlara da zarar vermeyeceğiz."

"Ama peki ya bir yanlış yaparsam?"

Gurur'un bedeninin kasıldığını görür gibi oldum, yüzü hâlâ ifadesiz duruyordu, buz sıcağı gözlerini masanın üzerinde duran, avucunun içine alarak kavradığı kahveye indirdi. Burun delikleri genişlerken dudaklarını birbirine bastırdığını gözlemledim. Başını omzuna yatırıp iki yana sallarken yutkundu, gözleri usulca bana doğru çevrildi ve bakışlarını bir namlunun ucu gibi bana doğrulttu.

"Bana ihanet edecek olursan bu, sana edeceğim tüm ihanetleri kabul edeceğin anlamına gelir, sevgilim."

Karlı bir gecede, öleceğini bilen küçük bir kız çocuğunun donmuş parmaklarını dudaklarının üzerine bastırdığı gibi parmaklarımı korkuyla dudaklarımın üzerine bastırdığımda, benim parmaklarım donmamıştı ama üzerinde kan lekeleri vardı. Gurur birden duraksar gibi gözlerimin içine, sonraysa dudaklarıma ürpertiyle bastırdığım parmaklarıma baktı ama konuşmadı. Bakışlarında yaşayan şeytanın görkemli siyah kanatları kapanmış, büyük kanatlar bir pelerin gibi şeytanın sırtından dökülerek yerde sürüklenmeye başlamıştı. Gözlerimi yüzünden bir an olsun ayıramıyordum.

"Sana ihanet etmem," diye fısıldadım ve sonra parmaklarımı dudaklarımdan uzaklaştırıp, "Ama senin ihanet anlayışının ne olduğunu bilmiyorum," dedim.

"İhanet sevgiyle falan başlamaz," dedi, Gurur'un dudakları belli belirsiz kıvrıldı ve o kıvrımdaki cehenneme kan rengi kar taneleri dökülmeye başladı. "Her ihanet yalanla başlar. Küçük ya da büyük, tek bir yalan söylersin ve o yalandan sonra gösterilecek hiçbir sadakat, o ihaneti gölgesi altında bırakamaz. Yalanlar, Zeliha. Başkalarına söyleyeceğimiz yalanlar. Benimleyken herkese ihanet edeceksin, bana ihanet etmemek için."

Kalbime paslı bir hançer saplamış ve tüm damarlarım birbirlerine zımpara misali sürtünmeye başlamış gibi hissettiren son cümlesi, ellerimi yüzüme kapatıp yüzümü avuçlarımla sertçe sıvazlamama neden oldu. Bu esnada Gurur beni izlemeye devam ediyordu ama bakışlarımı ona çevirmek yerine tekrar kahve kutusuna indirdim.

"Tüm hayatımı bir yalanın üzerine kurayım ve bunu yaparken sana hiç yalan söylemeyeyim istiyorsun."

"Beni bir hukuk öğrencisi olduğuna inandırmaya başladın şimdi," dedi alaycı bir sesle, kahvesinden bir yudum içip burnunu çekti. "Bana

tek bir yalan söyleyecek olursan, karşılığında asla gerçeğini öğrenemeyeceğin binlerce yalanla tanışmak zorunda kalırsın."

"Benden beklediğin sadakat değil," diye fısıldadım. "Benden beklediğin ihanet. Tüm sevdiklerime." Ellerimi kaldırıp anlam veremiyormuş gibi başımı salladım. "Hayatımdaki herkese." Yüzümü buruşturdum. "Değer verdiğim herkese ihanet etmemi istiyorsun."

"Evet," dedi doğrudan. "Tam olarak bunu istiyorum."

"Korkunç birisin," dedim yavaşça, bu dilimden dışarı yuvarlanan bir ceset gibiydi.

"Biliyorum," dedi. "Böyle biri olmak için çok uğraştım."

"Hiç iyilik yok mu senin içinde?" Ona vicdanının yerini hatırlatmak istiyormuş gibi baktığımda, o vicdanın bir zamanlar olduğu yerdeki boşluğa taşlar doldurduğu çok açıktı. "Yok... Yok, değil mi?"

"Sana iyi bir şey göstermek için bana bir sebep ver," dedi kahvesinden bir yudum daha alarak. Gözleri bana çevrildi. "Tek bir şey."

"Hayatımı mahvettin."

"Evet," dedi. "Sen de yanımdaydın."

"Bu bana iyi bir şey göstermek için yeterli değil mi?"

"Değil." Kaşlarını çatıp gözlerini yumdu. "Çünkü o gece mahvolan yalnızca senin hayatın değildi."

"Benden intikam mı almak istiyorsun?" diye sordum çaresizce. Ne yapabilirdim, ona ne söyleyebilirdim bilmiyordum. Onun ruhunda var olmuş karanlık bir lekeyi konuşarak yok edemezdim ki.

"Eğer elimde olsaydı, evet," dedi açıkça. "Eğer bu işin içinde yalnızca ikimiz olsaydı, evet. Ama ben de tıpkı senin gibi ailemi korumaya çalışıyorum. Ne bir eksik ne de bir fazla."

Dudaklarımdan dökülen titrek nefesin devamında gözlerim usulca masanın üzerine devrildi; başımı yavaşça anlayışla aşağı yukarı salladım. Sanki tüm kemiklerim paslanmış da biraz önce hiçbirini çıtlatmamışım gibi parmaklarımı çıtlatırken, "Cenan benimle anlaşma yapmaya çalışıyor," diye fısıldadım, Gurur bunu biliyormuş gibi başını sallayıp konuşmaya devam etmemi istercesine beni izlemeyi sürdürdü. "Bu konuyu durmadan irdeliyor ve ona yardım etmemi istiyor." Gözlerimi kaldırıp Gurur'a kısa, suçlayıcı bir bakış attım. "Seninle olduğunu düşündüğü ilişkimi kurcalıyor, bu ölümü kurcalıyor, benim hayatımı kurcalıyor. O kadın bir şeyler biliyor."

"Bu zaten apaçık ortada. O kadın çok zeki. Tüm delillerin bu denli iyi köreltilmiş olması onu profesyonel gördüğü insanlara doğru itiyor olmalı."

"Peki neden sizden şüpheleniyor, Gurur?" Gurur, duraksadı, gözlerimi kısıp dudaklarımı yaladım. "Neden ilk şüphe odağında siz varsınız? Sanki daha önce de bir şeyler olmuş ve Cenan Kaplaner bunu bildiği için önce sizden şüpheleniyor." Masaya yavaşça eğilip Gurur'a daha dikkatlice baktım. "Başka bir şey daha mı oldu? Bu tesisinizdeki askerlerin ilk vukuatı değil mi yoksa?"

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Tesisteki askerlerden biri daha önce de bir sivile zarar vermiş olabilir mi?" Biricik'i hatırladım, Devran ile onları gördüğüm o kısa anı, Devran'ın gözlerinden gözlerime düşen pençeleri, Biricik'in korkuyla süslenmiş mavi bakışlarını. "Ve bu asker, senin kardeşlerinden biri olabilir mi?"

Gurur, tuhaf bir ifade eşliğinde gülerek gözlerini kıstı.

"Şimdi de Sherlock Holmes olmaya mı karar verdin?"

"Verecek bir cevabın yok mu, Gurur?"

"Var," dedi başını aşağı yukarı sallayarak. "Sen bir çatlaksın."

"Gurur?"

Tanıdık ses beni ürpertirken gözlerimi Gurur'un ölüm döşeği gözlerinden ayırarak sesin geldiği yöne çevirdim. Nihan, kucağında Simi ile cam kapının önünde dikiliyordu, topuz yaptığı saçları ıslanmıştı, kırmızı ve ona büyük olan kapüşonlunun içindeyken ne kadar sıska olduğu çok belli oluyordu çünkü kapüşonlu onda gerçekten çuval gibi durmuştu.

"Zeliha?" Kaşlarını kaldırdı. "Hey, sizi burada bulmayı beklemiyordum."

"Ne tesadüf," dedi Gurur kaşlarını kaldırarak. "Biz de seni burada görmeyi beklemiyorduk."

"Sevimsiz," diye söylendi Nihan, diğer elinde tuttuğu şemsiyenin ucuyla bizi işaret etti. "Muşta sivil dolaştığını biliyor mu senin?"

"Evet."

Nihan, hayal kırıklığıyla iç çekti. "Tüh, aranızdan birini gammazlama isteğini içimden bir türlü söküp atamıyorum, bir açık verin," diye homurdanıp bize doğru ilerlemeye başladı. Tam önümde durup kafasını indirerek bana baktı. "Nasılsın?" Durup kafasını iki yana salladı. "Bu muşmula suratlının yanında ne kadar iyi olabilirsin ki? Boş ver, cevaplama."

"Merhaba," diye mırıldandım, gözlerim pembe ve yumuşak kıyafetlerin içinde keyfi yerinde görünen Simi'ye çevrildi. "Sana da merhaba, güzel kız."

Simi, gözlerini bana çevirdi, kulaklarını arkaya yatırıp bir süre yüzümü izledi ama bakışı düşmanca değildi, daha çok tanıdığı birini görmenin sevinciyle dolu gibi duruyordu ve her Gurur'a baktığında minik, gri kuyruğu sallanıyordu.

"Artık insan içinde mi buluşuyorsunuz bakalım?" Nihan, çaprazımdaki sandalyeye oturup Simi'nin tüylerini okşadı. "Birilerinin sizi görmesi hoş olmayabilir."

"İki sevgili olarak daha ne kadar gözden uzak yaşayabilirdik bu aşkı Nihan?" diye sordu Gurur büyük bir ciddiyetle, bir an Nihan donup kaldı, yüzünde komik bir ifade oluşmuştu.

"Ha?"

"Bakma şuna," diye mırıldandım. "Takılıyor."

"Bana çok ciddi geldi," dedi Nihan, Gurur'a cins cins bakarak. "Burada neler döndüğünü söyleyecek misiniz?"

"Bizi kutlasan iyi olur, duyduklarına da inan, o ve ben, sevgiliyiz," dedi Gurur kaşlarını kaldırıp elindeki kahve kutusunu sallayarak.

"Dalga geçmeyi bırak, muşmula," diye söylendi Nihan, bakışlarını bana çevirdi. "Ne diyor bu aptal komando?"

"Bir nevi doğruyu söylüyor."

"Ha?"

"Neden kumrulan yalnız bırakmıyorsun, Nihan? Bol köpüklü kahveni alıp gitsene." Gurur, bunu yapmacık bir gülümseme eşliğinde söylemişti.

"Sen sesini kes," dedi Nihan gözlerini devirerek. "Anlat Zeliha, şu an ben ciddi zevzekle konuşmuyorum."

"Bunu bizim kamuflajımız olarak düşünebilirsin," dedim.

"Görüyor musun, benden öğreniyor bu asker terimlerini, utanıyor bizimkisi ciddi bir ilişki, Nihan. Her sabah kalkıp gazetedeki burç bölümünü açıyorum ve ilişkimizin uyumunu kontrol ediyorum."

Nihan, gözlerini devirdi. "Sahteden sevgilinin olması bile seni bu kadar mutlu ediyor, Zeliha'yı çok beğendiğini bu kadar belli etme," diye homurdandı, Gurur birden yüzünü buruşturdu ama Nihan onu umursamadan yeniden bana baktı. "Bu daha çok gözlerine batmaz mı? Düşünsene, bunun gibi bir şeyle berabersin."

Konudan uzaklaşmak için, "Yalnız mısın?" diye sordum ona.

"Evet," dedi Nihan, Gurur'a bir düşmana bakıyor gibi baktı. "Nöbet listesine son anda ismi yazılan bir nişanlım olmasaydı yalnız olmayacaktım."

"Hangi kansız yaptı bunu?" diye sordu Gurur yapmacık bir şaşkınlıkla.

"Bilmiyorum ama araştırmama izin ver, sana bir yumruk çakayım ve kanın akıyor mu akmıyor mu bir bakalım?" dedi Nihan sorar gibi.

"Acımasız amazon kadını. Neyse, biz buluşmamıza geç kalmak istemeyiz, değil mi sevgilim?"

"Şöyle söyleme," diye mırıldandım.

Nihan, "Tüylerim diken diken oldu," dedi iğrentiyle. "Ne buluşması bu? Gerçekçi olsun diye sinemaya gidip, parkta pamuk şeker mi yiyeceksiniz yoksa?"

"Vural'ın seni böyle tavladığını söylersen şuraya kusarım," dedi Gurur ciddi bir şekilde kafasını sallayarak.

"Sana baktığım her saniye kusmamak için kendimi tutuyorum," dedi Nihan yapmacık bir gülümsemeyle, sonra bana dönüp göz kırptı. "Bakma bize, birbirimize takılıyoruz sadece. Ama bu oyun ne kadar iyi bir fikir? İşte bu konu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Fikrin yoksa yorumunun da olmasına gerek yok, geveze hemşire."

"Kes sesini, Dağ Domuzu," dedi Nihan gözlerini kısarak gülümsemeye devam ederken. "Seninle değil, her zamanki gibi ortamdaki tek mantıklı kişiyle konuşuyorum."

"Ne yazık, hep kendi kendine konuştuğunu sanırdım, şimdi fark ettim ki kendinle hiç konuşmuyormuşsun."

"Espri anlayışını geliştirmeye başlamışsın, Zeliha sana iyi geliyor herhâlde," dedi Nihan, ardından Simi'nin kulaklarını okşayarak gözlerini Simi'ye indirdi. "Onu gördüğün için mutlusun biliyorum ama bu dağ domuzu anneyi üzdü Simi."

Simi, kulaklarını geriye yatırıp gözlerini kaldırarak Nihan'a baktı. "Anneni üzdü Simi."

Simi, dişlerini gösterdi, gözlerini Gurur'a indirip yavaşça hırlayınca Gurur, "O bana dayanamaz," diye mırıldandı. "Değil mi, Simi?"

Simi, şimdi hem kuyruğunu sallıyor hem de hırlıyordu.

"Kes şunu, kızımın aklını karıştırıyorsun," diye söylendi Nihan.

"Kabul et, beşlinin içinden en sevdiği benim," dedi Gurur kaşlarını kaldırıp gözlerini Simi'ye indirerek. "Türkçe bilmeyen babasından daha çok seviyor beni. Öyle değil mi, Simi?"

"Islak mama verdiği için gözdesi Adnan," dedi Nihan.

"Kestane nasıl?" diye sorduğum anda Simi bir anda çıldırmış gibi hırlamaya, saldırgan gözlerle bana bakarak havlamaya başladı.

"İsmini söyleme," dedi Nihan telaşlanarak, Simi'nin kulaklarını okşayıp bize garip garip bakan küt saçlı kıza baktı, özür diler gibi yüzünü buruşturup bakışlarını Simi'ye çevirdi. "Sakin ol."

"Neden böyle çıldırdı ki?"

"Şey, ondan biraz hoşlanmıyor," dedi Nihan, Simi'yi sakinleştirmeye çalışırken, Simi huysuzca hırlıyordu ama havlamayı kesmişti.

"Simi her zaman ilgi odağındaydı, Muşta için bile," dedi Gurur. "O yüzden Kestane'yi kıskanıyor."

Simi bir anda fırtınp yine havlamaya başlamıştı. Nihan, söylenerek Simi'yi susturmaya çalışıyordu ama Gurur, onu alaycı gözlerle izlemek dışında pek bir şey yapmıyordu.

"Kovulacağız senin yüzünden, şöyle söyleme," dedi Nihan uyarıyla.

"Sen kovulursun, biz değil." Gurur, derin bir nefes aldı. "Ne demeyeyim? Kestane mi?"

Simi şimdi mekânı yıkacak gibi havlıyor, Nihan'ın eli ayağı birbirine girmiş köpeğini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Zeliha," dedi Gurur. "Buradan çıkınca sana kestane ısmarlayayım, bu mevsimde kestane yenmeli. Kestane ister misin, Nihan?"

"Allah'ın cezası!" diye homurdanarak oturduğu yerden kalktı Nihan, çıldırmış gibi havlayan Simi'nin susmayacağını anladığından şemsiyesini almış, mekânın çıkışına doğru yürümeye başlamıştı. "Ödeyeceksin bunun bedelini."

"Kestane ısmarlayacaktım?"

Nihan, mekândan çıkıp gittiğinde yüzümde dehşetin izleri vardı. Gurur'a olanları kavrayamıyor gibi tuhaf tuhaf bakarak, "Bu yaptığın çok acımasızcaydı," dedim. "Kız sadece bizle oturuyordu."

"Her fırsatta bana giydirerek," dedi Gurur omuz silkip. "Hem sadece birbirimize takılıyoruz, Nihan'ı tanırım, uzun zamandır."

"Yine de böyle yapmamalıydın."

"Alındığını mı düşünüyorsun? Herkes senin gibi değil, Zeliha," dedi Gurur, ardından gözlerini kolundaki siyah kayışlı saatine çevirip derin

bir nefes aldı. "Çıkabiliriz. Edward's hemen arka sokakta. Yürüyerek gideriz. Seninkiler toplanmıştır."

"Bekle," dedim. "Asker olduğunu bilecekler, değil mi?"

"Evet," dedi. "Herhangi biri tarafından bir gün zırhlı aracın içinden inerken görüldüğümde bir açıklamamız olması için bu şart."

"Peki Basri abi?"

"Onun Hakan Basri Şenkaya olduğunu kimse bilmeyecek," dedi Gurur gözlerimin içine bana bir şeyi ezberletmek istiyormuş gibi şiddetle bakarken. "Hiç kimse. O benim abim, Muşta değil, Hakan Basri Şenkaya değil. Tamam mı?"

"Öz abin olarak mı?.."

"Evet. Hakan Basri Şenkaya değil, Hakan Çalıklı."

"Soyadın bu mu?"

"Evet," dedi. Masadan kalkarken gözleri bana değil, mekânın kapısındaydı. "Ve ismim de yalnızca Gurur değil."

"Ne öyleyse?"

"Gurur Mert," dedi Gurur, gözleri usulca bana doğru aktı, kaynar bir su tenime dökülmüş gibi acılarla boğuştuğum sırada tekrar konuştu: "Gurur Mert Çalıklı."

"Gurur Mert Çalıklı," dedim sertçe yutkunarak.

"Eylül ve Cesur kardeşlerim," dedi Gurur, hâlâ ayaktaydı. "Onlar seni gerçekten sevgilim olarak tanıyacaklar, bu olanları bilmemeliler. Seni onlarla da tanıştıracağım ama şimdi değil."

"Basri abinin öz abin olmadığını ağızlarından kaçırırlarsa?"

"Onlar Hakan Basri Şenkaya isminin ne kadar değerli olduğunu, bu şekilde korunduğunu biliyor," dedi. "Şimdi kalk."

Yerimden kalkarken neden titrediğimi bile bilmiyordum ama sanki ruhum araftaydı. Sanki cehennem ağzına kadar buzlarla doluydu ve kalbim o cehennemde, buzların altında kalmış, donmuş ve durmuştu; ruhumsa cennetteydi ama cennet, sırtındaki kanatları arkasında pelerin gibi sürükleyerek yürüyen şeytan tarafından ateşe verilmişti.

"Hakan Çalıklı," dedim yutkunarak, ezberlemek zorundaydım. "Eylül Çalıklı, Cesur Çalıklı, Gurur Mert Çalıklı. Kardeşsiniz, Hakan abiniz, o Muşta değil, sadece abiniz."

"Evet," diyordu önümden yürürken. "Ama çıldırmış gibi konuşup durmayı kes, insanlar bunu normal karşılamaz."

"Ama Cenan..." Adımlarım bir bıçağın üzerinde yürüyormuşum gibi yaralarla doldu. Kafamı kaldırıp Gurur'un ensesini altında bırakan siyah paltonun kumaşına baktım. "Cenan, onun kim olduğunu biliyor, öyle değil mi?"

Gurur durdu, gözleri omzunun üzerinden bir buz gibi kayarak bana çevrildi.

"İsmi koruduğunu biliyor," dedi Gurur metal gibi bir sesle, duraksayıp başımı salladım. "Hakan Basri Şenkaya isminin ne kadar gizli olduğunu o kadın da diğer herkes gibi iyi biliyor. Bu durumu garipsemez."

"Başka bilmem gereken bir şey var mı?"

"Erzurumluyum," dedi bakışlarını benden ayırıp önüne doğrulttuğu esnada. "Annem de şu an Ankara'da yaşıyor."

"Baban?"

Bana bakmadı. "Öyle biri yok."

Birden dilim damağım kurudu. Mekânın ahşap merdivenlerinden düşen her adımım, arkasındaki ahşapta bir yangın bırakıyordu. Alevler büyüyerek beni takip etti ama bunu hiç kimse göremedi.

Kalabalıklaşan sokağın içinde ilerleyen geçmiş ve gelecek gibiydik, sırtımızda zamandan aldığımız silahlar vardı ve biliyorduk ki, bu silahlarla geçmişi de yok edebilirdik, geleceği de. Sonunda birbirimizi yok eden yine biz olacakmışız gibi hissediyordum. Hisler bir ağrı gibi göğsümde dolaşırken, ben artık damarlarımda akan sıcak sıvının kan değil, gözyaşı olduğunu düşünüyordum.

Gurur, ellerini siyah paltosunun ceplerine sokup önümde ilerlemeye devam etti. Kalabalığı aştık, sokağı döneceğimiz sırada bakışlarını hemen altında durduğu sokak lambasına doğru kaldırıp süzülen ışığa baktı. Işık, onun açık renk saçlarına döküldüğünden midir bilinmez şimdi saçları cennetteki güneşin altında yükselen alevler gibi görünüyordu.

"Zeliha," dedi kısık sesle, yanımdan geçip giden kızıl saçlı kızın arkasında bıraktığı tatlı parfüm kokusunu solurken sertçe yutkundum.

"Evet?"

"Senden bir şey isteyeceğim."

"Evet?"

"Ya bana âşık olduğunu herkese inandır," gözlerini bana çevirdi, gözleri ışığın altında amber taşı gibi parlıyordu, "ya da bana gerçekten âşık ol."

Kalbimin atışlarını yöneten vites ileri atılırken, kaburgalarımdaki gaz pedalına yüklenen kelimelerinin ağırlığını ruhumda hissettim. Duygular içimde su gibi akmaya başladı ve bakışlarım onun gözlerinde öylece asılı dururken, zamanı izlediğim camlardan gözyaşı misali süzülen yağmur damlalarının çizdiği yollar, benim kaybolduğum yollar olacaktı.

Paltosunun cebine soktuğu elini cebinden çıkardı, beyaz, damarların belirgin durduğu büyük elini bana uzattı. Işık onun saçlarını bir yangına, gözlerini cennetin duvarlarını ören o taşa çevirirken bana bakmaya devam etti. Düşünceler zihnimde kan revan içinde uzandıkları yolda hareketsizce onları ezip geçecek duyguyu bekliyorlardı.

Gaye'nin, "Zeliha!" diye neşeyle bağırdığını duydum, sonra başımı iki yana sallarken titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp hızlı adımlarla Gurur'a yürüdüm, bana uzattığı eli tuttum ve o eli tuttuğum an, cennette yükselen ateşlerin içine daldığım andı.

Bakışlarım Gurur'a uğramadı, onun elini daha sıkı tutup önden yürümeye başladığımda, arkadaşımı mekânın önünde bize el sallarken görmüştüm, yanında Hüsrev vardı, şaşkın bakışları bizdeydi ama yine de soğukkanlı durmaya çalıştığı barizdi. Gurur'un elini daha sıkı kavrarken Gaye'ye gülümsüyordum.

Gaye, Hüsrev'in elini daha tutup genişçe gülümsedi, sözde mutluluğumu kalbinin derinliklerinde hissediyormuş gibi huzurluydu bakışları.

Gaye ve Hüsrev'in yanına varmamız sanki asırlara mâl olmuştu. Düşüncelerin kanlarının taştığı zihin birden bir mezar kadar ıssızlaştı. Şimdi o zihin karanlık ve soğuktu, ürkütücü ve gizemliydi, duygularla dolu ama cansızdı.

"Sizi yakaladık," dedi Gaye genişçe gülümseyip. "Çok heyecanlıyım!"

"Bizi yakaladınız," diye fısıldayıp bakışlarımı Hüsrev'e çevirdim. "Merhaba."

"Selam," dedi Hüsrev, ikilemde kalmış gibi görünüyordu, bir an gülümseyecek sandım ama kaşları da çatılıp duruyordu sanki. Hüsrev'in koyu gözlerindeki bakışlar korumacı bir tavırla Gurur'a çevrildi. "Merhaba."

"Merhaba," dedi Gurur başını sallayarak, elimi daha sıkı tutup beni sertçe kendine çekince, bu hareketini beklemediğimden gözlerim iri iri açıldı ama Hüsrev'in de Gaye'nin de beni iyi tanıdıklarını bildiğimden bu eyleme gülümseyerek karşılık vermeye çalıştım.

"Arkadaşlarımla tanış," dedim hevesli görünmeye çalışarak. "Gaye'yi zaten biliyorsun, ilk onunla tanıştın. Gaye'nin nişanlısı Hüsrev, bahsetmiştim ya, okulun hastanesinde doktorluk yapıyor."

"Ne güzel," dedi Gurur. "Memnun oldum Hüsrev, ben de burada askerim."

"Biliyorum," dedi Hüsrev, bu kalbimi yerinden hoplatmıştı birdenbire. "Bizim hastanede çalışan hemşirelerden birinin yanında görmüştüm seni, bir komandosun."

"Evet," dedi Gurur hiç şaşırmamış gibi. "En yakın arkadaşımın nişanlısı sizin hastanede hemşirelik yapıyor."

"Kimdi? İsmi dilimin ucunda," dedi Hüsrev. "Nihal'di sanırım."

"Seni duysa doktor olmanı önemsemez, bu söylediğin şeyi burnundan getirirdi. İsmi Nihan ve Nihal denmesinden zerre hoşlanmaz. Tam bir canavara dönüşüyor. Onunla ilk tanıştığım zamanlar ben de ona yanlışlıkla Nihal deme gafletinde bulundum." Gurur, benimleyken olduğunun aksine dost canlısıydı, sesi sıcaktı ve Hüsrev'e karşı olan tavrı gerçekten beni şaşkınlıkla doldurmuştu.

"Ben üşüdüm," dedi Gaye yerinde zıplayarak. "İçeri geçelim. Bizimkiler içeride. Çok heyecanlıyım! Ayça ve Çolpan'ın tepkilerini çok merak ediyorum. Benimle konuşurken kendilerini biraz bastırıyor gibiydiler..."

"Çok rahatlattın," diye homurdandım.

"Gurur'u çok sevecekler," dedi Gaye içimi ferahlatmak ister gibi. "Değil mi, Hüsrev?"

"Ya, tabii," dedi Hüsrev gözlerini Gurur'dan tek bir an olsun çekmeden.

Ortamın gerilmesinden delice korktuğumdan Gurur'un elini sıkarak, "İçeri geçelim," diye fısıldadım, ona baktığımda gördüklerinin tedirginlik ya da korku olmasını istemiyordum, bu yüzden gülümseyerek doğrudan gözlerinin içine bakmıştım. Gurur da gözlerimin içine bakıyordu. Dudağının kenarı usulca yukarı çekildi, kalbimin kasıldığını hissettim.

"Olur, bebeğim."

Hüsrev, Gaye'nin elini tutup, "Hadi bakalım, ısın biraz içeride. Hasta oluyorsun sonra," dedi ve Gaye'yi mekândan içeri soktu. Gurur ile arkada kaldığımız için yüzümü saran o hastalıklı gülümseme yerini tekrardan tedirgin bir dudak çıkrığına bırakmıştı.

"Hüsrev senden hiç hoşlanmadı," diye fısıldadım mekâna doğru ilerlerken.

"Ben de ona bayılmadım."

Ona biraz daha yaklaşıp, "Onunla iyi geçinsen iyi edersin," diye fısıldadım. Gurur kaşlarını ukala bir tavırla kaldırarak bana üstten üstten baktı.

"O niye?"

"Çünkü bizim grubumuzdaki en akıllı insan o. Ne kadar zeki olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Doktor olduğu için onu süper zekâ sanıyor olabilirsiniz, Matmazel Zeki ama karşısında Gurur Mert Çalıklı var, o ameliyata asistan olarak girerken ben dağda it avlıyordum."

"Dikbaşlısın," dedim. "Sadece bir defalığına beni dinlemeye ne dersin?"

"Öf ya," diye homurdandı. "Tamam, dikkat ederim, sus yeter ki."

"Arkadaşlarımın yanında öf ya deme."

"Neden, küfür olarak mı algılıyorlar?"

Mekânın içinde ilerlemeye başladığımızda, "Ciddiyetsiz erkeklerden hoşlanmadığımı bilirler," dedim.

"Öf ya dedim diye ileride bana boşanma davası açacağın anlamını mı çıkarmalıyım bundan?" Gurur, gözlerini devirip birden kolunu omzuma atarak beni kendine çekti ve ayrılan ellerimizin boşluğu, birbirine dokunan tenlerimizle doldu.

Şok içinde etrafıma bakındım, sonra bize şaşkınlıkla bakan iki çift göz radarıma girdi. Kalbim korkuyla çarpmaya başladı. Çolpan ve Ayça mekânın kapısından dansöz kıyafetli iki uzaylı girmiş gibi bakıyorlardı.

Gurur, kulağıma doğru eğildi, dudakları kulağıma sürtünürken güldüğünü hisseder gibi oldum ama midem alevler içinde yanıyordu, gözlerimi arkadaşlarımdan çekip koparamıyordum.

"Nasıl bir rahibesin de bu kızlar böyle şoka girdiler?" diye sordu, sesi eğleniyormuş gibi geliyordu.

Dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldı ama arkadaşlarımın yüzündeki dehşet ifadesi hâlâ silinmiş sayılmazdı, hatta arttığını bile söyleyebilirdim. Ayça'nın tek kaşı havada, dudakları aralık duruyor, bir bana bir Çolpan'a bakıyordu ve Çolpan da kaşlarını çatmış, aralık dudaklarla aynı şekilde bir Ayça'ya bir bana bakıyordu.

Durumu toparlama görevini üstlenen Gaye, olayı egemenliği altına alarak yüzünü saran o geniş sırıtışla, "İşte çiçeği burnunda çiftimiz de geldiler!" dedi ama bu ortamdaki gerginliği daha da arttırmaktan öteye geçmedi. Yüzüme düşen saç telini kulağımın arkasına sıkıştırarak arkadaşlarıma baktım ama şimdi düşüp bayılabilir, Ayça üzerime atlayıp beni tokat manyağı yapana kadar uyanamayabilirdim.

Hüsrev'in yüzündeki o gülmemek için kendini sıkan ifadeden anladığım kadarıyla şu an içinden, *"Hadi, ayıklayın şimdi pirincin taşını,"* dediği netti.

Gurur'la onların tam karşısındaki sandalyelere yan yana oturup derin bir nefes alarak, "Şey, evet," diye fısıldadım. "Tüm bu yaşanan gizemlerin arkasında bu adam vardı işte."

Aptal, diye homurdandı zihnimin duvarından bacaklarını sarkıtan küçük kız.

"Merhaba," dedi Çolpan kaşlarını kaldırıp Gurur'a bakarak. "Açıkçası bizim için büyük sürpriz oldu. Zeliha son anda bir şeylerden bahsetmişti ama bu kadar ileri seviyede olduğunu bilmiyordum."

"En azından sana bahsetmiş, Çolpan," dedi Ayça yüzündeki o katil gülümsemesiyle bana bakarak. "Zel yine bildiğin gibi... En son Ayçalar Duyar dizisi senaristliğin hayırlı olsun, canım arkadaşım. Neli istersin?"

"Neyi?" diye sordum yutkunarak.

Katil gülümsemesiyle, "Helvanı," dedi.

"Şey..."

"Onu suçlamayın, hepsi benim suçum," dedi Gurur yüzünde hafif bir gülümsemeyle. Kolunu sandalyemin arkasına atarak bana biraz daha yaklaştı. "Benden bir türlü emin olamıyordu."

"Seninle konuşmuyorum uh ah dev adam, on iki dev adam," dedi Ayça birden, duraksadım. "Seninle konuşuyorum, Zel. Hâlâ neli istediğini söylemedin?"

Gaye, "Yapmayın ama... Sadece emin olmak istiyordu," diye araya girince, Ayça, Gaye'ye tek bir kılıç darbesiyle kafasını uçurabilirmiş gibi baktı. "Tamam, sustum..."

"Ayça, beni dinler misin?"

"Seni dinleyebileceğim tonlarca gün vardı ve sen bu koca şeyi şimdi mi önüme getiriyorsun? Gecelerce onunla ilgili konuşmalı, seni ondan soğutmak için onun fotoğrafını açıp sana onun koca bir elektrik direği olduğunu söylemem gerekiyordu." Gözlerini Gurur'a çevirdi. "Ve seninle konuşmuyorum koca oğlan, cevapları arkadaşımdan bekliyorum, avukat olacak olan o, avukatı gibi araya girme."

Gurur şaşkın şaşkın, "Tamam," diye fısıldadı.

"Güzel." Gözlerini yeniden bana çevirdi. "Zeliha, bu bir insan değil, bu iki insan, farkında mısın?" Gözlerini tekrar Gurur'a çevirdi. "Seninle konuşmuyorum, tatlım. Menüye bakabilirsin. Beni duymazdan gel."

Gözlerini yeniden bana çevirdi. "Cidden, eğer bir pota aradığını söyleseydin seni basketbol kulübüne yazdırırdım."

"Ayça," diye fısıldadım.

"Zeliha, bu adam bizim evimize girerse saçları tavanımıza değebilir!" dedi dehşet içinde. "Tavanı silmek zorunda kalacağım çünkü bu saçları havada tutmak için jöle kullandığını düşünüyorum ve bu iğrenç anladın mı? Tavanım yapış yapış olabilir. Lütfen onu eve almayalım."

Çolpan, "Sakinleş," diye fısıldadı.

"Yapma Çolpan, boyumu görüyor musun? Onun bacağından daha kısayım ve tavanı silmek için parmak uçlarımda Titanik Rose taklidi yapmaktan ölesiye sıkıldım. Parmaklarım acıyor ve kilo aldım."

"Sadece kendi boyunu sorun ediyor," diye mırıldandı Çolpan. "Kusura bakma tamam mı? Hazırlıksız yakalandık."

"Onun gibi birine hazırlanmak için anne karnındayken bile süt içiyor olmam gerekirdi anlıyor musun? Yürümeyi öğrendiğim an gidip basketbol oynamalıydım." Ayça, gözlerini iri iri açtı. "Zel bence bize bu yüzden söylemedi. Canım küçüğüm, seni öyle iyi anlıyorum ki, evimize gidebiliriz."

"Ayça, kafası tavana falan değmiyor, ben gördüm," dedi Gaye birden, o an, masada soğuk bir rüzgârın esip geçerek saçlarımızı ve peçeteleri dağıttığı andı. Sonra büyük bir sessizlik yaşandı.

Ayça, Gaye'ye dönerek, "Nasıl?" diye sordu tehditkâr bir sesle. "Bu adamı evimizde mi gördün?"

"İsmim Gurur."

"Seninle konuşmuyorum," dedi Ayça elini havaya kaldırarak, hâlâ Gaye'ye bakıyordu. "Gaye, gözlerimin içine bak ve okuduğun tüm çizgi roman karakterlerini kafanın içine sızarak yüzlerine yağ sökücü sıkıp onları silerek öldürdüğümü düşün. Eğer doğruyu söylemezsen bunu yapacağım."

"Hayır," dedi Gaye korkarak. "Bunu yapamazsın."

"Öyle bir yaparım ki, yüzleri yamulur."

"Kötü birisin."

"Söyle," dedi Ayça.

"Evet, bugün sizin evinizdeydi. Zel'in odasından çıkıyorlardı. Paftayı almak için gittiğimde onu orada gördüm. Lütfen çizgi roman karakterlerimin yüzlerine yağ sökücü sıkma."

Ayça bana dönerek, "Onu odana alacağına eline uzun saplı bir vileda alıp odanı temizleyebilirdin," dedi dehşetle.

Hüsrev, "Ayça, karşındaki adam bir komando," diye mırıldandı.

Ayça, "Ha?" dedi şaşkın şaşkın.

Çolpan kaşlarını kaldırıp, "Sen nereden biliyorsun ki?" diye sordu.

"Hastanede denk gelmiştim," diyerek geçiştirdi.

Ayça, suspus olmuştu, sadece Gurur'a şaşkınlıkla bakıyordu. Aslında içten içe bana kızgın, hatta kırgın olduğunu biliyordum. Kızdığında ya da kırıldığında karşısındaki insanları incitmemek için gevezeleşir, saçmalar, hatta şirin görünürdü. Karşısına aniden çıkardığım bir adamdı sonuçta Gurur. Bir de üzerine onlardan habersiz onu eve aldığımı öğrenmişti. Başka bir arkadaş olsa bunu sorun eder, hatta böyle bir ilişkiyi sakladığım için benimle olan tüm iletişimini kesebilirdi ama Ayça ile Çolpan, her şeye rağmen aslında sakindiler.

"Mekânın Edward'ı geldi hanımlar," diyerek kapıyı itip içeri giren kişinin sesini duyduğum an onun kim olduğunu anlamıştım. Gurur'un ve masadaki herkesin bakışları senkronize olmuş bir şekilde kapıya çevrildi ve Yener'in kot bir ceketin yakalarını havaya kaldırarak bize doğru yürüdüğünü gördüm. Yan masada oturan sarışın kıza göz kırptıktan sonra bize doğru baktı ve kollarını abartıyla havaya kaldırdı. "Selam millet!"

Ayça, "Bu andaval kim?" diye sorunca, kaşlarımı kaldırıp gözlerimi büyüterek ona baktım ve hemen Yener'in arkasından Adnan ile Devran da içeri girdiler. "Zeliha, bu kısa direk ve diğer iki direk de mi onun arkadaşı?"

"Gurur'un arkadaşları," deyip yavaşça onlara doğru döndüm. Yener, yüzünde sinir bozucu bir sırıtışla masanın önünde dikiliyor, gözlerini tek tek üzerimizde gezdirirken bir yandan da sakız çiğniyordu. Devran, yavaşça avucunun içiyle Yener'in omzuna vurdu ve bu Yener'i sarstı, Yener sakızı yutup öksürmeye başladı.

"İğrenç," dedi Ayça acı çeker gibi.

Yener, sinir bozucu sesler çıkararak Ayça'nın önündeki su şişesini alıp kapağı söker gibi çıkardı, şişe buruşana kadar sıkarak içindeki suyu içmeye başladı. Bu sırada masadaki herkes, -*Gurur da buna dahildi*- Yener'e dehşet içinde bakıyorlardı.

"Boğuluyordum kanka ya," dedi Yener zevzek zevzek. "Gençler, selam ya."

"Hı, selam," dedi Çolpan kaşlarını kaldırıp garip garip bakarak.

"Oturayım mı ben ya?" Yener, boş sandalye arar gibi masanın etrafına bakındı, göremeyince bir diğer masada oturan kızlara pişkin pişkin

gülerek o masaya ait sandalyelerden birini çekip benim yanıma oturdu. "Yenge naber ya?"

Adnan, yavaşça eğilip tüm algılarım açık olduğundan bana da duyuracak şekilde, "Abartma geri zekâlı," diye fısıldadı. "Merhaba bayanlar, baylar."

"Şaka mı bu?" diye fısıldadı Ayça.

"Genç olma rolünü abartma kardeşim," dedi Devran eğilerek, ardından soğuk bir gülümsemeyle masadakilere baktı. "İyi akşamlar."

"Kanka otursana ya, takılıyoruz işte moruk." Yener, bu kelimeleri yayarak söylediğinden Hüsrev onu yumruklamak istiyormuş gibi izlemeye başlamıştı. "Aa Gaye, naber ya?"

"Sana ne?" diye sordu Hüsrev ters bir sesle.

"Kanka relaks ya," dedi Yener ellerini teslim oluyormuş gibi kaldırarak.

"Otursanıza," dedim yutkunup Adnan'la Devran'a gülümsemeye çalışarak. Bu gece daha ne kadar rezalet olabilirdi?

"Aynen moruk, oturun," dedi Yener.

Çolpan, Devran'a, "Seni daha önce görmüştüm," dedi düşünür gibi uzun uzun bakarak. "Üniversitenin oralarda. Sanırım şu sarışınla, retro görünen kız. Adı neydi onun, Zel?" Çolpan bana baktı, Biricik'i hatırlamak yüreğimi ağzıma getirdi ve bakışlarım ânında Devran'a çevrildi. Devran stabil bir ifadeyle Çolpan'a bakarken aslında içten bir gerginlik yaşadığının farkındaydım ya da bana öyle geliyordu.

"Biricik," dediğim anda Devran birden gözlerini bana çevirdi ve bakışlarımız buluştu.

"Aynen, Biricik," dedi Çolpan başını sallayarak.

Devran, cevap vermedi ama masaya oturdu, Adnan da yanında oturuyordu. Ayça hâlâ bana karşı öfkeliydi, bu çok netti ama artık kendini dizginleme evresine girmişti, daha az sataşıyor, sadece uzun uzun yüzümü izliyordu.

"Tanışalım," dedi Devran ortamdaki gerginliği fark etmiş gibi. "Ben Devran, Gurur'un yakın arkadaşlarındanım." Yener'i işaret etti. "Bu Yener." Başıyla Adnan'ı işaret etti. "Ve Adnan. Gurur bize bu geceden bahsettiğinde aslında çekimserdik çünkü sizin bu durumu yeni öğrendiğinizi biliyorduk ama Gurur'a destek olmak istedik. Uzun zamandır Zeliha'dan bahsediyordu ama bir türlü açılamamıştı."

Sertçe yutkundum, Gurur'un, Devran'a baktığını fark etmiştim ama Devran ona değil, Hüsrev'e bakıyordu. "Seni biliyorum," dedi. "Hastaneden. Arkadaşımızın nişanlısının çalıştığı hastanede doktorluk yapıyordun sanırım."

"Evet," dedi Hüsrev, Gurur'a takındığından daha sıcak bir tavır takınmıştı Devran'a. "Ben de sizi görmüştüm."

"Dünya küçük, hastanede karşılaşıyorduk, şimdi aynı masadayız," dedi Devran mesafeli bir sesle, bakışlarını Ayça'ya çevirdi. "Sanırım sen bu durumdan pek memnun değilsin. Ama emin ol, Zeliha'nın pek suçu yok bu durumda. Her şey bu herifin geç adımlar atmasından kaynaklı. Zeliha ona güvenmemek konusunda haklıydı."

Ayça, "Yine de bize anlatabilirdi, birinden etkilendiğini..." diye fısıldadı. "Aynı evde yaşıyoruz, uzun zamandır arkadaşız ve birbirimizin her şeyini biliriz."

"Bilmezsiniz," dedi Devran soğuk bir gülümsemeyle. "Arkadaşlarının benimle ilgili çoğu şeyi bilmediğine yemin edebilirim. Üstelik biz onuz omuza çatışmalara gidiyor ve çoğu gece ölümün elinden kıl payı kayıp geri dönüyoruz."

Ayça, sertçe yutkunup gözlerini masanın yüzeyine indirdi. Söyleyecek bir şey bulamadığı barizdi, sanırım duyduğu şey bir anlığına ağırına gitmiş olmalıydı. Birdenbire bu masada oturan bu dört adamın da geceleri ölümle burun buruna geldiğini, soğuğu iliklerine kadar hissettiklerini, Azrail'le karşılaştıkları anları düşünmek yüreğimi derin bir zehirli kavayla doldurdu.

"Devran bu konuda haklı," dedi Hüsrev, gözlerini Gurur'a kısaca değdirdi ama ona bakışı hâlâ buz gibi, hoşnutsuz ve mesafelerle örülüydü. "Zeliha'ya karşı anlayışsızlık ediyorsunuz. Bence bu durumu önce sizle paylaşmayı istemiştir ama karşısındaki insana güvenmediği için bunu yapamamıştır." Gözlerini Gurur'a dikti. "Belki de bu güvensizlik onu korkutmuştur."

Avucum boynuma kaydı, boynum yanıyordu. Olmuştu işte, Hüsrev bir şeyden huzursuz olmuştu. Onu kandırmak, Tanrı'yı şeytanı yeniden başmeleği yapması için ikna etmek kadar zordu.

"Evet," dedi Gurur birden, kalbim zonklarken göz ucuyla ona baktım, buz sıcağı gözler Hüsrev'in üzerindeydi. "Herkes birine güvenmek ister. Zeliha bana güvenmiyordu ama şu an en çok bana güveniyor. Bu yüzden karşınızdayım."

Hüsrev sustu. Devran derin bir nefes alarak, "Siz kendinizi tanıtmadınız," dedi konuyu değiştirmek ister gibi.

Masadaki herkes birbiriyle tanışana dek ortamdaki gerginlik hiç son bulmamıştı ama sonunda bir yerden muhabbet yakalanmış ve ilişkimizin içeriğine inilmediği için sohbete rahatlıkla katılabilmiştim. Ayça, Gurur'a karşı hâlâ ön yargılı davranıyordu ama en azından onunla konuşabiliyor, belli etmemeye çalışsa da Gurur'un sanatla ilgili konuşmaları ilgisini çekiyor gibi duruyordu. Adnan'ın sık sık bayan demesi Ayça'yı ve Gaye'yi biraz germişti ama bir şekilde bunun üzerinde durmamayı başarmışlardı.

Nasıl tanıştığımız sorulmamıştı, sadece Gurur öyle profesyoneldi ki sanatla ilgili sohbetin içine benim sevdiğim şeyleri ekliyor, Gaye, Ayça ve Çolpan'ın gözünü benim vicdanımı boyadığı gibi boyuyordu. Oysa boyadığı o vicdanın kalp atışları bir mühür gibi beni yalanların içinde eritip bitiriyordu.

"Bir şeyler içmeye çıkalım mı?" diye bir soru attı Yener ortaya, bu, onun ciddi olduğu ilk anlardan biriydi. "Yani tabii içkiye karşı değilseniz."

"Askerlerin bir şeyler içtiğini bilmiyordum," dedi Çolpan takılır gibi.

"Başımız duymadığı sürece hiç sorun yok," dedi Yener göz kırparak. "Çıkalım, biraz daha eğlenelim. Hem Ayça belki Zeliha'yı affetme kararı alır."

"Kolay değil bu," dedi Ayça, omuz silkip bana baktı. "Ama biraz tekilanın kimseye zararının olacağını sanmıyorum."

Henüz yeni tanışmış olmamıza rağmen arkadaşlarımın, onun arkadaşlarıyla kaynaşmaya başlaması, bu gece için beklemediğim bir gelişmeydi. Yine de henüz yeni tanışılmışken alkol almanın pek doğru tercih olduğunu sanmıyordum. Bir şeyler söyleyip dikkatleri üzerime çekmeyi istemediğimden sessizliğimi korudum ve planların kuruluşunu sakinlikle izlemeye başladım.

Her zaman olmasa bile kafa dağıtmak için gittiğimiz bir mekân vardı, bazı geceler sınavların içinden çıkamayacağımızı düşünür, gelecek kaygısıyla dolardık; işte tam da o anlarda içki içmek daha doğru gelirdi. Bir şeyler içip zihnimizi dağıtmaya çalışırdık. Bunu çok sık yapmıyor olsam da yaptığım zamanlarda epey faydasını gördüğüm olmuştu.

Gece kulübü, oturduğumuz mekâna çok uzak mesafede değildi. Yürüyerek beş, altı dakika bile sürmeyeceğinden mekândan hep birlikte çıkıp, gece kulübünün olduğu sokağa doğru ilerlemeye başladık. Gruplar

bahinde yürüyorduk. Bir aradaydık ama sanki paramparçaydık. Gaye, Hüsrev ve Devran bir arada yürüyorlar, kalabalıktan dolayı seslerini duyamasam da bir şeyler konuşuyorlardı. Çolpan, Ayça ve Adnan ise farklı bir grup oluşturmuş biraz daha önden yürüyorlardı.

Bakışlarım yanımda ilerleyen uzun boylu adama, yani Gurur'a çevrildiğinde bir an bu fikrin çok kötü bir fikir olduğunu, dağılmamız gerektiğini söylemek istedim ama kimseye sunabileceğim elle tutulur, inanılır bir bahanem yoktu. Yener telefonuyla oynayarak yanımızda yürüyordu. Bu tarz adamlarla aynı mekânda bulunmayı bırak, aynı sokakta yürümek bile beni geriyordu, sebebi onların bir asker olması değildi, sebebi bazen hem yaş olarak büyük olmaları hem de birbirimizin dünyasına ait olmadığımızı hissetmemdendi.

Gurur'un eli, sokaktaki soğuğun aksine alevlerle çevrili bir hapishane parmaklıkları gibi hissettiriyordu. El eleydik, bu inanılmazdı; hissettirdiği şeyler çok saçmaydı. Bunu yapıyor olmamız ise hissettirdiklerinden de saçmaydı. Bakışları hiç beni bulmadı, dokunuşu benden ayrılmasa da gözlerinin uzaklığı aramızda duran uçurumun ne denli derin olduğunu hatırlatıyordu bana.

Tanımadığım, bir süre öncesine kadar bu hayatta var olduğundan bile bihaber olduğum bir adamın elini tutuyordum, yanında yürüyordum, tüm arkadaşlarımı onun sevdiğim adam olduğuna inandırmaya çalışıyordum.

Parmakları aniden parmaklarımı daha sıkı tutunca kalbim yerinden sökülür gibi çarpmaya başladı ve o an kafamı kaldırıp ona daha dikkatli baktım. Buz gibi bakışları doğrudan tek bir yönde toplanmıştı, sanki bakışları kandı ve toplandığı yer bir derinin altıydı; darbe almış bir derinin...

Nereye bakıyordu? Bakışlarım onun gözlerine tutunarak doğru rotayı bulmak için yola koyulduğunda, gördüğüm manzaranın benim içimi kavuracak türden olduğuna emindim. Bakışlarım o yöne çevrildi ve sokak lambasının altında telefonla konuşan o kadını, yani Cenan Kaplaner'i gördüm. Sarı saçları bugün onu gördüğümde verdiği modelin aksine dağınık ve omuzlarına doğru akıyordu. Üzerinde simsiyah, resmî bir takım vardı. Telefonu kulağına bastırmış, stiletto model siyah deriden ayakkabılarının ucunu yere sürterek bir şeyler mırıldanıyordu. Bizi gördüğünü düşünmüyordum çünkü bakışları yerdeydi ama bu birazdan bizi görmeyeceği anlamına gelmezdi.

Gurur, parmaklarını parmaklarıma bana bir şey anlatmak istiyormuş gibi bastırınca, kafamda esen soğuk rüzgârlar düşüncelerimi bıraktığım yerden devirerek aşağıya düşürmeye başladı. Bakışlarımı Cenan'dan ayırmak istedim ama beceremedim, ona bakmak bir kâbusa bakmak gibiydi; ona bakmak, uyandığında gördüğün o alın terleten kâbusun içinde olduğunu fark etmek gibiydi.

"Bu iki oldu," dedim Gurur'a doğru yaklaşıp fısıldayarak. "Senin yaptığını fark etmiş olabilir mi?"

"Hayır," dediğinde bana bakmadan konuşuyordu, gözleri Cenan'daydı, Cenan ise bize bakmamaya devam ediyordu. Bize o kadar çok bakmamıştı ki, artık bunu bilinçli yaptığı çok daha açıktı.

"Benden değil ama benim gibilerden şüpheleniyor olabilir. Ve seni benimle gördü, benim gibilerle. O yüzden şu an için onun dart tahtası sensin."

Bakışlarını bana çevirdi, yavaşça bana doğru eğilmeye başlayınca nabzım birden bileklerimi patlatacak sandım. İşte şimdi yine başlıyorduk. Dudaklarını saçlarımın üzerinde kaydırıp usulca kulağıma indirdi ve dışarıdan romantik görünen, benim içinse bir kâbus olan pozisyona vardığımızda fısıldadı: "Sana bütün oklarını atacak. Bu oklardan biri sevgi olabilir, şefkat olabilir, yakınlık kurma hamlesi olabilir. Hepsini huşuyla karşıla, sen de onunla yakınlık kur. Gerçekten ona güvendiğini, onu sevdiğini düşünürse senin ona asla yalan söylemeyeceğine inanır. Çünkü kadınları sadece sevgiyle kandırabilirsin. O da bunu bildiği için seni önce sevgiyle kandırmaya çalışacak. Onu, onun silahıyla vurman için iyi bir fırsat."

Söyledikleri benim karakterime çok uzaktı. Muğla'da yaşadığım zamanlar insanların benimle çıkarları uğruna görüştüğü, bana çıkar uğruna iyi davrandıkları zamanlar olmuştu; bunun nasıl berbat olduğunu hâlâ hatırlıyordum. Sevgi, kesinlikle edilebilecek en büyük ihanetin kapısını açacak tek anahtardı.

"Öyle yapacağım," diye fısıldadım, ellerimi yavaşça bana sokulan Gurur'un saçlarına kaydırdım ve Cenan'ın gözlerinin bir atmaca gibi bizi odağına aldığı o saniyelerde parmak uçlarımı Gurur'un açık renk saçlarının diplerine bastırdım. Beklemediği bu dokunuş onu susturdu, dudaklarından dökülen nefesin sıcaklığı kulağımı okşuyordu; sessizdi. Cenan'ın yüzümdeki gülümsemeyi görebileceği bir açıda durarak sah-

ve gülümseyişimi dudaklarımdaki mahzene zincirledim. "Beni sevgiyle vurmasına izin vermeyeceğim."

"Güzel," dedi sessizce, sonra geri çekildi.

Etrafımızı sarmış arkadaşlarımızın şaşkın bakışlarına aldırış etmeden mekânın kapısına doğru ilerlemeye başladık. Mekânın kapısında iki genç duruyordu, iri yarı değillerdi ama Gurur ve arkadaşları kadar olmasa da uzun boyluydular. Mekânın içinden dışarı sızan müzik bana bir yaradan sızan kan görüntüsünü hatırlatmıştı; kanı hatırlamak beni anlık duraksattı ve kafamı kaldırıp mekânın kapısından dışarı vuran kızıl ışığa baktım. Işık, tıpkı zihnimi saran o görüntüdeki kanların renginde**y**di.

Çevremdekileri umursamadan Gurur'un elini bıraktım, bu elimde değildi, ona dokunduğum her saniye parmaklarıma birilerinin kanı bulaşıyormuş gibi hissediyordum ve bu histen kurtulabilmemin bir yolu var mıydı, işte orasını asla bilmiyordum. İçimde kaynayan, bana o geceden miras kalan paniği yok saymaya çalıştım. Vicdan, içimde daima kulaç atmaya devam edecek, beni yiyerek kendini besleyen bir canavar gibiydi. Bir şekilde Gurur her şeyin ortaya çıkmasına engel olurdu, yani olurdu değil mi? İçime sığmayan vicdan isimli canavarın kalbini buza çevirecek tek düşünce buydu ve ben o düşünceye sığınmak zorunda hissediyordum.

Mekânın gürültüyle boyanmış duvarlarının arasında yürürken yüzümdeki tüm renklerin geri çekildiğini, bir hayalet gibi beyaza döndüğümü biliyordum. Müziğin sesi kuvvetli bir çekiç darbesi gibi durmadan göğüs kafesime inip duruyordu. Saniyeleri doldurmadan yanıp sönen ışık, zaten karman çorman olan zihnimin far görmüş tavşan gibi donup kalmasına neden olmuştu. En azından burada gürültü vardı, ilişkimizle ilgili sorular sorulmazdı; en azından burada nabzı yalnızca eğlence için atan insanlar da vardı, cenaze gibi hissetmemi biraz olsun kırabilirlerdi.

Gurur'un bana yakın yürümeye çalıştığını fark ettim, onun birkaç adım önünde yürüsem de onun uzun bacaklarıyla attığı her bir adımda göğsü bir şekilde sırtıma temas etmeyi başarıyordu. Pistin ortasını, kışın en çetin zamanlarından birini yaşıyor olmamıza rağmen mini etekleri, dekolteli kıyafetleriyle dans eden kızlar doldurmuştu. Hepsi birbirinden çekici, göz alıcıydı ve kesinlikle Eros'un aşk oklarını sırtlarında taşıyorlardı; mekândaki her erkeği bir bakışıyla kendine âşık edebilecek gibi güzellerdi.

Bir an ayaklarım geri geri gitmek istedi ama tam arkamda Gurur olduğu için bunu yapamadım. Kafamı çevirip omzumun üzerinden Ayça ve Çolpan'a baktım, uzun, yuvarlak masalardan birinin önünde durmuşlar, bir şeyler konuşuyorlardı ve gözleri sık sık bize çevriliyordu. Onları kızdırmıştım. Canımı okusalar bile sesimi çıkartmamam gerekirdi, kandırılmış hissettiklerine emindim ve onları kandırdığımı bilmek bu durumu daha da ağırlaştırıyordu.

Gurur, kulağıma doğru, "Bu eğlence işi daha iyi oldu," dedi, sesi çok gür çıkmasa da yakınlığından kaynaklı mıdır bilinmez sesi bir su gibi zihnime akıp düşüncelerimin şeklini almıştı.

"Neden?"

"Seni biraz gevşetmek gerekiyordu çünkü tüm gece bir hayalet gibiydin. Arkadaşlarının bunu görmeyecek kadar aptal olduğunu düşünüyor olamazsın. Çünkü ikisi de çok akıllı tipler, Gaye ise zeki ama insanlara çabuk güveniyor gibi."

İçimi sızlatan pişmanlıkla, "Gaye hakkında düzgün konuş," dedim ona doğru dönerek. "İyi niyetini suistimal ettin onun. Sana inanıyor."

Gurur, bana boş boş bakıp, "Sana da inanıyor," deyince bu cümle bana kalbimi hedef alıp bir el ateş etmiş gibi hissettirdi.

Dişlerimi sıkıp ifadelerimin anlık değişimlerini arkadaşlarıma belli etmemek için Gurur'un gözlerinin içine bakarak ona doğru bir adım attım. "Eğil," dedim, beni anlamıyor gibi bakınca kafamı sallayıp, "Eğil!" diye bağırdım.

Gurur, gözlerimin içine soğuk rüzgârların kucağında taşıdığı buz tutmuş kar taneleri tenime düşüyormuş gibi hissettirerek baktı. Bedenini kıpırdatmadan kafasını eğip dişlerini sıkarak ona söyleyeceklerimi beklemeye başladı.

"Bir votka istiyorum," dedim kelimelerin üzerine basarak. "İçtiğimde seni bile sevimli görebileceğim kadar ağır bir votka."

Güleceğini hisseder gibi oldum ama o gülücük, hislerimi fark etmiş gibi geri çekildi. Gurur'un parmaklarını belimde hissettim, bu beni ürpertti ama geri çekilme dürtüsünü açığa çıkaramadığımdan olduğum yerde dikilmeyi sürdürdüm.

"İçkiye karşı bağışıklığın yoksa ve boş boş konuşursan ne olacak?" diye sordu.

"Alkol aldığımda kötü şeyleri değil, iyi şeyleri konuşmayı tercih ederim," dedim sertçe.

"Vay canına, daha önce süt ve kahveden başka içtiğin şeyler de oldu mu?"

"Şeytan görsün yüzünü," diye homurdanarak geri çekildim. "Gidip kendi votkamı kendim alırım."

Tam çekilip kalabalığa karışacakken beni bileğimden yakalayıp, "Hop hop, dur!" dedi hoş tınılı sesiyle. "Sevgililer bu tarz yerlerde birbirlerinin yanından ayrılmazlar. Ayrıldıklarında da içkiyi almaya giden genelde centilmen erkekler olur."

"Sen centilmen değilsin, Gurur."

"Aaov," dedi kaşlarını kaldırarak. "Benimle ilgili ne biliyorsun ki?"

"Melek yüzlü bir şeytan olduğunu."

"Melek yüzlü?" Kaşlarını kaldırıp alayla gülümsedi.

Elimi kurtarmaya çalışmadım çünkü bazılarının odağında olduğumun farkındaydım. Ona yapmacık bir gülümsemeyle bakıp yavaşça kendime doğru çektim.

"Hadi bana bir votka al, yoksa bebek yüzlü katil olduğunu herkes öğrenir."

"Bebek yüzlü katil mi? Bu ülke muhabbet kuşuna benzeyen katil gördü. bebek yüzlüyü yadırgar mı sanıyorsun?" Gülüyordu, bu onun yüzünü daha da çocuksu bir ifadeye büründürmüştü. Benimle kalabalığa karıştığında tuhaf bir şekilde gözlerimin önünde var olan tek görüntü, o garip gülümseyişiydi.

Barın önüne geldiğimizde bakışlarım omzumun üzerinden kalabalığa çevrildi. Çolpan ile Ayça'nın servis yapan çocuklardan biriyle konuştuklarını gördüm, diğerleri kalabalık tarafından yutulmuş gibi gözden kaybolmuşlardı. Acaba Çolpan ve Ayça kendi aralarında bu konuyu konuşmuşlar mıydı? Eve dönüp kapıları herkese kapattığımızda şiddetli bir tartışmanın bizi beklediğini düşünüyordum ama yanılıyor da olabilirdim.

"Bana bir kadeh rom," dedi Gurur dirseğini bar tezgâhına yaslayarak. "Ve bir shot votka, biraz şeker ve limon."

"Şeker ve limon mu?" Kaşlarımı çatarak ona baktım, o saçlarının uçlarını yeşile boyatmış dövmeli barmene bakıyordu. Barmen onu onaylar gibi gülümseyerek tezgâha sırtını döndü. "Hiç shot bardağında votka içmedim."

"Şek içeceksen shot bardağında içmelisin bence ve tekilanın aksine tuz ile değil, şeker ile tüketilmeli."

"Genelde vişne suyu ya da enerji içeceğiyle karıştırıyordum," dedim edindiğim bilgi hafızamda gereksiz bir şekilde yer edinirken.

Gurur'un önüne bir kadeh rom koyuldu, ardından bir shot bardağı. Shot bardağının dudak payı kısmını kaplamış kristal gibi görünen toz şekere baktım. Gurur içkisinden bir yudum içip, "Elinin üzerini yala," dedi bana. Shot bardağını önüme doğru sürükledi. "Hadi, yala."

Yüzümü buruşturdum, elimi kaldırıp dudaklarıma yaklaştırdığımda büyük bir dikkatle kendi yarattığı gösteriyi izliyordu. Elimin üzerini yavaşça yaladım, shot bardağını aldım ve Gurur'a ne yapmam gerektiğini bilmiyormuş gibi baktım.

"Bardağın etrafındaki şekerleri yala ve sonra dik kafaya. O sırada elini bana uzatmalısın, leydi."

Leydi. Bunu garipsedim.

Elimi ona uzatarak shot bardağını tedirgin gözlerimi ondan ayırmadan dudaklarıma yaklaştırdım, bardağın dudak payı kısmını kaplamış şekerleri yalarken yanaklarımın ısındığını hissediyordum.

Bardağı ağzıma dikmemle elimin ıslak yüzeyinde toz tanelerini hissetmem bir oldu ve Gurur direkt bir limon dilimini ağzıma yaklaştırdı. Limonu içime asit gibi akan o hissin alevlenmesini istiyormuşum gibi sertçe emmeye başladım, bu sırada yüzüm benim elimde olmadan kırış kırış olmuştu.

"Şimdi yeniden şekeri yala," dedi bana ve elime döktüğünün şeker olduğunun farkında bir şekilde elimin üzerini hızla yaladım. "İşte bu böyle içilir, leydi."

"Başta midemi bulandıracağını düşünmüştüm," dedim yüzüm hâlâ buruş buruşken. Shot bardağını sürükleyerek barmenin önüne itip gözlerimi barmene çevirdim. "Ama çok iyiydi."

"Gelsin mi yenisi çilli bom?" dedi barmen eğleniyormuş gibi gülümseyerek.

"Evet, lütfen."

Gözlerimi Gurur'a çevirmemle, beni izleyen adamın gözlerine takılmam bir oldu; dudaklarında yaramaz bir kıvrımla beni seyrediyordu. Işıkların altında takındığı o ölümcül gülümsemesiyle kesinlikle hem daha genç hem de daha tehlikeli görünüyordu.

"Önümde barmenle flört etmen hiç hoş değil," dedi romundan bir yudum daha almadan hemen öncesinde. Ardından içkisinden bir yu-

daha alarak ağzını ıslattı, göz ucuyla bana bakıp o alaylı gülümsemesini ışıklarla bütünleştirdi.

"Senin arkadaşlarınla benimkileri bir arada bırakmak ne kadar doğru?" Sorumun bitmesiyle shot bardağının önüme itilmesi bir oldu. Aynı ellerdan yeniden geçerek shot bardağını kafaya diktim ve Gurur sanki bunu bekliyormuş gibi ona uzattığım elime biraz toz şeker serpiştirdi.

"Bence doğru olan bu, kaynaşırlar," dedi. Gözlerini önünde duran içki kadehine indirip birkaç saniye sessiz kaldı, tekrar konuşacağı an gelene dek onu izledim. "Asıl bir şeyden korkuyormuş gibi her an ensemde durup, onların önünde olmamıza rağmen yalnız kalmaya çalışıyormuş gibi görünmezsek garip görünürdü."

"Doğru." Sesim alevlerin boğmaya başladığı bir bina gibiydi. Barmenin diğer müşterilerle ilgilenmek için tezgâhın diğer ucuna ilerlediğini fark edince sertçe yutkundum. "Bana çok kırgınlar, bunu hissediyorum. İçimde bir yerlerde." Gurur'un beni dinlediğini biliyordum, sadece bana bakmak yerine tezgâhın hemen karşısındaki aynayı izliyor, içkisini yudumluyordu. "Onlardan bir sır sakladım. Hem de kalbimle ilgili bir sır olduğunu düşünüyorlar. Onlar benim en yakın arkadaşlarım, bana kırılmaya hakları var."

"Bu hakkı onlara sen verdin," dedi sadece, sesi ifadesizdi, gözleri beni bulmadı.

"Biliyorum. Hakları var." Gözlerimi tezgâhın üzerine indirip az önce devirdiğim iki shot bardağından kanıma akan içkinin beni gevşetmesini beklemeye başladım. Çok alkol alan biri değildim, bu yüzden bünyem alkole karşı bağışıklık sahibi değildi ve bazen tek bir bira bile tüm bedenimin uyuşmasına yeterdi. Uyuşamadığımı fark edip kaşlarımı çattım.

"Bu işin sonunda her şeyi öğrenecek olurlarsa onları kaybederim."

"Senin de kaybetmekten korktuğun bir şeyler var," dedi, hâlâ durgundu. İçkisinden bir yudum daha alıp tüm gürültüye rağmen boğazından akan yutkunuşun sesini duymamı sağladı. "Ve benim de var. Öğrenmeyecekler."

"Çok eminsin." Başımı aşağı yukarı sallayarak bakışlarımı omzumun üzerinden ona çevirdim, karşıdaki aynaya bakmaya devam ediyordu. "Ama herkes hata yapar, ya hata yaptıysan?"

"Hata yapmadım."

"Ya yaparsan?"

Dili kan kadar kırmızı olan dudaklarının etrafında dolaştı. "Yapmam."

"Cenan bir şeylerin peşinde, istediğini alana kadar durmayacak," diye fısıldadım ona bir sır veriyormuşum gibi.

"Biliyorum," dedi. "Ama istediğini alamayacak."

"Korkuyorum," diye itiraf ettim elimde olmadan. Bu onu durakladı, gözleri her neredeyse orada daha dikkatli bir şekilde durmaya başladı. Bakışlarımı yavaşça karşımızda duran aynaya çevirdim, bu onunla *göz göze* geldiğim andı. Beni izliyordu.

"Ne zaman Cenan bana yaklaşsa, kalp atışlarımı duymasından korkuyorum."

"O zaman kalbini daha hızlı attıran kişi ben olurum," dedi aynadaki yansımamı izlerken.

"Biraz başım ağrıdı," diye fısıldadım.

"Sek içtin," dedi anlayışla. "Cenan Kaplaner, şu an içeride." Gurur'un kemik gibi sesi beni afallattı, kalbimin atışları yoğunlaşırken bakışlarımı yansımasından ayıramıyordum. "Seni ve beni gördü. Diğerlerini de. Yanına gelebilmek için senden uzaklaşacağım anı bekliyor."

"Hayır," dedim panikle. "Gitme."

"Sadece lavaboya gidiyor gibi yapacağım. O sırada kendine bir shot daha sipariş et ve sana yaklaşmasına izin ver."

Paltosunun iç cebinden telefonunu çıkardı, gözlerim telefonun kalkan kilidinin arkasında kalan ekranına çevrildi. Ekranda genç, kumral bir kızın fotoğrafı vardı. Yeşil, canlı bakan gözler kadraja doğrultulmuş bir namlu gibiydi, teni neredeyse bir ölünün cesedini kefen gibi saran derisini anımsatacak kadar beyazdı. Dudakları ise tıpkı Gurur'un dudakları gibi kan rengiydi.

"Bu kız kim?" diye sordum kısık sesle, onu daha önce gördüğüme emindim ama zihnimdeki labirentin sonuna varamadığımdan kızı hatırlayamıyordum.

Gurur, gözlerini telefona indirdi. "Eylül," dedi ve rehbere girip, Hakan Basri Şenkaya isminin üzerine tıklayarak aramayı başlatıp hızla benden uzaklaşmaya başladı.

Gurur'un benden uzaklaştığı saniyeler, kalbimin kan ihtiyacını karşılayamayarak içimde morarmaya başladığı saniyeler gibiydi. Gurur, kalabalığı aşarak ilerledi, bir süre sonra görüş alanımdan çıktı ve yeşil saçlı barmenin tezgâhın diğer ucundan bana doğru yöneldiğini fark ettim.

"Bir votka shot daha," dedim keskin bir sesle.

Çocuk, uzun dişlerini göstererek gülümsedi. "Yanındaki adamın kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet?" dedim sorar gibi. "Sevgilim."

"Biraz korkutucu bir sevgili."

"Sen bu haddi nereden buluyorsun?"

Barmen, yavaşça tezgâha doğru eğildi. "Bu adamın eklemlerine dolandığı gümüş bir zinciri nasıl kırmızıya boyadığını gözlerimle gördüğümde sadece on üç yaşındaydım," dedi çocuk, sesi zehir gibiydi. "O karşısındakine ders vermek istiyor gibi vurmuyordu. Öldürmek ister gibi vuruyordu. Ondan korkarım."

"Kaç yaşındasın?" diye sordum yutkunarak. "Şimdi."

"Yirmi bir," dedi genç adam. Yani Gurur'u birini ölesiye yumrukların gördüğü zaman ben sadece on beş yaşında küçük bir kız çocuğu muydum? Yeşil saçlı barmen geri çekilip shot bardağını şekere batırdı, ardından votka ile doldurdu, birkaç saniyeye sığdırdığı bu eylem bana bir ömür kadar uzun gelmişti. Çocuk, shot bardağını önüme koyup gözlerimin içine baktı.

"Tekin adamlarla takıldığına emin ol."

Bir elin omzumda kayarak beni avuçlamasıyla olduğum yerde yavaşça sıçrayıp bakışlarımı elin sahibine çevirdim. Hüsrev bana kaşlarını çatıp başını sağa doğru yatırarak sorguyla baktı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet," dedim ve birden kendimi tutamayarak, "Cenan Hoca burada mı? Onu gördün mü?" diye soruverdim.

"Evet, oturduğumuz masanın çaprazındaki bir adamla konuşuyordu," dedi Hüsrev şaşkınlıkla. "Seni içki içerken görmesinden mi korkuyorsun? Çocuk olma..."

"Hayır, sadece..."

Hüsrev, kaşlarını daha derin çatmıştı şimdi. "Sadece, ne?"

"Ben sadece... O kadından rahatsız oluyorum," diye itiraf edip gözlerimi shot bardağına indirdim. "Tavırlarından. Bakışlarından."

"Fark ettim," dedi anlayışlı bir sesle. Barmen çocuğa, "Bir ahududu, bir de naneli likör alabilir miyim?" diye sordu, çocuk başını salladığı an Hüsrev'in bakışları yeniden bana dokunmuştu. "Senin komando nerede?"

Siktir, ondan gerçekten hiç hoşlanmıyordu.

Dudaklarımı yalayıp, "Lavaboya gitti," dedim, başım sızlıyordu, bir an önce votkayı dikmek ve uyuşma sürecimi hızlandırmak istiyordum.

"Zeliha," dedi Hüsrev, bir süre susup doğru cümleyi bekliyormuş gibi düşündü. Derin bir nefes alarak önüne koyulan likörlere yüzünü buruşturarak bakmaya başladı. "Son zamanlardaki hâlinden sonra birdenbire mutluluğu bulmuşsun gibi. Bu pek inandırıcı değil."

"Hüsrev..."

"Bok gibi görünüyordun, Zeliha," diyerek cümlemi ikiye böldü. "Anlatmadığın bir şeyler vardı ve boka benziyordun. Anladın mı? Bak, sen benim için çok değerlisin. Bir kız kardeşten bile fazlasısın. Bu adamla olan ilişkin sana zarar mı veriyor? Ya da işin içinde başka bir şey mi var?"

Söylediğim tüm yalanlardan, beni önemseyen insanlara bunu yapmaktan bir an çok büyük bir pişmanlık duydum ama geçmek zorundaydı. Pişmanlık geçmese bile onunla yaşamayı öğrenmeliydim. Ben her daim kabuğunda yaşayan bir insan olmuştum. Ruhumda, kasvetli fırtına bulutları kafilesi taşıyordum, her an şiddetli bir yağış altında kalabilir, ruhumu kendi bulutlarından düşen gözyaşlarıyla boğabilirdim. Öyle bir şeyin içine bulaşmıştım ki, bunu arkadaşlarımdan biri öğrenecek olsa bir daha yüzüme eskiden gördüğü kızı görerek bakabilir miydi bilmiyordum bile.

Bunca zamandır beni iyi bir insan yapması için geliştirdiğim tüm insani duygularımı susturup, "Onunlayken mutluyum," diye yalan söyledim. "Evet, ağır bir dönemden geçtim ama bunun sorumlusu o değildi. Ona hissettiklerimi anlamaya çalışıyordum ve bu beni yormuştu."

Hüsrev, kaşlarını çatar gibi oldu. Daha önce beni o bombok hâllerdeyken yakalayan kişi olup, bir şeyleri diğerlerinden daha net görebildiği için şu anki tavrım onu böyle şaşırtıyor olmalıydı. Kafası karışmıştı, koyu renk gözlerine baktığım an bu karmaşanın kirpiklerine kadar bulaştığını görebiliyordum. Ama artık mecburdum, bir denge sağlamalı ve terazinin herhangi bir tarafının daha ağır basmasına engel olmalıydım.

Terazinin bir ucunda ailem, sevdiklerim, hayatımda var olan insanlar vardı ve bir taraftaysa karanlık sırlar, duygularım, bir cinayet vardı. Tam ortada durmak zorundaydım çünkü hangisi ağır basarsa ruhum o yöne çekilirdi.

"Şimdi sen diyorsun ki şu âna kadar yanında bir kere bile görmediğimiz o adama duyguların var?"

"Evet," dedim omuz silkerek. "Hatalar yaptım Hüsrev, biliyorum. Kandırıldım. İnsanlardan kendimi soyutladım, hep yalnızdım. Ama şimdi öyle değil. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi, sesi düşünceliydi. "Evet, anlıyorum. Sadece kurunu yapıyorumdur belki de," diye devam etti Hüsrev, yine de sesindeki şüphe buzu kırılmamıştı. "Ben Gaye'nin içeceğini götüreyim. Ve Zeliha, üzerine basa basa söylüyorum, Gurur'u kabul edebilirim ama şu Yener denen zevzek elimde kalır."

Gülümsedim. "Biraz değişik bir adam."

"Biraz mı? Onu askerlik görevinden nasıl almadılar hâlâ anlamış değilim. Şu hareketlerine bak." Çenesiyle bir yönü işaret ettiğini fark edince bakışlarım o yöne çevrildi. Yener, dalgalı kumral saçları beline kadar inen, süper mini elbisesinin içinde âdeta tüm kadın hormonlarının savaşçısı gibi görünen kumral afetle neredeyse iç içe geçmiş şekilde dans ediyordu. "Bu adam sorunlu."

"Sadece eğleniyor," diye mırıldandım.

"Evet, az önce kumral kızın bir benzeri olan sarışınla dans ediyordu. Aynı şekilde. Sonra kızın sevgilisi geldi, Yener'i neredeyse yumruklayacaktı ama Yener adamla yılışık yılışık konuşup bu kez kumral olanla dans etmeye başladı. Güvenilmez herifin teki. Onu Gaye'den uzak tutsan iyi edersin, yoksa onu morga yatıya davet ederim."

"Gaye'ye yan gözle bakamaz, merak etme," dediğim sırada bir uğultu sesi yükseldi. Hüsrev ile aynı anda gözlerimizi uğultuya çevirdiğimizde kot pantolonlu, deri ceketli, uzun boylu iri bir adamın dans pistinin ortasına geldiğini görmüştüm. Pisti ikiye yaran şey, adamın elinde tutarak havaya kaldırdığı polis rozetiydi.

"Bu Cenan Kaplaner'in konuştuğu adam," dedi Hüsrev, sırtımdan soğuk terlerin oluk oluk akmaya başlamasıyla bakışlarım kalabalığa tekinsiz bir manevrayla çevrildi. Gurur, hemen ileride durmuş, elleri paltosunun cebinde, yüzünde buzdan bir ifadeyle rozetini havaya kaldıran polis memurunu izliyordu.

Memur konuştu:

"Bir katili arıyorum."

10. ÇAKAL ÇIKMAZI

Ş. Ilgın, Ariel Rain

Dip, zirvenin ikiz kardeşiydi.

Akıl, iyiye de kullanılabilirdi, kötüye de... Aklını kötüye kullananın diline yalan bir sarmaşık gibi dolanırdı, iyiye kullananınsa idam ipi saklayamadığı gerçekleri olurdu. Zekâ ise çok farklıydı. Akıl ile zekâyı, dip ile zirveye benzetiyordum. Zekâ hangi tarafı seçerse seçsin, en gerçekçi yalanı yalnızca o kullanabilirdi ve yalanın rengi hangi kıvamda olursa olsun, yalan girdiği yere ihaneti getirirdi.

Şimdi elinde bir gün bana saplayacağı bıçağı tutan bir zekânın beni çektiği yere gitmek zorunda hissediyordum kendimi. Başarmanın üzerinde ilerlemem gereken ince bir ip olduğunu biliyordum. Bu ipin bir yanında ölüm, bir yanında yaşam vardı ve tek bir adım, beni ya zafere ya da hayatımın yenilgisine götürecekti. Bir yanım bırak diyordu, bırak işte, belki yaşamın olduğu tarafa devrilir ağırlığın. Ama ruhum her zaman ölüme bir adım daha yakınken, beni hangi ağırlık yaşama düşürebilirdi ki?

Polis memurunun havada duran rozeti, herkesin üzerine sessizliğin küllerini yağdırmıştı. Polis memurunun gözleri bana çevrildi, gözlerindeki ışıklar kıvam kazanarak ifadelerini sildi ve içimdeki tüm cesareti vakumlayarak emdi.

"Şu eğlenceyi öldüren kimse ortaya çıksın?" Rozetini indirirken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirmişti. "Hadi ama gençler, ölü gibi dans ediyorsunuz. Neşelenin biraz!" Elini kaldırıp yavaşça sallamasıyla kabindeki DJ mikrofona doğru bağırdı ve birdenbire tüm bedenler mekânı sarmaya başlayan alevler gibi yükselerek çılgınca dans etmeye başladılar.

"Aptal herif," diye söylenerek önüne döndü Hüsrev, içki bardaklarını daha sıkı kavrayarak yavaşça benden uzaklaştı, dans eden kalabalığın içinde dikkatli bir şekilde ilerlemeye başladı.

Gurur, yalnızca birkaç saniye içinde yanımda bitmişti. Ellerim buz gibiydi, titriyorlardı. Müziğin sesi yükselmiş, mekânın nabzı daha hızlı çarpmaya başlamıştı; tıpkı korkunun surlar çektiği kalbim gibi... Ellerimi tezgâha bastırıp bu paniğin içimden sökülüp gitmesi için dua edeceğim sırada Gurur'un avucu bileğimi sardı, kafamı omzumun üzerinden ona çevirdiğimdeyse buz soğuğu gözlerinin temkinli bir şekilde dans eden bedenleri izlediğini gördüm. Kulağıma doğru eğilirken gözleri hâlâ o kalabalıktaydı.

"Bir şeyin peşindeler. Gece bitene kadar buradan çıkıp gidemeyiz. Shot bardağını kafana dik, gevşeyene dek ne kadar gerekiyorsa o kadar iç işte, tamam mı? Hesaplar benden, Leydi Zeki."

Önümde duran shot bardağını dudak payına batırılmış şekeri yalama gereği bile duymadan kafama diktim, içkinin yakıcı dokusu damağımı yara yara içime aktı ve kulaklarım basınçla dolarken, "O adam Cenan'ın yanındaymış," dedim beni duyabilmesi için yüksek sesle. "Bir şeyler peşinde değiller, bizim peşimizdeler."

"Sadece av peşindeler, iz sürüyorlar, bir bok bildikleri yok," dedi, bileğimi daha sıkı sardı. "Gevşeyene kadar iç. Seni diken üzerinde oturuyormuş gibi görmek istemiyorum. Eğlenceli Zeliha'yı mı göstermek istiyorsun? İşte tam sırası."

"Bir şeyler biliyor olmasalar, o adam gözlerimin içine öyle bakmazdı." Dudaklarım belli belirsiz aralıkken ona doğru döndüm, cümlemin onda yarattığı etkiyi görmek istiyordum ama yoktu, yüzü yine belirsizliklerle örülmüş bir duvar gibiydi; o duvarın tuğlaları ise kesinlikle çözülmez buzlardandı.

Gözlerimin içine bakarken yalnızca dudakları hareket etti. "İç, Zeliha."

"Her şeyi mahvetmemden korkmuyor musun?"

"Hayır," dedi. "Kendin söyledin, içtiğin zaman kötü şeylerden konuşmazdın, değil mi? İyi şeylerden konuşmanı istiyorum. Bu işimize yarayacak."

"Söylediğim her şeye inanacak mısın?" diye sorduğumda dudakları belli belirsiz yukarı kıvrıldı, tek gözü kısılmıştı.

"Öyle olmasını mı isterdin?" Gözlerini barmen çocuğa çevirip parmağıyla işaret yaparak çocuğun dikkatini çekmeye çalıştı. Başardığında, "Bir shot daha, votka. Hatta iki, vazgeçtim üç shot," dedi sertçe.

"Aklını kaçırmışsın."

"Kaçan aklını umurumda bile değil, sevgilim," dedi kaşlarını kaldırarak. "Zekâmı, atmaya devam ettiği sürece kalbimle de beslerim."

Barmenin önüme koyduğu shot bardağını alıp homurdanarak kafama diktim. Bir süre sonra tezgâhın önünü meşgul eden boş shot bardaklarını toplamaya başlayan barmeni bile çift başlı bir yılan gibi görüyordum. Yeşil, çift başlı, büyük bir yılan gibi... Bir elin omzuma dokunmasıyla dudaklarımdan boş bir kıkırtı döküldü, zihnim kırmızı alarmı devreye sokacak olan kutucuğu parçalamıştı ama alarm çalmıyordu, içeride ciddi miktarda bir sessizlik vardı ve bu sessizliği besleyen müziğin gürültülü kollarıydı.

"Zel?" Çolpan, bana garip garip baktı. "Son on beş dakikada kaç shot attığını gördüm." Yüzünü buruşturdu. "Aşk sarhoşluğu yetmedi sanırım?"

"Bırak da eğlenelim, Çolpan," dedim gülümseyerek, gözlerimi kapatmak ve müziğin damarlarından akan kanın kurumuş damarlarımdan içeriye akmasını hissetmek istedim.

"Ona bu kadar içmemesini söylemiştim," dedi Gurur, sesi kalbimin içinde gibiydi ama aynı zamanda onun sesini saatler sonra ilk defa duyuyormuşum gibi hissettiren bir şey vardı. Zamanı kaybettiğimi hissediyordum. "Ama çok gergin, ben de ona dokunmadım."

"Sanırım bu gerginliğin sebebi biziz." Çolpan, başını aşağı yukarı sallayıp Gurur'a baktı, yanaklarının içi nefesle doldu, sonra o nefesi geri bıraktı. Bomba düzeneği kurulmuş bir yerde mahsur kalmış gibiydim ama sanki bulutların üzerinde yürüyordum, suya adım atıyordum ve batmıyordum; korkmuyordum. "Tek istediği seni bizimle tanıştırmakken ona yargılayıcı bakışlar atmaktan başka ne yaptık ki?" Omzumu okşadı. "Bizden saklaman koca bir salaklıktı. Âşık olduğunda da kesinlikle bir gerzeğe dönüşüyorsun. Senin için endişelenmiştik."

"Biliyorum biliyorum," dedim başımı ağır ağır sallayarak. "Ben de kendim için çok endişeleniyorum."

Çolpan, derin bir nefes aldı, gülmemek için yanaklarının içini dişliyordu. "Tam bir aptalsın. Daha fazla alkol alma, tamam mı? Neden kusacak hâle gelmek yerine dans etmiyorsun ki?"

"Değil mi?" Gözlerimi iri iri açarak Çolpan'ın yanından sıyrılarak geçtim, arkamdan şaşkın şaşkın baktığını hissettim ama bu beni durdurmadı. Üzerimdeki montun fermuarını indirdim, o montu çıkardım ve sonra hiç umursamadan onu yere bıraktım. Zihnimden kopmak, eğer varsa başka bir Zeliha'nın ellerini tutup, onunla deliler gibi dans etmek

seviyordum. Bu ölümün kıyısında dans etmek gibi olabilirdi ama sanırım içimde saklanan bir Zeliha daha varsa, bence onun da buna ihtiyacı vardı.

Yener'in başka bir kumral kızla çılgınlar gibi dans ettiğini gördüğümde kollarımı havaya kaldırmış, yüzüme akan ışığın ruhumu da aydınlatmasını bekliyormuş gibi gözlerimi yummuştum. Parmaklarım birbirine dokundu, avuçlarımı ışığa doğru açıp yüzümü gölgede bıraktım ve ruhumun eteklerinden yükselmeye başlayan ateşleri hissettim. Sanki şimdi harabelerle dolu eski bir sokakta, bir yanıp bir sönen sokak lambasının altında, eteklerinde yanıklar olan beyaz bir elbiseyle öylece dikiliyordum. Tenimde kabaran her ter damlasını, o harabelerin ortasında dururken kafamın üzerine gerilmiş olan gökyüzünden üzerime damlayan gözyaşları olarak düşünüyordum. Sıcak bir avuç boşluğumdan kayarak karnıma geldi, havada duran ellerimi yakınlaştırıp parmaklarımla bir yelpaze oluşturdum. Şimdi arkamda, o harabelerin arasında biri daha benimle birlikteydi. Gölgesi üzerimden düşerek önüme devriliyordu, parmaklarını bastırdığı karnım değil, ruhummuş gibi hissediyordum ve kirpiklerimde kırık elmas parçaları gibi gözyaşı damlaları parlıyordu. Bir nefes boynuma akınca bu kalbimi hızlandırdı. Kollarımı geriye doğru attım, ruhuma dokunan parmakların sahibinin terli ve sıcak ensesine dolayıp sırtımı onun bedenine yasladım. Bedeninden bedenime geçen sıcaklığa rağmen kokusu buz tutmuş alkol gibiydi. Kokusu karların içinde kurulmuş içki şişeleri gibiydi.

"Ruhun senden daha güvenilir," dedi, nefesi tenime düşen gözyaşlarını dondurup cildimin üzerinde buz kristalleri oluşturmuştu sanki. Parmakları karnımdan ayrılmadı, ben de parmak uçlarımı ensesine daha sert bastırdım. Birden bu dokunuşun ihtiyaca dönüştüğünü hissettim. "Ve her kadın gibi, özgürken daha güzelsin."

"Bana zarar veriyorsun," dedim sertçe yutkunup, gözlerimi açmadan. Parmaklarımı saçlarına sürtüp sırtımı biraz daha yasladım, eğer bedenimi ona yaslamasam olduğum yere düşecekmişim gibi hissediyordum.

"Biliyorum," dedi. Her nedense buz sıcağı gözlerinin ileriyi hedef aldığını biliyordum.

Ruhumda dolaşan parmaklar, içimdeki öfkeyi zayıflatıyordu. En savunmasız anlarımdan birinin içindeydim ama sanki ihtiyacım olan buydu ve ben çok güçlüydüm.

"Bizi arıyorlar," diye fısıldadım yavaşça.

"Biliyorum," dedi yeniden, şimdi sesi bir sırdan kopan et parçası gibiydi.

"Korkmuyorum." Dudaklarının baskısını saçlarımda hissetmek birden beni öyle güçsüz düşürdü ki, ondan gördüğüm soğuk şefkatin beni ağlatacağını düşündüm. Bu düşünce bile kalbimi paramparça etmişti. Oysa o beni ellerimden, ayaklarımdan, ruhumdan zincirleyerek beni kendine mecbur kılan adamdı. Onun bende yarattığı tek istek kusma isteği olmalıydı. Ama şimdi içimde dizginlenemez bir ağlama isteği vardı ve bu isteğin mimarı, Gurur Mert Çalıklı'ydı.

Belki de bu isteğin çıkış noktası damarlarımda ilerlemeye başlayan alkolün şişedeki son görüntüsüydü. Damarlarımın içinde kanıma karışarak akan alkol miktarının ne kadar olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde ruhumu uyuşturmuştu. Anlamıyordum. Ruhu uyuşmuş bir insan, bazı duyguları en kaba, en zorba hâlleriyle hissetmeye nasıl devam edebilirdi?

"Ayıldığında eskisinden daha çok korkacaksın," dedi Gurur, sesi dünyama düşen kar taneleri gibiydi ama bu kar taneleri ne kadar huzur verse de beni ölümün soğuk uykusuna yatırmak için üzerime yağıyorlardı. Yok olup gitmek istiyordum. Onun kollarında bir kar tanesi gibi erimek, bitmek, tükenmek, ellerinden kayıp gitmek... Hepsi buydu. O kadar.

Kendimi bu hayattan yok etmenin, bu yalandan eksiltmenin hiçbir yolu gerçekten hiç yok muydu? Gurur, parmaklarını düşüncelerimi okuyormuş gibi karnıma bastırdığında, sızlayan kirpiklerimin altında esir kalan gözlerimi ışıklarla buluşturdum. Tam karşımda dans eden bir yığın insan vardı, hepsinin bu hayattaki tek amacı aslında hayatta kalmaktı. Garipti. Her gün hayatta kalabilmek için uyanıyorlar, mücadele veriyorlar, bazen düşüyorlar, ölümün kıyısında yaşıyorlar ama vazgeçmiyorlardı. Benim de kalbim tıpkı onların kalbi gibi çarparken, damarlarım kan ile doluyken, gözyaşlarım hâlâ insan olduğumu bana hatırlatmak istiyormuş gibi yastığımı ıslatıyorken, ben neden onlar gibi yaşamayı istemiyordum? Beni bu istekten, bu duygudan alıkoyan neydi? İçinde durduğum yalan mıydı? Kollarında olduğum adam mıydı?

"Seni benim esir ettiğimi düşünüyorsun," dediğinde sesi ılık ılık içime aktı. Başımı sabit tutamayıp geriye doğru attım ve onun omzuna yaslandım. Zaten bunu bekliyormuş gibi çenesini alnıma bastırdı. "Ama hiç düşündün mü? Belki de sen yirmi üç yıldır zaten esirdin." Kim esir olduğu bir hayattan vazgeçmek isterdi ki? Yirmi üç yıldır yaşamayı bir

şekilde idare ettiriyorken, onu tanıdığım o geceden sonra yaşamanın sadece nefes almakla kısıtlı zor bir şey olduğunu düşünüp ondan vazgeçmek benim asıl şu an esir edildiğim anlamına gelmez miydi? "Kuş kafesten kurtarıldığı gün, gökyüzündeyken ölür."

"Beni öldürdüğünü kabul mü ediyorsun?" Bu beni acı acı gülümsetti. Gurur'un sessizliği birkaç saniyeyle kısıtlıydı. Parmakları ise hiç susmayan bir orkestra gibiydi, her dokunuşunda farklı bir enstrümanın sesini duyuyordum.

"Seni özgür bıraktığımı kabul ediyorum."

"Ne yaptığını görebiliyorum, Gurur," dedim, zihnim devamlı dönen bir tavan vantilatörü gibiydi, kollarından anılar sarkıyor, döndükçe anılar da dönerek birbirine giriyordu. "Beni tüketiyorsun. Üstelik beni kendini var edebilmek için tüketiyorsun."

"Of ya. Biraz daha eğlenceli olsana."

Beni aniden belimden tutarak kendine çevirince uzun, uçları açık renge boyanmış kahverengi saçlarım, onun yüzüne tokat gibi yapışarak kirpiklerinden süzülüp yere düştüler. Bakışlarım bulanık bir fotoğraf karesi gibi onun yüzünün çerçevesine yerleştirildiğinde, Gurur bir elini belime kaydırdı, diğer eliyle avucumu yakaladı ve çalan kıvrak müziğin ritmine kapılarak sanki birazdan romantik bir dansa başlayacakmışız gibi dans etmeye başladık; tek fark, kıvraktık, dansımız eğlenceliydi; herkesin dikkatini çekmişti.

Sanırım bunu ölümle ettiğim bir hayatta kalma dansı olarak düşünebilirdim. Avucumu avucuna yapıştırdığımda birbirine karışan sıcaklığımız, içimdeki duyguları körükledi. Bir erkeğe dokunmanın, Gurur'a dokunmakla aynı şey olmadığı gerçeğiyle yüzleştim. Bu gerçek anlık bir zihin bulanıklığı var etmişti, sonra ona uyarak dansı daha da hareketli hâle getirmesine göz yumdum.

"İşte böyle, havaya girmeni sevdim," dedi Gurur, nefesi o kadar hızlı hareket ediyor olmamıza rağmen biraz olsun hızlanmamıştı. Beni elimden tutup kendi etrafımda birkaç kez sertçe döndürdü, başımın dönmesinin de etkisiyle gözlerim kararadı. Eğer Gurur beni sertçe kavrayıp vücutlarımızı birbirine yapıştırmasaydı kesinlikle o kadar döndükten sonra yere kapaklanırdım.

Cenan, orada bir yerdeydi ama artık zihnimde değildi. Bedenimden akan her ter damlasında Cenan ile ilgili bir korkunun ruhumdan çıkıp gittiğini düşünüyordum. Bu kesinlikle bir terapiydi.

"İşte şimdi umurumda bile değiller," dedim nefes nefese.

Gurur, bana o alaycı gülüşüyle imalı imalı baktı ama bu kez sanki onun yüzünü çocuk kılan o gülümsemede aslında alay yoktu. Beni bir defa daha kendi etrafımda döndürmesiyle saçlarım kırbaç gibi havada şakıyarak belime döküldü, dudaklarımdan benim bilincim dışında dökülen kahkahalar onun gülümsemesini de genişletmişti; dişlerini göstererek gülümsediğinde yüzü kesinlikle bir bebeğin yüzü kadar masum görünse de şeytan onun gözlerindeydi.

"Benim istediğim de bu," dedi Gurur, beni bir defa daha döndürdü. Kahretsin, bunu bir defa daha yapacak olursa iki büklüm durup onun postallarına kusacaktım. Gözlerimi kaldırıp ona soluk soluğa bakmasını onu duraksattı, sanki durumun farkına varmış gibi kaşlarını kaldırıp gözlerimin içine alaycı gözlerle baktı; dudakları ışıkların altındayken daha koyu renk duruyordu.

Elini karnımda hissettim. Bu gece bu kaçıncı olmuştu? Dokunuşu ateşe batırılmış bir hançer bedenime saplanmış gibi hissettiriyordu. Beni canımı acıtmayacak bir sertlikle döndürdü ve sırtım onun göğsüne yaslanırken diğer eliyle elimi tutmayı sürdürdü. Karnımda duran parmaklarını kıyafetimin kumaşına bastırıyordu, birden bastırdığı yer uyuşmuş gibi geldi.

"Şimdi," dedi terli yanağını terli yanağıma bastırarak. "Arkadaşlarının olduğu masaya gidiyorsun. Cenan, çaprazınızdaki masada. Ona koca bir sırıtışla eğlenceli Zeliha'yı tanıt. Aferin kızıma."

Son sözünü söylemesiyle beni resmen öne doğru itti.

"En zor şeyleri hep bana bırakıyorsun ya," diye söylendim düşmemek için yan tarafımda dikilen sarışın kıza tutunarak. Kız bana hoşnut olmayan gözlerle baktı, sonra dağılmış hâlimi fark ettiğinden midir bilinmez gülümsedi. "Pardon."

"Çünkü sen becerikli bir askersin," dedi Gurur parmağıyla beni işaret ederek. "Hadi ben bir viski içerken sen de görevi yerine getir, asker."

"Bana böyle seslenme," dedim yüzümü buruşturarak ama gülecekmişim gibi hissediyordum. "Beni düşürecektin."

"Marş marş."

"Bok herif," diyerek arkamı döneceğim sırada yüzünün aldığı şekli görmüştüm.

"Aa," dedi abartıyla. "Ne ayıp."

Kalabalığı kollarımı kürek gibi kullanarak yarıyor, attığım her adımda gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyordum. Neydi bu kadar komik olan? Köşede sevgilisine öpüşürken yakalanan ve bunu yalanlasa da dudakları öpüştüğü kızın rujuyla boyanmış çocuk mu? Öpmeye çalıştığı kızdan tokat yediği için eli yanağında yalı kazığı gibi dikilen kel adam mı? Orta yaş bunalımına girdiği her hâlinden belli olan, renkli gömleğiyle dans eden amca mı? Gurur'a bok herif dediğimde yüzünün aldığı ifade mi? Birden kendimi tutamayıp kıkırdadım, avucumu ağzıma koymuş olmama rağmen etrafımda birkaç kişinin ilgisini çekmiş gibiydim.

"Birileri epey eğleniyor," dedi Hüsrev gülerek. "Gel buraya. Rotayı şaşırmış gibi dümdüz gidiyorsun."

"Selam," dedim kollarımı kaldırarak. Masadakiler bu hâlimden memnun gibiydiler. Masanın önüne geldiğim anda Cenan'ın bakışlarının bir atmaca gibi bana çevrildiğini biliyordum, ona asla bakmadım. "Gurur bana shot bardağından votka içirdi, hem de şekerle. Denemelisiniz." Kaşlarımı kaldırarak güldüm.

"Eskiden en sevdiği şeylerden biri buydu," dedi Devran, masa duvar kenarındaydı ve Devran da duvara yaslanmış, elinde bir kadeh viskiyle gelip geçeni izliyordu. Gözleri bana çevrildiğinde kaşlarını çattı. "Sen sarhoş musun?"

"İçkiyle arası, benim temizlikle aramdaki ilişki kadar iyi olsaydı, şu an o kadar votka yuvarlamış olmasına rağmen hâlâ kendinde olabilirdi," dedi Ayça. "Sen benim başıma alkolik mi oldun şimdi de?"

"Sadece biraz." Parmaklarımı kaldırıp miktarı ona göstermeye çalıştım. "Çok azıcık içtim, hepsi bu."

"Şirinlik yaparak kurtulabileceğini sanıyorsan büyük yanılıyorsun, önümüzdeki iki hafta boyunca yemekleri sen yapacaksın," dedi Ayça kafasını farklı yöne çevirerek. "Bu yalnızca sarhoş olduğun için değil, benden ve Çolpan'dan sevgilin olacak sırığı sakladığın için de senin cezan. Cezanı sev, onu kucakla ve kabullen."

Ağır ağır ona yaklaşıp kollarımı onun boynuna sarınca Ayça yan yan yüzüme baktı, ona şirin şirin sırıtmaya çalıştım. "İğrenç kokuyorsun," diye söylendi ama yumuşadığını biliyordum.

"Yalan yapma, beni seviyorsun," dedim ona sırnaşarak.

Evet, şu an şefkate ihtiyacım vardı ama bu şefkati Gurur'dan değil, en yakın arkadaşlarımdan görmek istiyordum. Kalbimde bu şefkat için

açılmış bir boşluk vardı, dolsun istiyordum, bu istekle Ayça'ya biraz daha sokuldum ve sonunda onu yumuşatmayı başardım.

"Seviyorum ama bu sana eziyet etmeyeceğim anlamına gelmez," dedi. "En son bu kadar sarhoş olduğun zamanı hatırlamıyorum bile."

"O ya çok mutluysa ya da çok üzgünse bu kadar sarhoş olur," diyerek araya girdi Çolpan. "Gurur'un yanında mutlu görünüyordu, sanırım aşk sarhoşu kendisi şu an."

İçim birden buruk bir hisle dolunca Ayça'nın boynuna sardığım kollarım gevşedi. Ruhumdan parça parça koparak ruhumdan eksiltiğim gücün de sonuna geliyor gibiydim. Yine de zihnim bana her şeyin yolunda olduğu yalanını söylemeye devam ediyordu. *Dur*, diyordu zihnim. *Işıkları izle, sesleri dinle, renklere dokun.*

"Bu durumu kabullendik say ve dudaklarını sarkıtmayı bırak, Zel." dedi Ayça durgunluğumun sebebini kendisine bağlayarak. Bu, içimdeki buruk hissin iki misli çoğalmasına neden olmuştu. Gözlerimi arkadaşımın gözlerinde çok uzun süre beklettim. Konuşmalarımız yüksek müzik sesinden dolayı yalnızca masadakilerin duyabileceği oktavdaydı. "Seni biliyorum, kolay şeyler yaşamadığını ve bir erkeğin kollarında olmanın senin için ne kadar zor olduğunu. Sadece artık gizleme."

"Gizlemiyorum," diye yalan söyledim. "Bunları konuşmak istemiyorum."

"Pekâlâ, bu konuyu rafa kaldırıyorum." Ayça, yanağımı okşadı. "Şimdi gidip sevgilini bul ve gözüme görünmeyin. Bir sap olarak yalnız başıma dans etmek, birkaç erkek avlamak, onlarla bakışmak, benimle tanışmak için yanıma geldiklerinde de onları tersleyip geri yollamak istiyorum. Anca o zaman eğlenmiş olacağım."

"Erkekler senden korkmalı," dedim gülümseyerek.

"Evet ve sen de benden korkmalısın, yarın akşam için sana bin düzine kadar bulaşık çıkarmayı düşünüyorum." Alt dudağını yalayarak ıslattı. "Şimdi eğlenmene bak ve lütfen şu Yener'i tanımıyormuşsun gibi yap çünkü biz son bir saattir bunu yapıyoruz."

Adnan, "Bayan Yenge, size Gurur'un yanına kadar eşlik etmemi ister misiniz?" diye sorunca Ayça'yla aynı anda gözlerimizi devirdik.

"Bana bayan demesene."

"Size ne demem gerektiğini bilmiyorum, yenge dersem bu çok Behlül Haznedar gibi hissetmeme yol açacak, bayan dersem de çok resmi. Bayan Yenge bence ikimiz için en iyisi şu an."

"Adnan, bana Zeliha diyebilirsin."

"Bayan Zeliha Yenge."

"Adnan," dedim gülerek. "Neden biraz votka içmiyorsun?"

"Çocukları olan babaların zihinleri her zaman açık olmalı, bir çocuk babası olmak sorumluluk gerektirir. Oğlumun ne zaman bana ihtiyaç duyacağını bilemem, bu yüzden ayık olmalıyım ki bana ihtiyacı olduğu anda ona gidebileyim."

"Oğlun çok şanslı," diye fısıldadığımda sesimi duymamış olması gerekiyordu ama duymuştu.

"Ben de çok şanslıyım, o benim oğlum olduğu için."

Bir elin belimi sarmasıyla kâbusun üzerime çöktüğünü hissettim ama bu kez bedenim benim isteğimin dışına çıkarak ona sokulmam için beni ona doğru itekledi.

Gurur, "Sevgilimi çaldınız," dedi. "Beni yalnız bırakıp arkadaşlarının yanına kaçmışsın."

"Sadece bir uğradım," dedim başımı aşağı yukarı ağır ağır sallayarak.

"Güzel." Beni kendine doğru çevirdi. "Şimdi benimle ilgilen."

"Gözlerimi yuvalarından kusmak istiyorum," diye söylendi Ayça.

Gurur, kulağıma doğru eğildi. "Cenan'ın yanında olman gerekiyordu, seni andaval arkadaşlarım ve şüpheci arkadaşlarınla vakit geçirip bizi ifşa et diye bırakmadım," diye fısıldadı. Parmaklarını belime bastırdı. "Şu zırtinko memur, Cenan'ın masasında. Hadi bir anda gözlerini kaldır ve öğretmeninle göz göze gelip ona gülümse, sonra da ona selam vermek için masasına doğru ceylan gibi sekerek koş. Ne dersin?" Beni birden serbest bırakıp etrafına bakıyormuş gibi yapmaya başladı. Gözleri Cenan'ın olduğu masaya çevrildiği an kaşlarının sahteden havaya kalktığını gördüm. "Aa bu senin hocan değil mi sevgilim?" Beni aniden bel boşluğumdan Cenan'ın masasına doğru itti. "Git ve selam ver öğretmenine."

Başım anlık pervane gibi dönse de Cenan ile göz göze geldiğimiz anda yüzümdeki portreyi, sahte renklerin var ettiği bir şaşkınlık süsledi. Kaşlarımı kaldırıp genişçe gülümsediğimde, Cenan bir an duraksadı, sonra zoraki bir gülümsemeyle bana karşılık verdi. Gurur'un arkamda olduğunu biliyordum ama dikkatleri üzerine çekmemek için beni izlemediğine, arkadaşlarımla muhabbete giriştiğine emindim. Cenan, başını yavaşça sallayarak kibar bir mimik sergileyerek beni masasına davet edince, zaten beklediğim buymuş gibi, aslanın arkasında bıraktığı

avı parçalamaya hazır sırtlan yavrusu misali onun masasına ilerlemeye başladım. Evet, bu doğruydu. Gurur bir aslan gibi ava saldırıyor, onu etkisiz hâle getiriyordu ve ben de onun ortada bıraktığı avı parçalamaya başlıyordum.

"Merhaba," dedim yüzümde kesinlikle kimseyi şüpheye düşürmeyecek alkol gülümsemesiyle. "Sizi ilk kez burada görüyorum." *Ah, evet, sen her gün buradasın çünkü Zeliha. Sabah kahvaltını konyakla yapıyorsun.*

"Eğlenmeye çıkmak benim de hakkım olmalı, değil mi Zeliha?" Cenan, içten bir gülümsemeyle gözlerimin içine baktı. "Seni gördüm."

"Burada olduğunuzu duymuştum ama gittiğinizi düşünmüştüm," dedim hızlıca hiç sektirmeden. "Sadece biraz numara yapıyordum." Gözlerim, Cenan'ın yanında dikilen deri ceketli polis memuruna çevrildi. Komiser olmalıydı, çıkarıp rozetini gösterdiğine göre rütbesine epey güvendiği kesindi. Adamın çakmak çakmak bakan mavi gözleri, kafasının üzerine kalıp gibi yapıştırılmış jöleli saçları ve teninden yayılan tıraş kolonyası kokusunu alabiliyordum. Adam bana şüpheci gözlerle baksa da aldırış etmedim. "Merhaba, umarım sizi rahatsız etmiyorumdur. Ben Cenan Kaplaner'in öğrencisiyim."

"Merhaba," dedi adam, elini bana uzatmadan sakince adını söyledi. "Ufuk. Ufuk Arslan."

"Zeliha," diyerek elimi birdenbire adama doğru uzatınca adam bir bana bir de elime baktı, afallamış görünüyordu. "Zeliha Özdağ."

Temkinli bir şekilde yüzüme bakarken elini yavaşça kaldırdı, birden öne atılıp adamın elini kavrayarak sıktım. "Ufuk abi, elimde bomba yok yahu," dedim gülümseyerek. "Memnun oldum. Rozetin de aşırı havalı bu arada."

"Rozetim?" dedi sorar gibi.

"Az önce," gözlerimi büyüttüm, "rozetini havaya kaldırmış beni boğacak gibi bakıyordun. Polislerden korkmam, bana kendimi güvende hissettirirler ama hep sert bakıyorlar." Gözlerimi Cenan'a çevirirken parmaklarım Ufuk Arslan'ın parmaklarından kayarak geri çekilmişlerdi. "Biraz alkol aldım, çenem aşırı düştü benim."

"Alkollü olduğun belli, açık açık konuşuyorsun," dedi Cenan, göz ucuyla Ufuk'a baktı, sanki bu bir işaret fişeğiydi. "Bizle kal, Zeliha. Biraz daha konuşmak istiyoruz."

Bilmezden gelerek, "Ne hakkında?" diye sordum, öyle iyi salağa yatıyordum ki sanırım hayatım boyunca bir şişe votkayla sevgili rolü yapabilirdim.

"Hatırlıyor musun? Şu veterineri..." Cenan, temkinli gözlerle Ufuk'a baktı. "Öldürüldüğünü düşündüğüm veteriner."

Dudaklarımı büzüp birkaç saniye kaşlarımı çatarak Cenan'a baktım. *Alkollü insanlar açık sözlü olur, patavatsız olur, doğal olur. Tutma kendini.* İşte içimde bağdaş kurarak oturan kız çocuğu, daha önce hiç sarhoş olmamasına rağmen bana bu aklı vermişti.

"Hocam, eğer beni dersten bırakmayacağınızı bilseydim sizin takıntılı bir deli olduğunuzu söylerdim, durmuşsunuz olmayan bir katili var etmek için uğraşıyorsunuz." Cenan, bu söylediğim karşısında birden donup kaldı, Ufuk kaşlarını kaldırmış beni izliyordu. Elimi ağzıma koyup, "Ups," diye fısıldadım. "Yani şey..."

"Im..." Cenan, derin bir nefes aldı. "Sana kızamıyorum şu an ama bunu ayıkken söyleseydin..."

"Canıma okurdunuz," dedim kıkırdayarak. "Yani sizin açınızdan düşündüğümde, ne demiştiniz? Yapan kişi işini profesyonel mi yapmıştı?"

"Evet," dedi sakince.

"Ve sanıyorum intihar sizin için yeterli gelmiyordu çünkü şu veteriner herif, hani şu hayvanları bilerek hasta ettiğini söylediğiniz adamdan bahsediyoruz," dedim ellerimle tırnak işareti yaparak. "Kesinlikle kendine zarar vermezdi. Eee hocam, o zaman kim bu katil? O günden beri size durmadan şunu söylemek istiyorum ama içimdeki bölümüne âşık kız beni susturuyor. Böyle bir herif öldürüldüyse de yapanın eline sağlık." Cenan donup kaldı, şüphe gözlerinden bir anlığına silinmişti. "Umarım haklısınızdır da intihar edecek kadar cesur değildir, ölümden korkuyordur ve en büyük korkusu olmuş, öldürülmüştür." Omuz silktim. "Nasıl böyle bir adamla ilgili araştırma yapabiliyorsunuz ki? Sizi çok örnek alsam da bu konu benim yalnızca midemi bulandırırdı."

Ufuk, "Zeliha, dersten kalmak üzeresin," dedi elinde olmadan gülerek.

"Ama Ufuk abi," diyerek ona doğru döndüm. "Yani şimdi diyelim ki bu adamın hayvanlarla alakalı bir davası oldu, bir hayvan sahibi bu adamdan şikâyetçi oldu, adam avukat arıyor, ne verirse versin öyle bir adamın avukatlığını kim yapardı ki? Adam kendini öldürüp dünyayı kendisinden temizlemiş, şimdi onun için kolları sıvamamız gerekiyor-

muş gibi davranılıyor. Adamın neler yaptığını Cenan Hoca bana bir bir anlattı ve o adamın yüzüne tükürmek için her şeyi yapardım."

"Dürüst bir kızsın," dedi Ufuk, bu yönüm dikkatini çekmiş gibi gülümseyerek bana bakıyordu. Oysa benim kalbim kan değil, yalan pompalıyordu. "Ama Cenan, boş bir şeyin peşine takılmaz. Buna hiç şahit olmadım."

"Ne yani, ortada Mr. Muscle gibi temizlik yapan profesyonel bir katil olduğuna inanıyor musunuz?" Adama alık alık baktım. "Merak ediyorum, bu olayı bu kadar büyüttüğünüze göre, yani bir katil olduğuna inandığınıza göre, işlenen başka cinayetler de mi var?"

Ufuk, bu soruyla duraksadı, Cenan'a bakıp, "Yok," dedi başını iki yana sallayarak. "Yani böyle sırlı bir ölüm uzun zamandır olmadı."

"O hâlde neden bu adamın kliniğine gelen hastalarından ve çevresindeki kişilerden başlayarak sorgu zinciri oluşturmuyorsunuz?" diye sordum korkusuzca. "Ortada bir seri katil yoksa, ki diyelim ki var, bir süre daha ortada görünmez sanıyorum dikkat çekmemek için. Önce adamın yakınları ve hastaları sorgulanırsa en azından neyin peşinde olduğunuzu bilirsiniz."

"İyi bir avukat olacaksın," dedi Ufuk, bana karşı olan soğuk tavrı yıkılmıştı.

"Sanmıyorum," dedi Cenan, bu beni duraksattı, Ufuk'u da duraksatmıştı. "Zeliha çok gerçekçi, doğrucu konuşuyor. Avukatlar iyi yalancılardır." Cenan'ın koyu renk gözleri gözlerime kurşun gibi saplandığında gülümsemem yarım yamalak bir duygu gibi dudaklarımın ortasında düğümlenmişti.

"Yalanı nasıl söylemem gerektiğini sizden öğreneceğim," dedim birden pat diye. "Sonuçta öğretmenim sizsiniz."

Cenan, bu cümleyi en azından benden duymayı beklemiyor gibi duruyordu. Rengi birden atmıştı, bakışlarını benden ayırmıyordu ve düşüncelerinin rengini görebilmem için onun zihnine girebilmeme gerek yoktu; ortadaydı, şaşırmış ve hatta biraz da öfkelenmişti. Ona kafa tutamayacağımı düşünüyordu ama hayır, söz konusu ailem olduğunda herkese kafa tutabilirdim. Benim için sorun değildi, kirlenmiş bir gelecekten korkmuyordum ama ailemin bu gelecekten kendilerini sorumlu hissetmeleri, istediğim son şey bile olamazdı. Böyle bir şey olacağına. Gurur eline bir silah alabilir ve kafamı tek kurşunla dağıtabilirdi. Buna bile razıydım ama ailemin itibarını asla iki paralık edemezdim. Babam.

gururuna çok düşkün bir adamdı, kalbi kocaman ve iyiliklerle dolu olsa da itibarı zedelenirse tüm gücünü kaybeder, yenik düşerdi, bunu kesinlikle istemiyordum. O yüzden artık zihnimi, vicdanın kalp atışlarını duymaması için sağır edip, sadece benim söylediklerimi anlayabilecek kadar evcilleştirmem gerekiyordu.

"Öğretmeninle konuşurken bu kadar cesur olmamalısın," dedi Ufuk gülerek, Cenan'ın gerildiğini fark etmiş olmalıydı. Ellerimi bir suçlu edasıyla açıp kollarımı havaya kaldırdığımda Cenan'ın gözleri hâlâ bendeydi ama ben Ufuk'a bakıyordum.

"Kalmak istemem. Arkadaşlarımın yanına döneyim ben..." Cümlemi bitirmeden bakışlarım Cenan'a kaydı. "İyi eğlenceler, hocam."

"Yerinde olsam daha fazla alkol almazdım, Zeliha," dedi Cenan sadece.

Ona meydan okuyan gözlerle baktım.

"Burası okul değil."

Sırtımı dönüp ondan uzaklaşmaya başladığımda kesinlikle zafer kazanmışım gibi hissediyordum. Öyle ya da böyle, Cenan'ın yüzündeki o renk kaybını görmek kesinlikle çok keyifliydi. Beni korkutup duran oydu, biraz da onun huzuru kaçsın istiyordum. Huzurunu kaçıramayacağıma göre, en azından sinirlerini tepesine toplayabilirdim. Kural belliydi. Onun hem sinirlerini bozacaktım hem de ona çok yakın olacaktım.

Gurur'un bakışları yüzüme konduğunda, dudaklarıma bulaşan zaferi ondan gizleyemedim. Açık renk saçları dağınık görünüyordu. Dudakları esrarengiz bir gülümsemeye ev sahipliği yaptığında kalbimin atışlarının hızlandığını hissettim. Damarlarımın içinde zelzeleler kopuyormuş gibi hissediyordum, kanım, bir okyanusun ölüm taşıyan dalgaları gibi damarlarımın içinde kabararak ilerliyordu. Tehlikeli bir canavarın okyanusun yüzeyinde oluşturduğu şekiller, sanki damarlarımın duvarlarında kanımın oluşturduğu çizgilerle aynı gibiydi.

Işıkların altındaki ela gözlerine uzun uzun baktığımı fark ettiğimde, neredeyse dip dibe duruyorduk. Bakışlarını yüzümden ayırmadı, gözlerinde taşıdığı ifadelerin tümü bir kitabın içini dolduran kelimeler gibiydi ve ne zaman gözlerini kırpıp geri açsa, bakışlarında yeni bir sayfa açılıyor, yeni kelimelerle karşılaşıyordum.

Fanusundan çıkmak için tüm gücüyle cama kafa atan bir balığın, her darbede hafızasını bir kez daha kaybederek amacını unuttuğu gibi, onun gözlerine baktığımda amacımı unutuyordum.

"Gevşemeye başlamışsın bakıyorum da," dedi. Gözlerimi gözlerinden ayırıp boynuna indirdim, birkaç saniye susup göğsümün kemiğini yumruklayan müziğin dokunuşlarını hissettim.

Bakışlarının yüzüme tıpkı kıyıya çarpan dalgalar gibi çarptığını hissedebiliyordum.

"Hiçbir şeyin daha kötü olmasına izin vermeyeceğim," dedim beni duymayacağını bile bile. Müzik sesimi yutuyor olmalıydı, beni duysa bile söylediğim şeyin anlamını kavraması epey uzun zamanına mâl olurdu.

Bana doğru bir adım daha atınca aramızdaki mesafe tam anlamıyla kapanmış olmuştu. Kafamı kaldırıp tekrar buz sıcağı gözlerine baktım, işte şimdi gözleri sarıya çok yakın bir renkteydi ama ne zaman tepemizdeki ışık yörüngesinden çıkarak onun yıldızlarına yaklaşsa, işte tam o anda gözlerinin rengi yeşile dönüyor gibi görünüyordu. Bu açıdan baktığımda burnunun ucu bir top kadar yuvarlaktı ama keskin, kemikli yüzü kesinlikle olgunluğunu vurguluyordu. Yine de ona baktığımda gördüğüm, sahip olduğu yaşın çok gerilerinde görünen bir adamdı. Bakışları daha önce hiç rastlamadığım derinlikteydi. Sanki bir süre onun gözlerinin içine gözlerimi kaçırmadan baksam, o tüm ruhumu çözüp zihnime işleyecekti.

Bir elini bana uzatınca birden o elde tuttuğu şırıngayı hatırladım, midem allak bullak olsa da gözlerimi onun yüzünden ayırmadım; özellikle de gözlerinden... İnsanların o kadar umurunda değildik ki, yanımızdan geçip giden bedenlerin birçoğu uzaklaşmadan hemen önce bana çarparak dengemi kısa süreliğine elimden alıyordu. Yanağıma yüzüme ait bir deri gibi yapışan saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdığında, parmaklarının ucuna bulaştırdığı duygular, tenimde kalıcı izler bıraktı. Kaşlarımın ortasında derin bir yarık oluştu. Sırtımdaki gözleri hissettim, Cenan'ın bakışlarının ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım üzerimde olacağını biliyordum.

"Pist dans edebileceğin kadar geniş, Zeliha," dedi, sesi bir tayfun gibi üzerimden esip geçerek beni darmaduman etti ama yıkılmamıştım, beni ne kadar yıkıp geçse de olduğum yerde dikiliyordum ve bundan vazgeçmeyecektim.

"Benimle dans etmezsen kim senin benim sevgilim olduğuna inanır ki?" diye sordum, yüzünde herhangi bir duygu değişimi yaşanmasa da burnunu çekip yamuk bir gülümsemeyle yüzüme baktığında, onun ifa-

desiz suratının bile yalanlarla örülmüş olmasına rağmen gerçekçi hisleri yansıtabileceğini düşündüm.

İçimde dalgalanarak hareket eden alkolün getirdiği cesaretle onun elini havada yakalayıp, sırtımı ona dönerek onu dans pistine doğru çekmeye başladım. Madem oyun istiyordu, zihnimdeki tüm kalabalığı kapı dışarı edip, o bomboş zihnime sızdığı an zihnimi ateşe verecektim.

Bir elim Gurur'un sıcak, güçlü parmaklarını kavramışken, diğer kolumu kaldırıp müziğin yarattığı baskıyı içimden dışarıya vurmak istiyormuşçasına dans etmeye başladım. Dans ede ede yardığım kalabalık, dans etmekten bir an olsun vazgeçmeden etrafımda yanan alevlerin daha da harlanmasını sağlıyordu.

Bir gün her şey geride kalacak mıydı? Bilmiyordum. Kalabalık üzerime yağan ateş yağmuru gibiydi, sanki her yabancı beden, aslında işlediğim bir günahtı ve ben kendi cehenneminde kendini cezalandıran bir şeytandım. Oysa durum böyle değildi; hayır, değildi. Zihnim bulanık bir suydu, kelimeler o suyun içindeki bulanıklığı var eden kirdi ve her bir düşünce, o kelimeler birbirine girsin diye suyun içine atılan taşlardı.

Gurur, beni yavaşça kendi etrafımda döndürünce, zaten allak bullak olan düşüncelerim tek bir noktaya yığılarak düşmenin etkisiyle suskunluğa gömüldüler. Saçlarım savrulduğunda, aslında savrulanın yalnızca saçlarım olmadığını, ruhumun da savrulduğunu biliyordum. Kızıl saçlı bir kızın beyaz teninde kristal gibi parlayan ter tabakasını fark ettim, saçlarını üç numaraya vurmuş genç bir adamın kollarında kaybolmuş ruhunu aramaktan vazgeçmiş gibi öylece salınıyordu. Biri belimi kavrayınca bakışlarım kızı odağından çıkararak bana dokunan elin sahibine çevrildi. Gurur gözlerimin içine üstünlük taslayan gözlerle bakıyordu. Güzel yüzünün ortasına yerleştirilmiş soğuk bakışları, her zaman böyle güçlü müydü? Acaba hiç çaresiz hissettiği, acılarla kavrulduğu, yolunu kaybettiği oluyor muydu? Yolunu kaybeden de çaresizliği iliklerinde hisseden de acılarla kavrulan da bendim, o değildi.

Soğuk bir ateşe bakıyormuşum gibi hissettiren gözlerinin gölgesi ne zaman üzerime devrilse, iliklerimde soğuğun dokunuşları can buluyordu ve ben çok üşüyordum.

"Sarhoş Zeliha'nın gözleri böyle bakıyor demek," dediğinde ne demek istediğini kavrayamamıştım, belki de bunu kavramama mâni olan oydu, cümlesini tamamladığı an beni tekrar kendi etrafımda döndürmüş ve mantık, tıpkı yüzeyine vazo fırlatılmış bir ayna gibi parçalara

ayrılmıştı; mantığımdan düşen kırıkların hepsi ayaklarımın önünde bir ölü misali uzanıyordu.

Saçlarım yanaklarımdan aşağıya döküldüklerinde birden ayağımın altındaki yer kaymaya başladı, ona tutunma ihtiyacıyla ona yaklaştığımda, bu ihtiyacı karşılamak onun için çocuk oyuncağı olacak ki beni belimden kavrayarak kendine çekti. Yüzüm, buz gibi karları kokluyormuşum gibi hissettiren boynunun sınırlarına girdi, kirpiklerimin arasında can çekişen gözlerimin hedefinde ilerideki boşluk vardı. Avucunun baskısını bel boşluğumda hissediyordum, dokunuşu damarlarımı yakan alkol gibi tenimi yakıyordu. Bir umursamazlık sağanağı altında kalmışım gibi çenemi yüksek omzuna yaslayıp gözlerimi ileride yakaladığım boşluktan tek bir an çekmeden öylece beklemeye başladım. Bu yakınlık başka bir zaman olsa benim için birçok şey ifade edebilir, ifade ettiği her şey içimde bir öfke alevi gibi harlanabilir ya da beni paramparça edebilirdi ama şimdi ifade ettiği tek şey, boşlukta gördüklerim kadardı. Gurur'un bedenindeki kasılmayı hissetmek beni geri çekilmem için uyarmış olsa da bu uyarıyı görmezden gelerek öylece beklemeye başladım. Biraz daha içkiye ihtiyacım vardı, hepsi buydu.

"İyi idare ettin," demesini beklemiyordum, bakışlarım yavaşça önümdeki boşluğa sürüklendi ama çenemi omzundan indirmedim. Boyu inanılmaz uzun olmasına ve parmak uçlarımda duruyor olmama rağmen bedenimin ağırlığını taşımıyordum çünkü tüm ağırlık, belimde sabit duran ellerin sahibindeydi. "Cenan'ın yüzündeki ifadeyi izlemek çok keyifliydi. Sanırım yanımda her gün bir şişe tekila taşımak zorunda kalacağım."

Sesi hem bir kuyunun dibindeymiş de ormanın derinliklerinde onu arayan bana sesleniyormuş gibi boğuk ve uzaktı hem de yıllardır göğüs kafesimin içinde sakladığım kalbimin içindeymiş, orada yaşamla bağ kurmuş bir atışmış gibi yakındı.

"Beni aptal sanıyor olabilir ama değilim," dedim bilincimin kıyılarından epey uzak sesimle. "Ama uzun süre aptal rolü yaptım, bu yüzden karşımdaki insanı nasıl yönetebileceğimi iyi biliyorum. Karşımdaki beni ne kadar aptal sanırsa, o kadar çok şansım olur." Kafamı geri çektim ve ona baktım. "Kimse aptal insanları dikkate almaz, o yüzden onlardan bir şeyleri saklarken daha az efor sarf ederler, o yüzden aptallar her zaman bir adım önde ilerler."

"Sandığımdan daha zeki olduğun gerçeğini atlamışım," dedi, sesinde alay vardı, onu duyabilmem için bana yaklaşıp sesindeki o aksanı daha

derinden hissetmemi sağladı. Eğer şu an Türkçe değil de İngilizce konuşuyor olsaydı, kesinlikle bir İngiliz aksanına sahip olduğunu düşünürdüm. Konuşurken dili damağına vuruyordu ve bu kesinlikle çekici sayılabilirdi.

"Zeki olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum gözlerinin merkezinde kendimi gördüğümden midir bilinmez gözlerine daha dikkatli gözlerle bakarken.

"Bunun ne önemi var?"

"Bir önemi zaten yok," dedim omuz silkerek. "Yalnızca merak ettim."

Bakışları uzun süre gözlerimde bekledi, derin bir nefes alıp bakışlarımı kalabalığa çevirdim. Yener ile Adnan, dans eden kalabalığın arasına karışmışlardı. Yener'in elinde gösterişli bir kokteyl bardağı vardı, Adnan ise bir bodyguard edasıyla Yener'in arkasından ilerliyordu ve yüzü kesinlikle mahkeme duvarından halliceydi. Yener ne zaman kızların sardığı kalabalığa dalsa yüzünde yavşak bir gülümseme beliriyordu, Adnan ise erkek köpeğini dişi köpeklerden uzaklaştırmaya çalışıyor gibi tasması olarak hayal ettiğim ceketini kavrayıp Yener'i geri çekiyordu.

Gurur, hâlâ sessizdi.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde, gördüğüm beklediğimden çok farklıydı. Gözlerini indirmiş, kirpikleri gözlerinin rengine bir gölge darbesi vurarak gözlerini koyulaştırırken bakışları bende bir mızrak gibi saplı kalmıştı. Kaşlarım ben farkında olmadan çatıldı.

"Sadece bir aptal olduğumu düşünüyorsun," dedim. "Aksini söylesen bile beni bir aptal olarak gördüğünü iyi biliyorum."

Duraksamadı ya da yüzüne herhangi bir ifade yerleşmedi. Söylediklerim onun ruhunda yaprak oynatmıyor olabilirdi ama o böyle bomboş gözlerle baktığında bile benim ruhum allak bullak oluyordu. Bir hayatın katiliydi, bunu biliyor muydu? Bakışlarım gözlerinden koparak pistin ortasını aydınlatan, ardından da uzaklara giderek karanlığa boyayan ışıkları takip etti.

"Her zaman böyle emin misindir her şeyden?"

Başımı iki yana salladım, cevap vermek yerine susmak istiyordum.

"Normal bir üniversite öğrencisi ne yaşarsa onu yaşamak istiyorum," diye mırıldandım yorgun gözlerimi kısıp yavaşça ona yaklaşarak. *Ah, siktir.* Eğer ona yaslanmasam kesinlikle yere kapaklanırdım.

Gözlerine baktığımda gözlerimde gördüğü tam olarak neydi? Umutsuz, çaresiz bir kız çocuğu mu? Korkak, savunmasız genç bir kadın mı?

Onun hayatına kapkara bulutları taşıyabilecek kadar büyük bir fırtına mı? Neydim? Gurur'un eli bel boşluğumdan kayarak kalçam ile belim arasındaki oyuntuda durdu.

Geri çekilmedim. Tüm güçsüzlüğümle onun yanında, dizinin dibinde duruyordum ve beni taşıyacağı uçurumun kenarına gelene kadar belki de ona hiç karşı koymayacaktım. Şimdi Gurur'un güzel yüzünü görmüyordum, bu bir bakıma iyiydi çünkü güzel suratını yumruklayabilirdim, evet, bunu tam şu anda hiç düşünmeden yapabilirdim ve kırılacak olan benim bileğim bile olsa, bir ay alçıyla gezmek, onun yüzündeki şaşkınlığı görmeye değerdi.

Keskin, kemiklerin sertleştirdiği çenesini saç diplerime bastırdığında, işte bu benim için beklenmedik bir hareketti. Uçurumun eşiğinde durduğunuz zaman, omzunuza avucunu koyan kişi düşmanınız bile olsa ona minnet duyardınız. Ben şimdi ağlamanın eşiğindeydim, belki de şefkatini hissetmek isteyeceğim son kişi Gurur'du. Bana bunu yapmaya ne hakkı vardı? Kalbim acıyla yavaşladı, göğsüme doldurduğum havanın beni ferahlatmaktan ziyade daha da göğsümü daralttığını fark ettiğimde geri çekilmem gerekiyordu ama bunu yapmıyordum. Belki de şu an gösterdiği şefkat değildi, belki hiçbir şey göstermiyordu ama ben boyası dökülmüş bir duvarda önceden güzel resimler olduğuna inanmak istiyordum.

Çocuksu gülüşünü taşıyan maskesinin altında karanlık bir adam olduğuna, onun bir katil olduğuna, tek istediğinin kendi kıçını kurtarmak olduğuna inanmak istemiyordum. Bu aptallık olabilirdi. İnançlarımın önünde tek bir tekme darbesiyle ayağımın altından kayacak iskemlenin yere düşüşünü izlemek ve gerçekler ölümün nefesi gibi enseme çökmüşken öylece idam edilmek istemiyordum.

"O kadar dolmuşsun ki, gevşeyemiyorsun," dedi Gurur. "Bana öfkeli olman çok normal, Leydi. Ama sen benden çok kendine öfkelisin."

"Doğru," diye kabullendim, bunu beklemediği kesindi. Parmaklarını bel oyuntuma daha sert bastırdı. Çevremizi bir hale gibi saran kalabalık, dans edip eğlenmeye devam ediyordu ama ben bir anda dinginleşmiştim.

"Belki de benden o kadar nefret edersin ki sonunda kendini sevmeye başlarsın." Kurduğu cümlede hissettirdiği gerçeklik, çok küçük bir an için ruhumun derinliklerine gömülmüş, benim bile varlığından bihaber olduğum bir yarayı tekrardan kanatacakmış gibi gelmişti. "Ama buna izin verir miyim? Bunu henüz bilmene gerek yok."

"Vermezsin."

"Yalnızca aptallar kesin konuşur," dedi Gurur, sesi bir ruhun kendi içinde yolunu kaybedişi gibiydi ve bu kayıp ruh, kesinlikle benim ruhumdu.

"Sen kesin konuşmuyor musun?" diye sorduğumda, parmakları belimde anlayışla kaydı ve dokunuşu omurgamdan buz gibi bir hissin yukarı tırmanmasına neden oldu.

"Ben görüyorum, sen ise sadece gördüğünü sanıyorsun." Parmaklarını o noktadan çekmedi, gözlerime pus oturmuştu ama yine de az ileride dans eden arkadaşlarımı seçebiliyordum. "Sen sadece gördüğün şeyler için kesin konuşabiliyorsun, bu aptallık ama ben görmekle kalmıyorum, senin gördüklerini yaratıyorum. Bunlar birbirinden farklı."

"Kendini beğenmişsin. Ama sorun bu değil, yani kendini beğeniyor olman değil, sorun tamamen bencil olduğunu düşünüyor olmam ve bence bu düşünce yanlış değil."

"Sana aptal demememem için şimdi kesinliğinin önüne bence duvarı örerek beni durdurmaya çalışıyorsun ama söylediklerimde ciddiydim," diye mırıldandı. "Zeki olduğun doğru ama bu seni aklı başında biri yapmaz. Zeki olduğun doğru ama bu seni bir aptal olmaktan da kurtarmaz."

Yavaşça ondan uzaklaşmak istedim, alkolün yarattığı sakinlik bir yere kadardı, artık nefes almaya ihtiyacım vardı ve Gurur'un kollarındayken bu mümkün değildi. Avucumu göğsüne koyduğumda, gözleri gözlerime yavaşça tutundu. Buz sıcağı gözleri, tüm ışıkları duvarlardan çalarak içine hapsetmiş gibi yansımalarla çevrili görünüyordu. Geri çekileceğimi anlamış gibi göğsünde duran elimin üzerine avucunu bastırdı, kafamı biraz daha kaldırdım ve gözlerini daha net görebilme isteğiyle ona baktım.

"Bir tuzak kurdun ve ben o tuzağa bir tuzak olduğunu bile bile yürüyorum." Elimi geri çekmeye çalıştım ama Gurur öyle güçlüydü ki bunu yapamadım. "Bunu bana yapmak zorunda mıydın?"

"Sana tuzak kurmadım," dedi. Gözlerini indirmiş gözlerime bakarken ona inanmamı mı bekliyordu? "O gece bir tuzaktı ve o tuzağa yakalandığında yanında ben vardım."

"Reddetmek zorunda hissediyorsun," dedim yavaşça.

"Bunu seninle tartışmayacağım, Zeliha."

Geri çekilmek istediğimde elimi daha sıkı kavradı, dudaklarımdan ıslıklı bir nefes dökülürken kafamı kaldırıp Gurur'a çatık kaşlarımın altında cayır cayır yanan gözlerimle baktım.

"Hava almak istiyorum," dedim kısık sesle. "Bırak."

"Olur, alırız. Birlikte."

"Yalnız kalmak istiyorum."

"Kanında bardaklarca içki dolaşırken mi? Beynini kısıtlı mı kullanıyorsun anlamıyorum ki?" dedi sorar gibi, bu esnada gözlerini de öyle bir devirmişti ki çok küçük bir an için onun oyunbaz bir çocuktan fazlası olmadığını düşünmüştüm. Oysa fazlasıydı. Profesyonel bir şekilde silah kullanıyor, herhangi bir cismi kolayca ölümcül silahlara çevirebiliyor, ustaca bıçak kullanıyordu. Böyle birinin oynayacağı her oyun kanlı olmaz mıydı? Beş yaşlarındaki Zeliha kafasını kaldırıp zihnimdeki karanlık gölgelere ürkek bakışlar atarken, *"O bir asker, öyle biri değil,"* diye fısıldadı güvenle. Ona nasıl güvenirdi?

"Sadece bir an için kendini benim yerime koysana," diye fısıldadım. gözleri dudaklarıma kaysa da saniyelerle yarışırcasına yeniden gözlerime tırmandı.

Buz sıcağı gözleri tenimi yakıyor, ruhuma sızıyor, içime işliyordu ve sanki gözlerini gözlerime diktiğinde zihnimdeki tüm kelimeler çırılçıplak onun yatağına uzanıyordu. Elimi yavaşça geri çektiğimde beni özgür bıraktığını fark etmek, içimde derin bir boşluk oluşmasına neden oldu. O boşlukta bir darağacı vardı; o darağacında sustuğum kelimeleri de asardım, hiç gerçek olmayacak hayalleri de. O darağacı, bana gerçekliği hatırlatan bir morg gibiydi.

Kimseye bir şey hissettirmemek için yüzüme sahte bir gülümseme çizdiğimde, Gurur'un bakışları birden o gülümsemenin donuk çukurlarına düştü ve bedeni buz tutmuş gibi öylece kaskatı kesildi. Dişlerini sıktığını yanaklarına çöken karanlık gölgelerden, elmacık kemiklerinin bir dağ gibi dışarıya doğru duran sivriliğinden anlamıştım. Kirpikleri gözlerinin rengini örten bir perde gibiydi, buna rağmen gözleri gülümsememdeydi.

Elimi yavaşça koluna koydum, avucumun içindeki tüm ılıklığı ona hissettirmek istiyormuş gibi kolunu okşadığımda bakışları dudaklarıma çizilmiş sahte gülümsemeden ayrılarak gözlerime tutundu; yüzü buzun yüzeyi gibi görünse de o buzun hemen aşağısında alevler yükseliyordu. Avucum kolu boyunca aktı, elinin üzerinden geçti ve ondan ayrıldı. Yanından geçerken beni durdurmayacağını biliyordum, kalabalığın ortasından geçmişin yarasını bir kabuk gibi sırtımda taşıyarak geçip gittim.

Mekânın kapısına attığım her adım suyun içine düşüyordu sanki ama ben ne kadar yürürsem yürüyeyim, o su beni içine almıyordu. Attığım her adımda içine girdiğimi düşündüğüm sular yavaşça zihnime doluyor, zihnimde ne kadar kelime varsa yükselen suyun içinde yüzerek son kez zihnimin duvarlarına dokunuyor, sonra da yardım çığlıkları atarak yavaşça boğulup ölüyorlardı.

Kapıdan çıkmamla soğuğun beni karşılaması bir oldu. Kollarımı bedenime sarıp mekânın merdivenlerini indim, sokak kalabalıktan arınmış, sakinliği giyinmişti ama geceyi sabaha bağlayan saatlerde eğlenceyi içinde bir kalp gibi taşıyan mekânların çoğu hâlâ açıktı, müzik sesleri sokağın tam ortasında birbirine tutunuyordu. Sol omzumun üzerinden sokağın diğer ucuna baktım, ileriden aşağıya doğru bir yokuş iniyordu, bu yokuşun bağlı olduğu bir sokak daha vardı, o gece o yokuştan Kestane ile indiğimiz ânı hatırlamak boğazımı düğümledi. Birden kendimi o gece hissettiğimden daha savunmasız hissettim; daha savunmasız ama daha güçlü.

"Böyle olmak zorunda değildi," dedim kendi kendime. "Ama oldu, artık dik durmak zorundasın."

Bakışlarım yavaşça mekânın çaprazında, ışıklardan uzak, karanlığın koynuna uzanmış gibi görünen koltuklara kaydı. Yüzeyi kesin nemli olmalıydı, hava öyle soğuktu ki tüm kumaşını kaplayan soğuğu, dokunduğum an parmaklarımda ıslaklık olarak hissedeceğime emindim. Derin bir nefes alarak koltuklara doğru ilerledim. Sokak lambası sanki burası yasaklı bölgeymiş, karanlık bu noktaya hiçbir ışığı kabul etmiyormuş gibi dökülemiyor, karanlık ile aydınlık tam ortadan bir çizik şeklinde ikiye ayrılıyordu. Ait olmaya başladığım karanlık tarafa geçip tıpkı düşündüğüm gibi nemli olan koltuğun üzerine oturarak derin bir nefes aldım.

Kafam allak bullaktı, dakikalar ise birbirinin üzerine binen ağrı verici damarlardan farksızdı. Birkaç kez mekânın kapısı açılmış, müzik sokağı inletmiş, dışarı çıkan gençler ya birer sigara içmiş ya da mekânın önüne gelen taksiye dut gibi sarhoş hâlde kahkahalar atarak binip uzaklaşmışlardı.

Mekânın kapısı yeniden açıldı ve bir kızın kahkahası tüm sokağı inletti. "Aman Allah'ım, Sercan! İçerideki o kızın telefon numarasını kıçına yazdığını mı söylüyorsun? Bunu nerede yaptırdın?"

Sercan olduğunu düşündüğüm çocuk, "Öyle güzeldi ki, telefon numarasını yazması için istediği her yeri açabilirdim, kusura bakmayın gençler," dedi.

"Zavallısın, seninle dalga geçiyordu kesin!"

"Hayır, eve döndüğümüzde götümdeki numarayı benim için telefonuma kaydetseniz iyi olur!" Kahkahalarla gülüyorlar, bir yandan da taksi çağırmak için bir şeyler geveleyip duruyorlardı. Kollarımı göğsümün üzerinde topladığım anda mekânın kapısı bir defa daha açıldı ve gürültü birdenbire kesiliverdi.

"Buradan gitsek iyi olur," diye fısıldadı kız, muhtemelen Sercan'a sokularak söylemişti bunu.

"Gerilmenize gerek yok," dedi tanıdık gelen bir ses. "Sadece abartmadan, olay çıkarmadan gitseniz iyi olur." Bu ses kesinlikle Ufuk Arslan'ın sesiydi. Komiser Ufuk Arslan. Sertçe yutkunup oturduğum yerden kayıklarak uca yaklaştım, bir şeyler duyabilme ümidiyle nefesimi tuttum.

"Biz gidelim bence de," dedi kız kısık sesle.

Sercan, "Ceplerimi arayabilirsiniz komiserim, kesinlikle mal yok," dedi alayla ama sonra Ufuk ona öyle bir bakış atmış olacak ki, Sercan birden sessizliğe gömüldü. Çok geçmeden taksinin sesini duydum. Aracın kapıları kapanırken anlık bir sessizlik oluşmuştu.

"Şu aptal ergenlere biraz olsun tahammülüm yok," dedi tok bir kadın sesi, çekici sesin sahibinin kim olduğu açık ve netti. Cenan Kaplaner.

"Burası sana göre değil, Cenan," dedi Ufuk, sesi sıkıntılıydı. "Bu şekilde ona yaklaşamazsın, sadece onun gözüne batmaya başlarsın. Kim derslerine girdiği bir öğretmenin, özellikle de Ankara'nın en bilinen avukatı olan bir öğretmenin gecenin bu saatinde, bu ergen dolu kutuda eğlendiğine inanır ki?"

Siktir, benden bahsediyorlardı. Kalbim birden yakalanma korkusuyla hızla çarpmaya başlasa da kanımdaki alkol ağır bastığından mıdır bilinmez sakince bacaklarımı birbirine bastırıp, alt dudağımı ısırarak yere devrilerek büyüyen gölgelerine baktım. Cenan, saçlarını geriye doğru atıyordu, Ufuk ise ellerini ceplerinin içine sokmuştu.

"Zeliha çok zeki bir kız," dedi Cenan düşünceli bir sesle. "Onunla ilerlersem sana tahminlerimin ne kadar doğru olduğunu kanıtlayabilirim."

İsmimi onun ağzından duymak, damarlarımın içinde keskin buz sarkıtları yüzüyormuş gibi hissettirmişti. Ufuk öksürdü, ardından gölgesinden gördüğüm kadarıyla avucunu ensesine götürdü.

"Aptal bir veteriner için bu kadar uğraş vermen anlamsız. Hem Zeliha çok normal davranıyordu, o bir güzel sanatlar öğrencisi değil, bir hukuk öğrencisi. Oyunculuğu o kadar iyi olamaz. Özellikle de damarlarında o kadar çok içki dolanıyorken."

"O benim öğrencim," dedi birden Cenan. "Onun kahverengi gözlerinde neler gördüğümü bilsen, aklını kaçırırdın. Ufuk, sana söyledim. Zeliha beni sonuca götürecek ve o göt veteriner umurumda bile değil, anladın mı? Beni Hakan Basri Şenkaya sonucuna ulaştırabilecek tek kişi Zeliha."

"Ne zaman Hakan Basri Şenkaya'nın hayalet bir kahraman olduğunu kabul edeceksin, Cenan?" Ufuk, sıkılmış gibi ofladı. "Bak, Zeliha sadece yirmi üç yaşında küçük bir kız çocuğu, Hakan Basri Şenkaya'yı hayatında bir defa bile görmediğine o kadar eminim ki. O herifi ben bile görmedim."

"Ama ben gördüm!" Cenan irkilerek etrafına bakıp, Ufuk'a yaklaştı. "İçeride öğrencim ve arkadaşlarıyla eğlenen heriflerin tamamı onun timinden."

Ufuk dişlerini sıkıp, Cenan'ın kolunu kavrayarak fısıldadı. "Devlet için Hakan Basri Şenkaya'nın altın değerinde olduğunu, onun için hepimizi harcayabileceklerini biliyor musun? Neye, kime kafa tutuyorsun? Diyelim ki bu bir cinayet, ki ortada bunu gösteren bir delil bile yok, rüyanda mı gördün katili? Nasıl bu kadar eminsin, Cenan?"

"Bir daha sakın kafana göre koluma dokunma," dedi Cenan, Ufuk'u sertçe itti, o koca siyah gözleriyle adamın gözlerine bakarken ölümü harelerinde taşıyor olmalıydı. "Ben bu her tarafından gül fışkıran göt kadar şehre boşuna gelmedim, Uğur!"

Yüreğimdeki korku her ne kadar büyük olursa olsun hiçbir şey hissetmiyormuşum gibi bir heykelden farksız oturmuş onları dinliyordum.

"Kimse bu kadar profesyonel intihar edemez. Hiçbir katil işini bu kadar profesyonel halledemez. Hakan Basri Şenkaya'yı ben tanıyorum, sen değil. Devletin ilah gibi gördüğü o herifin aslında kim olduğunu benden başka kim bilebilir?"

"O adama hissettiğin tek şey öfke mi?"

Cenan sustu, Uğur da bir süre sustu.

"Bana anlatmadığın şeyler var, üzgünüm ama sana yardım edemem," dedi Ufuk sonunda ellerini havaya kaldırarak. "Yıllar önce kulağıma çalınan hiçbir şeyi senin ağzından duymadım. Ben konuyu dahi

bilmiyorken senin bu denli emin olman bendeki dengeleri değiştirmez Cenan."

"O veteriner bozuntusunun evine girip araştırma yaptınız mı? Hayır. Neden?" Cenan'ın bu sorusu kalbimi yerinden hoplatmıştı. "Bu adamın sicilinden başka neyini biliyoruz? Belki bir günlüğü, bir ajandası, ne bileyim bir şeyler karaladığı bir bilgisayarı var ve günler geçmiş olmasına rağmen neden gidip evini aramıyorsunuz?"

"Adamın kaldığı ev, kullandığı bilgisayar, eşyalar kendisine değil arkadaşına ait, izin çıkmadan bunu yapamam," dedi Ufuk.

"Bu çok saçma, Ankara'da işler böyle yürümez. Burada gül kokusundan mı bu kadar umut dolu bakıyorsunuz?" Cenan, artık daha sert konuşuyordu. "Yarın o bilgisayarı bana getir, sana yemin ederim bir şeyler bulacağım. İntihar edip etmeyeceğini kanıtlayacak bir şeyler bulacağım."

"Bunu yapamam," dedi Ufuk. "Bu suç."

"Umurumda bile değil," diye mırıldandı Cenan.

Bir hışırtı duyunca irkilip göz ucuyla arkama baktım, mekânın çöplerinin dışarıya taşındığı büyük, siyah demir kapı açık duruyordu. Omzumun üzerinden kapıya doğru bakmaya devam ettim. Müzik sesi aniden çoğaldığı için konuşmalar kesilmiş, Cenan bir taksi bulmak istediğini söyleyerek mekânın önünden ayrılmıştı. Demir kapıdan dışarı çıkan kişinin Gurur olmasını beklemiyordum ama içim birdenbire ferahlamıştı onu görünce. Parmaklarını kendi dudaklarına bastırdı, susmamı istiyordu, başımı sallamakla yetindiğimde adımları ağır ağır bana doğru düşmeye başlamıştı.

Ufuk'un telefonla konuştuğunu duysam da algılarım bilgisayara saplı kaldığından gözlerimi Gurur'dan çekmeden başımı iki yana sallayarak, "Hemen konuşmalıyız," diye fısıldadım. Yavaşça başını salladı, keskin çenesiyle arkasında duran büyük plastik çöp kovalarını işaret edip sırtını dönerek aksi yönde benden uzaklaşmaya başladı. Oturduğum yerden çıt çıkarmadan kalkmak için avuçlarımı soğuktan ıslak hâle gelmiş koltuk kollarına bastırıp yavaşça doğruldum. Başım her ne kadar dönüyor olsa da bilincim zihnimin kıyılarında dimdik duran, dalgaların önünü kesen bir kaya gibi olduğu yerde beni bekliyordu.

Gurur, çöp kovasının önünde dikiliyordu, tam arkasından geçip bakışlarımı sokağın diğer ucuna çevirerek, "Neler duydum tahmin bile edemezsin," diye fısıldadım.

"Bir şeyler duyacağını bildiğim için buradayım," dedi sadece. Bana değil, çöp kovasına bakıyordu.

"Veterinerin bilgisayarını istiyor Cenan. İntihara meyilli olup olmadığını araştırmak için adamın hangi sitelerde takıldığını, dosyalarını falan kontrol edecek kesin. Üstelik henüz izin çıkmadığı için bilgisayara erişim sağlayamıyorlar," dedim heyecanla ama Gurur'un bundan haberi varmış gibi dudağının kenarı yukarı büküldüğünde kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "O bilgisayarı ele geçirmezsek ebemize neler yapabileceklerini biliyor musun? Cenan bu kez peşimizi asla bırakmaz. Benden bahsetti. Bizden şüpheleniyor."

Bana doğru dönüp, başını omzuna yatırarak göğsümü iki büklüm eden bakışını takındı.

"Seni beni tutabilecekleri bir maşa olarak kullandıklarının farkında değil misin?" diye sordu yavaşça, duraksayıp ona anlamadığımı belli eden gözlerle baktım. Gurur, huzursuz, tehlikeli bir gülümsemeyle bana baktığında kalbim artık korkunun esiri olmuştu. "Dışarı çıktığını biliyorlardı, Zeliha."

"Ne?" diye fısıldadım.

"Korku. Korku insana yapmaması gereken şeyler yaptırır. Ve o kaplan hafızalı kadın, bir insanı nasıl korkutacağını biliyor." Bana doğru bir adım atınca göğsümün içindeki kalp yerinden oynadı. "Korkup o eve gitmemizi, bilgisayarı almamızı istiyorlar. Belki de içine bakmamızı. Ama bir şekilde o eve gideceğimizi umut ediyorlar. Aptal mısın? Bir insanın intihara meyilli olup olmadığını girdiği sitelerden anlayamazsın. Her insan evinde elbet bir kez bile olsa cinayet videoları izlemiştir, intihar ile ilgili şeylere denk gelip araştırmıştır."

"Anlayamıyorum..."

"Bence ara sıra beyninin şartellerini indiriyorsun," dedi.

"Ama haklı olabilirler, ölümle sonuçlanan intihar vakalarında bilgisayarların arama geçmişleri kontrol edilir," dediğimde bana düz düz baktı.

"Bunu çoktan yaptılar," dedi. "Amaçları beni olmasa bile seni o eve çekmek."

"Neden?"

"Emin olmaya ihtiyaçları var da ondan."

"Ama ya..."

"Aptal olma," dediğinde soğuk parmaklarını yanağıma sürttü, bir adım geri çekilip gözlerimi kaldırarak ona baktığımda başım gerçek-

ten pervane gibi dönüyordu. "Yarın o kaplan hafızalı kadının karşısına gideceksin ve benim çita olduğumu unuttuğunu ona hatırlatacaksın," dedi alaycı bir sesle, kalbim gümbür gümbür çarparken kaşlarım çatıldı. "Ondan daha hızlı koşuyorum, Zeliha."

"Ben..."

"Gidip ona onu duyduğunu, Hakan Basri Şenkaya'yı tanıdığını ama söylediklerini anlamadığını söyleyeceksin," dediğinde ona kocaman gözlerle baktım. "Çok sarhoştun, burada oturuyordun ve onları duydun, korku ve paniğe kapıldın, hiçbir şeyi anlayamadın. Hakan Basri Şenkaya'yı tanıyorsun, bizim başımız olduğunu biliyorsun ve gizli bir bilgi olduğu için onu herkese benim abim olarak tanıtıyoruz. Bunları söyleyeceksin. Ve o da elinde olmadan sana karşı güven kazanmaya başlayacak. Tıpkı bir ceylan yavrusu gibi, kaplanın içindeki şefkati dışarı vurabilirsen, o koca dişlerini sana geçirmek yerine seni korumak için kullanacaktır."

"Hakan Basri Şenkaya'dan bahsettiğini nereden biliyorsun?" diye sordum güçlükle yutkunurken.

"Bir oyuna kalkışırsa, inanman için zehri önce ağacın köküne bırakır. Sen, ben ve diğerleri onun için bir ağacız ve kökümüz de Muşta." Yamuk bir şekilde gülümsedi. "Beni boşa atma, Matmazel Sarhoş."

"Neden duyduğum anda ortaya çıkmadığımı sorgulayacaktır."

"Duyduğun anda Cüneyt Arkın gibi ortaya atılsaydın, işte o zaman korkunun ilk reaksiyonunu gösterdiğini düşünürdü."

"Nasıl bu kadar zeki olabilirsin?"

Kaşlarımın ortasındaki yarık da bunu sorguluyor gibiydi. Gurur, böbürlenerek güldükten sonra kollarını geriye atıp esneme hareketi yaptı. Kafamın içi karman çormandı, bu yüzden ona öylece bakmaktan ileriye gidebildiğim söylenemezdi. Öyle de böyle de Cenan beni bir tuzağın içine çekmeye çabalıyordu. Az daha Ufuk'un bana inandığını bile düşünecektim. Kahretsin! Bu işte yalnız değildi. Birden kandırılmanın etkisiyle içim öfkeyle dolup taştı. Onun için iyi herhangi bir duygu besleyeceğime kesinlikle inanmıyordum. Beni bir fare gibi görmüş, kurduğu kapanın içine koyduğu bir parça peynirin kokusunu takip ederek o kapana gireceğim anı beklemeye başlamıştı.

Çok küçük bir an için bana bakan gözlerinde gerçekten güvene rastlayabileceğimi düşünmek öyle büyük bir aptallıktı ki.

"Bir çakal çıkmazındayız, Zeliha," dedi Gurur bana iyice yaklaşıp, sınır ihlali yaparak kokusunu içime taşırken. Yavaşça yutkunup kafamı kaldırarak uzun adama baktım. "Ya elimi tutarsın, seni çıkışa götürürüm. Ya da elimi bırakırsın, çıkışı bulan tek kişi ben olurum ve arkama bile bakmam."

Arkasına bile bakmayacağını zaten biliyordum. Başımı aşağı yukarı salladım, boğazım acıyor, başımın içi mahşer yeriymiş gibi yanıyordu. Gurur bir adım daha atınca, bir adım gerilemek zorunda kaldım ama bu onu durdurmadı, bir adım daha attı. Kokusu yüzüme vuran soğuk gibiydi, tenimi saran soğuk gibiydi, içimi kaplayan soğuk gibiydi; karlı bir gece gibiydi. Sırtım arkamızda kalan karanlık duvara yaslandığında birden afallayarak kafamı kaldırdım ve beni duvar ile arasına sıkıştıran adamın arkasına aldığı ışık yüzünden karanlığa gömülmüş yüzüne öylece baktım.

"Senden çok şey istemiyorum," dedi, nefesi yüzüme çarpınca hafif bir alkol kokusu soludum, kirpiklerim gözlerime ağır geliyordu. "Cenan'ı ihanet edecek kadar sev, bana seni sırtından vursam bile âşık ol."

"Sana âşık olmayacağım," diye fısıldadım, sesim çatlamıştı. Ona âşık olduğumu düşünmek bile kalbimin kan kusmasına neden oluyordu.

"Ve bir şey daha istiyorum," dediğinde yutkundum. "Kendini bana âşık olmayacağına inandırırsan, kimseyi bana âşık olduğuna inandıramazsın. O yüzden bu düşünceyi unut. Çünkü çakallarla dolu bu çıkmazı atlatabilmenin tek yolu benim."

"Beni çıkmaza sokan sensin, o yüzden kılımı kıpırdatmasam bile beni bu çıkmazdan çıkarmaya mecbursun," dedim çenemi dikerek. Gözlerim onun sırtına vuran ışıkları içine almıştı. Bana baktığını bilsem de buz sıcağı gözlerini göremiyordum. Yine de bakışları ölüm kadar ağırdı. "Ama yine de yapacağım," diye fısıldadım, Gurur'un duraksadığını hissedebilmiştim. "Mecbur olmasam da senin arkanı kollayacağım ve sen bunun karşılığında kendini bu güneşin altında yakacak bile olsan beni gölgeye ulaştırmadan yanmayacaksın."

"Bencilliğini sevdim," dedi tehlikeli bir fısıltıyla. "Ama Zeliha, ben yanarsam seni de yanımda yakarım."

"Yakamazsın," dedim. "Ben nasıl sensiz çıkışı bulamayacaksam, sen de bensiz ne yaparsan yap bu şeyin içinden çıkamayacaksın."

Göremesem de dudağının kenarının yukarı büküldüğünü fark ettim. Mekânın çıkış kapısının açıldığını duydum. Çok geçmeden Çolpan,

"Nereye kayboldular?" diye sordu, bir yandan da yüksek sesle kahkaha atan Gaye'yi susturmak için Hüsrev'e sesleniyordu. Bedenim ateş hattındaymış gibi gerildi, geri çekilmek istedim ama Gurur beni kolumdan kavrayınca hareket yetim tıpkı düşünce yetim gibi bir anda infaz edildi.

"Bizi arıyorlar," dedim. "Çıkmalıyız."

Parmaklarını kaldırıp birden dudaklarımı parmaklarının arasına kıstırmasını gerçekten beklemediğimden ağzımın içinden hafifçe inledim, Gurur'un gırtlağından yükselen gülme sesini duyunca kaşlarım çatılmıştı. Büyük, soğuk parmaklarıyla dudaklarımı sertçe ezerken içimde anlam veremediğim bir his göğsüme doğru ilerliyordu. Uzun süre dudaklarımı sıktı ve sonra dudaklarımı bıraktı; dudaklarım uyuşmuştu.

"Yeterince kızarmıştır." Burnumun ucuna vurdu. "Bu karanlıkta öpüşmekten daha fazlasını yaptığımızı düşünmelerini istemezsin, o yüzden ilgiyi dudaklarına yüklüyorum. Hoyratça öpüştüğümüze inanmalılar, sevgilim..."

"Tam bir hıyar gibi davranıyorsun," dememle, ağzının ortasına sert bir tokat yapıştırmam bir oldu. Avucumdaki uyuşma büyürken, gölgelerin arkasına saklanan korku, başını dışarıya doğru uzattı; kalbimin atışları sanki yaşamın son adımlarını atıyormuşum gibi ağırlaştı. Ona vurmuştum! Gurur Mert Çalıklı'nın tam ağzının ortasına tokadı geçirmiştim!

"İşte şimdi öpüştüğümüze inanırlar," diyerek omzumla onu iterken korkudan altıma işeyebilirdim, "sevgilim."

Sadece birkaç adımda beni yakalayabilir, beni o lanet duvara geri yapıştırabilir, hiç beklemediği anda ağzının ortasına indirdiğim tokadın hesabını sorabilirdi. Ama lanet olsun ki içime doluşan o korku hissinin aksine bir şey daha hissediyordum: Tatmin olmuştum. Onun koca ağzına vurmayı hep istemiştim, bu istek sonunda gerçeğe dönüştü ve Allah şahitti ki, ona vurmak, koca paket cipsi açıp en sevdiğim dizinin yeni sezonunu izlemekten daha keyifli hissettirmişti.

Ve biliyordum ki, hemen mekânın önünde bizi bekleyen kalabalık bir arkadaş grubumuz olmasaydı, o tokadın acısını fena şekilde çıkarırdı.

Kendimi ışığa attığım an, Gurur'un donduğu yerde bilgi akışını beynine geri yüklemeye çalıştığını biliyordum. Beni ilk fark eden Gaye oldu, Hüsrev'in kollarının arasında, aldığı alkolün etkisiyle beyaz yanaklarına kan oturmuştu ve karanlıktan çıktığımı görür görmez gözlerini kısıp, kaşlarını indirip kaldırarak, "Nerede olduklarını buldum!" diye bağırdı.

aklından geçenlerin boş zamanlarında çizdiği Hentai türündeki resimlerle eşleştiğine öyle emindim ki.

Ayça, "Karanlıkta ne halt yiyorsun?" diye sordu, bir el bu soruyla doğru orantılı olarak sertçe belimi kavrayıp bedenini bedenime yaslayınca nefesim kesildi. "Ne halt yiyordunuz daha uygun bir soru olacak sanırım," dedi Ayça.

Gurur, beni tehditkâr bir şekilde kendine çekip, bedenini bir silahmış gibi bedenime yasladığında sertçe yutkunup utangaç bakışlarımı Ayça'dan uzaklaştırdım. Ağzının ortasına indirdiğim tokat, zaten kan rengi olan dudaklarını daha da koyulaştırmış olmalıydı. Bu tokadın bedelinin ağır olacağını beden diliyle bana anlatan Gurur'un güçlü parmakları belime öyle bir saplanmıştı ki, belimde duran parmakları değil de etimi delip geçmiş bıçaklardı sanki.

"Hey, onları utandırıyorsun!" Bunu söyleyen bana biraz evvel seviştiğime eminmiş ve eve gittiği an çizim bilgisayarını açıp bunu resmedecekmiş gibi bakan Gaye'den başkası değildi. "Hüsrev artık beni karanlıkta sıkıştırmıyor bile. Çok heyecanlı..."

Hüsrev yavaşça öksürüp, "Bir daha abartmana izin vermeyeceğim," diye homurdandı. "Sarhoş kedi seni."

Yener hain hain sırıtıyordu, biraz alkollü olduğu her hâlinden belliydi. "İmreniyorum sana kanka," dedi Gurur'a. "Bütün gece kızgınlıktaki bir erkek köpek gibi Adnan'ın bacağına kerkindim."

"Pislik," diye homurdandı Ayça.

"Aptal adam," dedi Adnan, Yener'in kafasına sertçe vurarak. Onları bir ceviz ve ceviz kıracağı olarak hayal etmeme neden olan bir görüntüydü bu. "Bayanların yanında nasıl konuşman gerektiğini öğretemedim sana. Gidip oğlumla ilgilenmem gerekiyorken bütün gece senin peşinde süründüm." Büyük elini aniden alnına koyunca irkildim. "Bayan Simi'ye ona yaş mama getireceğim konusunda söz vermiştim. Hâlâ uyumayıp koridorda beni beklediğine eminim, eğer elim boş gidersem bütün hafta koridora kakasını yapacaktır. Açık bir market bulmalıyız Yener, gel oğlum."

"Kuçu kuçu da deseydin," diye homurdandı Yener. "Gel oğlum diyor, bir kere de güzel bir dişi geçerken tut kıs kıs desen keşke, Adnan."

Gurur, belime parmaklarını biraz daha bastırınca nefesim kesildi ama renk vermemek için ona doğru yaslanıp alt dudağımı dişlerimin arasına hapsettim. Onunla yalnız kalmamalıydım, bir an önce arkadaş-

larımın peşine takılmak, bir taksiye atlayıp eve dönmek istiyordum ama içimden bir ses işlerin bu şekilde yürümeyeceğini söylüyordu. Aklından ne geçiyordu?

Ayça, "Eve gidelim, üşümeye başladım," dedi.

Devran, "Benim uğramamam gereken bir yer var," dedi. "Güzel bir geceydi."

Yener, "Birileri kaçak bina dikmeye gidiyor galiba," dedi alayla kaşlarını indirip kaldırarak.

Devran gergin bir bakış atıp, "Bütün gece Adnan'ın bacağına kerkinmekten başka bir şey yapmayanın aklının fikrinin buralarda olması normal," dedi. "Odaya döndüğümde o ayakların yataktan aşağı sarkmış olursa onlardan bir fiyonk yaparım."

"O son sarışını kaçırmayacaktım," diye iç çekti Yener.

Devran'ın gidişini izlerken bile Gurur'un parmakları belimdeydi. beni bırakmadığı her saniye, içimdeki alevler yükselerek cesaretimi tutuşturmaya başlıyordu. İçimde parlayan son cesaret parçası da alevlerin esiri olduğunda, Ayça sonunda gözlerini devirerek, "Çolpan, binelim bir taksiye gidelim, bu çillinin bizimle geleceği yok," diye söylendi. Tam aksini söylemek istediğimdeyse Gurur bunu hissetmiş gibi parmaklarını belime daha sert bastırdı. "Daha fazla içip sarhoş olmuyorsun, ona göre," dedi Ayça ve gözlerini Gurur'a çevirdi. "Sabah arkadaşımı tek parça görmek istiyorum. Yüzünü ezberime aldım, onun başına bela açarsan ömür boyu üzerine çöken karanlık gölge olurum."

Çolpan ve Ayça bir taksi bulmak için bizden ayrıldıklarında, Hüsrev de hâlâ kahkahalarıyla sokağı birbirine katan Gaye'yi onları bekleyen taksiye doğru yürütmeye çalışıyordu. Gaye öyle çok sarhoştu ki, hangi ara bu kadar içtiğini bile anlamamıştım. Evet, Gaye sarhoş olduğunda gerçekten kendini kaybeder, bir süre sonra da her tarafa kusmaya başlardı; gördüğü her yabancıya sarılmasından bahsetmek bile istemiyordum. Yener, Gaye'nin arkasından dehşetle bakıyordu.

"Sarhoş olunca buna dönüşen kızlardan Allah bizi korusun," dedi Yener korkuyla. "Bu kesin taksiye bir kova kusar." Kollarını bedenine sarıp titredi. "Ürperdim..."

"Başlatma ürpermene, sapık adam. Yürü. Gidiyoruz." Adnan, Yener'i yakasından tutup çekince, Yener gözlerini devirdi. "Bir ihtiyaç var mı, kardeşim?" diye sordu Adnan, Gurur'a. "Ben Bayan Simi'nin yaş

mamasını alacağım, sonra da bu ırz düşmanını odasına kadar bırakıp şehirdeki bayanları tehlikeden uzaklaştırmış olacağım."

"İnciniyorum, Adnan."

"Kes sesini, namussuz adam."

"Benim de duygularım var, emekli yarbayın genç karısıyla silah deposunda basıldım diye neden bana şerefsiz muamelesi yapıyorsunuz, içim hiç mi çekmiş olamaz?" Dehşet içinde Yener'e baktım.

"Sadece o mu lan? Astsubay Rıza Koçhan'ın kızıyla da basıldın..."

"Dur dur," diyerek onları durdurdum. "Anlatma, Adnan."

"Özür dilerim Bayan Yenge ama sizi uyarıyorum, arkadaşlarınızı bu kırmızı bültenle aranan sapıktan uzak tutun."

"Zeliha yengemin arkadaşları benim de arkadaşlarımdır."

"Hadi oradan, adi adam," dedi Adnan.

Yener kafasını kaldırıp kendinden uzun olan Adnan'a kur yapar gibi bakarken, "Efendim hayatım?" diye sordu.

"Bu konuşma burada bittiyse artık gitsenize," dedi Gurur, onu görmesem de gözlerini devirdiğini hissetmiştim. "Zeliha ve benim işimiz var."

Yener kolunu kaldırıp, kendinden uzun olan Adnan'ın omzuna koydu. "Nasıl işler mesela?" diye sordu o pozisyonda.

"Sadece git, Yener," dedi Gurur, sesi her ne kadar ifadesiz olsa da Yener birden ciddileşerek kolunu Adnan'ın omzundan indirip başını salladı. Bu değişim içimdeki kuşkunun büyümesine neden oldu.

"Ben eve gitmek istiyorum," diye fısıldadım, gözlerim direkt Adnan'a kaydı çünkü burada bana biri yardım edebilecekse, bu kesinlikle bu koca adam olurdu. Adnan'ın koyu renk gözlerinin gölgesi gözlerime düştüğü an, ona yardım istiyormuş gibi dikkatle bakmıştım.

"Gurur," dedi Adnan gözleri benden ayrılıp arkadaşına çevrilirken. "Kızı eve ben bırakırım."

"Onu eve bırakacağımı nereden çıkardın, Çivi?" Gurur'un sesindeki soğuk fırtına, cesaretimi altında saklayan zayıf çatıyı tek bir hamleyle uçurdu.

"Burada olmak istemiyor," dedi Adnan, sesi sakindi, Yener ise hiçbir şey söylemeden ikisini izliyordu; bana değil, arkadaşlarına bakıyordu.

"Zeliha'nın neyi isteyip neyi istemediğiyle niye ilgilenesin ki?" Gurur'un sesinde soğuk bir zincir vardı, kelimeleri ne zaman bir adım atsa,

o zincir yerde sürüklenerek ürkütücü sesler çıkarıyordu; tehlikenin attığı adımlar gibiydi.

"Neden bu saatte seninle kalsın ki? Onunla bir işin varsa bunu gece de halledebilirsin."

"Bu neden seni ilgilendiriyor, Çivi?"

Gurur, parmaklarını belime bastırdı. Şimdi Adnan'ın gözleri bendeydi. Aralarında benim seçemediğim ama Yener'in net bir şekilde görüp kendini geride tuttuğu bir gerginlik vardı. Sanırım indirdiğim tokadın bir bedeli olacaktı, bunu düşünmek bile bileklerimin altında çağlayan nabzın dalgalanarak sersemlemesine neden oluyordu.

"Kız senden korkuyor," dedi Adnan ciddiyetinden ödün vermeden. "Ve gitmek istediğini söylüyor. Hayatı yeterince mahvolmamış gibi bir de onu korkutamazsın. O senin oyuncağın değil."

"Ne zamandan beri oyuncaklar sahiplerini tokatlıyor?" Gurur'un sorusu tenimde bir ölüm gibi kabardı, bakışlarımı Adnan'dan ayırmadım ama Yener birden ellerini ağzına kapatmış, gülmeye başlamıştı.

"Siktir!" diyordu gülerken. "Seni tokatladı mı? Ne? Bu el kadar kız seni tokatladı, öyle mi?"

Adnan ve Gurur aynı anda, "Yener, çeneni kapat," dediler.

"Gurur, ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorum," diyen Adnan'dı, ellerini çenesine götürüp gergin bir şekilde çenesini kaşıdı. "İşleri daha da bombok mu etmek niyetindesin?"

"Peşimizdeler, Çivi," dedi Gurur, bu gerçek birdenbire Gurur'a indirdiğim tokattan daha ağır bir yumruğu kalbime indirmişti. "Şüpheli listesinin başındayız. Muşta ve ekibi olarak. Bu kızı gözümün önünden ayıramam, bu onun da senin de bizim de felâketimiz olur. Bora'yı düşünmek zorundasın. Ben de kendimi düşünmek zorundayım."

Yener birden, "Aranmaktan mı bahsediyorsun?" diye sordu, sesindeki şaşkınlık ölü toprağını elleriyle kazıp dışarı uzanmış bir cesedin beyaz elleri gibiydi.

Adnan sessizdi, sadece arkadaşına bakıyordu. Ne düşündüğü o kadar belirsizdi ki, onu saatlerce izlesem bile ne düşüncelerine ne de şu an hissettiği duygulara yaklaşamazmışım gibi hissediyordum.

"Beni duydunuz." Gurur parmaklarını belimden çektiği an uzun zaman sonra ilk kez rahat bir nefesi ciğerlerime doldurabildiğimi fark ettim. "Sizin veya onun yapacağı en küçük hata, hepimizi ipe götürür. Cenan sandığımızdan daha zeki bir kadın. Bugün ilk yemini ortaya attı

ve eğer zamanında burada olmasaydım, balık yemin kokusuna gidip oltanın ucuna takılacaktı." Beni işaret ettiğini, tüm gözlerin bana dönmesiyle anladım. Başımı önüme eğip, yeterince zeki olmamanın getirdiği mahcubiyet duygusuyla sertçe yutkundum. Ne bilebilirdim ki? Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Yener, "Cenan denen kadın bu işin peşini bırakmayacak," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Bizi neye sürüklediğinizin farkında mısınız?" Yargılamamak için kendini sıktığı apaçık ortada olsa da bir yanını saran tedirginliği göstermekten çekinmiyordu Yener. Adnan ise sadece düşüncelerle örülmüş bir duvar gibi öylece bizi izliyordu.

"Cenan bu işin peşini yalnızca Zeliha'yı severse bırakacak," dedi Gurur. "Zeliha ile arama girmeyin çünkü öyle ince bir ipin üzerinde yürütüyorum ki onu, eğer tutmazsam düşecek ve düşerse arkasından kahramanlık gösterdiğiniz için değil, yakalandığınız için atlamak zorunda kalacaksınız."

"Gurur haklı," dedi Yener, Adnan'ın kalın kolunu kavrayarak. Gözleri beni buldu. "Üzgünüm Zeliha, kişisel algılama ama Adnan'ın küçük bir oğlu var. Bora'nın Adnan'dan başka kimsesi yok ve temizliği Adnan yaptı. Beni anlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum," diye fısıldadım.

Adnan, "Bu seni kollamayacağım anlamına gelmez," dedi beni yatıştırmak istiyor gibi. "Bir oğlum var ama bir kızım da olabilirdi ve sen savunmasız küçük bir kızsın." Bakışlarını ecele çeviriyormuş gibi Gurur'a çevirdi. "Bir daha onu bezden bir bebek gibi sarstığını görürsem, Zeliha'nın üzerinde yürüdüğü ipi ben sallarım ama düşen Zeliha olmaz, Gurur."

"Bir oğlun var," dedi Gurur. "O ipi değil sallamak, dokunamazsın bile."

"Bora bir kızı öylece bırakan bir babası olmasını istemezdi," dedi Adnan sertçe. "Ve sen ne kadar kardeşim olursan ol, yıllardır gördüğüm bir hatan olduğunda seni uyarmadan durmadım. Gerektiğinde seni durdurdum. Yine durdururum. Benim doğrularıma savaş açma."

Gurur, başını iki yana salladı. "Ona zarar vermeyeceğim, sadece işimiz var, hepsi bu."

"Telefonum her zaman açık," dedi Adnan gözlerini Gurur'dan çekmeden ama bu cümleyi bana kurduğunu biliyordum. "İyi geceler."

"Vay canına," dedi Yener başını sallayarak kafasını kaldırmış Adnan'a bakarken. "Kadın olsaydım bana yeni bir kükot borçlu olurdun çünkü muhtemelen şu an ıslaklıktan erimiş olurdu."

İkisi mekânın önünden ayrılana kadar olduğum yerden bir adım bile kıpırdayamamıştım. Kanımda hüküm süren alkol her geçen saniye biraz daha geri çekiliyor, artık baktığım yerde gördüklerim soyutluktan çıkarak somuta dönüşüyordu. Bir süre biçimli ensesini izledim, önümde durmuş sadece bekliyordu ve bu bekleyiş ne kadar sürecekti bilmiyordum.

"Üzgünüm," diye fısıldadığımda bunun sebebi üzgün olmam değil ondan ürkmüş olmamdı. "Sana isteyerek vurdum ama o ânа geri dönsem bunu yapmazdım."

"Bana vurman umurumda bile değil, anladın mı? Kompleksli gibi mi duruyorum?" diye sordu sertçe. "O küçük ellerinle bana attığın bir tokat yüzünden seninle ödeşmek isteyecek değilim. Beni takip et."

Hiçbir şey söylememe fırsat vermeden yürümeye başladığında aslında şaşkındım ama adımlarım onun sesinden duyduğu kelimeler tarafından çözülüp yere düşmeye başladı.

Saat kaçtı bilmiyordum ama gökyüzü hâlâ zifir kadar karanlık olduğuna göre güneşin doğumuna oldukça zaman olmalıydı. Fırar ederek yanaklarıma dökülen kahverengi saçları kulağımın arkasına tıkıştırdığım sırada aracının önünde duruyorduk. Nereye gideceğimizi, ne yapacağımızı bilmediğimden ekstra gergin hissetmem gerekse de alkolün sırtımı sıvazlayan ellerini hâlâ tenimde hissettiğimden biraz daha rahattım. Gurur telefonunu açtı, bir numara tuşladı ve ardından telefonu kulağına götürürken bakışlarım omzumun üzerinden sokağın başındaki varillere kaydı. Büyük varillerin içinde saatler önce harlanarak yanan alevlerin geride bıraktıkları tek şey kalın duman tabakaları olmuştu.

"Sana bahsettiğim yere gidiyoruz," dedi telefonun diğer ucunda onu bekleyen kişiye. Kaşlarımı çatıp ona bakmadım, onu dinlemediğimi, ilgilenmediğimi düşünmesini istiyordum ama içimdeki merak mezarlığı yeni cenazeler istiyormuş gibi düşüncelerin derin çukurlar kazmasına izin veriyordu. "Çivi'ye bile söylemedim. Arkamdan temizliğe gelmesini istemiyorum, onu daha fazla bu olayın içine çekemem. Bora'nın ondan başka kimsesi yok."

Her ne kadar bencil götün teki gibi görünse de aslında öyle olmadığını içten içe zaten biliyordum. Gözlerimi ileride yanan sokak lambasının

altına aldığı sokaktaki aydınlığa diktim, derin bir nefes aldığımda artık içimde bir duygu daha kulaç atıyordu: Anlayış.

"Halledemeyeceği bir şey olduğunu sanmıyorum, her şey benim kontrolüm altında olacak. Dediğini yaptı, bizi başka bir yere çekmeye çalıştı ama asıl yerden kendi bile bihaber. Muhtemelen bu gece olanlar patlak verse bile şüpheli listesinin sonunda olacağız." Konuştuğu kişinin sesi cızırtılı gelse de o gür sesin cızırtıyla kaybolan kelimelerine rağmen Basri abiye ait olduğunu fark etmiştim. Ellerimi ceplerime koyup umursamaz görünmeye çalışarak ona baktım. Parmaklarını aracın tavanına vurarak ritim tutuyor, bir yandan da beni izliyordu. Sanki karşı taraf onu görebilirmiş gibi başını salladı. "Bok etmeyeceğim."

Derin bir nefes almasıyla telefonun kapanırken çıkardığı sesi işittim. Kapatan karşı taraf olmuştu. Tekrar yüzüme düşen kahverengi saç tellerini kulağımın arkasına iterek, "Konuştuğun Muşta'ydı, değil mi?" diye sordum, bunu öğrenmem bir sorun teşkil etmiyormuş gibi onaylarcasına kafasını aşağı yukarı salladı. "Peki nereye gidiyoruz?"

"Alkolün seni daha sakin biri hâline getirmesinin ekmeğini yiyebileceğimiz bir yere," dedi sarsılmaz sesiyle, yüzünün dikenleri geri çekilmişti. Anlamadığım için kaşlarımı çatınca gözlerini devirdi. "Öf ya, binsene işte şu arabaya."

Öfkelenmek istesem de içimdeki öfke ateşi sönmüş gibi bunu başaramadan öylece ona baktıktan sonra kapıyı sertçe açıp ön yolcu koltuğuna yerleştirdim yorgun bedenimi. O kadar durulmuştum ki emniyet kemerini bağlayacak hâlim bile kalmamıştı. Sadece eve gitmek, yorganı kafamdan yukarı çekip bedenimin tamamını gözden kaybederek derin bir uykuya dalmak istiyordum. Gurur direksiyon başına geçip kapıyı sertçe kapattığı an aracın içinin titrediğini hissettim. Baskı başıma bir ağrı gibi yerleşti, omzumun üzerinden ona düşmanca bir bakış atmıştım ama bana o kadar bakmıyordu ki, orta parmağımı göstersem bile görmezdi.

"Nereye gittiğimizi bilmezsem gittiğim yerde sorun çıkarırım," dedim anlık rahatlıkla. Gurur bir an kaşlarını kaldırıp bana karanlık aracın içini bile yaran korkunç bir bakış attı. "Ne? Yaparım bunu."

"Yap ve sonra sana yapacaklarımı izle."

Sesi tehditkârdı, umursamadım çünkü zaten yeterince tehdit altındaydım. Aracı çalıştırıp sürmeye başlayana kadar ağzımı açmamıştım. Emniyet kemerimi bağlamamam onun işine gelmiş gibi görünüyordu

çunku bindiğimden beri bunu bana bir defa bile hatırlatmamıştı. Belki de bilerek aracı bir duvara sürerdi, bir yerden falan yuvarlardı, ben de kaza sonucu hayatını kaybetmiş zavallı eski sevgilisi olurdum; sonuç benden kurtulurdu.

"Bana neden öyle bakıyorsun? Seni öldürme planı kurduğum falan yok, çıkar kafandan şu saçma sapan cinayet teorilerini," diyene kadar gözlerimi ona diktiğimin farkında bile değildim. Demek ki aklında böyle bir şey vardı ki bunu düşündüğümü anlamıştı! Gözlerimin elimde olmadan daha da kısıldığını hissettim.

"Emniyet kemerimi bağlamamı söylemedin, nereden bileyim beni bir uçurumdan yuvarlamayacağını?"

"Arabanın içinde ben de varım ulan."

"Askersin sen, koskoca komandosun, beni itersin kendin son anda atlarsın. Ben yuvarlanırım, ölürüm oracıkta. Sen de arkamdan yalancıktan yas tutarsın. Ayak bağı oluyorum ben sana, değil mi? Niyetin beni öldürmek."

Bana omzunun üzerinden dehşet içinde baktı.

"Tamam, bir daha alkol yok," diyerek başını iki yana sallayıp önüne döndü. "Deliye bak, zikirmatiğe bağlamış oturduğu yerden komplo teorileri üretiyor."

"Sana güvenmiyorum," diye homurdandım. "Belki de yakışıklı suratıyla beni kandırmaya çalışan Azrail'sindir. Beni almak için gelmediğini ne bileyim ben?" Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip önüme döndüm, önümden akıp giden yola düşünceli gözlerle bakmaya başladım. "Bir yerde okudum, insanlar öldükten sonra bir süre öldüklerinin farkında olmazlarmış, öyle yazıyordu. Pek inanmadım ama yazılanlara göre yaşadıklarını sanarak hayatlarına devam ettiklerini görürlermiş. Belki de sen Azrail'sindir ve bu da bir araba değildir, beni koca süpürgene oturtmuş cehenneme götürüyorsundur şu an..."

"Azrail bir cadı değil mankafalı," dedi Gurur, sonra bana yandan bir bakış atıp alayla güldü. "Yakışıklı suratım demek..."

"Çok da abartılı yakışıklı değilsin bu arada," diye homurdandım ona itici bakışlar atarak. "Zorbasın, bencilsin, gıcıksın, acımasızsın, tehlikâlsın, tehlikelisin, alaycısın ve sayabileceğim o kadar fazla kötü yanın var ki, suratındaki o koca *'istediğim her dişiyle her an her yerde çalışırlar gibi sertçe'* yakışıklılığının hiçbir anlamı kalmıyor."

Bir an gözleri gözlerimde asılı kaldı. Direksiyonu sıkıca kavrayan elleri direksiyondan ayrılmamıştı. Karşı şeritte ilerleyen aracın ışıkları yüzüne dokundu, suratının her bir kıvrımını ortaya sermek ister gibi onun hatlarına tutunarak yüzünü aydınlığa boğdu. Ardından araç yanımızdan kayıp gitti ve şimdi Gurur'un gözleri yine gece kadar karanlıktı. Dilini kan rengini almış dudaklarında gezdirince bakışlarım dudaklarına dokundu. Beni bu dudaklarla öptüğünü hatırlamak, yanaklarımın içine çökmüş bir cehennemin içini dolduran ateşler gibi yanaklarımı yakmaya başlamıştı. Gözlerini yavaşça dudaklarıma dokundurdu ama bu çok kısa süren bir bakıştı, ardından hızla gözleri yola çevrildi.

"Kafamı dağıtıyorsun," dedi. "Bu huyunu sevdim."

"Sen de benim kafamı dağıt desem acaba kafama levyeyle falan vurup mu dağıtırsın?" diye sordum saf saf.

Gurur birden içten bir şekilde gülünce, bu donup kalmama neden olan şey olmuştu. Gözlerine öylece bakakaldığımda, bana bakan gözlerinin kıyılarına şiddetli duygu dalgaları vuruyordu sanki. Yüzünü bana doğru çevirdiğinden alıp verdiği nefesler yüzümü okşuyordu.

"Acaba sana daha sık mı içirsem? Sarhoşken daha aptal oluyorsun ama her zaman olduğundan daha eğlenceli bir aptal." Bakışlarını yüzünde öyle ağır duruyordu ki birden susup sadece bana baktı, karşı şeritten bir araç daha geçti, yüzünü ışıkla yıkadı ve sonra kaybolup gitti.

"Bana o gözlerle bakma," dedi birden, boşluğuma gelen cümlesini içinde taşıyan ses, birden içimi ağrıtacak kadar ağır bir taşa dönüşmüştü. Şimdi daha sakindi, en azından bana bakan gözlerinde gördüğüm buydu ama çok geçmeden gözlerini de benden uzaklaştırıp yola çevirmişti.

Olanları takip eden saniyeler Gurur'un altımızdaki aracı biraz daha hızlandırmasıyla gecenin içine dökülmeye başladı ve bakışlarım bir süre sonra ondan koparak yola çevrildi. Isparta'nın sınırlarından neredeyse çıkmıştık ama dağ yolundan devam etmektense otobandaydık, gözlerim aracın göstergesine kaydı, saate baktım. Saat 02:56'yı gösteriyordu, bakışlarını yavaşça göstergeden ayırlarak uzaklara daldı. Isparta'dan çıktığımıza göre muhtemelen Isparta'yla sınırlı olan kaçma kovalama oyunumuz biraz daha geniş bir çembere taşınmıştı.

Burdur il sınırında olduğumuzu keşfetmemi sağlayan tabeladan ayrılan gözlerim yeniden ona çevrildi. "Neden buraya geldik?"

"Aradığımız şey Burdur'da."

Bana bakmadan konuşması pek umurumda olmasa da birdenbire gurur yaptım ve ben de ona bakmayı kestim.

"Sarhoş olduğunu düşündüğün bir kızı, önemli bir iş için Burdur'a getirmen çok ahmakça," dedim, sesim hiç de alkolün demirden parmaklarının arkasındaymışım gibi çıkmamıştı. Gurur bir şey söylemeyince derin bir nefes alıp gözlerimi camdan dışarı çevirdim.

İlk bakışta bir denizi anımsatan göl, büyük evlerin arkasına gizlenip beni izleyen bir canavara benziyordu. Yol o kadar tenhaydı ki, birkaç araç ve bir şehirler arası yolcu otobüsü dışında başka hiç hareketliliğe şahit olmamıştım.

"Veysel Sarıklıçay," dedi Gurur anlamadığım bir şekilde. Bakışlarımı gölden uzaklaştırıp çatık kaşlarla karanlık aracın gölgelere çevirdiği ellerime çevirdim. Bu ismi hiç duymadığımı düşünüyordum ama bir yanım da bu ismin hafızama ait bir sayfada yazdığını söylüyordu.

"O da kim?"

"Veteriner. İsmi çok anılmadı olaydan sonra ama Cenan peşinde işte."

Boğazıma kanlı eller yapışmış gibi hissettim ama renk vermedim.

"Peki Veysel ve Burdur ne alaka?"

"Göl yakınlarında bir evde dostuyla buluşuyordu," dedi Gurur mekanik bir sesle. İşte şimdi bu konu epey dikkatimi çekmişti. "Dostu, yani sevgilisi evli bir kadın," diye açıklayınca bir an sadece Gurur'a bakakaldım. "Tabii bunu ne arkadaşları ne de yakın çevresi bilmiyor. Veysel, kadınla gizlice göldeki evde buluşuyor. Ev kadının evi, Veysel'in değil. Veysel aniden ölünce de kadın sesini çıkarmıyor çünkü kocası Veysel'i öğrenirse büyük sorun çıkar."

"Bu bilgiye polisler kolayca ulaşabilir," dedim ve ekledim: "Yani yasak bir ilişki yaşadıkları bilgisine."

"Veysel, akıllı bir piç kurusuydu." Gurur, direksiyonu daha sıkı kavradı. "Kadınla fake, yani gerçek olmayan adreslerden konuşuyorlardı. Birbirlerinin telefonlarında numaraları bile kayıtlı değildi, hiç kendi numaralarından görüşmediler. Veysel arkadaşıyla yaşadığı için bilgisayarında da kadınla ilgili bir şeyler tutmuyordu çünkü bu ilişki kimse tarafından bilinmemeliydi."

Yüzümü buruşturdum. "Yine de buna ulaşamazlar mı yani?"

"Ulaşamazlar," dedi Gurur. "Kimse o narsist pezevengin yasak bir ilişki yaşadığını düşünmez. Üstelik sorgulanan hiçbir yakını da bilmediği için, hayatında biri olduğu bilinmiyor."

Şaşkınlığı üzerimden atamamıştım. "Sen tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Biliyor musun Yener sevgilisini kaybeden kadınlara mükemmel moral verir," dedi birden Gurur ve gözlerim iri iri açıldı.

"Bu da ne demek?"

"Yener kadının acısını bir güzel paylaştı," dedi Gurur eğleniyor gibi bir itadeyle. "Her neyse. Vural'ın imla kurallarıyla arası çok kötüdür ama söz konusu araştırma olduğunda, hiçbirimiz onun kadar iyi stalk gücüne sahip değiliz." Bakışlarım yüzünde büyümeye devam ediyordu. "Vural, Adnan'ın yaptığı temizlikten çıkanları kriminal incelemeyi aratmayacak bir özenle araştırdı. Adnan'a söylemedik çünkü bu temizliğe de burnunu sokacaktı. Biz de Adnan bir yerlere bir şeyini sokacağına, Yener soksun dedik."

"İğrençsin," diye fısıldadım.

"Yener, Cenan'ın bir işler peşinde olduğunu bu gece daha iyi anladı, artık o da ciddiye alıyor. Eminim o kadınla tekrar görüşecektir." Bana yandan bir bakış attı. "Yakışıklı bir mimar olarak."

"Ne?"

"Ne var? Kadınlar sık sık bir yerleri değiştirmeyi severler ve Yener'in de en sevdiği şey rol play."

"Şimdi gittiğimiz yer göl evi," dedim başımı aşağı yukarı sallayarak, ah, şimdi taşlar yerine oturuyordu işte. Peki ya neden oraya gidiyorduk? Kafamda bir soru kasırgası çıkmıştı ve düşüncelerim kasırgaya kapılırken zihnimde yer yerinden oynuyordu.

"Yavaş kavrıyorsun ama tekniğini beğendim," dedi Gurur, sesi her ne kadar ölçülü olsa da içinde alay olduğu gerçeğini görmeme ihtimalim bile yoktu.

"Neden oraya gidiyoruz?"

"Evet, gerçekten yavaş," diyerek başıyla kendi kendini onayladı.

"Hadi ama söyle bana."

Araç bir sokağa saptı, şimdi göl tam karşımda tıpkı bir tablodan fırlamış gibi duruyordu. Gergin bekleyiş içimde yükselen dev alevler gibiydi. "Kadının göl evindeki bilgisayarını alacağız," dedi. "Ve yanında birkaç şey daha almalıyız ki hırsız girdiğine inansın."

"Ev soymaya mı gidiyoruz, Gurur?" diye bağırdım birden, gözlerim yuvalarından düşecekmiş gibi iri iri açılmıştı.

Gurur silkip dudaklarını büzerek omzunun üzerinden bana baktı.

"Siktir, yoksa maskelerimizi mi unuttum? Çantanı kurcala, bir çorabın olmalı, kafanı onun içine sokabilirsin."

"Dalga geçmeyi bırak," diye mırıldandım içimde büyüyen tedirginlik duygusunu bastırmaya çalışarak. "Madem fake hesaplardan konuşuyorlardı, neden kadının bilgisayarını çalıyoruz?"

"Çünkü emin olamayız," dedi Gurur. "Veysel denen herif kadınla düzüştükten sonra kadının bilgisayarını ödünç alıp ona ait herhangi bir hesaba giriş yapmışsa, işte o zaman sıçmama ihtimalimiz on paket müshil yemiş filin sıçmama ihtimalinden daha düşük."

Gözlerimi Gurur'a değdirmeden karanlığın hapsindeki parmaklarımla oynamaya başladım. Gitgide daha da karanlık bir sokağa çağırılıyordum ve her şeyden acısı elimdeki her şeyi geride bırakarak, en önemlisi de beni altında tutmayı sürdüren ışığa elveda diyerek o karanlığa doğru ilerliyordum. Bir soygun yapmadığım kalmıştı, sanırım bu gece onu da yapacaktım; bunun sonunda beni bekleyenin de ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Yakalanabilirdik, her şey tıpkı bir gecede başladığı gibi yine bir gecede bitebilirdi.

"Sessizleştin," dedi düşünceli bir sesle, cevap vermediğimde bana baktığını biliyordum ama gözlerimi parmaklarımdan ayıramıyordum.

Lüks evlerin göle baktığı sokakta ilerlemeye devam eden aracın hızı düşeli çok olmuştu ama içimdeki duyguların hızı ilk günkünden daha yavaş değildi.

"Her neyse, aklına hangi aptal romantik anın geldi de durgunlaştın bilmiyorum ama kendine gelsen iyi edersin çünkü şu an tam da olmamız gereken yerdeyiz," demesiyle eş zamanlı olarak araç birdenbire tüm hareket yetisini kaybetti. Kafamı kaldırıp tam karşımda duran koca göle umutsuz gözlerle baktım.

Gurur torpidoyu açtığında sessizlik onun hareketlerinden dökülen yankılardan uzaktı ama dudaklarımıza mühürlü bir yemin gibiydi. Konuşmuyorduk. Ne o ne de ben... Torpido gözünden bir bıçak çıkarınca tüylerim birden diken diken oldu. İçime saplanan korku hissiyle irileşen gözlerimi kaldırıp telaşla ona baktım. Bana bakmıyordu.

"O bıçak da nesi?" diye sordum, sesime düğümlenen paniği fark etmiş gibi yorgun gözlerini bana çevirip zayıf yanaklarının içini nefesle doldurdu.

Birden başımı iki yana sallayıp sırtımı yan tarafımdaki kapıya bastırarak korkuyla soludum.

"Yine birini mi öldüreceksin?"

Yanaklarının içindeki hava usul usul sondu, sönerken nefesi yüzüme çarpmıştı. Yüzeyi parlayan gümüş rengi bıçağın sapını sıkı sıkı kavrayarak torpido gözünü sertçe kapattı.

"Artık şu gerçeğe alışsan iyi olacak, Zeliha," dedi, sesinde uyarı vardı. "Ben bir katil değilim."

"Ama o bıça..."

"Kilitli kapıları bıçakla açıyorum," dediğinde ona bön bön baktım. Gözlerini devirdikten sonra yumdu ve gür kirpikleri gözlerinin altındaki yorgun çukurları ölü bedenler gibi doldurdu. Tekrar gözlerini açtığında daha sakin görünüyordu ama bana daha fazla anlayışlı davranırsa kafayı yiyecekmiş gibi baktığını desem yalan olurdu. "Güvende hissedebilirsin. Gerekirse seni korumak için de kullanacağım."

"Benim için kullanmana gerek yok," dedim güçlükle yutkunarak. "Bir daha benim için kimseye zarar verme."

"Bir daha birine senin için zarar verirsem, bu yalnızca senin için olmayacak," dedi acımasızca. "Kendimi kolluyor olacağım."

"Bencil pislik," diye fısıldadım.

Yüzünü tehditkâr bir şekilde yüzüme yaklaştırdığında öyle çok korktum ki sırtımı aracın kapısına daha sert bastırdım.

"O attığın tokadın bir bedeli olmayabilir ama hakaretlerinin bedeli ağır olur," dedi yavaşça. "Bunu o avucumun içine sığacak kadar küçük olan kafana sok."

"Madem tokadın bir bedeli yok, bundan böyle hakaret etmektense sana tokat atmayı tercih ederim," dedim titreyen, panikten çatlamış sesimle. Biraz daha alkole ihtiyacım vardı. Gerçekten birkaç shot daha atsaydım kesinlikle bu hergelenin hakkından daha rahat gelebilirdim.

Dudakları, yanağımdan bir kumaşın tenime sürtündüğü gibi sürtünerek geçti, kulağıma yaklaşınca kalbimin duracağından öyle emindim ki elimi bilincim dışında göğsümün üzerine bastırdım. Gurur, bunu aramıza ormek istediğim bir sınır çizgisi sanabilirdi ama hayır, o elin göğsümde durma sebebi tamamen kalbimin hainliğindendi. Belki de asıl hain ben değildim, kalbimdi.

"Bir kez daha elini kaldırdığında bana tokat atmak için vaktın olmayacak," diye fısıldadı, sesi bir zehir gibi kulaklarımın içine doldu ama nefesi dokunduğu yeri iyileştirecek bir merhemden farksızdı; onu tenimde

hissettiğim an yeni bir deriye kavuşup eski deriyi acılar içinde arkamda bırakıyormuşum gibi hissetmiştim. "O tokada izin veren bendim."

"Yalancı," diye fısıldadım. "Sana o tokadı indirdiğimde yüzünün şeklini görmeliydin. Hiç beklemediğin her hâlinden öyle belliydi ki..."

"Sana izin verdim ama korkup vazgeçeceğini düşünmüştüm." Kulağıma dolan sesinin kalın tınısından çok, nefesinin tenimle dansı zihnimi allak bullak ediyordu. Bunu bir an önce kesse olmaz mıydı? "İtiraf etmeliyim ki etkilendim, Matmazel Alkolik." Burnunu kulak boşluğumda hissetmek elektrik akımına kapılmış bir kuşun titreyen kalbini göğsümün içinde hissetmeme neden oldu. "Ve yine itiraf etmeliyim, bir daha o zarif boynunu bana sunuyormuş gibi kafanı yüzüm sana bu kadar yakınken çevirirsen, dilim boynunun her santiminde gezinir."

Zihnimdeki trafik birden durdu ve tüm düşünceler kafalarını kaldırıp bana bakmaya başladı. Kalbimin atışları bile durmuş, kafasını kaldırmış, göğüs kafesi hapishanesinin parmaklıklarına tutunarak beni izliyordu. Ben bataklığın dibinde, ayaklarımın üzerinde duruyordum ve her yanımı ölüm sarmıştı. Bir adamın nefesinde idam edilmeyecektim çünkü en soğuk gecenin içinden bile donmuş kalbimden gözyaşları gibi akan su damlaları içime dolup ruhumu boğarken çıkmayı başarabilmiştim. Onun düşüncelerimi işgal etmesine izin veremezdim.

Elimi kaldırdım, onun benden katbekat güçlü olduğunu bile bile onu göğsünden iterek kendimden sertçe uzaklaştırdım. Yüzüne bakmak istemiyordum çünkü gözlerini görecek takatim yoktu. Elimi sırtıma doğru götürüp kapıyı yavaşça açtığımda, soğuk hava aralanan kapıdan içeri doluştu. Kapıyı ardına kadar açıp karanlık sokağın kollarına bıraktım kendimi. Kafamı ellerimin arasına alarak bir süre bekledim. Gurur'un araçtan çıktığını kapının çarpılma sesini duyduğumda fark etmiştim. Bir yokuşun önünde duruyorduk, yokuşu indiğim anda biraz yürüyebilir ve o koca, uçsuz bucaksız göle ulaşabilirdim. Yokuşun hemen başındaki direği küflü sokak lambası turuncu bir ışık yayıyordu. Kollarımı bedenime sarıp gözlerimi Gurur'a çevirdim, bana bakmadan evlerden birine doğru yürümeye başlamıştı. Açık duran kapıyı kapatarak onun peşine takıldım ama büyük adımlarım, onun uzun bacaklarından yere düşen adımların yarısı kadar bile değildi.

Korku, kafamın içinde yaşayan bir canavar gibiydi ve beslendiği tek şey cesaretimdi. Cesaretimi parçalara ayırmış, kanlı parçalardan her birini iştahla yemeye başlamış, ben istemesem de beni kendine ait kıl-

maya başlamıştı. Gurur lüks evlerin arasından geçip de gittiği evin hani gizli olduğu çok açıktı. Birkaç adım sonunda durup omzunun üzerinden bana baktı.

"Kalıçe kapısından giremeyiz," derken sesi soğukkanlı ve profesyonel geldi.

"Nereden gireceğiz öyleyse? Daha önce hiç soyguna çıkmadım da bilmiyorum," diye fısıldadım. "Senin bu konuda epey iyi bir özgeçmişin var gibi."

"Çeneni kapat ve beni takip et, Zelliha," dedi ismime ekstra bir vurgu katarak.

Bana sırtını dönüp karanlık sokağa doğru ilerlemeye başlayana dek olduğum yerde kıpırdamadan onun emrini, sırtını izledim ve biliyordum ki sırtında olan gözlerimin farkındaydı. Zaten uzun olan bacaklarının sokak lambasının yaydığı ışığın içine düşen gölgesi daha da uzun görünüyordu. Sonra karanlık tarafa geçti, gölgesi yerden silindi; şimdi tıpkı ona benzeyen bir karanlığın içinde, onu kaybeden gölgesini aramadan öylece ilerliyordu. Adımlarım dikildiğim yerden kökünden sökülen bir ağaç gibi söküldü, derin bir nefesi ciğerlerime hapsederken soğuğun kokusunu da içime hapsetmiş, onu takip etmeye başlamıştım.

Gurur, içine girmeyi planladığı evin hemen arkasında durduğunda, bu açıdan gölün daha esrarengiz göründüğünü fark ettim. Tamamen karanlığa gömülmüştü burası. Gölün üzerine düşen ayın yansıması, bizi izleyen bir meleğin teniymiş gibi parlak ve inci beyazıydı. Gurur, evin arkasını kaplayarak evin neredeyse en üst katına kadar uzanan duvara baktığında sıkıntılı bir nefes verdi.

Elinde tuttuğu bıçağı ağzına koyduğunu gördüm, bıçağı dişleriyle sabit bir şekilde tuttu ve sonra duvardaki yok denecek kadar küçük olan kaya parçalarından birine tutunarak kendini yukarı doğru çekti. Çatık kaşlarla ona bakmaya başladım. Gerçekten profesyonel görünüyordu, kendimi bir film sahnesinde gibi hissetmeme neden olacak hareketler sergiliyordu. Diğer elini de havaya attı ve bir diğer boşluğa tutundu, bu karanlıkta nasıl bu kadar iyi hareket edebiliyordu bu adam? Ayaklarıyla düz duvara basıyor, bir yandan da bulduğu çıkıntılara tutunarak ağzında bıçakla kendini duvardan yukarıya çekiyordu. Çok geçmeden duvarın en tepesine ulaşmıştı, duvarın üzerindeki dar düzlükte dizleri yere değmeyecek şekilde eğilmiş dururken ağzındaki bıçağı çıkardı ve bana baktı.

"Ne olur bana ilkokulda ve lisede beden eğitimi derslerine katıldığını söyle, Matmazel Kıvrımlı," dediğinde şaşkınlıktan açık duran ağzımı kapatmadan kaşlarımı daha da derin bir biçimde çattım.

"Unut bunu," dedim kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip başımı iki yana sallayarak. "Üç gün bile sürse buranın tepesine değil, anca yarısına ulaşırım. Tabii düşüp bir verimi kırmazsam."

"Ailenin okulun için yolladığı paraları Zilli Öküz'deki hamburgerlere yatırırsan böyle olur." Gözlerini devirip bıçağın ucu dışına gelecek şekilde arka cebine koydu. "Pekâlâ, bunu baştan söylemen gerekiyordu. Seni yukarı çekmem gerekecek."

"Baştan sordun mu sanki?"

Bana dik dik baktı. "Umarım yanımdan ayrıldığında gidip o içkileri içmişsindir."

Gurur, birden bana sırtını döndü, duvarın tümseğine oturdu ve uzun bacaklarını diğer tarafa sarkıtıp bacaklarından güç alarak bedenini ters bir şekilde benden tarafa doğru sarkıttı. Bıçak kotunun cebinden kayarak tam önüme düştüğünde ben hâlâ şaşkınca bu hareketine bakıyordum. Tek yanlışında kafa üstü yere çakılabilirdi.

"Hay sıçayım. Bıçağı da al ve tırman, seni yarı yolda karşılayacağım."

"Yarıya kadar gelebileceğimi mi sanıyorsun?" Yere düşen bıçağa baktım, sonra tekrardan ona baktım. "Bunu yapamam."

Ters bir şekilde bana bakarken karanlığa rağmen beyaz boğazını saran damarları görebiliyordum. Aynı damarlar alnının ortasından da bir yarık gibi geçmişti. Tıpkı ortası çatlayıp ikiye ayrılmış bir aynaya benziyordu.

"Denemeden yapamayacağını düşünen bir uyuşukla çalıştığıma inanamıyorum," diye söylendi. "Şu bıçağı ağzına sok ve tırman. Seni tutacağım. Ve dikkatli olma, bıçağı ağzına aldığında dilini kesebilirsin. sakıncası yok."

Derin bir nefes aldım. Zorluk çıkarmanın bir anlamı yoktu, pek keyfim olduğu da söylenemezdi. Onunla uğraşmayacaktım. Yere düşen bıçağın parlayan gümüş rengindeki yüzeyine bakıp yavaşça eğildim, bıçağı elime aldığımda hissettiklerim çok farklıydı. O, benim aksime bu bıçağı profesyonelce kullanabiliyordu ama benim elimde dururken bu bıçak sadece kendime saplamama yarardı.

Bıçağı pantolonuma sürterek temizlediğimde Gurur'un homurdandığını duydum ama aldırış etmedim. Bıçağı iki dudağımın arasına yer-

başardım, dudaklarımı kapatmadan dişlerimi bıçağın yüzeyine bastır dım ve kafamı kaldırıp Gurur'a baktım.

Kollarını aşağıya doğru sarkıtıp, "Hadi, acele et," diye söylendi.

Gözlerimi devirerek duvara yaklaştım. Elimi Gurur'un koyduğu yere koyamazdım çünkü benim boyuma göre değildi, epey yüksekteydi. Gurur, "Sadece zıpla ve tutun," dediğinde ona boş boş baktım.

"Senin için dünyanın en kolay şeyi olabilir ama benim için öyle değil," dedim dişlerimin arasından bıçağı ağzımdan çıkararak. "Neden çemeni kapatıp beklemiyorsun?"

"Burada bu şekilde sabaha kadar durabilirim," dedi ve sırıttım.

"Doğru, normalde de beynine kan gitmediği için bu bir şeyi değiştirmez."

"Biliyor musun ben bu pozisyondayken bile sandığının on misli tehlikeliyim," diye fısıldadığında sertçe yutkunmama engel olamadım. Yavaşça zıpladım ama onun tutunduğu yere ulaşamadım, parmaklarım soğuktan dolayı resmen donmuştu, zor hareket ettiriyordum.

"Hadi ama," diye söylendi huysuzca. "Cidden, seksen yaşındaki bir kadın daha iyi zıplardı. Sen sıçradığını sanıyorsun ama kabız olmuş bir kanguru gibi göründüğünün farkında bile değilsin. Onun amacı sıçramak değil ama... Sıçramak kelimesindeki ra hecesini çıkar, tam olarak bunu yapmaya çalışıyor."

"Kolaymış gibi konuşup durma!"

Ayaklarımın üzerine sıkıntıyla basıp omuzlarımı geriye doğru atarak kafamı kaldırdım ve ona baktım. Bıçağı yeniden dişlerimin arasına yerleştirip derin bir nefes alarak taşlardan birine tutunup, ayağımı da yüzeyi daha pütürlü duran taşın üzerine koydum, böylece kaymazdım sanırım. Gurur kollarını aşağıya doğru sarkıtınca elleriyle aramızda sadece iki, üç avuç içi kadar mesafe kaldığını fark ettim. Acaba elini tutsam beni yukarı çeker miydi yoksa birlikte aşağıyı mı boylardık? Boynumu kırmak istemiyordum.

"Bir yere daha bas, seni tutacağım, az kaldı," dedi sakinliğini koruyarak. Gözlerimi kaldırıp ona baktım, yüzlerimiz arasındaki mesafe epey açıktı ama kollarının arasında gibi duruyordum çünkü kollarını bana doğru sarkıtıyordu. Dişlerimle bıçağı daha sert kavrayıp kendimi yukarı çekmemde birden ayağım taşın üzerinde kaydı, taşın tozları yere dökülürken panikle inledim.

Gurur, "Düşmeyeceksin," dedi birdenbire. "Bana güven."

Ona güvenmekten başka şansım var mıydı? Acıyan avuç içlerimi taşa sürtüp parmaklarımı taşa âdeta yapıştırarak kendimi yukarı itmem Gurur'un güçlü avucunun bileğime sarılması bir oldu. Diğer elimle ona destek olmak ister gibi kendimi yukarı itiyordum. Bileğimi koparacak gibi acıtarak beni çekmesi yüzümü buruşturmama neden olduğunda bunu fark etmiş gibi daha dikkatli çekti.

Ayaklarımın birden bastığım yerden kesilince gözlerimdeki korkuyla ona baktım ama Gurur benim aksime sakin gözlerle beni izliyordu. Boynundaki damar iki parmağım kadar kalınlaşmıştı, gözleri sabit bir biçimde çektiği bileğimdeydi, aşağıya asla bakmıyordu.

"Aşağı bakma," dedi. "Bırak kendini."

Mümkün değildi, kendimi bırakırsam gerçekten düşerdik.

Korku dolu gözlerimi fark etmiş olacak ki, "Korkmana gerek yok," dedi. "Ben öylesine biri değilim."

O, öylesine biri değildi. Yine de gözlerim onun beni tutan eline kaydığında hissettiklerim yüzünden midir bilinmez bedenim felç olmuş gibiydi. Gözlerinin içine baktım, buz sıcağı gözlerinde karanlık bir ifade vardı. Ayın ışığı açık renk saçlarının uçlarını gümüş renginde parlatıyordu.

Gurur, bakışları kadar karanlık sesiyle, "Şimdi seni yukarı çekeceğim ve çektiğim an ayaklarını duvara yaslayıp bana tutunarak geri çekilmemi bekleyeceksin."

Başımı salladım.

Birdenbire bacaklarım aşağıya doğru sarkınca korku yüreğimde bir zemheri soğuğu gibi büyüyerek ruhuma varıp her noktamı dondurdu. Gözlerimdeki korkuya rağmen sadece onun gözlerinin içine bakıyor, aşağıda kalmaya başlayan ve gitgide büyüyen yüksekliğe asla bakmıyordum. Kokusu geceye öyle dağılmıştı ki, sanki tüm gecelere soğuğu veren onun kokusuydu. O beni yukarıya doğru çektikçe, ruhumu hapsettiğim dip bana gitgide daha uzak kalıyordu. Soğuğun kokusu içime dolduğunda, onun kokusunun içine mühürlediğinin aslında zamanın izleri olduğunu anlamıştım. Gurur, tüm soğuk geceleri teninde taşıyordu ve bu zaman o kadar kuvvetliydi ki, gelecek çizildikçe geçmiş yalnızca dipten ibaret oluyordu.

"Şimdi," demesiyle eş zamanlı olarak bacaklarımı duvara yaklaştırmaya çalıştım, dizlerim duvara çarpınca canım yandı ama ağzımdaki bıçak düşer diye sesimi çıkaramamış, yalnızca yüzümün acıyla bükülmesine izin vermiştim. Ayaklarım doğrudan çukurlara yerleştiği an, artık

daha guvende hissediyordum ama duyduğum güvenin arasında olduğum kollarla da bir alakası olabileceği düşüncesi hep zihnimde kalacak gibiydi.

Gurur'un parmakları tenimde kayıyormuş da bana en gerçekçi hisleri veriyormuş gibiydi. Beni diğer bileğimden de kavrayınca kafamı kaldırdım ve yüzlerimizin yakınlığı birden kalbimin allak bullak olmasına neden oldu. Şimdi buz sıcağı gözleri, soğuğunu verdiği karanlık geceden daha da zifiriydi. Bir an o gözlere bakmak, bir uçurumun başında durmuş, gecenin solan rengiyle kapkara duran okyanusu izliyormuşum gibi hissettirdi. Bakışları yüzümde o kadar çok beklemişti ki sanki saniyeler kanlar içinde yere devriliyor, dakikalar ellerinde saniyeleri vurdukları silahla zamanın içinde beliriyordu.

"İşte bu kadar," dedi, cevap veremediğim için kafamı hızlıca sallamakla yetindim. Karanlığın uğultusunu yaran kalp atışlarımın seslerini duyabiliyordum. Çok geçmeden bir çıtırtı daha eklendi ve yabancı bir ses ikimizin de olduğumuz yere mühürlenmesine neden oldu.

"Orada biri mi var?"

Sesin sahibini göremesem de yaşlı bir adama ait olduğu bariz ortadaydı. Korkuyla Gurur'un gözlerinin içine baktım, dudaklarım tam aralanacaktı ki, bıçağın varlığını hatırlayıp ağzımı geri kapatmaya çalıştım ve tam o an, Gurur'un bıçağın yere düşmemesi için ağzını ağzıma yasladığı andı.

Şimdi bıçak, ikimizin dudaklarının arasında, dudaklarımız birbirine yaslıydı.

Kalp atışlarım, yüksekten aşağıya düşen bir beden gibi göğsümün içinden düşerek sessizliğe gömüldü.

II. L. M. ve KEHRİBAR

Kıraç, Baş Dönüdür

Dudaklarımdan lâl döktü, gözlerinden kehribar aktı.

Daima var olacak bir duğum, boğazımdan aşağıya sarktı; sesleri kesti önce, sonra kelimeleri göğsüme gömdü. Dudakları dudaklarımdayken arada duran bıçağın keskinliği duygularımın içinden geçti, bakışlarım onun kehribar rengi gözlerine dokundu ve lâl olan dudaklarımda kızıl yangınlar büyüdü.

Bir an ağlamak istediğimi hissettim. Oysa ben hiç acıdan ağlamazdım; ben onurumdan ağlardım, gururumdan ağlardım, korkumdan ağlardım, güvendiğimden ağlardım. Şimdi ağlarsam, bu gözyaşlarının sebebi acı olacaktı. Dudaklarıma öyle bir acı yayıldı ki, bu acının sebebi arasına aldığı bıçak değildi; bu acının sebebi bu adamdı ve bu adamın dudaklarındaki zehirdi.

Dudakları dudaklarımla bir bıçak mesafesinderyken, öleceğim an gelene ve ruhum kalkıp zamana yayılana kadar sırtımdan atamayacağım bir yükün içime çöktüğünü hissettim. Gurur'un sonbahar akşamını anımsatan gözleri gözlerimden çekilmedi, dudaklarım ile dudakları arasında kalan bıçağın keskin yüzeyinde harfler kan gibi parlıyordu.

"Kimse yok, Servet Efendi. Kedidir kedi," diye seslendi yaşlı bir kadın, sesi etrafa yankı şeklinde yayıldığında dudaklarımdaki acının arttığını hissetsem de hareket etmedim.

"Mart ayına da var daha, zemheri ayında mı azdı bu kediler?" diye söylendi yaşlı adam homurdanarak. Adamın uzaklaşmaya başladığını fark etmemle, Gurur'un beni sertçe çekip duvarın üzerine alması bir oldu.

Saçlarım duvarın zeminine yayılırken gözlerimi gökyüzüne diktim ve o an bıçağın iki göğsümün arasında asılı durduğunu fark ettim. Nefes alıp verişlerim hızlıydı; Gurur bıçağı hızla aldığı an göğsümdeki boşlukla öylece Gurur'a bakakaldım.

"Kuyruğu da büyük kıçlı bir kedi," dedi Gurur konuyu dağıtmak ister gibi, belki de duruşu buydu. Çok rahat görünüyordu. Sanırım ortada dağıtacak bir konu bile olmadığını düşünüyordu. "Aslında seni tek seferde yukarı çıkarırdım ama anlık dikkatsizliğim sonucu duvarın diğer tarafına düşebilirdik. Bu yüzden canın yandıysa kusura bakma. Neyse. Kalk, aşağıya atlayacağız. Aşağısı tamamen çim, kendini yere bırakman yeterli."

"Yakalanırsak neler olur, biliyor musun?" Doğruldum, avuçlarımı birbirine vurarak silkeleyip Gurur'a dik dik baktım. "Ayrıca sağ ol, bıçaklamadığın bir benim ağzım kalmıştı."

"Ben ağzını bıçaklamam, dikerim. Senin ağzını kesmek demek, konuşman için daha fazla ağzını açabileceğin kadar genişlik yaratmak demek olur. Aptallık yani."

"Anan yani," demek istesem de sessizce ona baktım.

Gurur, ayaklarını duvarın diğer tarafına sarkıttı ve aradan bir saniye bile geçmemişti ki küçük bir ses duydum. Gözümü açıp kapayıncaya kadar aşağıya atlamıştı bile. Duvarın kenarına kayarak atlamam gereken yere baktığımda, etrafa yayılan karanlığa rağmen panik, ruhuma gemi gibi oturdu ve endişeyle yutkundum. Burası benim için çok yüksekti, evet, yerler çimdi ama yine de atladığımda kemiklerimde ağrıyı çok net hissedeceğimi biliyordum. Gurur, hiçbir şey olmamış gibi etrafı kolaçan ederken, biraz evvel bir yerden atlamamış gibi görünüyordu.

"Ben buradan nasıl atlayayım Allah aşkına?" diye fısıldadım duyabileceği bir sesle. Beni umursamıyormuş gibi etrafına bakmaya devam ediyordu. Ellerimi duvarın kenarlarına koyup, ayaklarımı duvardan sarkıtsam da endişeler geri çekilmedi. Korkuyla derin bir nefes aldım.

"Sana diyorum, Dağ Domuzu. Buraya bak. İnemem ben."

"Dağ domuzu mu?" Kafasını kaldırıp bana tek kaşı havada bir şekilde muzip muzip baktı. "Daha koca kıçını kaldırıp şuradan şuraya atlayamıyorsun, bana dağ domuzu mu diyorsun? Hadi minik fil, hareket et."

Kıçımla ilgili yorumu asabımı bozsa da hissettiğim endişe daha büyük olduğundan bir ayağımı duvardaki çukura yerleştirip kendimi aşağı kaydırmaya çalıştım. Ayağım birden çukurdan kayınca birkaç taş parçası yuvarlandı, bu ödümü ağzıma taşırken korkuyla ona baktım.

"Filmiş," diye söylendim. "Zürafa kadar boyuyla inmiş kolayca, bana fil diyor."

"Bodur fil."

"Kes sesini," diye homurdandım. "Bacağımı kırayım da gör, yakalanırız."

"Seni bırakır giderim, bana ne," dedi omuz silkerek.

"Ben de seni ispiyonlarım."

"Ne söyleyeceksin, çok yakışıklı ve geliri hırsızlığa gerek duymayacak seviyede olan bir askerle hırsızlığa geldiğini mi? Benim gibi elit görünen birinden bunu beklerler mi sence?"

"Götümün eliti," dedim birden sertçe, duraksadı ve o an ayağımın tamamen kaymasıyla gözlerim iri iri açıldı. "Anamı avradını!.."

"Şşş şşş!" Gurur, kollarını havaya kaldırdı. "Lan küfür güncellemen mi geldi, ne oluyor sana?" diye sordu dehşet içinde. "Yavaş ulan. Ayağını şuraya koy."

Öfkeyle parmaklarımı duvara bastırıp kendimi yavaşça zemine doğru sarkıtmaya çalıştım. Tam bir şey diyeceğini fark etmiştim ki bedenimi birden serbest bıraktım ve gözlerimi sıkıca yumarak çığlık atmamak için dişlerimi sıktım. Çimenlere düşüş ânım sandığımdan daha kolay olmuştu, birkaç kez yuvarlanırım ya da acıdan çıldırırım sanmıştım ama öyle olmamıştı. Ayak bileklerimde küçük bir zonklama hissetmem dışında, aslında heyecanlı olduğunu bile söyleyebilirdim.

"Helal sana," dedi Gurur alayla. "Hadi, yürü."

"Keşke sana bir tane çaksam da yüzün yamulsa," diye homurdandım sessizce.

"Bir şey mi dedin?"

"Demedim bir şey, yürü."

İçine girmemiz gereken ev üç katlıydı, üçüncü katı çatı katından oluşsa da o çatı katı bizim kızlarla kaldığımız evin üç katı falan büyüklükte olmalıydı. Evin arka kapısına geldiğimizde gözlerim karanlık bahçeye çevrildi, kendimi aşırı gergin hissediyordum. Gurur, yavaşça yere çömelip biraz önce kafamın içine kazınan zehirli anıların mimarı olan bıçağı çıkarıp, arka kapının deliğine yavaşça sokup bastırdığında gözlerim iri iri açıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Gözlerini bana çevirip, "Ne yapıyormuş gibi duruyorum," diye sordu aptala bakıyormuş gibi bakarak. "İlahi bir gücün kapıyı açmasını bekleyecek değiliz."

"O ilahi güce gerçekten ihtiyacım olduğunu hissettiriyorsun bana," diye söylendim ağzımın içinden.

Buz saçağı bakışları, zehirli bir yılan misali yüzümü sardığında, gözlerim o zehrin enfekte olduğu bir damar gibi kurumaya başladı. Kirpik diplerime uğrayan sızıyı yok saymaya çabalayarak kafamı kaldırdım ve evin üst katına baktım. Camların arkasında bir karanlık gizlenmiş, geceden saklanıyordu.

Düşünceler yeniden zihnime akın ettiğinde, derin bir nefes alarak, "Başımıza bela açacağız," dedim. "Yakalanırsak gerçekten durumlar sarpa saracak."

"Sanki yeterince sarpa sarmamış gibi," dedi umursamazlığını yine ve yeniden yüzüme geçmişe ait, görmek istemediğim fotoğraf kareleri gibi çarparak. Neden bu kadar umursamazdı? Geleceği alevlerin içinde bekleyen tek kişi benmişim gibi davranıyordu; sanki alevlerden o kadar uzaktı ki, üşüyordu.

"Kilide bir zarar verme bari, hırsız girdiğini anlamasınlar," dediğimde bana geri zekâlıya bakıyormuş gibi baktı.

"Aptal, zaten hırsız girmiş süsü veriyoruz şu an. Balık gibi saniyede bir söylediklerini unutuyorsun galiba?"

"Bana hakareti kes, akıl fikir mi bıraktın, saçma sapan entrikaların içindeyiz," dedim öfkeyle.

"Matmazel Şampiyon, sakin," dedi uyarıcı bir tonlamayla. Bıçağı yavaşça çevirip, "İşimi profesyonel yaparım, istesem buraya girdiğimi hiç kimse anlamaz, bilerek hasar bırakıyorum ki işin içinde çok profesyonel insanlar olduğu anlaşılmasın. Ama abartıp etrafta sana ait izler bırakma," dedi Gurur ve cümlesinin tamamlanmasıyla eş zamanlı olarak kapının kilidinin açıldığına dair bir işaret sesi etrafa yayıldı. Korku, içimde bir işaret fişeği gibi havalanıp göğsümde patladı ve endişeyle etrafıma baktığım sırada kapıyı açtığını duydum.

"Önden leydiler," dedi kibar bir aksanla, dili damağına vurduğunda çıkardığı erkeksi ses, sinir bozucu bir şekilde akılda kalacak cinstendi.

"Önden sen gir," dedim ikilemde kalmış hâlde. "Benim sana bir gram güvencim yok."

"Senden önce eve girip, seni beş bin parçaya ayırmak için bomba düzeneği kurdum çünkü," dedi gözlerini devirip içeriye doğru bir adım atarak. "Hoş, mayına bassan mayın bile senin üzerinde olduğunu hissedip ayağını çektiğinde patlamaz. Boyun kaç, 1.35 mi?"

"Boyum gayet uzun ama senin bir yalı kazığı olduğunu düşünürsek, sana kısa gelmem normal tabii. Deve seni."

"Allah bana boy, sana da popo vermiş," dediğinde gözleri anlık kalçalarıma kaydı ama beni rahatsız etmekten çekiniyor gibi gözlerini hızla yüzüme geri çıkardı.

Ellerimi kotumun kumaşına sildim, ardından karanlık evden içeriye bir adım attım. İçerisi yoğun derecede kadın parfümü kokuyordu, boğucu bir kokuydu bu. Bu evde volta atan kadın tüm servetini EDP parfümlere yatırıyor olmalıydı. Kısa süren bir öksürük krizinden sonra karanlık hole doğru bir adım atıp, hemen çaprazımdaki aynaya düşen yansımam yüzünden kısa bir kalp krizi geçirdim. Gurur, arkamdan kapıyı yavaşça kapatınca, içeriye sızan o küçük ışık huzmesi de yok oldu. Derin bir korku içerisinde omzumun üzerinden arkamda kalan Gurur'a baktım. Yüzünü göremesem de heybetli silüeti beni takip ediyor, üzerime doğru gelirken her an başıma yıkılacak bir dağa benziyordu.

"Bir yerlere çarpmadan dümdüz yürümeye çalış," dedi Gurur, sakin sesi bir melodi gibi zihnime dokunduğunda gözlerimi önüme çevirip, karanlığa kılıçlarını çeken bakışlarımı ileriye odakladım. Hiçbir şeyi seçemiyordum. Duyduğum Gurur'un nefes sesleri ve yere düşen adımlarımızdan dökülen seslerdi; bir de kokuları alıyordum. Yoğun, pahalı kadın parfümü kokusunu...

"Kocası astım hastası falansa, yakın zamanda o veteriner bozuntusunun yanına gidecektir," diye söylendim. "Şimdi ne yapacağız?" Sorumu tamamlamamla, kasığımı sivri köşeli bir cisme çarpıp kısık bir küfür eşliğinde inlediğimde, acı hızlı bir şekilde yüzüme yayılmıştı. Gurur'un bana yöneldiğini hissettim ama bir şeyler söylemedi. Karanlıkta bile gören gözlere sahipmiş gibi belimi kavrayınca, duyuları beni korkutacak bir bıçak misali içime saplandı. "İyiyim, bırak beni."

"Etrafa çarpıp eşyalara zarar verme diye tutuyorum," dedi alayla. "Merdivenleri bulmamız lazım." Bir ışık huzmesi birden yüzüme çarpınca, parmaklarımı yüzüme bastırıp aniden saplanan baş ağrısıyla inledim. "Sadece telefonun flashı. Yüzüne Beşinci Boyut Salih ışığı vurmuş gibi kendini yerden yere at bir de istersen."

"Ya kör ettin beni!" dediğimde güldü.

"Işığımla mı? Ne diyebilirim ki? Haklısın."

"Kendini beğenmiş," diye homurdandım. "Seni ilk gördüğümde, asla böyle egoist ve sinir bozucu biri olduğunu düşünmemiştim."

"Ha, beni ilk gördüğünde kafanda benimle ilgili düşünceler oluşmuştu yani... Yavaş, Zeliha. Hızın saatte 250 kilometre."

Gözlerimi devirdim ama konuşmadım. Telefonundan akan ışık, içinde olduğumuz holü belli ölçüde aydınlatıyordu. Bakışlarım oldukça uzun holün duvarlarına yerleştirilmiş pahalı tablolarda dolaştı, ardından holün sonuna bakıp, "Gidelim mi? Acele etmek istiyorum," dedim.

"Sonunda hareket etmeye karar verdin herhalde."

"Yürü," dedim sadece.

"Of ya, sıtır heyecansın."

"Tanımadığımız birinin evinde hırsız gibi izinsiz dolaşıyoruz, farkında mısın?"

"Hırsız olarak girdik zaten."

"Hırsızlığı sen yapacaksın, ben değil," dediğimde merdivenleri bulmuştum, basamaklardan birine çıktığım an Gurur'a doğru döndüm. "Ayrılarak arayalım her ne arıyorsak."

"Vay canına, etkileyici bir zekâ."

"Haha."

"1990 yapımı bir korku filminde değiliz, ayrılmak yok, bir arada kalmalıyız. Sürüden ayrılanı kurt kapar."

Derin bir nefes alarak kabullendim ve önüme dönüp basamakları kalbim ağzıma tırmanmış bir şekilde çıkmaya başladım. Kendimi çok ürkmüş, kaygılı hissediyordum çünkü içinde olduğumuz durum bir kenara dursun, birinin evinde gizlice dolaşmak beni hem çok rahatsız ediyor hem de inanılmaz korkutuyordu. Her an basılma, yakalanma, suçlanma korkusu bir gölge gibi içime çökmüş, bu gölge içimde öyle bir karanlık var etmişti ki, bu karanlık, tavırlarımı kendi rengine boyamıştı. İrkilerek yürüyordum. Gurur da bunun farkındaydı.

Üst kata geldiğimiz an bir hol, telefonun ışığıyla aydınlandı ve kafamı öne doğru uzatarak dar holü keşfetmeye başladım. İleride geniş kanatlı bir kapı olduğunu fark ettim, büyük ihtimalle kapının arkasında yatak odası olabilirdi.

"Bu taraftan," dedim hislerime dayanarak. Gurur, sadece başını salladı ama bir şey söylemedi.

Kapının önüne geldiğimde parmaklarım kulpu yakaladı, kapının camı buzluydu, biz her ne kadar elimizde bir ışık tutsak da kapının arkasında ne olduğunu görmek olanaksızdı. Kulpu indirmeye çalıştım ama kapı kilitliydi, hevesim kırık bir şekilde, "Kapı kilitli," dedim, sesim kuruydu.

"Bıçakla hallederim."

"Ya parmak izlerimizi alırlarsa? Dokundum ben bu kapıya."

"Aşığıyla yazıştığı laptop çalınmış olacak ve o da polise parmak ısırtacak ha? Birileri durumu öğrenmesin diye bu hırsızlık meselesini bile hasıraltı edecektir."

"Nasıl her şeyi bu kadar iyi organize ediyorsun?" Sorum onu gülümsetir gibi olunca kaşlarımın ortasındaki yarık büyüdü. Bakışları yüzümü kısaca yıkadı ama akıp gittiği yerde büyük lekeler bıraktı.

"Bana hayranlık besliyor olabilir misin?" diye sordu, buz soğuğu gözlerine yayılan o büyüklük taslayan bakıştan koparak gözlerimi kapıya indirdim.

"Sana beslediğim duyguları bilmek istemezdin, Gurur."

"Bana beslediğin duygular mı var?" Sorusu beni çok kısa şaşırtsa da yüzümde bir değişim cereyan etmedi. "Bu güzel, içinde bana karşı olumlu ya da olumsuz duygular olması yani. Hiç duygu olmasaydı seni kendime âşık etmesi daha zor olabilirdi."

Söyledikleri derimi çekiştiriyormuş gibi canımı acıtsa da dik durup, "Sana âşık olmamı değil ama seni öldürmemi bekle benden bence," diye homurdandım. "Aç şu kapıyı artık. Bu evin duvarları üzerime geliyor, gitmek istiyorum."

Gurur, tam yanımda durdu ve bıçağın ağzını sertçe açıp, bıçağın sivri ucunu kapının kilidine yerleştirdi. Bakışları omzunun üzerinden bana doğrultulmuş bir silah gibiyken, avuçlarının arasında gerçek bir silah tutuyordu; bıçağı sertçe çevirmesiyle kilitten kulak tırmalayıcı bir kırılma sesi geldi. Gözlerimiz birbirinden usulca ayrıldı.

Gurur kapıyı açarken ben de bakışlarımı odaya doğrultmuştum. Kapının arkasında bizi bekleyenin ne olduğunu bilmiyordum. Odanın kapısı açıldığı anda önce yoğun bir erkek parfümü kokusu ciğerlerime katran gibi sinerek içimi doldurduğunda öksürerek başımı yana çevirip, dirseğimi kırıp burnumu örttüm. "Çok yoğun," diye söylendim, ciğerlerimi acıtmıştı bu yoğunluk.

"Yener'in kokusu bu," dedi Gurur. "Erkek bir köpek gibi, gittiği her bölgeyi işaretleme huyları vardır da."

Yüzüm garip ifadeyle sarsılırken, "Arkadaşına köpek muamelesi mi yapıyorsun?" diye sordum. "Yener parfüm sıkmıyor, parfümle doldurduğu bir küvette saatlerce salamura gibi yatıyor galiba."

"Güzel kokmayı sever," dedi Gurur beni umursamadan içeri girerken. "Güzel kadınları, güzel kokuları, güzel yemekleri ve güzel olan her şeyi sever."

"Evet evet, anladım bunu."

Arkasından girerken telefonun ışığını odanın içine tutmasını bekledim ama bunun yerine onu kapatıp, kenarda duran ayaklı lambanın ipini aşağı doğru çekerek odanın kızıl bir ışıkla aydınlık kazanmasını sağladı. Kızıl ışığın düştüğü açık renk saçları, şimdi kan rengine boyanmış gibi görünüyordu. Bakışlarımın olması gerektiğinden daha uzun bir süre zarfı boyunca onda kaldığını fark etmek beni anlık bozguna uğrattı ve gözlerimi büyük, ahşap başlığı antika bir parçayı anımsatan yatağa baktım.

"Sen makyaj masasını incele, çekmecelerden birinde olabilir," dedi Gurur ve bunu söylemesi ona şoka uğramış şekilde bakmama neden oldu.

"Ne?"

"Ne, ne?"

"Makyaj masasını inceleyeyim, öyle mi? Hangi kadın dizüstü bilgisayarını makyaj masasındaki çekmecelerinden birine koyar?"

"Ne bileyim ben, Zeliha? Kadın mı oldum?" Bana boş boş baktıktan sonra gözlerini komodinlerden birine sabitledi. "Sen bir kadın olsan, dizüstü bilgisayarını nereye koyardın?"

"Ben zaten kadınım," dedim gözlerimi beyazı görünene dek devirirken.

"Yoo, sen kız çocuğusun." Ona dik dik baktığımı fark etmiş gibi omzunun üzerinden bana baktı. Omuz silkerek, "Ne?" diye sordu.

"Senin benimle ne gibi bir sorunun var ya?"

"Doğruları söylemek de suç olmuş." Dilini şaklatarak komodinlerden birine doğru ilerleyip, ucundan metal bir halka sarkan komodinin çekmecesini çekip açtı. Yavaşça eğilerek, "Ayna," diye homurdandı kendine. "Cımbız, tarak, ayak çorabı, sik çorabı," bir an durdu, ben de donup kalmıştım, "pardon ulan, ağzımı sikeyim."

Gözlerimi iri iri açarak hızlıca makyaj masasının önüne doğru ilerleyip, makyaj masasındaki sıralanmış parfüm şişelerini izlemeye başladım. O da arkada çekmecedekileri saymaya devam ediyordu ama benim yanaklarıma bir ısı kütlesi oturmuş durumdaydı. Makyaj masasındaki iksir şişesi şeklindeki parfüm şişesini izlediğim sırada yüksek sesle öksürünce, gözlerimi devirdim.

"Bak, bahsettiğim çorap kondomdu," dedi açıkça. "Uzun süre erkeklerle yaşayınca, bir kadının yanında nasıl konuşulur unuttum galiba."

"Normalde de bildiğini sanmıyorum," dedim sertçe, bakışlarım ona çevrildiğinde iki keskin bıçaktılar.

Gurur'un elinde pembe, sönmüş balona benzeyen bir şey tuttuğunu gördüğümde bir an irkilerek duraksadım, ardından durumun farkına vararak gözlerimi hızla farklı yöne çevirdim.

"Ne yapıyorsun kafayı mı yedin?"

"Çilekli yazıyordu üzerinde, hiç denemedim de," dedi gayet normal bir şeyden bahsediyormuş gibi, aynaya düşen yansımasından gördüğüm kadarıyla hâlâ pembe renkteki kondomu iki parmağının arasında tutuyordu. "Acaba ben bunu kullanırsam, karşı tarafa çilek yemiş hissi verir miyim?"

"Ne biçim konuşmalar içindesin sen ya?" Öfkeli bir yüzle ona bakarken aslında gerçekten utanmıştım. "Hayret bir şey ya. Beni sürüklediğin şu olaylara bak, konuşmalara, tavırlara, şekillere bak ya."

"Niye gerildin şimdi? PMS döneminde misin?"

Onunla bu tarz şeyleri konuşmak berbat olsa da "Sen de maşallah her şeyi biliyorsun," diye mırıldandım.

"Ne o? Sevgilini kıskandın mı yoksa? Kız kardeşim var benim, ondan dolayı biliyorum..." Alay bulaşmış sesi beni çileden çıkarsa da ona sakin gözlerle baktım. "Hadi hadi, işine odaklan."

"Kimse makyaj masasına laptop saklamaz."

"Bak işte, hayret bir şey," diye söylenerek önüne döndüğünde, gözlerimi devirip makyaj masasına doğru döndüm.

Havaya karışmış bir arayış vardı, o kadar çok endişeliydi ki, bunu benden gizlemek için profesyonel maskesini yüzüne geçirmişti ama ben etrafa dağılmış kaygıyı hissedebiliyordum. Yaklaşan bir fırtınanın ilk hortumu üzerimizden geçmişti ve şiddeti ne kadar ufak olsa da çok şeyi bizden koparıp götürmüştü. Sanırım Gurur'un içinde olduğu düşüncelerin durduğu uçurumu görebiliyordum. Makyaj masasının çekmecesini açıp kafamı kaldırarak karşımda duran yansımaya baktım. Yüzüm, kızıl ışığın gölgeleri altına gömülmüş bir kan ruhu gibi görünüyordu. Ellerim, bana ait olmayan, yabancıların eşyalarının üzerinde gezerken tedirginlikten ölü beyazı kesilmişti.

Alt alta sıralanmış çekmecelerden bir diğerini çektiğim an gözlerimdeki durağanlık pıhtısında bir şaşkınlık kanaması başladı.

Dudaklarım aralanırken, "Gurur," dedim ikilemde kalmış, tedirgin bir sesle. "Burada."

"Sana neden kadın olsaydın diye sorduğumu anladın mı?" diye sordu, sesi her ne kadar alaylarla kuşatılmış olsa da bir zafer kazanmış gibi gür duyulmuştu. Hızla bana doğru ilerleyip, açtığım çekmecenin içinde duran bilgisayar kabını çıkardı ve fermuarı açıp bilgisayarı kontrol etti, laptop koruma kabının içinde duruyordu. Buz sıcağı gözler laptoptan ayrılıp yavaşça bana çevrilince bir an durdum, dudakları kısa bir gülümsemeye ev sahipliği yapmış gibi görünse de bu benim kafamda var olmuş bir yanılsamadan da ibaret olabilirdi.

"Sen benim için on üçüncü cumasın ama ben neredeyse senin bana uğur getirdiğini düşünmeye başlayacağım."

Ona başka bir kelime daha söyleme fırsatı vermeden konuştum.

"Ben senin için aynısını söyleyemeyeceğim."

Gözlerini indirip, uzun boyundan dolayı böbürleniyormuş gibi dik durarak, "Söyleyemeyeceğim diyorsun, söylemeyeceğim diyemiyorsun. Bana bir adım yaklaşıp, beş adım geri gitmenin sebebi, beni kendine çekmek istemenden mi?" diye sordu, biçimli kaşlarını kaldırdığında bir an yüzündeki ifadeyi okuyamadım. "Yoksa sen öne doğru bir adım atmasan da, yüzün bana dönük attığın tüm adımlar bizi geriye götürüyor olsa da üzerine yürüyeceğimi bildiğin için mi?"

"Benim hiçbir şey bildiğim yok," dedim kuru bir sesle. "Kafanda kuruyorsun."

Biçimli kaşları yeniden havaya dikildi. "Kafamda kurduklarımı bilmek istemezdin, Matmazel Sivri Zekâ."

Bir an ona, diyecek bir şey bulamamanın karmaşasıyla baktım ve o, bunu yüzümde görmüş gibi gözlerinde taşıdığı kurnazlığın tüm yüzünü sarmasını sağladı. Cevapsızlığım onu tatmin etmiş gibi geri çekilip bilgisayarı alarak bakışlarını odaya çevirdi.

"Bu odadan bir şeyler çalmak gerekiyor," dedi açıkça. "Sadece laptop olmaz. Makyaj masasında beğendiğin bir şeyler varsa, al."

"Ne diyorsun sen be?" İrkilerek bir makyaj masasına, bir de Gurur'a baktım. "Aklını yitirmiş gibi konuşma, ben hiçbir şeye elimi sürmem."

"Son on beş dakikadır kadının odasındaki her eşyaya elin değmiştir," dedi alaycı bir sesle. "Ben çilekli balonları alıyorum, sen de birkaç şişe parfüm al işte."

"İğrençsin."

"Biliyorum," dedi göz ucuyla bana bakarak. "Parfümleri unutma."

"Bu kadının eşyalarına dokunmayacağım, anladın mı? Bir cinayete ortaklık yaptım ama bu kadarı da fazla," dedim birden bilinçsizce, ardından söylediğim şeyin ağırlığı, ruhuma bir kaya gibi oturdu ve gözlerim boşluğa takılırken nefesimin ilk kez ciğerlerimin içini dolduramayacak kadar yetersiz bir şekilde içime sindiğini hissettim.

"Emin ol, bir seçim hakkın olsaydı, o gece bir cinayete tanık olmayı değil, burada benimle birilerinin evini soymayı tercih ederdin," dedi mesafeyi tekrar sesine çelik bir yelek misali örerek.

Yatak odasının çıkışına ilerlemeye başladığında gözlerim geniş omuzlarındaydı, sanki sırtına kimsenin göremeyeceği kadar şeffaf ama kimsenin taşıyamayacağı kadar da ağır yükler binmişti. Beni geride bırakarak odadan çıktığında, bakışlarım yavaşça aynaya çevrildi. Yüzüme bulaşan o garip ifadeyle yüzleşmemle birlikte zihnimde yeni bir soru işareti doğdu. Buna mecburdum, bunu biliyordum. Ne kadar kaçarsa kaçsın, insan var olmuş bir kaderi geride bırakamazdı; mürekkebi kurumuş bir kaderin üzerine su dökünce o kaderi temizlemiş olmazdın bulandırırdın. Belki de kabullenmek, artık en doğrusuydu.

Kadının makyaj masasının üzerinde duran en lüks parfüm şişesini alırken bakışlarım tekrar yansımama kaydı. Bunu yapmak zorunda kaldığıma inanması öylesine güçtü ki. Kendimi, ruhumun önüne bir kibritle çıkmışım, ruhumu gözyaşı olduğunu inandırdığım benzinle yıkamışım, sonra da ucunda alev birikmiş kibriti üzerine atmışım gibi hissediyordum; gözümün önünde yanmaya başlayan benim ruhumdu ve onu yakan benim parmaklarımdı.

Bakışlarım, kadının makyaj masasındaki küçük, kahverengi ve ahşaptan yapılma olan sandığa kaydığında, doğru olanın bu olduğunu zihnime fısıldayan sol omzumdaki şeytan bile artık hâlime ağlıyordu. Sandığı açtığım an, büyük, gümüş rengi halka küpeler dikkatimi çekti ama bu küpelerin gümüş olmadığına adımın Zeliha olduğundan daha çok emindim. Bu kadın için gümüş, bizim için teneke parçası gibi bir şey olmalıydı. Küpeleri alıp cebime koydum ve "Yemin ederim evden çıktığım an hepsini çöpe atacağım," diye fısıldadım vicdan azabıyla. "Üzgünüm."

Elimde parfüm şişesiyle odadan çıktığımda, geride bıraktığım kızıl ışık koridoru aydınlatmaya yetmediğinden bir an karanlıkta kalıp afalladım. Bakışlarımı ışığın hafif hafif toz gibi döküldüğü yöne kaydırdığımda, baktığım yerin koridorun sonu olduğunu fark etmiştim. Gurur, sırtı dönük bir şekilde durmuş, elinde tuttuğu telefondan dökülen ışığ

avucunun içine bastırarak ışığı en aza indirgemişti. Temkinli adımlarım yavaşça ona düşmeye başladığında, bir tilki gibi kulaklarını dikmişti, beni ânında fark edip bir elini havaya kaldırarak işaret parmağıyla beklememi belirtti. Tedirginlik kalbime zehirli bir sarmaşık gibi dolaşınca, olduğum yere nefesimi tutarak bir çivi gibi çakıldım ve beklemeye başladım.

Alt kattan bir kapının açılıp kapanma sesini duyduğumuz anda ikimiz de irkildik ama Gurur, benim aksime daha sakin bir ifadeyle, sadece temkini gözlerine gömmüş, sesin geldiği yöne bakıyordu. "Aşağıda," diye fısıldadım sadece dudaklarımı oynatarak ama o, bu dudak oynatışımı duyması imkânsız olmasına rağmen beni anlamış gibi kafasını aşağı yukarı sallayarak söylediğimi onayladı.

Yavaşça beni durdurduğu parmağını ileri geri hareket ettirerek biraz uzaklaşmamı istedi. Küçük bir adımla gerileyip bakışlarımı merdivenlere çevirdim. Kalbimin atışını boğazımın derinliklerinde hissediyordum. İnsan bazen bir kibrit ucunu süsleyen alevle koskoca ormanı yakabiliyordu. Parmaklarımın ucunda, başında alevden saçları olan bir kadının çıradan bedenini tutuyormuşum da her an o kadın parmaklarımın arasından kayıp düşecek, zamanı ateşe verecekmişim gibi hissediyordum.

"Sakince merdivenlerden in," diye fısıldadı, hatta fısıldamadı, sadece kan oturmuş dudaklarını hareket ettirdi. "Sakince."

Başımı hızlıca iki yana sallayıp, korkunun sarmaşık gibi dolaşarak altında bıraktığı gözlerimi ona diktim. "Hayır," diye fısıldadım korkuyla, sesim birden fazla çıkmış gibi ellerimi ağzıma götürdüğümde, bir elimde tuttuğum parfüm şişesi neredeyse elimden kayıp düşecekti ama son anda kendimi toparlayabilmiştim.

"Zeliha," dedi kararlı gözlerini yüzüme sabitleyerek. "Dediğimi yap. Önce ben inememem, seni arkada bırakmak tehlikeli olur."

"Ya beni yakalarsa?"

"Elim armut toplamıyor."

"O zaman önce sen in," diye fısıldadım korkuyla. "Ben istemiyorum."

"Önce ben inersem benim varlığımı bile hissetmez ama sen sona kalırsan geri dönmek zorunda kalırım," dedi sertçe. "En iyisi şu an amacı belli değilken, büyük ihtimalle bizim farkımızda bile değilken çık ve git."

Sadece küçük bir anlığına ne demeye çalıştığını anlayamıyormuş, karşımdaki adam Türkçe konuşmuyormuş gibi baktım ona. Beni mi korumaya çalışıyordu yoksa beni korurken güttüğü amaç kendi çıkar-

ları mıydı anlayamıyordum ama korku öyle fazlaydı ki, şu an ayrıntılara odaklanamıyordum. Yine de bir şeylere benden daha mutabık olduğunu bildiğimden onun dediğini yapma kararı aldım ve yüreğimdeki korku bir dalga gibi yükselerek göğsümdeki kemikten kayalıklara çarparken merdivenlere yöneldim.

Gurur'un her zaman ikinci bir planı, hatta üçüncü ve dördüncü bir planı olabileceğini düşünüyordum çünkü onu çok kısa bir zaman zarfında da bile olsa gözlemleme şansım olmuştu. Eğer şansımız yaver giderse, *bu Gurur gibi biri varken çok olasıydı*, buradan hiç darbe almadan kurtulabilirdik ama yakalanma korkusu sanki bir rüzgârdı ve montumun yakalarını kaldırıp enseme siper etsem de o rüzgârın şiddetini ruhumda hissediyordum.

Merdivenleri büyük bir dikkatle inmeye başladığımda bile parfüm şişesi elimdeydi, bir an bu yaptığımın saçmalığını fark ettim. Çenem o an kaskatı oldu ama el ve ayaklarım kaskatı olmaktan ziyade daha çok titriyorlardı.

"Hay aksi," diye fısıldadım kendi kendime.

Her an ışığın açılmasından, tanımadığım bir yüzün karşımda belirmesinden ve olası bir kaos durumundan ölesiye korkuyordum. Yakalanacak olursak Gurur yeniden bir sivili, halktan birini kendi yöntemleriyle cezalandırmak zorunda kalır mıydı? Zihnimde bir bulut asılı duruyordu ama bu bulut içinde ne fırtına belirtisi olan şimşeklere gebeydi ne de bir damla yağmur taşıyordu.

Merdivenin tırabzanlarına tutunarak yavaş adımlar atmaya devam ettim. Muhtemelen evdeki kişi bir şeylerin ters gittiğinin farkında olmalıydı çünkü biz bu eve anahtarla değil, bir bıçak yardımıyla girmiştik. Son basamağı da inmemle arkamda birinin varlığını hissettim ve hafif bir ışık yavaşça sırtıma çarparak bedenim tarafından ikiye bölünüp önüme devrildi. İrkilerek gözlerimi merdivenlerin üst kısmına çevirdiğimde Gurur'un orada beklediğini gördüm.

"Acele et," dedi dudaklarını oynatarak ama benim aksime o gerçekten sakin görünüyordu.

Başımı sallayıp, ışığı kapatmasını ister gibi ellerimi salladım ama bunu yapmadı ve ışığı parmaklarından oluşturduğu uzun perdelerle biraz olsun hafifletti; önümü görebileceğim kadar ışık bemen önümde bir ölünün kanı çekilmiş beyaz bedeni gibi serili duruyordu

Aniden bir kapı sertçe kapanınca olduğum yerde sıçrayıp, korkuyla holün sol tarafına baktım. Odalardan birinin kapı boşluğundan dışarı sızan ışığı fark edip iri gözlerimi hızlıca Gurur'a çevirdim. Bütün kontrolümün ani bir baskıyla patlayan camın keskin parçaları gibi etrafa savrulduğunu hissetmeye başlamıştım. Korkuyla adımı atacakken, kapının kolunun aşağı doğru çekildiğini görmek bütün dengemi altüst etti. Yere saçılan cam kırıkları gibi içimden dökülerek etrafa yayılan kontrolüm artık yerinde olmadığı için kapıldığım panik, beni olduğum yerde bir buzdağı misali donup kalmaya itti. Kapı aralandığında, Gurur'un yüzündeki şaşkınlığı görememesem de hissedebiliyordum. Şimdi yere çökmek, avuçlarımı açıp yüzüme bastırarak sadece sarsıla sarsıla ağlamak istiyordum ama bunu yapmadım; kapıdan çıkan kişiyi göreceğim âni beklemeye başladım.

Yener'in elinde bir kenarı ısırılmış kırmızı bir elmayla omzunu kapının kenarına yaslayarak bana bakmaya başladığı an, dudaklarımın aralığından hafif bir karmaşa hırıltısının döküldüğü andı. Altında siyah bir kot pantolon olan Yener'in üzeri çıplaktı, ince ama kaslı bedenindeki damarlar, açık renkli teninin altına gömülmüş nehir yolları gibiydi. Gözlerime bulaşan şaşkınlık, elmasından bir ısırık daha koparırken öne uzattığı bir ayağını hafifçe sallamasına neden oldu.

Bana yüzünü komik bir şekilde buruşturup, ağzındaki elmayı çiğnemeye devam ederken, "Ne bakıyorsun, bu gördüğün ilk seksi asker değil." dediğinde bir an gerçekten elimdeki parfüm şişesini onun kafasına fırlatmak, şişenin kafasında parçalandığı âni izledikten sonra arkamı dönüp basıp gitmek istedim.

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" Sesim titrese de gür çıkmıştı, bakışlarım şiddetle Gurur'a çevrildi. "Ne demek oluyor bu? Bu herifle biraz evvel ayrılmadık mı biz? Bu herifin burada ne işi var? Sadece beni korkutmak için tezgâh kurduğunu söyleme bana."

"Onun burada olduğunu bile bilmiyordum," dedi Gurur net bir sesle, başını iki yana sallayıp, gördüğü manzaradan pek de hoşnut olmadığını açıkça ortaya koyan bir ifadeyle merdivenleri inmeye başladı. "Senin burada ne işin var?"

"Üstünüzü toplamaya geldim," dedi Yener omzunu yavaşça silkip, elmasından bir ısırık daha koparırak. "Neden hayalet görmüş gibi bembeyaz olduğunuzu anlamıyorum, burnun geleceğinizi anlamadığım dütünmüş olmanızın. Zincir."

"Anladıysan bile ne halt yiyeceğimi bilmeden burada olmaman gerekirdi, seni tehlike sandım ve eğer şu narsist suratını görmeseydim arkadan saldırıp şu an neden alınamama neden olacak şeyler yaşıyor olabilirdim."

Yener yüzümü buruştururken elmayı ağzından uzaklaştırdı "Her yöne çekilebilecek cümleler kurma lan." Sahte bir titreyişle bakışlarını farklı yöne çevirdi. "Hem buraya girdikten sonra elinizi kolunuzu sallayarak çıkamazsınız, sağlam bir hırsızlık süsü verilmesi için de biraz kalabalık olmak gerekiyor."

"Ha bir sen kalmıştın," dedim birden sertçe, Yener bana tuhaf tuhaf baktı ama bakışlarında daha çok bir umursamazlık vardı; aldırış etmiyor gibiydi. "Gizlice girdiğin evlerde yarı çıplak dolaşmak gibi garip alışkanlıkların mı var?"

Yener dudaklarını öne doğru uzatıp, "Gizlice girmek mi? Hiç yakıştıramadım," dedi alayla. "Bu evde yetmiş dokuz bölümlük Aşk-ı Memnu çektim ben."

Gurur'un söylediklerini hatırlayınca, yüzümü buruşturarak başımı iki yana sallamakla yetindim. "Buradan bir an evvel çıkabilir miyiz artık? Lütfen," dedim kaygıyı bir kenara itip, öfkeli bir sesle.

"Dur bir," dedi Gurur araya girerek. "Sen ne zaman geldin buraya?"

"Sizden birkaç dakika önce olabilir, ben mutfakta elma yiyordum." Eliyle arkasında kalan odayı işaret etti ama o tarafa dönmedi, kahverengi gözleri Gurur'daydı. "Sonra bir baktım pencereden bahçeye doğru, iki karartı, biri küçük biri büyük... Duvarda garip şeyler yapılıyor... Elmam dişlerimin arasında kaldı, ben bir alkış kıyamet ama nasıl alkışlıyorum.. Durmayın diyorum o an ama içimden çünkü elma dişlerimin arasında o an... Durmayın yavrularım, o duvarlara umudu ekin, sevgi filizlensin." Büyük bir sessizlik yaşandığında konuşmaya devam etti: "Sonrasını pek izlemedim, ben olayın pornografisiyle ilgilenirim, bilirsin kanka."

"Lan madem bizi gördün neden kapıyı açmıyorsun da bana bıçakla kilit açtırıyorsun lan?" Gurur, kaşlarını dehşetle çattı. "Hem sen nasıl girdin kapı kilitleyken?"

Yener, gıdığını göstererek gülünce, o kemikli suratın arkasında bir gıdık olması beni şaşırttı ama bunu görmezden geldim. "E birilerinin hırsız girdi süsü vermesi gerekiyordu, kanka," dedi Yener. "Yani senin kapıyı zorlayarak girmen doğru olandı. Ben nasıl girdim... İsteyip girmediğim bir yer oldu mu hiç?.. Soruyorum sadece..."

"Her neyse, biraz ortalığı dağıtıp çıkalım," dedi Gurur fazla kurcalamadan.

"Benim bu evin sahibesini dağıttığım gibi mi?.."

"Yener, tamam görevini tamamladın olay bitti, konusunu yapma şimdi," dedi Gurur uyarıcı bir sesle.

"Nasıl yani, sen bir kitap yazsan onu herkes okusun istemez misin, kardeşim? Ben bu evde bir kitap yazdım, tabii ki de herkes okusun istiyorum. Sanata ve sanatçıya gereken değer verilmiyor..." Eliyle referans hareketi yaparak kibarca içeriyi işaret etti. "Efendim burası mutfağımız, her şeyin başladığı yer. İlk temasın..." Elmasını gösterdi. "Yasak elmanın tadına baktırdığım ilk yer."

Düz, ruhsuz bir bakışma.

"Cidden bu iş için bir kadınla tek seferlik bir ilişki mi yaşadın?" diye sorduğumda, anlık cesaretim yanaklarımı ısıtsa da renk vermemiştim.

"Yoo, tek değil ki," dedi Yener birdenbire. İçeriyi işaret ederek, "Şurada da yaptık," dedi ciddice. Bir an söylediklerinin şaka olmadığını kavramak beni şaşkına çevirdi. "Hatta şurada da..." Mutfak kapısını tamamen açıp, oldukça lüks görünen tezgâhın yanındaki masayı gösterdi. "Şurada da oldu." Çenesini kaşıyıp, "Hatta şu kısımda da oldu," deyip yüzünü buruşturdu. "Tezgâhta yaparken kocası aradı, yarım kaldı ama bence sayılabilir."

"Kıza neden anlatıyorsun?" Gurur'un ciddi sorusu üzerine bakışlarım ona çevrildi, tek kaşını kaldırmış, Yener'den iğreniyormuş gibi garip bir ifadeyle arkadaşını izliyordu.

"Kanka bir kere dedi, ben bir kere yapacak insan mıyım?"

"Sen insan mısın?" diye sordu Gurur sakince.

Yener ikileme düşmüş gibi, "Değil miyim?" diye sordu.

Söylediklerinin şaşkınlığı yüzüme çizilmiş bir resim gibiydi. Bu kadar ciddi adamın içinde, ciddi bir işle uğraşırken nasıl bu kadar eğlenceli ve ciddiyetsiz olmayı başarabiliyordu hiçbir fikrim yoktu ama bir an onun olduğu insanı kıskandığımı hissettim. Sanki Yener bir kaos ortamındayken bile birdenbire bir DJ edasıyla ellerini kaldırıp ortamdaki havayı değiştirebilirdi. Gurur, gözlerinde yılmış bir ifadeyle, Yener'in anlattığı deepweb videolarını anımsatan fantezilerini dinlerken olduğum yerde öylece durmuş, sadece Yener'i gözlemlemiştim.

Evden çıkmamız için evi biraz daha dağıtmaya ihtiyacımız vardı. Ben bu konularda tecrübesizdim ama Gurur ve Yener, insanları nasıl

manipüle edeceklerini iyi biliyorlardı. Gurur biraz mutfağı dağıtmış. Yener de her ne kadar bu durum beni çok korkutsa da birkaç antika eşyayı poşete doldurmuştu. Poşeti elime tutuştururken yüzünde bu yaptığı şeyden keyif alıyormuş gibi bir ifade olduğunu görmüştüm.

"Hadi," dedi Gurur, laptopun içinde olduğu koruma kabını kucağının altına alıp, gözlerini kapıya çevirerek. "Artık çıkabiliriz."

"Dur kanka dur," dedi Yener, kucağında dev, plazma ekran bir televizyonla salondan çıkarken. Hatta o kadar çıkamamıştı ki, yan dönmüş, yine çıkamamış, bir kez daha yan dönmüş, çıkamamış, düz çıkmaya çalışmış televizyonu kıracağını anlayıp tekrar yan dönmüştü. "Bunu alalım," dedi kollarını genişçe açarak tuttuğu televizyonu göğsüne doğru bastırıp. "İnandırıcı olur."

"Yıllardır beklediğin şey soygun yapmak mıydı sadece soruyorum? Ev soymaya çok meraklı gibisin," dedim yüzümde allak bullak bir ifadeyle.

"Ben ev değil kadın soyarım, şu an kadın olmadığı için sadece ev soyuyorum..."

Yüzümü buruşturup gözlerimi devirerek, "Çıkalım mı?" diye sordum.

Yener, "Olmaz diyorum kızım, ailevi sorunlarım var, karanlık bir adamım ben," dedi dalga geçer gibi. "Ama Gaye ararsa bir düşünürüm."

"Hüsrev?" dedim sorar gibi.

"Karıştırma şimdi Hüsrev'i." Televizyon kucağındayken yavaşça bana doğru yürüyüp, kafasını öne doğru uzatarak bana baktı. "Çolpan'ın sevgilisi falan var mı?"

"Ne diyorsun be?"

"Numaramı versene ona."

"Ya git be, sapık mısın nesin," dedim ondan uzaklaşarak. "Benden birkaç metre uzak dur."

"Sen farklısın, Zeliha," dedi sesini yumuşatarak. "Ben ilk kez böyle hissediyorum..."

"Ne diyorsun be sen?"

"Nasıl, sesimi falan boğuklaştırıp titrettim, tutar mı sence bu?"

"Aa deli mi ne ya," dedim ona garip garip bakarak.

"Bilmiyorum ya," dedi ve birden televizyon kucağındayken gözleri uzaklara daldı. "Ailevi problemlerim var diyerek soğuk yapıp sevişmeyeli çok oldu, karanlık adamı da oynadım, hayvan sever adam oldum, annem tarafından örselenmiş adamı oynadım, bence şimdi de ilk kez böyle hissediyorum kartımı kullanmalıyım."

"Ya hadi git işine be," diyerek önüme dönüp kapıya doğru ilerlemeye başladım. Gurur kapıda durmuş, yüzünde adi bir sırıtışla bizi izliyordu. Yener arkamda yürürken konuşmaya devam etti.

"Zeliha, biliyor musun bir ara bir kızı ilkim sensin diyerek kandırmıştım... Bana bakire kız muamelesi yapmıştı, inanılmaz iyiydi." Gözlerimi yukarı doğru kaydırarak devirdiğimde bile susmadı. "Sonra ertesi gün aradım, dedim ikinci sefer için ne zaman buluşuyoruz, meğer en yakın arkadaşının bir sene öncesinde fuckbuddysiymişim, bunu öğrenmiş. Ana avrat düz gidip yüzüme kapatmıştı. Ben de geri arayıp dedim ki: Seninle ilk seferimdi işte."

"Bir insan neden yaptığı şerefsizlikleri askerlik anısı olarak anlatır ya?"

"Askerim ben," dedi ve bir an aydınlanarak başımı salladım.

"Doğru bu."

"Dur bak ne anlatacağım sana..."

"Ya Yener," dedim birden durup omzumun üzerinden ona bakarak. "Önce evden çıkalım mı ya? Sonra anlat. Bak gerçekten anksiyeteden öleceğim şimdi."

"Bak anksiyete dedin de lise sondayız, bir kız var, ama nasıl güzel... Herkes ona, o bana hasta ama anksiyete problemleri vardı. Üf Meltem ya, sen var ya nasıl bir iliktin de yaklaşamadım ben sana korkudan ya. Anksiyeteyi bahane ederek kaygı bozukluğuyla ya öldürse beni? Önemli biriyim sonuçta."

"Senin sıkıntıların var."

"Yok kız, hiç yok yani, sıfır sıkıntı bende."

"Problemli manyak."

"Problem dedin de..."

"Yener."

"Efendim, yenge."

"Zeliha benim adım."

"Tamam, Zeliha yenge," dedi ama bunu derken iki nokta üst üste ve büyük D harfi koymuş gibi bakmıştı.

"Bu adam elindeki televizyonla nasıl duvardan atlayacak?" diye sordum Gurur'a dönerek. "Yakalanırsak bunun yüzünden yakalanacağız."

"Bu mu? Bana neden kullanılmış kondom muamelesi yapılıyor ya şu an? Hem niye duvardan atlıyoruz? Ben arka bahçe kapısından girdim."

"E biz niye duvardan atladık?" diye sormamla, Gurur ve Yener'in birbirlerine iki nokta üst üste ve bu kez küçük d harfi şeklinde gülerek baktıklarını gördüm.

"Bana yine bir oyun mu oynadın yani?" Gurur'a doğru döndüğüm anda, Yener yanımdan televizyonla birlikte yan dönerek geçip, "Kolay gelsin," diye mırıldandı ve uzaklaşmaya başladı.

Yener, dış kapıdan çıktığı an şimdi arkamda beliren bir karanlıkla Gurur'un önünde duruyordum ve o da aralık duran kapının önünde dikiliyordu. Dışarıdaki sokak lambasının ışığı yavaşça içeri devrilmiş olsa da sadece yüzümü aydınlığa boyayacak kadar renk veriyordu. Arkamdaki ıssız karanlığın farkındaydım. Gurur'un, sokak lambasının ışığını sırtında taşıdığı için yüzü epey karanlık görünüyordu. Bakışlarımı ondan çekmeden bir cevap bekliyor gibi ona bakmaya devam ettim çünkü onun gözleri benim yüzümdeki ifadeleri seçebiliyor olmalıydı.

"Hadi," dedi Gurur sakin bir sesle ama benim içimdeki duygular pek sakin değildi. "Çıkalım artık şu evden. Alacaklarımızı aldık."

"Beni bilerek mi o duvardan atlattın?"

"Bilerek ya da değil, atladın ve amacımıza ulaştık mı? Evet. Gerisi neden bu kadar önemli?"

"Neden beni kandırdın?"

"Sana bildiğimi söylediğimi hatırlamıyorum," dedi sadece tok bir sesle.

"Yener'le birbirinize nasıl baktığınızı gördüm," dediğimde yüzünü göremesem de duraksadığını hissettim. "Biliyordun, arka bahçe kapısından girebilirdik ama sen buna rağmen beni yormak istedin. Çünkü benimle oyun oynamayı seviyorsun, öyle değil mi?"

"Değil," dedi açıkça. "Zeliha, neden seninle oyun oynayayım?"

"Çünkü seni bu duruma sokan kişinin ben olduğumu düşünüyorsun," dedim içimdekini açıkça göstererek. "Tüm bu olanlardan beni sorumlu tutmadığını söyleyemezsin, en başından beri bunu kafama zaten kakıyorsun farkında olsan da olmasan da."

"Farkında bir şekilde yapıyorum," dedi dürüst bir şekilde ama yüzüne çizilen ifadeyi göremediğimden ona emin bir şekilde yaklaşamıyordum. O, benim için hep bir muammaydı. "Sana güvenmiyorum," dediğinde bir an duraksadım. İyi de bunu zaten biliyordum? "Çok naziksin. hassassın. Seni bir yerlere çarpmadan nasırlaştıramam ve sen nasır tutmadan, sana güvenemem."

"Ben nasır tutmak istemiyorum," dediğimde sesim bilincim dışında bir duvar örerek o duvara sırtını yaslamış ve titreyerek kelimelere sığınmıştı. "Bana güvenmek zorunda değilsin."

"Sana güvenmezsem devam edemem." Bana doğru bir adım atmasını beklemediğimden bir anlık refleksle bir adım geri atıp, kafamı kaldırarak ona baktım. Holün zeminine yayılan ışığın üzerine düşen gölgesi önümde uzadı ve üzerime devrildi. Bakışlarım zayıf bir melodinin ruha dolanıp hisleri ele geçirdiği gibi onun yüzünü ele geçirdi ama ne gözlerini ne de gözlerinin çizdiği ifadeleri göremedim. "Sana hiçbir zaman tam olarak güvenmeyeceğim biliyorum ama en azından sana inanmamı sağla, Zeliha."

"Peki ya ben?" Kafamı iki yana sallayarak ona baktım. "Ben sana nasıl inanacağım? Daha yolun başında benim için bir sürü oyun hazırladın, yolun sonuna gelene kadar daha kaç oyunun içinden geçeceğim?"

"Sana kıyameti yaşatmışım gibi konuşma," dediğinde bana bir adım daha yaklaşmıştı. "Cehennemi gösterdim, doğru ama seni cehennemin içine çekmedim. Seni cennete götüreceğim de demiyorum çünkü dünya üzerinde öyle bir yer yok ama seni cehennemden de uzak tutabilirim. Bu yüzden de senin nasır tutman gerekiyor."

"Duvara tırmanınca, korkunca, kaygıyla dolunca nasır tutmuş olmuyorum ben," dedim sertçe.

"Oluyorsun." Elini kaldırıp, işaret parmağının ucuyla beni bana gösteriyormuş gibi işaret etti. "Zorlukları benimle aşmayı öğretiyorum sana. Bahçe kapısından elini kolunu sallayarak girersen bu zorluk olmaz. İlerleyen günlerde hiçbir şey daha iyi olmayacak, daha kötülerini de yaşayacağız ama hiçbiri o geceki kadar kötü de olmayacak. O günleri yaşayabilmen için de senin nasır tutman gerekiyor. Bunu sana öğretemezsem ateşin içine bile bile girersin ve kafamı sikeyim ki kendimi biliyorum, arkandan ben de ateşe yürürüm."

Söylediklerine inanabileceğim her yerimden beni vurduğunu hissettiğim için ve kanım hâlâ kurumadığından, ellerimi onun açtığı yaralara bastırarak sadece onu izliyordum. Onun bana inanmaya ihtiyaç duyduğu gibi ben de ona güvenmeye ihtiyaç duyuyordum. Nasır bağlayayım diye yaptığı her şey sanki beni daha da çıkmaza götürüyordu. Önceliğim kendim değildim, başkalarıydı ve ben başkalarını önceliğim yaptığım için şu an bu hâldeydim.

"Benden sana inanmamı bekleme," dediğimde durdu, parmağını yavaşça indirip, başını omzuna düşürerek nasıl göründüğünü bilmediğim gözlerini yüzüme dikti.

"Hayatın boyunca hiç kimseye inanmamış gibisin."

Tam yanından geçmek için adımımı atacaktım ki, bana doğru bir adım daha gelip, bir eliyle dirseğimin altını yavaşça kavrayıp, beni kendine doğru çekti. Benim yüzüm ışığın içeri süzüldüğü kapıya bakarken, onun yüzü benim arkamdaki karanlıktaydı ve bu bana bir an için bana birbirinden farklı yöne bakan cennet ve cehennemi hatırlattı.

"İnancını kim parçaladı bilmiyorum ama bir gün inandığın tek adam olacağım."

Birdenbire içimdeki hayat durdu. Artık her şey şu an olduğumuz andan ibaretti sanki. Sokak lambası yandığı camın arkasında boğulmuş, gece yeryüzüne katran gibi akarak her yanı sarmıştı. İçime karanlıktan daha koyu bir şekilde, gece gibi çöken kelimelerini sindirmek istesem de içimde küçük bir kız çocuğu vardı ve gecenin parmakları, o kız çocuğunun uzun, ince telli saçlarının arasından kayıp gidiyordu. Parmakları tenimde büyük izler bırakmak istiyormuş gibi derime sert bir baskı uyguladığında, farkındalık bir çığ gibi kafamdan aşağı yuvarlanıp kalbime doğru yıkılmaya başladı. Kafamı kaldırıp gözlerimi hemen yan tarafımdaki adama çevirdim, onun da bakışları bana çarpmıştı ve şimdi buz tutmuş güneşe benzeyen gözleri, dışarıdan içeri doğru yayılan hafif ışığa tutunarak kor parçası gibi yanmaya başlamıştı.

"Buna verecek bir cevabın yok mu, Zeliha?" diye sordu, sesinin ağırlığı altında ezilmiştim, sanki tok sesi bir dağ gibi üzerime çökmüştü. "Beni bunun böyle olmayacağına inandırmaya çalışmayacak mısın?"

"Çalışsam bile inanacak mısın?" Arabaların belli bir hızla ilerledikleri caddede durmuş, düşen yağmur damlaları yüzüme gözyaşları çizerken bana çarpacak o kişinin gelmesini bekliyormuşum gibi hissediyordum. "Sen bana inanmıyorsun ki."

"Sen de beni hiç inandırmaya çalışmıyorsun."

"Bunu istediğini bilmiyordum."

"İstediğimi söylemedim," dese de gözlerinden yüzüme yayılan bakışlar bunun tam aksini savunuyordu.

"Yoruldum," dedim elimdeki poşet parmaklarımı keser gibi sızlatırken. "Eve gitmek istiyorum."

Parmaklarını dirseğimin altından çekmeden, "Vereceğin başka bir cevap yok mu?" diye sordu. "Yoruldum ve eve gitmek istiyorumun dışında bir cevap. İstediğimi söylememem hakkında?"

"Ne istiyorsun, Gurur?" Bir an ona, yorgunluğu içimden dışarı taşırıp, karanlığa yayılmasını sağlayan gözlerle baktım. Gözlerimdeki o pusu duyguyu görmüş gibi derin bir nefes alıp, birkaç saniyeyi yüzümün sınırlarına bıraktı ve ardından parmakları benden yavaşça ayrılarak beni özgür bıraktı. "Daha kaç farklı şekilde mahvolacağımı bilmediğim bir yola çıktım seninle ve sana o yolda beni mahvetmemek için uğraş demiyorum, sadece bile bile mahvetme istiyorum çünkü sen beni bile bile mahvedip, sonra da bunu bana inanmak istediğin için yaptığını söylüyorsun. Bana böyle inanacaksan, hiç inanma."

Yavaşça geri çekildiğim an, konuşması için doğan tüm fırsatları göbeklerinden sarkan kordonla boğup öldürdüğüm andı. Seri ve yere sağlam düşen adımlarla ondan uzaklaşıp bahçeye doğru çıktım ve etrafıma bakınıp, tedirginliği yeniden giyinerek Yener'i aramaya başladım. Yener bahçedeki uzun, gövdesi kalın ağaca yaslanmış, televizyon kucağında bekliyordu. Üzeri hâlâ çıplaktı, havanın soğuğundan hiç etkilenmiyormuş gibi öylece put gibi duruyordu. Beni fark edince omzunu ağaca basturarak kendini öne doğru itip, bana doğru gelmeye başladı. Çok geçmeden Gurur da evden çıktı ve üçümüz bir araya geldiğimizde, yaptığımız konuşmanın dışına çıkmış bir kaygı tekrar başımın üzerinde hale gibi asılı durmaya başlamıştı. Etrafıma kaçamak bakışlar attım, ardından gözlerimi Yener'e sabitledim.

"Üşümüyor musun böyle?"

"Buzlu suda ellerim ve ayaklarım bağlı yüzebilirim," dedi sırıtarak, ardından televizyona baktı. "Ama bu televizyonu biraz daha tutacak hâlim kalmadı. Güzel belim tutuldu."

"Artık birileri bizi görmeden gidelim," dedim tedirginliği saklama gereği duymadan. Yener başını salladı, Gurur ise konuşmadı.

Bahçenin çıkışına doğru yürümeye başladığımızda bu kez yelkovan akrebin değil de sanki akrep yelkovanın üzerinde dönüyordu. Bahçe kapısının önüne geldiğimiz an kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. Bulutların arkasına saklanan ayın yoğun ışığı bulutları gümüşten ışıltısıyla adeta boğuyordu. Gözlerimi bulutlardan indirdiğim an Gurur'un yüzüyle karşılaştım, duraksayarak kemiklerin düzgün bir biçimde kaynayarak oluşturduğu biçimli suratına baktım. Aramızdaki boy farkından dolayı

kafamı hafifçe kaldırmadığım müddetçe onu görmem olanaksızdı. Onun göğsüne yakın bir yerlerdeydim, yan yana durduğumuzda aramızdaki boy farkı çok daha net görünüyordu.

Gözlerime, tıpkı önümde izlediği cinayetin lekeleri duvarlara bulaştığında gözlerine oturmuş o ifadeyle yüzüme baktığı andaki gibi bakıyordu. Diktiği uzun korku parmaklıklarının arkasından onu izleyen ruhum, bir bataklığın karanlık yüzeyi gibiydi ve o, ruhumu görebilmek için bataklığın içine girmişti. O gece ruhuma bıraktığı iz, birlikte geçireceğimiz her anın boynuna idam ipi gibi dolanmaya başlamış ve günler onun gözlerinde darağacına asmaya başladığımdan beri tek bir iz, binlere dönüşmüştü. Ruhum onun çizdiği bir haritaya dönüşmeden önce ondan kurtulmam gerekti. Kendimi ondan kurtarmam gerekti.

Arka bahçe kapısının demiri gıcırdayınca, Gurur'un buz sıcağı gözlerini konak bilen bakışlarım yavaşça ondan ayrıldı ve düşüncelerim tek bir nefeste dağılan karahindiba gibi dağılarak zihnimin farklı köşelerine uçuştular. Yener kucağında televizyonla dikkatle bahçeden çıktı, arkasından ben de çıktım ve omzumun üzerinden Gurur'a baktım. Olduğu yerde dikilmiş, yüzünde çözümlenemez bir sertlikle sadece beni izliyordu. Bakışlarını yakalamak, göğsümde kıskaç etkisi yarattı.

"Amanın, hırsız var!" Yaşlı, tanıdık bir ses kulaklarıma dolduğu an irkilerek gözlerimi bahçenin dışındaki dar, patika yola çevirdim. Yener donmuş kalmıştı, yaşlı adam karanlıktan bize doğru geliyordu ve bunu görmek kalbimin yerinden hoplamasına neden olmuştu. Birden ne yapacağımı bilemeyerek bahçenin demir kapısının soğuk yüzeyini sıkıca kavradım. "Hırsız var, yetişin!"

"Hay sikeyim böyle işi ya!" dedi Gurur ellerini saçlarının arasına kaydırırken.

"Hırsız seni, gecenin bir köründe girdin de milletin televizyonunu mu çalıyorsun? Namussuz seni!" Adam, elindeki bastonu Yener'e doğru sallayarak, "Işığa gel ışığa, göster bana o çor suratını. Seni deyyus seni! Tek de değil! Komşular komşular, mahallemizde çıplak bir hırsız var!" diye bağırıyordu.

"Amca, bir sakin olur musun?" diye sordu Yener sakince. "Tüm mahalleyi başımıza toplayacaksın ulan."

"Bir de konuşuyor musun?" Amca, sokak lambasının dökülen ışığının altına gelince, kambur, epey yaşlı bir adam olduğunu daha net anladım. Ne kadar bağırsa da sesi yaşını ele verir cinsten güçsüzdü, yine

de bastonuyla Yener'i haklayabilirmiş gibi duruyordu. "Gel buraya, kaç kişisiniz siz? Hırsızlar!" Adam, Yener'in çıplak kolunu tutup çekmeye yahşınca, Yener adama kafasını indirip küçük bir çocuğa bakıyormuş gibi baktı.

"Hırsız var, hırsız! Sırık bir hırsız!"

"Amcaaaaa baaağırmaaaa!" diye bağırdı adamın suratına doğru eğilerek.

Amca bir an, sanki böyle bir tepki bekliyormuş gibi durup Yener'e bakakaldı, o kısa duraksamada Gurur bileğimi kavrayarak beni bahçeden çıkarmıştı. Ben daha ne olduğunu anlamadan beni çekiştire çekiştire sokağın diğer ucuna sürüklemeye başladığında, "Aa," dedi yaşlı adam. "Tevfik, devrem, ne zaman oldu görüşmüyoruz!"

Yener bir an duraksadı.

"Tevfik, bu televizyon da nesi?"

"Amcanın frekanslar karıştı," dedi Yener bize doğru dönerek. "Siz gidin, ben gelirim..."

"Hırsız var!"

"Amca yine mi ya, benim ben, Tevfik!"

"Tevfik kim?"

"Hayda..."

Gurur bileğimi daha sıkı kavrayıp, "Yürü," dedi gülerek.

"Aaa Tevfik," dedi yaşlı adam tekrardan şaşkınlıkla. "Adıyamanlı Tevfik, nerelerdeydin sen?"

"Yok Umreli Tevfik," dedi Yener alayla.

"Adamcağızla dalga geçiyor," dedim kısık sesle, Gurur durmadı, beni çekerek yürümeye devam etti. Arkama bakarak yürürken tutuşu artık daha sıkıydı, bakışlarım yavaşça Yener'den uzaklaşarak Gurur'a yöneldiğinde, sokak lambasının ışığı açık renk saçlarına dökülüyor, saçlarında bir kan denizi yükseliyordu. Bakışlarım gözlerine çarptığında, bakışlarının bende olduğunu fark etmek beni duraksattı.

"Hızlı yürü," demesiyle eş zamanlı olarak gözleri kısaca dudaklarıma dokundu, bu anlık duraksama beni irkiltti, bakışlarım gözlerini takip etmekten kaçındı. Yener'in arkada eğlendiğini duyabiliyordum, yakalanmaktan hiç mi korkmuyordu? Bakışlarım yeniden Gurur'un gözlerine gömüldüğünde, adımlarımız da hızlanmıştı. Buz sıcağı gözleri artık bende değildi, o kadar uzağımdaydı ki, mesafeleri aşıp yüzüne gelemiyordum.

Arabaya binip Burdur'dan uzaklaşana dek ne Gurur konuştu ne de ben. Yener'in yaşlı adamı atlatıp atlatmadığı konusunda kafamın içine sızmış belli tedirginlik gölgeleri vardı ama yine de Gurur'un rahatladığına yaslanarak bu tedirginlik gölgesinin tam anlamıyla içimi kaplamasına izin vermedim.

Araç, Burdur'dan çıkıp Isparta sınırlarına neredeyse yarım saatten kısa bir sürede girmişti, iki şehir birbirine zaten yakındı ama Gurur dağ yolundan gitmeyi tercih ederek zaten kısa olan süreyi yarıya indirmişti. İrili ufaklı yağmur damlaları aracın ön camına vurmaya başladığında bakışlarım oldukça yüksek olan dağın kenarından aşağı sarkan yola daldı. Şehir her ne kadar uykuya dalmış olsa da ışıkları bir insanın içine kan kabul eden kalbi gibi çarpıyor, canlı görünüyordu. Başımı yavaşça cama yasladığımda, aracın hareketleriyle hafifçe titreyen camın gürültüsünü zihnimde hissettim. Gözlerim, yüzümdeki en ağır bölgeymiş gibi kapanmaya başladı ve dudaklarımdan dökülen nefes, cama dökülerek orada bir buğu oluşturdu.

"Bu gece çok mu korktun?" Sorusu, sert sesine takılarak aracın içindeki karanlığa yayılıp saçlarıma tutundu. Saçlarımda kelimelerinin ağırlığını hissettiğim için bir an kaşlarım çatıldı ama ağırlaşan kirpiklerim yukarı dikilmedi. "Niyetim seni korkutmak değildi."

"Ama korkuttun," dedim sadece, açıkça ve olabildiğim en net hâlimle. Beni korkutmuştu. Günlerdir yaşadığım en gerçekçi duyguydu bu korku.

"Bilmiyordum," dediğinde çok kısa bir anlığına ona inanmak istesem de kendimi sıkıp alnımı cama daha sert bastırarak sokağın soğuğunu aramızdaki cama rağmen düşüncelerimde hissettim. "Korktuğunu biliyordum ama benden korktuğunu bilmiyordum."

Zihnimde bir sızıyla koştuğum o geceyi hatırlatan sesi, boğazımda asılı duran, ucunda geçmişte öldürdüklerimin kanını taşıyan bir bıçak gibiydi. Bakışlarımı ona çevirmek, gözlerimdeki yansımaya yüzümü dökmesini sağlamak istedim ama gözlerimi açamadım. Bunun yerine alnımı soğuk cama daha sert bastırdım ve Gurur'un bakışlarının boğazımda asılı duran o bıçak gibi kayarak bedenimde dolaştığını hissettim. Gözlerini yüzüme miras bıraktığında kirpiklerim titredi ama dudaklarım sessizliği içine almış bir mezar gibiydi; kelimeler bir tabutun içinde çürümeyi bekliyordu.

"Bundan sonra seni korkuttuğumda, beni korkuttun demen yeterli," dedi sert bir sesle, afalladım ama devam etmesini bekledim; verecegim tepkiler de kelimelerle birlikte o tabutun kapağının altında çürüyor gibiydi. "Belki senin için hiçbir şey ifade etmiyor olabilir ama benden korkman, benim için bir şeyler ifade etti bu gece. Ne ifade etti bilmiyorum ama ifade ettiğini biliyorum ve bu hoşuma gitmedi. Seni korkarken izlemek eğlenceli olur sanıyordum ama seni benden korkarken izlemek çok rahatsız ediciymiş."

"En başından beri senden korkuyorum," dedim. Duraksadığını hissettim ama ona bakmadım. Dizlerimi yavaşça karnıma doğru çekerek koltuğun üzerinde küçülebildiğim kadar küçülüp, ona sığınmaktansa soğuğa sığınmak daha sıcakmış gibi buz gibi cama yaslandım. "Senden o geceden beri korkuyorum. Hep korktum. Senden korkmadığım tek bir an bile olmadı."

"Bu kadar açık olmanı beklemiyordum," dedi, sesi her şeyi içine gömen mezar toprağı gibi olduğundan mı hiçbir şey hissettirmiyordu yoksa zaten hiçbir şey hissetmediği için mi böyle cansızdı? Araç birdenbire yerden havalanarak gökyüzüne tırmanmak istiyormuş gibi hızlandı. Sertçe yutkunup alnımı soğuk cama bastırdım. "Ve benden korkuyor olmanın beni öfkelendirmesini de beklemiyordum."

Kaşlarımın arasında oluşan o küçük yarık, içine binlerce soru işareti gömse de bunu ona sormadım çünkü her nedense, bende ne kadar soru işareti varsa, onda on mislinin olduğunu düşünüyordum. Araç belli bir süre hızını kaybetmeden yokuş aşağı ilerlemeye başladığında bedenim öne doğru kaydı, kafamı kaldırıp uyku çöken gözlerimi ön camdan dışarı yönelttiğimde, düşmemek için parmaklarımı döşemelerin köşelerine saplamıştım. Kirpiklerimin arasında sızlayan gözlerim birden onu görmek istedi.

Omzumun üzerinden ona çevirdiğim bakışlarımı fark etti ama karşılık vermedi, direksiyonu sıkıca kavramış, yokuşun sonundaki yolu gözlüyordu. Profili bir heykelin beyaz, alçıdan teni gibi soğuk, pürüzsüz ve açık renk görünüyordu; onu bir heykelden ayıran titreyen kirpikleri, nefesiyle genişleyen burun delikleri, dudaklarının arasından uzanan nefesin ileriye atılan rüzgârı, tenini saran mavi damarlarıydı.

"Sorun çıkacak mı?" diye sordum usulca, sorum onu daldığı noktadan sıyırıp yukarı çekmiş gibi bakışlarını bana çevirince gözlerimiz çok ani bir şekilde birbirlerine yaslandı. Bıçak kemiğe yaslanmış gibi

hissettiren bakışmamız benim gözlerimi ondan ayırmamla sona erecek sansam da o bıçak, kemiğimi zorlamaya devam ediyor, gözleri benden bir adım geri çekilmiyordu.

"Sorun her zaman çıkar, Zeliha. Ama benden korksan da beni varken hiçbir şeyden korkma."

"Senden korkmaya devam etmem gerek, öyle mi?"

"Benden korkmanı gerektirecek ne yaptım bilmiyorum," deyip bakışlarını yüzümde dolandırdı, ona baktığımı gözleri yüzümü karışlarken fark etmiştim. "Birini öldürmüş olmam dışında."

Gerçeği bu denli açık ortaya koyması omzumdaki tüm kemikler içeri çökerek içime batmış gibi hissettirirken, başımı olumsuz bir şekilde iki yana salladım.

"O gece birini öldürürken, herkes için kötü biri olabilirdin ama benim için iyi biriydin," dediğimde buz sıcağı gözlerin siyah bebeklerinin genişlediğini gördüm. "Ama sonra beni ailemle tehdit ettin. O andan itibaren, herkes için iyi biri olsan bile benim için korkunç biriydin."

Bir an pişmanlığın bir renk olduğunu, onun gözlerinin renginin pişmanlık olduğunu düşündüm.

"Mecburdum," dedi ve sonra ekledi: "Buna mecburdum."

"Ben de senden korkup dediklerini yapmaya mecburdum. Beni senden korkmaya sen mecbur bıraktın."

Gözlerini öyle hızlı benden çekti ki, bunu beklemediğim için yüzüne bakakaldım.

"Haklısın," dedi sadece, gözleri yola saplı duran bir tabela gibiydi; üzerinde herkesin anlık bir pişmanlıkla çekip gittiği şehre kaç kilometre kaldığı yazıyordu. "Seni durmadan bir şeylere mecbur bırakacağım ben." Direksiyonu sertçe çevirince, altımızdaki araba sarsıldı ve viraj alıp daha hızlı hareket etmeye başladı. "Seni hep mecbur bırakacağım." Alt dudağını yaladığını gördüm, yanaklarındaki çukurlar genişledi ve başını salladı. "O kadar mecbur bırakacağım ki, kendini bana âşıkken bulacaksın." Donup kaldığımda birden omzunun üzerinden bana doğru baktı. "Çünkü mecbursun. Seni buna da mecbur bırakacağım."

"Bu acımasızlık değil mi?" İlk defa söylediği bu şeyi ciddiye alarak sorduğum bu soru, bakışlarının yüzümde donuklaşmasına neden oldu. "Seni bir insan olarak sevmekten bile Allah'tan korkar gibi korkan birini, sana âşık olmaya mecbur bırakacağını söylemek, acımasızlık değil mi?"

"Beni sevmekten Allah'tan korkar gibi mi korkuyorsun?"

Başımı salladım sadece. Otobana çıktığımızı karşı şeritten gelen kamyonun uzun, gür ışıkları yüzünü yalayıp yıkayınca fark ettim ama bakışlarımı ondan çekmedim. Gözleri gözlerime bir ömür bırakır gibi baktı ve sonra bakışlarını benden çekip yola çevirirken başını iki yana salladı.

"Evet," dedi. "Acımasızım." Başını sallarken gözleri hâlâ yoldaydı. "Allah'tan korka korka şeytana uyduracağım seni."

Anlık öfkeyle gülerken, "Peki ya sen?" diye sordum birden çat diye. "Beni şeytana uyduracaksın, sen ne yapacaksın?"

"Ne biliyorsun, Zeliha?" Dudağının kenarı yukarı kıvrılırken gözlerine alay bulaştı ama o gözler hâlâ yoldaydı. "Belki ben şeytanın masasına senden önce otururum."

Her yarası bir şekilde kabuk atmış bir kadındım.

Birçok kez, birçok yerimden kanadığım doğruydu ama hiçbir zaman kaldıramayacağımdan fazlasını taşıdığıma inanmamıştım. Aldatılmıştım, kandırılmıştım, inandığım bir şey kafamın üzerinde ekmek gibi kırılmış, bir yemin gibi bozulmuştu; yaralarım cennetten bana selam göndermiş, alnıma kâkül gibi döküldüğünü düşündüğüm ismi tek bir makas darbesiyle alnımın üzerinden kırpıp almıştım. Ama şimdi kül olduğuma inanmışken, bir gün birini seveceğime kendimi bir ihtimal olarak söylemek bile yoruyordu beni.

"Ben bir ara en büyük yandığım yerden kül olmuştum," diye fısıldadım yavaşça. "Kırılmak en büyük yangına bile dere olur."

Bakışları bana çevrildi.

Zamanın içinde kaybolan eski bir anı gibiydi buz sıcağı gözlerinde gördüklerim. Kayıp bir anıya o gözlerde yeniden rastlamak her ne kadar canımı acıtmış olsa da bakışlarımı onun kasırgasından uzağa savurmadım. Bir süre sadece gözlerimin içine baktı. Gözlerinin içinde bir ayna patlamıştı da yansımama ev sahipliği yapan binlerce cam kırığı yüzüne saçılmıştı sanki.

"Bilmiyordum," dedi sonunda konuştuğunda, neyden bahsettiğini anlayamadan öylece suratına baktım. Her neyi bilmiyorsa, şu an ben de bilmiyordum. "Evet, bir güven problemin olduğunu biliyordum, bunu görmüştüm ama aldatıldığın ihtimali kafamda yoktu. Sana baktığımda ilişkisi olabilecek bir kadın değil, oyuncak ayısıyla uyuyabilecek küçük bir kız çocuğu görüyorum. Belki de bu yüzden senin güven sorununun bir adamın kalbine bağlı bir damar olduğunu görmek istememişimdir."

Yel değirmenleri şimdi o boş arazinin kurak topraklarını savururcasına hızlı hızlı dönmeye başlamıştı. Bir otobüsün cam kenarına başımı yaslamış, aynaya hafifçe vuran yansımamı izlerken o tepelerden birinden geçiyor, boş arazide dönen yel değirmeniyle göz göze geliyordum. Beyaz kanatları her döndüğünde, güçlü bir akım etrafa yayılıyordu. Birden kalbimin atışlarına kulak verdim ve yel değirmenlerinin kanatları tıpkı kalbimin atışları gibi yavaşlamaya başladı. Bunu nereden anladığını sorgulayan gözlerle ona baktığımda, konuşmayacağımı ve bir cevap beklediğimi fark etmiş gibi başını salladı.

"Gözlerinde bir erkeğin gölgesine rastladım. Ona adam diyemiyorum çünkü eğer öyle olsaydı, gölge gözlerine bu kadar ağır gelmezdi."

"Eve götür beni," diye fısıldadım yavaşça.

"Eve götürüyorum."

Başımı yavaşça salladım, o da yavaşça başını salladı ve cama yaslanıp gözlerimi yola çevirdim.

Araba Isparta'nın içine girip, merkezinde ilerlerken de süren sessizlik, oturduğum sokağa sapmamıza birkaç dakika kala bakışlarımın yol kenarındaki cipe takılmasıyla yavaşça dağıldı.

"Devran'ın arabası değil mi bu?" diye sordum kısık, uykuya bulanmış bir sesle.

"Hani?" Başını yavaşça kaldırıp gözlerini yol kenarında park hâlinde duran cipe çevirince aracı yavaşlattı. Cip, Devran'ı geçen sefer gördüğüm tekelin önünde duruyordu, kapılarından bir tanesi açıktı, Devran'ın tekelin içinden çıktığını gördüm ve birkaç saniye içinde arkasından Biricik çıktı. Gurur'un kaşlarının çatıldığını fark ettim, aracı ani bir manevrayla şeritlerden çevirdi ve karşı şeride geçip, tekelin önüne doğru sürmeye başladı.

"Biricik'in bu konularla bir ilgisi mi var?" diye sordum doğrulup aracın ön camından dışarıya gözlerimi dikerek. "Onları geçen sefer de bir arada gördüm."

Gurur, "Bir mesele yok," dedi sertçe. Araç, tekelin önünde durur durmaz, Devran'ın Biricik'te duran gözleri yavaşça araca çevrildi, tepkisiz suratında herhangi bir ifade doğuşu yaşanmadı. "İn," dedi Gurur. "Bir selam verelim."

"Emir verme," diye homurdanarak aracın kapısını açtım, çiseleyen yağmurun kokusu ciğerlerime dolarken şimdi Biricik'in de gözleri bendeydi. İri, bebek mavisi gözlerde anlık bir şaşkınlığın genişleyerek tüm

suratına yayılmasına şahit oldum ama Devran, Biricik'in aksine çok sakin görünüyordu.

"Yener aradı mı seni?" diye sordu Gurur, ardından bakışları Biricik'e dokundu, tekrar Devran'a baktı.

"Aramadı," dedi Devran, sesi sakindi.

"Neden yine bir aradasınız siz?" Gurur bu soruyu, Devran kelimesinin sonuna nokta bile koyamadan çat diye sormuştu ve Devran'ın bakışları öyle sert bir şekilde Gurur'a saplandı ki, ortada büyüyen alevlerin arasında kaldığımı hissederek beklentiyle Biricik'e baktım. Bebek mavisi gözlerini önüne indirdi, yere bakmaya başladığında işaret parmaklarını birbirine sürtüyordu.

"Öyle olması gerekmiştir, olmuştur," dedi Devran sakin bir sesle.

"Bu konu kapanmamış mıydı, Devran?" Gurur'un sorusu bir kırbaçtan daha sert şakıyarak Devran'ın yüzüne inince, Devran'ın burun delikleri genişledi ama ifadesi hâlâ bumbuzdu.

"Hangi konu, ortada bir konu mu var, Zincir?" Devran'ın sorusu, Gurur'un başını iki yana sallamasına neden oldu.

Biricik, "Devran'ı çağıran bendim," dedi sessizce, gözlerini yerden kaldırmıyordu. "Özür dilerim, Gurur."

Gurur birden gözlerini yukarı kaydırıp, dişlerini sıkarak, "Neden nişanlını değil de Devran'ı çağırıyorsun?" diye sordu sertçe. "Evine git, Biricik."

"Gurur..."

"Git," dedi Gurur sertçe. "Sana kötü konuşmam, biliyorsun ama şu an gitmen gerek."

Biricik hızlıca başını sallayıp, omzundaki çantayı düzelterek karanlık sokağa yöneldi. Birkaç saniye sessizlikle geçse de Gurur sonunda, "Devran, bu işin sonunu görebiliyor musun? Bu iş, eğlenceden çıktı," dedi sertçe. "Bu kızın nişanlısı var lan."

Devran'ın birkaç saniyelik sessizliği, sanki bir asır gibi büyüyerek saçlarıma tutunan yağmur damlalarına karıştığında, gece kadar koyu gözlerinin yansımasında Gurur'un yüzü vardı. Dudaklarını yavaşça yalayarak ıslattı, ardından başını yavaşça salladı ve "Biliyorum," dedi sadece.

"O zaman neden bu kızla görüşmeye devam ediyorsun?" Gurur başını iki yana sallayarak Devran'ın gözlerinin içine baktı.

"Bilmiyorum," dedi Devran birden. "Bana bu soruyu sorma, ben de cevabını bilmiyorum." Tam Gurur'un yanından geçip gidecekken, Gurur,

Devran'ın dirseğinin altını tutarak onu durdurdu. Devran gözlerinde bir boşlukla omzunun üzerinden Gurur'a baktı. "Sana bilmiyorum dedim?"

"Çıkar bu kızı aklından," dedi Gurur, sesi sade olsa da netti. "Nişanlısı olan bir kıza o gözlerle bakamazsın lan."

"Sevgilisi olan bir kızla yattığımda bu tepkiyi vermediniz, gözlerine baktığımı görünce mi bu tepkiyi vermeye karar verdiniz?"

Gurur, bir an duraksadı. Devran, sadece onun gözlerine bakıyordu; ben ise duyduklarım karşısında başımdan aşağı yağmurlar değil, kaynar sular dökülüyormuş gibi şok içinde donup kalmıştım. Biricik ve Devran arasında böyle bir ilişki mi vardı?

Duyduklarımın şaşkınlığını atamamışken, "Bırak," dedi Devran kolunu geri çekerek. "Tesise döndüğünde görüşürüz."

"Saçmalıyorsun."

"Umarım sen saçmalamazsın o zaman." Ve Devran tam da bu cümleyi kurduktan hemen sonra arkasına bakmadan çekti gitti.

Şaşkınlık bakışlarıma oturmuş bir renk gibiydi. Ortada dönen yanlışı fark etmek bir an kaşlarımın ortasındaki yarığın derinleşmesine neden oldu ve önünde durduğumuz tekelin ışıkları yüzüme beyaz şeritler çekerken bakışlarım Gurur'u buldu. Yüzünde çözümlemesi güç bir ifadeyle boşluğa bakıyordu, Devran'ın arabası ise çoktan kayıplara karışmıştı.

"Sorular sorma," dedi içimi okuyormuş, zihnimi görebiliyormuş gibi.

Gözlerimi kırpıştırdım ama kelimeler dudaklarıma uğramadı. Gurur'un da istediği buymuş gibi sadece arkasını dönüp aracına doğru yürümeye başladı. Onu takip ettiğim saniyeler, Isparta'nın yağmurun şiddetlenen damlalarıyla gözyaşları altında kaldığı âna aitti. Bir şey söylemeden ön yolcu koltuğuna inip kapıyı yavaşça kapattım ve emniyet kemerini bağlamadan onun aracı çalıştırmasını beklemeye başladım. Bir süre aracın içine sinmiş karanlıkta öylece bekledik.

Sonunda elini direksiyona vurarak derin bir nefes aldı ve "Bu konu aramızda kalsın, Zeliha," dedi sertçe. "Kimse bilmesin."

"Hangi konu?" Gülümsedim, birden duraksayarak omzunun üzerinden bana baktı ve gülümsediğimi görmek onu tamamen afallattı.

"Sağ ol."

"Sadece beni ilgilendiren bir durum yok," dedim bakışlarımı önüme çevirerek. "Artık evime gitmek istiyorum sadece."

Aracı çalıştırıp şerit değiştirene dek geçen o küçük süre zarfında aslında kafam yine ihtimaller deniziydi. Önüme aldığım bir sürü ihtimal vardı.

hepsinde çıktığım sonuç aynı olsa da kendimi durumdan uzağa itmeye çalışıyordum. Sonuçta beni ilgilendiren bir durum yoktu ama yine de kafam durmadan aynı noktada takılı kalıyordu. Gurur derin bir nefes alınca, bakışlarım yavaşça ona çevrildi ve gözlerinin hız göstergesinde durduğunu gördüm; kemikli suratına bir sinema perdesi gibi gerilmiş deriye gömülen çizgiler onun düşüncelerle dolu bir kuyu olduğunun kanıtıydı.

"Biricik'i tanıyordun, değil mi?" diye sordu yavaşça, bu soru üzerine sanki bana bakıyormuş gibi başımı salladım ama sonra gözlerinin bende olmadığını hatırlayıp, "Evet," dedim.

"Arkadaş mısınız?" Göz ucuyla bana baktı. "Değilsinizdir. Arkadaşı olsan seni tanırdım, seni hiç görmedim."

"Diyelim ki arkadaşıyım, beni görmüş olsan bile hatırlamaman doğal olurdu," dedim sakince omuz silkerek.

"Hayır," derken karanlığın içinden geçen buz sıcağı gözler bendeydi. "Seni görsem hiç unutmazdım."

O, anlaması zor bir metin gibiydi. Cümle cümle okuyor, kelime kelime ayırıyor, hece hece tekrarlıyor, harf harf üzerinden geçiyordum ama yine de zihnime onu oturtamıyordum. Gözlerim gözlerinden ayrılarak yola çevrildi ama onun gözleri bende kalmaya devam etti. Ilık nefesi aracın içinde dolaşan, geniz kurutan bir ayaz gibiydi, yutkunduğumda duyduğum acının sebebi onun kuru meltemiydi.

"Devran ve Biricik bir süredir görüşüyordu," dedi Gurur, ona bakmayacağımı anladığında, zihnimdeki soruyu önüne alıp, evirip çevirerek bir cevaba ulaştırarak. "Biricik'in bir ilişkisi olduğunu başta bilmiyordum, öylesine takıldıklarını biliyordum sadece." Ayrıntılar kaşlarımın ortasındaki çukuru derinleştirse de yorum yapmadan dinlemeye devam ettim. "Anladığım kadarıyla Biricik zorunlu bir ilişkide ve Devran'ın da öylesine takıldığı biri olmaktan çıkmaya başlamış durumda."

"Bu ayrıntıları neden bana veriyorsun?"

"Merak etmiyor muydun?"

"Sorma dedin, ben de sormadım."

"Ama merak etmeye devam ediyordun, değil mi?"

"Evet," dedim sakince kabullenerek, hâlâ ona bakmıyordum.

"Biricik'in seni yanımda görmesi iyi olmadı," dedi. "O yüzden elindekini koz olarak kullanabilirsin. Seni çok sorguladığını hissedersen, sen de ona Devran'la arasındakini bildiğini söylersin ve susar."

Birden kafamın bal gibi vurulmuş gibi sarsılarak dehşet dolu yüzümü Cüneyt'in yüzüne çevirdim.

"Ne dediğini sanıyorsun sen ya? Onu yaşadığı doğru ya da yanlış sanın, bir duyguyla yargılayıp onu bununla tehdit edebileceğimi falan mı düşünüyorsun? Yakışmış herhâlde."

Gözleri yüzümde dolaştı, direksiyonu hafifçe çevirip dilini ağzının içinde gezdirerek omuz silkti.

"Kendini savunma taktikleri veriyorum."

"Şerefsizlik taktikleri istediğimi sanmıyorum."

"Kıza nasıl baktığını gördüm," dedi Cüneyt kaşlarını kaldırıp, eğlenmiş gibi yarım yamuk yülerek. "O kayıt da yargılayan bir insanın bakışıydı. Öyle bakan, bunu da yapar."

"Sen benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun," dedim sertçe. "Şimdi durdur arabayı, eve az kaldı, kendim giderim."

"Yavru bir sokak köpeği gibi ıslanmayı mı istiyorsun?" Bana garip garip baktığını hissetsem de ona aldırış etmeden ön konsola yavaşça vurdum.

"Durdur," dedim sertçe. "Ne Biricik ve Devran'ın yatak arkadaşı olması umurumda ne de senin vereceğin taktikler. Biraz daha seninle aynı ortamda kalamayacağım."

Arabayı başta hızlandırsa da sonra kaldırıma yaklaşınca yavaşladığını fark ettim. Doğrulup bakışlarımı yağmur sularının yıkadığı kaldırıma dikerek aracı durduracağı anı beklemeye başladım. Araç durduğu an kapıyı açmak için uzansam da kapı kilitli olduğu için birkaç kez sürdürdüğüm denemelerim yarımsız kaldı ve bakışlarımı hızlıca omzumun üzerinden ona doğru çevirdim. Bana değil, ilerideki yüksek binalara bakıyordu, sokak lambasının turuncu ışığı ön camdan süzülerek yüzüne yayılmış, çehresinde biriken tüm güzelliği gün yüzüne çıkarmıştı. Bakışlarımın çok kısa onda sendelemesiyle eş zamanlı olarak dişlerimi sıktım; güzel olması kötü bir şeydi. Korkutucu şeylerin görünüşlerinin de korkutucu olması gerekmez miydi?

"Kapıyı aç."

"Arabadan inip, dolaşıp bir de kapını açmamı mı bekliyorsun?" Başını yavaşça bana doğru çevirip kendi omzuna yaslayarak bayık bayık yüzüme baktı. "Çok beklersin."

"Kapı kilitli," dedim gözlerine dik dik bakmaya devam ederken.

Başını omzuna düşürmüş şekilde kısık gözlerini yüzüme bir bıçak gibi geçirmiş beni izlerken sadece dudaklarını öne doğru uzatıp, "Yapma ya," dedi. "Üzüldüm buna. Çıkamıyorsun öyleyse."

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Ne zaman biteceğini bekliyorum," dedi sakince, aynı pozisyonda yüzümü seyretmeye devam ederek.

"Neyin?"

"Benden korkmanın. Benden korkmana rağmen bana meydan okumanın."

"Sana meydan okumuyorum," dedim. "En azından şu an bunu yapmıyorum."

"Dışarıda yağmur yağıyor." Derin bir nefes alıp gözlerini kıstı. "Ve sen sırf bana meydan okumak için yağmurun altında yürümek istiyorsun."

"Belki canım yağmurda yürümek istiyordur," dedim.

"Hayır, istemiyor. Yüzüne bir gerçeği vurdum, bu seni öfkelendirdi çünkü öyle olduğunu kendin bile kabul edememişken bunu sana söyleyen, sana kabullendiren bendim."

"Ben Biricik'i ya da Devran'ı yargılamadım," diye fısıldadım, sesim birdenbire hafiflemişti, bakışlarımı ön camdan dışarıya, sokağı gözyaşlarına bulayan yağmura çevirdim. "Sadece biraz beklenmedikti, ben başka şeyler düşünmüştüm."

"Ne gibi şeyler?"

"Biricik'e de bana yaptığınızın aynısını yapmış olabilme ihtimalinizi," diye itiraf ettiğimde, ortaya cemre gibi düşen sessizliğin ardından Gurur göğsüne öyle derin bir nefes doldurdu ki, o nefesin anlattıklarını kelimeleri olmadan duydum ve anladım.

"Sana ne yaptık ki biz, Zeliha?" Gurur'un sorusu anlık da olsa içimde çok garip bir yere dokunduğundan, kafamı kaldırıp gözlerimi gözlerine mıhladım. Bana garip bakıyordu; sanki benden bir cevap bekliyordu ama duyacağı cevaptan da korkuyordu. Bu onda ilk defa gözlemlediğim bir duyguydu. İfadeleri ilk kez bir duyguyu yüzüne miras bırakmış gibi netlerdi.

"Sana bir şey yapan varsa o benim, başkası değil."

Gözleri gözlerime daha yoğun bir duyguyu saldığında, gözlerimi ondan kaçırabilmek istedim ama bunu yapma cesaretini bile o an için içimde bulamadım.

"Ama o gece ne yaptıysam, tanımadığım bir kadınaydı ve tanımadığım bir kadın içindi. Bunu unutma." Çenesini yavaşça kendi omzuna bastırınca bu hareketi bana küçük bir erkek çocuğunu izliyormuşum gibi hissettirdi. "Sana şu an baktığım gözlerde gördüklerini bile unut ama o gece yalnız olmadığını unutma."

"O gece yalnız değildim, biliyorum," diye kabullendim. "Sen de benimleydin." Bakışlarımı yüzünden çekmedim. "Ama birini suçlamak zorundayım, suçlamazsam vicdanımı susturamam, vicdanım susmazsa yapamam."

Duraksadı, benden bunları duymayı beklemiyor gibi bir hâli vardı.

Ben de içimden geçenleri bu denli çıplak bir biçimde onun önüne çıkarmayı beklemiyordum.

"Beni suçladıkça bana olan korkun geçmeye başlayacak mı peki?" Beklenmedik sorusu, kelimelerin mürekkeplerinin gözlerime büyük bir hızla, beyaz bir sayfaya bastırılmış kalemin ucundan akan mürekkebin yayıldığı gibi yayılmasına neden oldu. "Tamam, olur. Eğer beni suçlayınca bana duyduğun korku son bulacaksa, beni suçlamana da eyvallah."

"Senden korkmam senin için neden bu kadar önemli?" Dudaklarımdan anlamsız bir şekilde dökülen soru, ona da kendisini sorgulatmış gibi bakışlarının bende asılı kalmasına ama dudaklarının sessizliği seçmesine neden oldu. "Senden korkup korkmamam umurunda olmamalı."

"Buna sen mi karar veriyorsun? Benimle ilgili kararları ben veririm."

"O kararın merkezindeki kişi benim ama," dediğimde kaşları sertçe çatıldı.

"Korkmanı istemiyorum işte, o kadar."

"Bunu korkmamı gerektirecek şeyler yaptıktan sonra istemen çok saçma."

"Şu an korkmanı gerektirecek şeyler yapmıyorum ama," deyince duraksayıp yüzünü izledim, bakışları yine duyguları önüne çektiği perdenin arkasında bırakmıştı. "Şu an sadece sen ve ben varız, o gece yok. Seni korkutacak şeyleri dışarı attım bu gece."

"Yarın gece tekrar içeri almayacağın ne malûm?"

"Alacağım belki ama sonra dayanamaz yine dışarı atarım," dedi birden açıkça, duraksadığımdaysa kaşlarını çattı. "Beni gevşek gevşek konuşturtma."

"Çok garip birisin," diye itiraf ettim, sesime bulaşan karmaşayı o da fark etmiş olacak ki bunu kabullenmiş gibi gözlerini yumup sessizce o

şekilde bekledi. Ardından parmağını bir düğmeye bastırmasıyla kapının kilidinin açılırken çıkardığı tok sesi duydum; bu esnada gözlerinin üzerini örten yoğun kirpikleri göz çukurlarının içine yığılmıştı.

"Gitmeme izin veriyorsun sanırım," dedim alay eder gibi ama o son derece ciddi görünüyordu, gözleri ise hâlâ kapalıydı.

"Gitmeyeceğini biliyorum," dedi kirpikleri gözlerinin çukurunda yayılmış, yangın yüzünü küllere bırakmış gibi öylece dururken.

Her nedense o an ben de gitmek istemiyordum.

Oysa o andan birkaç dakika öncesinde, gitmek benim için çölün ortasında kumların içine gömülmüş bir bardak suydu.

"Üşümek istemediğim için gitmek istemiyorum," dedim kollarımı göğsümün üzerinde bağlayıp, bakışlarımı ondan güçlükle koparark. "Ondan."

"Isıtıcı çalışmıyor, Matmazel Yalancı," diye fısıldadı. "Ben senin daha kötü bir yalanını yakalayana dek, en kötü yalanın bu olacak."

"Dışarısı kadar soğuk değildir diye kalıyorum."

"Hiç düşündün mü?" Durdum, bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde gözleri açık, kendi omzunun üzerine yasladığı başındaki bir çift güzel gözü bana dikmiş, beni izliyordu. "Belki benim de dışım korkunçtur ama içim dışım kadar korkunç değildir."

"Bilmem," diye fısıldadım. "Seni tanımıyorum ki, Gurur."

Sinirleri bozulmuş gibi gülümsedi, gülümseyişi içime gece gibi çöktü ama gözlerim yine de bir ışığa takılı kalmış gibi ondan bir türlü kopmadı.

"Doğru, biz seninle hiç tanışmadık ki."

"Evet," dedim yalnızca.

"Bir oyun oynayalım mı?" Sorusu beklenmedik bir şekilde beni şaşırtsa da sadece kaşlarımı çatabildim.

"Ne oyunu?"

"Bazı geceler, başka birileriymiş gibi davranma oyunu."

Kafam tamamen karman çorman olmuştu, onu anlamadığımı ona göstermek için garip garip baktığımda, dudağının kenarındaki kıvrım algıma yeni bir yüz gibi saplandı.

"Nasıl bir oyunmuş bu?"

"Bazı geceler Gurur ve Zeliha olmayacağız, başka iki insan olacağız ve o insanları tanıştıracağız."

Yağmur damlaları hızlı hızlı ön cama düşerek aracın içini gürültüsüyle dolduruyordu. Bakışlarım yüzünden sıyrılıp cama kaydı, birkaç

saniye orada durdu ve kaymaya çalışıp bir türlü akamayan yağmur damlası tarafından takılı kaldı; o yağmur damlası, ağlamamak için savaştığı yerde ve yeni gözyaşları eken bir kadının gözlerini yeren o ilk damla gözyaşına benziyordu.

"Anlamadığımı söylesem anlatacak mısın?" diye sordum, bakışlarım yağmur damlasından uzaklaşıp ona çevrildiğinde.

"Bazı geceler gelecek, sen ve ben bu oyundan sıkılıp maskelerimizi bir köşeye çıkaracağız ama maskeler çıksa da bazen insan kimliğini elinde alamaz, kimliklerimizi de maskelerimizin yanına bırakacağız." Başını yavaşça koltuğa bastırıp, çenesini kendi omzuna sürttü. "O gecelerde, o gece hiç yaşanmamış, Zeliha ve Gurur hiç karşılaşmamış gibi yeniden tanışacağız."

Dudaklarını yavaşça yalayarak ıslattım. Zihnime dökülen kelimeler, zihnimde yavaşça el ayak sahibi olarak beden buldular.

"Ben o gecelerde Gurur değil Mert olacağım," dedi aniden. "Sen kim olacağına karar verdin mi? Ya da başka biri olabilecek misin?"

"Mert ikinci ismin, o zaman başka bir insan olmuş olmazsın," dediğimde güldü.

"Mert ismini kullanmam," dedi. "Yalnızca Gurur derler. Öyle dedirtirim."

"Benim aklıma bir isim gelmedi," diye fısıldadım. "Ama bu fikri sevdim."

Bir süre yüzümü izledi, çok uzun bir süreydi bu. Yavaşça bana doğru yaklaşınca birden irkilip gözlerimi yüzüne dikerek tetikte bir şekilde yutkundum. Soğuk, uzun işaret parmağını yanağıma sürtmesini beklemediğimden midir bilinmez, bedenim bir yanardağın içinde alevlerle dağlanıyormuş gibi ısındı ve lavların gitgide yukarı tırmanarak dağın ağzına gelmeye başladığını hissettim. Parmağını belirgin elmacık kemiğimin üzerinde kaydırıp orada bir şeyi sayıyormuş gibi gezindiğinde, şaşkınlık bir kadının çıplak bedeninden akan duru su damlalarıydı.

Geri çekileceğim esnada, "Dur," dedi. "Şunları her gördüğümde rengine şaşırıyorum, kahverengi mi?"

"Çillerim mi?"

"Evet," dedi. "Çillerin kahverengi. Turuncu olması gerekmez mi? Ama bazen kayısı renginde oluyorlar, altın gibi, sanırım mutlu olduğunda. Arkadaşların yanındayken renkleri açıktı."

Dikkati beni afallatsa da hiçbir şey diyemeden geri çekilmeye çalışacaktım ki, parmağını elmacık kemiğimde kaydırıp, "O gecelerde hep kayısı renginde olsun istiyorum," dedi birden çat diye.

"Ne?"

"O gecelerde adın Zerda olsun mu?"

"Zerda?"

Parmağını yavaşça tenimden uzaklaştırırken, şimdi yüzü yüzüme çok yakındı.

"Zerda," dedi. "Altın gibi sarı, kayısı çiçeği demek."

Gözlerimi ondan alabilmek, aklımı ondan geri alabilmek kadar zordu.

Yüzümüz birbirlerine olmaması gerektiği kadar yakınken ve kader, bir derede sönen küllerinden yeniden alev alıp bir dereyi yakarken, eli aramızdaki kısa mesafeden bana bir namlu gibi doğruldu.

"Mert," dedi ve gözleri gözlerimden tek bir an olsun ayrılmadı.

Elini tutarsam, bir dere yanardı.

Elini tutarsam, kırdığı her camın üzerinde ayaklarımdan bir damla kan akmadan yürümeyi öğrenmem gerekirdi.

Elini tutarsam...

Elini tuttum.

Zaman lâl oldu.

Çillerim kahverengiyken sanki yavaşça açıldı, kehribar oldu.

"Zerda."

12. KÜL ve BUZ

♪: Rod. If I Break

Bazen bir insanı sevmenin tamamen kalbimizde kurguladığımız bir oyun olduğunu düşünürdüm.

Belki de bu oyunu bize oynayan kalbimizin ta kendisiydi.

Sanki kalbimizin bu acıyı duymaya, bu acıyı tatmaya, bu acıya bakmaya, bu acıya dokunmaya ihtiyacı vardı. Sırf kendi ihtiyaçları için, bizi kandırıp sevmek adını verdiği oyunun başrolü yapardı.

Aldatılmıştım.

Bu olduğunda, kalbim aşk adını koyduğu hastalığa karşı savunmasız bir bünye gibiydi ve ben o bünyenin bir gün beni öldüreceğini bile bile o bünye içimde benimken hayata tutunmaya çalışmıştım.

Kalbim benim bünyemdi.

Hayatımda ilk kez birini sevdiğimde, bir daha birini sevemeyecek kadar ona duyduğum sevgiden emin, aldatıldığımdaysa bir daha birini sevemeyeceğimi bilip ama onu da sevmeyeceğimi bilecek kadar olgun ve acılarla doluydum.

Yağmurun dökülüşünü izlerken sessizlik kanıma öyle çok işlemişti ki, içime gömdüğüm bünye artık güçlü olduğunu kanıtlamak istercesine göğsüme baskı uyguluyordu ama yine de ona bir tepki vermiyordum. Yalnızca yağmuru izliyordum.

Onun da konuşmayacağını fark ettiğimde, "Şu an Mert misin yoksa Gurur mu?" diye sordum, sesime yayılan durgunluk dikkatini çekmiş gibi ela gözlerini benden tarafa çevirdi ama ona bakmadım. Yalnızca keskin bakışlarının bir bıçak tenime sürtünüyormuş da gerisinde soğuğu ve sızıyı bırakıyormuş gibi hissettiren gözlerini hissettim.

Bir an durdum ve Gurur ile kendimi düşündüm.

Onu bir buza benzetiyordum.

"Hangisi olmamı isterdin?"

"İstek değil, soru," dedim sadece. Omuz silktim. "Fark etmez."

Sonra durdum ve Mert'i düşündüm.

Onu bir küle benzetiyordum.

"Eder," dedi, bu beni duraksatsa da ona bakmadım. "Mert olursam, bana anlatacakların ya da bana soracakların olacak, Gurur olursam hiçbirini anlatmayacaksın ve sormayacaksın."

Dudaklarım öne doğru büzülürken, gözlerim yağmurdan ayrılmadı. "Bilmem," diye mırıldandım. "Belki."

"Sana göre Gurur senin hiçbir sorunu yanıtlamaz," dedi yavaşça, sadece onu dinliyordum ama parmağını bastırdığı noktaların doğruluğunu yok sayamazdım. "Sana göre Gurur sırlarını öylece bırakabileceğin biri değil ama en büyük sırrının ortağı."

"Yorum yapmak istemiyorum," diye fısıldadım sadece. "Sen nasıl görmek istiyorsan, öyle."

"Mert'i henüz tanımıyorsun ama ona soracakların ve anlatacakların var. Hiç olmazsa Gurur'u tanıyordun," dediğinde, birden bu cümlesi içimde derin bir farkındalığın başını kaldırıp yüzümü izlemeye başlamasına neden oldu.

"Her neyse," dememle, "Şu an Mert'im," demesi bir oldu. "Sen bu arabanın kapısını açıp çıkana, benden uzaklaşıp kaybolana kadar Mert olacağım."

"Sana hemen çat diye sorular soracak değildim." Durup yağmuru izledim, uzunca sustum ve o da cümlemin devamı varmış gibi sessizce beni bekledi. Haklıydı, devamı vardı. "Sana başta sadece seni tanımak için sorular soracaktım. Bu saçma mı?" Bana baktığını hissedince, ben de omzumun üzerinden ona baktım ve bir cevap bekliyormuşum gibi kaşlarımı kaldırdım. "Gurur'a güvenebilmem imkânsız ama Mert'i henüz tanımıyorum."

"Gurur'u da tanımıyorsun," dese de çok geçmeden yeni bir cevap hakkı doğurmamaya karar vermiş gibi, "Bana hobilerinden bahsetsene," dedi başta kurduğu cümlenin devamıydı sanki bu. "Yani en sevdiğin kitap dışında. Mesela Zerda ne dinler?"

Her nedense, bana cevap hakkı doğmasına izin vermediği cümlesi beni oldukça yaralamıştı. Bunun nedenini bir türlü tam olarak kavrayamadım ya da o an belki de bunu kavramak düşüncesi beni korkuttu ve kendimi bu düşünceden olabildiğince uzağa taşıdım.

"Shamrain severim," dediğimde ilgili gözlerini yüzümde hissettim, artık ona bakmıyordum, gözlerim yalnızca yağmurun hırçın dokunuşla-

rindaydı. "Coldplay," diye devam ettim. "Teoman." Omuz silktim. "Cevdet Bağca." Yavaşça gülümsedim. "Kıraç."

"Kaliteli kulağın varmış," dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Yeni Türkü'yü sever misin?"

"Evet," dedim sadece.

"Kült filmleri mi sever misin yoksa köşede kimsenin bilmediği, seni etkileyen filmleri mi?" Sorusu kaşlarımı derince çatmama neden oldu. Onunla bu şekilde normal şeylerden konuşabiliyor olmak çok garipti, bir süre bunu hazmetmeye çalışarak bekledikten sonra, "Her ikisi de," dedim.

"Selvi Boylum Al Yazmalım'ın sonunu bilmeyen kıza bak sen," diye takıldıktan sonra, "Dur," dedi kendi kendine. "Mert henüz bunu bilmiyor."

"Hepsini bir köşeye bıraksana," diyerek ona doğru döndüm, bu hareketimi beklemediğinden durdu ve yüzüme dikkatle baktı; yüzüne çarpan sokak lambasının yarattığı aydınlıktan yağmur damlalarının gölgeleri tıpkı gözyaşları gibi kayıyordu. "Ben Mert'in nasıl biri olduğunu merak ediyorum, bunu bana gösterecek misin? Aslında kim olduğunu, çevresindeki insanların kim olduğunu."

Gözlerindeki kuşku, harelerinin elasını bir sarmaşık gibi sarmaya başladı ve tüm ifadesini bir girdabın içine çekiyor gibi içine çekerek ele geçirdi. Yüzündeki parçaların yan yana durup oluşturduğu bütünü izledim. Çatık kaşları onun fırtınasıydı, çatık kaşlarının altındaki gözler bir girdaptı, bakışlarında ibresinden kan damlayan bir saat vardı ve o saat, bir cinayetin ortasında durup aynı rakamın üzerinde asılı kalmıştı; akrebinin zehri tükenmiş, yelkovanı bir rüzgârda ortadan ikiye ayrılarak yarılmıştı.

"Güvenmediğin kişi Zeliha değil," dediğimde, gözlerinin göğünde kanat çırpan akbaba beni izliyordu. Yavaşça önüme döndüm. "Sen kimseye güvenmiyorsun."

"Yeni tanıştığın birine güvenir misin? Ben güvenmem."

"Birini tanımak istiyorsan, ona bir şeyler anlatmalısın ve o da sana bir şeyler anlatmalı. Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir insanı tanıyamazsın."

Derin bir nefes aldı. "Atıcılık, okçuluk ve aikido ile ilgileniyorum," dedi, ellerini direksiyonunun üzerine koyup derin bir nefes aldı. "Bir süre İngiltere'de yaşadım, yabancı dilimi yurtdışında geliştirdim, İngiltere'de." Sakince onu dinliyordum. "İngiltere'de kız kardeşimleydim.

[illegible] iki yıl kadar kaldık, döndüğümde de kaldığım yerden devam [illegible]."

"Neye?"

"Asker olmaya," dedi sakince. "Şu an Eylül ve Eymen, yani kardeş[illegible] ikisi de Süleyman Demirel'de eğitim görüyor, muhtemelen onları [illegible]mişsindir, ikisi de sosyal çocuklar olsalar da buradaki insanları [illegible] sevmezler. Annem Şebnem, şu an Ankara'da yaşıyor, aslında Erzu[illegible]yum ama ne ben orada kaldım ne de ailemi orada bıraktım. Be[illegible] gitmem gerekiyordu, gideceksem onlar orada kalamazdı." Bir an [illegible] kendini açtığını düşünecektim ki, birden Mert olmasına rağmen [illegible] duvarını önümüze ördü. "Ailesinden çok uzak kalmayı sevmeyen [illegible]rsın sadece, takıntılı değil. Ben düşmanımın bile gözümün önünde [illegible]masını isterim."

Sözcükleri, kan tarlasında avuçlarına ölüm bulaşmadan yürümeye ça[illegible] gibiydi ama başaklar gibi boy vermiş cesetler yüzüme çarptıkça, [illegible]ni korumak için ellerimi kanlı cesetlere uzatıp onları itiyordum.

Durdu, bir süre bana verdiği bilgiler onun sınırlarıymış gibi kendini [illegible]yarak yüzümü izledi. Yağmurun düşüşü ağırlaşmamıştı, aksine sanki gök en net biçimde nefretini kusuyormuş gibi gürlüyordu. Öfkeyle [illegible] göğün sesine eşlik eden damar gibi ayrılan şimşekler şehri çok [illegible] aydınlatmıyordu çünkü zaten sokak lambaları son derece baskındı.

"Babandan bahsetmedin," dedim, bir an yüzünde daha önce onda bile [illegible]amadığım derecede korkunç bir gölgenin süzülerek gözlerine tırman[illegible]ğını, göz bebeklerinin içine sızarak ruhuna karıştığını düşündüm.

"Babam yok," dedi. "O yüzden bahsedeceğim bir şey de yok."

Kaşlarım hafifçe yukarı doğru kabardı, derin bir nefes alarak, "Bir [illegible] arkadaşım vardı," dedim, sesim kuru bir rüzgârdan bile daha kuru[illegible]. "Onu öyle çok seviyordum ki, bir daha kimseyi sevmem mümkün değilmiş gibi hissediyordum. Bir konuda yanılmışım. Onu o kadar da çok sevmiyormuşum. Ama bir konuda, o zamanlar bile kendimden [illegible]mişim, bir daha kimseyi sevmem mümkün değilmiş."

Son cümlem onun gözlerinde derin anlamlar kazdı. Sakin görünen [illegible] gözlerinin diplerinde yangınlar yanıyordu, cehennemin o gözlerin [illegible] gömülmüş bir çukur olduğu düşüncesiyle zihnimi araftan kurta[illegible] cehennemine bıraktım.

"Sen birini severken düşünemiyorum," diye mırıldandı, sesinin [illegible] derin düşünceler gömülü gibiydi, gözlerine de bulaşan düşünce-

lere hiç erişemeyeceğimi fark edip usulca yutkundum. Bunu fark etmiş gibi sakin gözlerini dudaklarıma indirdi, çok geçmeden gözleri yeniden gözlerime tırmandı ve o uzun bekleyiş başladı. Kuracağı bir sonraki cümlenin hayatımda birçok şeyi değiştirebilecek kadar önemli olacağı hissi bir içgüdü gibi içime yayıldığında, bu aptal hissi kapı dışarı etme isteği başını kaldırıp yüzümü izlemeye başladı. Bakışları Gurur'unki kadar olmasa da ifadesindeki meydan okuma netti. "Ama düşünmüştüm. Yani düşünmek için kendimi zorlamıştım." Bu itirafı beklemediğimden öylece yüzüne bakakaldım. "Ama ben bunu düşündüğümde yanında başka bir adam değil, ben vardım."

Belki öylesine söylüyordu bunu, belki bunu söylerken içinde tek bir yaprak oynamıyordu, belki onun için böyle kelimeler sarf etmek, nefes almak kadar kolaydı ama benim için bunları ondan duymak kolay değildi. Kendimi yolumu kaybetmiş bir hâlde, cennete çıkmasını beklediğim bir yolun sonunda, cehennem kapısının önünde gibi hissediyordum; alevlerin sıcağı yüzüme dokunup tenime sızıyordu, cehennemin aralık duran kapısından yere lavlar yayılıyordu ve kalbim korkmuyordu, sadece ağrıyordu.

Gözlerinin içine nasıl bir duyguyla baktım bilmiyordum ama Gurur çok kısa bir anlığına da olsa duraksayarak gözlerini ön camdan dışarıya çevirdi.

Derin bir nefes alarak, "Şimdi sana kafamı kurcalayan bir konuyu anlatacağım, yeni tanıştığım bir kadına anlatıyor gibi." Birden sustu ve birkaç saniye bekledikten sonra, "Bir arkadaşım var," dedi sakin bir sesle. "Bir konudan dolayı ona çok sert davrandığımı fark ettim. Özellikle bu gece ona öyle davrandığımı daha çok farkına vardım." Ne anlatacağını merak ettiğim için sakinliğin vücut bulmuş hâliymişim gibi sadece onu dinliyordum. "Ona söylemek istemediğim, hiç de istemeyeceğim şeyler söylüyorum ve onun aptal bir yüreği olduğunu düşünüyorum ama aynı zamanda onun çok güçlü bir adam olduğunu da biliyorum." İki kaşının ortasında derinleşen yarığı izlediğim sırada Gurur yutkundu, âdem elması boğazı boyunca kaydı ve sonra söyleyemediklerine ait bir yumruymuş gibi tekrar boğazının ortasına oturdu. "Sevmemesi gereken birini, sevmeyeceğine bizi inandırarak yönünü kaybetmiş gibi seviyor." Gözlerim, ela gözlerden ayrılmadı. "Bir ilişkideki üçüncü kişi olmayı nasıl kaldırabiliyor?"

Bana karşı böyle açık olması beni şaşırttı. Sanırım sebebi Devran ile Biricik'in olayını tam da o an öğrenmemden kaynaklıydı. Sakince, "Birini sevmek ya da sevmemek bizim elimizde değil sanırım," dedim, bu sesimde indirdiğim ilk buzdan duvardı. "Onun da boşluğuna denk gelmiştir."

"Boşluğuna denk gelince sevebilir misin birini?"

"Bilmem," diye mırıldandım. "Ben birini sevebileceğime olan inancımı kaybettim."

"Boşluğuna denk gelince birini sevebileceğini ima ettin, kendinin olmasa bile onun için ima ettiğin buydu," dediğinde sesindeki merakın rengi koyuydu. "O zaman inancını kaybetmiş sayılmazsın bence."

Çok kısa da olsa şaşkınlığın içime mürekkep gibi yayılmasıyla, "Şu arkadaşın," diye mırıldandım. "En başta kızın bir ilişkisi olduğunu biliyor muydu?"

"Arkadaşımı tanımıyorsun değil mi?" Benden bir güvence bekliyormuş gibi bakınca, sinirlerim bozulmuş gibi gülüp başımı salladım.

"Hayır, arkadaşını tanımıyorum."

"Bilmiyordu." Duraksayıp bunu sindirmeye çalıştım. "Saklayan kız değildi, ortada birbirlerine bu bilgiyi vermelerini gerektiren bir konum yoktu." Kafam karışmış bir hâlde Gurur'a baktığımda, beni aydınlatması gerektiğini fark ederek derin bir nefes aldı. "Kız bir ödevi için bizden yardım istedi. Abimiz olarak gördüğümüz biri de ona yardım edecek kişi olarak arkadaşımı seçti. O süreçte arkadaşım hep kızın yanındaydı, sonra takılmaya başladılar ama bunun geçici bir şey olduğunu düşündürttü bize." Gözlerimin içine nabzımı ölçmek istiyormuş gibi baktı. "Birlikte oldukları süreçte, yani fiziksel bir birliktelikten bahsediyorum, duygusal değil, işte o süreçte arkadaşımın kızın hayatındaki kişiden haberi olmuş ama umursamamış. Kız da pek bir şey söylemiyormuş, devamı ediyorlarmış. Arkadaşım böyle şeyleri önemser ve dikkatlidir, biz çok şaşırıp onu uyarsak bile zamanla aslında kızın ilişkisinde çok büyük problemler olduğunu, o süreçte de arkadaşına yaslandığını öğrendik."

Duraksadım. "Yani kızın iyi giden bir ilişkisi yok muydu?"

"Arkadaşımın birlikte olduğu kıza henüz küçük yaştalarken tecavüz etmiş," dediğinde bir an kanım donmuş gibi yüzüne bakakaldım. "Kızın ailesi orta gelirli bir aile, çocuğunkisi ise taşakları yere sarkan cinsten bir aile. Oğullarının ceza almayacağını bildikleri için kızın ailesinin şikâyetini önemsememişler." Duyduklarım beni dehşete düşürüyordu ama bir

an olsun onu durdurmadım ve anlatmasını bekledim. Gurur, anlattıkları kendisine bile ağır geliyormuş gibi bir müddet sustu, sonra tekrar konuşmaya başladı. "Kızın annesi pankreas hastası, bu yüzden kıza edilen tecavüzden de yasal süreçten de anneye bahsedilmemiş. Baba biliyor sadece." Dudaklarımı kemirdim, duymak istemiyordum, kelimeler çok acımasızdı. Canımı yakıyordu. "Bir sonuç alamıyorlar ve sonunda oğlanın babası gidip kızın babasıyla konuşuyor, masaya silah koymalı konuşmalar bunlar," dediğinde kaşlarım sertçe çatıldı. "Oğlunun kızı her hâliyle kabul edeceğini, onu şikâyet etmesine rağmen geri istediğini, bir nişan takacaklarını, sonra da düğün yapacaklarını söylüyor. Kızın babası reddediyor, ölüm tehdidine rağmen. Ama diğer baba, anneyi olaya katıp ona her şeyi anlatacağını söyleyince, kız da baba da yelkenleri suya indiriyor."

Dışarıdan gördüğüm kadarıyla bildiğim o güzel görünen ilişkilerinin ardında böyle bir şey mi vardı gerçekten?

Boğazımdan aşağı kayan ağrıya rağmen sadece Gurur'un gözlerinin içine baktım.

"Böylelikle, kızın babasından sakladığı ama karşı taraftan şiddet ve hakaret gördüğü ilişkisi başlıyor." Gurur, derin bir nefes aldı. "Bu herifi bırak aldatmak, ben kalbini söküp yerinden çıkarırdım, kız az bile yapıyor ama asıl konu, kızın karşı taraftan ayrılması imkânsız."

Birden sertçe, "Öldürmeniz gereken böyle bir insan varken," diye hırladığımda, Gurur yavaşça gülümsedi.

"Babası bu olayın kıza bağlı olduğunu bilir ve yine bildiği gibi, kız korkak, kızın hayatını mahveder. Bunu yapar. Annesinin kaç atışlık canı kaldı belli değil. Bunu göze alamayız."

İçime oturmuş o çaresizlik hissi öyle büyüktü ki. Biricik'i düşündüm. Sarı saçları kalın bukleler hâlinde omuzlarından düşüyor, cam mavisi gözlerine vuran güneş yüzünden uzun parmaklarını alnının üzerine bastırıyordu ve omzundan kayan çantasını yukarı çekerken sevgilisinin arabasına doğru ürkek adımlarla ilerliyordu. Bu anı, aylar önce görüp zihnime kabul ettiğim, içine kazıdığım ama sorsalar hatırlamayacağım bir anıydı. Yutkundum. O gün onun oradaki çekimserliği, herkesin yere düşerken narin gördüğü adımlarının aslında korkudan titrediğini şimdi fark ediyordum. Gözlerimi yumdum ve onu fakültenin önünde, yağmur yağarken gördüğüm o sabahı hatırladım. Gökyüzü acıdan uyuyamayan bir kadının kalbi gibi dopdoluydu; gri bulutlara ışıklar veren her bir şimşek, kadının içten içe attığı yardım çığlıklarıydı. Sarı perçemlerini düzel-

tışını, narin bakışlarını tek bir yere sabitlemiş öylece boşluğu izlediği anı hatırlıyordum. Ona yaklaştığım ilk gün sorduğum her soruya verdiği tek cevapları anımsayınca kalbim tamamen sızının hükmü altına girdi.

"Ve ben tüm bunları bilirken, yaslandığı birini onun elinden almaya çalışıyorum," dediğimde, kalbimdeki ağrı artarak sırtıma kadar yayıldı. Eğer sırtımda kanatlarım olsaydı, köklerinde ağrılı bir kanama başladığını düşünürdüm.

"Bunun yerine neden onlara yardım etmiyorsunuz?"

Sorum onu gerçekten güldürdü, alaydan uzak, küfürleri içine gömmüş soğuk bir gülüştü bu. Bana değil, sorduğum soruya da değil, ortadaki duruma atılmış yumruk kadar ağır bir gülüştü.

"Her şey senin şak diye cevap yapıştırabildiğin kadar kolay olsa, ne Gurur ne de Zeliha oldukları konumda olmazlardı, değil mi?" Sorusu birden içimi çok acıtsa bile cevapsız kalmaktan yana kullandım tüm haklarımı. Arabanın silecekleri çalışınca otomatik ses beni ürpertti, yağmurun hırçın suları arabanın otomatik kollarıyla etrafa savruldu; sessizliğimin üzerine bir ağrı daha binmeden dik konuma getirdiğim omuzlarımdaki sızıyı görmezden geldim.

Gurur, bir canavar gibiydi ve güneş, o canavarın dünyasında soğuktu. Ben ise o canavarın önünde durmuş, güneşin soğuğunu teninde hisseden küçük bir kız çocuğuydum, canavar etrafımda dolaşıp ellerimi izliyordu, ona dokunmamı istiyordu ve ona dokunuyordum; bana alışıyordu, soğuğuna alışıyordum ama ona alışmamak için savaşıyordum. Eğer ona alışırsam, önce beni parçalardı.

Bana anlatmıştı, bunu duvarlarını kaldırmak için değil ya da bana güvendiği için değil, Biricik'i gördüğümde gözlerime suçlayıcı bakışlar yayılmasın diye yapmıştı. Her ne kadar ön yargılı olmayacağımı söylesem de belki de Biricik'e olan bakışlarım değişecekti, şimdiyse onu ilk gördüğüm yerde ona sarılmak, sarsıla sarsıla ağlarken onu avutmak değil, onun beni avutup susturmasını, içimdeki acıyı dindirmesini isteyecek gibiydim.

"Muhtemelen tanısan ön yargılı yaklaşacağın bir arkadaşım daha oldu" deyince hâlâ Zerda konumunda olduğumu hatırlayıp gözlerimi kırpıştırdım. "Biraz çapkın." Sessizce yutkundum, Yener'den bahsettiğini fark ettim. "Ama bunun sebebi de travmaları."

Bana her şeyi anlatmak zorunda değil, diye iç geçirsem de bir yanım onunla dalmıştı bile. Ön yargılarını kırmak istiyormuş gibi bir hâli

vardı, her nedense bu yaptığı bana kendini kapatıp duvar örmesinden bile daha tehlikeli geliyordu. Yine de sakince bana bırakacağı kelimeleri bekledim.

"Çapkınlığının sebebi mi?"

Sessizce yüzümü izledi. "Evet, Zerda," dedi ismin altını çizerek, bu Zeliha olduğun an duyduğun her şeyi unutacaksın bakışıydı, biliyordum. Sakince bunu kabul ettim. Bu işin sonunda düşmanım bile olsa Zerda olduğum gecelerde bana anlattığı her şey, zihnimin mezarlığında sakin uykular çekecekti.

"Arkadaşım genelde evli kadınlarla ilişki kurar," deyince, dudaklarının dalgayla yukarı kıvrıldı.

"Arkadaşlarının kaderi mi bu?"

"Hayır," dedi Gurur, dudakları yavaşça yukarı büküldü. "Arkadaşım bunu bilerek yapıyor, diğer arkadaşım gibi değil."

"Evet." Birden konu çok daha ilgi çekici bir hâle geldiğinden, yeni tanıştığı bir yabancıya hayatını açan bu insana sakince başımı sallayarak devam etmesini belirttim. "Sen insanları yaralarından vuracak birine benzemiyorsun. Hoş, seni yeni tanıyorum ama." Bana alay dolu bir bakış attı, ardından gözlerini yağmura çevirdi. "Arkadaşım özellikle kendinden üst rütbeye sahip, onu hep ezmiş insanların eşleriyle ilişki kurar ve bu konuda hiç zorlanmaz." Durgun bakışlarım yüzünün sınırlarında dolaşıyordu. "Çünkü babasının annesi tarafından o insanlar gibi insanlarla aldatıldığını görmüş, çok küçükken."

Duraksayıp sadece çatık kaşlarla ona baktım. Sadece çatık kaşlarla.

"Babası da onunla aynı konumdaydı," deyince, Yener'in babasının bir asker olduğunu anladım. "Sonra arkadaşım çok küçükken annesinin babasının üstleriyle birlikte olduğunu görüyor." Sırtımdan buz gibi sular inerken başımı iki yana salladım ama Gurur susmadı. "Özellikle ilk kez yakaladığında, annesi çıplak ve adam üzerindeymiş." Zaman şimdi ileriye değil, geriye doğru düşerek beni geçmişin kıyılarına sürüklüyordu. İçinde hiç bulunmadığım geçmişin karanlık koridorlarında ilerlemeye başladım. Her geçtiğim kapının önünde başka bir hayatla karşılaşıyordum ve her karşılaştığım hayat, karşımdaki bu adamla bağlantılı insanların hayatlarıydı. "Annesi ağlayıp ona yalvardığı," durup gülüp, "evet, küçücük bir çocuğa yalvardığı, baban bizi bırakır gider dediği için susmuş ve bu olanları normal karşılamaya başlamış. Ta ki babası en yüksek mertebe olan şehitlik mertebesine ulaşana dek."

"Bu bir çocuk için..."

"Çok ağır bir vicdan yükü."

Başımı sallayarak devam ettirdiği cümlemi onayladım. Şimdi Yener, gözleri kan çanağı olmuş küçük bir erkek çocuğuydu, donuk bakışları yüzümdeydi, ileride, arabanın dışında, yoğun bir şekilde yağan yağmurun altında doğrudan bana, arabanın içine bakıyordu. Gözlerimi yumdum ve bu görüntüyü zihnimden dışarı salarak ondan kurtulmak istedim, gözlerimi açtığımda görüntü hâlâ oradaydı.

"Kadınlara hiç zarar verdiğini görmedim, biliyorum ki görmeyeceğim de ama o adamlardan bu şekilde intikam almaya devam edeceğini biliyorum," diye devam etti Gurur, donuk bakışlarımı ön camdan ayırmadan tenimde yürüyen uyuşukluk hissinin altından kalkmaya çalıştım.

Boğazımdaki ağrıyla, "Bu bir çocuk için çok ağır," diye fısıldadım.

"Asıl ağır olan, annesini değil, kendisini suçluyor olması." Gurur'un bu cümlesi beni şoka uğratmıştı. "Annesi Balıkesir'de yaşıyor, evet, annesiyle hiç görüşmüyor ama annesinin bütün ihtiyaçlarını karşılıyor ve hiçbir şey olmamış gibi annesiyle telefonda konuşurken ona onu sevdiğini söylüyor." Gözlerimi Gurur'a çevirdim, yüzünde allak bullak bir ifade vardı. "Bunu yapan annesi olduğu hâlde, buna engel olup annesine doğru yolu gösteren kişi olamadığı, babasına o adamlardan uzak durmasını söyleyemediği için bu hikâyedeki tek suçlunun kendisi olduğunu düşünüyor."

"Annesini seviyor," dediğimde, Gurur başını salladı.

"Annesini bu kadar sevdiği için, bir daha hiçbir kadını sevmeyecek."

"Ama bu..."

"Haksızlık, değil mi?" Başımı salladım, başını salladı. "Evet, tüm bunları yapıyor ama bunları yapan o değil, ona yaptırıyorlar."

Ön yargı içimi ateşe verdi. Özünü bilmediğimiz her şeyi neden gözümüze göre şekillendiriyorduk? Duyduklarım bana fazla geldiğinden, "Anladım," diyebildim yalnızca.

Oysa en başında anlasaydım, belki anlayabilseydim ya da anlayabilmek isteseydim, bu daha doğru olmaz mıydı? İnsanların şu an olduğu kişiyi değil, şu an olduklarına dönüştürülmedikleri zamanlar olduğu kişiyi tanımaya çalışmıyorduk hiç. Herkesin özünde iyilik de kötülük de mevcuttu, bazıları ya kötülüğü daha fazla gösterirdi ya da iyiliği ama mutlaka her ikisini de içinde taşırdı; şimdi sırf yara kabuğu gibi onları kaplamış yeni benliklerini suçluyoruz diye, geçmişlerindeki masumiyeti nasıl ateşe verebilirdik? Yener de Biricik de masumdular. Biri tüm olan-

lara rağmen annesini sevecek ve annesinin suçunu üstlenecek kadar masumdu; diğeri yine annesi için ona vuran, dışarı gülücükler saçan ona en korkunç anlardan birini tattırmış bir adamla yolunu devam edip sırf birine sığınıyor diye yüzü kızaracak kadar masumdu. Evet, belki Yener'in de Biricik'in de büyük hataları vardı ama bu onları, geçmişte ve hâlâ ruhlarında taşıdıkları masumiyetten ayrıştırmaya yetmezdi. Belki de onlar bizden, bizim içimizdeki şeytandan, zihnimizde konuşan o kötülüğün pürüzlü sesinden katbekat masumdular.

Seni seven adamın elini tutup, ona sadık olmak kolaydı; bu seni iyi biri yapmazdı.

Sana vuran, seni mecbur bırakan, sana tecavüz etmiş bir adama ihanet edebilirdin, bu zordu ve bu seni daha kötü biri yapmazdı.

"Düşünüyorsun," dediğinde, zihnim kendi çıkmazında körüklenmiş bir yangın gibi her yana dağıldı.

"Düşünmüyorum, sindirmeye çalışıyorum."

"Sindirilmesi zor, haklısın," dedi yalnızca.

"Yeni tanıştığın kişilere karşı hep böyle açık mısındır?" diye sordum dikenlerinden arınmış bir sesle.

"Hayır," dedi, buz sıcağı gözlerini yüzümün her köşesinde hissettiğimde ona baktım, yüzünden hâlâ yağmurun gölgeleri süzülüyordu. "Benimle ilgili bilmen gereken bir şey var, ben hiçbir şeyi öylesine yapmam."

"Bana bir amaç güttüğünü mü söylüyorsun?"

"Evet," dedi, dudakları yukarı kıvrıldı. "Peki Zerda, sen hiç güttüğün amaçlar için kendini açtın mı?"

"Hayır," dedim, sonra durdum ve bunu kısa süreliğine de olsa düşündüm. "Yaptıysam da hatırlamıyorum."

"Dürüst müsün?"

"Hatırlamıyorum, bu konuda dürüstüm, yani hatırlamadığım konusunda."

"Peki."

Gözlerine başka bir cevap bekliyormuşum gibi baksam da bu cevabı bana vermeyeceği her hâlinden belli oluyordu. Gözlerine baktığımda, gözlerinde akan cehennemin lavlarını görüyordum ama sanki o lavlara dokunsam, o lavlar cennetin buzlarına dönüşecekti. Parmak uçlarımı yakacak kadar kuvvetli bir soğuk tenime nüfuz edecekti.

"Eve gideyim artık," dedim kısık sesle, birkaç saniye durduktan sonra başını salladı. Arabayı çalıştırıp sürmeye başladı. Arabanın öne doğru

atılarak harekete geçtiği saniyeleri yağmurun görüntüsüne yaydım ve yağışı seyrettim. O da ben de konuşmadık, kelimeler aramızda cesetler gibi asılı kaldı.

Araba evimin olduğu sokağa doğru döndüğü an, sırtımı yasladığım koltuktan uzaklaştırıp bakışlarımı binanın önüne çevirdim. Binanın önünde, üst katımızda yaşayan üniversiteli gençlerin gri arabası park hâlindeydi, hemen ileride elindeki büyük kovayı çöpe deviren yaşlı adamı izledim, yağmura aldırış etmeden çöpünü boşalttıktan sonra kovanın demir sapını tutup kovayı sallaya sallaya sırtı bize dönük bir şekilde uzaklaşmaya başladı.

Araç binanın önünde durunca, motorun aniden parçalanıp kesilen sesinin boşluğu zihnimde anlık bir çınlama yaşanmasına neden oldu. Tam kapıya uzanacaktım ki, "Zerda," dedi, durdum ve adapte olmaya çalıştığım bu ismin hissettirdiklerini yutarak omzumun üzerinden ona baktım. "Benimle tanıştığına memnun olmadın mı?"

Sorusu beni şaşırttı. Bakışlarının altında, kurak bir çöl gibi yanıyordum. Bakışlarının altında, buz gibi bir gecenin ortasında, avucuma düşen kar tanelerini izliyordum ve soğuk öyle çoktu ki, kar taneleri avuçlarımda erimiyordu. Avuçlarımı kapatıyor, kar tanelerini avuçlarımın içine gizliyordum, soğuk tenime yayılıyor, kar taneleri buzdan köklerini ellerime sararak bir sarmaşık gibi bana dolanıyorlardı.

"Oldum," diye fısıldadım, bu defa onu beklemedim ve elimi uzatıp gözlerinin içine baktım. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Mert."

Bir şey söylemedi. Sadece elini uzatıp elimi avucunun içine alarak usulca sıktı.

"Ben de memnunum."

Elimi geri çekerken parmaklarımız birbirine kıvılcımı yaratmak isteyen kibritler gibi sürtünmüştü. "İyi geceler," diye mırıldandım, yorgun sesime rağmen aydınlık bir yüzle ona baktığımda, durdu ve sadece başını salladı.

"İyi geceler."

Kapıyı açtım, yağmurun soğuk kokusu beraberinde toprağı sırtlanarak aracın içine doldu. Derin bir nefesi içime çekmemle, koku bir bıçak gibi içimi deşerek ciğerlerime kan gibi aktı. Islanmayı umursamadan dışarı adımımı attığımda, Gurur'un benden tarafa eğildiğini hissettim ve çok geçmeden büyük, sıcak avuçlarının baskısını bileğimde hissettim.

"Sende bir şey var," dedi, küçük bir kız çocuğu beyaz etekleri dalgalanırken yağmurun ortasında kollarını iki yana açmış dönüyor, eteklerinden kelimeler yere dökülerek yağmurun suyuna karışarak sokak boyunca sürüklenmiyordu. "Öfke var," diye fısıldadı, duraksadım. "Merhamet var." Yüzüme uzun uzun baktı, karanlığa rağmen gözleri güneş gibi parlaktı. "Kırgınlık var."

Bir süre sustu, sadece gözlerime baktı.

"Bendeyse sadece nefret var." Bu itirafı üzerine ne diyeceğimi bilemeyerek ona baktım. "Sadece nefretten yaratılmış bir adamım. Işıklarımı ne zaman söndürürsem, o zaman benden kaç," dedi. "Ben ışığımı söndürürsem sana nefretimden bir aşk yaratırım. Ve bu seni sadece daha fazla kırar."

Akrep ve yelkovanın parmak uçlarında birbirinin sırtını takip eden rakamlar değil de tüm gece zihnimi yoklayacak kelimeler varmış gibi hissediyordum. Tüm gece zihnimde, bir karanlık gibi çöktükleri düşüncelerimin içinde duracaktı söyledikleri.

"Aç," dedim merakımı gizlemeden. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer sana nefretimden bir aşk yaratırsam," dedi ciddi bir sesle "şimdi olduğundan daha kırgın olursun."

"Ama sana âşık olmamı istiyorsun, değil mi?"

"Gurur olarak mı cevap vereyim yoksa Mert mi?"

"Mert az önce iyi geceler dedi ve gitti," dediğimde başını salladı.

"Evet, sana nefretimden bir aşk yaratmam gerek."

"Bu işin sonunda daha çok üzüleyim diye mi?"

"Hayır, bu işin sonunu görebilelim diye."

"Ben seni sevmem, Gurur," dediğim an, ona tokat atmışım gibi baktı ama umursamadım ve konuştum: "Ben yalnızca seni değil, kimseyi sevmem."

"O adam yüzünden mi?"

"Kimseyi suçlamıyorum, bu benim seçimimdi." Bileğimi yavaşça elinden çekip kurtardıktan sonra gözlerinin içine baktım. "Sonunu görmeye ihtiyacı olan tek kişi değilsin, benim de ihtiyacım var. Sana âşık olmadan da âşıkmışım gibi davranabilirim."

"Öyle diyorsan," dedi sadece.

"Evet. Öyle."

Bir şeyler söylemesi belki de ikimizin de ihtiyaç listesinin başındaydı ama sadece bana baktı. Gitmem gerektiğini belirten bir bakışı gözlerine

yerleştirmiş olsa da içimden bir ses, eğer kalacak olursam daha konuşacağımız çok şey olduğunu söylüyordu. Sessizliğimi korudum. Arabadan indiğim sırada yağmur saçlarıma düşmeye başladı. Arabanın kapısını kapatıp, ona bakmadan sırtımı dönerek binaya doğru ilerlemeye başladım. Sırtımda gözlerini hissedebiliyordum. Ben binanın otomatik kapısının şifresini girene ve kapının açılırken çıkardığı o tok ses duyulana dek aracının motorunu çalıştırmadı. İçeri girdiğim an, motorun çalışırkenki sesi sokağa yayıldı. Merdivenlere yönelip derin bir nefes aldım. Neden böyle hissediyordum?

Eteklerinden kan damlayan bir kadın, arkamda beni geçmişten kopardıklarını sırtında taşıyarak takip ediyordu. O kadının karşısına dikilsem, soracağım tüm sorular içimde boğuldukları için hiçbir şey söyleyemeden sadece onu izlerdim.

Anahtarımı aramak için çantama uzanacakken kapı birden patırtıyla açıldı. İrkilerek geri çekilip içeriye doğru baktığımda, babaannemin eli belinde bir şekilde bana baktığını görünce kaşlarım çatıldı, ardından gözlerim irileşti ve şaşkınlık tüm yüzüme yayılarak ifademi yeniden şekillendirdi.

"Telefonunu neden açmıyorsun bakayım sen?" diye sordu pembe rujlu dudaklarını öne doğru uzatarak. İnce bedenine giydiği kırmızı payetli kazak ve siyah taytı şöyle bir süzdükten sonra, aynı ismi paylaştığım babaanneme ne diyeceğimi bilemeyerek baktım. "Bu saatlere kadar sokakta kalmanın umarım romantik sebepleri vardır da affedebilirim seni..." Permalı kısa saçlarını savurdu. "Babaanne torun sarılması yapmayacak mıyız?"

"Nasıl ya?" diye sordum şok olmuş bir hâlde. "Babaanne?"

"Ve Eymen," dedi babaannemin hemen arkasında beliren erkek kardeşim. Temiz, tıraşlı suratına yayılan kemikler, onun ne kadar büyüdüğünün görsel bir kanıtı gibiydi. Çikolata kahvesi rengindeki saçlarını karıştırarak bana sırıttı. "Babaannem seni görmek istedi, sonra düşündüm de ben de istedim sanırım."

"Zaten bir saat uzaklığımda okuyorsun," dedikten sonra babaanneme baktım. "Geleceğini söylesen hazırlık yapardım."

"Islak," dedi babaannem gözlerini kısıp, yavaşça sırıtarak. "Çillerinin renginde de bir açılma söz konusu... Ay..." İki avucunu birbirine çarpıp, birleştirdiği ellerini çenesinin altına getirerek bir genç kız gibi heyecanlandı. "Sonunda oluyor mu yoksa?"

Bir süre şaşkınlık içerisinde babaanneme baktım. Her zamanki babaannemdi işte, hayat doluydu, rengârenk ve heyecanlıydı, pozitif. Çocukluğumdan bu yana onun hep insanları motive edebilmek için bu dünyaya gönderildiğini düşünürdüm.

Eymen, "Buna kim bakar?" diye dalga geçince, ona sert bir bakış attım. Ayça içeriden, "Bakan baktı, tatlım," deyince, Çolpan'ın öksürdüğünü duydum ve babaannem birden beni geride bırakarak eve girdi.

"Bana anlatmadığınız şeyler var, değil mi? Dökülün... Bir daha asla kambil falı falan bakmam bak size."

Ayça, "Şahsen ben zaten anlatacaktım, torununun gelmesini bekliyordum, Maria," dedi. Babaannem ile isimlerimiz aynı olduğu için tüm arkadaşlarımdan ona Maria demelerini isterdi.

"Neyi?" Babaannem hızla Ayça'nın kolunu tutarak onu mutfak masasına doğru çekerken, içeri girip ayağımdakileri çıkararak kenara bıraktım. Eymen kollarını göğsüne bağlamış, sırtını kapının arkasındaki duvara yaslamış sorgu dolu gözlerle beni izliyordu.

"Senin şu torunun var ya, sonunda koca buldu kendine, tek sorun koca sandığı o şeyin bir elektrik direği olması..." Ayça, sırıtarak bana kötü kötü baktı. Anlatmasında sakınca yoktu, babaannem her zaman anlayışlı bir kadındı, hatta bu konulara benden daha meraklıydı ama Ayça'nın anlattığı kişi anlatmaya değer biri değildi. Çünkü bizim aramızda bir şey olsun ya da olmasın, olan şey kesinlikle ilişki değildi. Biz birbirimizin ayak bağıydık.

"Ne bakıyorsun öyle?" diye sordum Eymen'e, maruz kalacağım soruları bile bile mutfak masasına doğru yürürken.

Kendini ileri iterek duvardan ayrıldı ama bana cevap vermedi. Ayça ile babaannemin hemen karşısına oturup, yorgun gözlerimi ovuşturarak babaannemi izlemeye başladım. Yüzünde aydınlık bir merakla Ayça'nın kolunu sıkı sıkı tutuyordu.

"Maria'm," dedi Ayça bana pis pis sırıtarak. "Senin bu torunun var ya, kendisine asker buldu..."

"Ayy, asker mi?" Babaannem birden yüzünü buruşturdu. "Askerler çarşı izinlerinde kollarına birilerini takabilmek için sevgili yaparlar."

"Öyle asker değil kız, komando komando..." Ayça sırıtınca, derin bir nefes alarak ona, *iyi halt yedin*, der gibi baktım.

"Komando mu?" Babaannem iri iri gözlerle bana baktı. "Bu turuncu kafalı yalan söylüyorsa, sizi ön bahçedeki toprağa gübre diye dökerim

Benimle dalga geçmiyorsunuz değil mi?" Uzun, pembeye boyalı tırnaklarını masaya vurarak ritim vururken bizden bir cevap beklediği her hâlinden belliydi. Kırışmış derisine rağmen uzun parmaklarını izlerken nasıl bir çıkmaza girdiğimi düşünüyordum. Düşündükçe korku içimde büyüyüp ruhuma intihar ipi gibi dolanıyordu.

Yanaklarımın içini dişledim.

"Doğru," dedim sadece, daha ne kadar boka batabilirdim hiç bilmiyordum ama daha yolun başında olduğum kesindi.

Babaannemin Muğla'daki lakabı Süslü Maria'ydı, o yüzden Zeliha isminden se Maria ismini kendine daha yakın buluyordu. Hayatı boyunca romantizme hep önem veren bir kadın olmuştu, romantizm onun için hava, su, ekmek kadar gerekliydi. Eğer romantik filmler, kitaplar, diziler olmasaydı kesinlikle yaşantısını sürdüremezdi. Onu besleyen aşktı. Belki de çok erken yaşlarda büyükbabamı kaybettiği için içindeki aşk açlığını dindiremiyordu. Büyükbabama çok âşık olduğunu biliyordum, sırf bu yüzden genç yaşta dul kalmasına rağmen ikinci bir evliliği aklının ucundan dahi geçirmemişti. O büyükbabamdan sonra sadece aşka âşıktı. âşık olan insanlara, romantizme... Bu yüzden benim birine körkütük âşık olmamı istiyordu. Bu düşünce bile onu tıpkı bir zamanlar genç kızken hissettiği gibi heyecanlı hissettiriyor olmalıydı.

"Gerçekten biriyle birliktesin," dedi şok içerisinde, pembeye boyalı tırnaklarını alnındaki kırışıklıklara bastırıp, iri kahverengi gözleriyle duyduklarına inanamıyormuş gibi bana baktı. Gözlerinin altına çektiği mavi göz kalemi akarak gözlerinin altındaki kırışık torbalara mavi gölgeler çizmişti. "Yani sen gerçekten biriyle birliktesin, öyle mi? Romantik bir ilişkiden söz ediliyor, değil mi?" Gözleri iri iri açıldı, onları yeniden kırpıştırıp tek nefeste konuştu: "Ve o bir komando, öyle mi?"

Eymen rahatsız bir sesle, "İyi de sen sevgili yapmazsın ki," deyince birden kasıldım ama bunu ona belli etmemeyi başardım.

"Neden yapmasın?" Babaannem kaşlarını çatarak Eymen'e baktı. "Ablanı kıskanıyor olabilirsin ama yakışıklı bir enişte senin hakkın ve yakışıklı bir damat da benim hakkım. Hemen onunla tanışmak istiyorum. Yoksa onunla yağmurun altında romantik bir yürüyüş mü yaptın?" Babaannem bana beklentiyle bakarken ıslanan saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Karnımda bir ağrı vardı, sebebini bilmiyordum, mevzuda da durmadım.

"Bu konu konuşmaya değer değil, deniyorum öyle," diye yalan söylediğimde, babaannem bana dik dik bakıyordu.

"Sen denemezsin. Deneme yanılma sana göre değildir, sen yaşarsın tıpkı benim gibi..." Dudakları yukarı bükülünce kaz ayakları gözlerinin etrafına derin kuyular açtı. "Telefonda bile olsa bana anlatmanı beklerdim."

"Ciddi bir şey olsaydı sana anlatırdım." Bakışlarımı Eymen'e çevirdim. "Antalya'da olman gerekmiyor mu?"

"Bilmem?" dedi dudaklarında yarım bir gülümsemeyle. "Öyle mi gerekiyordu?"

Sessizce yüzüne baktım. Babaannem bir cevap bekler gibi bana bakmaya devam ediyordu ama kelimelerim dilimin altına yayılan cesetler gibiydi. Onları babaannemin zihnine bırakırsam, zihnine bir mezarlık yaptığımı fark etmezdi. Yağmur bir süre sonunda yeryüzünden elini eteğini çekerek dindi. Bu süreçte babaannem durmadan sözde yeni sevgilim ile ilgili sorular yağdırıp durmuştu. Her ne kadar donuk, sakın cevaplar vermeye çalışsam da babaannem kadar deneyimli değildim, beni yakalaması an meselesiymiş gibi hissediyordum. Süslü Maria'yı yanıltmak kolay değildi, o bir insanı sularla götürdüğü yerden bir çöl olarak döndürmeyi iyi bilirdi.

Bir süre Maria'nın, yani babaannemin ve Eymen'in burada kalacağını öğrenmek, sabahın ilk saatleri henüz güneşin kolları yeryüzüne uzanmamışken, kafamda koca bir ateş yanıyormuş gibi endişeyle dolmama neden olmuştu. Geldiklerinde evde olmadığımızı, kapının önünde Çolpan ve Ayça'nın gelmelerini beklediklerini öğrenmiştim, bu anlık vicdan azabı duymama neden olsa da şu an ikisinin burada olması demek benim için çok daha büyük bir sorundu. Hem Gurur hem Cenan beni de babaannemle aynı anda başa çıkabilmem imkânsızdı. Üstelik o bana romantik sorular yöneltirken, bilmediği bir şey vardı ki torunu bu gece hırsızlık için hiç tanımadığı bir kadının evine girmiş, bir şeyler aşırmış, kendini anlatılsa inanmayacağı türden konuların içinde bulmuştu. O evden aldığım şeyleri Gurur'un arabasında bırakmıştım, bu bile içimi rahatlatmaya yetmiyordu.

Eymen burada yaşayan bir arkadaşında kalacaktı çünkü bizim öğrenci evimizde fazladan bir misafiri daha sığdırabileceğimiz kadar yatak ya da odamız yoktu. Babaannem salon ve mutfağı bir arada tutan alandaki o koca koltukta son derece rahat yatardı. Televizyon açık olmadan

uyuyamadığı için burası onun için daha uygundu, ona odamı vermeyi teklif etsem de kabul etmemişti.

Üzerimde hattığım yalanların çamurlarına rağmen, bedenimden duru bir şekilde damlayan su damlalarıyla banyodan çıktığımda, yok eden beyaz bulut beni takip ederek odama yayıldı. Babannemin yeni bir yorganına sarılmış, uzaktan pozisyonda televizyonu izliyordu, herhâlde odama çekilmiş, Eymen de arkadaşının yanına gitmek için evden ayrılmıştı. Eymen'in, Gurur hakkında hiç soru sormamasının dikkatimden kaçmamıştı ama yine de bugünü atlattığımızda onun da konusunun Gurur olacağını biliyordum. Babannemin temiz kokuyu soluyunca bakışları bana yöneldi, bornozumun üzerine serdiğim uzun saçlarımdan akan sular bornozun omuz kısmında koyu lekeler oluştururken burnumu çekerek ona doğru yürüdüm.

"Ben uyuyacağım," diye mırıldandım. "Benden istediğin bir şey var mı?"

Kısık kahverengi gözleri uzun süre yüzümde bekledikten sonra, kırışık parmaklarını yatağın kenarına vurarak ojelerinin bulanık bir görüntü yaymasını sağlayacak şekilde parmaklarını oynattı. "Uyumayacaksın, o gözlerde uyku yok," diye mırıldandı. "Otur."

"Gerçekten yorgunum..."

"Zeliha," dedi sert bir sesle. "Otur."

Derin bir nefes alırken dilime çöreklenen sessizliği koruyup dediğini yaptım ve parmaklarını vurduğu boşluğa oturup omzumun üzerinden ona baktım. Uzandığı yerde sanki kıpırdamadan, "Eskiden seni görmeye geldiğime o kadar sevinirdin ki, kucağıma atlardın," dedi sakin bir sesle. "Şimdi sana bakıyorum da sessizce beni izleyen küçük bir kız çocuğu görüyorum. Anlaşılmayı bekleyen..." Gözlerini yüzüme dikince, elimde olmadan yutkundum. "Yoksa bu sende gördüğüm, aşkın kederi mi?"

Duraksadım. "Ne?"

Akrep ve yelkovan birbirlerine dokunana dek bekledi.

"Bu aşk kalbini mi kırıyor?" Sorusu birdenbire Gurur'un sesinin zihnimin dört bir yanına bir avuçtan serbest bırakılan rengârenk miaketler gibi dağılmasına neden oldu. Dudaklarında kederli bir gülümsemeye dönüşene dek, babannemin gözlerinin içine, tam dibine baktım. "Benim hayatı gelinciğim," deyince durdum, sadece yutkunmak istesem de bu olmadı. Bana ilk kez, *hayatı gelinciğim*, dediği anı anımsadım, sonra susup onu bekledim. "Ölünce bitmesin de bilir, doğmasını da."

Pembe ojeli parmaklarını parmaklarımın üzerine yerleştirdi. "Ama biz güneş değiliz, bir kez sevince, unutmasını bilemiyoruz."

"Ya sevmiyorsam?" Bu sorum gözlerini yüzümde asılı bıraktı ama bakışları sanki gözlerimde değil de ruhumdaydı. "Ya sevmek istemiyorsam? Ya sevemeyeceğim kadar kötü biriyse? Ya da daha kötüsü," diye fısıldadım. "Ya sevginin ötesinde, için için öleceğim kadar iyi biriyse?"

"İçin için ölmeden sevdim diyebilir misin?"

"Sevmek istemiyorum zaten," dedim yorgun bir sesle.

"İstememek için biraz geç kalmışa benziyorsun, bayağı gelincik."

Bir kapı yüzüme sertçe kapatılmış gibi hissetmeme neden olan cevabı karşısında sadece sessizdim. Aslında ben uzun zamandan beri böyleydim. Akrep ve yelkovanın göğsüme saplı durduğunu, kalbimin her atışında yelkovanın bir adım daha öne düşerek göğsümdeki zamanı çizdiğini hissediyordum. Babaannemin anlayışlı gözlerinden bir kazada derim kalkmış gibi sıyrılarak kurtulduğumda, eli hâlâ elimin üzerinde duruyordu.

"Kim bu çocuk?" diye sordu rüzgâr gibi serin bir sesle. "Sana böyle dişlerini sıktıran." Bunu söylediği an, dişlerim birden gevşedi, babaannem bunu söyleyene dek dişlerimi sıktığımın farkında bile değildim. Yüzümde hangi duygunun izlerini görüyordu bilmiyordum ama bu defa bakışlarımı ondan kaçırmadım. "Ben bu bakışı biliyorum, Zeliş, hiç bakma öyle valla," diye fısıldadı kimseye duyurmak istemiyormuş, geceye ait bir ninniyi bana mırıldanıyormuş gibi. "Ben bu bakışı elli sene içimde tuttum. O gitti, bu dünya bana otuz sene boyunca çok ayıp etti." Elimin üzerine vurdu. "Bak şu gözüme, göz kaleminden, fardan, rimelden, karışıklıklardan, damarlardan fazlası var bu gözlerde." Gülerek başını kaldırıp gözlerini gözlerime yaklaştırdı. "Bu gözlerde elli senelik bir aşk var."

Yutkundum. "Sen aşkı yaşamışsın, ne güzel," diye mırıldandım, kuru sesim onu duraksattı ama beni dinlemekten vazgeçmedi. "Sevmişsin, elli sene sevmiş, yirmi senesi onunlayken otuz senesini onsuz geçirmişsin, yine de sevmişsin." Omuz silktim. "Ben bir gün sevsem, ikinci gün sevilmedim diye gidebilecek biriyim. Ben senin gibi değilim."

"Sana daha ayıp etmemiş bu dünya," dedi bir elini kaldırıp sallayarak. "İki gün bakışıp, üçüncü gün elini tuttuğunu sevebileceğini sanıyorsun daha. Dur daha avucunu kalbine bastırıp hıçkıra hıçkıra ağlatmadı seni. O zaman görürsün dünya kaç bucak, o zaman görürsün dünya sana nasıl ayıp ediyor, o zaman görürsün bir gün sevdiğini ikinci gün senin içini deşse bile arkanda bırakabiliyor musun."

Gözlerimi kırpmadan ona baktım.

"Bin birinci gün bile içini deşse, bir adım öteye gidebiliyor musun bak o zaman görürsün sen."

"Neden göreyim? Beddua etme bana." Gülümsedim, bu günler sonra ilk kez içimde sıcak bir hisle gülümsediğim anlardan biriydi. Burnundan sert bir nefes vererek güldükten sonra elimin üzerine yavaşça vurdu.

"Ah yavrum, asıl birini sevme kırılırsın dersem sana beddua etmiş olurum." Anlayamadığımı belli eden gözlerim onu daha içten gülümsetti. "Bir gün bir adamdan sadece tek bir kelime duymak için boğazın yırtılana kadar ağlamazsan, büyüyemezsin."

Söyledikleri ruhumu bir kafese emanet bırakıyormuş gibi hissettirdiğinden yavaşça doğrulup kalktım. "Uyuyacağım," diye mırıldandım, sesimden kesik kesik yayılan bir çaresizlik vardı ve bunu kimse duyamazdı. Bunu sadece içim biliyordu. Hissettiklerim öyle kötü şeylerdi ki. Boğazımı kesseler akan kan değil, yuttuğum kelimeler olacaktı. Ruhumu sancıtan söyleyemediklerimdi ve yine söyleyemediklerim hayatımı ateşe verecek olan kibritte büyüyen ilk kıvılcımdı.

Babaannemi geride bırakarak odaya girdiğimde düşüncelerim artık daha ağırdı. Zihnimde bir akbaba, o koca, siyah kanatlarını savura savura uçarken, ölmesini beklediği düşüncelerimi keskin gözleriyle izliyordu. Kendimi bornozun içinde bir cenin pozisyonuna sokarak uzandığım an saçlarım yatağa düşüncelerime ait yılanlar gibi yayıldı. Parmaklarımı yastığın altına bastırıp, bakışlarımı çalışma masamda parıldayan cam bibloya çevirdim. Bu bir melek biblosuydu, camdandı, lise yıllarında sıra arkadaşım olan sarışın bir kızın benim için özel olarak kendi elleriyle yaptığı doğum günü hediyemdi. Kızın adını bile anımsayamıyordum ama nereye gidersem gideyim bu meleği de yanımda götürüyordum.

Bugün olanları düşündüm. Bunlar benim alışkın olmadığım şeylerdi. İçinde bulunduğum yere ait değildim, kendimi öyle çok çıkmazda hissediyordum ki... Şimdi bir de babaannem gelmişti, içimden bir ses onu buraya yollayan kişinin babam olduğunu söylüyordu. Her nedense babamın içimdeki çaresizliği hisseder gibi bir sıkıntıya düşerek babaannemi bana arkadaş olarak gönderdiğini düşünüyordum. Ama bilmediği bir şey vardı, şu an babaannemin varlığı çok daha büyük bir tehditti.

Sonra Gurur... Onu anlamıyordum. Onu hiçbir zaman anlayabileceğimi düşünmüyordum.

Duşa girmeden önce yastığın altında şarja bıraktığım telefonum usulca titreyince, düşünceler zihnime cam kırıkları gibi dağılarak gürültüsünü içime yaydı.

WhatsApp grubundan geldiğini fark ettiğim bildirimleri bir süre panelden izlesem de sonunda bildirimlerden birine dokundum ve açılan sayfa yüzümü ışığa buladı. Kısık gözlerle mesajları okumaya başladım.

Yener Açıkgöz: En temizinden bir LCD ekran televizyon açık arttırmasına hoş geldiniz, leş koğuşlarınızda telefonunuzu bağlayarak çok rahat bir şekilde porno izleyebileceğiniz bu televizyon için açılış fiyatım 1500₺

Yener Açıkgöz: Vural gibi sığırlar anlamaz diye söylüyorum

Yener Açıkgöz: Bin beş yüz Türk lirası.

Vural Demirezen: Bnlen nlakası war

Vural Demirezen: Snsn sır

Vural Demirezen: Slk aq

Adnan Bahtıvar: Öncelikle yine yanlış gruba attın, sonralıkla bu grupta bir bayan olduğunu, bu bayanın formalite icabı bile olsa yengemiz olduğunu, ileride belki de gerçekten yengemiz olabileceğini göz önünde bulundurmadığın için birazdan odana gelip o LCD ekranı sana sokacağım.

Adnan Bahtıvar: Ani çıkışlarım için özür diliyorum, Bayan Yenge.

Zeliha Özdağ: Ne alaka gerçekten yenge falan.

Adnan Bahtıvar: Çok haklısın, sadece bir varsayımdı.

Adnan Bahtıvar: Tabii bilemeyiz büyük konuşmamak gerekmekte.

Vural Demirezen: Adnan

Yener Açıkgöz: Amk durun ilk kez doğru yazdı ne diyecek merak ediyorum

Vural Demirezen yazıyor...
Vural Demirezen yazıyor...
Vural Demirezen yazıyor...

Yener Açıkgöz: Be yarak ne yapıyorsun Gılgamış destanını baştan mı yazıyorsun

Vural Demirezen: Bnm nöbgter ne zan

Yener Açıkgöz: ?:D

Adnan Bahtıvar: Ben anlıyorum seni kardeşim.

Adnan Bahtıvar: Henüz nöbet günün belli olmadı.

Vural Demirezen: Eyala
Hakan Basri Şenkaya: Yener bakıyorum da çok rahatsın.
Hakan Basri Şenkaya: Yani sabahın bu saatinde uyuyor olabileceğim düşüncesiyle mi bu rahatlığın
Hakan Basri Şenkaya: Yoksa tamamen gevşekliğinle mi alakalı
Adnan Bahtıvar: Gevşeklik diyorum
Hakan Basri Şenkaya: Sana soran olmadı.

Yener Açıkgöz gruptan ayrıldı.

Hakan Basri Şenkaya, Yener Açıkgöz'ü gruba ekledi.
Hakan Basri Şenkaya: :D
Yener Açıkgöz: Bak dur anlatıyorum olayı ama dövmicene söz verirsen

Yener Açıkgöz *yazıyor...*

Hakan Basri Şenkaya: Başladı yalan makinesi.
Yener Açıkgöz: İlk kez böyle hissediyorum.
Hakan Basri Şenkaya: Sabah antrenmanı? Spor tesisine in. :)
Yener Açıkgöz: İyi o zaman Girdap'ın playboy sitelerine sahte hikâyeler yazdığını ve Muşta rumuzuyla yayımladığını söyleme zamanı geldi.
Girdap Demiralp: Bu kadar da profesyonel yalan sıkılmaz be kardeşim, beni tanımasa inanacak...
Hakan Basri Şenkaya: O rumuzla bir hikâye daha yayımla Girdap. Çünkü birazdan ikinize yapacaklarımı Christian Grey, Ana'ya yapmamıştır.
Vural Demirezen: Kmin anası
Yener Açıkgöz: Siktir git sen de asabımı bozma amk bozuk imla kılavuzu
Yener Açıkgöz: Gidiyorum ben
Yener Açıkgöz: Yani geliyorum muşta
Girdap Demiralp: Avukatımı istiyorum, merhaba Zeliha Hanım mezuniyetiniz ne zaman?
Hakan Basri Şenkaya: Muhatap olma Zeliş'le. Haysiyetsiz.
Girdap Demiralp: Özür dilerim :(
Sevgilim: Tesisteyim Muşta, yapmam gereken bir şey var mı?
Yener Açıkgöz: Benim var.

Sevgilim: Ne istiyorsun?
Yener Açıkgöz: Sik beni
Sevgilim: ?
Yener Açıkgöz: Sik beni ya. Sik beni.
Girdap Demiralp: Sik beni değil de sikmeni mı desen çünkü ne istiyorsun diye sormuş. Sikmeni dersen daha doğru bi cevap olurdu
Yener Açıkgöz: BU KADAR ZOR OLMAMALI SİK BENİ
Sevgilim: ?
Girdap Demiralp: Cinayet süsü izledik asjdfhdsdhfshdhdh
Adnan Bahtıvar: Muşta'nın olduğu gruptasınız.
Hakan Basri Şenkaya: :D

Yener Açıkgöz gruptan ayrıldı.

Girdap Demiralp gruptan ayrıldı.
Devran Soydere: Ben uyumaya gidiyorum, birkaç saat dinlenecegim
Hakan Basri Şenkaya: Adjahshssjsjsjsjsj
Devran Soydere: :/
Hakan Basri Şenkaya: Adfkskkaldksjjshshshshshshshshshss
Devran Soydere: Tamam, kahve yapıp getiriyorum

Adnan Bahtıvar, Yener Açıkgöz ve
Girdap Demiralp'i gruba ekledi.

Zeliha Özdağ: Ben uyuyacağım biraz, kendinize iyi bakın.

Yener Açıkgöz ses kaydediyor...
"Güzel insan iyi geceler, kendine iyi bak..."

Zeliha Özdağ: İyi geceler Yener.
Yener Açıkgöz: Canım yengem
Yener Açıkgöz: Delikanlı insan

Gülümseyerek telefonu bir kenara bıraktım. Bir an Yener'in yaptıklarını anımsadım, sadece bildiğim kadarı bile içimi acıyla doldurmaya yetecek kadar ağırken, hikâyenin tamamı kim bilir nasıldı?

"Notlar için sağ ol," dedim açık kahverengi saçları dalga dalga göğüslerine kadar inen, beyaz tenli kıza defterini uzatırken. Diğer elimde bir rulo şeklini verdiğim fotokopi kâğıtlarını sıkıca kavradığımda, kızın yüzünde derin bir gülümseme büyüdü. İsmimi bilmediğini biliyordum, ben de onun ismini bilmiyordum ama yüzlerimiz birbirlerine oldukça aşinaydı. Uzun tırnakları narin, bebek pembesi rengine boyanmıştı, parmaklarını kablolar gibi sarmış mavi damarlara sakince baktım. İnsanların elleri bana hikâyelerinden parçalar gösteriyordu.

"Bir önemi yok," dedi. "Sen hiç geride kalmazdın."

İsmini bilmediğim kıza sakin gözlerle baktıktan sonra omuz silkerek, "Öyle mi olurdu?" diye sordum. "Hiç hatırlamıyorum." Derin bir nefes aldığımda kız afallamıştı, cevabımın onda yarattığı şaşkınlığa aldırış etmeden yine konuştum: "Son zamanlarda eskiden olduğum insan nasıldı, hiç hatırlamıyorum."

Bir süre yüzünde patlak veren duyguları izledim sadece.

Duydukları onu sarsmışa benziyordu, bense çökmüş bir ruha ellerimi uzatıp yere serilen moloz yığınını toplarken artık hiç de abartılı duygular hissetmiyordum.

Artık bazı şeyler benim için çok normaldi. Acıyı kalbimde hissetmek normaldi, korkunun damarlarımda kan misali çağlaması normaldi, gözlerimi diktiğim boşlukta korkunç senaryoların can bulması normaldi; ağlarken birden kusmaya başlamam normaldi ya da gülerken birdenbire suspus olup gülerken baktığım yere bu defa buzdan bir ifadeyle kilitlenmem normaldi. Bunlar normal şeylerdi.

Kızın verecek bir cevabı olmadığını fark edince bunu yadırgamadım. Alışkındım. Ben de sessiz kaldım. Oysa tek bir dudak hareketiyle tüm harfler ağzıma yığılacaktı. Sağanak bir yağmur gibi yağmayı bekleyen kelimeler boğazıma yıldırımlar düşürüyordu.

Rulo şeklindeki kâğıt destelerini sıkarak merdivenlere yöneldim, basamakları inmeye başladım, kızın gözlerinin bir orman yangını gibi ortamda alev aldığını biliyordum ama bunu o an için hiç umursamadım.

"Her an bok gibi hissetmek zorunda mıyım?" diye sordum kendi kendime mırıldanarak. "Bok gibi, bok gibi, her şey tam olarak bok gibi."

"Birileri yine kendi kendine konuşuyor," diyerek gülen tanıdık sesin geldiği ve kelimeleri zihnime boca edildiği an kafamı kaldırmamla, merdivenin ilk basamağının önünde kafasını kaldırmış beni izleyen Hün-

rev'i görmem bir oldu. "Kendi kendine konuşmaya da başladığına gör gitgide sevgiline benzemeye başladığını söyleyebilir miyiz?"

"Kız kardeşini paylaşamayan abiler gibisin," diye takıldığım an yüzünde aydınlık bir gülümseme belirdi, uzun dişlerini göstererek gülüp kaşlarını imayla çattı.

"Zeliha, seni uzun zamandır tanıyorum," demesini beklemediğimden bir an duraksadım. Gülümsemesi hâlâ yüzünde dursa da gözleri şimdi başka bir romanın ilk kelimesine benziyordu. "Ve ne zaman yalan söylesen, doğrudan gözlerimizin içine bakarsın."

Kalbimde kan gibi toplanmış korku hissine rağmen dik durarak tek kaşımı kaldırdım. "Ne demeye çalışıyorsun sabah sabah, Hüsrev?"

"Aslında doğrudan söyledim, anlamazdan gelme çünkü anladın." Elini birden omzuma koyunca irkildim, gözlerimin içine dikkatle bakıyordu. "Zeliha, yalan söylüyorsun," dedi birdenbire. "Ve asıl korkunç olan, söylediğin yalana inanmaya başladın."

Kaşlarımı havaya kaldırıp, yüzüme samimiyetsiz bir ifade ekleyerek "Gaye'yle mi tartıştın sen?" diye sordum, ardından keyifsizce güldüm.

"Arkadaşımı tanıyorum," dedikten sonra omzumu sıkarak başını salladı. "Arkadaşımın yüzünde gördüğüm morluğu da hatırlıyorum."

"Morluğun sebe..."

"Zeliha," diyerek lafımı bölerken elini de üzerimden çekmişti. "Sana onun vurduğunu söylemiyorum, sana vuran biriyle birlikte olmazsın." Gözlerimin içine baktı. "Ama yüzündeki o izin sebebi oydu, bunu biliyorum. Nasıl bildiğimi sorma, paranoyak olduğumu da söyleme, sen benim için önemlisin." Bana şefkatle baktı. "Gaye'nin en zor zamanlarında onun yanındaydın, benim yanımdaydın, biz birlikteydik. Şimdi seni sonunu göremediğim bir sokağa saparken görüyorum, dur desem de yürüyüp o sokağa sapacaksın biliyorum, saparsan korkudan kafayı yiyeceğim, bunu da biliyorum. Bir şey saklıyorsun, bunu da biliyorum."

"Diyelim ki bir şey saklıyorum," dediğimde gözlerim de sesim de bomboştu. "Öğrenirsen ne değişecek, Hüsrev?"

"O sokağa sapma," dedi. "Ama mecbursan, Hüsrev ben o sokağa sapmazsam yapamam diyorsan, ben senin kardeşinim, ben de seninle saparım. Seninle o sokağa sapabilecek dostların var. Elini tutarken gözlerinde tedirginlik taşıdığın bir adamla o sokağa girmene ne kadar izin verebiliriz?"

"Gözlerimdeki tedirginlik mi?"

"Gurur'un elini tutarken gözlerinde tedirginlik vardı. Bunu gören herhangi biri, onun elini bırakmasından korktuğunu, bunun tedirginliğini yaşadığını düşünürdü. Seni tanıyan biri, bu tedirginliğin başka bir şey olduğunu bilir. Onun elini hem çok tutmak istiyor gibi tutuyordun, hem de savurup bırakmak ister gibi."

Eğer kelimeler sadece bir şeyleri ifade etmek için dilimize biriken düşünce pıhtılarıysa, nasıl oluyordu da duyduğum kelimeler kalbimi bu denli ağrıtıyordu? Onun elini tutmak istiyor gibi mi tutuyordum? Onun elini, çok tutmak istiyor gibi mi? Kalbim, içinden kan akmadığı için şişen bir yara gibiydi, kanını akıtamadıkça ağrıyı arttırıyordu.

"Onun elini çok tutmak ister gibi mi tutuyordum?" Sorum dudaklarımdan patavatsızca kurulan bir cümledeki çökmüş kelimeler gibi dökülerek zamanın içine çöktü.

Hüsrev, derin bir nefes alarak, "Ona âşık oluyorsun, değil mi?" diye sorunca, biri beni omuzlarımdan kavrayarak sarsıyormuş gibi hissettim. Bir an Hüsrev'in boynuna sarılıp ağlamak istedim. Sadece ağlamak... Ona hiçbir şey söylemeden. Bir neden sunmadan. Yalnızca hıçkıra hıçkıra ağlamak.

Nasıl olurdu da beni anladığını sandığım insandan böyle bir soru duyabilirdim? Ben ona âşık olabilir miydim? Bunun neresi mümkündü ki? Ne tarafından tutsam, tahtadan yontulmuş bir bebeğin sallanan ahşap uzuvları gibi elimde kalıyordu.

Onu sevebilmem cinayet demekti, daha da intihar ona âşık olmaktı.

"Sonuçta onunla birlikteyim," dedim kuru bir sesle. "Ona karşı duygusal şeyler hissetmiyor olsam, böyle olmazdı."

Hüsrev, ne karıştırdığımızı çözmek istiyormuş gibi uzun uzun yüzümü izledi. Bu işin peşini bırakmayacağını görebiliyordum. Tanıdığım Hüsrev zaten bırakmazdı. Eğer kelimeler onu kandırabilecek kadar güçlü tılsımlar olsaydı, kelimeleri kullanıp onu etkim altına alırdım ama Hüsrev kelimelere değil, gözleme dayalı notlar veren bir adamdı; ben nasıl bir tiyatro sergilersem sergileyeyim, en ufak bir mimiğimden bile kimsenin açamayacağı kapıları hiç zorlamadan açıp içeri dalardı.

"Zeliha, sana dürüst olacağım," dedi. "Sen ve o, bir şeyler karıştırıyorsunuz ve ben buna karışmayacağım, senin için. Ama sana zarar verirse, ona yumruk atmam, tek bir rapor, sadece tek bir rapor yazarım."

"Büyütüyorsun," diye fısıldadım. "Büyütülecek bir şey yok."

Çok anı bir rüzgârla konuyu değiştirip, "Maria teyze gelmiş," dediğinde, bu ani değişimi beni afallatsa da bozuntuya vermeden başımı salladım. "Eymen de buradaymış. Her ikisine de selam söyle."

"Olur," dedim yalnızca.

"Cevdet Hoca'yı gördün mü peki?"

Başımı iki yana salladım. "Görmedim."

"Peki." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Takma kafana. Bu konuyu açmamaya çalışacağım."

"Ne dersem diyeyim anlamıyorsun ki," diye yalan söyledim.

"Ne dersem diyeyim bana gerçeğini anlatmazsın ki," dedikten sonra yanımdan geçip merdivenleri tırmanmaya başladı. Bir süre elim merdivenin korkuluğunda öylece beklesem de sonunda ayaklarım beni ileri sürükledi ve birkaç basamağı sendeleyerek inip binadan ayrıldım.

Elimdeki kâğıt ruloyu avucuma vurarak bahçeye indiğim an, Gurur'un sırtı bana dönük, elleri kot pantolonunun ceplerinde etrafı izlerken görmek beni şaşırtmamıştı. Hatta bunu bu denli normal karşılamak beni Gurur'un buradaki varlığından daha çok şaşırtmıştı. Sakin adımlarla ona yöneldiğimde, bahçenin diğer ucunda bir başka öğretim görevlisi ile Cenan'ın bir muhabbetin tam da ortasında olduğunu görmüştüm. Gurur'un amacını anlamış gibi yüzüme sahte bir gülümseme çizerek ona doğru hızla ilerledim, elimi sırtına koyup sırtı boyunca kaydırdım ve dokunuşum onu irkiltirken yavaşça önüne doğru gelip geniş gülümsememle yüzüne baktım. Cenan'ın kaplan gözlerinin bize bakmadan da bizi görebileceğini bildiğimden en gerçekçi ve içten gülümsemem şimdi yüzümün sahnesinde oyununa soyunmuştu.

Gurur'un buz sıcağı gözlerinde kısa bir duygu akışı değişikliği yaşanır gibi oldu. Hayal ürünümün getirisi olduğunu düşündüğüm duygu akışı, hızla yönünü değiştirerek yerini alaya terk ettiğinde, büyük avuçları çoktan belime süzülerek beni sıkıca kavramıştı bile.

"Günaydın bana ânında asimile olan sevgilim," diye fısıldadı kimsenin duyamayacağı bir tonda, öyle bir tondu ki bu, dudaklarının hareketi bile yüzünden silinmişti.

"Konuştu bal kabağı," dedim geniş, içten sırıtışım yüzümdeyken. Cenan bize bakınca, birbirine aşk sözleri fısıldayan iki aptal âşık görüyor olabilirdi ama pozisyonumuzun tam zıttı kelimeler dudaklarımızda filizleniyordu şu an. Parmaklarını bel boşluğuma sertçe bastırınca omuriliğimden süzülen o sıcak his birikintisi arşa yükseldi. "Yavaş ulan ayı,"

dedim gülümseyerek, kollarımı boynuna sıkıca sardım. "Niye buradasın sen?" Gülümseyerek sorduğum soruya karşılık burun deliklerini genişleterek alayla sırıttı.

Dilini yavaşça çıkarıp, alaycı bir tavırla, "Daha inandırıcı olup bana beni sevdiğini söyle," deyince, birden kaşlarımı çatmak istesem de dişlerimi sıkarak gülümsedim.

"Rüyanda bile seni sevmem ben."

"Büyük konuşuyorsun."

Sırıtmaya devam ediyorduk.

"Konuşurum çünkü öyle."

"Değiştiririm, ruhun duymaz. Ölürsün aşkımdan..."

"Kes artık sesini, ağzım ağrıdı sırıtmaktan."

"Öpüşmezsek inanmayacak, sırıtarak birbirimize böyle bakmaya devam ettiğimizi görüyorsa, inan ikimizin de mal olduğunu düşünüyordur," dedi sırıtarak. Sırıtarak konuştuğumuz için dudaklarımız neredeyse hiç hareket etmiyor, sesimiz biraz komik yayılıyordu.

"Beni öpecek olursan sana kafa atarım, o güzel burnun yan yatar, tıpkı Titanik gibi."

"Titanik yan yatmadı, ortadan ikiye bölündü." Belime birden bastırınca, hırıltılı bir nefes aldım.

"Senin niyetin beni ikiye bölmek galiba, Dağ Domuzu."

"İstersen," demesini beklemiyordum.

Sırıtarak başımı omzuma doğru düşürüp, parmaklarımı saç diplerine götürerek ensesindeki saçları sertçe çekip onu acıyla inlettim. "Dene kıçın yiyorsa. Sırıtmaktan ağzım gerçekten ağrımaya başladı, Gurur."

"Öpüşürsek ağrısı geçebilir."

Geri çekilip, ona tip tip bakarak, "Tiyatromuz gayet inandırıcıydı," dedim. "Şimdi niye geldiğini söyle."

"Sevgilimi görmeye geldim, beni otuz iki kızla ayrı ayrı mesajlaşırken yakalamışsın gibi görünüyorsun, toparlan bırakma kendini."

"Otuz iki derken kız sayısından değil yaşından bahsetmiş olabilir misin sadece soruyorum," dedim zaferle gülümseyerek.

"Yaş şakası yapmadığın kalmıştı, mizah şov," diye homurdandı. "Şimdi hep beraber Zeliha'nın esprisini alkışlıyoruz. İlk esprisini yaptı çünkü."

"Şu ilk espri olayını senden öğrendim, her defasında ilk insan gibi mağaradan çıkamamış, duvara resim çizmeli, taştan tekerlek icat etmeli esprilerin olduğu için, gitgide sana benzemem gayet normal."

Cenan'ın bakışlarını üzerimizde hissetmek, bir çığın ölümcül bir hızla bize doğru ilerleyişi gibiydi. Ne yapacağımı bilemeyerek Gurur'un ensesine koyduğum avucumu sertçe tenine bastırarak tamamen bana doğru eğilmesini sağladım. Yüzlerimiz bir kaza mesafesinde birbirlerine yaslanacak gibi duruyorken, gözlerimi gözlerine bir çapanın toprağa saplandığı gibi sapladım. Bakışlarında bir karahindibanın tek nefesle dağıldığı gibi dağılan alay, bir an beni afallatsa da çok sonrasında ruhuma kor kadar sıcak kar tanelerinin dökülmeye başlamasına neden oldu.

"Bizi izliyor," diye fısıldadım, nefesim dudaklarına nasıl bir çarpmışsa birden onun dudaklarına vurup benim dudaklarıma geri döndü. Kendi nefesimin sıcağı dudaklarıma yayılıp yutkunma isteğimi zirveye taşıdığında gözlerimi kıstım. Gözlerindeki o acayip bakış hâlâ yerli yerinde duruyor olsa da kirpiklerinden rüzgârın dağıttığı alevler saçılıyordu.

"O her bizi izlediğinde, sen bana kalbim kadar yakın mı olacaksın?" Sorusu, bir kelimenin sırtından çıkan sarmaşıklar gibiydi ve o kelimenin sırtından firar eden sarmaşıklar ruhumu sarmaya başlamıştı. Eğer ruhum bu kadar baskı altındaysa, her yanına dolanan bir sarmaşığın zehri özüne sızmaya başladıysa, nasıl oluyordu da kalbimin atışları her şey olmaması gerektiği kadar huzurluymuş, doğruymuş gibi böylesine dinginleşebiliyordu?

"Evet," dedim ve sonra yavaşça ekledim: "O bizi ne zaman izlese, ben sana kalbimin bana olduğu kadar yakın olacağım."

Bir an sadece beni öpmek istiyormuş gibi baktı. Bu çok aptalca bir düşünce olsa bile, Gurur Mert Çalıklı'nın gözlerinde gördüğümü sandığım en net, en alevler içinde yanan istek buydu sanki. Beni çenemden kavrayarak sertçe öpmek, dişlerini dudaklarımın etlerinin içine bir dikiş iğnesinin kumaşı deldiği gibi delerek geçirmek istiyor gibi bakıyordu.

Saniyeler bacakları sakat atlar gibi ilerliyordu. Gurur bana öyle bakarken zamanın sırtında taşıdığı yüklerin ne kadar kaldırılması güç olduğunu daha iyi anlıyordum. Ondan hem korkuyordum hem de onu güvenli buluyordum; oysa benim için bu dünyadaki en güvensiz insan olması gerekiyordu ve bunun farkında olmak beni olduğum konumda hissetmem gereken korkudan daha büyük bir korkuyla yüzleştiriyordu.

"Şimdi işimiz yoksa kaplan gözün varlığını kovalayacağız," deyince zihnimdeki toz bulutu havaya kalkarak çıplak kelimeleri berrak bir yere toparladı. Geri çekilme isteği içimde bir çukur gibi derinleşince, avucumu ensesinden yavaşça ayırıp gözlerinin içine baktım.

"Biraz daha burada kalırsak kasıtlı yaptığımızı düşünecek," dedim kelimeler toparlanması zor bir oda kadar dağınıkken. Beni izlemesi her şeyi daha da allak bullak ettiğinden kafamı kaldırıp gözlerinin içine daha dikkatli gözlerle baktım. "Gidelim mi?"

Kolunu birden omzuma atarak beni yanına doğru çekti ve hiçbir şey olmamış gibi yürümeye başladı. Bedenim onun kollarının altında küçücük kalmıştı. Bu bana çok garip hissettirse de bozuntuya vermemeye çalışarak elimdeki kâğıt rulosunu sıkıp gözlerimi bahçenin ilerisine diktim.

"Her seferinde böyle mi olacak?" diye sordum kısık sesle.

"Belki," derken o da ileriyi izliyordu. "Buraya senin için geldiğimi mi düşünüyorsun yoksa şu an?"

"Başka ne için gelmiş olabilirsin ki?"

"Bir kıskançlık mı seziyorum?.." Göz ucuyla bana bakınca, kafamı kaldırıp ona cins cins baktım. "Kız kardeşimi görmek için geldim."

"Doğu kampüsünde mi Batı kampüsünde mi senin kardeşin? Neden direkt benim olduğum binanın bahçesindesin?"

"Kız kardeşimi gördüm," dedi, bakışlarını benden koparıp ileriye dikerek yürümeye devam etti. "Sıra sevgilimdeydi."

"Kendini bu oyuna fazla kaptırıyor olabilir misin?"

"Gelmediğim için yolumu gözlediğin zamanlara geçtiğimizde bu soruna hatırlatırım sana," dedi alayla, bana bakmadan alaya bulandırdığı sesini dışarı bıraktığı an, o sesi içinde taşıyan nefes saçlarıma tutunmuştu. Bahçeden çıkana dek konuşmadık, sonunda bedenlerimiz birbirlerinden kopar gibi ayrıldığında, şimdi kampüsün üst geçidine doğru ilerliyorduk.

"Neden buradasın?" diye sordum yeniden. "Kardeşin dışında."

"Laptoptan bir şey çıkmadığını söyleyecektim, endişelenecek bir şey yok."

"Mesaj atsaydın."

"Elinde telefon sana mesaj atmamı bekliyor olabilir misin?" Alaycı bakışlarına karşılık vermedim.

İleriden bize doğru yürüyen öğrencilerden sarışın genç kız saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken, dirseğiyle yanındaki kızı dürtüp yavaşça gülerek bir şeyler mırıldandı, bunu yaparken Gurur'a bakıyordu. Aldırış etmedim. Kızlar haklıydı, yanımda yürüyen adam uzun boylu, yakışıklı, hepsinden öte gerçekten albenisi olan bir adamdı ve onunla ilgili tüm bunları kabul ediyor olmak benim için kötü bir espriye saatlerce gülmek gibiydi.

"Sadece bunun için mi?" Kızları izlerken sorduğum soruya karşılık ağzının içinde bir şeyler geveledi ama sarışına kilitlendiğim için ne söylediğini anlayamamıştım. Bakışlarımı ona çevirip, "Hım?" diye mırıldandım.

Ellerini kotunun ceplerine sokup, "Bir de görmek istedim," dedi omuz silkerek.

Saniyeler bu defa sırtımdan mermi gibi yağıyordu. Gözlerimi gözlerine doğrultup buz sıcağı gözlerine kilitlendiğimde, Gurur bana öyle bir bakıyordu ki, hemen yan tarafımda bir yangın büyüyordu da yalazı yüzüme vuruyordu sanki.

"Beni mi?"

"Hayır," diye çıkıştı birden, sonra da "Evet," diye kabullendi. "Ama genel olarak seni demeyelim. O kızgın, benekli suratını. Birden keyfim kaçtı ve seni kızdırmak istedim, kızınca komik görünüyorsun, bu beni eğlendiriyor, eğlenmek istedim."

Söyleyecek bir şey bulamadım.

Hiçbir şey.

Sonunda saçmalamak için, "Babaannem geldi," diye söylendim. "Dahası bizim kızlar senden de bahsetmiş ona."

"Evlenmemiz mi gerekiyormuş yoksa?" Alayla gülünce gözlerinin kenarları şirin bir şekilde kırışmıştı.

"Babaannem umutsuz bir romantiktir," diye mırıldandım.

Bakışlarımı ondan ayırdığımda, bir melodi sesi her yana çarparak dağıldı, yağmur bulutları gökyüzüne gri bir örtü gibi serilmişti. Gözlerim bulutları takip etmeye başladığında, Gurur telefonunu çıkarıp kulağına yasladı ve zamandan geriye saymaya başlayan yağmur damlaları kendilerini bulutların içinden sırtüstü aşağı doğru bırakmaya başladılar.

Sessizlik büyüdü.

Karşı tarafı dinledi, dinledi ve dinledi.

Sonunda sessizliği beni huzursuz ettiğinde omzumun üzerinden ona baktım. Zamandan geri saymaya başlayan gözlerim, kendilerini sırtüstü bırakarak gözlerine doğru düştüklerinde, donmuş bir hâlde bana baktığını gördüm.

Kalp atışlarım etrafa zamanın nabzı gibi yayılmaya başladı.

Gurur, gözlerini gözlerimden çekmedi.

Telefon kapandı ama Gurur, telefonu kulağından ayırmadı.

"Gurur?"

"Zeliha," diye fısıldadı. Ve sonra o yıkımı zihnime bıraktı: "Bir veteriner daha aynı şekilde ölü bulunmuş."

13. DAĞ GELİNCİĞİ

♪: Ayna, Gelincik

Bazen cehennem öyle çok saftı ki, cennetteki abartı tüm iyilerin kalbini dondururken, şeytanlar avuçlarını kalplerine bastırıp hissediyorlardı.

Bazen kötüler o kadar iyiydi ki, öldürdükleri her insanın kanı iyilerin ellerini kirletiyordu.

Yine bazen kötüler o kadar kötüydü ki, iyilerin ellerini kirleten kanı döken yine iyiler bile olsa, o kanı ova ova onların parmaklarından çıkarırken, cinayeti üstleniyorlardı.

Altımızdaki araba, geride bırakarak ilerlediği asfaltın üzerine ateşler dikiyor gibi öne doğru atılıp duruyordu. Bir köşeye gizlenmiş, avının boynunda atan damarı izleyen bir vampir gibi açlıkla, öfkeyle, önüne geçemediği bir saldırma içgüdüsüyle öne atılan aracın yarıya inmiş camından içeri doluşan rüzgâr saçlarımı dağıtıyor, saç tellerimi yüzüme vuruyor, uçuşturuyordu. Parmaklarımı kaldıramayacak kadar donmuş hâlde olduğumdan saçlarımı düzeltme girişiminde bulunmadım ama kalbimin içi bir çuval gibiydi, o çuvalın içinde iğneler vardı, çuvalın yüzeyini delik deşik eden sivri uçlu gri iğneler... Kalbimdeki ağrının sebebi bu iğneler miydi?

Kalbimin atışları kulağımı sağır edecek kadar fazlaydı.

Ve yine kalbimin atışları, elimi göğsüme bastırıp yaşayıp yaşamadığımı sorgulatacak kadar sessizdi.

Gurur gaza kökleyince arabadan bir hırıltı yükseldi, motordan gelen o kükreme sesi zihnime yayıldı ve bu sesi hiç unutmayacağımı düşündüm. Bu ânı ve bu sesi hiç unutmayacaktım. Gurur'un direksiyonu sıktığını, direksiyona baskı uygulayan parmaklarının yarattığı gıcırtıdan anlamıştım. Yutkundum, boğazıma korkudan çaldıklarım battı. Buradaydı, korku tam da burada, boğazımın ortasındaydı. Kalbimi terk edip boğazıma yükselmişti, ağzımı açsam sadece korku dolu çığlıklar atıp, haykıra haykıra ağlayacaktım.

Öksürmek istediğimi hissetsem de saçlarım o kadar çok yüzümdeydi ki, ağzımı açarsam hepsini yutacaktım sanki. Gözlerim rüzgârın yüzüme çarpmasından mı yoksa hissettiklerimden midir bilinmez sulanmışlardı. Kirpik diplerim ağrıyordu. Acaba kasılarak tekleyen kalbimin yükselerek tüm bedenime bıraktığı ağrıyı ağırladığım için mi bu kadar yorgun hissediyordum? Öyle bir şeydi ki bu, dudaklarımdan tek bir kelime, kelime değil harf dökülse, Gurur hissettiğim korkuyu kemiklerinin içinde, iliklerinde hissedecekti.

Birini öldürmüş olma ihtimali yoktu. Bu ihtimali kafamdan silmişti. Yüzündeki şaşkınlığı, gözlerindeki o depremi görmüştüm; ruhunda hissettiğine emin olduğum deprem öyle güçlüydü ki benim bile dengemi darmaduman etmişti. Kelimelerin ne kadar bozuk, ne kadar bayat ve küflü olduğunu, boğazıma takılan her kelimenin acı tadını yutarak içime gömdüğümde anlamıştım. Araba mümkünmüş gibi daha da hızlanınca, bedenimdeki kasılmalar çoğaldı ve rüzgâr içeri beni tokatlamak istiyormuş gibi doluştu. Oysa rüzgârın dokunuşları, o sert tokatları bile beni gerçeğe sürükleyemiyordu. Zihnimde rehin kalmıştım.

Kafamda bir şeyleri yerine oturtmanın mümkün olmadığı saniyelerde, Gurur boğazından çıkan bir hırıltının ardından, "Titreme!" diye kükredi ve sesi bir dalga olup beni altına aldığında, asıl titremeyi şimdi içimde, ruhumda, tüm bedenimde, her zerremde hissediyordum. İrkilerek sırtımı koltuğa sertçe bastırıp olduğum yere sinmeye çalıştım. Eğer bir mezar kazıp içine girmemi isteselerdi tam şu an bunu yapardım; tek istediğim şu an burada olmamaktı. Bir mezara bile razıydım.

Bir mezarın içinde olmaya bile razıydım.

Dışarıda çiseleyen yağmur, rüzgâra tutunarak aracın içine dalıp yüzüme fiskeler indiriyordu.

Kalbimin atışları bir odaya yayılan ses gibi içime yayıldı. Göğsümdeki zonklamayı hissettim. Başımı havaya kaldırmamla saçlarım boynuma yığıldı, boynuma çarpan rüzgâr onları yana doğru uçuştursa da saçlarım yine boynuma yayılmış hâldeydi ve bu görüntü beni boynuma kadar toprağa gömülmüşüm gibi gösteriyor olmalıydı. Öyle olmasa bile öyle hissettirdiği kesindi. Gözlerimi aracın tavanına dikerek derin bir nefes almaya çalıştığımda aldığım nefes boşluk olup içime dolarak korkunun daha fazla yer bulmasını, tamamen yayılmasını sağladı.

Araba sarsıldı, kaya parçalarının üzerinden geçerken kaya parçalarını âdeta parçaladı. Koruluğun kalbinden geçerek dar bir patikayı

tırmandı ve çok geçmeden tesis, hayalet bir yapı gibi birdenbire gözler önüne serildi. Gözlerimi indirip camdan dışarıya baktım, tesise gitgide daha da yakın konuma geliyorduk. Araba tesisin biraz ilerisinde durunca, birden içeriyi yağmurun sesi doldurdu. Düşen damlaların sesi anlık da olsa korkuyu belirsizleştirdi ama çok geçmeden çakan şimşeğin ışığı beni ürküttü; biraz sonra şimşeğin o çığlık kadar sert olan gürültüsü içeriye doluştu. Gözlerimi yumup bana vereceği bir sonraki komutu bekledim. Şu an karşı koyacak güçte değildim. Sadece bir şeyler olsun istiyordum. Tutunabileceğim türden şeyler. İyi olmasa bile, çok da kötü olmayan şeyler.

Bana bir şey söylemeden aracın kapısını açtı, zaten içeriyi kıskıvrak yakalayan soğuk, daha da arttı. Kafamı omzumun üzerinden ona doğru çevirip ona baktım. Birkaç defa arka arkaya arabanın tavanını yumruklayınca, içinde durduğum araba sarsıldı ve korkuyla aracın kapısına tutunup gözlerimi sıkıca yumdum. Ağlamak istiyordum. Tam şu an, dünya üzerinde kimse benim kadar ağlamak istiyor olamazdı. Hayır, bunu kabul etmiyordum. Lanet olsun, ağlamak istiyordum.

Birden aracın önünden dolandı, ben daha ne yapacağını kestirememişken o birden benden taraftaki kapıyı açarak içeriye doğru uzandı. Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi irileştiğinde ne yapacağını merak ediyordum. Birden kendimi savunmak ister gibi geri çekildiğimde, duraksadı ve içeriye doğru eğilip, ellerini güven verici bir şekilde kaldırarak, "Sakin ol, Zeliş," diye fısıldadı. "Sana zarar verecek değilim."

Ne diyeceğimi bilemiyormuş, konuştuğu dili bilmiyormuş, hatta hiçbir şey duymuyormuş gibi baktım ona. Duysam da anlamıyordum. Bunu yadırgamadı ve gözlerime yayılan o korku dağılana kadar elleri havada bekledi. Sonunda gözlerimdeki panik dağılmış olacak ki ellerini bana doğru uzatıp beni dirseklerimin altından kavrayarak yavaşça koltuğa doğru çekti.

"Bak bana," dedi ilk defa farklı bir ton kullanarak. Kafamı kaldırdım ve çaresizlik içinde buz sıcağı gözlerine baktım. "Hani sana daha kötüsü olacak demiştim ya?" dedi. Başımı salladım. "Artık olmayacak." Duraksayıp sadece gözlerinin içine baktığımda dirseklerim hâlâ avuçlarının içindeydi, kollarım dirseklerimden kırılmış gibi cansız duruyordu. "Korkma. Korkmak yok, anladın mı?" Başını salladı, başımı salladım. "Elimize yüzümüze bulaştırmayacağım." Başını salladı, onay bekler gibi baktığını görünce ben de başımı zorla da olsa salladım "Güzel. Bilmeni istiyorum."

Beklentiyle ona baktığımda konuştu: "Bu kez kendi götümü kurtarmak istediğim için değil, seni de korumak istediğim için buradasın."

Bir şeyler söylemek için dudaklarım aralandı ama çok geçmeden o dudaklar korkulu bir iniltiyle geri kapandı. Gurur, gözlerimin içine bakıyordu. Yutkunup kara zorla, "Peki artık daha kötüsü olmayacaksa, bu şu an en kötüsü oldu demek mi oluyor?" diye sordum başımı yavaşça aşağı yukarı sallayarak.

Sadece gözlerimin içine baktı.

Sonra birden dirseklerimi bıraktı ve bana sarıldı.

Hiç düşünmedim, getirisini ya da var edebileceği hiçbir şeyi düşünmedim. İhtiyacım olan tek şey buymuş gibi ona sarılıp kollarımı boynuna sıkı sıkı sararak, boynuna doğru yavaşça konuştum. "Bunu istemiyorum," diye fısıldadım dehşet içinde. "Daha kötüsü olmasın. Olmasın, ne olursun."

Eli belime kaydı, beni sıkıca tutup kendine bastırırken nefesinin saçlarıma yayılışını hissettim. Bu beni daha da yaraladı.

Korku her yerdeydi. En çok da içimde.

"Anlamıyorsun, değil mi?" diye fısıldadım. "Mahvoldum ben. Mahvoldun sen. Biz. Mahvolduk." Bu, belki de ilk defa kendimden öte, onu düşündüğüm andı. "Mahvolduk."

"Ben mahvolduk demeden mahvolmayacağız," dedi, parmaklarını belime bastırıp, burnunu omzuma yasladı ve derin bir nefes alırken omzuma yaslı durduğu için boğuklaşan sesiyle konuştu: "Mahvolmadık."

"Burnu büyüklük yapıyorsun," diye fısıldadım ona sıkıca sarılmaya devam ederken.

"Her yerim büyük benim, bilmiyor musun?" Beni neşelendirmek istiyor gibi yavaşça güldü. "Doğru, henüz bilmiyorsun. Şimdilik."

Burnumu çekip, "Ne yapacağız?" diye sordum.

"Böyle kalacağız. Şimdilik."

"Şimdilik," dedim.

"Evet. Şimdi Gurur'a değil de Mert'e sarılıyormuşsun gibi sarılsana, daha kolay olur belki."

"Zor değil ki," dedim dudaklarım boynuna yakın bir yerdeyken. Bu onu bir an duraksattı. Sonra çenesini omzuma sertçe bastırdı.

"Tamam o zaman, Gurur'a sarıl," dedi.

"Gurur'a sarılıyorum," dedim yutkunarak. Çok kısa sürede beni sakinleştirmesine şaşırmıştım aslında. Bu hiç mümkün değilmiş gibi geliyordu.

"Korkmak konusunda haklısın," dediğinde, bu gerçeği bana öylece söylemesi tüm tüylerimi ayağa dikse de ondan ayrılamadım. Ona tutunuyordum, ihtiyaç duyduğum buydu, birine sığınıp sadece korkmak istiyordum. "Hiçbir çocuk korkmadan büyüyemez."

Beni öyle bir tuttu ki, çocukluğum avuçlarında parçalanacak diye düşündüm. Kalbimin boğazıma kadar yükselen ağrısını hissetmiyordu belki ama içimde süren varlığından da haberdardı. Belki ne kadar ağrıdığını bilmesi imkânsızdı ama ağrıdığını biliyordu işte. Kalbim, göğsümün altına gömülmüş bir ceset gibiydi ve ben kendi kalbimin mezarıydım; göğüs kafesim, kalbimin üzerine yerleştirilen tahtalardı, kalbimi saran her bir damar aslında kalbimin kefeniydi. Ben kendi kalbimin ölümüydüm.

"Düşün ki ben senin geçmen gereken sınavın değilim, senin için o sınavı hazırlayan öğretmeninim. Sen o sınavdan kalsan bile ben senin için telafisini hazırlayacağım." Kelimeleri bir ninni gibi zihnime dolduğunda şaşkındım çünkü onun da en az benim kadar karmaşık hisler içerisinde olduğunu biliyordum. Buna rağmen bana sarılmış, beni yatıştırmaya çalışıyordu.

Tüm bunların bir şaka olmasını öyle çok isterdim, öyle çok isterdim ki... Onunla öylesine yaşadığım bir günde, öylesine bir insan olarak, onun da benim için öylesine bir insan olduğu bir anda tanışmak isterdim. Bu anı yaşayacaksak, bu anı yaşamamızın sebebi bu olmasın isterdim. Çocukça isteğim, içimdeki ağrının daha da çetrefilli hâle gelmesine neden olunca sustum ve sadece ona sarıldım, ihtiyacım olan buydu; en azından şimdilik buydu.

"Cenan bu kez bu olayı çözecek," diye fısıldadım korku içinde. "Nasıl bir oyun oynarsak oynayalım, artık onu yenemeyiz." Korkudan gözlerim yaşlarla dolabilirdi ama kendimi tuttum, rüzgârın gözlerime yerleştirdiği ıslaklık dışında ben ağlamıyordum. Ağlamayacaktım. Bugün olmayacaktı bu. Bugün gözyaşlarımı özgür bırakmayacaktım. Sürüklendiğim telaşı fark etmiş gibi parmaklarını belimden yukarı kaydırarak kollarıma çıkarıp beni sıkı sıkı tuttu. Bu tutuş bile, kelimeleri olmayan dilsiz, sessiz, ıssız bir cevaptı. Sakinleştiğimi fark ettiğimde ağzımı açtım ama kelimeler dilime fırsat vermeden geri çekilerek boğazıma doldular.

"Şimdi senden beklentim, sakin kalman. O gece olduğu gibi," diyerek bana o geceyi hatırlattı. "O geceyi hatırlıyorsun, değil mi? Hiç unutmazsın. Biliyorum. Tıpkı o gece olduğun gibi olmanı istiyorum, Zeliha.

Yaşadığın olayın ağırlığına rağmen üzerine çöken o sessizliği yeniden görebilmek istiyorum senden. Çünkü içeri girdiğimizde buna ihtiyacımız olacak."

Yüzünü göremediğim için neyden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Gerçi onun yüzünü izlerken de düşündüklerine erişemiyordum, kelimeleri yüzüme su gibi çarpsa bile o su soğuk mu yoksa yanıyor mu, fokur fokur kaynıyor mu anlamıyordum. Belki de yüzüme her su serptiğini sandığımda aslında yüzüme buzlarını dokunduruyordu.

"Senin yaptığından mı şüphelenirler?" Sakince sorduğum soru, fırtınayı nefesimde taşıdığımın habercisiydi. Birdenbire bu kadar sakinleşmiş olmamı yadırgamadı, bunu zaten bekliyormuş, böyle olacağını biliyormuş gibi rahattı.

"Onlar benden asla şüphelenmezler," dedi, sesindeki rahatlık bir an bana ferah bir nefes aldırdı. "Ama söyleyecekleri seni erkenden korkutabilir."

Kaşlarımın ortasında derin bir yarık peyda oldu, suskunluğum bir süre sonra derin bir nefesin eşiğinden geçerek sonlandı. "Sessiz kalırım," dedim, bu söylediğim ona güvence vermem demekti, bunu biliyordu; hoş, sessiz kalacağımı da biliyordu. Çünkü ben hep öyleydim. Dişlerimi ona saplayıp kanını son damlasına kadar akıtmak istediğim zamanlarda bile aslında sessizdim.

Ben sessiz kalırdım kalmasına ama o konuşsun istiyordum. O konuşmazsa, içimdeki karanlık daha da büyüyecek, ruhumda hep gece olacak gibi hissediyordum.

Parmakları tenimden usulca ayrıldı, geri çekileceğini anladığımda bir boşluğa yıldırım gibi düştüğümü hissetsem de ben de kendimi geri çektim ve Gurur, aracın dışına çıktı. Aracın tavan kısmı boynunu ve yüzünü benden aldığında, sakince göğsünü, ardından da dışarıya düşen yağmur damlalarını izlemeye başladım. Birkaç dakikayı bana armağan etmişti. Bana müsaade ettiği o kısa süre zarfında kendimi toparlayabilmem mümkün olmasa da düşüncelerimi dizginleyebilmenin bir yolunu bulmuş sayılırdım.

Sonunda, "İçeri girmemiz gerekiyor," dedi, ondan beklemediğim kadar sakindi bana karşı. Birkaç dakikanın aksine, şu an böyleydi. İçime yerleşmiş o kaçıp gitme isteğine rağmen yavaşça araçtan indim. Tam karşısında durdum. Gurur, kaşlarını çattı ve bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı, sonra bunun hiç gereği olmadığını düşünmüş olacak ki ağ-

zını geri kapatıp, dikkatle beni izlemeye başladı. Gözlerime toplanmış kırmızı bulutları uzun uzun izledi. Yüzümü ekşitip, ağlamaya başlamamak için güçlü bir çaba sarf etmem gerekmişti ama bunu başarmıştım.

İçimde kırgın gözlerle yüzümü izleyen o küçük kız çocuğu kafasını kaldırıp Gurur'un kokusunun ne kadar güzel olduğunu fısıldayınca, titreyen avuçlarımı küçük kızın dudaklarına bastırarak telaşla ve biraz da korkuyla onu susturdum. Ne yeriydi bunun ne de zamanı... Ama kokusu... Güzeldi. Güvenliydi. Buz gibi kokuyordu. Ve biraz da orkide gibi. Durup kaşlarımı çatarak ona baktığım an buz sıcağı gözleri zihnimde geziniyormuş gibi hissettim. O tıpkı buz tutmuş bir orkide gibi kokuyordu.

Ne yapacağımı bilemeyerek yüzüne baktım ve gözleri bir kum fırtınası gibi ruhumu sardı. "Seni bu boka bulaştırmamalıydım," dedi. "O gece kaçıp gitmene izin vermeliydim."

Bu itirafı benim için beklenmedikti. Tek kelime edemeden onu izledim. Dürüstlüğü, yüzündeki güzel çizgilere gömülmüş kederli kelimeler gibiydi. Bir okyanusun içine kıymık gibi batmış binlerce gemi artığı gibi... Pişmanlığı yüzünde izledim. Bu pişmanlığın özünde olmak beni bir hayli şaşırtmıştı.

"Hayatını mahvederdim," dedim hiç düşünmeden. "Buna rağmen mi?"

Buz sıcağı gözlerinde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı. Sadece gözlerimin içine bakıyordu. "Hayır," dediğinde kendinden emin sesi ruhumu titretti. "Bunu yapmazdın."

Yağmur damlaları yüzüne düşüp tenine tutunuyordu. Kirpiklerime çarpan yağmur damlaları görüşümü anlık da olsa bulandırıyordu ama ona bakmaktan vazgeçmiyordum.

"Beni tanımıyorsun," diye fısıldadım, başını iki yana sallayarak ciddi gözlerle gözlerimin içine baktı.

"Dudaklarım dudaklarına değdiği gece seni ezberledim, seni içimde misafir ettim. Seni içimde misafir ettiğim o gece içimi dağıtıp çıkıp gidebilirdin. Her şeyi yerli yerine koydun ve gitmek için sessizce kapıyı açmamı bekledin."

"Beni kandırmak mı istiyorsun?" Sorum onu hiç beklemediği bir yerden yakalayıp sarsmış gibi gözlerime şaşkınlıkla baktı. "Eğer öyleyse, bunu yapmana gerek yok. Sen böyle şeyler söylemediğinde de ben sana güveniyorum." Bu söylediğim karşısında sadece gözlerini ağır ağır kırpıp geri açtı. "Boktan herifin tekisin ama kötü biri de değilsin, biliyorum. Ama senin kötü olduğuna kendimi inandırmazsam, sana hak

vermeye başlarsam -ki veriyorum, bunu durduramıyorum- vicdanımı kim susturacak?"

"Bunu bana güvenmen için söylememiştim." Cümlesi karşısında afalladığımdan bir an sadece susup gözlerinin içine baktım. Konuşması gerekiyordu. Duymak istiyordum. Beni şu an olduğum cehennemden yalnızca o çıkarabilirdi. Bana doğru bir adım attı, rüzgâra karışan buz tutmuş orkide kokusunu soludum. Ne yapacağımı bilemeyerek gözlerine baktım. Başını yavaşça eğip, "Seni çoğu kez kandırdım," dedi. "Ruhun duymadı. Kandırmak sadece yalan söylemek değildir, ben senin sadece gözlerine bakarken, yanında dururken, öylesine bir şeyden bahsederken bile seni kandırıyorum." Bu gerçek, kalbimi olduğundan daha ağır hissedemez sanıyorken daha da ağırlaştırıp göğsümdeki yükünü arttırmıştı. "Seni dün gece de kandırdım. Söylediklerimin hiçbiri yalan değildi, seninle konuşurken Mert'tim, sana arkadaşlarını anlatan Mert'tim ama kafamdaki o tilki Gurur var ya, işte o Mert'in sana anlattıklarından kendine paylar çıkardı. Dedim ki içimden, Mert bunları ona anlatıyor, onun güvenini kazanıyor, anlatsın. Zeliha sen havanın durumunu biliyor olsan ama sana gelip havanın durumundan yanlış şekilde bahsetsem, gerçeği bilmene rağmen benden duyduğun için bunu iyiliğini düşündüğümden yaptığımı söyleyip bana inanabilecek bir kızsın."

Sessizce başımı aşağı yukarı salladıktan sonra, "Dün gece Mert'ken bile mi beni kandırdın?" diye sorduğumda, sorduğum sorudan çok, gözlerimde gördükleri onu kahretmiş gibi gözlerini benden uzağa taşıyıp yumdu. Dişlerini sıktığını gördüm, kemikli suratında onlarca mezar taşı belirmişti.

"Seni kandıran Mert değildi, bendim. Ben seni kandırmak zorundayım, Zeliha." Gözlerini açıp bana çevirince birden kalbimden yükselen o ağrılı gürültüyü duydum. "Ben seni kandırıp, sana asla kanmamak zorundayım."

Sakin gözlerle, "Neden?" diye sordum.

"Kanarsam, kapıyı açmam, çıkamazsın." Anlayamadım ama belli etmedim, anlamadığımı biliyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Bir süre sonra yerli yerine koyduğun her şeyi kırıp dökmeye, kapıya vurup seni çıkarmam için bağırıp çağırmaya başlarsın."

Parmak uçlarım sızlıyordu. Parmaklarımı güçsüzce kotumun kumaşına sürttüm. Bir müddet sonra dişlerim takırdamasın diye sıktığım çenem çözüldü ve üşüdüğümü daha net bir şekilde hissetmeye başladım.

Gurur önümden geçip giderken kolu omzuma sürtmüştü. Birkaç saniye olduğum yerde, aynı boşluğu izleyerek bekledikten sonra döndüm ve aracın kapısını kapatıp, tesise doğru ilerleyen Gurur'u takip etmeye başladım. Kandırılmışlık hissi yoktu, kalbimi ağrıtan kelimeler bile durmuş yüzümdeki sakinliği anlam veremiyormuş gibi şaşkınlıkla izliyordu.

Kafamın derisinde ıslaklığı ve soğuğu hissediyordum. Sonunda tesisten içeri girdik ve önümde uzanan tertemiz, bomboş koridorda ilerlemeye başladım. Gurur hemen hemen bir, bilemedin iki metre önümden yürüyordu. Koridorun diğer ucunda beliren isim Devran'dı, yüzünde her daim varlığını koruyan o buzdan ifade, dudaklarındaki düz çizgiyle bize doğru yürürken aslında gergin olduğunu hissedebiliyordum ama onu izleyen bir başkası olsa, onun hiçbir şey hissetmeyecek kadar duygularından arınmış olduğunu düşünürdü.

Dolgun dudaklarını ağır bir şekilde yaladıktan sonra, Gurur ile aralarında sadece bir metre kadar kaldığında, "İşte bu kez battığın bok, boyun kadar," dedi duygularından arınmış, sakin sesiyle. Gurur, hiçbir şey söylemedi, Devran kolunu dirseğinden kırarak elini Gurur'a uzattı, Gurur'un da bunu yaptığını gördüm ve birbirlerinin ellerini kavrayıp bir yumruk oluşturdular. "İşler çok boktan," dedi Devran elini geri çekmeden. "Muşta tam üç kalem kırdı."

Gurur, başını sallarken elini geri çekti. "Hiçbir ilgim yok."

"Biliyorum," dedi Devran. "Ama bu her kimse, tarzı seninkine benziyor, bu olay bir seri katil hikâyesine dönecek gibi görünüyor."

"Bir seri katil olmadığım kalmıştı," diye homurdandı Gurur, ardından sakince, "Herkes biliyor mu?" diye sordu.

Devran, kaşlarını kaldırıp, "Yani," dedi. Gözleri beni buldu. Bana bir an çekiniyormuş gibi baktığını fark etsem de çok geçmeden gözlerindeki o duygu dağıldı. "Merhaba, Zeliha. Nasılsın demeyeceğim."

Başımı salladım sadece. Dememesi gerekiyordu. Buraya geldiğim ilk geceki kadar olmasa da ona yakın bir çaresizlik hissediyordum içimde.

Yener, "Hoş geldiniz Ken ve Barbie ama bahsettiğim plastik olanlar değil, karı koca katil olan, lakapları Barbie ve Ken olan delilerden bahsediyorum," dediğinde, kafamı kaldırıp sesin geldiği yöne baktım. Koridorun sonundaki duvara yaslanmış, kollarını göğsünün üzerinde bağlamıştı, bize değil karşısındaki duvara bakarken kafası hafif yukarı doğru olduğundan âdem elması boğazını yırtacak gibi görünüyordu. Omzunun üzerinden bize doğru bakıp derin bir nefes aldı. "Adnan büyüklüğünde

bir bok okyanusuna battınız. Su nasıl diye sorup durduğumuza göre, bence biz de batmak üzereyiz."

"Siktir edin şunu, randevusu vardı ama ekildi," dedi Devran bizi neşelendirmek istiyormuş gibi.

"Ben ekilmem, ekerim," dedi Yener ve bir elini kaldırıp, diğer eli hâlâ göğsünde bağlıyken duvara bakarak konuştu. "Üzülme Yener, zaten memeleri yeterince büyük değildi."

Kurtlar Vadisi operasyon müziği melodisi etrafa yayılmaya başladığında, bu melodiyi en son yaklaşık beş sene önce duyduğumu anımsadım. Yener telefonunu cebinden çıkarıp sakince açarak kulağına götürdü.

"Söyle, aşkım."

Sevgilisi mi vardı? Yener'in? Gurur'un anlattıklarını anımsayınca bu düşünceyi zihnimden kovdum, mümkün bile değildi. Gözlerini yumup başını duvara yaslayarak derin bir nefes aldı. "Ah, ne yazık. Bir saat önce yarına erteleyelim diyordun, ne oldu da bir saat sonrası için öne aldın?" Gözlerini açmadan, yüzünde büyük bir ifadesizlikle dinledi kadını. Bir an bu görüntü içimde tuhaf bir yere dokundu. Gözlerini açtığında, baktığı duvarda ne görüyordu bilmiyordum ama ben gözlerinde boşluğu görüyordum. "Aşkım, bugün bensiz eğlen. Hatta..." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Eda. Eda'ydı değil mi?" Başını salladı. "Evet. Beni bir daha arama, aşkım." Telefonu kapatıp cebine koyduktan sonra duvara yaslı bedenini öne doğru iterek duvardan ayrıldı. "Ben ekilmem," dedi şakayla karışık durgun bir sesle. "Ekerim."

Başka zaman onu görsem, onu bunu yaparken izlesem onun bir şerefsiz olduğunu düşünebilecekken, şu an içim böyle çaresizlikle doluyken sadece yüzündeki alayın arkasına gömdüklerini düşündüm. Belki de onunla ilgili gerçeği bilmesem, o durgun yüzünü fark etmezdim bile.

"Ben ortadan kaybolayım biraz, Muşta'dan dayak yiyecek kişi listesinde olmak istemiyorum," dedi alayla, yine de gözlerinde o durgunluk asılı duruyordu. "Güzel insan," dedi başını öne uzatıp sırıtarak. "Üzülme delikanlı kadın, bunu da hallederiz."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı, başımı yavaşça salladım. "Biliyorum."

Göz kırpıp, ellerini ceplerine koyduktan sonra, "Kestane'yi görmek istersen, onlar için olan revire gideceğim," dedi kafamı dağıtmak istiyormuş gibi. "Bu arada, bu ilk kez bir kadına imalardan uzak bir yere gitmek için yaptığım teklifti..." Dişlerini göstererek güldü.

"Teşekkür ederim, olayı ayrıntısıyla öğrenmek istiyorum."

Omuz silkti. "Muşta patlamaya hazır bomba," dedi gözlerini Gurur'a çevirerek. "Bombok bir durum var ortada, plan lazım."

"Yapacağım bir şeyler," dedi sadece Gurur. "Zeliha, gidelim."

Muşta'nın odasına giden koridoru hiç konuşmadan yürüdük. Devran ve Yener bizle gelmemişlerdi. Var olan sessizlik, odanın kapısına geldiğimiz an ortadan ikiye bölünerek sonlandı. "Ne olursa olsun karışma," dediğinde, anlayamadığım için ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Sadece dinle, korkularınla değil, mantığınla dinle."

Başımı salladım.

"İçeri gir," dedi Muşta sanki tüm algılarını kapının arkasına saplayarak geleceğimiz anı bekliyormuş gibi. İrkilip korkuyla kapıya baktım. Gurur, hiçbir şey söylemeden kapıyı açıp içeri girdi, ben de arkasından girdim ama bunu yaparken ellerim sanki bileklerime bağlı uzuvlarım değildi, ellerim bir yabancının elleriymiş gibi uyuşuktu. Muşta'nın yüzüne sabitlenmiş sakinliğin arkasındaki öfkeyi hissettiğim an odadan çıkmak istesem de artık kaçma ihtimalim yoktu. Yüzleşmek zorundaydım. Çivit mavisi gözlerini usulca kaldırdı, bir bıçağı karnıma saplıyormuş gibi gözlerime sapladı ama çok geçmeden benden ayırıp Gurur'a çevirdi.

"Bir veteriner daha," dedi taştan ağır bir sesle. "Neredeyse birebir, aynı şekilde."

Gurur sadece, "İmkânı yok," dedi.

"Ben götümden mi uyduruyorum lan yavşak herif?" Muşta'nın sorusu bir uğultu gibi her yana yayılarak etrafı çınlattığında, Gurur'un arkasına gizlendim ve sadece yutkundum; kelimeler dikenler gibi boğazımı yırtarak inip kalbime battılar. Gurur benim aksime ifadesizdi, bense cehennemin kapısını avuçlarımı bastırıp ateşleri avuç içi çizgilerimde hissederek itiyordum.

"Bu konuyla bir ilgim yok," dedi Gurur. "İlgim olmayan bir konunun hesabını mı vereceğim?"

Muşta dişlerini sıkınca zaten belirgin olan elmacık kemikleri derisini yırtarak dışarı fırlayacak sandım. Hissettiğim korkuyu bastırmaya çalışsam da bu çok güçtü, Muşta'nın öfkesi her yana yayılmış, bir sis bulutu gibi üzerimize çökmüştü. Endişeleri de bu öfkenin ardında gizleniyor olmalıydı.

Parmaklarının arasında çevirdiği kalemi fark edince, gözlerim usulca masasının yüzeyine kaydı. Masanın üzerindeki ortasından ikiye kırılmış kalem artıklarını görünce yutkunarak tekrar ona baktım. Öfkesi

çivit mavisi gözlerine oturmuş bir felâket gibiydi. Ağzını açsa tüm kemiklerimi un ufak edebilecek kadar korkutucu kelimeler edebilecekken, sadece susup gözlerini sıkıca yumarak dişlerini gıcırdattı. Bir an bu hareketinin tüm eylemlerinden çok daha korkutucu olduğunu düşündüm. Patlamaya hazır bir bomba gibiydi ve Gurur, yanlış renkteki kabloyla oynuyordu.

"Gurur," dedi sonunda konuştuğunda, gözlerini açmasıyla çivit mavisi gözlerinden petrol renginde yükselen alevleri izledim. "Bu olayı çözmen gerek." Kalemi bir defa daha çevirdi. "Ve bunu yaparken asla şüpheli listesinde olmaman da gerek."

"Şüpheli listesinde olmam için bir sebep yok," dedi Gurur, ardından ekledi: "Sadece Kaplaner bana kafayı takmış durumda. Onu kıl edecek hiçbir ayrıntı olmamasına rağmen benden ne istiyor, neden bu konuyu irdeliyor anlamıyorum." Gurur'un soğukkanlılıkla kurduğu cümleler zihnimde bir farkındalığın daha önünü açmıştı. Cenan, gerçekten de bizden şüpheleniyordu ve bunun elle tutulur bir nedeni bile yoktu. Bir anda kendimi bu olayın ortasında bulduğum yetmezmiş gibi, öğretmenimin şüpheliler listesinde ilk sıradaydım. Hakan Basri Şenkaya'nın gözlerine ölüm bulaştı, ardından ölüm dağılarak yerini doğuşa bıraktı ama bu defa doğan duygunun rengi yoktu, ismi, cinsiyeti yoktu. Yabancı bir duygunun göz bebeklerini genişletmesiyle, burnundan aldığı öfkeli nefes, burun deliklerini genişletti.

Yavaşça yutkunduktan hemen sonra, "Çok kusursuz yaptın," dedi Muşta, bu cümlesi tüylerimi ürpertmişti. "Sadece senin gibi özel insanlar bu kadar kusursuz iş çıkartır." Gözlerini bana çevirdi. "Ve rolünüze iyi çalışmamış olma ihtimaliniz de onun şüphelerini güçlendiriyor. Ne istiyorsunuz siz? Her şeyin bitmesini mi?" Başını iki yana salladı. "Buna izin veremem." Gözlerini Gurur'a silah gibi doğrulttu. "Ortada biri var, bu kişi her kimse seni ya bilerek taklit etti ya da işine hayranlık duydu ve senin gibi olmak istedi."

İhtimallerin tamamı delilikti, tamamı korkutucuydu, tamamı bana olduğum konumu, kendimi sorgulatıyordu ama ben yine konuşmadım. Hakan Basri Şenkaya, güçlü, damarlı ellerini masanın üzerine koyup bir bütün hâline sokarak yumruk yaptı. Ciddi bakışlarını önce ellerine indirdi, sonrasında da bize doğru çevirip bir bir gözlerimizi yokladı. Gözlerimizde görmek istediğinden ötesini görmüş gibi derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı.

"Gurur," dediğinde nefesi ölüm kokuyordu, belki de artık ölüm bizim yere düşen gölgemizde, kurduğumuz kelimeleri var eden harflerin ruhundaydı. "Bu herif her kimse -ya da kadın, fark etmez- senin için bir şans da olabilir, bir felâket de."

Ne demek istediğini anlamadım ama Gurur anlamış gibi görünüyordu. Sadece başını aşağı yukarı sallayarak Muşta'yı onayladığını belirtti. Dehşet dolu gözlerimi ona çevirdiğimde beni göremezdi, ben arkasındaydım, yüzü sadece bir çizgi gibi belli belirsiz görünse de ifadesinden anladığım kadarıyla o da bu insanı şansı olarak kullanmak istiyordu.

"Eğer onu bulup yakalatabilirsek, oklar bize doğrulttuğu uçlarını bizden uzağa götürür." Muşta'nın cümlesi kanımı doldurdu ama o ânın getirdiği durgunlukla hiçbir şey söyleyemedim. Şaşkınlığımı gözlerime bile bulaştırmamış olmalıydım, bana bakmadı, Gurur'da olan gözleri zekâyla parladı. "Ama bu bir yem de olabilir. O yüzden kartlarının tamamını açmaktansa bir süre sessiz kalıp, Zeliha'ya odaklanman gerekiyor."

"Ne kadar sürer?"

"Bunu karşındaki kadın belirler," dedi Muşta duygusuz bir sesle.

"Bu süreçte göz önünde mi olmalıyım yani?" Gurur, sorduğu sorunun ardından derin bir nefes aldı, ortadaki ciddi konu onları çok etkilemiş gibi görünmese de masaya ortasından kırılarak saçılmış kalemler tam aksini söylüyordu.

"Yakınlığınızı arttırmanız gerekecek," dedi Muşta. Ellerini masasının üzerinden çekmeden gözlerini yumruklarına indirdi, gözlerini kısıp bir süre bu işin içinden nasıl çıkacağını düşünüyormuş gibi dalgın bir şekilde bekledi. Burnundan çektiği nefes içimi tedirginlikle doldurduğunda, o nefesi geri bırakması, içimde deprem etkisi yaratmıştı. "Bu süreçte Zeliha'nın ona yakın olması gerek. Sana da öyle."

"Ona?" diye sordum karman çorman bir sesle, sesimin titrediğini Muşta çivit mavi gözlerini gözlerime saplayana dek fark etmemiştim bile.

"Kaplaner'e," dedi buzdan bir sesle. "Ona sokulman, gözünde muhteşem bir öğrenci, iyi bir arkadaş olman gerek."

Duyduklarım, korkudan ziyade beni anlık bir kahkaha atma isteğine itince, başımı alayla iki yana salladım. Oysa tek hissettiğim korkuydu ve Hakan Basri Şenkaya da bunu biliyordu; bunu Gurur da biliyordu, az evvel karşılaştığım Devran da Yener de... Bunu Kestane bile bilirdi.

"Cenan Kaplaner gibi biriyle arkadaş olmak mı?" Sesimdeki alay Muşta'yı afallattı ama bunu bana çaktırmamak istiyormuş gibi ciddiyet-

le baktı yüzüme. Umursamadan sadece, "Bunun mümkün olabileceğine inanıyor musunuz?" diye sordum.

"Evet," dedi Muşta. "Şimdiye dek iyi idare ettin."

"Ortada yeni bir katil var," dediğimde sesimdeki titreme, yerini isyana bırakmıştı ama Muşta, yüzüme bu hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi baktı. Bakışı içimde bir isyan başlatma isteği doğursa da hissettiğim korku beni dizginledi. "Ortada neden öldürüldüğü bilinmeyen bir kurban daha var," diye fısıldadım çaresizce. "Bu hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Ortada suçsuz bir üniversite öğrencisi ve ona kafayı takmış avukat bir öğretmen de var," dedi Hakan Basri Şenkaya. "Seni mi düşünmem gerek, yoksa ölümü şaibeli birini mi?"

"Beni düşünmen için bir sebep var mı?" diye sordum. "Sen de diğerleri gibi kendini korumak istemiyor musun?"

Hakan Basri Şenkaya, acı bir şekilde gülümsedi. "Ben bu işin içinden hiç yara almadan çıkarım ama evlatlarım çıkamaz," dedi, gür olmaktan uzak olmasına rağmen güçlü duyulan sesi beni duraksattı. Çatık kaşlar, sarsılmış gözlerle baktığım mavi gözlerinin merceğinde kendime rastlamıştım. "Seni de önemsiyorum, daha küçücük bir kız çocuğusun benim gözümde."

Gurur konuşmadı, Muşta'nın bakışlarıysa ne söylersem söyleyeyim beni korumaya devam edermiş gibi güven vericiydi. Geri çekilme isteği içimi deşse de başını kaldıran o tarafım çok inatçıydı, görmediklerim varsa göstersinler istiyordum, anlamıyorsam anlatacaklardı, başka yolu yoktu.

"Peki o diğer veteriner? Ya sırf Gurur'un *temiz işine* özendiği için tıpkı onun gibi cinayet işleyen biri tarafından sebepsizce öldürüldüyse?"

"Onu Gurur öldürmedi, değil mi?" Gerçekçi sorusu beni tokatlamış gibi irkiltti.

"Ama ya gerçekten Gurur'a özenen biri yüzünden..."

"İçinde insan öldürme isteği olan biri zaten sonunda birine özenerek ya da kendi yöntemiyle birini öldürür, değil mi?"

"Aksi olursa?" diye sordum konuyu değiştirmek ister gibi. Aksini düşünmek istemesem de Hakan Basri Şenkaya'nın haklılığını görmek beni sarsmıştı. "Yani bu iş büyürse?"

"Gurur yakalanırsa ve bunun sebebi sen olursan mı?" Muşta'nın acımasızca sorduğu soru bir bıçak olup kalbimi ikiye bölmüş gibi hissettirdi bana.

Keşke ona, *yapma*, diyebilseydim. *İçimi böyle deşme, kalbimi ikiye bölme, böyle olsun istemedim.*

Gözlerinde duygularımı görmüşçesine bir şefkat belirir gibi oldu ama kendini kısa sürede toparladı. "Ne olur biliyor musun, Zeliha? Gurur görevinden edilir, ona verilen eğitimi kötüye kullanmaktan hüküm giyer, onun yanında diğerleri de yardım ve yataklıktan görevlerinden edilir, Gurur kadar büyük olmasa da belli büyüklükte hapis cezası alırlar. Çıktıklarında devlet onları görmezden gelir, yok sayar, dışlar. Hiçbir yerde iş bulamazlar." Ellerini masaya bastırıp gözlerimin içine baktı. "Ne olur biliyor musun, Zeliha? İnsan içine çıkamazlar."

Duyduklarım kalbime çok derin bir sancının saplanmasına neden olmuştu. Tüm bunların sebebinin ben olduğumu düşünmek bile kalbimi ağrılarla dolduruyordu. Ben kötü bir insan olmak istemiyordum. İçime gömdüğüm kız çocuğunu iyi bir insan olarak saklamak, iyi bir insan olarak büyütmek, bir gün içimden özgür kalarak beni terk ettiğinde aynada kendime huzurlu bir insan olarak bakabilmek istiyordum.

Hakan Basri Şenkaya ile ilgili anladığım bir şey vardı. Himayesi altına aldığı askerleri sadece askeri olarak değil, genç yaşına rağmen her birini evladı olarak görüyordu ve korkusu göt altına gitmek değil, korkusu onların zarar görmesiydi. Tıpkı bir baba gibi geniş, güvenli kanatlarını açarak bu çocukları kanatlarının altına almıştı ve şimdi beni de o kanatların içinde istiyordu.

Ben o kanatları hak edecek bir şey yapmamıştım. Ben onların üzerine bir kara gölge gibi çökendim. Her ne kadar tam tersini savunuyor olsam da aslında Gurur'u bu karanlığa sürükleyen bendim.

Her şeyin sebebi bendim. İyiliğin sebebi bendim. Kötülüğün sebebi bendim. Onun parmaklarına bulaşan kanın sebebi bendim.

O gece oradaydım, o geceyi yaşamıştık ve o geceden ağır yaralı çıkmıştık. Şimdi tedavi kabul etmeyen, hâlâ kan sızan yaralarımızla hayatta kalma çabası verirken her adımımızda arkamızda kan lekeleri bırakıyorduk.

Gurur'u içine alan bakışlarıma oturan duyguları silemedim çünkü içimde öyle fazlaydılar ki, taşmasalardı ruhum dikiş yerlerinden patlayıp onları kusardı. Sessizlik dilime çöreklense bile Hakan Basri Şenkaya'nın bana baktığında gördükleri tam olarak içimi kan havuzuna çeviren duygular olmalıydı. Çünkü sustu ve sadece beni izledi. Beni izlemek

nasıldı bilmiyordum ama benim yerimde olmak çok berbattı; şu an ben olmak çok yaralayıcıydı.

Gurur, onu izlediğimi fark etmiş gibi, "Sorun yok," dedi sadece, öylece kurduğu o tek kelime benim kalbimi daha da darmadağın etmişti ama bu kelimeyi sarf etmesinin tek nedeni içimde var olduğunu bildiği suçluluk duygusunu köreltmekti. Hislerimin ağırlığı odaya bir ruh gibi çökmüştü. Sanki duvarlardan içimde attığım çığlıkların yanaklarından sicimle inen gözyaşları akıyordu.

"Zeliha'nın olabilecek tüm sorunları bilmesi gerekmez mi?" Hakan Basri Şenkaya'nın sorusu, Gurur'un çenesinin kaskatı olmasına neden oldu. Bilmediklerimi hayal etmek bile korkunçken, bilecek olmak daha büyük bir kâbus olacaktı ama yine de ihtiyacım vardı; bilmeliydim. Belki de kafamda kurduklarım kadar kötü değildi? Belki de daha beteriydi ama en azından belirsizlik olmazdı. Belirsizlik insanın içini deşen aç kurtçuklardı; kalbimin içinde o kurtçukların yaşadığını, kalbimin damarlarını kemirdiklerini hissettim. Bu his berbattı.

"Gerekmiyor," dedi Gurur birdenbire, Muşta duraksayarak yüzüne baktı, sonra kaşlarını kaldırıp sorgulayıcı bir ifade takındı ama Gurur, buna aldırış etmedi. "Onu yeterince korkuttum. Daha fazla korkmasına gerek yok."

"Bilmek istiyorum," dediğimde, Gurur omzunun üzerinden uyarıcı gözlerle bana doğru baktı ama arkasında olduğum için kafasını bana doğru çevirmemişti, sadece gözlerini ve profilini görmüştüm. Dişlerini yine sıkınca çene kemiği kaskatı olup dışarı doğru belirginleşti.

"Eğer seni ele verirse, senin öğrenim hayatın biter, bu doğru," dedi Muşta. "Ve yine şunu söylemeliyim ki, Gurur'la yan yana görüldün, şüpheli tavırların da vardı, Kaplaner en başta sana yaklaştı çünkü sen kolay bir avdın. Yani Gurur seni ele vermese bile Gurur ele geçirilirse, sen de ele geçirilmiş olursun." Söylediklerindeki haklılık payı tüylerimi havaya dikse de sağlam bir şekilde durup devam etmesini bekledim. "Yani bu demek oluyor ki, senin de alacağın bir ceza olacak. Yargı her zaman doğru kararlar vermez, Zeliha. Eğer yargı, Devran olsaydı sana ona güvenmeni söyleyebilirdim ama bahsettiğimiz yargı, Devran değil. Senin içinde bulunduğun konumdansa, o gece yaşananlara odaklı kararlar verilecek, bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladığımda kalbim acıyordu. "Evet, biliyorum."

"Daha acımasız olmamı ister misin?" Sorusu bir an bana çok nahif geldi, sanki hislerime dokunup onları incitmekten korkuyormuş da beni incitmek için benden izin alıyormuş gibi... Başımı salladım sadece. Kelimeler dilimin altındaki bataklığa gömülmüştü. Muşta'nın mavi gözleri şimdi esrarengiz bir şekilde başlayan yangının özüymüş gibi görünüyordu. Derin bir nefes aldı. "Kabul etsen de etmesen de şu an Kaplaner seni anahtar olarak görüyor. Şimdi ikinci bir cinayet daha işlendi ve bu cinayet hemen hemen Gurur yapmış kadar profesyonelce işlenmiş. Dahası bu kadar kusursuz işi sadece özel eğitimler görmüş insanlar yapar."

Bu son cümle beni yutkundurdu. O gece Gurur'un gözlerindeki, hareketlerindeki, her şey bittiği andaki tavrındaki soğukkanlılığı hatırladım. Damarlarımın içinde buz gibi sular akıyormuş gibi titreyerek başımı önüme indirdiğim an, Basri abinin yüzünün gözlerimin önünden silindiği andı. Beni izliyordu. Duyduklarımın beni yaraladığını bile bile susmadı, konuştu.

"Şimdi sana daha çok yaklaşacak çünkü artık bizlerle bir bağlantın olduğunu biliyor. Belki seni bir suçlu olarak görmüyordur, belki görüyordur, belki seni sadece bize yaklaşmak için bir maşa olarak kullanacaktır, belki tek istediği senden duyacağı bilgilerdir," dedi beni hafifletmek istiyormuş gibi. "Ama artık onu daha sık göreceksin, çocuğum."

Son cümlesi uzun uzun boşluğu izlememe neden oldu. Onu daha sık görecektim, bunu biliyordum. Artık Cenan, yere düşen gölgem kadar yakınımda olacaktı. Her an belki de benden koparacakları için fırsat kolluyor olacaktı, en savunmasız anlarımda bir akbaba gibi güçlü kanatlarını başımın üzerinde çırparak benden koparacağı her parçayı gözüne kestirecekti. Birdenbire onu suçlayamadım. O bir hukuk insanıydı, adalet savaşçısı... Ama bunun adaletle ne ilgisi vardı ki? Belki de o gece adaleti sağlayan Gurur'du. Belki de adalet asıl o gece sağlanmıştı. Birden bu karanlık düşünce kanıma bir zehir gibi sızarak içimi kapladı. Bana neler oluyordu?

"Neden adaleti kendi merceğinden bakıp gördükleriyle sınırlandırıyor ki?" Sorum birden dudaklarımdan pata küte dökülerek ortaya serildi. Anlık sessizlik dalgası büyüyerek üzerime çarpınca kafamı kaldırıp beni dikkatli gözlerle izleyen Muşta'ya baktım. "Cenan neden adaletin sadece olması gerektiği şekilde öğretilen tarafıyla ilgileniyor?"

"Çünkü bu onun görevi," dedi ama gözlerinde beni anlamak ister gibi görünen derin bir ifade belirmişti.

"O bir polis değil," dediğimde kaşlarını kaldırdı. "Sadece bir öğretmen. Bir zamanlar iyi bir avukat olan, şu an sadece öğretmenlik yapan bir kadın. Neden birdenbire onu hiç ilgilendirmeyen bir cinayetle bu kadar yakından ilgilenmeye başladı? Bu ülkede her gün binlerce cinayet haberiyle güne başlıyoruz ama Cenan Kaplaner'in ilgilendiği tek cinayet vakası bu." Bir adım öne çıktım, şimdi Gurur ile yan yanaydık. "Cenan sizle ilgili bir şeyler mi biliyor?"

Hakan Basri Şenkaya'nın dudakları usulca yukarı büküldü, gözlerinde cansız bir ifade vardı ve gülüşü de neşeden binlerce kilometre uzaktaydı. "Bilmem," dedi yavaşça. "Belki de beni çok iyi tanıyordur."

Bu cümle üzerine sadece donup kalmıştım. Cenan, Hakan Basri'yi tanıyor muydu? İhtimaller denizinde yan yatmış bir şekilde boğulmayı bekleyen ruhum, başını kaldırıp gözlerini zihnime doğrulttu. Gurur'un durgun bakışları omzunun üzerinden tekrardan bana doğru döndü, gözlerinde daha önce görmediğim bir ifadeye rastlayınca, yutkunarak bakışlarımı ondan kaçırıp yeniden Hakan Basri Şenkaya'ya çevirdim. Parmaklarının arasında tuttuğu kalemi bir defa daha çevirip benden bir cevap bekliyormuş gibi büyük bir dinginlikle yüzümü inceledi.

"Cenan'ı tanıyor musun?"

"Tanımasam onu bir tehdit olarak görmezdim." Kalemi bir defa daha çevirdi. "O bir çaylak değil."

Bu yüz yüze kişisel bir tanışma mıydı yoksa bir olayın doğurduğu sonuç olan tanışma mıydı bilmiyordum. Basri abinin gözlerinden de hiçbir şey okuyamıyordum.

"Cenan sandığımdan daha tehlikeli, değil mi?"

Kalemi bir defa daha döndürüp gözlerini birden bir çivi gibi suratıma çaktı.

Parmağını kalemin ortasına yavaşça bastırıp gözlerimin içine baktı. Ve kalem kırıldı.

Sertçe yutkundum, gözlerini ikiye bölünen kaleme indirip, "Çıkın," dedi sadece. "Yemekhaneye gidin, diğerlerini de toplayın, yarım saat içinde herkes toplanmış olsun. Orada olacağım."

Odadan çıktık ama düşünceler zihnimde bir yığın olarak o odada kalmaya devam etti. Yenilgiyi asla kabul etmeyeceğini düşündüğüm adama, yani Gurur'a baktım. Koridorda büyük bir sessizliği üzerine atmış, hemen yanımda sakin adımlarla ilerliyordu. Cenan ile ilgili sorular

sormak istesem de bunu yapamadım. Ne yeri ne de zamanı değildi. Hem bir şeyleri ayrıntısıyla bildiğini de düşünmüyordum.

"Beklediğimden daha az korkunç konuştu," dedim sonunda sessizliği kılıcımla ikiye bölerek, buna cevabı hemen, "Kız çocuklarına zaafı var," oldu. "Kıyamıyor."

Kaşlarım çatıldı. "Daha korkunç şeyler de söylerdi yani, öyle mi?"

"Ağzımı mı arıyorsun, Zeliha?" Omzunun üzerinden bana kısa bir bakış atınca omuz silkerek koridorun diğer ucuna baktım. Burnumuzun boktan çıkabildiği tek bir gün olabilecek miydi? Birlikteyken hep daha kötüsü olacakmış gibi hissediyordum ama şunu da fark etmiştim, yanında biri varken bir şeylere göğüs germek daha kolaydı.

"Göremediğim, bilmediğim çok şey var, değil mi?"

"Kendin de söylüyorsun, göremediğin çok şey var."

Göz ucuyla ona bakınca koridoru izlediğini gördüm. "Bir süre daha sevgilicilik mi oynayacağız?"

"Öyle görünüyor," dedi. "Birdenbire aramızdakinin bittiğini söylersek Cenan horoz gibi didikler durur." Derin bir nefes aldı. "Hem sen bensizken ne yapacağını bilemezsin."

Bu cümlesini hiç beklemediğim için içime doldurduğu hissin de nedenini bir müddet hiç anlayamadım. Bu bana salıncakta sallanırken en tepeye varıp ağaçların dallarının arasına girmişim, tam en yükseğe ulaştığım için sevinç çığlıkları atacakken dallar kollarımı kesmiş de sevinçle değil acıyla çığlık atmaya başlamışım gibi hissettirmişti.

"Haklısın," diye fısıldadığımda, bunu beklemiyormuş gibi kaşlarını çattı ama bana bakmadı. Yürümeye devam ediyordu. Nereye gideceğimizi bilmediğimden meraklı meraklı etrafıma bakınıp, içimdeki ağırlığı gizleyemeden yutkundum. "Peki ya sevgilicilik oynamamız daha çok göze batıyorsa?"

"Yanına gelebilmem için geçerli bir sebebe ihtiyacımız var," dedi sabit bir sesle. "Öylece elimi kolumu sallayarak sana gelemem. Bu onu daha da işkillendirir."

"Yemekhanede ne konuşulacak?"

Sorduğum soru aniden konuyu değiştirmemiş gibi sakince, "Senin ve benim izlememiz gereken yolu planlayacağız," dedi. "Ben kendim de halledebilirim ama Muşta, ekibin de fikirlerini önemsiyor. Bazen Yener bile çok mantıklı şeyler söyler." Bu beni gülümsetecek sandım ama içimdeki korku buna engeli bastı. Sakince başımı sallamakla yetindim.

Adnan, koridorun sonundaki odanın kapısını açıp dışarı çıkınca, onun da tıpkı Devran ve Yener gibi sadece kamuflaj pantolon giydiğini, üzerinde beyaz, yuvarlak yaka bir tişört olduğunu gördüm. Siyah saçları dün akşam gördüğümün aksine daha kısaydı, belli belirsiz yeşeren sakallarını da kazımış olmalıydı, esmer teni daha parlak ve canlı görünüyordu. Bizi görünce elini kaldırdı ama halsizdi, derin bir nefes alarak, "Barbie ve Ken de gelmiş," dedi Yener'i taklit ederek.

"Yemekhaneye," dedi Gurur sadece, tek söylediği bu olmuştu ve ben Adnan'ın yanından geçerken başımla selam verebilmek dışında bir şey yapamamıştım. "Diğerlerini de topla." Onu arkamızda bırakarak bir diğer koridora saptık ve bir labirente benzeyen koridorların birinde daha adımlarımız büyümeye başladı.

Yaşadığım korkudan biraz sıyrılınca, "Diğer katil," diye fısıldadım, sonra durdum ve omzumun üzerinden ileriyi izleyen Gurur'a baktım. "Ona ne olacak? Nasıl bulacaksınız?"

"Orasıyla polis ilgilensin."

"Ya seni taklit etmeye devam ederse?"

"Aptal olma," dedi sertçe. "Şansı yaver gitti ve ilkinde başarılı oldu, eğer devam ederse kendini ele verir. Profesyonel olduğunu düşünmüyorum."

"İlkinde şansın ondan yana olması..."

"Bizim şanssızlığımızdı," diye tamamladı. Başımı salladım. Haklı olmasını umuyordum çünkü artık tutunabileceğim hiçbir şey kalmamıştı. Buna tutunarak bir süre daha devam edebilirdim belki. Belki...

Büyük cam duvarı gördüm, dağın başında olduğumuzu keşfetmemi sağlayan manzara içime uğursuz rengiyle dolarken bir kapı daha açıldı ve önce Simi, ardından da Nihan odadan çıktı. Nihan'ın odasının önünde olduğumuzu fark edince hafızam eski görüntüleri önüme bir bir sermeye başladı. Nihan bizi görünce yüzünde anlık bir şaşkınlık trafiği yaşandı, ardından eğilip Simi'yi kucağına aldıktan sonra, "Gurur," dedi endişeyle. "Neler oluyor?"

"Bildiğine eminim."

"Elbette eminsin teşkilat hoplakoya girmiş durumda," dedi ve ardından düzeltti: "Yani aşırı derece kaos yaşanıyor birkaç saattir."

"Yemekhaneye gel," dedi Gurur. "Orada daha net konuşulur."

Simi kucağındayken başını iki yana salladı. "Bu zavallı kızı bu işe alet etmemeliydiniz. Bu yaptığınız plan en başından rezaletti."

"Fikirlerini yemekhanede söylersin, Nihan," dedi Gurur ve birden elimi kavrayıp beni durmamam için hızlıca yürütmeye başladı. Avucundaki baskıyı avucumda hissetmek bir duygunun kalbimi hedef almasına neden olmuştu. Kendi ağzının içinde söylendiğini duydum: "Ben de bu çocuğu mahvetmeye çok meraklı değildim."

Duyduğumun farkında değildi. Aceleyle beni peşinden sürüklerken gözlerim ensesine, saçlarına, yüzünün sadece yandan belli belirsiz görünen profiline dokundu. O beni bir bez bebek gibi oradan oraya çekiştirirken ben bir anlığına her şeyi geride bırakıp yalnızca onu izledim.

"Herkesin de bir fikri var anasını satayım," diye söylenince gözlerimi kırpıştırıp bakışlarımı ondan uzağa taşıdım. "Her neyse."

Birden elimi bıraktı, boşluk hissi parmaklarıma yayıldı.

Çift kanatlı, ortasında cam bir pencere olan kapıyı iterek açınca, önüme serilen temiz odaya baktım. Uzun, metal bir masa hemen yemekhanenin ortasında duruyordu. Masanın etrafında metal sandalyeler vardı, masanın diğer ucunda kalan boşlukta bir kapı daha vardı, muhtemelen orası mutfaktı. Gözlerimi masanın çaprazındaki pencerelere çevirdim, yağmur yağmaya devam ediyordu, içerisi neredeyse karanlık sayılabilecek kadar loş olsa da temiz bir koku ve parıltı mevcut olduğundan bana son derece güvenli gelmişti. Gurur duvardaki düğmeye basınca elektronik bir ses dalgası etrafı sardı, ardından bembeyaz floresanlar içlerinde oldukları cam panelleri aydınlatarak her yana dağıldı. Şimdi her yer bembeyazdı. Öyle aydınlıktı ki elimi kaldırıp ışığın altına tutsam damarlarımın içinde akan kanı bile görebilirdim sanki.

Ardından çift kanatlı kapıyı birileri daha itti ve kapının kanatları duvara çarparak açıldı. Kapının arkasında beliren yüzlerden biri Adnan, diğeri Devran'dı, hemen arkalarından Nihan ve Vural da içeriye girdiler. Derin bir nefes alan Gurur, nefesini sesli bir biçimde verirken masaya doğru ilerleyip metal sandalyelerden birinin bacaklarını yere sürte sürte çekti, sandalyeye oturup başını geriye doğru atarak cam panelin içindeki floresanları izlemeye başladı. Gözlerinin acısını sanki gözlerimde hissetmişim gibi gözlerimi kırpıştırdım. Beyaz ışık yüzünü altına alarak tüm kıvrımları gözler önüne sermiş, boynundan dışarı bir bıçağın ucu gibi çıkan âdem elması bile şeffaf bir renge bürünmüştü.

Yener, yanında bir adamla içeri girince onlara doğru döndüm. Kısa saçlı, minik ve kalkık bir burna sahip, dövmeli bir askerdi bu adam. Yener'den uzundu ve Yener'den bir tık daha kalıplıydı ama bakıldığında

oldukça genç görünüyordu. Muhtemelen buradaki askerlerden bir iki yaş daha gençti. Kahverengi gözlerini bana sabitledi, başta soğuk olan bakışları yumuşadı ve başını sallayarak beni selamladı.

"Girdap," dedi sadece, adının bu olduğunu WhatsApp grubunda onun mesajlarını gördüğümü hatırlayınca fark ettim.

Hemen ardından biri daha içeri girdi, esmer, grubun en irisi ve uzunu Adnan ile aynı boylarda, korkunç gözlere ve ifadeye sahip dövmeli bir adamdı bu. Adnan'dan bile daha esmerdi, kaslarından elektrik kabloları gibi geçen korkutucu damarları bile görebiliyordum. Bu adamın da grup konuşmasındaki diğer asker olabileceği düşüncesi zihnime yayıldı. Adı neydi?

Bana bakmadan, "Muşta niye çağırdı?" diye sordu ortaya. Sesi de tıpkı görüntüsü gibi korkutucuydu.

"Olayla alakalı, Tayfun," dedi Adnan ve adamın ismini öğrenmiş oldum. Tayfun sadece çenesini sıkarak başını salladı, burnunun kanatları genişledi, öfkelenmiş görünüyordu ama bunu göstermemek için kendini sıkıyor olmalıydı. Yine de öyle korkunç görünüyordu ki, her an birini yumruklayacakmış gibi bakıyordu.

"Öncelikle bilirkişi olduğum için, olayı ele alıyorum," dedi Yener avuçlarını masaya bastırıp, bir dedektif edasıyla eğilerek. Gözleri hepimizin üzerinde dolaştı. "Sonralıkla, Gurur ve Zeliha'yı bir kere sevişirken basarsa ilişkilerine inanır."

Adnan, "Ne diyorsun ulan ahlaksız ayı," deyince, Nihan, Yener'in ensesine sertçe vurdu, Yener'in kafası öne doğru gidip geldi.

"Bu lafın yeri mi aptal?" dedi Nihan öfkeyle. "Biz neyin derdindeyiz, bu neyin derdinde?"

"Ne vuruyorsun be bana aa?" Vural'a baktı. "Bak şu kıza söyle bana çat çat vurup durmasın yengem diye bir şey demiyorum ama hep hor görülen, şiddet uygulanan ben oluyorum. Hoş mu? Hayır, değil."

"Yayık yayık konuşma," dedi Tayfun, masaya doğru ilerleyip bir elini masaya koyduktan sonra kalçasını da masaya yasladı. "Muşta gelince ne yapacağımızı konuşuruz." Bana baktı. "Korkuyor musun? Kork." Bir an duraksadım, Girdap elini Tayfun'un koluna koyup onu susturmak ister gibi baktı ama Tayfun durmadı. "Fazla iyi kalpli olmanın sonu bu. Dünyanın hassas kalpler için yaratılmış bir cehennem olduğunu bilmiyor musun? Bu cümleyi de mi hiç duymadın?"

Tayfun'un acımasız sözlerinin arkasında gizlenen bir şefkat vardı. Beni tanımıyor olmasına rağmen bunu bana gizliden gösteriyor olması beni şaşırtmıştı. Evet, dilinden dökülenler acıydı, hatta kalbimi şu an hissettiklerinin on misli büyük bir baskıyla acıtmıştı ama yine de kötü niyetli olmadığını görüyordum. Gözlerini Gurur'a çevirdiğini görünce ne söyleyeceğini merak etmeye başlamıştım.

"Şu an için yapabileceğiniz en mantıklı şey iki âşığı oynamak," dedi, kelimelerinin üzerine kırbaç gibi indirdiği sesine rağmen söyledikleri beni durgunlaştırdı. "Ne sen bu kızın peşini bırakabilirsin ne de bu kız olanları kafasından silebilir. Birbirinize güvenebileceğinizi de düşünmüyorum." Bana baktı. "Senin yarın gidip her şeyi itiraf ederek Cenan ile anlaşma yapmayacağın ne belli? Her iyilik, içinde onu karartacak bir kötülük barındırır. Güneş batmadan, ay görünmez. Senin güneşini gördük, ayını görmemiz için karanlığı çökertmene izin vermemiz gerekir ve buna hiç niyetimiz yok, ufaklık." Şaşkınlıkla ona baktım, durmadı, konuştu: "Birini elinden geldiğince kurtarmak kolaydır, kendini kurtarmak için çok daha fazlasını yaparsın. Bu böyledir."

Kapıyı açan Muşta, arkasında soğuk bir rüzgârı da beraberinde getirdi. Tayfun sustu, kelimeleri artık geçmişe bırakılmış anılardı, bir daha üzerinde durulmadı. Muşta, kimseye aldırmadan içeri geçti. Sanki herkesi görmezden gelmişti. Yener ile göz göze geldiğimizde bakışlarına bulaşan o hafif endişeyle karşılaşmak dilimi damağımı kurutmuş olsa da gözlerimi kaçırıp bu olmamış gibi davrandım.

Muşta, üstündeki ceketi çıkarıp masanın diğer ucunda tek başına duran metal sandalyenin üzerine astı. Ensesini yavaşça ovduktan sonra masaya doğru yaklaşıp, ellerini masanın üzerine bastırarak başını masaya doğru indirdi.

"Şimdi," dedi sakin bir sesle. "Sıradan bir çift gibi nasıl görünülür? Sizden boş konuşmalar değil, içi dolu fikirler duymak istiyorum. Ve bu süreçte..." Mavi gözlerini kaldırıp direkt olarak bana baktı. "...söylenen hiçbir şeye karşı çıkmadan sadece can kulağıyla dinleyeceksiniz."

Bir sessizlik dalgası üzerimi örttü, boğulacağımı sansam da ciğerlerim suyu kabul ederek kelimelerin içinde yüzmeye başladı. Muşta beni anlamış gibi başını aşağı yukarı salladıktan sonra güçlü parmaklarını masaya vurarak, aynı pozisyonda, "Sizi dinliyorum," dedi, sesindeki resmiyet üzerine bir adım geri çekilme isteğiyle doldum ama bunu yapmadım.

Vural, "Sevgililer genelde hep bir aradadır," dediğinde, Simi onun kucağındaydı, Simi'nin kulaklarını okşuyor, metal masaya yansıyan beyaz ışığı izliyordu. "Nihan ve ben hep bir aradaydık, hâlâ öyleyiz. Bakıldığında Gurur ve Zeliha çok da yan yana değiller aslında. Gurur'un sadece okulun çevresinde görünmesi şüpheleri üzerine çekiyor bence. Cenan'ın onları daha sık ve daha farklı yerlerde bir arada görmesi gerektiğini düşünüyorum. Ama Zeliha'nın yüzünde şu an var olan tedirginlikle değil, mutlulukla, gülümsemeyle..." Mesaj yazarken olduğunun aksine tane tane, güzel bir aksanla konuşuyordu. Gözlerini bana çevirince durgun bakışlarım gözlerine tutundu. Sakin bakan gözlerini uzun süre yüzümde bekletti. "Endişelerinden sıyrılmalısın. Endişe seni güçsüzleştiriyor. Savunmasız görünüyorsun."

Vural'ın bunu yüzüme vurması gerekmezdi, ben bunun zaten farkındaydım.

"Vural haklı," dedi Nihan, başını sallayarak nişanlısına destek attı. Gözlerinin bende olduğunu fark ettiğim an otomatikman ben de ona bakmaya başladım. O bir kadındı, beni buradaki koca adamlardan daha iyi anlayıp analiz edebildiği kesindi. Ne hissettiğimi tam olarak anlaması imkânsız olsa bile tahminleri hepsininkinden daha doğru olmalıydı. "Zel, müthiş bir kızsın, şu âna kadar çok iyi idare ettiğini düşünüyorum." Bana güven veren gözlerle baktı, birden onun bir yabancı değil de bir arkadaş kadar güvenli olduğunu düşündüm ama birilerine güvenmek için henüz çok erkendi sanırım. "Ama korkularını geride bırakmazsan, daha çok korkmak zorunda kalabilirsin." Haklılığı kalbimi daha da feci ağrıttı. "Kendini akışa bırakıp, endişelerin hiç yokmuş, hiç de olmamış gibi davranman işleri kolaylaştırır. Cenan Kaplaner ile ilgili ilk izlenimim, onun kesinlikle çok iyi karakter analizi yapabildiği. Seni hareketlerini izleyerek tanıyor, seni senden dinleyerek değil..."

Başımı olumlu bir şekilde salladım, Nihan bana sıcak bir gülümseme gönderdi.

Öylece yemekhanenin ortasında dikilmeye devam ettim.

Adnan, "Bayan Yenge," deyince Yener ile Girdap birbirlerine bakarak sırıttılar ama sesli gülemediler, Muşta burnundan soluyordu ve bunu yaparlarsa başlarının belaya gireceğinden bence emindiler. "Bana kalırsa Gurur'un arkadaşlarınızla olan ilişkilerini geliştirmelisiniz. Yani şöyle ki, bence arkadaşlarınız Gurur'a öyle çok güvenip sevmeliler ki,

Bayan Cenan bunu gördüğünde şüphelerine gem vurabilmeli. Sonuçta bir çete işi yapıyor olamazsınız, değil mi?"

"Doğru," dedi Muşta başını sallayarak. "Herkesten önce Zeliha'nın çevresinin güvenini kazanmalısın."

"Hatta kazanmalıyız," dedi Vural. Nihan başını sallayarak onu onayladı.

"Aynı zamanda Zeliha'nın sık sık tesise gelmesi garip karşılanabilir, yani hiçbir sevgili tesiste buluşmaz." Yener sözünü bitirir bitirmez Nihan'a baktı. "Sen nişanlısın ve burada yaşıyorsun, hiç bakma bana öyle camış tımarlayacak baytar gibi."

"Ciddi bir konu üzerine konuşuyoruz," dedi Nihan. "Seni tımarlama işlemini sonraya saklıyorum." Tekrar bana baktı. "Bana kalırsa güvenin de ötesinde bir şeyler görmeli. Ailenle, arkadaşlarınla olan bağı dışında, Gurur'un senin için ne kadar gerçek olduğunu göstermelisin ona." Kollarını göğsünün üzerinde bağlayıp iri gözlerini ileriye dikerek bir müddet bekledi. Gözleri bir fikirle parlayınca, "Aslında buldum," dedi, sinsi bir sırıtış yüzüne mürekkep gibi yayıldı. Beni korkutan bakışlarının devamı şu cümlelere gebeydi: "Birlikte yaşadığınızı görse, ne olursa olsun ilişkiniz olduğuna inanırdı. Tamamen birlikte yaşayın demiyorum ama ortak olarak kaldığınız bir ev olması... Bu Cenan'ın ilgisini çeker. Özellikle ona yakın bir yerlerde olan bir ev..."

Bu fikir beni dehşete sürükler, dilimi karşı çıkışlarla doldururdu normalde ama şu an sadece sakince herkesin fikirlerini zihnimde ağırlıyordum. "Cenan'ın komşusuyum zaten," dediğimde Nihan kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Aynı mahallede oturuyormuşuz, birkaç defa denk geldik ve öğrendim."

"Daha iyi işte," dediğinde Nihan'a kimsenin karşı çıkmaması dikkatimden kaçmamıştı. "Yine o sokakta, Gurur ile ortak kalacağın -her zaman değil- bir ev bulsanız, bunu onun gözüne soksanız, daha inandırıcı olur. Aralara şirin kavgalar sıkıştırırsınız. Ara sıra senin Gurur yüzünden sinir krizleri geçirdiğini görürse kesin bir şekilde sevgili olduğunuza, iki normal çift olduğunuza inanır zaten." Sırıttı. "Sinir krizleri geçirmeden sevgili olunmaz..."

"Arkadaşlarım bunu yadırgar," dedim, karşı çıkmak niyetinde değildim, her ne kadar hissettiklerime rağmen tek istediğim bu olsa da yapacak hâlim yoktu. Fikirlere açık olmak istiyordum. "Yani bakıldığında belki de Cenan gibi bir kadını inandırabilmenin tek yolu bu gibi gö-

rünüyor olabilir ama arkadaşlarım benim henüz yeni birlikteliğe başladığım biriyle eve çıkmayacağımı bilir." Hüsrev'in konuşmaları zihnime yayılarak içimde çınladı, gözlerim boşluğa takıldı. "Zaten hâlihazırda bu durumu garipsiyorlar."

"Önce arkadaşlarının onu sevmesi gerek zaten. Bunu çok hızlı yapmanız gerekiyor çünkü zamanımız kısıtlı." Nihan, Muşta'dan onay bekliyormuş gibi bakınca, Muşta başını salladı.

"Nihan haklı, bu şimdilik bir süreliğine sizi hedef olmaktan kurtarır." Derin bir nefes aldı, bu nefese neler sığdırmıştı kim bilirdi. Gurur'a baktığını gördüm. "Bu süreçte katili de başıboş bırakamayız. Bu yaptığı şeyin devamını getirip getirmeyeceğini bilmiyoruz ve seriye bağlarsa başımız ağrımaya başlar."

"Seriye bağlaması daha iyi," dedi Gurur beklenmedik bir sakinlikle. "Onu yakalarlar ve her şey biter."

"Ne zamandan beri masum insanların ölmesini istiyorsun?" Muşta'nın sorusu bir tokat gibiydi, Gurur bir an durdu, dişlerini sıkarak bakışlarını metal masaya indirdi. Dışarıda hızlanan yağmurun sesi yemekhanenin duvarlarına sinmeye başlamıştı. "Üstelik ne olursa olsun, vereceği ifadeler de konunun uzamasına neden olabilir. İlk cinayeti işleyen kişiden esinlendiğini, ona özendiğini söylerse ne olacak?"

"Kimse inanmaz," dedi Gurur. "Üstelik kabul edeceğini sanmam. Bununla böbürlenecektir. Şu an katil olmanın mükemmel bir şey olduğunu bile düşünüyor olabilir. Yoksa neden beni taklit etsin?"

"Herkesin psikolojisiyle, parmaklarının ucunda kuklaların iplerini tutuyormuş gibi oynuyorsun," dedi Muşta başını aşağı yukarı sallayarak. "Ama hiç düşünüyor musun? Ya senin de zayıf bir noktan varsa, Gurur Mert Çalıklı?"

"Olmadığını hiç söylemedim, Muşta."

"Önemli olan onu gizleyebilmen ve ben sende çok garip şeyler görmeye başladım." Muşta'nın bu cümlesi, Gurur'un buz soğuğu gözlerini birden kaldırıp dikkatle Muşta'ya bakmasına neden oldu. Duyduğu şey onu şoka uğratmış gibi bakıyordu. "Gördüklerim beni korkuttu, Gurur." Muşta, ona bakmadan gözlerini masaya indirdi. "Dikkatini topla. En iyisi olman, yarın senden daha iyisinin olmayacağı anlamına gelmiyor."

Sessizlik...

Muşta, "Akşam haberleri," deyince, Yener verdiği mesajı anlamış gibi köşedeki sehpanın üzerinde duran kumandayı aldı ve yemekhane-

nin duvarına monte edilmiş küçük LCD ekran televizyonu açtı. Televizyonun açılmasıyla, şehre ait yerel kanalın logosunu gördüm ve saniyeler içinde haber jeneriği girdi. Muşta'nın saate bakmadan dakik bir şekilde bunu söylemesi tüylerimi ürpertse de spikerin beyaz kâğıtları kaldırıp derin bir nefes eşliğinde seslendirmeye başladığı haber, beni Muşta'nın dakikliğinden daha da çok sarsmıştı.

"Geçtiğimiz günlerde işlenen sır cinayetin ardından bugün aslında cinayetin kişisel sebeplerden değil, veteriner hekimlere yönelik bir saldırı olabileceği yönünde olduğunu düşünmemize neden olacak bir cinayet haberiyle bültenimize giriş yapıyoruz," dedi genç kadın, yüzünde yapmacık bir üzüntüyle kameranın merceğine baktı. "Akıllara Isparta'da bir seri katil mi dolaşıyor sorusunu getirten olay, bugün sabaha karşı yaşandı. Bu, şehrimizde yaşanan ikinci veteriner cinayeti olduğu ve katilin neredeyse aynı şekilde cinayet işlemesi, 30 gün dolmadığı için akıllara seri bir katilin aramızda olduğu ihtimalini kazıdı." Gizliliğin sebebini anlayamamıştım ama veterinerin ne ismi ne de yaşı söylenmemişti, bir erkek olduğu biliniyordu ve merkezde kliniği olan bir veteriner olduğundan bahsediyordu. Ellerim bumbuz olmuş hâlde haberi dinlediğim sırada, yemekhanedeki herkes tıpkı benim gibi televizyona odaklanmıştı. "Diğer veterinerlerimizin güvenliği için artık haberlerimizde bilgi, adres paylaşımı yapamıyoruz," diyen sunucu bundan rahatsızdı, haber niteliği oldukça yüksek olan bu olaydan görüntüler paylaşamamak onları üzmüşe benziyordu.

"Yayın yasağını koydurtma sebepleri, katilin olay yerine geri dönmesini istiyor olması olabilir, sonuçta adres verilirse başka meraklılar da ortalıkta dolaşıp delil olabilecek her şeyi yok edebilirler," dedi Muşta buzdan bir sesle.

"Biz gitmeyeceğimize göre endişeye gerek yok," dedi Yener, ardından durup Muşta'ya baktı. "Değil mi?"

"Endişeye gerek var," dedi Muşta. "Eğer katil gerçekten taklit için öldürüyorsa, zaten delil köreltme ihtiyacı duymaz ve her şeyi muhteşem yaptığını düşünür." Derin bir nefes aldı. "O yüzden ikinci kez delil aramaya gidilmediği için Kaplaner tamamen profesyonel işi olduğunu düşünebilir, ki bu okların tekrardan Gurur ile Zeliha'ya dönmesini sağlar."

Tayfun, "Bir anda yalnızca Gurur'un orada olması dikkatini çekiyordur, tek bir asker daha çok ilgi çeker, sonuçta cinayeti tek bir kişi işledi," dedi, çenesini kaşıyıp korkutucu derinlikteki çelik rengi gözlerini ileriye

çevirdi. "Ama kalabalık bir şekilde etrafını sararsak, oku hangimize çevireceğini şaşırır. Hedef şaşırtmak onu yavaşlatır."

Muşta işaret parmağını Tayfun'a doğrultarak, "Haklı," dedi sertçe. "Burada olması gereken de bu."

"Hedef mi şaşırtacağız?"

"Evet," dedi Muşta. "Gurur, Zeliha'nın hayatına tam anlamıyla dahil olacak ve siz de etraflarını bir halka gibi sarıp onları korumanız altına alacaksınız. Böylelikle Kaplaner'in saldırması gereken iki kişi değil, birçok kişi olacak."

Gurur, bir şey söylemedi. Merkezde kandırılıp hayatlarına sızılacak kişiler onun değil, benim hayatımdan insanlar olduğundan karnıma ağrılar girdi ama konuşmadım. Ortamda daha ciddi bir konu vardı da konuşulmuyordu sanki. Varlığımın bu konuya engel olduğunu hissetmek beni daha belirgin bir korkuyla sarsa da artık hâlim yoktu. Konuşsalar da bir şeyleri değiştirmezdi. Bundan böyle ne şu an korktuğumdan daha fazla korkacaktım ne de şu an hissettiğimden daha çaresiz hissedecektim. Her şeyin enini yaşamış bir insan için tüm duygular abartısız gelmeye başlıyordu.

"Benim yapmam gereken nedir?" diye sordum kendi düşünceleri, iradesi, duyguları olmayan bir insanmışım, bir hiçmişim, bir sesin çarparak yankı uyandırdığı boşlukmuşum gibi. Gurur'un buz sıcağı gözlerinin bana çevrildiği andı bu. Bakışları yüzüme tutundu, kirpiklerinin altındaki gözlerde yansımam duruyordu ama ona bakmadım. Sadece bana nasıl derin bir şekilde baktığını hissedebiliyordum. "Ne yapmam gerekiyorsa yaparım."

Bu kabulleniş herkesten ve kendimden çok Gurur'u şaşırtmışa benziyordu. Gözlerim çok kısa süreliğine onun gözlerine dokununca, gözlerindeki yakıcı ifade, kirpiklerini bile ateşe vermiş gibiydi; sanki uzun süre gözlerine baksam alevleri yüzümü tutuşturacaktı. Gözlerimi kaçırıp üzerime sis gibi çöken sakinlikle Muşta'ya baktım.

"Gurur'u kabullenmelerini sağlamalısın, çocuğum," dedi Muşta sesinde saf bir abi şefkatiyle, sakince başımı aşağı yukarı salladım; tıpkı bir kukla gibi... Basri abi bundan hoşlanmıyormuş gibi görünüyordu ama bir yanı buna mecburdu, biliyor ve onu suçlayamıyordum.

"Zeliha," diye fısıldadı Nihan, ona bakmadım ama onu duyduğumu biliyormuş gibiydi. "Çok üzgünüm."

Sadece yutkunup onu duyduğumu belli etmek ister gibi gözlerim Muşta'dayken başımı salladım.

"Aynı evde kalmanız şart değil, senin evde kaldığın günler muhtemelen Gurur burada olur," dediğinde çivit mavisi gözlerindeki düşünceler depremde yıkılmış evler gibi harabeye dönmüştü. "Bunu yapabilir misin?"

"Yaparım," dedim hiç düşünmeden, bu kadar kolay kabul etmem Basri abiyi de şaşırtmışa benziyordu. Gözlerimdeki duyguların hepsi birer birer yandı, külleri göz bebeklerime dağıldı. "Ne gerekiyorsa yapacağım, bir çocuk gibi davranmayacağım." Kelimelerimin devamı yoktu, bununla birlikte sırtımı dönüp çift kanatlı kapıya yönelerek kapıyı açıp kendimi koridora attım.

Bir labirente benzeyen her koridoru, hatıralarımda hep burada yürüyen bir hayaletmişim gibi kolaylıkla aşıp tesisin çıkışına geldiğimde, dışarıya nasıl çıkacağımı bilemeyerek koca kapıya bomboş gözlerle bakıyordum.

Gurur arkamdan yaklaşıp, elini omzuma koyunca irkilerek geri çekildim ve buz sıcağı gözlerin sahibine kızarmış gözlerimde yakılmış duygularla baktım.

"Gözlerime niye öyle bakıyorsun?" Sorum onu aniden yakalamış gibi afalladı. "Bak gözlerime." Ona doğru döndüm, eli omzumdan kayarak boşluğa düştü. Kafamı kaldırıp gözlerinin dibine baktım. Dibinde cehennem vardı. Gözleri cehennemin dibiydi.

"Âşık gibi bak bana, Gurur," dediğimde duraksadı, bakışları dudaklarıma indi, sonra tekrar gözlerime tırmandı. "Öyle bir bak ki bana, benim için öleceğine inansın herkes." Elimi birden, hiç beklemediği bir anda göğsüne koyup kalbinin atışını parmaklarımda hissettim. Gözlerimi yumup kalp atışlarını ezberledim. "Bana bakarken bu kadarlık hız yetmez, bana öyle bir bak ki, kalbin göğsünde alev alsın, öyle çok atsın ki parmak uçlarım yansın." Gözlerimi açtığımda, gözleri şimdi gözlerimdeydi. Kalbinin atışlarının parmaklarımın ucuna sertçe çarptığını hissedince sertçe yutkundum. "Ben bundan sonra topyekûn senin esaretinde, sana zincirliyim," dedim yavaşça. "Yalancı mı olacağım? Zaten yalancıyım. Durmadan yalan söylemek zor değil artık, Zincir. Zerda da yok artık. Mert de yok artık, Zincir. Bundan sonra sen benim yalan söylediğini bile bile inanmayı seçtiğim, güvendiğim tek adamsın ve aynı zamanda düşmanımsın. Çünkü haklı olmana katlanamıyorum. Senin haklılığın bana bir hayat borçlu."

"Zeliha..."

"Kapıyı açar mısın?" Sakin gözlerle ona baktığımda da parmaklarım kalbinin üzerindeydi. Sertçe yutkundu, âdem elması boğazında kayar gibi oynadı. "Kapıyı lütfen aç," diye fısıldadım. "Nefes alamıyorum."

Başını salladı ya da belki de sallamadı, sadece gözlerinde gördüğüm ifade beni parçalara ayırdı. Gözleri gözlerimdeyken bir elini yana doğru uzatıp bir düğmeye hafifçe dokundu, bakışlarımız birbirinden hiç ayrılmadı. Geri çekildim. Gözlerime daha fazla dokunup, oradaki anıları karıştırmasını istemedim. Kapı açılır açılmaz sırtımı dönerek ondan uzaklaşmaya başladığımda da gözlerini sırtımda hissedebiliyordum.

Yağmurun dokunuşları saçlarımdayken hiç durmadım, yürüdüm, sırtımdaki gözlerine aldırış etmeden nefes aldım, yürüdüm, durdum, nefes aldım, tekrar yürüdüm, sonunda durup kafamı kaldırıp gökyüzüne bakmaya çalıştım ve yağmur damlaları yüzüme düşmeye başladı.

Gözlerimden yaşlar birdenbire öyle sicim gibi inmeye başladı ki, yağmur damlaları yüzüme düşüyor olmasa utançtan koşmaya başlardım. Ağladım, buna ihtiyacım vardı.

"Artık Zerda yok mu?" Sorusu bir yankı olup dağa yayıldı, yutkunup yüzüm göğe dönükken gözlerimi araladım. Gözlerimin içine yağmur damlaları düştü, gözlerimden gözyaşları döküldü. "Olsun," dediğinde duraksadım ama o durmadı. "Zerda da olsun."

Omuz silktim.

"Ağlıyor musun sen?" Sorusu beni ürpertti, gözyaşlarımı göreceğini düşünmek kalbimi sarmaşık gibi sarsa da bir an bunu hiç umursamadım. Bana doğru yaklaştığını hissettim, ayağının altındaki taşların sesini duyuyordum. "Ağlıyor musun?" Omzuma dokununca korkarak ürperdim. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, gözlerimde gördüğü şey elini geri çekip bir adım geri atmasına neden oldu. "Ağlama."

"Ağlamıyorum," diye mırıldandım.

"Bana da mı yalan atıyorsun?"

Sadece gözlerinin içine baktım.

"Beni evime götürür müsün?" Sessizce sorduğum soru karşısında gözleri gözlerimden çözülerek dudaklarıma kaydı, dudaklarıma bakarken derin bir nefes aldı ve sonra da gözlerini yumdu.

"Götürürüm tabii."

"Teşekkürler."

"Ağlama ama."

Yine bir şey demeden sırtımı döndüğümde, "Ağlama," dedi, bu defa sesi çok gürdü.

Sustum.

"Ağlamadığını neden söylemiyorsun?"

"Niye söyleyeyim?"

"Buna inanmak istiyorum belki ben?"

Sessizce yutkunup, "Evime gitmek istiyorum," dedim, aracına doğru yürüyeceğim sırada, Gurur'un sessizliği sırtıma saplı duran bir bıçağa dönüşmüştü.

"Dağ gelinciği," diye mırıldanmasıyla, bakışlarım omzumun üzerinden ona kaydı, yüzüne düşen yağmur damlaları teninden gözyaşları gibi kayarak akıyordu. "Özgürsün."

Bir zincir yerde sürünürken çıkardığı sesi zihnime bıraktı. Sanki elinde tuttuğu zincirimi ayaklarımın önüne doğru atıp, gözlerimin içine bakmıştı. Kaşlarımı çattım, başını omzuna doğru eğdi ve o şekildeyken başını tekrar salladı.

"Özgürsün."

"Özgürlük mü?"

"Gerisini ben halledeceğim," dediğinde birden gözlerimden akan yaşlar akmayı bir kenara bıraktı. "Planların hepsini unut. Git ve uzun, güzel bir hayat yaşa. Sana hiçbir şey olmayacak."

"Na..."

"Özgürsün."

"Gurur." Ona doğru döndüm. "Hayatını mı mahvedeceksin?"

"Gurur'un umurunda değilsin," dediğinde şaşkınlıkla ona baktım. "Ama Mert için öyle değilmiş. Dedi ki, *Zerda yoksa, bomba senin elindeyken pimini ben çekerim.*" Dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu.

Bir nefeslik düşünce payı bıraktım kendime. Sonra ona doğru döndüm, tamamen. Ona doğru yürüdüm, düşünmeden. Gözlerinde bir şaşkınlık dalgası kabardı, bakışları bakışlarıma bir zincir gibi dolandı, tam ağzını açıp, "Hâlâ ne istiyorsun? Özgürsün," diyecekti ki, parmaklarımın ucunda yükselip avucumu pürüzsüz yanağına bastırdım. Gözlerinde yansımam bir yağmur damlası boyutundayken, dudaklarım dudaklarına kırılan bir kemiğin kaynayışı gibi yaslanarak kaynadı.

Onu öptüm.

Zerda dedi ki: *Mert'i öpmezsen, bomba senin elindeyken pimini ben çekerim.*

14. DAĞ RÜZGÂRLARI

♪: Adamlar, Rüyalarda Buluşmuşum

♪: Canozan & Damla Ekor, Öyle Kolay Aşık Olmam

Dudakları, bir hastalığın kanımda pozitif çıkması gibiydi.

Eli yanağımdan kayıp boynuma indi, nabzım parmak uçlarına vurmaya başladığında, düşüncelerden kopmuş hâldeydim. Oysa bir akbaba gibi başımda kanat çırpan o düşünceler, nereye gidersem gideyim peşimi bırakmayacaklarına inandırmışlardı beni. Öyle de olacaktı. Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında, yine aynı cehennem ateşine düşen ruhum, kavrulmaya başlayacaktı. Kaçabilmem, bundan saklanabilmem imkânsızdı. Kendimi bu cehennem çukuruna ben hapsetmiştim.

Dağ rüzgârları saçlarımı savurduğunda, dudaklarından içtiğim ölümsüzlük kadehi bir gülümsemenin eşiğinde kırıldı. Bakışlarım onun buz sıcağı gözlerine prangalandığında, Gurur'un dudaklarında alaydan çok uzak bir kıvrım vardı ve dudakları dudaklarımda ne kadar çok beklemişse kızıla boyanmıştı.

Yağmurun serin suları, yanmakta olan ruhumun üzerine düşerek içimdeki alevleri söndüreceğine daha da harlıyordu. Buzun sıcağı böyle mi olurdu? Hissettiğim buz gibi soğuk benim içimi yakarken, onun gözlerinin rengini artık sadece görmüyor, derinlerimde keşfediyordum.

"Ben burada seninleyim. Korktuğum için değil, benim için burada olduğun için," dedim, evet, gitmeme izin vermiş, beni özgür bırakmıştı ama buradaydım. Ne yaparsam yapayım artık ruhum, sandığım kadar özgür olmayacaktı. Bir trene bindirmiş ve özgürlüğümü uzak bir memlekete uğurlarken mantığımı ilerlediği perondan itip bir sonraki trenin keskin tekerlekleri altında bırakmıştım.

Duydukları yağmurun hızına tutunarak yüzüne yayıldı ve ifadeleri, ilk kez bu kadar çıplak bir şekilde bana kollarını açtı. Ortaya koyduğu ifadeleri görmeyi beklemediğimden mi yoksa onu ilk öpenin ben ol-

mamdan kaynaklı mı olduğunu bir türlü kestiremediğim o garip duygu kaburgalarımın ekseni etrafında dönüyordu.

Yağmurun serin suları dudaklarımdan, yüzümün sınırlarından gözyaşları gibi kayarak akarken ona çok yakındım. Ona belki de şah damarından bile daha yakındım. Dudaklarımdan bıraktığım her nefes, onun biraz önce dudaklarıma mühürlü duran dudaklarına çarpıyordu ama ona ne hissettirdiği konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Beklemediği bir anda onu ben öpmüştüm.

Bunun şu an beni, ondan daha çok şok etmesi gerekmiyor muydu? Ruhum dingin bir deniz gibiydi; dalgalar kıyıya vursa bile çıkardığı huzur verici sesler oluyordu ve kumları uzaklara taşımaktansa yalnızca okşuyordu. Böyleydi. Ruhuma çöken sakinliğin sebebi dudakları mıydı?

Bir şeyler söylemesini bekledim. En azından duymayı beklediğim bazı şeyler vardı. Beni öylece özgür bırakmış olamazdı.

"Seni çıkmaz sokağa sürüklüyorum," dedi bana Hüsrev'in kelimelerini bilmediği hâlde onları hatırlatarak.

"O sokağa sürükleneli çok oldu," dedim dürüstçe. Onu öpmüş olmanın utancı ne zaman kapımı çalacaktı bilmiyordum ama şimdilik hissettiğim tek şey, var ettiğim andan parçalayıp kopardıklarımdı.

Derin bir nefes aldıktan hemen sonra elini bana doğru uzattı. Geri çekilmek elimde olsa da geri çekilmedim ve büyük, soğuk avucunun yanağıma kaydığı ânı hissettim. Dokunuşunun altında derim çekilmiş gibi hissettiğimde gözlerimi kaldırmış, yağan yağmura rağmen dikkatli gözlerle ona bakıyordum.

"Seni özgür bıraktığımda gitmiyorsun," dedi, sesinde şaşkınlığa bambaşka duygular da sinmişti. "Esir etmeye çalıştığımdaysa benden kaçıyorsun."

Yağmur onun sesini dağın rüzgârlarına katarak uzaklara götürüyordu. Yine de boğuk sesinden düşen sözcükleri sakat bile olsalar duyup yakalıyor ve zihnime gömebiliyordum. Sakince konuşuyor olsak da gök bizim aksimize, sanki hissetmemiz gereken her şeyi bulutlar ve tanrılar hissediyormuş gibi gürlüyor, yarılır gibi içindeki gözyaşlarını yeryüzüne akıtıyordu.

Dudaklarımdaki sızlama büyüyerek bir kalp yarasına dönüştü.

"Hep kaçtım, biliyorum," dediğimde gözleri benden bir saniyeliğine bile ayrılmamıştı. "Belki sen kan görmeye alışkınsın ama ben kendi parmağımdan sızan kana bile bakmaya gücü olmayan bir kızım. Korkmam

normal değil miydi? Korku, insana bir ağaç diktirip dalında kendini asıtırmaz mı?"

Anlayışla bakan gözleri yavaşça kısıldı. Başını aşağı yukarı salladı ve beni anladığını bana gösterdi. Birdenbire onun tarafından anlaşılmak bana iyi geldi. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve o sırada bu kez konuşan o oldu.

"Yağmurun altında kaldın, kayısı çiçeği. Hasta olacaksın." Sırtını bana dönmesiyle büyük eli avucuma kaydı ve avuçlarımız birbirine yapışarak kavuştu. Elini tutmak kulaklarımdaki uğultunun artmasına neden olduğunda yağmurun sesi silinmiş, yerini kalp atışlarımın sesi devralmıştı.

Biraz önümde ilerliyor, ellerimiz aramızda kurulan bir köprü gibi tam ortamızda gergin duruyordu. Tesisin içine girmemizle soğuktan sıcağa geçiş yapan bedenimdeki bütün kaslar kasıldı. Beyaz koridorda ilerledik, ileride askerlerin koğuşlarının olduğu bir diğer koridora girdiğimizde, tam karşımızdaki cam duvardan dağa inen yağmur damlaları, hızla düşen binlerce iğne gibi görünüyordu. Ellerimiz ayrılmadı ve beni kapılardan birini açarak yoğun bir erkek parfümü kokusunun yayıldığı odaya soktu. Odanın ışığı kapalıydı ama camdan içeri sızan gri aydınlık, içeriyi kör bir renge boyuyordu. Hemen duvar dibinde üst üste duran iki ranza vardı, ranzanın merdiven boşlukları genişti ve iki katlı bir ranzaya uymayacak şekilde konforlu görünüyordu. Ranzanın sağında dolaplar vardı, bir okulun dolaplarını anımsatan uzun, dar görünümlü dolaplarda muhtemelen kamuflajları, tişörtleri falan olmalıydı.

Koğuş dolaplarını açıp dolabın içinden bir kamuflaj ceketi ve yuvarlak yaka beyaz tişört, bol olduğu her hâlinden belli olan gri bir eşofman altı çıkarıp bana doğru döndü.

"Üşütmemek için bunları giysen iyi edersin, üzerindeki ıslak kıyafetlerden kurtul," dedi, sesindeki duvara rağmen düşünceli davranışı dikkatimden kaçmayı başaramamıştı.

"Teşekkürler," dedim. Belki utanmamı istemediğinden, belki de sadece yorulduğundan tepki vermek yerine odanın çıkışına yöneldi. "Gidiyor musun?"

"Kalıp gözlerime ziyafet mi çektireyim? İstediğin buysa, memnuniyetle."

Birden maruz kaldığım sözcükleri, kulaklarıma tırmanan alevlerin zihnimde büyüyerek düşüncelerime sıçramasına neden olurken ona

dehşetle baktım. Bakışlarım onu başta duraksattı, devamında huysuzca gülümsemesine yol açtı.

"Şaka yapıyorum," dedi yorgun bir sesle. "Elbette vücudunda çil olup olmadığını merak etmiyorum."

Kalbimin atışlarını yoklayan cümlesinde alay olsa da yine bu cümlenin altına gizlenmiş gerçekliği hissetmek, tenimin alarm verir gibi ısınmasına neden oldu. Hissettiğim tuhaf duygu sarmalından çıkma isteğiyle ona sırtımı dönerek çıkmasını bekledim. Dudaklarım dişlerimin altına girdiğinde Gurur odadan çıkıp kapıyı kapatana dek dudağımdaki deriyi sıyırmaya çalışmaya devam etmiştim ama biliyordum, dudaklarımdaki sızının sebebi onlara geçirdiğim dişlerim değil, dudaklarıma dokunan dudaklarının bıraktığı hatıraydı.

Gurur kapıyı kapattığı an dudaklarım çözüldü ve derin bir nefes aldım. Özgürlük bir adım ötemdeyken ben bile isteye, kendim bu gönüllü esareti seçmiştim. Şimdilik ruhumda gezinen bir pişmanlık zerresi dahi yoktu ama ileride bugün yaptığım şeyden dolayı pişman olur muydum? İşte orası gerçekten meçhuldü. Üzerimdeki ıslak kıyafetlerden kurtulup Gurur'un benim için çıkardığı tişörtü, eşofmanı ve kamuflaj ceketini giydikten sonra gözlerim paçalarıma kaydı. Eşofman bana hem bol hem de oldukça uzun olmuştu. Gurur'un iki metre bir adam olduğunu düşününce, eşofmanın bana bu kadar büyük olması garip değildi.

Askerlerin ve Muşta'nın oturup ortaklaşa verdiği kararla Gurur ile sahteden de olsa ev arkadaşı olmam gerekiyordu. Hem Cenan'ın bu ilişkiye burnunu daha fazla sokmaması hem de badem gözlerinin üzerinin boyanması için buna mecburduk. Tüm bu olanları, aniden gelişen bu olay dizisini arkadaşlarıma ve en önemlisi şu an evde beni bekleyen babaanneme nasıl anlatacaktım hiçbir fikrim yoktu. Hatta babaannem, arkadaşlarımdan daha kolay kanıp bu duruma genç kız gibi sevinebilirdi ama Çolpan ve Ayça bu kez atacağım en lezzetli yeme bile düşmeyeceklerdi, emindim.

Benim daha güçlü sebeplere ihtiyacım vardı.

O hayatıma kara gölge gibi çöken, öğrenim hayatımın da üzerini o gölgeyle örten avukat bozuntusu kadından bir an önce kurtulmam gerekiyordu. Artık toparlanmam, içinde bulunduğum duruma adapte olup oyunu kurallarına göre oynamam gerekti. Başka seçim şansım yoktu. Hayır, vardı. Gurur bana seçim hakkını ilk kez sunmuştu ve ben seçebi-

leceğim özgürlüğü bir kenara itip bileklerimin içlerini birbirlerine yaslayarak beni tutuklaması için ellerimi ona uzatmıştım.

Islak saçlarımı ceketin yakalarından dışarı doğru serdikten sonra odanın içinde kanı damarlarında kurumuş bir ruh, geçmişten kopamayan bir hayalet gibi ilerlemeye başladım. İçerisi neredeyse boş olduğundan geniş duruyordu. Hemen karşı duvarda duvara yapıştırılmış bir ayna, mini bir bar dolabı vardı. Ağır adımlarla bana tişörtü çıkardığı dolaplara doğru ilerlediğimde dolaplardan birinin üzerinde asılı duran polaroid fotoğrafa baktım.

Fotoğraftaki genç kız, Gurur'un telefonunda fotoğrafını gördüğüm genç kızdı. *Eylül Çalıklı*, diye iç geçirdim. Abisine son derece benzeyen yüzünü inceledim. Hemen hemen benim yaşlarımda olmalıydı, belki benden biraz küçüktü ama kesinlikle yan yana dursak benden daha büyük gösterirdi. Maskülen bir havası vardı. Fotoğrafta kucağında kendisi kadar bir ayıcıkla kadraja gülümsüyordu. Farkında olmadan gülümseyerek fotoğraftaki genç kıza baktım. Abisinin başına gelenlerin sorumlusu bendim.

O karanlık sokağa çekilen ben değildim, o karanlık sokağa onu çeken bendim.

Göğsüme doldurduğum nefes kalbimi yaktığında, "Üzgünüm." diye fısıldadım fotoğraftaki genç kıza. "Böyle olmasını istememiştim. Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Bir çocuk gibi davranmaktan vazgeçtim."

Başımı önüme eğdim ve kapıya vuran bir çift elin sesi irkilmeme neden oldu. Ben daha ağzımı açmadan kapı dudaklarımdan önce davranarak açıldı. "Merhaba?" dedi ince ses, üzerinde kırmızı bir yağmurluk elinde de kapatılmış, sapından kavranmış kırmızı bir şemsiye vardı. Kırmızı yağmurluğun şapkasını indirdiği an açık renk saçlar omuzlarından dışarı salınarak döküldüler ve ela gözler gözlerime saplanıp kaldı. Bu fotoğraftaki kızın ta kendisiydi.

"Ayy!" Gözleri irileşti, bir elini yüzüne götürüp uzun, ince parmaklarını açıp parmaklarından bir yelpaze oluşturarak gözlerini yumdu. "Görmedim."

"Ha?"

Duraksadı, gözlerini aralayıp parmaklarının yarattığı boşluklardan bana baktı. Kalbimin atışları yavaş olsa da onu görmek nedensiz bir heyecanın içime yayılmasına neden olmuştu. "Sen şeysin, değil mi?"

"Neyim?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Abimin sevgilisi?"

Durup bana baktığında yüzümdeki şaşkınlığı görünce, "O beni sana göstermedi mi?" diye sordu. "Koynumda abi diye yılan beslemiş olma ihtimalim yüzde doksan dokuz nokta dokuz diyebilir miyiz?" Bana doğru bir adım attı. "Ben Eylül."

Tam karşımda duran kız, abisinin sahte sevgilisi olduğumu bilmediği gibi beni gerçekten abisinin sevgilisi sanıyordu. *Gerçek sevgilisi...* Gurur'un gerçekten sevgilisi olmak. Bu düşünce bana bin ışık yılı kadar uzak gelse de biraz önce onun dudakları dudaklarımdayken ve her şeyi başlatan benken bu düşüncenin varlığı ya da uzaklığı umurumda dahi değildi.

"Merhaba," dedim bozuntuya vermemek için. Abisinin bu kadar kısa sürede bir sevgilisi olmasını garipsememesi tuhafıma gitmişti. Sanırım Gurur, Eylül'ü bu duruma alıştırmıştı. Yani bu da demek oluyordu ki Gurur'un sık sık sevgilileri oluyordu. Belki hâlihazırda bir tane vardı bile ama ben bilmiyordum.

"Açıkçası ilk kez abimin bir sevgilisini kanlı canlı görmenin heyecanı var içimde. Pek alışık olduğum bir durum değil."

Kendi düşüncelerim bana ters düştüğü sırada bir an sadece donup kaldım. Gurur daha önce hiçbir ilişkisini Eylül'e göstererek yaşamamış mıydı? Bakışlarım Eylül'ün merakla beni izleyen ela gözlerinde takılıp kaldı. Gözleri biraz somon, biraz da hakiye kaçık bir elaydı, garip bir rengi vardı ama bakışları onun kimin kardeşi olduğunu ele veriyordu.

Sonuçta ben sahte bir ilişkiydim, Eylül'ün beni bilmesi gerekiyordu, o yüzden Gurur'un gösterdiği ilk kadın olma düşüncesi içimde herhangi bir fırtına yaratmadı. Hem zaten yaratması da gerekmiyordu.

"Saçların ıslak," dedi Eylül gözlerini kısarak, sonra birdenbire o gözler irice açıldı; ben daha onun düşüncelerine sızamadan gözlerini benden hızlıca kaçırdı: "Bu kadarına da şahit olmasaydım keşke ya."

"Anlamadım?"

"Saçların ıslak, üzerinde abimin kıyafetleri var ve ben ayı gibi kapıyı asılıp içeri girdim."

"Ya..." Kelimeyi tamamlayamadan yanaklarımdaki kan gölü baskısını hissedip güçlükle nefes aldım. "Yanlış anladın. Sadece yağmurun altında kaldığım için..."

"Açıklama yaptıkça ikimiz de daha çok utanmaya başlayacağız." Bana içten bir gülümsemeyle baktı. Eylül her ne kadar soğuk bir güzelliğe sahip olsa da -bunu özellikle fotoğraflarında denk geldiğim bakışlarına istinaden söylüyordum- bana karşı çok ılık ve cana yakındı. "Adını söylemedin."

"Zeliha," diye mırıldandım, bana bir anda namlu gibi doğrulttuğu siyah renge boyanmış uzun tırnaklarla süslü kemikli parmaklarına baktım. Yavaşça elini sıktım. Elleri buz gibiydi, ıslaktı ve tüm bunları bir kenara bırakırsak oldukça yumuşaktı.

"Memnun oldum, Zeliha," dedi, ışıltılı bakışları benden uzaklaşmadı. "Açıkçası seni öğrendiğimde ilk yaşadığım şey büyük bir şok oldu. Ama Yener bazı detaylar verdi ve sanırım abim gibi bir kerkenezi bile kendine âşık edebilecek kadınlar varmış, bunu anladım. Yalan söyleyemeyeceğim, başta senin varlığından pek hoşlanmadım. Açıkçası şu an seni karşımda görmek ön yargılarımı belli ölçüde kırdı. Çok duru, şirin ve güzelsin. Ben daha abartılı, aşırı seksi, çok gıcık birini bekliyordum."

Yani abisinin hoşlandığı tipler abartılı, seksi tipler miydi? Bakışlarım Eylül'de kaldı. Bir şey söylememem onun durumu daha da yanlış değerlendirmesine neden olmuş olacak ki, "Sana seksi değilsin demedim!" diye söze girdi. "Abimi bilirsin." Bilmem. "Sadece zevkleri bazen anlaşılamayacak kadar değişken olabiliyor."

"Takıldığı kadınlar benden daha farklıydı?"

"Ciddi ilişkiler değildi, belki de sadece takılmak için seksi kadınları tercih ediyordur." Gülümsedi. "Tanrım, bir de sana bak! Çok güzelsin. Şu gözlere ve burna bak! Kesinlikle oyumu senden yana kullanırdım." Gözlerini üzerimde dolaştırdı. "Keşke benden bir şeyler giyseydin." dedi. "Bu hâlde şehre inmezsin umarım."

"Şey, sadece eve gideceğim?"

"Peki... Hemen mi?"

"Sanırım?"

"Üzerimi değiştirip cam bahçeye ineceğim. Gitmeden biraz orada oturmaya ne dersin?"

"Cam bahçe mi?"

Bana garip garip baktı. "Abim seni hiç cam bahçeye indirmedi mi?"

"Hayır?"

"Tüm dağ bir uçurumun kenarındaymışsın gibi ayaklarının altında kalıyor, müthiş bir manzarası var. Orayı mutlaka görmelisin." Sırtını

dönüp çıkışa yürürken bana gülümsedi, yenemediğim şaşkınlıktan dolayı sadece ona baktım ve çok geçmeden Eylül odadan çıkarak beni yalnızlığın kollarında tek başıma bıraktı.

Islak saçlarımı parmaklarımla tarayarak odadan çıkıp karanlığın bastırdığı koridorda ilerlemeye başladım. İleride revir, küçük bir yedek yemekhane, mutfak ve birkaç oda vardı. Odaların kapılarının kapalı olduğunu görmüştüm ve kenarlarında isim yazan camekanlar yoktu. Muhtemelen bu odalar askerlerin kaldığı koğuşlardandı. Paçaları yerde sürüklenen eşofmanımla köşeyi döndüğüm an gözlerim ilk köşedeki kapısı açık duran odanın içine kaydı. Uzun, dar ve muhtemelen ağaçtan yapılmış bir toplantı masasının ucunda oturan Gurur'u gördüm. Yüzü sadece profilinden ibaret gibi duruyordu. Parmaklarının ucunda duran çakmağın taşına basıp alevin yukarı süzülmesine neden oluyor, ateş her söndüğünde Gurur tekrar taşa basarak alevin yeniden can bulmasını sağlıyordu.

"Resmen kabul etmedi, öyle mi?" Bu şaşkınlığın hüküm sürdüğü ses Devran'a aitti. Onu görememiştim çünkü masanın diğer tarafında oturuyor olmalıydı ve o taraf görüş alanımda değildi.

Gurur, çakmağın taşını bir kez daha aşağı doğru asıldı ve alev bir defa daha harlanarak yukarı doğru başını kaldırdı. "Evet," dedi, sesinde duygular yoktu. Dudaklarımı birbirine bastırdım, kan rengi dudaklarının izi hâlâ dudaklarımdaymış gibi hissettim. İçime ok gibi giren bu his, sanki içime batması yetmezmiş gibi bir yabancının ucunu tutup çevirmesiyle içimi deşmişti. "Açıkçası ona bunu teklif ettiğimde, arkasını bakmadan kaçmasını beklemiştim. En başından beri istediğinin bu olduğunu düşünüyordum."

Bir adım geri çekilerek koridorun puslu karanlığına gizlendim. Birilerinin konuşmalarına kulak misafiri olmak gibi huylarım yoktu ama söz konusu bensem, bunu duymak istemem gayet normaldi. Tırnaklarımı avuç içlerime hilâl desenler bırakacak şekilde derime gömüp gözlerimi zemine indirdim. Zemin yeni paspaslanmış gibiydi; tıpkı koyu renk bir ayna gibi parlıyor ve yüzümün yansımasını giyinmiş bana bakıyordu.

"Açıkçası ben de kaçmasını beklerdim, çok şaşırttı beni. O kadar çok korkmuş gibi görünüyordu ki, dürüst olmak gerekirse ben bizi enseletecek olan kişinin o olacağını düşünüyordum." Devran'ın kelimelerinde duygular yoktu, morali bozukmuş gibi hissiz bir tınıyla söylemişti tüm bunları. "Bunu yapsaydı da ona kızamazdık bence, Zincir," dedi Zincir'i

vurguluyormuş gibi. "Kız bizim gibi bir şeyleri görmeye alışkın değil. Hayatında kanı bile kurban kesilirken görmüş, muhtemelen o esnada da bayılmıştır."

Gurur, bir süre cevap vermedi.

Beni bu kadar güçsüz görmeleri her ne kadar gururumu incitse de haklı oldukları gerçeğini yok saymam mümkün değildi. Devran, kurduğu her cümlenin sonuna koyduğu noktada bana haklılığını bir defa daha ispatlamış oluyordu.

"Gitmesi gerekirdi," dedi Gurur, düşünceli sesi kafamı kaldırıp karanlık yansımamdan çektiğim gözlerimi ona çevirmeme neden oldu. Çakmağın taşına bastırıp durmaktan parmağındaki deri içeri göçmüş olmalıydı. Bir defa daha çakmak taşına bastırdı ve alev yukarı doğru bir dalga gibi kabarırken, "Aptal olduğunu fark etmiştim ama bu kadar aptal olacağı aklımın ucundan dahi geçmezdi," diye mırıldandı.

Yutkundum. Hakareti boğazımdan aşağı geçerken kalbimi acıtmadı, ruhumda da izler bırakmadı çünkü bu hakaret onun dudaklarından aslında bir minnete dayanarak dökülmüş gibiydi. Bana minnet duyma ihtimali var demiyordum, sadece böyle bir histi.

"Peki ne yapacaksınız?"

"Ben neyse de kızı o akbaba Cenan'dan korumam gerek," dedi Gurur. Onun benim için kendini ortaya atışına daha fazla şahit olmak istemeden yavaşça içeri girdim. İkisinin de gözleri hızla bana çevrildi. Devran her zamanki gibi duygularından arınmış gözlerle bana bakıyorken Gurur'un bakışları daha temkinliydi. Ne hissettiğimi görmek istiyormuş gibi büyük bir dikkatle bana bakıyordu.

Saçımı kulağımın arkasına iterken, "Eylül geldi," dedim ve Gurur'un yüzündeki renk aniden çekildi. "Beni seni odanda gördü."

"Ee?"

"Konuştuk, iyi biri." Durup ona baktım. "Beni söylemişsin." Tüm bunları duygularım saklandığı yerde hiç olmamışlar gibi rahatça söylemem kafasını karıştırmış gibi dursa da şu an düşüncelerinin rotası Eylül'e dönmüştü, biliyordum.

"Evet, Eylül inanırsa herkes inanır." Çakmağı ağaçtan yapılma masanın üzerine bırakıp derin bir nefes aldı. "Sana bir şeyler sordu mu?"

"Hayır."

"Bu iyi," dedi, rahatlamış gibi görünüyordu.

"Ama beni cam bahçeye davet etti."

"Hassiktir, bu kötü," diyerek ayağa kalkınca bir adım geri çekilip ona irileşmiş kahverengi gözlerimle baktım. "Bir ton soru soracak."

"Uydururum bir şeyler," dedim soğukkanlılıkla. Cevabım Gurur'un şaşkına dönmesine neden olurken sakin gözlerim yere devrildi. Hissettiklerim bir düğüm gibiydi. Bu düğümü ben bile çözemiyorken, Gurur'dan çözmesini beklemek saçmalık olurdu.

Yine de anlaşılmaya ihtiyacım vardı. Birinin elini omzuma koymasına, omzuma gücünü avucunun içinden akıtıyormuş gibi yavaşça sıkarak beni teselli etmesine... Ama artık her şeyin farkındaydım. Bu işte yalnız değildim ve tek düşünmem gereken kendim değildim. Kabul edeyim ya da etmeyeyim, Gurur beni düşünüyordu. Bir çocukken, babamın serçe parmağı tüm parmaklarımı sarabileceğim kadar büyüktü; güvenle attığım o adımları özlüyordum. Şimdi ayaklarım bedenimi taşıyabilecek kadar güçlüydü ama bir sonraki adımı atacak kadar güvenim yoktu.

Gurur'un şaşkınlığın mürekkep gibi bulaşarak genişlediği gözlerinin bende olduğunu biliyordum. Muhtemelen bugün bende gördüğü hiçbir davranışı, görmeyi ne hayal etmiş ne de ummuştu. Bir bataklığın içinde yüzmeyi öğrenmiştim. Bu bataklık beni gitgide daha da derine çekiyor, attığım her kulaçta kıyıya biraz daha yaklaşıyor ama aslında her kulacın sonunda biraz daha dibe gömülüyordum. Yine de ilerliyormuşum gibi hissetmek, boğuluyor olmaya değerdi.

"Eylül öylece kandırabileceğin biri değil, Dağ Gelinciği," dedi Gurur, bana koyduğu isme kafamı kaldırıp gözlerime süzülmüş dalgın ifadelerle karşılık verdiğimde, bakışları gözlerimden koparak kapıya kaydı. "Benimle gel."

"Çok vaktim yok," diye fısıldadım ama bu aslında onunla gideceğim anlamına geliyordu. Cam bahçe dedikleri yere gidecek, ilk kez gerçek bir yalancı gibi oyunumu sergileyecektim.

"Uzun sürmemesini sağlarım." Yanımdan geçip giderken dudaklarının döktüğü kelimeler bunlardı. Gurur odadan çıktığı an Devran'a baktım; yüzünde mezar kadar ıssız bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Devran'ın bana acıdığını düşünmüştüm ama aslında biliyordum, bu düşünceden fazlasıydı; Devran bana acıyordu.

Tam sırtımı dönüp odadan çıkacakken, Devran, "Zeliha," dedi ve adımı duymamla sesi adımlarımın önünü bıçaklarla kesmiş oldu. Omzumun üzerinden Devran'a baktım. Elleri bir yumruk şeklinde masanın

üzerinde duruyordu, bakışlarını da masaya indirmişti ama ona baktığım an o da kafasını kaldırıp bana baktı. "Sağ ol."

"Ne için?"

"Düşündüğümden daha sağlam çıktığın için," diye mırıldandı, sesi zihnimde ilerleyip düşüncelerimin arasına yerleşti. Devran, bana belli belirsiz bir gülümsemeyle baktıktan sonra gözlerini yeniden masaya indirdi. "Biricik konusunda ağzın sıkı olduğu için de sağ ol."

Gözlerimi anlayışla kısıp, "Önemi yok," dedim. Odadan çıkarak çoktan koridorun diğer sapağına girmiş Gurur'a yetişmek için adımlarımı hızlandırdım ama paçalarım yere sürüklendiği için sağlam adımlar atması zordu. Bir ara tökezleyecek gibi olduğumda Gurur durdu, omzunun üzerinden arkaya doğru baktı. Duvara tutunduğumu görünce saçlarından bir tık daha koyu renk olan biçimli kaşları çatıldı.

"Un çuvalı gibi duvarlara çarpa çarpa mı yürüyorsun sen?"

Çatık kaşlarla, "Farkında mısın sen iki metresin, Allah seni yaratırken bütün, beni çeyreğin olarak yaratmış. Bu koca eşofmanın içinde etrafa çarpmam normal değil mi ya?" diye sordum. Sanki yarım saat önce tüm yaşananlar hiç yaşanmamış gibi normale dönmemiz, göğsümdeki huzursuzluğu biraz olsun kırmayı başarmıştı. Gurur derin bir nefes alarak bana doğru dönünce bir an kasıldım, karanlık koridorda onun gölgesi üzerime devrilmişti ve arkasında kalan cam duvardan sızan gri ışık sırtına vurduğu için yüzü birdenbire gölgelerden ibaret olmuştu.

"Akılsız," dedi birden, sesi bir bedenden ayrılan ruh gibi dudaklarından ayrılıp, bedenimi çemberi altına aldığında durup ona baktım. Bana iyice yaklaşıp, yüzüme doğru eğilerek nabzımın damarlarımı yarmasına neden oldu. Dudakları dudaklarıma çok yakın bir mesafede duruyorken. "Çekip beni öpmeyi biliyorsun ama eğilip paça katlamak nedir bilmiyor musun?" Sesinin rüzgârı yüzümü yakmış, ben daha söylediğinin şokunu atlatamamışken Gurur önümde dizlerinin üzerine çökerek bana oldukça uzun gelen eşofmanının paçalarını katlamaya başlamıştı.

Hissettiğim şok duygusuyla kafamı aşağı eğip ona bakakaldım. İki paçayı da özenli bir şekilde katladıktan sonra kafasını kaldırıp bana baktı. "Şimdi un çuvalı gibi etrafa çarpmazsın," diye fısıldadı. "Akılsız."

Ona dikkatli gözlerle baktığımda, gözlerine çökmüş sakinlikle karşı karşıya kalma fırsatım oldu. Uzun, kıvrımlı ve saçları ile gözlerinin aksine koyu renk olan kirpiklerini gözlerinin üzerine indirip bakışlarını benden gizleyerek çöktüğü yerden yavaşça doğrularak kalktı. Sırtını

bana dönüp önümde yürümeye başladığında gözleriyle yeniden karşılaşamamak bana tuhaf bir his aşılamıştı.

"Eylül, romantik hikâyelerden hoşlanmaz," dedi. "Soğuktur, insanlarla arasında hep mesafe vardır, buna aldırış etme."

"Ne?" Aklım karışmış hâlde sırtını izlerken yürümeye devam ediyordum. "İyi de bana hiç öyle davranmadı."

Onu göremesem de kaşlarını kaldırdığını hissettim. "Nasıl davrandı?"

"Cana yakın ve samimiydi, hatta heyecanlı görünüyordu," dedim ikilemde kalmış gibi.

"O zaman sende farklı bir şeyler görmüş olmalı."

"Ne?"

"Hiç," dedi sadece. Cam duvarın önünden geçerek tamamen koyu renge bürünmüş bir başka koridora girdik ve dar koridorda yan yana yürümeye başladık. İleride bir asansör kapısı vardı, kat sayılarının yazması gereken kutucuğun içinde bir aslan sembolü vardı. Asansörün önüne geldiğimiz anda Gurur parmağını otomatik sensöre bastırdı ve aslan sembolünün içinden kızıl ışıklar yayıldı. Asansör otomatik bir sesle iki yana doğru açılınca önce aslan sembolüne, sonra dört yanı aynalarla kaplı asansörün içine baktım. Gurur asansöre bindi, ben de arkasından bindim ve tekrar düğmeye basıp kat sayısını girmeden gözlerini ileriye dikti. Asansörün ikiye ayrılan kapısı birbirine kavuştu; asansör sarsılınca sırtımı aynaya yaslayıp bakışlarımı profiline çevirdim.

"Aslan sembolü neden?" diye sordum içime sinen o duyguyu kovma içgüdüsüyle.

Sorum onu şaşırtmamış gibi tok bir sesle, "Dağların aslanı komando," dedi sadece.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım.

Omuzlarımız aynı hizada değildi, bu yüzden benim omzum onun dirseğine değiyordu. Temasımız kalbimin atışlarının ağırlaşmasına neden olmuştu. Sanki ortamdaki hava, hissettiğim basınçtan dolayı birden çekilivermiş gibiydi. Asansörün durmasıyla kapı tekrar açıldı ve bir alt katta olduğumuzu fark ettim. Oysa bu tesisin tek kat olduğunu düşünmüştüm.

Bizi ilk karşılayan geniş, kademsiz renklerle melankolik bir görünüm kazanmış olan kısa koridor oldu. Koridorun sonunda cam duvarlar ve ortasında cam bir kapı vardı. Ağır adımlarla koridoru aşıp cam kapıdan geçtik. Birdenbire kendimi dört yanı ve tavanı da dahil olmak üzere tamamen camdan oluşan bir botanik bahçede buldum.

Bahçede yüzlerce çeşit bitki vardı, Isparta gülleri ise camdan duvarları sarmaşıklar gibi sarmıştı. Gül sarmaşıklarının arasındaki led ışıklar yanmıyordu ama ortam biraz daha kararırsa kullanacakları kesindi. Ortada, bahçenin kalbindeki boşlukta koca bir kartal amblemi dikkatimi çekmişti. Bir yuvarlağın içine alınmış kartalın keskin bakışları sanki yüzümdeydi. Gözlerimi botanik bahçenin diğer ucuna çevirdiğimde, beyaz demirden sandalyeler ve masanın olduğu oturma alanını gördüm. Burası askeri bir tesise ait değil gibi güzel ve ferah görünüyordu.

Aslında genel olarak bu askeri tesisi bir uzay üssüne benzetiyordum.

Gözlerim cam duvarlara kaydı, gerçekten de Eylül'ün dediği gibi uçurumun kenarındaydık sanki. Engebeli dağlar, ağaçlar, kurak kalmış kısımlar ve yüksekten düşüyormuşuz hissi yaratan görüntülerin tamamı ayaklarımın altında gibiydi. Gurur şaşkınlığımı yenmem için bana zaman tanımıştı. Adımlarının botanik bahçeye düştüğü ânı, hâlâ var olan bir şaşkınlık dalgasıyla izledim. Kafamı kaldırıp tavana bakınca, iri iri düşen yağmur damlaları her an yüzüme düşecekmiş gibi gözlerimi sıkıca yumdum. Gözlerimi tekrar açtığımda yüzüm kuruydu. Yağmur sanki içeriye yağıyordu ama asla ıslanmıyorduk.

"Kanun kaçakçısı, şaşkınlığın bittiyse bu taraftan," dedi Gurur, alay sesine bir yılanın kaygan derisi gibi dolanmıştı yeniden. Ona doğru yürürken etrafı incelemeye devam ediyordum. Burası gerçekten cennet gibiydi.

"Burası da ne böyle?"

Gurur, beyaz sandalyelerden birine oturup uzun bacağının birini diğerinin üzerine atarak gözlerini camdan dışarıya, manzaraya çevirdi. Sandalyeye sığmış olmasına şaşırarak ben de karşısındaki sandalyeye oturup son derece ferah görünen manzaraya çevirdim gözlerimi.

Aramızda hâlâ konuşulmamış şeyler vardı; belki hiç konuşulmayacak, belki her fırsatta o konuya girilecek ama konuşma yarım kalacaktı. Onu öpmüş olmam çok normalmiş, hep yaptığımız bir şeymiş gibi sessizce oturmuş manzarayı izliyorduk. Oysa ateşinin bizi arzuladığını bildiğim cehennem, hemen dışarıdaydı ve bizi yutacağı günü bekliyordu.

"Sevdin mi?" diye sordu, sesi yorgun geliyordu.

"Çok güzel yer. Huzurlu."

"Bu aralar tam da ihtiyacın olan şey, değil mi Zerda?"

Bana bu isimle seslenmesi beni duraksattı.

"Huzur mu?" Başımı salladım. "Evet. Senin olmuyor mu?"

"Huzura ihtiyacım mı?"

"Evet," dedim meraklı gözlerimi ona çevirip, buz sıcağı rengindeki gözlerine bakarak. "Huzura."

"Sen varsın," dedi bir anda. Sanki bu iki kelimeden oluşan cümle bir bıçaktı ve ellerinde tuttuğu o bıçağı hiç düşünmeden kalbime batırmıştı.

Beni bunun tam aksine inandırması, buna inandırmasından daha kolay olurdu. Bakışlarım onda saplı kaldığında, yüzümü geceye çevirmişim ve tüm bu aydınlığa rağmen yıldızlar tenimde sönmeye başlamış gibi hissettim.

Gözlerinde belirsiz bir duyguyla, "Benim değil," diye açıkladı. "Mert'in düşüncesi buydu."

Bir rüzgâr seli göğsüme akın ederken susup gözlerini dinlemeye karar verdim. Buz sıcağı gözleri başta her şeyden uzaktı; anlamlardan, benden, içinde bulunduğumuz durumdan... Daha sonra hissettikleri, bir dalganın okyanusta yükseldiği gibi yükselip gözlerinde belirerek açığa çıktı. Bakışlarının rüzgârından ellerimi bedenime sararak korunmak istedim.

"Zerda ve Mert hâlâ burada mı?" diye sorduğumda dirseğimi masaya yaslamış, yüzümü avucumun içine yerleştirmiştim. Düşünceli gözlerimde her ne gördüyse başta sessiz kalmasına neden olan bu şey, daha sonra onu konuşturan şeye dönüşmüştü.

"Hiç gitmiyorlar. Gittiklerini mi düşünüyorsun?"

İfadesiz tuttuğu sesinin aksine gözleri ilk kez kelimeleri kirpiklerine bulaştırıyordu. Kafamın içinde sakladığım ne varsa gözlerimin kıyısına vurmuş, kirpiklerimden onun önüne dökülmüştü sanki. Belki de bu an birbirimizi tanıdığımız o kısa süre içerisinde ilk kez çıplak kaldığımız anlardan biriydi.

Bir bombanın ucundaki fitili ateşe veren yine onun kelimeleri oldu.

"Tam şu an bana öyle bir bak ki, yalan bile olsa senin beni sevdiğine inanayım. Beni, beni sevdiğine inandır."

Derin bir nefes aldıktan hemen sonra, "Neden bunu yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Çünkü senin beni sevdiğine inanırsam, herkes senin beni sevdiğine inanır." Kirpik diplerinde söylenmedik sözler vardı, biliyordum ama ona bunları soracak değildim. Hoş, sormuş olsam bile Gurur Mert Çalıklı bana o cümleleri vermezdi.

Derin bir iç çektim, gözlerini yavaşça kırptı ve geri açtı. İki elimi de masanın üzerine koyup kollarımı masaya doğru uzattığımda gövdem

masaya yaslandı. Gurur ne yapmaya çalıştığını anlamak için tüm dikkatini bana vermişti ama güzel yüzünde var olan sakinlik, bunun tersini söylüyordu. Yine de dikkatinin bende olduğunu biliyordum. Ve o da benim bunu bildiğimi biliyordu.

Ojeli parmaklarımı yavaşça oynattığım an Gurur'un yüzüme dokunan bakışları ellerime kaydı. Hisler, damarlarımda hızla ilerliyor ve kalbim sanki tüm o hislerin kölesiymiş gibi onlar uğruna çarpıyordu.

"Bana ellerini uzatmayacak mısın?" diye sordum kısık, ellerine muhtaçmışım gibi hissettiren kırgın bir sesle. Gurur başta ne yaptığımı anlamlandıramıyormuş gibi tek kaşını kaldırıp bana kuşku dolu bir bakış atsa da sonunda gözleri yine ellerime kaydı. "Sana çok ihtiyacım olduğunu, sen olmazsan güvende olmayacağımı biliyorsun ve bana ellerini uzatmıyor musun?" Kısık sesimden dökülen cümleler bir gerçeğin akan kanı gibi zamana yayılmaya başladığında, Gurur'un buz sıcağı gözlerinde ilerleyen akrep ve yelkovan, birbirine her dokunuşunda küle dönüyordu.

Ellerini birdenbire masanın üzerine koyup ellerimin üzerlerini büyük parmakları ve sıcak avucuyla kapatınca göz bebeklerimin gözlerimin içinde bir nokta kadar küçüldüğünü hissettim. Sanki doğrudan güneşe bakıyordum ve ışık, göz bebeklerimin siyah kuyusunu daraltarak yok ediyordu.

"Ne zaman ellerimi istesen, ellerim burada, senin ellerinin üzerinde olacak, Zerda," dedi Gurur tam gözlerimin dibine bakarak. Nefesim boğazımın derinliklerinden su gibi akıp göğsüme dolduğunda başta tutarsız bir gülümseme dudaklarımdaki yerini aldı, ardından karmaşayla yavaşça yutkundum. "Gölgem üzerine düştüğünde, güneş bile seni saklandığın yerde bulamayacak."

"Gölgene ihtiyacım var," dedim doğrudan gözlerinin içine bakarken. "Ve ellerine."

"Sana ihtiyacım var," dedi masaya doğru eğilip, yüzlerimizi birbirine yakın hâle getirerek. "Ve bu ihtiyaç hiç dinmeyecek."

"Hadi be!" dedi biri. "Şakasınız şu an!"

Gurur ile aynı anda birbirimize yavaşça gülümseyerek ellerimizi birbirinden ayırmadan sesin geldiği yöne baktık. Eylül, üzerinde beyaz bir eşofman takımı, elinde beyaz bir kahve kupasıyla ağzı beş karış açık kalmış bize bakıyordu. Bizim amacımız zaten başından beri buydu. Kalbimi yakan tüm o cümlelerin, bakışların, bana hissettirdiklerinin ve muhtemelen ona anlık da olsa hissettirdiklerimin tek sebebi buydu. Eylül.

"Ben sana demedim mi çita?" diyerek arkasından giren Yener, kırmızı elmasından büyük bir ısırık kopardı. "Abin ve yengem sevişiyorlar."

"Zevzek," diye söylendi Gurur, ellerim hâlâ onun ellerinin altındayken ve tüm söyledikleri birer gerçekmiş gibi damarlarımda turluyorken.

"Efendim erkeğim, bana mı seslendin?" diye sordu Yener sırıtırken ağzındaki tüm elma parçacıklarını bize sergileyerek. Yüzümü buruşturarak bakışlarımı Gurur'a çevirdim.

"Kardeşimin yanında sevişmeli sokuşmalı konuşma, seni kendi ellerinle döverim."

"Kendi ellerimle mi? Nasıl yani?"

"Bildiğin, kolunu tutup tutup kendine vurdururum," dedi Gurur düz bir sesle.

"Bak bu çok acayip bir dayak atma şekli ama eğer dayak yiyecek kişi ben olmasam kesinlikle çok orijinal bulduğum için seni tebrik ederdim." Yener, elmasından bir ısırık daha alıp Eylül'e baktı. "Aa kafandaki sana bir milyoncudan aldığım toka değil mi?"

Eylül atkuyruğunu düzeltip, "Ha? Evet o," dedi ve birden çok normal gibi görünen ama anormal bir sohbete başladılar.

"Sizin bölümde bir kız vardı, kızıl saçlı, adı neydi onun ya?"

"Eslem mi?"

"Eslem mi?" diye sorusuna soruyla karşılık verdi Yener, birbirlerine doğru dönüp kollarını göğüslerinin üzerinde bağlamışlardı. Ara sıra Yener elmasını havaya kaldırıp ısırıyor, kollarını tekrar bağlıyordu.

"İlayda da olabilir," dedi Eylül.

"İlayda da olur tabii, neden olmasın?"

"Hangisi?"

"İkisi de?"

"Birini sormadın mı?"

"Yok, ben kızıl saçlı olanı sordum."

"İkisi de kızıl saçlı Yener abi."

"Tamam, ikisi de olur."

"Lan ne biçim konuşuyorsun kardeşimle?" diye homurdandı Gurur.

"Sana ne lan, o benim de kardeşim," dedi Yener ve istifini bozmadan Eylül'e döndü. "En at hangisi? Mesela diyelim at yarışı var, Eslem ve İlayda da at, hangisini oynarsam birinci gelir?"

"Ha?"

"Kızım şimdi at işte diyelim bunlar, hani seni üç sene önce gizlice götürdüğüm yarışlar var ya, oradaki atlar gibi. Oynadık şimdi. Bir isim sordum sana. Sen hangisini söylerdin birinci gelecek düşüncesiyle?"

"Abi onlar benim arkadaşlarım."

"Tamam, arkadaşların ama şimdilik atlarmış gibi düşünelim, Eylül?"

"Abi neden arkadaşlarımı at olarak düşünüyoruz?"

"Bir saniye," dedi Gurur ellerini çekip kalkarken. Birden Yener'i tişörtünün yakasından tutup arkaya doğru çekince, Yener'in yakası boğazına yılan gibi sarıldı ve Yener ağzındaki elmaları dışarı tükürürken boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Sen ne dedin?" diye sordu Gurur, Yener'i çekerken.

"Ni dimişim?"

"Düzgün konuş."

"Bığazımı sıkıyoğusun."

Gurur, gözlerini kısıp Yener'i bıraktı. "Nereye götürdün kardeşimi?"

"Nereye götürmüşüm kardeşini? Götürmedim ben bir yere kardeşini."

"Sahtekârlık yapma, duydum, at yarışı dedin."

"Altılı ganyan oynattı bana," dedi Eylül birden. Yener'in gözleri iri iri açılırken birden Eylül'e doğru döndü.

"Öyle mi olduk şimdi, Eylül?"

"Abime yalan söyleyemem..."

"İyi o zaman, Furkan'ı da anlat abine o zaman."

Gurur, "Ne?" diye sorunca Eylül iri gözlerle Yener'e baktı.

"Atın ismi Furkan'dı abi!"

"Gurur, bence bu kız senin değil, benim kardeşim," dedi Yener şüpheyle Eylül'e bakarken.

Bir süre Gurur ile Yener'in çekişmesini izledik, sonunda ortalık durulduğunda, Eylül biraz önce Gurur'un oturduğu sandalyede, tam karşımda oturuyordu. Bana sorular sormasını bekledim, ilişkimizin nasıl başladığı, önce kimin açıldığı, nasıl tanıştığımız hakkında... Ama Eylül biraz önceki manzarayı gördüğünde almak istediği her cevaba sahip olmuş gibi rahatça karşımda otururken soru sormuyordu.

"Sen de Süleyman Demirel'de okuyormuşsun," dedi Eylül, bakışlarımı ona çevirdiğimde sanki yüzüm ona değil de aydınlığa çevrilmişti. Çok güzel bir kızdı.

"Evet," dedim onayımı belirtmek için başımı aşağı yukarı sallarken. Eylül'ün bakışları damarlarımda ilerleyen kan gibi yüzümde ilerledi, bir süre tepkisiz kaldı ama sonra başını sallayarak konuşmaya başladı.

"Süleyman Demirel epey büyük, seni görmemem normal sanırım. Bölümün nedir?"

"Hukuk okuyorum," dedim ve inandırıcı olmak için omzumun üzerinden Gurur'a baktım. "Kıza ismimi bile söylememişsin, bu gözümden kaçmadı."

Eylül sırıttı. "Oku canına onun."

"Öyle mi olduk şimdi, Eylül Hanım?" diye sordu Gurur. "Ayrıca şu Furkan işini de araştırmayacağımı sanma."

Eylül, gözlerini kaçırıp tekrar bana baktı. "Seni sorularımla sıkmak istemiyorum ama tanımak da istiyorum," dedi, Gurur'un şaşkın bakışlarını profilimde hissedebildim ama doğrudan Eylül'e baktığımdan o bakışlara karşılık veremedim. Sanki Gurur bile kardeşinin bu denli cana yakın olmasını anlamlandıramıyordu. Ben fotoğraflarında bile soğuk, buzu anımsatan bir kız görmüştüm ama karşımdaki kız, buzdan güzelliğine rağmen sıcak bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"İstersen hafta sonu buluşabiliriz," dedim cesaretimi toplayarak. Her ne kadar cesaretimi toplamak zor olsa da bu cümleyi kurduğumda kendimden son derece emin bir imaj çizdiğimi biliyordum. Gurur'un bana bunun pek de iyi bir fikir olmadığını düşünür gibi baktığına emindim ama bu fikir Eylül'ün gözlerini parlatmıştı.

"Alışveriş yaparız," dedi Eylül, sonra Gurur'a baktı. "Abimin kartıyla."

"Yok ya?" Gurur, alayla güldü. "Sana kartımı vereceğime kumarda masaya arabamın anahtarlarını koyarım."

"Görüyor musun? Bana her zaman üvey kardeş muamelesi yapıyor," diye homurdandı Eylül. "Artık seni şikâyet edebileceğim biri var, yandığını söylemek isterim, Gurur Mert Çalıklı."

Gurur, alayla soludu. "Ne? Haftalığın sana yetiyor ve daha fazlasına gerek yok mu? Olur, uyar bana."

"Abi bilmiyor musun seni ne çok sevdiğimi ve de sana şaka yaptığımı..." Oturduğu yerden kollarını açtı. "Seni Cesur'dan beş kat daha çok seviyorum..."

"Cesur'u tırtıklarken aynısını ona da diyor musun?.." Gurur sırıtarak sormuştu bu soruyu.

"Üzerime iyilik sağlık, bir de iftiraya maruz kaldım şu an?" Eylül, sahteden küsmüş gibi yaparak bana doğru döndü. "Ne tarafta oturuyorsun?"

"Bağlar," dedim. "Sen hep burada mı kalıyorsun?"

"Hayır, Modernevler'deyim, Cesur ile orada kalıyoruz. Cesur'u biliyorsundur muhtemelen."

"Diğer kardeş," dedim başımı sallayarak.

"Evet, ortancamız." Masanın üzerine bıraktığı kahve kupasını önüne çekerek bir yudum aldı. "Ama burada kaldığım da oluyor, burada da odam var. Muşta kalmama izin veriyor."

Eylül ile muhabbetim saçlarım kuruyuncaya dek sürmüştü. Beklediğimden daha ılımlı tepkileri olduğunu görmek başta bana şaşkınlık aşılasa da sonradan alışmıştım. Bana karşı düşmanca değil arkadaşça yaklaşması işimi kolaylaştırırdı çünkü bir de abisinin sevilmeyen sevgilisi olarak onun saldırılarıyla uğraşmaya pek mecalim olduğu söylenemezdi.

Tesisten çıktığımızda karanlık neredeyse çökmüş, yağmur dinmiş ve rüzgâr sadece dağların anlayabileceği dilde bir ağıt yakmaya başlamıştı. Gurur'un büyük cipinin önüne kadar sessizce yürüdük, ikimiz de konuşmamıştık ama bu yadırgayacağım bir şey değildi. Arabasının kapısını açıp ön yolcu koltuğuna binerek kapıyı kapattığımda, Gurur beklenmedik bir şekilde kendi tarafına değil, benim tarafıma dolandı ve kapıyı açtı. Kapının açılmasıyla kesilen rüzgârın darbeleri bir defa daha içeri akarak bedenimi sardı. Kafamı kaldırıp Gurur'a anlaşılması güç bir bakış attım.

"Eylül'e karşı anlayışlı olduğun için sağ ol," dedi. "Normalde çok soğuk bir kız çocuğudur, insanlarla iletişimi kopuktur. Arkadaşlarım dışında kimseyle böyle samimi konuştuğunu görmemiştim."

"Açıkçası bu durum beni de şaşırttı," dedim kafamı kaldırmış Gurur'a bakarken. "Fotoğraflarından bile soğuk biri olduğu anlaşılıyordu."

Başta fotoğraflarını nereden gördüğümü sorgulayacak gibi olsa da sonunda bundan vazgeçip başını salladı. "Onun seni bilmesi daha iyi," dedi. "Çevremizde ne kadar insan bizi bilirse, o kadar gerçekçi görünür."

Biz diye bir şey yoktu. O da biliyordu. Cümlelerin içine yan yana yerleşen iki insanken, aslında birbirini hiç tanımayan iki yabancıydık biz. Biz değildik, ikimizdik.

"Onu buna kolay inandırmışsın."

"Onu buna inandırmak hiç kolay değildi," dedi, ona kaşlarını çatarak baktığımda sadece omuz silkip kapıyı kapatarak aracın önünden do-

lıştı. Direksiyonun başına geçtiğinde yine sessizlik kendini göstermişti. Karanlık aracın içinde öylece boşluğu izlediğim sırada yüzümde hangi duygunun izleri var olmuştu bilmiyordum; tek hissettiğim kalbimi bile içine alıp bana göğsümün altındaki ritim canavarının yerini sorgulatan bir boşluktu.

Cip hiç zorlanmadan dağlık alandan çıkarak dağın dar, engebeli yolunda ilerlemeye başladığında, Gurur direksiyonun hemen yanındaki Bluetooth araç kitine uzandı. Telefonundan seçtiği şarkı aracın içine yayılıp yavaşça rengini vermeye başladığında, kendi tarafımdaki camı yavaşça aşağı indirdim ve rüzgâr sağ kulağımı uğuldatarak esmeye, kuruyan saçlarımı uçurmaya başladı. Canozan'dan *Öyle Kolay Âşık Olmam* isimli parçanın melodisini duyar duymaz o saniye şarkıyı tanımıştım.

Akrep ve yelkovan, ikimizi içinde tutan ânın damarlarından taşarak cildine akan kanı silen yabancı eller gibi, devamlı olarak zamanın yaralarını iyileştirmeye çalışıyordu. Çıkmaz bir yola girdiğimizde, Gurur geri geri gidip direksiyonu ustaca kırdı ve sert bir u dönüşüyle birlikte farklı bir yola girdik. Şarkının sözleri zihnime serilirken bakışlarım yavaşça Gurur'un profiline kaydı. Belli aralıklarla kan rengi dudaklarını yalayarak ıslatıyor, gözlerini yoldan çekmeden parmak uçlarını direksiyona vurarak şarkının ritmine ortak oluyordu.

"Bu şarkıyı seviyorsun herhâlde," dedim, bugünün gündeminden uzaklaşmamız gerekiyordu ama onun bir şey yapacak hâli yok gibiydi. Bu yüzden tüm baskıyı kendi etrafımda hissetsem de bu kez sohbeti başlatan kişi ben olmalıydım.

"Evet," dedi sadece, bana değil, yola bakıyordu. Birkaç yağmur damlası arka arkaya ön cama düşünce Gurur gözlerini kıstı. Silecekler otomatik bir ses eşliğinde ayaklanarak ön camdaki yağmur damlalarını silmeye başladı.

Cip Isparta'nın içine girdiğinde şarkı çoktan bitmiş, yerini daha önce hiç dinlemediğim başka bir şarkı almıştı ama kendimi şarkının sözlerine dahi veremiyordum. Bir sonraki adımımızı planlayıp durduğum için zihnim allak bullaktı; bu kadar karmaşa varken doğru kararlar veremeyeceğimi de biliyordum. Yanlış kararlardan biri, hiç beklemediği anda adamın dudaklarına yapışmamdı, daha önce olsa, tüm bunlar yaşanmamış varsayılsa ve karşımdaki adam hoşlandığım adam bile olsa bunu yapabilecek cesareti kendimde bulamazdım. Oysa o an onu öperken düşünceler ve cesaret bir köşede birbirlerini izliyorlardı; dudaklarımsa

çıkardığı savaşın galibi olmak ister gibi ısrarla onun dudaklarına hücum ediyordu.

"Anneannen mi gelmişti?"

Sorusu irkilmeme neden oldu, o sorusunu zihnime bırakana dek dalıp gittiğimi fark etmemiştim bile. "Babaannem," diye düzelttim yavaşça.

"Şu an evde mi?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Onunla tanışmak istiyorum," dedi. Verebileceğim tüm cevaplar dilimin üzerinden kayıp damaklarıma yapıştı; sustum. Gurur, omzunun üzerinden bana bakıp, "Olur mu?" diye sordu.

"Hemen şimdi mi?"

"Birdenbire biriyle aynı eve çıkacağını duyunca kadıncağızın kalbine inebilir," dediğinde dondum ama bunu zaten biliyordum, o yüzden aşırı bir tepki vermektense düşünceleri tek bir hizaya sokarak onu dinlemeye karar verdim. "Beni tanıması onun açısından daha iyi. Kendimi sevdiririm. Tüm kadınlar beni sever."

"Babaannem bildiğin yaşlı kadınlara benzemez," diye fısıldadım, aslında bunu öylesine söylememiştim. Gerçekten öyleydi. Babaannem yaşıtlarına göre hem hayat dolu hem de kafası daha farklı çalışan bir kadındı. Kore müzikleri dinler, idolleri takip eder, gününün tamamını aşk kitaplarını okuyarak geçirirdi. Bir de çiçekleri vardı... Parmaklarını gömdüğü topraktan cennetler doğardı. Tabii yaşıtlarından daha farklı giyinmesinden bahsetmiyordum bile...

"Senin gibi birinin babaannesinin normal biri olmasını beklemiyorum zaten," dedi takılır gibi. Şunu fark etmiştim ki, benimle alay ederken bile sesi keyfi yerinde değilmiş gibi çıkıyordu.

Üniversiteyi arkamızda bırakmış, şehrin içinde ilerlemeye başlamıştık. Trafik yok denecek kadar azdı, yağan yağmurun etkisiyle buğulanan ışıklar cehennemi yeryüzüne yaymışlar gibi her yerin kıpkırmızı görünmesine neden olmuştu. Hemen sağ tarafımızda ilerleyen şehirler arası yolcu otobüsüne kısa bir bakış atıp tekrar Gurur'un profiline çevirdim gözlerimi.

"Görünce anlarsın," dedim sadece.

"Nasıl yani?" Kaşlarını havaya kaldırdı. "Onu şimdi görmeme izin mi veriyorsun?"

"İzin istemedin ki." Bedenimi küçücük hâle getirerek aracın camına yaslanıp yola doğru baktım. "Hiçbir zaman istemiyorsun."

"Nezaketsiz olduğumdan değil, senin yere ayağını vura vura sinir krizi geçirmeni izlemeyi seviyorum sadece," dedi sakince.

Keyifsiz bir şekilde güldüğümde bana baktığını hissettim.

"Üzerinde benim kıyafetlerimin olması babaannenin kalbine indirmez mi?" diye sordu, ya ortamı biraz hareketlendirmeye ihtiyacı vardı ya da beni neşelendirmek istiyordu.

"Bu onun kalbine indirmez, onu heyecanlandırır, heyecanlandığı için kalbine inebilir ama."

Gurur şaşkın şaşkın, "Ha? Heyecanlandırır mı?" diye sordu şaşkın şaşkın.

"Ciddiyim," dedim, ona göz ucuyla baktım. "Babaannem tanıdığın babaannelere benzemez."

Silecekler, içimdeki gözyaşlarını temsil eder gibi camın üzerine konan yağmur damlalarının üzerinden geçerek onları dağıtıyordu. Bu görüntü bana gözyaşlarımı avuçlarımın içiyle silip hiçbir şey olmamış gibi devam ettiğim anlardan birini hatırlatmıştı. Ruhumun derinliklerine gömdüğüm bu anı, onu anımsadığım anda tam orada, ruhumun derinliklerinde alev aldı.

Gurur arabayı biraz daha hızlandırınca yutkundum ve arabanın camını kapattım. Birden o soruyu sordu.

"Benimle aynı evde yaşamana gerek yok, göstermelik bir ev tutarız, ara sıra o eve girip çıkarken görülsek yeterli."

Bakışlarımı var eden gözlerimi kirpiklerimi üzerlerine örterek kıstım. İçimde duygularımı var eden o alfabeden geriye küller kalmıştı ve şimdi duygularımın hangi anlamlara geldiğini ben bile bilemiyordum.

"Benim açımdan sorun değil," dedim ama sorundu. Babam ve annemin bunu hiç öğrenmemesi gerekiyordu. Erkek kardeşim Eymen'in de... Babaannem bana bir şekilde destek çıkardı, biliyordum ama onun bile öğrenecek olması şu an kanımı donduruyordu. Kendimi bir erkekle aynı evde hayal edebiliyordum ama hayallerimdeki erkeğin gözleri yoktu, burnu, kirpikleri, bana bakarken yoğunlaşan bakışları yoktu; sadece bir hayaldi ve o hayalde Gurur'un yüzü var olmamalıydı.

"Bir anda ne bu vazgeçmişlik?" diye sordu sonunda, sesinde gizli kalmış bir öfke vardı ama o öfkenin tadına baktırmayacağı belliydi. Gözlerimi yavaşça aralarken başımı koltuğun başlığına yaslayarak yutkundum. "Seni özgür bırakacaktım, gitmedin. Bir şeylere karşı koyardın, koymuyorsun. Hatta o kadar cansız bakıyorsun ki sanki eve cesedini taşıyorum."

Derin bir nefes daha aldığımda arabanın gürültüsü zamana yayıldı. İçinden geçtiğimiz zaman, tıpkı üzerinde ilerlediğimiz yol gibi geride kalıyordu. Gurur'un öfkesi açığa çıkarsa, zaman bile kendi parçalarını yerden toplamak zorunda kalacaktı.

Cevap vermek, kendi tabutuma sırt vermek kadar zordu.

"Yorganın altına girdiğinde hüngür hüngür ağlayacağın şeyler yapma," dedi keskin bir sesle. "Bu işten seni elimden geldiği kadar uzak tutarım. Yeter ki cesaret ve aptallığı birbirine karıştırma."

"Aptallık yapmadım," dedim yavaşça.

"Evet, bugün cesaretini gösterdin," dedi. "Ama bunun bir adım sonrası aptallığa girer."

"Biliyorum," dedim, "sadece artık ağlamak yerine bir şeyler yapmak istiyorum."

Gözleri doğrudan yoldayken bir an duraksayıp belli belirsiz gülümseyerek başını öne eğdi. Tam başını eğdiği sırada dudakları bir şey söyleyecek gibi aralanmış olsa da tek yaptığı şey aldığı nefesi dışarı vermek oldu ve gözlerini kısaca yola değdirip, yanımızdan geçip giden araca doğru baktı.

Yüzünde sahne alan ifadeleri sakince izlemiş, bir şeyler söylemesini beklemiştim ama yapmadı. Tek yaptığı aracı biraz daha hızlandırmak oldu. Bağlar'a girdiğimizde araç artık caddede olduğundan daha yavaş ilerliyordu.

Cip oturduğum binanın hemen önünde durduğunda, Gurur gözlerini ön camdan dışarı, hemen binamızın karşısındaki daha yüksek olan, bloklara ayrılmış lüks binalara çevirdi. Bloklara ayrılmış binaların ilk iki bloku en öndeydi, arkaya doğru birkaç blok daha uzanıyordu ve bu bloklardan birinde Cenan oturuyordu. En azından o gün kafedeyken bunu öğrendiğim için şanslıydım.

"O bu bloklardan birinde oturuyor," dedim emniyet kemerimi çözerken.

"Biliyorum," dedi ama bu beni şaşırtmadı. "Bu binalar yeni yapılmıştı, değil mi?"

"Bir sene bile olmamıştır."

Gurur'un kirpiklerine bulaşan ölümü izledim. Nefesim boğazımın içinde Azrail'e yakalanmış bir insanın kalp atışları gibi durduğunda beni neredeyse boğacaktı.

"Bu bloklardaki evlerden birine taşınsak, olur muydu?" Sorusu bir an beni dehşete düşürünce, ona duyduklarımı sorguluyormuş gibi bakakaldım. Omzunun üzerinden bana keskin gözlerle baktı. "Hem senin kendi evine birkaç adımlık mesafede hem de o akbabanın gözünün önünde."

"Bu... Çok ani bir karar olmadı mı?"

"Öneri sadece," dese de kafasına kazınan düşüncenin bu olduğunu biliyordum.

Bakışlarımı yüksek binalara çevirdim. Kızıl kahve ve krem renginin hakim olduğu binalar hem çok yeni görünüyordu hem de lükstü; muhtemelen Gurur için burada oturmak sorun olmazdı ama benim gibi orta gelirli bir ailenin kızı için çok zordu. Üstüne üstlük üniversite öğrencisiydim ve aylık elime geçen paranın tamamıyla bile bu evin kirasının yarısını veremezdim.

Zihnime sızmış gibi, "Seni hem bu oyuna dahil edip hem de sana kira ödetecek değilim," deyince, çaktırmasam da içim ferahlamıştı. Mahcup bir şekilde omuz silktim, kararı ona bırakacaktım. Eğer hata yaparsa kendi hatası olmuş olacaktı ve böylece beni suçlama şansı da kalmayacaktı.

"Bilmiyorum, sen bilirsin," dedim, bu vazgeçmişlik canını sıkmış gibi yüzünü buruşturarak bana boş boş baktıktan sonra başını iki yana salladı.

"Her neyse, bunu sonra da konuşuruz. Beni babaannenle tanıştır, hadi."

Emretmesi damarlarımı zonklatsa da arabadan inip soğuk rüzgâr ve yağmur damlalarıyla buluştum. Binanın girişine doğru yürümeye başladığımda Gurur arabasını kilitlemiş, beni takip etmeye başlamıştı. Binanın girişinde şifreyi tuşladım, büyük kapının otomatik sesini dinledim ve açılan kapıdan içeri girip kapıyı tutmadan merdivenlere yöneldim. Kapı neredeyse Gurur'un suratına çarpacakken Gurur, "O yetmez, direkt evi kafama geçir," diye homurdandı ama onu duymazdan geldim.

Babaanneme ne diyeceğim konusunda pek fikrim yoktu, her şeyin spontane gelişmesi o an için bana en doğru gelen şey olmuştu. Anahtarlarımın tesiste kaldığını hatırlayınca zile basıp sırtımı hemen yan tarafımızdaki asansörün duvarına yaslayarak Gurur'un merdivenleri tırmanışını seyrettim.

Ellerini deri ceketinin ceplerinden çıkararak bana baktı. Kapının açılmasıyla nefesimi tutup kapının önünde beni bekleyen kişiye doğru döndüğümde, babaannemin incecik alınmış çatık kaşlarıyla karşılaştım. Permalı saçlarını savurarak, "Telefonlarını neden açmıyorsun?" diye carladı.

"Çünkü benim yanımdaydı efendim, onu alıkoyduğum için özür dilerim," dedi o nazik ses, babaannemin kaşları daha da çatıldı ve başını yavaşça omzunun üzerinden merdivenlerin başına doğru çevirdi. Gurur, merdivenlerin tırabzanına elini koymuş, yüzünde sevimli bir gülümsemeyle uzun boyundan dolayı kafasını eğerek babaanneme bakıyordu

Gurur, karşısında parlak pembe spor taytı olan, üzerine askılı bir bluz giymiş bir babaanne bekliyor muydu bilmiyordum ama babaannemin iki metre boyunda, bebek suratlı bir herifi karşısında görmeyi beklemediği o kadar belliydi ki...

Kırmızıya boyalı uzun tırnaklarını göstererek elini ağzına örttükten sonra tekrar bana, sonra gördüğü manzaraya inanamıyormuş gibi tekrar Gurur'a baktı. "Aman aman Zeliş, neler gördü benim rimelden kuruyan gözlerim?"

"Babaanne," dedim ümitsiz bir vakaya bakıyormuş gibi babaanneme bakıp başımı iki yana sallayarak.

"Merhaba ciğerparem," dedi babaannem bana dönüp. Yaşlı sahtekâra kötü kötü baktım. "Prensesim, bizim çok ön görüşlü bir aile olduğumuzu söylemedin mi Best model of Turkey yarışmasından fırlamış gibi görünen sevgiline? Saat daha çok erken, gezseydiniz..."

Gurur, elini burnuna götürüp burnunu kaşırken zemine bakarak güldü. Onu tekmelemek istiyordum çünkü benim yaşlı, zavallı babaannemi çoktan etkisi altına almıştı!

"Ön görüşlü aile ne ya?" diye sordum sessizce.

"Kız her neyse işte, al şunu içeriye, bunu kapıda bırakmaya gönlün el verir mi, benim vermez." Babaannem birden Gurur'a doğru yürüdü. adamı kolundan tutup içeri doğru çekti. "Gel çocuğum, gel gel benim güzelim."

"Babaanne o bir kedi değil!" diye ciyaklayarak arkalarından girdiğimde, eko yapan sesim binanın içinde gezinmeye devam ediyordu.

Gurur, evimizin salonunda oturmaya başladığından bu yana on beş dakika geçmişti. Babaannem konuşmadan sırıtarak Gurur'u izliyor. Gurur da tatlı bir gülümsemeyle babaanneme karşılık veriyordu. İçeri-

de gece böceklerinin seslerini duyduğuma yemin edebilirdim. Ayça ve Çolpan, kollarını göğüslerinin üzerinde toplamışlar, Ayça buzdolabına yaslanmış, Çolpan mutfak tezgâhına oturmuş öylece onları izliyorlardı.

"Efendim," diyerek konuşmayı başlatan Gurur oldu. "Öncelikle tekrardan rahatsızlık verdiğim için özür dilerim. Zeliha geç kaldığı için sizden çekindi, zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişiz. Hata tamamen benim."

Babaannem, "Ay ne alakası var, hata olsa olsa benim torunumundur, konunun seninle hiç ilgisi olduğunu düşünmüyorum ben şeker oğlanım," dedi birden.

"E çüş Maria," dedi Ayça dehşet içinde.

Gurur, "Maria mı?" diye sordu. "Efendim, bu müthiş görüntünüzden bir melez olduğunuzu anlamam gerekirdi, bağışlayın."

Sahtekâr.

"Ay duydunuz mu bana dedi!" Babaannem bacak bacak üzerine atıp, "Ay yok ne melezi, melezler kadar güzel ve de vampirler kadar yaşlanmayan biri olduğumun elbette ben de farkındayım ama halis muhlis Türk kadınıyım ben..."

"Ama Maria..."

"O benim lakabım," dedi babaannem. "Adım Zeliha, bu güzeller güzeli çilli, hamarat, elinden her iş gelen, evlenme yaşı gelmiş kız da adını ve de güzelliğini benden aldı. Tüm olumlu özellikleri tamamen benden alınmış."

"Hiç şaşırmadım," dedi Gurur. "Zeliha güzelliğini sizden almış gerçekten."

Ayça ile aynı anda, "Sahtekâr," diye mırıldandık.

"Zeliha sana bir Laz böreği yapar, aklın gider, valla diyorum bak," dedi babaannem.

"Babaanne, ben hayatımda hiç Laz böreği yapmadım."

"İşte yapmadığın hâlde yaparsan aklı gider diyorum, o kadar eminim senden, sussana sen bir."

"Tamam," diye mırıldandım kaçık ihtiyara.

"Hatta talaş böreğini de çok güzel yapar," diye salladı babaannem. Tam ağzımı açacaktım ki, "Yani yapmadığı hâlde bir yapsa aklın gider, el lezzeti var onda," dedi bana gözlerini belerterek bakarken.

Gurur kaşlarını kaldırıp, "Su böreği de yapabiliyor mu yoksa?" diye sordu.

"O da soru mu? Şimdi bir fırın açsam tek başına tüm şehre ekmek yapar. Öyle beceriklidir torunum. Eee kime çekmiş?" Ellerini havaya kaldırıp parmaklarını kendine doğru indirerek abartılı bir hareket yaptı. "Bana."

"Mükemmelsiniz," dedi Gurur aynı gülümsemeyle. CZN Burak gibi gülümsemeyi tam olarak ne zaman kesmeyi düşünüyordu bu herif?

"Öyleyimdir... Her neyse, adın nedir bakalım?" diye sordu babaannem. "Gerçekten de komando musun? Boyuna postuna bin maşallah."

"Gurur," dedi gülümsemesi genişlerken. "Evet, efendim. Komandoyum."

"Kaç yaşındasın?"

"Otuz iki," dedi Gurur, Ayça yavaşça gülünce Gurur gözlerini kısıp ona kötü kötü baktı ama bunu yaparken bile sahte gülümsemesi dudaklarında asılı duruyordu.

"Yaşın da gelmiş, tam evlenilecek yaştasın maşallah." Babaannem bana anlamlı bir bakış atarak söylemişti bunu.

Gurur alt dudağını yalayıp dişlerini göstererek güldükten sonra. "Değil mi?" diye sordu. Ardından, "Ben artık müsaadenizi isteyeyim, saat geç oldu," dedi saygılı bir ses tonu kullanarak. Babaannem ona hayran hayran bakarken bir ara buna itiraz edecek sanmıştım ama Allah'tan bunu yapmadı. Onu kapıya kadar geçirdim ama dış kapı hemen mutfak ile salonun bitişiğinde olduğundan konuşma fırsatı bulamadık. Kapıyı kapatacakken bakışları bakışlarıma tutundu ve birden dudaklarımdaki yangın büyüyerek ruhuma kadar uzandı.

"İyi geceler, Zerda," diye fısıldadı sadece benim duyabileceğim bir tonlamayla.

"İyi geceler, Mert."

Kapıyı yavaşça kapattım.

Babaannem yerinden zıplayarak, "O nasıl bir şeydi öyle?" diye bağırdı heyecanla. Buruşmuş derisine rağmen kırmızı ojelerle süslü ellerini birbirine çarparak alkış tuttu. "Kedi olalı bir fare yakalamışsın! Fare de denmez ona, Ninja Kaplumbağalar'daki Splinter Usta gibi bir şey yakalamışsın!"

"Farkında mısın Maria'm, o uzun ağaç tam otuz iki yaşında, benim Zeliha'm daha yirmi üçünde bir çocuk!" diye bağırdı Ayça kollarını bedenime sarıp beni korumak istiyormuş gibi.

"O kadarcık yaş farkından ne olacakmış kız? Küçült de cebime sok bir de onu," diye söylendi babaannem kaşlarını çatarak. "Ah ah..." Avuç içlerini birbirine bastırıp hayallere dalar gibi mırıldandı: "Pek kibar, pek yakışıklı, boylu postlu... Endamı yeter... Hele o gözleri? Ay ay, benim damadım olsun benim!"

"Ya lütfen ama ya," dedim yorgun argın. Babaannem birden durup üzerimdekilere baktı, algılayamıyormuş gibi kaşları çatılırken birkaç saniye sessiz kalmıştı. "Kız!" diye bağırdı birden. "Bu üzerindeki çuval gibi şeyler onun mu? Kız!"

"Ya dur," dedim, düşüp bayılmak istiyordum. "Yağmurun altında kaldım diye verdi, yapmadım bir şey."

"Bir şey mi yaptın dedim ben sana, neden sinirlendin bir anda?" İnce kaşlarını kaldırıp indirirken bana imalı imalı bakıyordu.

"Ben bu konu hakkında yorum yapmama hakkımı kullanıyorum," dedi Çolpan gülmemek için dudaklarını kemirirken.

"Cidden, duş alıp yatacağım ben," dedim derin bir nefes alarak.

Babaannem ve kız arkadaşlarım onun hakkında konuşurken ben çoktan temiz kıyafetler alarak banyonun yolunu tutmuştum bile. Sıcak suyun altına girdiğimde, tüm düşüncelerimin çözülerek saçlarımın arasından fayans zemine yayılana dek hiç hareket etmemiştim. Bedenimi temiz havluya sarıp lavabonun önüne ilerledim. Aynaya sinmiş buharı avucumun içiyle sildiğim an, yorgun yüzümün karşımda belirdiği andı. Yavaşça gözlerimi kapatıp görüntümden uzaklaşmaya çalıştım. Yapacaklarımı toparlamaya çalışıyor gibi görünebilirdim ama aslında hâlâ dudaklarımızın birbirine yaslandığı o ânı düşünüyordum. Gözlerimi hızla açtığımda, beyazlarına yayılmış kan damarlarını gördüm.

"Şu saatten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, Zel," dedim kendi kendime, dudaklarımın hareketlerini görmeme rağmen sanki o ses benden değil, aynanın diğer ucunda beni izleyen görsel ikizimden çıkıyordu.

Altıma iç çamaşırımı giymiştim ama göğüslerimi sütyenle boğmak istemiyordum. Zaten kalbim bugün fazla mesai yapmıştı, en azından şimdi göğsümün biraz özgür kalması şarttı. Siyah taytımı, omzu düşük kahverengi kazağımı giyip saçımda kalan fazlalık suyu lavabonun giderine sıktıktan sonra Ayça'nın makyaj malzemelerinin arasında bulduğum kalın dişli fırça tarağı saçlarımın arasına geçirdim. Ağır ağır saçlarımı taradığım sırada fark ettiğim şey, gözlerimin dolu dolu olduğuydu.

Burnumu çekip, gözyaşlarını gözlerimin dibine iterek banyodan çıkmıştım. Babaannem L koltukta oturmuş elma soyuyor, bir yandan da sehpanın üzerine koyup kitaplarla sabitlediği telefonundan film izliyordu. Beni fark edince, boncuklu ipleri kulaklarının arkasına doğru giden gözlüklerini burnunun kemerine kadar indirip kaşlarını kaldırdı. Çolpan ve Ayça burada değillerdi, o yüzden şimdi bu taşınma işini açmanın hiç sırası olmayacaktı. Sakin adımlarla yanından geçip gidecektim ki babaannem boğazını temizleyerek konuştu: "Orada dur bakalım."

"Pes ediyorum," diyerek ellerimi yukarı kaldırıp babaanneme doğru döndüm. "Tamam, ne soracaksan sor. Onun hakkında mı konuşacağız?"

"Herhâlde onun hakkında da konuşacağız ama yorgunsun," dedi anlayışla, bu beni şaşırmıştı. "Sadece her şeyin yolunda olup olmadığını soracaktım."

Cehennemden kovulan bir melek gibi şeytanın peşine takılarak, gözlerimden süzülen yaşlarla cehenneme doğru yürüyordum. Sırtımda tanrının bana verip, sahip çıkamadığım için koparark geri aldığı kanatların köklerinden sızan kanlarla, canım acıdığından değil bir daha cennete giremeyecek olmamdan dolayı ağlıyordum. Gurur, hemen önümde ilerleyen, kapkara kanatları sırtından ayak bileklerine kadar inen o gösterişli şeytan gibiydi. Onun yanında olduğum için kovulmuştum ama o bana yardım ettiği için onun yanındaydım; bunu meleklere anlatamamıştım. Şimdi ortada kalan beni, sırtımdaki kanat yaralarından sızan kan geçtiğimiz her yere oradan benim geçtiğimi kanıtlarcasına izlerini bırakırken cehennemine götürüyordu.

"İyiyim," diye yalan söyledim, dudaklarım o şeytanın kanadından düşen tüyün kıvrımlı yüzeyi gibi yukarı büküldü.

Babaannem sakince, "Ne kadar yakışıklı olursa olsun, seni üzerse benim için dünyanın en çirkin erkeği olur, biliyorsun değil mi?" diye sordu.

"Beni hiç üzmedi," dedim, bu doğruydu. "Üzmez." Bu yalandı.

"Bu kadar emin olman ne güzel," diye iç çekti.

"Yakında bu sokağa taşınacak," dediğimde kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Seni görmeden duramıyor mu bu çocuk yahu?"

Beni göremediğinden değildi ki, mecburiyettendi bunlar. Düşündüm. Gurur'un beni görmeden duramadığı bir zaman hiç olmayacaktı; bunu bilmek, kapalı bir kutunun içinde sakladığım kalbimi sızlatmıştı.

Neden böyle bir his vardı bilmiyordum ama yutkunsam boğazımdan aşağı kayan hayal kırıklığı olacaktı sanki.

"Ben de onu görmeden duramıyorum galiba," diye fısıldadığımda, babaannemin gözlerinin irileştiğini fark etsem de beklediğim tepki gelmedi. Bir süre sonra iri gözlerinin yerini anlayışlı, şefkatli bir tebessüm devraldı.

"Gidip biraz uyu," diye mırıldandı. "Sevmek omuzlarına ağır gelmiş, düşük duruyorlar."

Dudaklarım yukarı kıvrıldığında aslında gözyaşları hemen orada, gözlerimin arkasındaydılar; bir trenin boş vagonuna koyup onları, adını bile bilmediğim şehirlere göndermek istiyordum. Uyusam da geçmeyecek yaralar almıştım, uyuyacaktım ve her sabah daha büyük kâbuslara uyanmış olacaktım. Tüm bunlar olurken Gurur yanımda olacaktı. Belki tüm bunlar beni ölümün kıyısına kadar taşıyacaktı, yalnızlığın içinde acımasızca boğacaktı ama yalnız bile hissetsem biliyordum, Gurur yanımda olacaktı.

Odama yürüdüğüm o kısa süre zarfında, babaannem, "Sana nasıl baktığını gördüm," deyince, elim odamın kapısının kulpuna uzanacaktı ki havadayken dondu kaldı. "Sana kıyamıyormuş gibi bakıyordu."

Babaannemin kafasında var ettiği bu düşünce kelimelerle eylem bulduğunda kalbimi hırpalamaya başlamıştı. Farkında olmasa da bu söylediği şey bana kendimi değerli hissettirmiyordu, beni diri diri ruhumun derinliklerine gömüyordu. Benim görmediğimi gören başka bir çift gözün varlığı, kafamın içindeki yankının büyümesine neden oldu. Bana kıyamıyor muydu? Yoksa sahnede olduğu zamanlar oyunu herkesten iyi oynamanın yolunu mu biliyordu? Babaannemin sesinde hayat bulan kelimeler gövdemdeki cansızlığa yaşam ektiğinde, sadece başımı önüme eğip güçlükle yutkunabildim. Boğazımın acımasının sebebi yağmurun altında kalmış olmamdandı, değil mi?

"Bunu nereden anladın?" diye sordu dudaklarım benden izinsiz.

"Hiç kıyamıyor, el değsin istemiyor gibi baktı sana." Babaannem, iç çekti. "Sen bir zebercet taşı olsan, o seni zümrüt sanır."

Bir saatin uzun, siyah kolları zihnimin içinde derin sarsıntılar oluşturarak zamanı geriye doğru düşürmeye başladı. Dudaklarımızın birleştiği âna kadar gittim, sonra dudaklarımız ayrıldı, artık hiç birbirlerine dokunmadıkları o andaydık; geriye doğru yürümeye başladığımızda bu kez o arkamda değildi, ben ona doğru gidiyordum. Tesisin önünde ol-

duğumuz anı hatırladığımda duraksadım. Gözlerini, sesini, kokusunu, bakışlarını, söylemek isteyip söyleyemediklerini... Yapabilecekken yapamadığı şeyleri...

Odanın kapısını açıp tek bir söz söylemeden karanlık odaya girerek kapıyı kapattım. Çalışma masamın önüne yürüyüp, masamın üzerinde duran biblolardan birini parmaklarımın arasına alıp incelemeye başladığımda, içerideki karanlık, üzerime yağıyordu. Şehirdeki yağmur dinmişti, sokak lambasının turuncu ışığı aralık duran penceremden içeri sızarak yatağım ile çalışma masam arasında boş kalan parkeyi üzerine su damlamış kan rengine boyuyordu.

Onunla aştığım yolları yalnız olsam aşamazdım. Yanımdaydı ve o yanımdayken karanlık bile aydınlık geliyordu. Bu farkındalık kalbimi bir çıra parçası gibi yaktı.

Camıma vuran o küçük tık sesiyle irkilip gözlerimi sokak lambasının ışığının sızdığı cam balkon kapısına çevirdim. Perde yarıya kadar çekili olduğundan ne olduğunu görememiştim ama bir şeyin camıma vurduğuna yemin edebilirdim. Çok geçmeden bir tık sesi daha duyuldu ve küçük bir taş parçasının camımdan kayarak balkonuma düştüğünü gördüm.

Bir enkazdan bir yangına kendi kendimi sürüklediğim o gecenin içindeydim.

Ağır adımlarla balkonumun camdan kapısına doğru yürüdüm, perdenin kenarını kavrayıp hafifçe çekerek dışarıya baktım. Binanın bahçesinin arkasında boş bir arazi vardı, o araziye genelde araba koyarlardı. Yan komşumuzun lüks kamyonu oradaydı, orada park hâlinde siyah bir Mercedes de vardı, bu arabanın sahibini de her sabah görüyordum ama tanımıyordum; yüzünü biliyordum, hepsi buydu. Bakışlarım boş arazinin kenarındaki sazlıklara kaydı, sazlıklarda birinin gölgesini görünce kaşlarımı çattım ve çok geçmeden o gölge hareketlenerek elindeki küçük taşı tekrar camıma attı.

Anlık korku yaşasam da tüm yaşananları göz önünde bulundurunca o korku silindi ve cesaretle kapıyı açıp balkona yalınayak çıkarak, "Hey!" diye seslendim gölgeye doğru. Gölge bir adım öne çıktığında, arkasına aldığı sokak lambası karanlığı daha da büyüttü ama gölgenin sahibini tanımıştım. Gurur kafasını kaşıyarak omuz silktiğinde başımı iki yana salladım. "Sen gitmedin mi?"

"Gittim," dedi kısık sesle. "Sonra geri döndüm ama."

Kaşlarım çatıldı. "Ne diye?"

Bir süre sustu, yüzü görünmüyordu ama bana baktığını biliyordum. Varlığı beni hem bir hapishanenin parmaklıkları arasında gibi hissettiriyordu hem de özgürdüm ve kanatlarım gökyüzünde süzülürken yüzüme çarpan rüzgârı hissediyordum.

"Uyuyamazsın diye düşündüm."

Balkonumun kenarındaki ağacın yaprağında asılı duran yağmur damlası, bıçağın ucundaki kan gibi donup kaldı, akamadı. Tek nefeslik süre zarfında, "Doğru düşünmüşsün," dedim dürüstçe.

Sazlıkları aşarak duvardan atladı, bahçenin sınırlarını çizen duvardan aşağıya bacaklarını sarkıtıp deri ceketinin cebinden bir sigara paketi çıkardı. Paket cebinde ezilmişti, paketi salladı ve içinden çıkan bir dal sigarayı dudaklarının arasına sabitledi. Çakmağın ucundan fırlayan alev sigaraya yaşam verdiğinde, yangın sigaranın kalbinde büyüyormuş ve kısa sürecek yaşamını acılarla dolduruyormuş gibi hissetmiştim. Gurur, sigarasından büyük bir nefes alıp, aşağıya sarkıttığı bacaklarını ağır ağır salladı.

"İyi, gece sohbetine varım," dedi.

Derin bir nefes alıp dirseklerimi balkonun korkuluğuna koyarak ona baktım. "Olur da orada üşümeyecek misin?"

"Dağların aslanı olduğumu unuttun mu? Unutmamışsındır." Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle baktı. "Mükemmel olduğumu çok çabuk unutuyorsun."

"Kendini beğenmişsin."

"Müthiş biriyim, doğrusun," dedikten sonra dudaklarının arasından soğuğun buharıyla karışan sigara dumanını bıraktı.

"Kendini bu sokağa alıştırmaya çalışıyorsun herhâlde," dedim alayla.

"Belki," dedi, sonra bir an bana baktı ve yüzünün bir kısmını aydınlatan sokak lambasının verdiği renkler, onun ifadesini kalbimde bir zulme dönüştürdü. Uzun uzun yüzümü izlemeye başladığında şimdi sessizdik.

"Saçların ıslak," dedi boğuk sesi karanlığa rüzgâr misali dağıldığında. "Kurutmamışsın."

Parmaklarım ıslak saçlarıma doğru kaydı, suyu süzülen saçlarıma dokunduktan sonra başıma geçen soğuğu hissedip yutkundum. Oysa o bunu söyleyene dek, başıma soğuk bir mızrak gibi giren ağrıyı bile fark etmemiştim. Sigarayı tuttuğu elini iki bacağının arasından aşağıya doğ-

ru sarkıttı, sigaranın ucundan süzülen dumanı izledim, sonra tekrardan ona baktım.

"Öyle başın ağrımaz mı, Zeliş?"

Bana böyle seslenmesini yadırgasam da "Baş ağrısı alışkın olmadığım bir şey değil," diye mırıldandım.

"Devam edelim mi?" diye sordu birdenbire.

"Neye?"

"Zerda ve Mert olmaya." Bana dikkatle bakarken söylemesi bir kenara dursun, sesindeki isteği hissetmek beni afallatmıştı. "Birbirimizi tanımadan sürdüremeyiz, değil mi?"

"Sana güvenmem için bana bilgi veriyorsun, sana yalan söylemeyeyim, güveneyim diye," dedim ona kötü kötü bakarak.

"Evet," diye onayladı hiç çevirmeden. "En azından o âna kadar bu böyleydi."

"Artık değil mi?"

"Değilmiş," dedi ve ekledi: "Mert öyle söyledi."

Gülümsememek için kendimi tuttum. Uzun süre beni izleyen Gurur, konuşmayacağımı anlayınca, "Mert şeyi de merak ediyormuş," diye girdi konuya. "Bu hafta vizyona girecek olan korku filmini izlemeye gidip gitmeyeceğini."

Islak saçımı kulağımın arkasına iterken, "Uzun zamandır film izlemeye gitmiyorum," dedim. Sanırım beyaz bayrağı çekme zamanımız gelmişti.

"Zerda ne düşünüyor peki?" Sigarayı dudaklarıyla buluşturdu, gözlerim o manzaraya takılınca kalbim hırpalayıcı bir atışı göğsüme bastırdı. Nabzımın boynumdan yukarı, başıma doğru tırmandığını hissettim.

"Zerda diyor ki, ben korku filmlerini severim."

"Güzel." Külü, parmağını izmarite vurarak orta yerinden kırdı ve gri kül yere süzülecekken rüzgâra meydan okuyamadığı için dağılıp kayboldu. "Mert dedi ki, o zaman birlikte o filme gidelim."

Boğazımdaki yangından dolayı yutkunamadım. "Zerda başını salladı." Başımı yavaşça salladım. "Gidelim."

Parmaklarının arasındaki sigarayı daha sıkı kavrayıp uzun uzun yüzümü izledi, ardından başını aşağı yukarı sallayıp beni onayladı ve duvardan hızlıca kalkarak sazlıklara doğru yürüdü. "Gurur olsa ne derdi, biliyor musun?" diye sordu omzunun üzerinden bana bakarken.

"Ne derdi?"

"Dudaklarımın tadı güzel mi, Matmazel?"

Gözlerim elimde olmadan irileşti, kalbimin atışları göğsümün içinde gökyüzünde kaybolan dilek fenerleri gibi söndü. Nabzım artık damarlarımda değil, düşüncelerimde atarken Gurur yavaşça gülümseyerek, "Filme gideceğiz, unutma," diye fısıldadı ve sırtını bana döndü. "Ha bir de," dedi tam yürüyecekken. "Sütyen takmalısın, Zeliş. Çünkü aksi hâlde onları gizlemesi zor olmalı."

Dudaklarım aralandı, gözlerim kazağımın üzerine kayarken sütyenimi takmadığımı hatırladım. Yanaklarıma ânında ateşten cemreler düşmüştü.

Telefonunun melodisi araziye yayılınca, parmaklarının arasındaki sigarayı yere atıp üzerinden geçti, izmariti çiğneyerek söndürdü. Ceketinin iç cebinden telefonunu çıkarıp açtıktan sonra kulağına yasladı. "Yargı," dedi sadece, konuştuğu kişinin Devran olduğunu ânında anlamıştım çünkü Yargı onun takma adıydı. Bir an duraksadı. "Ben mi? Zeliha'nın yanındaydım. Sen neredesin?" Elini ensesine attı. "Tamam, sakin ol. Zeliha'nın alt sokağında oturmuyor mu bu kız?" Başını salladı. "Tamam, ben yakınım, geliyorum."

Kaşlarım çatılırken, "Ne oldu?" diye sordum korkuluklardan yavaşça eğilerek.

"Biricik," dedi sadece Gurur, sonra duraksadı. "Onunla ilgili bir konuymuş."

"İyi mi Biricik?"

"Bilmiyorum. Devran'ı aramış, yalnızmış ve ağlıyormuş."

"Bekle," dedim sadece, Gurur duraksayarak bana baktı. "Devran yanında mıymış?"

"Yanına gidiyormuş," dedi kaşlarını kaldırarak.

"O zaman senin tek gitmen bir boka yaramaz, bir kadını anlayacağını mı sanıyorsun? Beni bekle." Ona bir şey demeden içeri girip, üzerime bir hırka aldıktan sonra hırkanın kuşağını belime bağladım ve hızla odadan çıktım. Babaannem kapıyı sertçe açtığım için ürpermiş, şaşkın şaşkın bana bakıp kalmıştı.

"Ne oluyor?" diye sordu korkuyla.

"Hemen çıkmam gerek," dedim telaşla, kapıya yöneldiğimde babaannem de ayaklanmıştı.

"Ne oldu? Birine mi bir şey oldu? Hayır olsun!"

"Arkadaşıma gidiyorum," dediğimde babaannem duraksadı.

"Gaye'ye mi bir şey olmuş?"

"Yok, başka bir arkadaşım. Hemen sokağın sonunda oturuyor zaten." Ayağıma postalları gelişigüzel geçirip bağcıklarını bol bir şekilde bağlayarak kapıyı açtım. "Gelirim hemen," dedim, sesim apartman boşluğunda yankılara dönüşerek çınladı.

"Dikkatli ol," dedi babaannem. "Geleyim mi ben de?"

"Gurur dışarıda, o götürecek beni," dedim, seslerimiz eko yapmaya devam ediyordu. "Gir sen, Ayça'ya falan belli etme."

"Tamam," dedi babaannem, korkmuş gibi görünüyordu.

Hızlı adımlarla binadan çıktığımda, Gurur'un cipi hemen binanın birkaç metre ilerisinde park hâlinde duruyordu. Gurur kalçasını cipin kaputuna yaslamış, bunu yaparken uzun boyundan dolayı hiç zorlanmamıştı. Yağmur şehri terk etmiş olsa da kokusu hâlâ yeryüzüne emanetti, ciğerlerime kokuyu çekerken ağzımdan soğuğun buharı döküldü. Hızla Gurur'a doğru yürüdüm.

"Gidelim hemen."

"Gelmek istediğine emin misin?"

"Evet, vakit kaybetmeyelim," dedim korkuyla. Açıkçası Biricik konusunda kendimi hassaslaşmış hissediyordum. Nişanlısıyla ilgili bir durum varsa ve gözyaşlarının sebebi buysa, kesinlikle yıkılacaktım ama yine de bu gece onu yalnız bırakmak isteyeceğim son şey bile değildi.

Gurur biraz şaşırsa da sonunda başını sallayarak cipe bindi, ben de hemen arkasından binip emniyet kemerimi bağlama gereği bile duymadan aracı çalıştırmasını bekledim. Sadece bir dakika gibi bir sürede alt sokağa inmiş, caddeden geçmiş, sonra da Biricik'in evinin olduğu ara sokağa dalmıştık.

"Evi burası galiba," dedi Gurur aracı krem rengi bir binanın tam önünde durdurduğunda. "Üçüncü kattaydı."

Gözlerimi binanın üçüncü katına çevirdim, penceresi açıktı ama ışığı yanmıyordu. İçime bir tedirginlik gölgesi düştüğünde araçtan ilk inen ben oldum. Binaya açılan kısa boylu demir bir kapı vardı, demir kapı açık duruyordu. Binanın küçük bahçesine girdim, giriş kapısı muhtemelen arkada kaldığından araya girerek biraz yürüdüm.

Siyah demirden büyük giriş kapısını gördüğümde, "Gel," diye seslendim Gurur'a. "Kapı açık."

"Niye açık bu kapı?" diye sordu tedirgin bir sesle. "Sen bir geri çekil, önden ben gideyim."

Büyük eli belime kayınca ürperdim, Gurur beni belimden kavrayarak yavaşça geri çektikten sonra binadan içeri girip karanlık merdivenleri tırmanmaya başladı. Hemen arkasından ben de dar ve kıvrımlı merdivenlerden yukarı doğru çıkmaya başlamıştım. Sensörlü lamba falan yoktu sanırım çünkü biz merdivenleri aşıp üçüncü kata varana dek karanlıkta ilerlemek zorunda kalmıştık. Biricik'in dairesinin kapısının önüne geldiğimiz an sensörlü bir lamba cızırtılar çıkararak yanmış, etrafı turuncuya boyamıştı.

Kapının arkasındaki hıçkırık sesini duyunca irkilerek Gurur'a baktım. Damarlarımın içinde tekerlekleri ateşten bir tren ilerlemeye başlamıştı. Gurur'un buz sıcağı gözleri önce bana, sonra da kapıya dayandı. "Biricik bu," dedi kısık bir sesle. Kapıya yavaşça vurdu ama bu kapının arkasındaki kadının hıçkırıklarının daha da güçlenmesine neden oldu.

"O adam ona bir şey yapmış olabilir mi?" diye sordum bunun olmamasını umut ederek.

"Bekle," dedikten sonra kapıya omzunu dayadı. "Biricik," diye fısıldadı. "Beni duyuyorsun, biliyorum. Kapıyı açamayacak hâldeysen biraz geri çekil, kıracağım çünkü."

Hıçkırık seslerini duydum, sonra hıçkırık sesleri kesildi ve kapının kilidi açıldı. Gurur geri çekilerek kapının açılmasını beklerken beni arkasına almıştı. Sanki beni kapının arkasında belirebilecek herhangi birinden korumaya çalışıyordu. Onun biçimli ensesine bakarken kalbimde bir güneş ağır ağır batmaya, göğsümde akşam olmaya başlamıştı. Kapı hafif bir aralık kazanır kazanmaz Gurur kapıyı iterek içeri girdi ve her ne gördüyse dikildiği yerde donup kaldı. Ben hâlâ kapının önünde duruyordum, ellerim buz tutmuş, bedenim farkında olmadan titremeye başlamıştı.

"Siktir," dedi Gurur boğuk bir sesle. Ardından eğildiğini gördüm. "Tamam, geçti."

Kapıyı yavaşça iterek içeri girdiğimde beni büyük, aynalı vestiyerin hemen önüne devrilmiş bir sürü kırık bardak, vazo, halıyı boydan boya ıslatmış su birikintisi ve kablosundan elektrik sızan yere düşmüş bir abajur karşılamıştı. Dudaklarım aralanırken dehşetin tüm bedenimde dolaştığını hissettim. Omzumun üzerinden Gurur'un eğildiği yere baktığımda, Biricik'in yerde oturmuş, dizlerini karnına kadar çekmiş, hıçkıra hıçkıra içli gözyaşları döktüğünü gördüm.

Biricik'in sarı saçları dizlerini ve omuzlarını bir battaniye gibi örtmüş hâldeydi, sarı saçlarının uçları bukle bukleydi, saçlarının üzerini örttüğü omuzlarıysa titriyordu. Kollarını bacaklarına sarmış, birilerinin ondan bir parça duygu daha koparmasından korkar gibi kendini bu şekilde güvenceye almaya çalışıyordu sanki. Çıplak dizlerinin yaralarla kaplı olduğunu gördüm, bazıları kabuk bağlamış yaralarken, bazılarının kanı tazeydi ve diz kapağından kaval kemiğine doğru akıyordu. Kollarında kızarıklıklar, hatta morluklar vardı.

Dehşet kanıma zehir gibi yayılınca bir adım geri çekilip, "Kahretsin," diye fısıldadım.

Gurur, omzunun üzerinden bana bakarken hâlâ yere çökmüş hâldeydi. Biricik'e yaklaşmaya korkuyor gibi bir hâli vardı.

"O piç kurusu yaptı, değil mi?" diye sorup büyük avucunu kızın sarı saçlarına götürdü, avucunu hafifçe bastırıp hemen geri çekti çünkü bu dokunuş bile Biricik'i ürpertmeye yetmişti. "Bu sefer bunu ödeyecek, tamam mı?"

Biricik yavaşça hıçkırdı, bir şey söylemedi. Yavaşça ona yaklaşıp, "Biricik," diye fısıldadığımda, "Hım," dedi sadece, bir çocuk gibi, savunmasızca, tedirgin bir sesle.

"Bana bakar mısın?" diye sorup yavaşça saçlarına dokundum. "Gidelim mi buradan? İstersen polise..."

Biricik kafasını kaldırıp bana bakınca, kalbime yumruk yemişim gibi öylece kaldım. Bebek mavisi gözlerinin etrafına kan çökmüş, gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuş ve gözlerinin rengi de menekşeye dönüşmüştü.

"Kaçamam," diye fısıldadı. "Beni mahveder."

"Seni yeterince mahvetmiş, daha kötüsünü yapamayacak." Eğilip saçlarını geriye doğru okşadım. "Daha kötüsü olmayacak."

Burnunu çekti. "Mecburum, tüm bunlara mecburum, zorundayım. Sen hiç zorunda kaldın mı?"

Yavaşça gülümsedim. "Kaldım."

"Kötü, değil mi?" Gözlerimin içine ona ümit vermemi bekliyor gibi baktı. "Çok kötü, değil mi?"

Saçlarını geriye doğru okşadım. "Devran geliyor," diye fısıldadım.

Başını yavaşça sallayıp, çocuk gibi, "Gelsin," dedi, sesi titriyordu.

"Sana neden bunu yaptı o herif?"

Biricik irkilerek, "Ondan ayrılmak istediğimi söyledim diye," dedi kuruyan sesiyle. "Onu sevmek zorundaymışım, öyle dedi." Titreyen

kolunu kaldırıp, kanlı parmak uçlarıyla vestiyerin aynasını gösterdi. Vestiyerin aynasındaki kan izini görünce donup kaldım, sonra Biricik dudağının kenarındaki kanı işaret etti. "Beni sevmek zorundasın dedi ve kafamı oraya vurdu. Yalvardıysam da vurdu, çırpındıysam da vurdu."

"Sus," dememle onu birden kollarımın arasına çekmem bir oldu. Duyması bile katlanılması güç olan bu şeyi, o yaşamıştı. Ona bunu bir adam yaşatmıştı. Kollarını güçsüzce bedenime sarıp tekrar ağlamaya başladığında, benim de gözlerimin kenarından yaşlar dökülüyordu. Saçlarını okşayıp ona, "Özür dilerim," diyebildim. "Çok özür dilerim, Biricik."

"Sorun değil," derken sarsılarak ağlıyordu.

"Sorun," dedim ona sarılmaya devam ederken. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için özür dilerim."

Bana daha sıkı sarılmasını beklemiyordum. Boğazımda cam gibi parçalara ayrılan kelimelerin tamamını yutup sesimi kanattım.

Kapıyı sertçe iten kişinin arkasından içeriye taşıdığı rüzgâr saçlarımı uçuştururken, "Biricik!" diyen Devran'ın sesi evin duvarlarında bir deprem yaratmıştı.

Biricik'i kollarımın arasından bir kuşu kafesinden çıkarıyor gibi özgür bıraktım. Sarı saçlarının arasına gizlediği kıpkırmızı yüzünü kaldırıp Devran'a baktığında, bebek mavisi gözlerinden dökülen yaşların çoğu yanaklarında asılı durmaya devam ediyordu. Devran'ın iri, siyah gözlerinin daha da büyüdüğünü gördüm, yüzündeki ifade değişmese de Biricik'e bakarken gözlerinde acı sahne alıyordu.

Biricik burnunu çekip, dudaklarını elinde olmadan bükerek, "Dev," dedi sadece. Devran gözlerini sıkıca yumup yumruğunu duvara indirdiğinde, duvardaki gümbürtü her yana dağıldı ve vestiyerde duran son cam parçası da yere düşerek parçalara ayrıldı.

Eğildiğinde Biricik'i kucaklayacağını biliyordum. Kızı, camdan ayakkabısı başının üzerinde parçalanmış bir prenses gibi kucaklayarak evden çıkarırken ikisi de sessizdi. Biricik kollarını Devran'ın boynuna sarmış, orada bir yere saklanarak sessizce ağlamaya devam ediyordu.

"Gurur," diyebildim, Gurur beni kolunun altına çekerek omzumdan sardı ve o şekilde evden çıkarırken ona tepki bile veremedim. Gurur'a, Biricik'in başına gelen bu şeylere bir son vermesi için yalvarmak istiyordum. Gözlerimin kenarlarından yaşlar benim isteğim dışında taşarken

tek yapabildiğim Gurur'un bana attırdığı adımlara ayak uydurmak olmuştu.

"Bu kez Devran'ı durdurmayacağım," dedi dar merdivenleri inerken. "Asla."

"Ne?"

"Bu kez o itin leşini görmeyi ben de istiyorum," dedi Gurur, sesinin tınısından sızan kan, bir yabancının kanıydı ama parmaklarımı uzatıp o kana dokunmak ve o yabancının ölümünü parmak uçlarımda hissedebilmek istedim.

"Durdurma," diyebildim.

Soğuk hava tenime yağmaya başladığında, gözlerimi kaldırıp gökyüzüne dizilmiş kızıl bulutlara ilikledim. Bulutlar içinde kar taşıyan kızıl çuvallar gibiydi. Bu bulutları tanıyordum, bu gecenin acısından değil, yağdıracağı karlardan dolayı kızıldı ama yine de Biricik için yas tuttuğunu da düşünmeden edememiştim. Devran, çıplak ayakları, altında kısacık bir şort ve üzerinde incecik bir bluzla soğuğa meydan okuyan yaralı kızını Gurur'un cipine kadar büyük bir sessizlikle taşıdı. Kapıyı açıp Biricik'i arabaya yerleştirdikten sonra bize doğru döndü.

"Onu tesise götürün," dedi kelimelerin üzerine basa basa.

Biricik, güçsüz bir sesle, "Devran," dedi. "Lütfen."

Devran, ona bakmadı.

"Biricik'i tesise götürün, kardeşim," dedi tekrardan. "Benim bir meselem var."

Biricik güçsüzce elini arabadan çıkararak yara bere içindeki eliyle Devran'ın tişörtünün ucunu kavrayıp yavaşça çekiştirdi. "Lütfen," diye fısıldadı çatlayan sesiyle. "Yapma, lütfen."

"Öldürsün mü seni?" diye kükredi birden Devran ona doğru dönerek. Biricik korkup aracın içindeki karanlığa gizlenirken Devran pişmanlıkla başını önüne eğip fısıldadı: "Öldürmesine izin mi vereyim seni?"

"Ölmedim," diyebildi Biricik.

Devran, "Sana bir kez vurdu, beni durdurdun. Sana yine vurdu, bu kez ölüsü çıkacak," dedikten sonra hızla cipten uzaklaşarak kendi aracına doğru yürümeye başladı.

"Devran!" Biricik kendini aracın içinden atmaya çalışınca panikle onu tutmak için ileri atıldım. Neredeyse aşağı düşecek olması onu durdurmadı, yara bere içinde de olsa çıkmak için çırpınmaya başladı. "Devran, ölsün mü istiyorsun annem? Bitirirler annemi. O benim an-

nem! Senin değil! Senin annen olsa ne yapardın?" Biricik hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Annem Devran, annem!" Biricik içi çıkıyormuş gibi ağlarken sadece bunları sayıklıyordu. "Baban gazi olmuş, bacaklarını kaybetmiş, yerinde olsaydım da bacaklarım onun olsaydı demedin mi?!" Şokla Devran'ın kaskatı kesilen sırtına bakakaldım. "Devran, annem öleceğine ben öleyim! Annem o benim, annem! Babamı da yaşatmazlar! Öldürürler bizi! Sen onu öldürünce de beni öldürmeyecekler mi sanıyorsun, Dev!"

Devran omzunun üzerinden Biricik'e bakıp fısıldadı: "İsterse onların taşakları tüm ülkeyi dize getirmeye yetsin, sana elini değdirdi ya o orospu çocuğu, bir kere daha. Biricik istersen şimdi öl, o herifi ben öldüreceğim."

Devran'ın babasının gazi olması, Biricik'in annesinin hasta olması, Biricik'e bunu yapan lanet herifin dokunulmaz bir piç kurusu olması, soylu bir aileden gelmesi, her yerde eli kolu olması... Şu an içinde olduğumuz bu sikik durum... Gözlerimdeki yaşlar yanaklarıma akıp orada kuruduğu için cildim acıyordu.

"Devran," dedim sertçe ve Devran durdu. "Tesise gidiyoruz," diye mırıldandım ve Biricik'in başının üzerini öpüp konuştum. "O orospu çocuğu için daha iyi bir planım var."

Gurur bana baktı, Devran ve Biricik gibi. Ama o an bu sırdı. Zihnimden bile sakladığım bir sır.

Ve bu sırrı, o gün geldiğinde onlara söylemeyecektim, gösterecektim.

15. GECENİN KOYNUNDA

♪: Anathema, Regret

Her geçen gün ruhumda biraz daha eriyerek kan gibi damarlarımda dolan karanlığın, gözlerimden gözyaşları olarak akması, caddeye uzun bir kalabalığın bir cesedi izlemek için toplanmasına benziyordu.

Biricik'in sessiz sessiz akıttığı gözyaşları gecenin en ince yerinden gibi girerek gökyüzünün kanını akıtırken, cipin arka koltuğunda onun yanında oturuyordum. Gurur cipi kullanıyor, güçlükle de olsa ikna ettiğim Devran, hemen arkamızdan kendi aracıyla geliyordu. Biricik'in gözyaşlarıyla ıslanmış sarı saçlarını başının arkasına doğru atarak yüzünü açıyor, nefes almasını sağlıyordum. Bakışları donuktu, gözlerinden ara sıra yaşlar akıyorsa da bunun sebebi duygularının yoğunluğundan değil, yaşadıklarının ağırlığındandı.

Gurur cipi biraz daha hızlandırınca dağ yoluna girmiş bulunduk. Dağ yolunda hiç sokak lambası olmadığından Gurur dörtlüleri yakmıştı. Karanlık ormanı yarıp geçen ışık cipten sızıyordu, biz ise hâlâ karanlığın koynunda duruyorduk.

Hiç yakınlığımız olmamasına rağmen eğilip Biricik'in saçlarını öptüm; çünkü biliyordum ki bu şefkate herkesten daha çok ihtiyacı vardı. Kalbinin sevilmeye, vücudunun vurulmaya değil, onun isteği doğrultusunda okşanmaya ihtiyacı vardı.

Burnunu çekerek bana biraz daha sokulup göğsüme uzandı, sanki kırk yıldır tanışıyormuşuz gibi bir an olsun düşünmeden yapmıştı bunu. Parmaklarım sarı saçlarının güçlü tellerinde dolaşırken gözlerimden yakan yaşlara rağmen ağlamadan sadece hafifçe gülümsedim. Tesisin önünde duran arabanın sesinin kesilmesiyle, gecenin koynunda olduğum uzun ve tüm seslerin zamanın içinde kaybolduğunu fark ettim.

Gurur inip arka kapıyı açınca dışarının soğuğu aracın içine akın ederek tenime kesikler attı. Önce ben indim, arkamdan da Biricik yalpalanayak yere basarak aşağı indi. Bakışlarım ayaklarına kaydığında bir an

boğazım düğüm düğüm oldu. Devran birkaç büyük adımın sonunda Biricik'in yanına varıp kıza hiçbir şey söylemeden kucaklayınca bakışlarım ikisi arasında bir köprü kurdu.

Devran, Biricik'i tuz buz olmuş bir kalenin prensesi gibi kucaklayıp tesise doğru yürümeye başladığında, artık Gurur ve ben karanlık dağın ortasında yalnızdık. Aracın açık kalan kapısını kapatan Gurur'un temkinli bakışları beni buldu. Kafamın içinde neler döndüğünü merak ediyormuş gibi uzun uzun yüzümü izledikten sonra boğazını temizledi.

"Aklından neler geçtiğini söylemeyecek misin?" diye sordu, sesi merakını ele veriyordu ama şu an hissettiklerim bir boşlukta asılı durduğundan cevap vermeden tesise doğru yürümeye başladım. Gurur bir süre arkamda kalıp ondan uzaklaştığım esnada sırtımı izlese de sonunda o da beni takip etti ve tesise birlikte girdik. Tesisin koridorları karanlığa gömülmüş hâldeydi, Devran kucağında Biricik ile koridoru aşarken hemen onun arkasında ilerliyorduk. Devran'ın her adımının sonunda ileride yanan bir floresan daha sönüyor, gittiği yere kucağında Biricik ile beraber karanlığı da taşıyordu.

Sanki bu kız onun karanlığıydı, aynı zamanda o da o kızın karanlığıydı.

"Bana bir cevap vermen gerek," dedi Gurur kelimelere sadece benim duyabileceğim bir tonda bastırarak. "Aklından ne geçiyor?"

"Bunu sonra konuşalım," dedim.

"Devran'ı bile sakinleştirmeyi başaracak kadar kendinden emin konuştun, ne olduğunu bilmeye hakkım var. Eğer bir saçmalıksa ve Devran tatmin olmazsa, dediğini yapar ve o herifi bu defa öldürür. Artık onu tutabileceğimiz sebeplerimiz yok. Eski sebepleri yeterli görmüyor."

Derin bir nefesin ardından yorgun gözlerle omzumun üzerinden Gurur'a bakarak yürümeye devam ettim.

"Devran, akıllı bir adam. Benim öylesine bir şey söylemeyecek kadar korkak olduğumu, bu işlere bulaşmak istemediğimi biliyor," dedim.

"Ben de biliyorum," dedi, sesinde çok küçük bir öfke sezsem de büyük olmadığı için hissi de ağır olmamıştı. "Bu yüzden merak ediyorum."

"Önce Biricik'in iyi olduğundan emin olalım. Sonra zaten senin yardımın gerektiği için sana anlatmam gerekecek."

"Tamam," dedi, uzatmadı çünkü Biricik'in durumunun ne kadar ağır olduğunu o da biliyordu.

Devran bir koridora girince gözden kayboldu, biz de hemen arkasından o koridora girdik. Koridora girmemizle eş zamanlı olarak askerlerin koğuş kapıları açılmaya başladı. Önce Adnan kendi odasının kapısından dışarı çıktı, ardından Girdap, Tayfun, Yener ve Vural da çıktı. Sessizce Devran'ın ortalarından geçip gitmelerini izlemeye başladılar. Sessizdiler, sanki her şeyin farkındaydılar ama konuşmama yemini etmiş gibi sadece onun gidişini izlediler.

Vural bizi fark edince, "Nihan'ı uyandırayım," dedi sessizce.

Gurur, başını salladı. "İyi olur, sen uyandır." Bakışlarını bizden uzaklaşan Devran'a çevirdi. "Muhtemelen revire götürüyor zaten. Muşta uyuyor mu?"

"Hayır," dedi Tayfun. "Dosya hazırlıyordu."

"Tamam, haber verelim. Ondan habersiz bir şeyler dönünce öfkeleniyor," dedi Gurur. Durup bana baktı. "Sen bu gece burada kalır mısın? Biricik sana güveniyor gibi."

"Olur," dedim. Aslında hiç samimiyetimiz yoktu ama yine de onun yanında olmak istiyordum. Kendini yalnız hissetmesi şu an için isteyeceğim son şey bile olamazdı.

Girdap ve Vural birlikte koridorun karanlık duvarları arasında kaybolduklarında, Tayfun şakaklarını ovarak odasının kapısını kapatıp koridorun ortasına doğru ilerledi. Bize doğru baktıktan sonra başını iki yana salladı.

"Bu kez bu deli fişeği tutabileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Ben düşünmüyorum çünkü. Hâlâ nasıl burada, ona bile şaşırdım."

"Bu kez haklı," dedi Yener birden demir gibi bir sesle. "O karışmasın, gidip biz halledelim."

Gurur, "Zeliha'nın bir fikri varmış," dediğinde Yener durup kaşlarını çatarak Gurur'a baktı. "Öyle bakma, Çekiç. Bu kız hiçbir zaman kalkıp bir fikir sunmaya çalışmadı. Devran bile ikna olduysa bize söyleyecek söz düşmez."

"Neymiş o fikir?" diye sordu Yener ciddiyetinden bir an olsun ödün vermeden.

"Bunu zamanı gelince söyleyeceğim," dememle, Yener'in kaşlarını daha da çok çatması bir oldu.

"Fikre sonra değil, şimdi ihtiyacımız var, Zeliha. Kızın hâlini gördün mü?"

"Gördüm," dedim ve üzerine basarak tekrar konuştum: "Oradaydım."

"İyi niyetini anlıyorum ama artık durmamız sadece buna göz yummak olacak." Yener kapıya sertçe vurarak çıktı. "Her kim olurlarsa olsunlar, ne kadar yüksekte olurlarsa olsunlar, biz dağ aslanı değil miyiz lan?"

"Senin üstüne bile sözünü geçiren kişiye senin dağ aslanı olman söker mi sanıyorsun, Çekiç?" Gurur, bunu ruhsuz bir sesle söylemişti. "Öfkeni anlıyorum, hak da veriyorum ama şu an yapılması gereken Biricik'in yaralarını sarmak. Öfkeyle oturup zararla kalkmadığımız tek zaman dilimi, leş serdiğimiz zaman dilimi oldu."

Yener, burun deliklerinin genişlemesine neden olacak bir nefes aldıktan sonra başını salladı. "Bakmayın bana siz," dedi geçiştirmek ister gibi. "Yapılacak bir şey var mı? Bir şey lazımsa merkeze inerim."

"Şimdilik gerek yok gibi," dedi Gurur. "Siz toplanma alanına geçin, ben Zeliha'yı revire bırakayım. Biricik'in yanında olsun." Bana onay bekleyen buz sıcağı gözlerle baktığında sadece başımı salladım.

Gurur beni revirin olduğu alana götürürken yan yana yürüyor olmamıza rağmen sessizdik. Koridora düşen adımlarımızın sesleri zamana karışarak bir anıya dönüşüyor, bir gün biz bu anı unutacak olsak bile zaman kendi içine yaşananları kazıyordu.

Tam revirin önüne geldiğimizde yavaşça ona doğru dönüp, "Muşta öğrendiğinde ne olacak?" diye sordum.

"Biricik ve Devran'ın arasındaki şeyi onaylamıyordu ama Biricik'i sever," dedi Gurur sakin gözlerle yüzümü incelerken. Sanki yaşananların bende bıraktığı etkiyi merak ediyor gibi bakıyordu. "Muhtemelen şu nişanlısı olacak andavalla ilgili bir şeyler yapmaya çalışacak ama Muşta'nın bile yetkisinin olmadığı şeyler var gördüğün gibi."

"Bunu kötü olarak algılama ama o gece yaşananları bile kolayca örtbas edebiliyorsunuz, bunun en büyük şahidi benim. O adamı neden direkt yok edemiyorsunuz, bu kadar mı taşaklı biri?" Küfrüm onu şaşırtsa da yüzünde beni anladığını belli eden bir ifade belirdi.

"Haklısın ama bazen bizim bile elimizi uzatamayacağımız, sevdiklerimizi tehlikeye atmamıza neden olacak şeyler var."

Anlayışla başımı sallamak dışında bir şey yapmak istemedim. Konuşmak, kelimeleri harcamak istemedim. Revirin kapısını açıp içeri girdiğimde, beyaz floresanın tavanda cızırtılar çıkararak yandığı revirin duvar kenarındaki beyaz örtülü sedyesinin üzerinde Biricik oturuyordu. Tam önünde, bacaklarının arasında Devran duruyor, Biricik'in sarı saçlarını arkaya doğru atarken yüzünde cam gibi bir keskinlikle konuşma-

dan kızı izliyordu. Kız durgundu, gözleri Devran'da değildi, gözleri sanki hiçbir yerdeydi; sanki mavi gözleri kayıptı, yitip gitmiş, küle dönmüştü.

Beni fark etmediler ama hemen arkamdan Nihan içeri girince ikisinin de gözleri yavaşça kapıya döndü. Nihan bana uyku sersemi bir gülümsemeyle baktıktan sonra bakışları Biricik'e kaydı.

"Hayvan herif," diye söylendi sadece benim duyabileceğim bir tonlamayla.

Nihan, Biricik'e bakmak için yaklaştığında Devran artık ondan uzaklaşmıştı. Revirdeki deri sandalyeye oturdu, uzun bacaklarını kırıp ellerini bacaklarının arasından aşağı doğru sarkıtarak parmaklarıyla oynarken zemini izlemeye başladı. Hâli harap görünüyordu. Tüm bunların içine sürüklendiği ânı merak ediyordum, Biricik'in kâbus gibi hayatına dahil oluşunu, birbirini takip eden olayları... İkisinin de duyguları çözümlemesi güçtü; kim bilir içlerinde nasıl fırtınalar kopuyordu?

Nihan, "Tam olarak nereden darbe aldın? Görünenlerin dışında," dedi soğukkanlı tutmaya çalıştığı ama titrediğine yemin edebileceğim sesiyle. Devran bu soruyu duyunca bacaklarının arasından aşağı sarkıttığı ellerini eklemlerinden kırarak yumruk hâline getirdi.

Biricik kırgın bir ses tonuyla, "Şurası," diyerek kaburgalarını işaret etti, Devran ona bakmıyordu ama yumruğu gitgide daha da sıkı hâle geliyordu.

Nihan parmaklarını Biricik'in kaburgalarına yerleştirip yavaşça bastırarak, "Böyle acı var mı güzelim?" diye sordu şefkatli bir sesle. Biricik sadece başını iki yana sallayıp, "I-ıh," diye fısıldadı.

"Peki bu şekilde?"

"Hayır," dedi Biricik kısık sesle. "Acımıyor, gerçekten."

"Sana farklı bir şekilde zarar verdi mi?" diye sorduğunda ortam birden buz kesti.

"Hayır, bu kez yapmadı," cevabıysa, Devran'ın gözlerini sıkıca yummasına neden oldu; zaman parçalanıyor, Devran'ın hisleri etrafa zamanın parçalarına tutunarak dağılıyordu.

Nihan sertçe yutkunup, "Pekâlâ, senin için biraz merhem hazırlayacağım, yaralarını temizler ve onları iyileştiririz, ne dersin?" diye sordu ve ellerini sedyenin iki yanına koyup gülümseyerek Biricik'e baktı. "Bedenindeki izleri ben sileceğim, ruhundaki izleri de sen, tamam mı?"

Biricik yutkunup, "Hıhım," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok," diye mırıldandı. Merhemleri hazırlamak için paravanın arkasına geçtiğinde Biricik, ben ve Devran aynı ortamda olmamıza rağmen birbirimize bakmıyorduk, sessizdik. Gurur ortadan kaybolmuştu.

Nihan merhemi hazırlayıp kenara bıraktı, oksijenli olduğunu düşündüğüm temiz bezle Biricik'in kurumuş kan lekelerini yavaşça temizledi. Ardından merhemi büyük bir dikkatle kıza sürüp pansuman yapmaya başladı. Tüm bunlar olurken Devran sessizdi, tıpkı bir sürü yara almış olmasına rağmen susan Biricik gibi. Hepsi bittiğinde Biricik'in ayaklarına beyaz terliklerden verdi ve gülümsedi.

"Yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Teşekkür ederim," dedi sadece Biricik.

Nihan, "Devran, istersen Biricik bu gece senin odanda kalsın," dedi. "Yalnız kalmak istemeyebilir."

Devran, cevap vermedi.

"Pekâlâ," dedi Nihan kaşlarını kaldırarak. "Zeliha, bu gece burada kalacaksın, değil mi?"

"Evet."

"Bu güzel, sabah kız kıza kahvaltı yaparız." Biricik'e gülümsedi. "Değil mi?"

Biricik, başını aşağı yukarı salladı.

Nihan'ın tedirgin gözleri bana dokununca yutkundum. Nihan, başını iki yana sallayıp üzgün bir şekilde soluduktan sonra revirden çıktı. Ben de ikisini yalnız bırakmamız gerektiği düşüncesiyle revirden ayrılıp karanlık koridorda Nihan'ı takip ederek yürümeye başladım.

"Bu olayı ilk duyduğumda polisi aramayı düşündüm," dedi Nihan birkaç adım önümde ilerlerken. Bana bakmadan konuşsa da sözlerini benim için sarf ettiğini biliyordum. "Sonra polisin bile çok önemli kanıtlar olmadığı müddetçe elini süremeyeceği kadar *önemli* insanlar olduklarını öğrendim. Sadece annesi için tüm bunlara katlanması o kadar korkunç ki." Adımları yavaşladı. "Onu ilk tanıdığımda da şiddet görmüştü, ondan sonra bir daha görmemiş ama uzun zaman sonra tekrar şiddete maruz kaldığını görmek beni yıktı. Sana elini kaldıran sevdiğin adam bile olsa arkana bakmaman gerekir, bunu ona ödetip onu terk etmen gerekir. Bunu ona yapan hem sevmediği hem ona zorla sahip olan hem de zorla nişanlı kaldığı biri. Anlatırken bile canımı yakıyor bu."

"Peki ya insan içine çıkamayacak kadar küçük düşecekleri şeyler olsa?" diye sordum yavaşça. "Onur kırıcı şeyler."

"Bu tür şeyler bu insanlar için kâbus gibidir ama bir şekilde kurtulurlar. Yani bu dediklerini bizimkiler yapsalardı, olan yine bizimkilere olurdu."

"Peki bunu onlara bir asker değil de öylesine bir kadın yapsa?"

Nihan, duraksayıp omzunun üzerinden bana baktı. "Ne?"

"O herife tıpkı Biricik'e yaptığı gibi şantaj yapsam ve asker ya da polis olmadığım için başıma hiçbir şey gelmeyecek olsa?"

"Senin aklından ne geçiyor?" diye sordu Nihan, yüzüne şüphe dolu bir ağ örülmüştü.

"Hiç," dedim sadece.

Ben *hiç* diye geçiştirsem de Nihan'ın bunun hiç olmadığını bildiğini biliyordum. Toplanma alanına doğru sessizce yürüdük. Biricik'in yaşadığı bu karanlık gece ile alakalı ne başka bir konuşma geçti aramızda ne de bu geceyle yüzleşebildik. Yaşananlar çok ağırdı. Biricik'in ruhu, bir gökdelenin tepesinden düşen bedenin parçalara ayrıldığı gibi parçalara ayrılmıştı. Artık nasıl toparlanırdı bilmiyordum ama daha fazla dağıtılamayacağından emindim.

Toplanma alanı bugün gördüğüm ağaçtan masanın olduğu odaydı. Devran dışındaki tüm ekip oradaydı. Muşta sırtını bize doğru dönmüş camdan duvarın önünde öylece duruyordu, yumruk hâline getirdiği ellerini arkaya atıp birleştirmişti. Önce Gurur'a, ardından masanın etrafına dağınık bir şekilde yerleşmiş tüm ekibe baktıktan sonra Nihan'ın arkasından odaya girip bir kenarda dikilmeye başladım.

"Bir kadına bunu yaptı," dedi Girdap. "Konuya hakim değilim ama bu affedilemez. Bunu yok mu sayacağız?"

"Biricik'in annesi söz konusu," dedi Muşta. "Yoksa ne yer durdurur beni ne makam." Çivit mavisi bakışlarını omzunun üzerinden Girdap'a çevirdi. "Annesinin şurada uyanacağı gün sayısı, senin ağzından çıkan kelimelerden daha az. O heriflerin ellerinin kollarının ulaştığı yerleri biliyor musun? Ne Biricik'i ne babasını yaşatmazlar."

"Şiddet gören bir kadını koruyamıyorsak biz neden varız?" diye sordu Adnan. "Bunu ödetmeliyiz. Adalet yerini bulmuyorsa, adaleti biz yaratırız."

"Adalet yaratabileceğiniz bir şey olsaydı, Biricik bu geceyi yaşamazdı," dedim bir anda. "Bu ilk değilmiş, hepiniz biliyormuşsunuz, durmuş-

sunuz, adalet sizi durdurmuş. Şimdi o adaleti yaratmanız gerektiğini mi söylüyorsunuz?" Şaşkınlığın hüküm sürdüğü gözler bana çevrildiğinde susmak gibi bir niyetim yoktu. "Ben sizin adaleti yaratabildiğinize inanmayı çok isterdim, inanın ama Biricik bu gece bu hâldeyse, o adalet çok geç kalmış demektir ve geç gelen adaletin de hiçbir anlamı olmuyor. Ben geç gelen adaleti adaletten saymam." Gurur'un bakışlarını hissedince gözlerim ona çevrildi. "Bana yardım edecek misin?"

"Evet," dedi Gurur.

"Neler olduğunu bana söylemeyecek misin, Zeliş?" diye sordu Muşta az evvel söylediklerime kızmamış gibi sakince.

"Hepinizin desteğine ihtiyacım var," dedim. "O herife ne yapacağımı biliyorum." Bakışlarım Gurur'a dokundu. Bana destek veren gözlerini gördüğüm an, cesaret kalbimde alev aldı ve bakışlarım bu defa Muşta'nın beni izleyen çivit mavisi gözleriyle buluştu. "Hakan abi," dediğimde Hakan Basri Şenkaya'nın gözlerinde beliren anlayıştı. "Siz o adama bir şey yapamazmışsınız ama ben yapabilirim, değil mi?"

"Ne?" Muşta bana karman çorman olmuş gözlerle bakınca konuşmaya devam etme kararı aldım.

"Bu pislik tecavüzcü bir sapık, şiddet yanlısı, eminim gün yüzüne çıkarılmamış daha onlarca sapkın yanı vardır," dediğimde hepsi beni izliyordu. "Ona her şeyi itiraf ettirebilirim."

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Yener birden konuya atlayarak. "Aklınla zorun mu var? O herif seni öldürür."

"Onu kimse öldüremez," dedi Gurur keskin bir sesle. "Devam et, Zeliha."

Ona o an duyduğum güveni dizginleyemeden baktıktan sonra, "Belli ki kadınlara zaafı var, onunla bir başkası olarak tanışabilirim. Sonra da ona her şeyi itiraf ettiririm," dedim ama bunu söylememle Gurur'un gözlerindeki tedirginlik büyüyüp genişleyerek itiraz dolu bir öfkeye dönüştü.

"Sen aklını kaçırmışsın," dedi Yener sanki Gurur'un iç sesiymiş gibi ama Yener'e aldırış etmedim. "Bu kez peşine Cenan'dan daha tehlikeli insanları mı musallat etmek istiyorsun?"

"Bunu istediğim falan yok, Yener," dedim. "Daha iyi bir planın var mı?"

"Var," dedi Yener. "Seni bu pisliğe bulaştırmamak mesela."

"Bu bir plan değil."

"Fazla cesaret göstermeye başladın," dedi Gurur, sesi gergin olsa da ifadesi sakindi ama ölüm rüzgârları estiren bakışları yüzümün ortasında

zelzele yaratıyordu. "Bu mantıksız. Onu tavlamanı bir kenara koydum ya sana da Biricik'e yaptığı şeyleri yapmaya çalışırsa?"

"Arkamı kollamayacak mısın?" diye sordum. "Seni, sizi buna dahil etmeden halledeceğim. Tek gereken desteğiniz."

Muşta derin bir nefes alıp bu konuyu masaya yatırmak istiyormuşçasına, "Senin Gurur'un sahteden bile olsa sevgilisi olduğunu öğrenirse oklar bizim teşkilata çevrilecektir," dedi, sesi solgundu ama bir şeyler yapmak istediği kesindi.

"Makyaj ve doğal peruklarla her zaman sizden daha iyi kamufle olabilirim," dedi Nihan birden konuya atlayarak. "Bu işte Zeliha'yla yım. İkimizi de değiştiririm. Bir değil, iki kadın. Bunun gibi bir leş kargası için altın tepside sunulmuş ziyafet gibi oluruz."

Vural, "Sen hiçbir şeye karışmıyorsun," dedi sertçe ama Nihan bir an öyle bir bakış attı ki, Vural sadece kaşlarını çatarak bakışlarını ondan uzağa taşıyabildi.

"Karışıyorum," dedi Nihan. "O kızın yaralarını temizleyen bendim."

"Gurur?" Ona doğru yürüyüp tam önünde durduğumda, kafasını kaldırıp oturduğu yerden dikkatli gözlerle bana baktı. Gözlerinin gerisinde çağ yangını başlatacak kadar kuvvetli bir fırtına ateşi yeryüzüne yayıyordu. "Arkamı kollayacak mısın?"

Bir süre zamanı yaran gözleriyle beni izledi. Sonunda, "Çok iyi plan kurulmalı," dedi sadece.

"Kurabiliriz," dedim başımı sallayıp, umutla Nihan'a bakarak. "Değil mi?"

"Elbette."

Tayfun derin bir nefes alıp, "Öylece onları savaş alanına göndereceğiz, öyle mi? Dağ aslanlarına bak sen, iki kedi yavrusunu savaşa gönderiyor," dedi, sesinde öfke ve çaresizlik vardı; onu anlayabiliyordum ama yapabileceğiniz başka bir şey yok gibi görünüyordu.

Muşta başını salladı. "Bu konuyu masaya yatıracağım. Eğer bir şey yapmazsak oğullarımdan birini kaybedeceğim. Devran'ı bu kez ben bile tutamam."

"Devran olaya girerse beni de unut," dedi Yener bir anda Muşta'ya meydan okuyarak. "Ben de o olaya girerim."

"Ben de," dedi Adnan mekanik bir sesle.

"Ben de öyle," diye mırıldandı Vural, gözleri boşluktaydı ama zihni düşüncelerle dolu olmalıydı; Nihan'ı bunun içine sürüklemek istemediğini görebiliyordum.

"Ben de öyle," dedi Tayfun. "Beni de unut."

"Ve beni de," diye ekledi Girdap. Bir anda kemikleşmişlerdi.

"Benim söylememe gerek bile yok," diye fısıldadı Gurur karanlık bir sesle. "Devran ölüme yürürse, kurşun ondan önce beni deler."

"Aptal herifler," dedi Muşta burnundan sert bir nefes verirken. "Her seferinde burnunuzu boktan çıkarmak zorunda kalan ben oluyorum. Salaklar." Başını iki yana salladı. "Ne gerekiyorsa yapacağım."

"O hâlde planı hemen kursak iyi olur çünkü o herifi Biricik'e asla şantaj yapamayacak hâle getirmek istiyorum," dedi Nihan güçlü bir sesle. "Şimdi gidip yatacağım, uyuyabileceğimi sanmıyorum. Bir şey olursa beni ararsınız."

Yener ve Girdap da Nihan ile birlikte ayrıldıklarında yavaş yavaş eksilen asker sayısı beraberinde sessizliğin de odanın içine çığ gibi düşmesine neden olmuştu. Muşta sandalyelerden birini çekip oturdu, cebinden çıkardığı yarısı içilmiş sarma tütünü dudaklarının arasına koyup çakmağın ucunda mahşeri başlatan alevle sarma sigarayı tutuşturdu. Düşünceli bakışlarını ağaçtan masaya indirip sessizce sigarasını içmeye başladı.

"Devran'a da anlatın bunu," dedi sonunda konuştuğunda, sesine dolanan cinayeti hissettim; kan sanki harflerin pürüzsüz yüzeyinden gözyaşları gibi kayıyordu. "Bir delilik yapmasın."

Gurur oturduğu yerden birden kalkınca, bakışlarım onu buldu. Bana kafasıyla bir işaret yaparak odanın çıkışına yöneldi ve ben de diğerlerini arkamda bırakıp Gurur'u takip ederek odadan çıktım. İleride floresanı yanan bir odadan sızan ışık koridoru kör bir şekilde aydınlatsa da etraf hâlâ karanlık sayılırdı. Yan yana yürüyorduk, adımlarını ona yetişmek için zorlanmamam için yavaşlatmıştı ya da gerçekten gücü çekilmişti, hâli yoktu, yorgundu.

"Ne saçma değil mi?" diye sorduğu anda sesine takılan gözlerim, omzumun üzerinden onu buldu. O da bana tıpkı benim ona baktığım gibi omzunun üzerinden bakarken neşesiz bir gülümseme dudaklarında belirginleşmişti. "Daha birkaç saat önce sana özgür olduğunu söylemiştim, şimdi bu delikte tekrar benimlesin."

"Bu kez istemediğim bir şey yok," dedim yavaşça.

"Biliyorum, akılsız," dedi, birkaç adım sonunda yeniden konuşmasını beklemiyordum. "Yapmayı düşündüğün şey iyi kurgulanmazsa bir felâketle sonuçlanabilir, biliyorsun değil mi?"

"Bir sorun çıkmayacak," dedim, neden bu kadar emindim bilmiyordum ama içimde hem kendime hem de onlara karşı bir güven duygusu belirmişti. Normal şartlarda bu adamlara güvenmemem gerektiğinin ben de farkındaydım ama kalbim onların damarlarıyla birleşmiş gibi güvenle çarpıp yabancı kanı pompalamaya başlamıştı.

"Ya çok korkaksın ya çok cesur, bir ortan yok mu senin kızım?" diye sordu sitem eder gibi. Ona hafif bir tebessümle baktığımda bunu görmeyi beklemediğini gözlerinde çakan yıldırımlardan anlamıştım. "Bana o şekilde bakma," diyerek bakışlarını önüne çevirdi.

"Ne şekilde?"

"Salak biri gibi."

"Yalancı," diye homurdandım. "O şekilde bakmadım."

"Evet, yalan söyledim."

"Ne şekilde baktım öyleyse?"

Bir süre sustuysa da sonunda kelimeler ve dili kavuştu. Bana baktı.

"Söylediği her şeyi bana kabul ettirebilecek tek kişiymişsin gibi bakma."

Suya yazılan yazılar gibi içime bıraktığı o duygu anlık var olup silinmesi gerekiyorken bir mürekkep gibi içime dağılarak kelimeleri var etti. Yanaklarımın içine geçirdiğim dişlerimin arasındaki etlerin acısı bir süre hiç hissedilmeyecek kadar vasıfsızdı. Bakışlarımı ondan uzağa taşımak istesem de düşüncelerine yeni bir tohum bırakmak istemediğimden bunu yapmadım ve ona bakmaya devam ettim.

"Bak," dedi. "İşte böyle bakarak bana her şeyi yaptıracağını düşünüyor olabilirsin ve ben başka zaman olsa bu düşüncenle dalga geçerim ama bu gece geçemiyorum. Bu gece seninle ilgili bir şey var içimde, aşamıyorum."

Onun dudaklarından dökülmesini beklemediğim bu itiraf, bir kasırga olup büyüyerek tutunduğum her şeyi yıkmaya başladığında, buz sıcağı gözleri içinde geleceği taşıyan bir yük treni gibi gözlerimin içinden geçip zihnime doğru gidiyordu.

"Sik ağızlı gibi konuşturma beni," dedi kızgın bir sesle. "Sadece içimden geçeni söyledim."

"Anladım," dedim ama anlamamıştım, sadece ortaya bırakılması gereken bir kelime olduğunun farkındaydım hepsi buydu. Gurur bana

bakmadan adımlarını hızlandırınca ona yetişmek için uğraşmadım. Kalbimde karmaşık bir duygu vardı, yaşanan her şey bu duygunun sebebi olabilirdi ama onun dudaklarından düşen birkaç kelime yığını buna sebep olmamalıydı.

Koridorun sonuna doğru geldiğimiz anda birden bana doğru dönüp, "Burada kalmak istediğine emin misin?" diye sordu, bakışlarım yüzünde birkaç saniyelik kısa bir tura çıktıktan sonra başımı sallayarak onu onayladım. Burada kalacaktım.

"Eylül çoktan uyudu, yatabileceğin bir yer yok," deyince ona sakin gözlerle baktım.

"Burada bir sürü oda olmalı," dediğimde bana kötü kötü baktı.

"Başka bir askerin odasında yatmayı mı düşünüyorsun, Matmazel Akılsız?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Evet, bunda bir sorun mu var?"

"Saçmalama istersen," dedi duygusuz bir sesle. "Umursadığımdan değil ama tanımadığın birinin bir zamanlar yatıp kalktığı odada rahat edemezsin."

"Niye edemeyeyim? Ederim."

Bana zehirli bir bakış attıktan sonra, "Benim odamda kalacaksın," dedi bir anda, birkaç saniye dumura uğramış vaziyette ona bakakalsam da damarlarımdan çekilen zaman koridora yayıldığında kaşlarım birdenbire çatıldı.

"Kim demiş bunu?"

"Ben dedim, birkaç saniye önce."

"Senin odanda kalacağıma gider dağ domuzlarının arasına yatarım," diye homurdandım, bana attığı kötü bakışları hissetsem de ona bakmadan kollarımı göğsümün üzerinde bağlayarak yürümeye devam ettim.

"Ben dağ domuzu değil miydim? Hani dağ domuzuydum ben?"

"Ne o, dağ domuzu olduğunu kabul mü ediyorsun?" diye sormamla alaycı bir şekilde gülmesi bir oldu.

"Benimle uyumak istediğini bu kadar açık söylemeni beklemiyordum sadece," dedi, duraksayıp ona daha dikkatli baktım. "Dağ domuzlarıyla uyurum dedin, bana da dağ domuzu diyordun, öyleyse sen benimle uyumak istiyorsun?"

Yanaklarımın içindeki baskıyı görmezden gelmek için çabalarken, "Bana bir oda ver," dedim sadece.

Tam ağzını açacaktı ki, revirin kapısı açıldı ve revirden yayılan beyaz floresan ışığı koridorun ortasında dikdörtgen şeklinde bir geçit açtı. Devran'ın büyük gölgesi ışığın içinde daha da devleştiğinde, kollarında Biricik'i tuttuğunu görmüştüm. Kelimeler geriye çekilip sessizliğin koynuna misafir oldular. Yavaşça bize doğru yürümeye başlayan Devran'ın kucağındaki Biricik'in sarı saçları yere doğru akmış, her bir adımda bukleli sarı saçları usul usul sallanıyordu.

Devran, "Bu gece Zeliha'yla kalması daha mantıklı," deyince, Biricik kollarını Devran'ın boynuna daha sıkı sardı. "Ama beni de yanında istiyor." Derin bir nefes aldı, bakışları beni buldu. "Üst ranzada biz yatalım, alt ranzada sen ve Gurur? Olur mu?"

Bir an duraksadım. Biricik benim Gurur'un sahte sevgilisi olduğumu biliyor muydu tam emin değildim, hatta birçok şeyi bilip bilmediğinden de emin değildim. Dudaklarım itirazla aralanmak istese de Biricik'in Devran'ın kucağındaki hâlini görünce başımı önüme eğip, her ne kadar bu durumdan kaçarak uzaklaşmak istesem de bunu kabullendim. Başımı ağır ağır salladığımda bu en çok Gurur'u şaşırtmış olmalıydı. Devran başını sallayarak yanımdan geçerken sessizce yutkunmuştum.

Gurur, "Buna mecbur değilsin," dedi bir anda, o bunu söylediğinde Biricik ve Devran çoktan koridorun duvarları arasından silinip gitmişlerdi.

"Sorun değil," diye mırıldanarak Gurur'a doğru döndüm. "Ben varken kendini daha iyi hissedecekse, benim açımdan sıkıntı yok."

Gurur'un dikkatli bakışları yüzümü sıyırdı. Bendeki düşüncelerin özünü bilmek istiyormuş gibi bakıyordu. Sanki gözlerimin arkasında gece vardı ve o, o gecenin içine alıp elinde sönmek üzere olan bir meşaleyle zihnimde gizlediğim o sokak lambasını bulmaya çalışıyordu. Derin bir nefes alınca omuzları yukarı doğru şişti, nefesini vermeden önce gözlerini yumdu ve sonra nefesi usulca dudaklarının arasından firar ederek tenime döküldü.

"Mecbur olmadığın her şeyi sırf aptal bir kalbe sahip olduğun için kabul ediyorsun, sonra da bu mecburiyetler yüzünden gizlice ağlıyorsun," dedi Gurur, beni benimle vurması şaşkınlıkla gözlerimin aralanmasına sebep oldu. Bakışları yüzümden geri çekilerek koridorun sonuna dokundu. "Akılsızsın, Dağ Gelinciği. Bazen kendini düşün."

"Böyle bir gecede nasıl kendimi düşünebilirim ki?"

Gözleri yeniden bana takıldı. Sanki daha önce görmediği bir şeye bakıyormuş gibi incelediği yüzümü saran deri sızlamaya başlamıştı. Buz sıcağı gözleri bir anda dudaklarıma düşünce derim tamamen alevlere yenik düştü ve yangın tüm tenime yayılarak kalbimi ısıttı.

"Akılsız Dağ Gelinciği," diye söylendi. "Aptal yürek."

"Bana hakaret edip durma, Dağ Domuzu," diye söylendim, bir an durup kaşlarını çatarak bana komik bir bakış attı ama gülecek hâlim olmadığından gözlerimi kısmak dışında bir şey yapmadım.

"Dağ Domuzu demek?"

"Evet, Dağ Domuzu."

"Anlaşıldı şimdi Devran'ın teklifini neden kabul ettiğin..."

"Neden etmişim?"

Gözlerini zemine indirirken dudakları hafif bir şekilde yukarı kıvrıldı ve sonra gözlerini yerden çekerek bana dokundurdu.

"Benimle uyumak istiyorsun, koca popo."

Onu tekmelemekle, arkamı dönüp kaçmak arasında gidip gelirken umursamaz görünmeye çalıştım. "Ben uyuyacağım," dedim ve gözlerimi koridorun diğer ucuna çevirdim. "Sen gidip başka bir yerde yatsan da olur."

"Ama yatmasam da olur yani? Yanında da yatabilirim, öyle mi?"

Eğleniyor gibi bir hâli vardı.

"Koca popoluyum ya ben, sığamayız senin ranzana," diye söylendim.

"Ha küçük popolu olsan benim ranzama beni atacaksın yani..."

Ona cins cins baktım. Kendini tutamayıp tekrar sırıttı.

Homurdanarak sırtımı dönüp yürümeye başladığımda arkamdan geldiğini biliyordum. Göğsümün içinde bana ihanet eden bir kalp vardı bu gece, tüm kararları o kalp veriyordu; o kalp, onu öpmemi söylemişti ve ben de onu öpmüştüm, yine o kalp onun yanında kal demişti ve ben onun yanında kalmaya karar vermiştim. Şimdi o kalp her ne kadar Biricik'i bahane ediyor olsam da onunla uyumak istiyordu ve sanırım ben bunu da yapacak, onunla uyuyacaktım. Birden dilimin damağımın kupkuru kaldığını, göğsümün altındaki kalpten canımın çekildiğini hissettim.

Onun odasının önüne gelene dek konuşmadık. Koğuşun, yani odasının kapısını açmasını beklerken kenara geçip koridorun sonuna baktım. Yener elinde bir kırmızı elmayla duvara yaslanmış boşluğu izleyerek elmasından aldığı ısırığı çiğniyordu, düşünceli bir tavrı vardı.

Gurur, "Annesi aradı bugün," deyince irkilerek ona baktım. "Biraz tansiyonu yükselmiş, acile götürmüşler. O yüzden bugün biraz gergin. Annesinden haber gelir diye bekliyor."

Annesi ve Yener'in yaşanan acı şeylere rağmen ilişkilerinin bozulmadığını, Yener'in annesine maddi yönden destek olduğunu biliyordum ama bildiğim diğer şey de annesini görmeye gitmeyişiydi. Yine de annesi için ne kadar endişeli olduğunu fark ettiğimde, aslında buradaki her adamın bir hikâyesi olduğunu fark ettim. Diğerlerinin hikâyesini çok merak ediyordum ama bir yanım bu merakın kötü olduğunu, bilmeye hakkım olmadığını söylüyordu. Zaten o yanım ne istesem tam tersinin doğrusu olduğunu savunurdu.

Sakin gözlerimi Gurur'a çevirip yavaşça, "Bu gece çok gergindi, bu yüzdendi demek," dedim.

"Hayır. Yener her ne kadar kadınlarla gönül eğlendiriyor gibi dursa da hiç küçük çocuğu olan bir kadınla yatmadı," diye fısıldadı. "Genelde olgun, çocuğu da Yener yaşına gelmiş kadınlarla takılır ve hiçbir şey zorlamayla olmaz." Derin bir nefes aldıktan sonra bana biraz daha yaklaştı. "Yener, kadınlar konusunda umursamaz görünse de aslında kadınları çok önemsiyor. Muhtemelen şu an Biricik'i koruyamadığımız için hem kendine hem de bize öfkeli."

"Yener konusunda yanılmışım," diye mırıldandım. "İçeri girelim mi? Bizi görecek."

"Şu an bir silah çıkarıp havaya iki el ateş etsem, dönüp ne bana doğru bakar ne de tavana."

Gözlerim yeniden Yener'e yöneldi. Bu kez başını arkaya atıp duvara yaslamıştı, bir ayağı da dizinden itibaren kırık hâlde duvara yaslıydı, elleri iki yandan bir kuklanın boş kolları gibi yere doğru düşmüştü ve elmayı tutan parmakları güçsüz görünüyordu. Gurur koğuşun kapısını açınca irkilerek odanın içine baktım. Karanlık odanın hemen karşısındaki pencereden içeri süzülerek yere devrilen ay ışığının gümüş renkli dar yansımasıyla karşılaştım. Gözlerimi iki katlı ranzaya çevirince, Devran'ın Biricik ile üst katta olduğunu gördüm.

Biricik, Devran'ın kollarının arasında küçücük görünüyordu. Devran'ın koca cüssesine rağmen sanki o küçük ranzada ikisi de bir çocuktu. Sanki ikisi de birbirlerinin düşmeyi en sevdikleri uçurumlarıydı.

Biricik bizi fark etti mi bilmiyordum ama Devran'ın karanlığa rağmen seçebildiğim bakışları bizdeydi. Biricik yavaşça sokularak yüzünü

Devran'ın boynuna saklayıp elini Devran'ın göğsüne koyunca, Devran onun narin elini avucunun altına alarak göğsüne bastırmasını sağladı.

Gurur fısıltıyla, "Botlarını çıkar," dedi. Eğilip botumun bağcıklarını çözdüğüm sırada da kapıyı kapattı. Postallarımı çıkarıp ince çoraplarımla yere basarak postallarımı elime aldım ve yavaşça odanın içinde ilerledim.

Gurur üzerindeki ceketi çıkardı, yuvarlak yaka beyaz tişörtü ve kotuyla arkamdan geldi. Yatağın kenarına oturup bakışlarımı kaldırarak ona baktığımda yukarı baktığını, Devran'a bir şeyler söylediğini fark ettim. Bir süre sessizce bir şeyi konuştular ama bunun ne olduğunu anlamlandıramadım. Üzerimdeki hırkayı yavaşça çıkardığım sırada gözleri bana kaydı, içerideki gri renge rağmen yüzünü seçebilmiştim.

"Duvar kenarına," dedi sadece, sesindeki fısıltı bir fırtınadan bile daha güçlüydü.

Ona çatık kaşlarla baktıysam da bir karşılık alamayınca gürültü yapmamak için dediğini yaparak duvar kenarına geçtim. Üzerimde bir ranza daha olduğundan bir an mezarın içine girmişim gibi hissetsem de elden gelen bir şey yoktu; bu gece yaşanmak zorundaydı. Gurur da ayağındakileri çıkardıktan sonra yatağın ucuna oturdu ve dar yatak onun cüssesinin ağırlığıyla yavaşça çöktü, bedenim ağırlığının yarattığı göçüğe doğru kayınca kaşlarımı çatarak kendimi geri çektim, duvara yapıştım.

Gurur bir süre sırtı bana dönük şekilde oturdu, nefes alıp verirken hareket eden sırtını, omuzlarını görebiliyordum. Ona bu şekilde baktığımda göğsünün altında bir kalp olduğuna inanmak daha da kolay oluyordu. Damarlarında kan seli akıyor, nefesiyle hareket eden bedeni kasılıyor, kalbi atıyordu; o gece gördüğüm katilin aksine Gurur burada canlıydı, yaşıyordu ve olduğunu sandığım adam değildi.

Çok zaman geçmeden sırtı bana dönük şekilde yan yatıp uzun bacaklarını yatağın içine alınca sırtımı tamamen duvara bastırıp yutkundum. Gözlerim karanlığa karışan ensesine, gür saçlarına saplanıp kaldı; saçlarının rengi her ne kadar açık olsa da karanlıktayken koyu görünüyordu. Birkaç dakika o pozisyonda durdu, sanki beni rahatsız etmekten korkuyor gibi bir hâli vardı. Kendimi çatlamış bir akvaryuma ait o balık gibi hissettiğim süre zarfında elim yavaşça Gurur'un sırtına doğru kaydı ve avucumu genişçe açarak onun beyaz tişörtün altında kalan sırtına belli belirsiz dokundum. Gurur irkilince elimi neredeyse geri çekecektim ama sonra bedeni gevşedi, yutkunduğunu duydum.

"Uyudun mu?" diye fısıldadım sadece Gurur'un duyabileceği kadar kısık, buna rağmen Gurur'un teninde bir rüzgâr yaratan o sesle.

"Evet," dedi yavaşça.

"Uyusan cevap veremezdin," diye homurdandım kısık sesle.

"Elini sırtımdan çekecek misin?" diye fısıltıma fısıltıyla karşılık verdi.

"Hayır," diye homurdandım. "Burası çok boğucu. Klostrofobim olabilir benim. Emin olmamakla birlikte, boğuluyorum."

"Ne yapayım? Bana ne," diye fısıldadı sessizce.

Ensesini tırmalama isteğiyle kötü kötü bakıp tırnaklarımı tişörtüne rağmen hissetmesini sağlayacak şekilde sırtına bastırdım. Birden hırlayarak bana doğru dönünce, elimi geri çektim ve korkudan irileşen gözlerim onun gecenin içinde parlayan gözleriyle birleşti. Şimdi Gurur iki bacağımın arasında, üzerimde duruyor, az önce ona tırnaklarımı sapladığım elimi diğer elimle birlikte kavramış yatağa bastırarak bana bakıyordu. Gözlerim iri iri açılınca, aniden onun da gözleri iri iri açıldı ve nabzımın sesi odaya yayılmaya başladı.

Yüzüme doğru yaklaşınca, gözlerimi neredeyse yumacaktım ama kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, sanki nefesim ciğerlerime değil, kalbime doluyordu. Boğuluyordum. Kalbimin her atışında boğulduğumu hissediyordum. Her zerremde ateşin ayak izleri büyüyerek beni bir yangına çeviriyordu. Dudakları dudaklarıma neredeyse dokunacaktı ama dokunmadı, kelimelerin damarları zamana bağlanıp zamanı yaşadığımız bu ânın içine zincirledi. Gurur'un yuvarladığı o çığın altında kalmışım gibi hissettiğim sırada burnu burnuma sürtünüyordu.

"Beni öptün," diye fısıldadı sadece benim duyabileceğim kadar kısık bir sesle, hatta sesi bile yoktu, kelimelerinin rüzgârı vardı. "Benimle kaldın. Benimle aynı yatağa yattın." Nefesimin harlanan alevler gibi harlanarak hızlandığını hissettim. O da hissediyor olmalıydı. "O tırnaklarını öyle şehvetli bastırırsan, bu kez seni öpen ben olurum, sana kalan ben olurum, yatağına giren ben olurum."

Gözlerini gözlerime çevirdi, şimdi gözlerimiz aynı çukurun içinde tek bir kişiye ait gibiydi. O kadar yakınımdaydı ki tanrı bile uzağımda kalmıştı.

Sertçe yutkunduğum an gözleri birden dudaklarıma kaydı, nefesi dudaklarımı okşarken yakınlığımız başıma indirilen balyoz darbeleri gibiydi. Avucumun içinde tırnaklarımın izleri kalırken bileğimi daha sıkı kavradı ve yatağa gömmek istiyormuş gibi bastırdı. Bakışları dudakla-

rımdan yavaşça boynuma kaydı, boynumdaki damarları gördüğünü fark ettim ve damarlarım izlenildiğinin farkındaymış gibi dalgalanarak genişledi; şimdi kanım bile coşkuyla akıyordu.

"Bu gece içimde sana ait bir şey var," dediği dudaklarını boynuma yaklaştırarak. Gözlerimi yumup çığlık atmamak için ruhumu sıkarken, bedenim tam aksine gevşemiş hâlde onun önünde duruyordu. Dudakları boynuma değer gibi oldu ama belki de boynuma dokunan sadece nefesiydi. "Dürtme içimin sen yanını, bu gece üzerine karanlık olur yağarım."

Konuşamıyordum, sebebi neydi bilmiyordum. Belki onun tam iki bacak arasına bir tekme koyar, bağırarak buradan kaçıp giderdim ama beni durduran neydi? Yukarıda bir adamın kollarında tüm savunmasızlığıyla uzanan o kız mı? Yoksa beni durduran ben miydim?

Beni durduran neydi?

Gözlerimi araladığım an, Gurur'un boynumun hizasında duran gözleri havaya kalkarak bana dokundu; bu dokunuş kalbimin daha da şiddetle çarpmaya başlamasına neden oldu. Ortamdaki hava çekilmiş, nefesim her ne kadar içime doluyor olsa da ciğerlerime yetmemişti.

Yavaşça geri çekilince gözlerim onun gözlerinden ayrılmak istedi ama yapamadım. Bileklerimi serbest bırakıp yanıma uzandı. Bu defa bana alan bırakmaktansa bana doğru döndü. Sırtüstü yatıyordum, o ise yan yatıyordu ve biliyordum ki gözleri profilimdeydi, beni izliyordu. Ranzanın tavanına bakarken birkaç saniye nefes alamıyor gibi hissetsem de aslında o an soluk soluğa olduğum andı.

"Dağ Gelinciği," deyince yutkundum ama cevap vermedim. Eli yavaşça yanağıma yaklaştı, işaret parmağının ucuyla yüzüme dökülen, soğuktan dolayı nemini kaybetmemiş saç telini geriye itti, sonra yine aynı işaret parmağını eklem yerinden kırıp keskin parmak eklemiyle çillerimin üzerinden geçti. "Korkutmak istemedim," diye fısıldadı, gözlerimi kırpıştırdım. Korkmamıştım. "Üzgünüm."

"Korkmadım," dedim sadece kısık sesle. Devran ve Biricik'in uykuya daldığını o hoş mırıltılardan anlamak mümkündü, nefeslerinin düzenli sesleri odaya dağılıyordu.

Eli yüzümden ayrılarak kazağımın önüne doğru indi, kazağımın yakasını yavaşça yukarı çekince iç çamaşırı giymediğimi hatırlayıp irkildim. Hırkamı çıkarmamalıydım. Yanağımı yastığa bastıracak şekilde çevirip ona baktığımda, o da aynı şekilde bana bakıyordu. Bu kez yüzünde

alay yoktu, eğlenceli her şey yüzünden tasını tarağını toplayarak çıkıp gitmişti. Bir süre onun yüzünü izledim, o da benim.

"Dağ Domuzu," diye fısıldadığımda kaşlarının hareketini izleyip yavaşça sordum. "Bu gece sana güvenebilir miyim?"

"Neden?"

"Zerda sana güvenmek istedi," diye itiraf ettiğimde gözlerinin parladığına o kadar emindim ki, bu benim hayalim olamazdı. Bu net olarak gördüğüm şeydi.

"Bu gecelik bana güvenebilirsin."

Yavaşça ona doğru kaymamla, şaşkınlıkla bana baksa da o an tek ihtiyacım buymuş gibi başımı omzunun biraz altına, göğsünün biraz üzerine koydum. Bu ona isteyerek bu kadar yakın olduğum nadir anlardan bir tanesiydi. Başta ne yapacağını bilemiyor gibi öylece dursa da sonunda elini omzuma atarak beni çok sıkmadan sardı. Gözlerim aşağıya doğru kayınca, her şeye, yaşanan tüm bu şeylere rağmen onun ayakları ile benim ayaklarım arasındaki mesafeyi görmek beni gülümsetmişti. Onunla aramızdaki boy farkı beni gülümsetmişti.

Gözlerimi yavaşça yumarken, "Bu gecelik," diye fısıldadım. "Sen Mert'sin, ben Zerda." Yorgun gözlerimi usulca yumduğumda yutkunuşu zihnimde çınlamıştı.

"Bu gecelik," diye fısıldadı tıpkı benim gibi. Uyku çok uzak değilmiş gibi hissediyordum; teninden gelen buzlu orkide kokusuna karışan sigaranın kokusu boğazımı ağrıtırken sanki uyku hemen başımda duran bir yağmur bulutuydu ve şimdi yağmaya başlayacaktı. "Dudaklarından," diye mırıldandığında artık uykunun içinde sayılırdım. "Fışkıran kayısı tadıydı."

Uyku kalbimin ortasından giren bir mızrak gibi gözlerimden zihnime sızarak beni savunmasız bıraktığında, bedenim bir boşlukta asılı duruyormuş gibi hissediyordum. Hissettiğim sıcaklık çok gerçekçiydi. Sanki yüksekte durmuş, kaybettiğim kanatlarla atıldığım ama inmeye cesaretimin olmadığı cehennemi izliyordum. Oysa artık yuvamın burası olduğunu, ateşlerin sadık dostum olacağını, bir daha cennetin hiçbir kapısının benim için açılmayacağını biliyordum. Buna rağmen yuvamdan korkarak yuvamı izliyordum.

Küçük bir kız çocuğu olduğum zamanın birinde gözlerimi açtım. Kahverengi saçlarım omuzlarıma yığıldığında, güneşin altında durmaktan belirginleşip saçlarımın rengini alan çillerimden utandığım za-

manlar olmuştu. Diğer çocukların tenleri pürüzsüz, tek renkken benim omuzlarımda, yüzümde, vücudumun neredeyse her köşesinde saçlarım renginde lekelerim vardı. Altımda kırmızı bir kot şort, yazın sıcağına rağmen bacaklarımdaki çilleri göstermemek için giydiğim beyaz külotlu çorap, üzerimde beyaz askılı bir tişörtle sokak sokak dolaşıp, elimdeki külah dondurmanın kenarından sızan erimiş dondurma parmaklarıma bulaşana dek dondurmayı asla yalamazdım. Yine öyle bir günde, güneş başımın üzerinde beni boğmak isteyen bir çift el gibi tenime baskı uygularken rengi ağarmış bir sokağın içinde, çocuk yaştaydım.

Birkaç tutarsız adımın sonunda gözlerimi sokağın diğer ucuna çevirdim. Sokağın diğer ucu kapkaranlıktı, güneş orada doğmamıştı ve ay gökyüzündeki karanlığın boynunda bir madalyon gibi asılı duruyordu. İkiye ayrılmış sokağın güneşli tarafında ben, karanlık tarafında bana çok benzeyen ama benden büyük olan bir kadın vardı. Çocuk bedenime rağmen zihnim, hatırladığım son görüntüm, hissettiğim son beden tam karşımdaydı ama ben ondan ayrıydım; o karanlığın ortasında öylece beni izlerken attığı her adımda karanlık onu takip ediyordu. Her bir adım atışında adımını bastığı yer de dahil olmak üzere geceye boyanıyordu.

Bir saatin görüntüsünü hatırladım. Kadranından iki farklı kol gibi uzanan akrep ve yelkovan hızla dönmeye başladılar ve çizik çizik olan görüntü birden bir cam gibi parçalara ayrılıp yere döküldü. Şimdi var olan görüntüde bir dağ vardı, dağın uçuruma bakan ucunda beyaz bir gelincik rüzgâra meydan okuyor, beyaz yaprakları sallanıp duruyordu. Görüntü ilerledi, gelincik çiçeğinin yanından kayıp geçerek uçurumu kadrajıma soktu ve sonra birden o uçurumun dibine düşüyormuşum gibi hızla zamanın içinden düşmeye başladım. Elimdeki külah kayıp düşerken bedenim yavaş yavaş büyüyor, saçlarım bir kısalıyor, bir uzuyor, geçirdiğim her yıl sanki bir saniyeymiş gibi üzerimde var olup yok oluyordu.

Gözlerimi tekrar açtığımda boş bir odadaydım, odanın beyaz duvarları bomboştu, beyaz bir floresan hemen tepemde yanarak ortamı daha da aklaştırıyordu ve bu görüntü gözlerimi almıştı. Oturduğum sandalyeden kalkıp odanın içinde birkaç adım ilerledikten sonra dizlerimin üzerine düştüm ve bir koğuşun demir kapısının açılırken çıkardığı sesi duydum. Omzumun üzerinden koğuşun açılan kapısına dönüp baktığımda, orada, kapının önünde duruyordum; içeride dizlerinin üzerine düşmüş bana bomboş gözlerle bakıyordum.

Gözlerimi birden açmamla birlikte alnımdan gözyaşı gibi kayan terin şakaklarıma inmesi bir oldu. Yanağımın yaslı olduğu göğsün hafifçe yukarı kalkıp inişini hissedebiliyordum. Acıyan gözlerimi ağır ağır kırpıştırıp odanın henüz aydınlanmayan zeminine indirdim. Şafak sökmeye başlamıştı ama ortam hâlâ griydi. Boğazımda acı bir tatla yutkunup yanağımı Gurur'un göğsüne bastırdım ve bunu yaparken utanma şansını kendime tanımadım. Gördüğüm rüyanın etkisi bedenimde dolaşan bir kum fırtınası gibiydi; gözlerim de tıpkı dilim damağım gibi kurumuştu. Görüntüleri hatırladım, saatin parçalanan kadranını, cam kırıkları gibi yere düşen görüntüyü, dağdaki gelincik çiçeğini, uçurumdan düşüşümü, her yaşımı yaşadığım saniyeleri, o beyaz odayı ve açılan koğuş kapısında beliren bedenimi. Solgun yüzümü... Boş bakışlarımı...

Gurur derin bir nefes alınca onun kollarında olduğumla yüzleştim. Bakışlarımı yavaşça kaldırırken yanağım göğsüne sürtünmüştü. Parfümünün, sigarasının ve teninin öz kokusunun karışımını solurken gözlerim aşağıdan da olsa onun yüzüyle buluştu. Burnunun, dudaklarının, çenesinin, kirpiklerinin ve kaşlarının aşağıdan görüntüsünü sakin gözlerle izledim. Başka zaman elimi ayağımı birbirine sokacak olan bu görüntü, şu an ruhuma demir atan sakinliğin kollarında olduğundan hiç tepki verememiştim.

Sıkışıp kalmışım gibi hissediyordum. Bu adamın hayatına, yaptıklarına, sebep olduklarıma, ona yaptıklarıma, bu adama... Bu adamda sıkışıp kalmışım gibi hissediyordum. Yanağımı göğsüne sürterek gözlerimi uyurken bile güzelliğini koruyan yüzünden uzaklaştırarak tekrar şafağın gri gölgesinin döküldüğü zemine çevirdim. Burnumdan içeri derin bir nefes çekmemle göğsümün o nefesi hazmetmek için şişmesi bir oldu ve Gurur, aldığım nefesin sesini tilki kulaklarını dikerek dinledi. Uykusunda bile aktif olan reflekslerini izledim.

Uyumak için tekrar gözlerimi yumacağım sırada, "Rüya mı görüyordun?" diye sordu kapalı gözleriyle. Aniden sesini duymak neredeyse kalbime indirecekti. Yüreğim hoplarken gözlerimi iri iri açarak ona alttan bir bakış attım. Sadece dudaklarını oynatarak tekrar konuştu: "Vücudunun tepkilerinden anladım, rüya görüyordun."

"Ne zamandan beri uyanıksın?"

"Kollarımın arasında hamsi gibi titremeye başladığından beri," dedi gözlerini açmadan.

Kaşlarımı çatıp yavaşça kollarının arasından sıyrılacaktım ki hiç beklemediğim bir refleksle beni kollarının arasına geri çekerek hareketlerimi kısıtladı. Alanıma tekrar girdiği için kokusu birden yine çok yoğun bir biçimde ciğerlerime misafir olmuştu. Ona ne olduğunu anlayamadığımı belli eden gözlerle baksam da onun buz sıcağı gözleri kapalı olduğundan bunu görmedi.

"Oyuncak bir domuzcuk gibisin," dedi. "Çocukken sarılarak uyuduğum bir domuzcuğum vardı, onu hatırlattın bana. Kal böyle."

Sakinliğimi yitiremediğimden dediğini yapıp öylece başım göğsünün üzerinde uzanmaya devam ettim. Bir süre hiç konuşmadı, sonunda uyku tekrar gözlerime çökeceği sırada konuşası tuttu ve kaşlarım sertçe çatıldı.

"Çocukken birlikte uyuduğun bir oyuncağın var mıydı?"

Sorusu beklenmedik yerden geldiğinden bir an sadece durup kaşlarımı kaldırarak boşluğa baktım. Uyumak yerine böyle sorular sormasını garipsemiştim. "Neden soruyorsun ki şimdi bunu?"

"Sorasım geldi sordum, koca popo," deyince öfkelenmek yerine yüzümü buruşturdum. "Var mıydı, yok muydu?"

"Vardı," dedim. "Ördeğim vardı ama ondan çok korkardım. Sarı, mavi gözleri olan bir ördekti. Sana benziyordu. Tek fark senin gözlerin mavi değil, onun mavi gözleri kocamandı."

"Ördeğinden korkmana rağmen onunla mı uyuyordun?"

"Evet," dedim, "uyurken korkmuyordum, uyanınca korkuyordum."

"Benimle uyurken benden korkmuyorsun, uyanınca korkuyor musun?" Sorusuna anlam veremediğimde devam etti: "Beni ona benzettin."

Tek kaşımı kaldırdım. "Seninle ilk kez uyudum."

"Yani devamı da olacak mı demek oluyor bu? Bundan bu anlamı mı çıkarmalıyım?"

"Saçmalıyorsun," diye fısıldadım. "Biricik ile Devran'ı uyandıracaksın. Uyu."

"Ördeğin benim kadar yakışıklı mıydı peki?"

"Ördeğim kızdı."

"Ne?"

"Ördeğim, dişiydi."

"Ha?"

Sırıttım. "Evet. Elbisesi vardı."

"Beni elbiseli hayal ettiğini söyleme. Ettin mi?"

"Hem de kırmızı puantiyeli."

"Çok Allahsız birisin, benimle irtibatı kes ve zıbar uyu," dedi, tüm bunları kafamı dağıtmak, beni gördüğüm rüyadan, hatta kâbustan uzaklaştırmak için yaptığını hissetsem de böyle olup olmadığından emin olamadığım için tepki vermedim.

"Lan bir sus artık," diye homurdandı Devran ayağını aşağı doğru sarkıtarak. "Vuracağım şimdi ağzına. Herif konuşmaz konuşmaz, şimdi konuşacağı tuttu."

Sıırttım, Gurur bir şey söylemek yerine gözlerini açmadan öylece beklemeye devam etti. Çok geçmeden horlamaya başlamasıyla bir an donup kaldım, dudaklarım aralanırken açık duran ağzına ve şiddetli horlamasına dehşet içinde bakıyordum. Birden gözlerini açıp bana gülmeye başlayınca ona kötü kötü baktım.

"Böyle horlasam mesela, benimle yine uyur muydun?"

"Hayır," dedim dürüstçe.

"Niye üzüyorsunuz beni şimdi hanımefendi? İncindim."

Gözlerimi devirerek kafamı göğsüne bastırıp, "Sus, uyuyacağım." dedim.

Devran, "Bence de sus, puantiyeli Gurur," dedi yukarıdan sakince ve Biricik'in kıkırtısını duydum.

"Devran, hiç hoş söylemlerde bulunmuyorsun," diye seslendi Gurur

"Lan sus artık, izzeti ikramını sikeceğim şimdi ya!" diye homurdandı Devran. "Kızı görünce çenesi düşüyor ya."

"Ne alaka kızla? Kızın yanında artistlik yapma bana," diye söylendi Gurur.

"Lan sus zaten heyheylerim tepemde, inerim tepene şimdi."

"Tepemdesin zaten."

Biricik'in kıkırtılarını duyduğumda, şu an Devran ve Gurur'un aslında bilerek ağız dalaşına girdiklerini ben de biliyordum. Karanlık gecenin sonunda kafasını dağıtabileceği ufak da olsa bir şey bulabildiği için Biricik adına mutluydum. Tekrar uykuya dalana dek Biricik'in ara sıra duyulan kıkırtılarını dinledim.

Asla sonunu göremeyeceğimi bildiğim için kendimi kurtarmak istemiştim. Ruhumu alt edemediğimi fark ettiğimde, kelimeler ellerimden tutarak beni tükendiğim yerden kaldırıp uzaklaştırmaya başladı. Kolayca

incinen bir kız çocuğuydum, kadındım; bir defa daha kaybedeceğini bilen, dizginleri salınmış bir insandım.

Karşıya geçebilmek istiyordum. Ruhumun karşısına geçmek... Bir gün ışığın yeniden içime dokunmasını istiyordum ama ışık, şimdi beni sadece yakıyordu. Buna rağmen ışığa muhtaçtım ve ona hasret çekmeye başlamıştım. Güneş ışığı yüzüme bir ninni çizmeye başladığında uykumun içinde yutkundum.

Gözlerimi açtığımda yanımda kimse yatmıyordu, depresif bakışlarım yatağın boşluğuna takılıp kaldı. Çoktan kalkıp gitmişti, ben ise onun ranzasında öylece yapayalnız uzanırken güneşin içeriye çizdiği çizgileri izliyordum. Elimi yüzüme götürüp güneşin doğrulttuğu ışığı avucumun içiyle itmeye çalıştım. Sonra doğrulup kenardaki hırkamı alarak üzerime geçirip postallarımı ayaklarıma geçirerek odanın içinde ilerledim. Üst ranza da boştu. Biricik ve Devran da çoktan uyanıp gitmişlerdi. Güneşin önüne geçen bulut birden etrafı griye boyayınca, güneşin yere çizdiği çizgilerin yok oluşunu izledim.

Ardından dağılmış saçlarımı karıştırarak odanın içindeki diğer kapıya doğru ilerledim, daracık bir lavabosu ve bir duş kabini olan tuvalet oldukça temizdi. Dar lavabonun önünde durup bir süre yüzümü izledikten sonra suyu açtım ve birden buz gibi akan suyun ellerime düşmesiyle irkildim. Avucumun içini dolduran berrak, buz gibi suyu arka arkaya yüzüme çarptığımda uyku tamamen beni terk etmiş, birden ayılmış hissetmiştim. Lavabodan çıktığımda yaşanan her şeyin tam da şu an bilincine varmışım gibi hissediyordum.

Koridor bomboştu, bir anda güneşin önünü kapatan bulut yüzünden ortam gri görünüyordu, muhtemelen birkaç saate kalmaz gökyüzü patlar ve yağış başlardı. Birkaç adım attıktan sonra arkama doğru bakıp boş koridoru izledim, boş koridorun sonunda cam duvar başlıyordu; dağ gözlerimin önündeydi ve sanki bulutların içindeydim, her yer güneşi örten bulutun kollarıyla sarılı hâldeydi. Dikkatimi çeken bu görüntüyü izlemek için yavaşça o tarafa dönüp cam duvara doğru yürüdüm ve duvardan birkaç adım geride durup bulutların daha önce hiç görmediğim kadar yakın olan görüntüsünü izlemeye başladım. Normalde uçağa bindiğimde bile kulaklıklarını takıp uyuyan biriydim, gökyüzünü izlemez, izlesem de o anlarda bulutlara denk gelmezdim; şimdiyse bulutların içinde gibiydim. İhtişamlı görüntüyü gözlerimde gizleyemediğim bir büyüyle izliyordum.

Bir nefes bir anda saçlarıma dökülüp enseme kadar akınca titredim, bakışlarım camdaki belli belirsiz puslu yansımaya indi. Gurur'un tam arkamda dikildiğini gördüm. Bu kadar sessiz bir şekilde bana yaklaşması, onu fark etmemiş olmam beni ürkütse de tepkisiz kalmayı başarmıştım. Bir kalp atışı süresince bekledik, ardından Gurur'un bedeni bedenime tıpkı limana yaklaşan bir gemi gibi yaklaştı ve bedenindeki sıcaklığın bedenime dağılışını iliklerimde hissettim.

"Manzara hoşuna mı gitti, Dağ Gelinciği?" diye sordu. Bakışlarımı bulutlara çevirdiğimde cevabımı beklemeden devam etti. "Dağları seviyor musun?"

"Manzara güzel."

"Evet, öyle," dedi, bir an algılayamayıp yansımamıza bakınca, gözlerimiz puslu camın üzerinde birbirine saplandı.

Bir süre sustuk.

Sonra konuşan yine o oldu. "Devran'a anlattım."

"Ne söyledi?"

Yavaşça eğilince yüzünün saçlarımın arasından geçtiğini hissettim. Sonra nefesi kulağımı okşadı ve dudakları kulak boşluğuma neredeyse dokunacakken, "Neden yapmıyoruz, dedi," diye mırıldandı.

"Bir süre bekleyelim," dediğimde yakınlığımızdan dolayı onu itmemi bekliyormuş ve bunu yapmadığım için şaşırmış gibi bir hâli vardı. Kollarımı göğsümün üzerinde düğümleyerek derin bir nefes eşliğinde konuştum. "Aniden böyle bir şey yaparsak karşı atak yapabilir."

"Sen dediğini yaptığında, yani tüm bunlar olduğunda, şantajı yapan biz olacağız, o olamayacak. Beklemenin manası yok."

"Şantaj yapacağız ve susacak da ama ya bu işin içinde Biricik'in olduğundan emin olup Biricik'le tekrar uğraşırsa?"

"Ortada bir şantaj varken yapmaz, onun gibiler itibarının zedelenmesinden çok korkar. Unutma, beş para etmez insanlar genelde olmayan itibarını korumak için savaşır." Yavaşça geri çekildi ama kokusu hâlâ buradaydı. Duş mu almıştı? Şampuanının kokusunu alabiliyordum. "Biricik'ten şüphelenmez bile. O tür insanların peşinde hep birileri olur. Kuyularını hep birileri kazar. İstersen bu fikrini bir başkasıyla değerlendirebiliriz, sen bu oyuna girmezsin," deyince irkilerek omzumun üzerinden ona baktım. "Herif seni daha önce hiç görmedi, değil mi?"

"Hayır. Biricik'i fakültenin önünden alan aracı hep görüyordum ama adam beni hiç görmedi. Binlerce öğrenci var," dedim. "Hem görse bile inan makyajın öyle bir gücü var ki, beni öz babam bile tanıyamaz."

"Ne yazık, babanın gözlük numarası kaç? Çünkü ben seni tanırdım."

Şaşkınlıkla ona baktığımda adi bir gülümsemeyle bana baktı.

"İnsan sevgilisini tanır, değil mi?"

"Sandığım kadar zeki değilsin," dediğimde bu kez duraksayıp şaşkınlıkla sarmalanan oydu. Bana soru işareti dolu gözlerle bakınca omuz silkerek önüme döndüm. "Dün gece ortaya sunduğum şu fikir çok basitti, siz de yapabilirdiniz ama yeterince akıllı değilmişsin demek ki, aklına bile gelmemiş."

"Biz altı yedi erkek onu ne tür bir tuzağa çekebilirdik?" diye sordu. "İnan hiçbir kadın, parayla bile tutulsa böyle bir oyuna dahil olmaz. Nihan'ı da tek başına böyle şeylerin içine sokamazdık, o yüzden ona teklif bile etmedik."

"Yani aklınıza böyle bir şey geldi? Daha farklı yolları da bulunabilirdi."

"Bu tür adamları sadece kadınlarla kandırabiliriz."

Sessizce, "İşler yolunda giderse Biricik'in intikamını alacağız," dediğimde Gurur burnundan sert bir nefes vererek güldü.

"Böyle ciddi konuştuğunda çok şirin görünüyorsun," dedi bir an ciddiyetle. "Senin üzerinde emanet gibi dursa da ne yalan söyleyeyim, tatlı."

Ona omzumun üzerinden boş boş baktıktan sonra, "Biricik nasıl?" diye sordum.

"Toparladı. Göründüğünden daha güçlü. Ruhsal olarak yara bere içinde olsa da dışarıdan ona baktığında yıkılmayan bir savaş kalesi görürsün."

"Hiçbir kadın, bir erkeğin açtığı yaraları gövde gösterisi yapmak zorunda kalarak saklamamalı," dediğimde bana tuhaf bir bakış attığını hissettim. "Hem bizi yaralıyorsunuz hem de güçlü bir gövde gösterisi bekliyorsunuz. Şiddetin her türlüsüne karşıyım ama o tarz heriflerin hepsini bir depoya koyup ateşe verebileceksin deseler, düşünmezdim. Canavarca, değil mi? Asıl canavarca olan o ve onun gibilerin kadınlara yaptıkları. Benim yarın bir Özgecan olmayacağımın garantisi var mı? Belki ben yarın Münevver olacağım, Ceren olup tanımadığım bir adam tarafından kalbimden bıçaklanacağım? Belki ben Emine Bulut olacağım ve tek istediğim bir dakika daha yaşayabilmek olacak. Sana binlerce isim sayabilirim, binlerce hikâye, belki bir gün benim de ismim aralarında olacak ve ben de bir hikâye olacağım. Sokaktaki yabancıdan mı

koruyacağız kendimizi? Sevdiğimiz adamdan mı? Yoksa öz babamızdan mı? Bize kendimizi kimlerden koruyacağımızı şaşırttılar. Ama sen bu dünyada hiç kadın olmadın, beni en fazla ne kadar anlayabilirsin ki?"

"Biliyorum," dedi yavaşça, sanki tüm hemcinslerinin utancını suçsuz olmasına rağmen sırtında taşıyan oydu.

"O herifi öldürmekten beter edeceğim. Annesi Biricik'i bir adam öldürsün diye doğurmadı."

Gurur elini yavaşça omzuma koyunca yutkunup boğazımdaki ağrıyla bulutlara baktım.

"Seni anlıyorum," deyince başımı salladım, birden boğazım düğüm düğüm olmuştu. "Yirmi birinci yüzyıldayız küçük kız, burada canavarlardan değil, insanlardan korkulur."

"Biricik için bunu yapacağım," diye fısıldadım. "Bir daha emin misin diye sorma."

"Zarar görmeni istemiyorum," diye mırıldandı ama bana karşı koymayacağını biliyordum. İstediğimi yapmam konusunda bana destek olacak, bir gölge gibi üzerimi örterken bunu yapmama yardım edecekti. "Ama istediğin buysa, ki benim de istediğim o herifin mezarı olmak, belki gözünde ben de bir katilim ama yanındayım."

"Zarar görmemi istemiyorsun," diye mırıldandım bir an algılayamayarak. Asıl zararı o bana vermişti ama beni koruyordu, bu tüm aldığım darbeleri hazmetmem için yeterli miydi? Bence yeterliydi. Çünkü ben de onun hayatındaki en büyük darbelerden biri olmuştum.

Belki de onun ihtilaliydim.

"Benim yüzümden bir defa daha zarar görmene izin vermeyeceğim." Güveni iliklerime tohum gibi gömen sesinde, sözünün altına atılmış imzası vardı sanki.

"Teşekkür ederim," diyebildim sadece.

"Gereği yok."

Yavaşça geri çekilip ona doğru döndüm. "Gereği olmasa teşekkür etmezdim." Kafamı kaldırmış ona bakıyordum, benden oldukça uzun olduğundan gözlerini indirmiş beni sakin sayılabilecek durağan gözlerle izliyordu.

"Seni eve bırakayım mı?" diye sordu bir müddet susarak beni izledikten sonra.

Başımı sallarken, "Olur," diyebildim.

"Kahvaltı yapmadın, yolda sana bir şeyler alırım," diyerek arkasını dönünce bakışlarım ensesine takılıp kaldı. Yürümeye başladığında ben olduğum yerde öylece dikilmeye devam ediyordum. Sonunda omzunun üzerinden bana bakarak, "Hareket edecek misin, şişman?" diye sordu. "Yatsı ezanına kadar seni mi bekleyeyim?"

Fiziksel olarak çok zayıf da değildim, çok şişman da değildim ama etine dolgun sayılırdım. Fiziksel şakası beni sinir etmemişti ama ben onu sinir etmenin yolunu biliyordum.

"Ben şişmansam sen de puantiyeli Gurur'sun," diye dalga geçmemle birden bana doğru dönmesi bir oldu.

"Ne dedin sen?"

"Puantiyeli Gurur, dedim."

"Haha, çok eğlendin mi?" diye sordu yapmacık bir ifadeyle. "Takip et beni."

"Sabah sabah kavga mı ediyorsunuz siz?" diye soran sert tanıdık ses beni irkiltirken omzumun üzerinden koridorun diğer ucuna baktım. Muşta, sakin adımlarla bize yaklaşıyordu ama Gurur onu gördüğü an üzerine çekidüzen verdi.

"Hayrola?" diye sordu Muşta keskin, koyu renk kaşlarını havaya dikip Gurur'a dik dik bakarak. "Kızın canını sıkacak şeyler mi söylüyorsun yoksa bana mı öyle geldi?"

"Alakası bile yok," dedi Gurur birden. "Ne demişim? Hiçbir şey demedim ben ona."

"Bana şişman diyor," diye homurdandığım an Gurur'un ateş eden bakışları yüzümü kıskacına aldı.

"Demek şişman?" Muşta kaşlarını kaldırarak Gurur'a doğru bir adım attı. "Bir komando olarak en son ne zaman tuvalet temizledin?"

"Ne?" Gurur sertçe yutkunup bir bana bir Muşta'ya baktı. "Tuvalet mi?"

"Evet," dedi Muşta zehirli gözler ve yapay bir gülümsemeyle. "Bir tuvalet. Hatta iki. Belki üç. Belki de tesisteki tüm tuvaletler. Alaturkalar da dahil."

Tek kaşımı havaya kaldırıp, "En azından şişman değilsin diyebilirdin, Hakan abi," dediğimde, Muşta bana omzunun üzerinden baktı.

"Aa şey, evet, şişman değilsin."

"Hıhıhıh," diye güldü Gurur ama Muşta ona bakar bakmaz sustu.

"Değilsin şişman, çocuğum."

"Değilim, değil mi?" diye sordum.

"Ne münasebet? Hem öyle olsan ne olacak?" Tekrar Gurur'a umutsuz bir vakaya bakıyormuş gibi baktı. "Kilolar verilir çocuğum ama beyni sonradan geliştiremezsin."

"Hıhıhı," diye gülerek Gurur'u taklit ettiğimde Gurur'un yüzündeki o bozulmuş ifadeyi görmek bana şişman demesine bile değerdi.

"Evi ne zaman tutacaksınız?" Bu soru, Gurur'un da benim de yüzümüzdeki ifadeleri aynı renge boyamıştı. Muşta sakince bizi inceledikten sonra, "Evi yerleştirmesi falan var," dedi. "Ne kadar hızlı olunursa o kadar iyi sonuç alınır."

"Henüz babaanneme söylemedim, Muşta," dedim yavaşça, ona böyle seslenmek bana yaşadığım o geceyi hatırlatmıyordu artık. Sanki ona hep böyle sesleniyordum, onu önceden de tanıyormuşum gibi hissediyordum. Belki de bana böyle hissettiren Muşta'nın bana karşı olan sıcakkanlılığıydı. "Hem arkadaşlarım da bu durumu garip karşılayacaktır."

"Babaannenle mi kalıyordun sen?" diye sordu Muşta afallayarak.

"Babaannem beni görmek için Muğla'dan geldi, bir süre yanımda kalacak," diye mırıldanıp Gurur'a baktım. "Dün gece Gurur'la tanıştı ama henüz böyle bir şeyi ona söyleyemem. Bir sevgilim olduğuna inanması bile uzun sürebilir çünkü pek alışkın oldukları bir şey değil. Genelde babaannem bana bir sevgili bulmamı söylerdi, ben de onu geçiştirirdim. Şimdi o bunu söylemeden karşısına birini çıkardım. Sonra arkadaşlarım..." Çok hızlı konuştuğumu fark edince suspus olsam da Muşta'nın anlayışla beni izleyen çivit mavisi gözlerini görünce ferahladım.

"Arkadaşlarını sen kandırırsın, babaannen bizde," dedi Muşta. bu kadar sakin bir şekilde çözüme ulaşmasını beklemediğimden ona tuhaf tuhaf baktım. "Yaşlı kadınlarla iyi anlaşırım, inan bana anlaşamadığım tek kadın cadı annemdir." Muşta'nın annesini hayal edemiyordum ama böyle dediği an kafamda Muşta'yı bile hizaya getiren bir kadın belirmişti. "Arkadaşlarına gelince de uydur işte bir şeyler. Arkadaşlar sadece arkadaşlardır, kimseye hesap vermek zorunda değilsin." Yanımdan geçip gitmeden hemen öncesinde omzumu avucunun içine alarak sıktı; bu oldukça babacan bir tavırdı. "Endişe etme."

"Teşekkürler," diyebildim, elini havada teşekküre gerek yok derecesine salladıktan sonra koridorda ilerleyip, çok geçmeden kayboldu.

Muşta'nın bana çocuğum demesini garipsiyordum, çok gençti, saçında beyazı bile yoktu ve dikkatle süzülünce, Adnan ve Tayfun ile aynı

yaşlarda gibi görünüyordu. Gurur ile aynı yaşta diyemezdim çünkü Gurur vampir suratlıydı, onun otuz iki olduğuna kim inanırdı ki?

"Gurur," dediğimde Gurur bana baktı. "Muşta kaç yaşında?"

"Kırk ya da kırk birdi sanırım, neden sordun?"

"Size de bana da çocuğu gibi davranıyor da..." Kırktan daha genç görünüyordu, otuz beşlerinde falan gibiydi ama kırk da epey genç bir yaş sayılırdı. Herkese çocuğum dediğini duyan biri, onu görmese, onu ellilerinde sanırdı.

"O öyledir," dedi. "Bizim bizden sadece beş altı yaş büyük babamızdır."

Bu beni gülümsetti.

"Arkadaşlarına o sokağa taşınacağımı, ara sıra bana uğrayacağını, yardımcı olacağını falan söylersin şimdilik," dedi Gurur, bu söylediği karşısında duraksadım çünkü babaanneme aynı bahaneyi sunmuştum. Kafamızın aynı yönde ilerleyip aynı pusulaya bakıyormuş gibi çalışmasını garipsemiştim doğrusu. "Babaanneni de Muşta ikna eder, zaten Muşta'yı abim olarak tanıtacağız."

Sakince, "Ben babaanneme senin arkadaşlarıma söylememi söylediğin şeyin aynısını söyledim, yani bizim sokağa taşınacağından falan bahsettim," dedim.

"Tamam o zaman, mesele kalmamış. Bana yardım ettiğini düşünür." Sıkıntılı bir nefes vererek arkamdaki camda süzülen bulutlara baktı. Sanırım bu kadar yoğun bir gündemin içinde olmamız onu da yormuştu.

Simi'nin havlaması koridorda çınlayınca Gurur omzunun üzerinden arkasına, ben de hemen önümde uzanan koridora baktım. Koridorda önce koşturan minik Simi, arkasından da Nihan belirdi; Nihan'ın üzerinde spordan geldiğini belli eden bir eşofman takımı vardı ve saçları bunu doğrularcasına terden sırılsıklam hâldeydi.

"Bekle beni, Simi," diye homurdanırken bize bakıp gözlerini devirdi. "Kestane'nin sesini duydu, o yüzden biraz agresif davranıyor."

"Kestane," dedim ve irileşen gözlerle Gurur'a baktım. "Onu görebilir miyim?"

"Tabii."

Arka arkaya iki kez bu ismi duyan Simi hırlayarak etrafta koştururken beni gülümsetmişti. Gerçekten Kestane'nin ismini duymak bile onun sinirlerini tepesine taşıyordu.

"Lütfen şu kızın yanında Kestane demeyin," dedi Nihan, Simi bir kez daha havlayınca kendi ağzına vurdu. "Hay ya... Tamam kızım, dur artık. Yok o, bak, sen tek ve prensessin. Harikasın sen."

Simi durup kuyruk sallamaya başladı. Ama kuyruk sallarken aynı zamanda ara sıra yükselip havlıyor, hırlıyor, sonra sakinleşerek tekrar kuyruk sallıyordu. Yavaşça Simi'ye yaklaşıp diz çökerek onun kulaklarını arkaya doğru okşadığımda bir an durup gözlerini yumarak sanki gülümsüyormuş gibi neşeli bir hırıltı çıkardı. Çenesini okşamaya başladım. Birkaç dakika hiç konuşmadan Simi'yi okşadım ve sonra doğrulup kalkarken Nihan'a gülümsedim.

"Biricik'i gördün mü?" diye sordum sakince.

Nihan'ın yüzü ânında düştü. "Gördüm," dedi. "En son Yener ve Adnan'ın oğlu Bora'yla oyun oynuyordu."

"Oyun mu oynuyordu?"

"Evet, Bora kolay kolay insanlarla iletişime geçmez, her nasılsa hissetmiş gibi Biricik ile oyun oynamak istedi. Yener de onlarla oynuyor işte."

Başımı yavaşça salladım. "Anladım, kafasını dağıtmasına sevindim."

"Şu konuyu... Uzun uzadıya masaya yatıralım," dedi Nihan. "Ve yüzünü asma, Çilli. Biz kadınların halledemeyeceği hiçbir şey yok."

"Öyle."

"Hadi, yürü," dedi Gurur, sonra yavaşça konuştu: "Kestane'ye bakalım."

Simi birden oturduğu yerden fırlayarak etrafta deli deli koşturmaya, durmadan havlamaya başlayınca Nihan neredeyse Gurur'u tekmeleyecekti. Gurur beni dirseğimin altından tutup koridorun diğer ucuna yürütmeye başladığında, Nihan hâlâ Simi'yi susturmaya çalışıyor ama Simi pek de susacağa benzemiyordu.

Gurur ile birlikte Kestane'nin tutulduğu alana doğru yürüdüğümüz sırada neler yapılabileceğinden ve o adama nasıl yaklaşmamız gerektiği hakkında konuştuk. Bana verdiği her cevap onun ne kadar tedirgin, göstermemeye çalışsa da gergin olduğunu belli ediyordu. Kestane, tedavisi tamamlandığı için artık kafeste değil, kendine ait bir kulübede tutuluyordu. Kulübelerinde uyku hâlinde olan köpeklerin arasında ilerlerken beni ilk fark eden Kestane olmuş, gününü geçirdiği kulübeden çıkıp silkelenerek birdenbire sevinçle havlamaya başlamıştı. Beni gecelerce evime kadar takip eden, diğer sokak köpekleriyle de dost olmamı sağlayan

Kestane tam orada duruyordu. Tüyleri daha önce hiç görmediğim kadar bakımlı, bakışları neşeyle kaplıydı.

"Kestane!" diyerek gülümsediğim anda iki ayağının üzerinde kalkarak kuyruğunu sallamaya başladı. "Seni özledim, dostum. Kurabiyeleri unuttuğum için üzgünüm," dedim ve eğilip kollarımı onun temiz bedenine sardım. Kestane de iki kolunu omuzlarıma atmış, resmen bir insandan daha şefkatli bir şekilde bana sarılıyordu. Kestane'nin dilini saçlarımda, yüzümde hissetmek bana eski günleri hatırlatmıştı. Uzun süre onu okşadım, sevdim ve diğer köpekler de kulübelerinden çıkarak bizi izlemeye başladıklarında onların da sevgi istediklerini anlayıp korkarak da olsa iri köpeklere doğru ilerledim. Gurur beni uyarmadığı için bir tehlike olmadığını düşünmüştüm, simsiyah tüylere sahip mavi gözlü kurt köpeğine dokunduğum anda çıkardığı o hoş mırıltıyla bu düşüncenin doğru olduğunu anlamıştım.

Her birini teker teker okşadıktan sonra tekrar Kestane'nin yanına dönüp, Gurur'a baktım. "Eğitiliyor mu?" diye sordum.

"Evet," dedi Gurur, duraksadığımda bana güven veren gözlerle baktı. "Endişelenme, eğitim anlayışımız düşündüğün türden değildir. Kestane çok akıllı, oyun sanıp her istediğimizi yapıyor. Aslında buradaki çocukların hepsi bunu eğlenceli buluyor. Şurada gördüklerinin çoğu bir bomba imha ekibinin bile devre dışı bırakamadığı bombaları devre dışı bırakabilmiş çocuklar. Koku duyuları olduğu gibi, inanılmaz hisliler. Üstelik onlar bizim mesai arkadaşlarımız. O yüzden Kestane de eğleniyor, merak etme."

"Ama Kestane bir süre öncesine kadar sokakta yaşayan bir candı," dediğimde Gurur başını salladı.

"Biz de bu elemanları satın alıyor değiliz, çoğu düşünemeyeceğin kadar kötü geçmişe sahip. Onların yaralarını sararken bizden biri olmalarını sağlıyoruz."

Anlam veremeyen gözlerle Gurur'a bakmaya devam ettim.

"Şu Suna Hanım," dedi bir kurt kırmasıyla oyun oynayan K9 cinsi köpeği göstererek. "Sahibi tarafından terk edilmişti, bir de üzerine cinsel istismara uğramıştı, bir insan tarafından." İri gözlerle ona baktım. "Onu bulduğumuzda veterinerimiz ameliyatlarının masraflı ve zor olacağını, tutunamayabileceğini söylemişti. Çok ağır tedaviler gördü, sayısız kez bıçak altına yattı ama sonunda iyileşmeyi başardı." Ona doğru ilerleyince K9 cinsi köpek kafasını kaldırıp ona ışıldayan gözlerle, sanki

kahramanını görmüş gibi baktı. "Şimdi çok iyi, mutlu. Her kokuyu çok iyi alır, birbirinden ayırır. Değil mi, Suna Hanım?"

K9 yüzünü Gurur'un avucunun içine yerleştirince dudaklarını birbirine bastırarak acı şeyler yaşadığını öğrendiğim o güzel kıza baktım. Sağlıklı görünüyordu, her şeyden önemlisi çok mutlu gibi bir hâli vardı ve yüzünü Gurur'un avucunun içine koyduğu an sanki dünyalar onun olmuş gibiydi. Ona güvendiğini belli ediyor, saklama gereği duymuyordu.

"Hepsinin böyle yaraları var demek."

"Çoğu istismara uğramış, şiddet görmüş, terk edilmiş. Çoğunun da annesi onu emziremeden ölmüş, bir şekilde hayatta kaldılar ve yolları bizle buluştu."

"Şanslılar."

Omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attı. "Sen de karşıma bu şekilde çıkma isterdim," deyince birden duraksadım ama o, gözlerimde bir şeyleri görmek istemiyormuş gibi hızla bakışlarını benden uzağa taşıyarak sessizlik hırkasını omuzlarının üzerine attı.

"Başka bir zaman," dediğimde birden durup omzunun üzerinden bana baktı ama kelimeler ağzımın içine yığıldı, konuşamadım. Bizim için başka zaman yoktu, şimdi vardı; zamanın içinden etimiz kemiğimizden dökülmüş gibi dökülerek birbirimize çarpmıştık.

Buz sıcağı gözlerinde bir hareketlilik gördüm. Bir duygu akımı... Sanki söyleyeceğim şey hayat memat meselesiymiş gibi bana doğrudan keskin gözlerini bir bıçak gibi doğrultmuş dikkatle bakıyordu. Dilimin zeminine batan kelimeler orayı kanatmaya başladığında sanki her kan damlası içime gözyaşı gibi akıyordu. Suskunluk üzerime yerleştiği anda Gurur'un kaşları çatıldı.

"Ne söyleyecektin?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandım. "Gidelim mi artık? Kestane'yi görmek iyi geldi."

Ayağa kalkıp, onun üzerine abanmak için iki ayağının üzerine kalkan köpeklerin arasından bana doğru yürüyüp tam önümde durunca, gözlerini indirerek kirpik diplerindeki duygularla yüzümü sıyırdı. Kafamı kaldırıp gözlerinin içine, tam dibine baktım.

"Bir şey söyleyecektin," dedi. Kan oturmuş gibi kızarık duran dudaklarını yalayınca bakışlarım dudaklarına dokundu ve bütün dengem altüst oldu. Gözlerimi oradan uzaklaştırmaya çalışsam da görüntüler rengârenk, göz alıcı şimşekler gibi zihnimde çakmaya başlamıştı. Başı-

mı döndüren hisleri güçlükle yok sayıp tekrar gözlerine doğrulttum bakışlarımı. Gözlerinin dibindeki yansımam bulanıklaşmış, gözlerindeki duygular yoğunlaşmıştı. "O şeyi duymak istiyorum."

"Söyleyeceğim bir şey yok, Gurur," dedim, ismini bu kadar duru söylemem onun bakışlarındaki fırtınanın daha da artmasına, depremin bir sele dönüşerek önüne kattığı tüm toprak parçalarını sürüklemeye başlamasına neden oldu. "Bir şey söylemeyecektim." Yutkunup geri adım atmaya çalıştığım anda hiç beklenmedik bir refleks göstererek iri avucunu belime bastırdı ve ben o bunu yapana dek kolunun bedenimin etrafından geçtiğini hissetmemiştim bile. Gözlerim anlık irileşti ama ona tekrar baktığımda bakışlarımdaki rüzgâr dizginlendi.

"Bir şey söyleyecektin." Beni kendine çekince bir adım atmak zorunda kaldım ve "Tam burada duruyordun," dedi, gözlerim gözlerinden ayrılamadı. "Bana bir şey söyleyecektin ve tam burada duruyordun."

Bedenim neredeyse bedenine yaslı duruyordu. Belki bizi birbirimizden ayrı kılan yarım santim bile değildi; hiçlikti. Belki bedenim bedenine bir dağa yağıp yaslanan bembeyaz karlar gibi yaslanmıştı. Kafamı kaldırınca kafasını eğdiği için saç diplerimde çenesini hissettim.

"Bir şey söylemeyecektim."

"Söyleyecektin."

"Bir şey söylemeyecektim," dedim, kafamı kaldırıp gözlerine bakmak istediğimde saç diplerimde sürtünen çenesinin baskısı, kalbimi hızlandırdı. Kafamı kaldırdığım an alnım çenesine sürtündü, kesilmiş olmasına rağmen derisinde pürüzü barınan sakallarının acısını cildimde hissettim. "Soracaktım."

Beklemediği cevabım gözlerini önce kısmasına, sonra da başını yavaşça aşağı yukarı sallamasına neden oldu.

"Seni dinliyorum, Zeliha."

"Başka bir zamanda benimle karşılaşmak ister miydin?" Sorum bir anda dudaklarımdan döküldü, Gurur'un göz bebeklerinin genişlediğini görünce bir an sorduğum sorudan dolayı pişmanlık duyacak gibi hissettim ama yüzü, göz bebeklerinin aksine ifadesizliğini koruyordu. Merak, bir insan oldu ve kalp atışlarını ilk ben duydum.

"Unut gitsin," diye fısıldayarak kollarının arasından çıkıp kapıya doğru döndüm. "Saçma bir soruydu."

"İsterdim," dedi tam kapıya uzanacağım sırada. Sesindeki ciddiyet elimin kapının kulpuna yerleşemeden havada donup kalmasına neden

oldu. "Saçma bir soru olduğunu düşünüyorsan, kafamı yastığa koyduğumda bunu dilemiş olmam da saçma olurdu sanırım senin için."

Bir martının denizi olmayan bir şehirde çaresizce uçtuğu o anı düşündüm; sokağının sonu denize çıkmayan şehrin kaldırım taşlarını eskiten bir kadının döktüğü gözyaşlarını... Bir dalga kabarıp büyüdü, başımın üzerinden bile büyüktü, bana her yaklaştığı an daha da büyüyor, on katım, yüz katım, bin katım oluyordu; gözlerimi kapattığım an o dalganın altında kaldığımı ve nefesimi ciğerlerimin içinde hapsetmişken kaybettiğimi hissettim. Çarpan su bedenimi önce içine alıp savurdu, sonra birden serbest bırakıp içinde öylece süzülmeme izin verdi. Gözlerimi açtığımda okyanusun kalbindeydim. Böyle bir histi. Basit bir cümle gibi kurduğu cümlesinin arkasında bıraktığı enkazı anlatmamı isteseler, dudaklarım bunlara gebe kalırdı.

Enkazı ağlayarak arayan bir kadının, moloz parçalarının içinden hareket eden tanıdık bir el görmesi gibiydi.

Felâketti, korkunçtu, her şey yıkılmıştı ama yaşam oradaydı ve bu mutlu olmak için yeterli gelmişti.

Omzumun üzerinden ona bakacaktım ki birden avuçlarını sırtıma koyarak beni kapıya doğru iterek, "Çık hadi çık," dedi aceleyle. "Sadece yalan söylüyordum."

Beni yaka paça çıkardığı odanın kapısını kapatırken bana bakmadı. Adnan hemen ileride belirdiğinde, kalbimin içindeki soru düğümü oldukça büyüktü ve yer kaplıyordu ama bir şeyler söyleyemeden Adnan'a doğru dönüp nefesimi yuttum. Yalan atmadığını biliyordum ama neden bunu dilediğini bilmek istemiyordum. Bu ikimiz için de doğru olmayan şeydi. Bu duyguyu kurcalayıp bir çukura dönüştürürsem beni içine alır ve mezarım olurdu.

Adnan, "Günaydın, Bayan Yenge," dedi sıkı bir sesle, ardından Gurur'a baktı. "Tuvaletleri sen temizleyeceksin."

"Böyle bir şey yok, kim uydurdu bunu?" diye sordu Gurur.

"Muşta uydurmaz, söyler ve yaptırır." Tam yanımızdan geçecekken durup omzunun üzerinden bana baktı. "Bayan Yenge Zeliha, iyi bir insansın."

Düşünceler kenara yığılırken, "Ne?" diye sordum anlamsız gözlerle Adnan'a bakarak.

"Bayan Biricik'e destek oldunuz ve biz aptal adamlara ne yapmamız gerektiğini öğrettiniz, biz aptal adamlar tek bir kadının bir gecede düşü-

nüp çözüme ulaştırdığı şeyi aylardır yapmıyoruz. Biz salağız, özür dileriz. Saygılarımla. İyi sabahlar dilerim, hoşça kalın."

Tam yürüyecekti ki durması için elimi kaldırdım. "Bir saniye, Adnan. Benimle bu kadar resmî konuşmana gerek yok."

"Bir bayana karşı nezaketi elden bırakmamak, beyefendi olmak, bir bayanla konuşurken seçilen kelimelere ve ses tonuna dikkat etmek gerekir," dedi Adnan sakince.

"Ama benimle konuşurken bana en azından Zeliha de."

"Bayan Yenge, benden çok fazlasını istiyorsunuz," dedi Adnan ve yavaşça gülümsedi.

"Sadece arkadaş olmaya çalışıyorum," dediğimde bana şaşkınlıkla baktı.

"Ne? Benimle mi? Benim gibi kocaman görünen biriyle mi?" diye sordu kulaklarına inanamayarak. "Benden korkmuyor musunuz?"

"Ne?" Bir Gurur'a bir ona baktıktan sonra başımı iki yana salladım. "Neden ki?"

"Bayanlar yüzümün yakışıklı olduğunu ama görüntümün korkutucu olduğunu düşünürdü lise çağlarından üniversitenin son yılına kadar. Beni ezersin, diyorlardı bana. Ben kimseyi ezmem."

Birden elimde olmadan güldüm. "O anlamda demediklerine emin olabilirsin, Adnan."

Gurur yavaşça gülünce sesi zihnime doldu, birden durup ona bakma isteğiyle sarsılsam da bunu yapmak yerine Adnan'a bakmaya devam ettim.

"Ne anlamda ezerim ki? Duygusal mı?" Kafasını kaşıdı. "Kimseyi küçümsemek gibi huylarım yoktur, Bayan Yenge."

"Adnan," dedim umutsuz bir vakaya bakıyormuş gibi. "Cidden, anlamıyor musun? Seni çekici buldukları için bunu söylemişler."

"Çekici mi?" Kaşlarını kaldırıp bana garip bir bakış attıktan hemen sonra yüzünü garip bir gülümseme kapladı. Ben ne olduğunu anlamadan avucunu kalbinin üzerine bastırıp yavaşça fısıldadı. "Bu kalp yalnızca oğlum için atıyor, Bayan Zeliha," dedi. "Kalbimin her atış sesinde oğlumun adını duyacak olan bir kadın için yeterli olmayabilirim."

Sessizce yüzüne baktığımda gülümseyip başını önüne eğdi ve usul usul bizden uzaklaşmaya başladı.

"Garip bir adam," diye mırıldandım Adnan'ın koridorda yürüdükçe gitgide küçülen büyük cüssesini izlerken.

"Ona kadınlarla ilgili gönderme yapsan da anlamaz," dedi birden Gurur. "Bora'dan başka kimseyi sevmeyecek. Yatak arkadaşına değil, oyun arkadaşına ihtiyacı var ve o kişi de Bora, yani oğlu."

"Peki Bora'nın an..."

"Annesi mi? Bora'yı doğururken hayatını kaybetti," dedi Gurur soğukkanlılığından bir şey kaybetmeden. "O günden sonra Bora, Adnan'ın hayatı oldu ve o hayat, kadın geçirmez."

Nefesim boğazıma oturunca, daha fazla acı şey duymama isteğiyle gözlerimi kırpıp birkaç saniye bekledim. "Bora için çok zor olmalı," diye fısıldadım.

"Adnan için daha zor," deyince durup ona baktım. "Otizmli bir çocuğa hem annelik hem de babalık yapıyor."

"Otizmli mi?" Şaşkınlık kanıma zehir gibi yayılınca dilimi ısırıp koparmak istedim.

Gurur, başını usul usul aşağı yukarı salladı. "Bora, otizmli bir çocuk, çok uzun süre konuşmadı. Onu ilk konuşturan kişi Yener olmuştu, o yüzden Yener'e çok düşkündür."

Sessizce, "Kaç yaşında?" diye sordum.

"Sekiz."

Sakince başımı salladım. "Üzgünüm," diyebildim.

"Bunu sana söyledim çünkü Bora'yı görürsen davranışlarını garipseme istedim," diye açıklamada bulundu. "O da diğerleri gibi normal bir çocuk, sadece fazla özel bir çocuk."

"Özel bir çocuk," diyerek onayladım Gurur'u. "Gidelim mi?"

"Gidelim," dedi sadece Gurur. Daha fazla konuşmadık. Bora'dan ya da annesinden bahsetmedi, Adnan hakkında da kafamı kurcalayan şeyler vardı ama ne ben soru sordum ne de o bir şeyleri merak edebileceğimi düşünüp açıklama yaptı. Sadece yürüdük.

Beni eve bıraktığında saat çoktan öğleni geçmişti. Bir duş almış, sonra olanları çok da açık olmayacak şekilde babaanneme özet geçmiştim. Geceyi Gurur ile geçirdiğimi öğrenince herhangi bir tepki vermemiş, daha çok ismini vermeden hikâyesini yarım şekilde anlattığım arkadaşım, yani Biricik hakkında sorular sormuştu. Evde Ayça ya da Çolpan yoktu, akşam olanları da bilmedikleri için içim rahattı; ikinci bir açıklama metni hazırlamak zorunda kalmayacaktım. Onlardan sakladığım şeylerin sayısının çoğalıyor olması beni huzursuz etse de elden gelen bir şey olmadığını artık anlayabilmiştim.

Akşam bir dersim vardı, dersi kaçırmamam lehime olacağından odama geçip hazırlanmaya başladım. Üzerime siyah, yuvarlak yaka, kısa kollu bir tişört giyip, ilk bakışta kazağı anımsatan deve renginde, siyah ince şeritleri olan bir hırka giydim ve hırkanın eteklerini altıma geçirdiğim siyah pantolonunun içine yerleştirdim. Bir kemer takarak bol pantolonu belime hizaladıktan sonra, saçlarımı ensemin altına doğru bol bir topuz şeklinde toplayarak hafif bir makyaj yapıp çantamı omzuma astım ve evden ayrıldım. Kulağıma taktığım siyah küpeler kulaklarımı şimdiden ağrıtmaya başlamıştı ama ne eve dönüp değiştiresim ne de onları çıkarasım vardı.

Dışarıdaki güneş, bulutların arasından bana dokunmaya çalışır gibi bir beliriyor bir kayboluyordu ama yağmur yüklü bulutların rengi bile kıyamet gibi kopacak olan yağmur damlalarının yaklaştığını resmediyordu. Okula giden otobüslerin olduğu durağa inip doğu kampüsünün merkez durağına uğrayan 12 numaralı otobüsü beklemeye başladım. Beklerken kulaklığımda hafif bir müzik çalıyordu, omzumu durağın uzun, soğuk demirine yaslamıştım ve yanımdan geçip giden yabancı bedenleri izliyordum.

Soğuğun kestiği ellerimi ceplerime koyduğum an bir arabanın ısrarla çaldığı kornanın sesi, dalgın bakışlarımın uyarılmasına neden oldu. Gözlerimi araca doğru çevirdiğim anda Hüsrev'in arabasının durağın biraz ilerisinde park hâlinde durduğunu gördüm. Hüsrev, kafasını arabanın camından çıkararak bana gelmem için işaretler yapmaya başladı. Ayağımdaki siyah topuklu botlar ayaklarımı acıttığı için hızlı yürümek zordu ama birkaç adımda arabanın önüne ulaştım.

Hüsrev, "Okula mı?" diye sordu keyifli bir sesle.

"Evet," dedim. Hemen yan koltukta Gaye'nin oturduğunu görünce gülümsedim, o da bana genişçe gülümsemiş ve beni aracın içine çağırmıştı.

"Hadi atla, seni de bırakayım," dedi Hüsrev, normalde iki âşığın yanında çıkıntılık yapmayı sevmezdim ama bu saatlerde doğu kampüsüne gidecek bir sürü öğrenci olduğundan otobüste bu botlarla ayakta dikilmek eziyete dönüşecekti. O yüzden bu kez ikiletmeden kabul ederek arka koltuğa atladım.

Çantamı koltuğun yanındaki boşluğa bıraktığım anda Hüsrev gazı köklemiş ve araç, Isparta'nın hareketlenen trafiğine girip ilerlemeye başlamıştı. Cama doğru kayıp kafamı aracın kapısının camına yaslaya-

rak sokağı izlemeye başladığımda, Gaye durmadan bir şeyler anlatıyor, bazen arkaya doğru eğilip bana sorular sorıuyordu ama pek hâlim olmadığından sadece gülerek başımı sallıyordum.

"Gaye, aşkım," dedi Hüsrev birden. "Motorun soğusun, kafasını şişirdin kızın..."

"Aa ne alaka be?" Bana doğru dönüp iki koltuk arasındaki boşluktan üzerime doğru sarktı. "Benden sıkılmaz hiç benim Zel'im. Değil mi, değil mi?"

"Sıkılmam," dedim sırıtarak.

"Yalan söylüyor ulan," dedi Hüsrev. "Herkes yolunu değiştirir oldu bizi görünce..."

Gaye, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup Hüsrev'e kırgın bir bakış attı. "Senin benim konuştuklarımda gözün mü var ya? Alçak adam."

Hüsrev, sırıtıp yavaşça Gaye'nin yanağından makas aldıktan sonra elini tekrar direksiyonun üzerine koyarak, "Bebeğim, o animeyi tam yetmiş sekiz kez izlemiş olman, Zeliha'ya o animeyi tam doksan sekiz kez anlatmanı gerektirmiyor..." dedi.

"Sen ne anlarsın animeden? Oturup bir bölüm bile Sailor Moon* izlememiş adamla nişanlandım." Bana doğru döndü. "İnanabiliyor musun? Otaku** bile değil. Okuduğu tek kitap tıp kitapları. Benim animelerden özenerek aldığım iskeletimi götürüp ofisine koymuş, ben o iskeleti arkadaşım olarak almıştım ama o benim iskeletimi asistanı yaptı!"

"Gaye, neden iskelet aldın?" diye sordum kafam karışmış gibi.

"Çünkü çok tatlılar, kanka," dedi sesini bir çocuğunki gibi incelterek. "Ama şu barzo, benim tatlı arkadaşımı götürdü o serum kokulu yere. Seninle küsme kararı aldım Hüsrev ve buna cevap vermene gerek yok."

Hüsrev, cevap vermedi.

"Alçak. Bana bir cevap bile vermeyen biriyle nişanlandım, görüyor musun?"

"Hüsrev," diye mırıldandığımda Hüsrev onu anladığımı anlamış gibi umutsuz bir bakış attı bana.

---

* Sailor Moon: Manga yaratıcısı Naoko Takeuchi'nin ilk olarak manga şeklinde yayımladığı, ardından animeye dönüştürülen eseridir.

** Otaku: Anime ve mangaya özel ilgi duyan insanlar için kullanılan Japonca bir terimdir.

"Benden gizli bir şeyler mi konuşuluyor şu an yalnız gözlerle?" diye sordu Gaye meraklı meraklı. "Ne oldu, bana da söyleyin..."

"Hiç kuzum, yok bir şey," dedim öne doğru eğilip omzunu sıvazlayarak. "Vay canına Gaye, zayıflamışsın."

"Ne? Gerçekten mi? Nasıl anladın ki? Dur. Beni ayakta görmedin bile. Hüsrev, durdur bir arabayı, bir de ayakta görsün. Gerçekten kilo verdim bu arada." Hüsrev'in koluna yapıştı. "Durdur bir şu arabayı ya!"

Doğu kampüsüne yaklaştığımızda koluma çantamı taktım. Epey baş ağrısı çektiğim bir yolculuk olsa da arkadaşlarımla bir arada olup, böyle saçmalamak birkaç dakikalığına bile olsa iyi gelmişti. Araçtan ineceğim sırada, Gaye, "Aa şu gizemli sarışının nişanlısı değil mi?" diye sorunca bakışlarım Gaye'nin gözlerinin yöneldiği yere, ön camdan dışarıya uzandı ve kampüsün önünde duran son model arabayı gördüm. Arabanın bir kapısı açık duruyordu, kapının hemen önünde dikilen adam oydu. Fakülteye doğru bakıyordu. "Vay canına, altındaki arabaya bak. Canavar gibi!"

"Asıl canavar o arabayı kullanan kişi," diye mırıldandım.

"Ne dedin, kanka?"

"Hiç," dedim. "Hüsrev, sağ ol."

"Sorun yok," dedi Hüsrev ama şimdi o da ön camdan dışarıya gözlerinde belirmiş bir kuşkuyla bakıyordu.

Araçtan inip özellikle kalabalığa karıştım, her ne kadar kılık değiştirecek olsam bile bu canavar beni görmese daha iyi olacaktı. Fakültenin bahçesine girdiğim anda binaya giren Cenan'ı görmek beni irkiltse de durmadım, ben de arkasından binaya doğru ilerledim. Kadın basbayağı benden şüpheleniyordu, bunu yanındaki komiserle konuşurlarken net bir şekilde duyma şansım olmuştu. Durum böyleyken onunla yüz yüze olmak artık daha da zorlaşmıştı ama bunun da altından kalkabilirim diye düşünüyordum. Cenan'ın kalem eteği, müthiş vücudunu ikinci bir deri gibi sarıyor, sarı saçları omuzlarında oraya yapıştırılmış gibi sabit dururken topukluları koridorda vurucu sesler çıkarıyordu. Merdivenleri tırmanmaya başladığında bilerek ona yetişmek için adımlarımı hızlandırdım ve basamakları tırmanmaya başladım. Arkasında birini hisseder hissetmez omzunun üzerinden gözlerini süzerek aşağıya doğru bir bakış attı; gözlerimiz buluştuğunda hiç beklemeyeceği kadar samimi bir gülümsemeyle ona baktım.

"Merhaba," dediğimde bana kaşlarını kaldırarak baksa da toparlayıp başını salladı.

"Merhaba, Zeliha."

Pekâlâ, adımlarını kesip beni beklemesini elbette ummuyordum ama tam olarak bunu yapmıştı. Kafam birden karman çorman olsa da hiç bozmadan ona doğru ilerleyip gülümsememin yüzümden çözülmesine izin vermeden ona baktım. "Bu saatte dersiniz olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Yoktu," dedi ve sonra ekledi: "Sıkıldım ve bir bakınayım dedim."

Beni yokladığını biliyordum.

"O gece sizi duydum," dememle, Cenan'ın şaşkınlığı hızla gözlerine yayıldı. Gurur'un söylediğine uymaya karar vermiştim. "Benimle ilgili konuşuyordunuz sanırım. Hem sarhoştum hem de açıkçası... Biraz korktum. Benimle ilgili bir konu mu var?"

Bilerek bana konuşulanları duyurmuş olmasına rağmen, böyle bir tepki duymayı, ona doğrudan sormamı beklemediği için yüzündeki dehşeti gördüm. "Sadece bu konu hakkında bana yardım edeceğini söylemiştim Uğur'a," dedi toparlamaya çalışır gibi. "Bununla ilgili konuşuyorduk. O da senin bir öğrenci olduğunu, bu işe burnunu sokmaman gerektiğini söyledi."

Onu kendi tuzağına düşürmekten keyif alarak başımı salladım. "Sizi gizlice dinlediğimi düşünmeyin," diye yalan söyledim. "Denk gelmişti sadece. Dinlememem gerekirdi ama kalkacak hâlim yoktu, sonra da duyduklarım beni biraz korkuttu açıkçası."

"Korkmana gerek yok," derken hâlâ şaşkın görünüyordu. Gurur haklıydı, bu soruyu sormam kesinlikle benim haneme bir puan eklemişti.

Başımı sallayarak genişçe gülümsedim. "Size güveniyorum. Siz şu yeni yapılan binalarda kalıyordunuz, değil mi hocam? Bağlar'daki."

"Evet."

"Erkek arkadaşımla o bloklardan birinden daire bakıyoruz," dediğimde duraksadı, bana dikkatle baktı ama benim yüzümde hiçbir duygu değişimi yaşanmadı. Gücümü toparladım ve bu oyunu başlatanın o değil, ben olduğumu ona kanıtlamaya başladım. "İlanlarda evin içini, düzenini pek göremedik. Siz rahat mısınız? Bloklardan biri 2+1, diğeri 1+1 olmalı, değil mi?"

"Evet, 3+1 olan bina da var," dedi sadece ama şaşkınlığı hissedilirdi.

"1+1 yeterli olur herhâlde," dedim düşünceli bir şekilde.

"Birlikte mi yaşamaya başlıyorsunuz?" Sorusu art niyetten uzaktı, bu beni şaşırtınca ona daha dikkatli baktım.

"Şey, evet," dedim yapay bir utançla.

"Utanmana gerek yok," dedi, sesindeki anlayış bu sefer samimi duyuluyordu ama karşımdaki kadının da iyi bir oyuncu olduğunu biliyordum. Sadece yüzünü izleyip, sonra başımı sallayıp utanmış gibi yapma rolünü sürdürdüm. "Madem bunu istiyorsun, elbette yap ama ailen sorun çıkarmaz mı? Çıkarmaları gerektiği için söylemiyorum, sen yetişkin bir kadınsın ama buradaki kızların çoğunun ailesini de az çok tahmin edebiliyorum."

"Bir şekilde hallederim," diye yalan söyledim.

Bu olanlar onun kafasını karıştırmış gibi bir süre bekledikten sonra, "Zeliha," dedi ve bu beni duraksattı. "Sen bu adamı ciddi ciddi seviyorsun." Bir an durdu. "Değil mi?"

"Evet. Onu seviyorum."

Bir an, "Neden bunu bu kadar kırgın bir sesle söyledin?" diye sordu. Her nasılsa sanki bu kırgın ses, onu inanması imkânsız olan şeylere bile inandırırmış gibi gelmişti o an bana. Sanki şu an Cenan'ın, benim Gurur'u sevdiğime inandığı ilk andı.

"Çünkü onu sevmek beni çok kırıyor," diye fısıldadım, bu kez yalan bir darağacı ipi olup boğazıma dolanmıştı. Yutkunamadım, sesimi incelirken durduramadım, başımı önüme eğerken bunu yapmak istememiştim. Cenan birden uzun tırnaklarının çeneme sürtünmesine neden olacak şekilde çenemi tutup kafamı havaya kaldırınca, gözlerimiz birbirine dokundu. Ayağındaki topuklular ve uzun boyuyla, benim ayağımda da topuklular olmasına rağmen benden daha uzundu.

Gözlerinde bir abla şefkati gördüm, hatta bir hüzün... Siyah gözlerinde kapanmamış bir yara gördüm. Kanı hâlâ sızmaya devam eden bir geçmiş... Sızlayan bir kalp.

"Çok sevme," diye fısıldadı anaç bir sesle. "Mahvoluyorsun."

"Ne?"

Elini geri çekerken dudakları kederli bir gülümsemeye ev sahipliği yaptı ama Cenan konuşmadı, sırtını dönüp basamakları tırmanmaya başlayarak beni arkasında bıraktı. Gidişini izlerken kalbim ilk kez böyle çaresiz hissediyordu. Cenan'ın canı mı yanıyordu?

"Senin de sesin çok kırgındı," diye fısıldadım yok olup gitmesine rağmen kendi kendime. "Seni de mi biri mahvetti?"

Akşam dersine girerken, o dersten çıkarken, otobüste evime dönerken, eve geldiğimde duşun altına girerken, duştan çıktığımda ve yatağımın içindeyken hep düşündüğüm Cenan'ın kırgın bakan siyah gözleri, sesi ve kelimeleriydi.

Günler birbirini takip eden deprem artçıları gibiydi. Büyük gün geldiğinde, artçılar geri çekilmiş ve asıl deprem sahnedeki yerini almak için hazırlanmaya başlamıştı. Arkada kalan bir hafta okulda geçmişti, Cenan ile sadece derslerde denk gelmiştik ve birkaç kez Gurur'un evi tutup tutmadığını sormuştu. Bunun dışında iletişimimiz yoktu ama ona her bakışımda zihnimde o gün bana söyledikleri, bakışları, sesinin tonu ve gözlerimin önünden kayboluşu beliriyordu. Gurur ile birkaç telefon görüşmesi yapmamız dışında pek yan yana gelememiştik ve bu bana arka planda bir şeyler döndüğü hissini aşılamıştı.

Bu gece o herifin sadece elit adamların ve eskortların takıldığı bir barda olacağı haberini aldığımızda, artık deprem yeri göğü yıkmak için hazırda bekliyordu.

Gurur yeni yapılan binalardan birkaçını gezmemiz için anahtarları almıştı, bunu bana mesaj yoluyla iletmiş olsa da henüz gezme şansımız olmamıştı çünkü benim derslerim, muhtemelen onun da gündemi yoğundu. O günden bugüne dek Biricik ile hiç denk gelmemiştik ama güvende olduğunu biliyordum. Büyük kavgadan sonra o herif bir daha Biricik'in yanına uğramamıştı ama öğrendiğim kadarıyla her kavgalarından sonra birkaç hafta geri çekilip köpekbalığı gibi sessizce Biricik'i izlerdi. Onu birkaç defa kampüsün önünde gördüğümde de bunu anlamıştım zaten. Her ne kadar Biricik'e sataşmıyor olsa da şeytani gözleri kızın üzerinde durmaya devam ediyordu.

Babaannemin bir süre daha burada kalacağını biliyordum ama ne kızlar ne de ben onun varlığından rahatsız değildik. Aksine eve bir neşe gelmişti onunla birlikte. Her sabah kahvaltımızı hazırlıyor, akşamları yemeğimizi önümüze o koyuyordu. Normalde bunu yapan Ayça olurdu ama şimdi babaannem vardı ve Ayça da kendini biraz özgür kalmış hissediyordu. Son birkaç gündür hazırladığı proje yüzünden okulda yatıp kalkan Ayça'yı görebildiğim saat sayısı biri geçmiyordu. Eve geliyor, bir duş alıyor ve çıkıp gidiyordu.

Beni hazırlanmamız için Nihan'ın yanına götürecek olan kişi Gurur'du ve Çolpan ile babaannemin yanında oturmuş onu beklerken zaman bir türlü akmak bilmiyordu. Çolpan okuduğu romana, babaannem

ise tırnaklarına sürdüğü ojeye dalmıştı; her seferinde taşırdığı ojeyi söylenerek tırnağının kenarıyla temizliyor ve sürme işlemine kaldığı yerden devam ediyordu. Dış kapı birden çalınca irkilerek koltuktan fırlayıp kalktım ve babaannem bana kötü kötü baktı; ardından o bakış yerini sırıtışa bıraktı.

"Sevgilin geldi diye mi bu kadar mutlusun? Seni gidi seni... Ay Zeliş, dur dur, kokunu sürünmeden çıkma çocuğun karşısına! Saçlarını topla, pasaklı!"

Gözlerimi devirdim, Çolpan gözleri kitapta bıyık altından gülüyordu ama bunu görmüştüm. Kapıyı açar açmaz karşımda beklediğimin aksine erkek kardeşim Eymen'i görünce gözlerim birden fal taşı gibi açıldı. Eymen, dağınık çikolata rengi saçlarını daha da dağıtarak, "Ne yemek yaptın?" diye sordu kapının önünde.

"Sen Antalya'ya dönmedin mi ya?"

"Döndüm, tekrar geldim. Bu gece sizde yatsam nasıl olur?" İçeri girmek isteyince önüne etten bir duvar örerek, "Nereye nereye?" diye sordum panikle.

"Ne oluyor be?" diye sordu Eymen kafası karışmış gibi bana bakarak.

"Biz üç kızız bu evin içinde, doğru olmaz!" diye yalan söyledim pat diye.

"Dört canım dört," diye seslendi babaannem. "Dört kızız."

"Süslü Maria, Muğla'ya dönmedi mi ya?" Eymen sırıttı. "Abla, şakayı abartma, bırak da gireyim içeri..."

"Ya ben sana girme demiyorum, gir ama şimdi girme," dediğimde Eymen bana tek kaşını kaldırarak baktı. "Ne olurdu yani girmesen?.."

"İyi akşamlar," diyen o sesle beraber Eymen'in karmaşık bakışları benden çözülerek omzunun üzerinden arkaya doğru kaydı ve o an Gurur'un, Yener ile birlikte basamakları tırmandığını gördüm.

"İyi akşamlar?" dedi Eymen sorar gibi, ardından umursamadan bana doğru döndü ama bilmediği şey, o gelenler komşumuz değildi, bize geliyorlardı.

"Zeliha," dedi Gurur ve o an Eymen'in kaşları sertçe çatıldı, tekrar arkasındaki adama doğru dönüp dikkatle baktı. Gurur sakin gözlerle önce Eymen'e, sonra bana baktı. "Hazır mısın?"

"Neye lan?" Eymen, sadece başını değil, tüm vücudunu Gurur'a doğru çevirince, Yener'in sırıttığını gördüm. "Kimsiniz oğlum siz?"

"Eymen," dedim uyarıcı bir tonlamayla.

"Dur bir abla dur," dedi elini arkasına uzatıp durmamı işaret ederek "De bakayım bana birader, kimsin sen? Nereden biliyorsun benim ablamın adını?"

Yener, Gurur'a fırsat vermeden konuştu: "Oğlum o senin enişten enişten."

"Ne diyorsun lan sen değişik?" diye sordu birden Eymen, Yener'e doğru atılarak.

Yener ellerini havaya kaldırıp Gurur'u işaret ederek, "Dur lan, ben değilim, o o!" diye bağırdı. "Aaa, yine yok yere dayak yedirecekler bana. Bir saniye... İlk kez bir kızın abisi ya da kardeşi tarafından dayak yemesi gereken kişi değilmişim gibi hissediyorum." Ellerini kaldırıp parmaklarıyla durmamızı işaret etti. "Çünkü öyle. Bu bir ilk. Oha."

"Zevzek," dediğimde, Yener bana otuz iki diş sırıttı.

"Ablanın erkek arkadaşıyım," dedi Gurur sakince.

Eymen, "Ne olmuş lan, ben de erkek kardeşiyim," diyerek dayılandı ve Gurur'un üzerine yürüdü. Birden durup bana baktı. "Ha?"

Yavaşça başımı salladım. "Doğru söylüyor," diye fısıldadım.

"Nasıl yani, senin şimdi harbiden bir erkek arkadaşın mı var?" Gurur'a doğru. "Ve bu mu?"

"Evet," dedim.

"Dur bir strese girdim ben." Eymen düşünür gibi bir poz alınca. Yener de ona tuhaf tuhaf baktı, daha çok kendinden daha garip birini gördüğü için ürkmüşe benziyordu. "Dur ya aşırı stres oldum." Eymen duruşunu değiştirip bize arkasını dönüp asansöre doğru bakarak düşünme pozu vermeye devam etti. "Şimdi dövmeye kalksam ikisi de sırık gibi. tamam, yanındaki daha kısa ama..."

"Yine olan bana oldu," diye homurdandı Yener.

"Kabul etsem kendimi geyik gibi hissedeceğim, kabul etmesem ve dayak atayım desem, dayak yeme ihtimalim var. Kafam çok karıştı."

"Birader, iyi misin, değilsen arayıp polise kendimi şikâyet edeceğim. çok strese soktun beni," dedi Yener ürkmüş gibi.

"Eymen," diye fısıldadım. "Saçmalama istersen."

"Sen saçmalama!" diye bağırarak bana doğru dönen Eymen, birden Gurur'u işaret etti. "Tırmanma sporuyla ilgilendiğini bilmiyordum. Bu ne?"

"Ayıp olmuyor mu? Sadece soruyorum," dedi Gurur sakince.

"Ablamla konuşuyorum, erkek kardeşi olarak," dedi Eymen sadece

"Tamam, erkek arkadaşı olarak alındığımı söylüyorum ben de."

"Yalnız ben erkek kardeşiyim?"

"Olabilir, ben de erkek arkadaşıyım."

"Yalnız ben yaklaşık on dokuz senedir erkek kardeşiyim, doğdum doğalı."

"Tamam, ben bir süre daha erkek arkadaşı olacağım." Eymen böbürlenir gibi bakınca Gurur ekledi: "Sonra kocası olurum."

Eymen, olduğu yerde felç olmuş gibi donup kaldığında, babaannem Road Runner gibi saniyeler içinde arkamda belirirken, "Ay kocası mı? Ol ol!" diye bağırdı.

Sonra, Eymen'e inen inme birden bana da indi ve Gurur'a bakakaldım.

Yener çenesini kaşıyarak, "Sen koskoca komando, girdiği hâllere bak. Meğer içinde yıllardır düğün isteği varmış," dedi düşünceli bir sesle.

"Komando mu?" Eymen ikinci bir şokla kaskatı kesildi. "Bu komando mu?"

"Aslanım," dedi Yener böbürlenerek. "İki dağcı komando diyecektin herhâlde?"

"Sen de mi komandosun?"

"Benzetemedin mi?"

"Sanki biraz cılız mısın sen?"

"Yok kanka, değilim aslında." Yener, kendini inceledi. "Değilim be, bu çok iri. Onun yanında öyle duruyorum ben."

"Ha, anladım. Zor oluyor mu?"

"Kanki zor tabii ya, gece nöbeti falan. Koskoca komandoyuz, buna beş gün önce tuvalet temizlettiler ya," dedi Gurur'u işaret ederek.

"Hadi be," dedi Eymen. "Tuvaleti siz mi temizliyorsunuz?"

"Ne alakası var, ben tuvalet falan temizlemedim," dedi Gurur sertçe.

"Ay olsun ekmeğini taştan çıkartır bu valla," dedi babaannem araya girerek.

Babaanneme, "Ya ne alakası var, sen de bir dur şimdi," diye çemkirdim.

"Dağların aslanına tuvalet temizlettiler, hem de tüm tesisi bu temizledi," dedi Yener hüzünlü bir sesle.

"Her neyse," dedi Eymen bir anda ciddileşerek. "Saygı duyuyorum." Bu tepkiyi beklemediğimden ona bakakaldım. "Bana öyle bakma. Yirmi üç yaşındasın, bir aptal gibi davranmamı mı bekliyorsun? Hayat senin hayatın. Tuvalet temizleyen bir komandoyla mı olacaksın? Ol."

"Tuvalet temizlemiyorum."

"Niye yalan söylüyorsun çocuğa, temizledin."

"Sus, sana ne?"

"Doğruları söyleyince sussun Yener tabii..."

"Sen mi doğru söylüyorsun?" Birden kendi aralarında sessiz bir kavgaya girmişlerdi. "Sen sahtekârsın be."

"Ben mi sahtekârım? Hadi lan oradan, sensin sahtekâr."

"Senden alası mı var lan?"

"Aynayla mı konuşuyorsun? Tuvaletteki aynalara çok baktın herhâlde..."

"Gebertirim seni."

"Cart kaba kart," dedi birden Yener, bir an babaannem de Eymen de ben de Gurur da donup ona bakakaldık. "Dur, geri alıyorum. Hadi lan oradan."

"Sen kadınlarla sadece o iş için takılmıyorsun, altın günü falan da yapıyorsun, biliyorum ben," dedi Gurur.

Babaannem, "Ne işi?" diye sorunca, Yener ona kısaca baktı.

"Teyzeee!" diye bağırdı ve babaannem olduğu yerde sıçradı. "Seninle olmaz o iş, olmaz!"

"Ne oluyor ya?" Eymen beni kolumdan tutup kapıdan dışarı çekince şaşırdım ama karşı koymadım. Ayağıma sporlarımı gelişigüzel geçirerek apartman boşluğuna doğru yürüdüm. Arkamızda bıraktığımız Yener ve Gurur, babaannem ile kapıda dikilmeye devam ediyordu ama biz çoktan binanın dışına çıkmıştık bile. Eymen beni önüne çekip sakince, "Oradaki karmaşada konuşamadık," dedi, şaşkınlığım artsa da sadece başımı salladım. "Ne olursa olsun," binanın sokak kapısına baktı, "bu tür delilerle takılıyor bile olsan, her zaman sana destek olacağım, biliyorsun değil mi?"

Dudaklarım istemsiz yukarı kıvrıldı. Biliyordum. "Evet."

"Yaşadığın o boktan ilişkiden sonra bir daha yapamazsın sanmıştım," dedi, bir anda defterin yaprakları aralanmaya, rüzgârın etkisiyle sayfalar çevrilmeye başladı. Sessizlik kanıma bile çöktüğünde Eymen'e öylece baktım. "Hey, seninle gurur duyuyorum."

"Tüm bunları..."

"Niye mi söylüyorum?" Eymen, gülümsedi. "Çünkü kıskançlık tatlı bir paylaşamama durumu olarak kalmalı." Bir an şaşkınca kardeşime bakakaldım. "Kıskanmak sevimli bir çekişme olmalı, yüzü gülümsetebilmeli. Şiddete dönüşmemeli." Derin bir nefes aldı. "Tabii ki canını sıkarsa onun uzun götünü tekmelerim ama..." Gözlerimin içine baktı. "Kılına

zarar gelse dünyayı yakacak bir kardeşin var, doğru ama bunun böyle olması, bana senin hayatına karışma hakkını vermez."

Bu gece olacakları hatırlayınca bir adım geri atıp ağlama isteğiyle sarsıldım. Bu dünyada beni her şeyden, her kötülükten, içimi acıtan her duygudan koruyacak bir baba ve erkek kardeşe sahiptim, şanslıydım. Bu bana, bu gece için daha büyük bir güç akışı olarak dönecekti, biliyordum.

"Hayatının bir dakikasını bile boşa yaşama," dedi erkek kardeşim gözlerimin içine bakarken. "Her kadın, bir dakikadan fazlasını hak eder."

"Aptal," diye fısıldadım gözlerimi yakan yaşlarla. "Seni seviyorum."

Eymen, uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yaparak beni kollarının arasına çekip sıkıca sarıldığında, güven hissi iliklerimi ateşe veren ucu yanık dal parçaları gibiydi.

"O adamı tanıyacağım," dedi. "Bu gece eğlen. Sabah bunları koltukta oturup uzun uzun konuşalım."

"Büyümüşsün," diye fısıldadım.

"Abla, sadece insan olmayı öğreniyorum." Bana gülümseyerek geri çekildi.

Eymen, beni binanın önünde bırakıp, son sözünün yankısı içimde sürmeye devam ederken binaya girerek gözden kayboldu. Bir süre bu gece olacakları, kardeşimin gözümün önünde büyüyüşünü, bundan sonra olabilecekleri düşünerek öylece bekledim.

Gurur ile Yener binadan çıktığı anda Gurur'un aracına yöneldik. Sıradaki adım ne olacaktı bilmiyordum ama tüm sorular dilimin altına yuvarlanarak yok olup sessizliği doğurdular. Ön yolcu koltuğuna binen ben olmuştum, Yener arkaya binmeyi kendisi istemişti. Evimin olduğu sokaktan çıkarken gözlerim son kez oturduğum binaya dokundu ve bina gözlerimin önünden silinirken bakışlarım yavaşça yola devrildi.

Yener, "Nihan ve Vural'ın tuttukları bir ev var," deyince süren sessizlik sonlandı, bakışlarım yoldayken kulağım Yener'deydi. İki koltuğun arasına girip tam ortamızda durmuş, akan yolu izlerken konuşuyordu. "Önce oraya gideceğiz, o ev gidilecek bardan biraz uzakta ama hazırlanmanız için epey süreniz olacak."

"Plastik makyaj yapılacak mı?" diye sordum, Nihan'ın bahsettiği makyajda yüzümü biraz değiştirmek için hilelere başvurmamız gerekiyordu.

"Onun gibi de denilebilir. Gerçek saç görünümündeki peruklarınız için tam 7000 lira harcadık," dedi Yener sakince. "Takması biraz zor ama Nihan bu işlerde bilgilidir."

"Tamamen gerçekçi mi?"

"Tamamen, kafanın derisinden daha çok derinmiş gibi duracaktır," dedi Yener, Gurur ise onun aksine sessizdi.

"Bir otele mi gidilecek?" Bu soruyu sormamla ikisinin de gerildiğini hissettim.

"Hayır," dedi Yener sakin kalmaya çalışarak. "Muhtemelen o sizi bir eve götürmeyi isteyecek, bildiğim kadarıyla herif otelde görmüyor işlerini." Derin bir nefes aldı. "Sizi götürdüğü eve Nihan ya da sen böcekleri yerleştireceksiniz, biz kayıt alıyor olacağız ama ne olur ne olmaz diye Nihan'ın ve senin birer mikrofonunuz olacak, konuşmaları dinleyeceğiz ve işler yolunda gitmezse artık Yallah Bismillah."

"Hayır, siz karışırsanız başınız belaya..."

"Size bir şey olurken orada durup götümüzü büyütecek değiliz, Zelıha," dedi birden Yener öfkeyle, sonra tekrar sakin kalmayı dener gibi konuştu: "Kayıt bozulmalarına karşı telefonlarınızın ses kayıtlarını açarak çantanızda bekletirsiniz. Bir de kıyafetlerinizin detaylarına kimsenin göremeyeceği kadar minik casus kameralar takılacak, görüntü almak iyidir. O adamlara bu şekilde şantaj yapılır, bu askerin değil, daha çok taşaklı kodamanların yapacağı işlerdir. Bu yüzden ilk hedefi başkaları olur, biz değil."

"Akıllıca," dedim soğukkanlı görünmeye çalışarak. "Peki bu adamın sapkın fantezilerini açığa nasıl çıkaracağım?"

"Aslında sadece bağlanmaktan ve BDSM ilişkiden hoşlandığını söylemen yeterli. Gözünde hakikatli bir *erkek* gibi görünmek istediğinden deneyimlerini seninle paylaşacaktır," dedi Yener ama Yener'in cümlesindeki bazı ayrıntılar Gurur'un birden gaza basmasına ve aracı uçurur gibi hızlandırmasına neden olmuştu. Yener'in gözleri sakince Gurur'a dokundu, sonra tekrar konuştu: "İki kadına kendini kanıtlamak için emin ol her hünerinden bahseder." Sanki iki kadın ayrıntısını Gurur'u sakinleştirmek istiyor gibi vermişti. Sanki orada tek olmayacağımı, Nihan'ın benimle olacağını Gurur'a söylemenin bir diğer yoluydu bu.

"Ona nasıl yaklaşacağım? Yani..."

"Madem bilmiyordun, neden bu işe girdin?" diye sordu birden Gurur sertçe, çenesinin kaskatı olduğunu gördüğümde durup ona bakakaldım. Yener de ona bakıyordu.

"Ben sadece..."

Direksiyona sertçe vurdu. "Seni oraya eskort avı için gitmiş bir bar dolusu şerefsizin arasına yolluyorum," dediğinde gözlerim irileşti. "Daha fazla soru sorup beni yolun sonuna gelmişken vazgeçirme."

"Bağırmana gerek yok, seni anladım," dedim yavaşça. "Soru sormak zorundayım çünkü ben de bu geceyi elime yüzüme bulaştırmak istemiyorum."

"Bu gecenin neremize bulaşacağı sikimde değil benim," dedi Gurur dişlerinin arasından. Gözleri doğrudan yoldaydı. "Benim umurumda olan sensin."

Beklenmedik itirafı Yener'in kaşlarını kaldırarak yavaşça arkaya yaslanmasına ve aramızdan çıkmasına neden olduğunda, titreyen ellerimi kotumun kumaşına bastırarak göğsüme ektiği hissin geçmesini beklemeye başladım. Bir süre konuşmadık. O da ben de Yener de... Ta ki araç, bahsettikleri evin kapısının önünde durana dek...

Telefonuma düşen bildirimle kafamı kaldırıp yutkundum. Telefonumu çıkardığımda gruba gelen mesajı görmüştüm.

Hakan Basri Şenkaya: Vardınız mı?
Devran Soydere: Sizi bekliyoruz.
Vural Demirezen: :@
Hakan Basri Şenkaya: ?
Vural Demirezen: Özr dlrm

Telefonun ekranı karardı. Yener kapıyı açıp araçtan indiğinde ben ve Gurur hâlâ aracın içindeydik. Yener'in aracın kapısını açmasıyla içeriye soğuk dolmuş olsa da kapattığı anda soğuğun önü kesilmişti. Bakışlarım bir süre ön camdan dışarıda durdu, binanın önündeki sokak lambasının altında oturan sarman kediyi izledim. Yener, binanın demir kapısını açıp bahçeye girdi, demir kapının kapanırken çıkardığı gıcırtıyı dinledim ve sonra yine sessizlikle buluştuk.

"Bağırmak istemedim," dedi Gurur sonunda konuştuğunda. Bunu ben de biliyordum. "Ama bataklık her sesi yutar, Zeliha. Biz seninle bir bataklıktayız ve beni duyabilmen için bunu yapmaya mecburum."

Sustum, sessizliğim onu rahatsız etmiş gibi yeniden konuştu.

"Bu gece her şeyin yolunda gitmesi için ben elimden geleni yapacağım, sen elinden gelenden fazlasını yapmaya çalışma yeterli," dediğinde aramızda görünmez bir bağ, bir zincir gibi ikimizi birbirine bağlamış gibiydi.

"Bu gece her şey yolunda gidecek," dedim ve ekledim: "Öyle olmasını umut ediyorum."

"Evet, hatta gidip Eylül ile alışveriş yapacaksınız, değil mi?"

"Evet," dedim neşesiz bir sesle ama bunu beni neşelendirmek için söylediğini biliyordum. "Mert bana şans dileyebilir mi?"

"Zeliha."

Gurur birden aramızdaki mesafeyi kapatıp beni aracın kapısıyla kendi arasına alınca, karanlık araçta onu bulan bakışlarım ıssızlaştı. "Bu gece Mert'in sesini duyamıyorum."

"Anladım," dedim yüzü neredeyse yanağıma dokunacak kadar yakınımdayken. Başımı tamamen ona çevirdim ve fısıldadım: "Önemi yok."

Tam kapıya uzanacaktım ki, çenemi tutup yavaşça kendine çevirmesiyle, gökyüzüne yığılan bulutları yırtan beyaz ölüm parçaları, gecenin içinden geçerek yeryüzüne düşmeye başladı. Gözlerim buz sıcağı gözlere dokunduğunda bir şehre ölüm gibi kar yağıyordu.

"Ama Gurur burada," dedi, "Gurur buradayken şansa ihtiyacın yok."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında, gecenin koynunda ıssız ve bir zamanlar yalnız olmama rağmen çok kalabalıktım; şehre ölüm taneleri düşüyor, o beni öperken gözlerimin kenarlarından yanaklarıma yağmurlar yağıyordu.

16. SARHOŞUN ELLERİ

♪: Vedat Özkaya, Sencileyin

♪: Claude Debussy & Alain Planes, Reverie

♪: Madrigal, Dip

Savaşan senken, bir adamın seninle savaşmadan seni yenebiliyor olması çok zordu.

Onu tanıdığımda, beni yeneceğini zaten biliyordum. Bunu, o gece onu gördüğüm anda anlamıştım. O gece, kaderimi değiştirdiği an, ben artık bir daha o sokağın başında durması için ona yalvaran Zeliha olmayacağımı zaten biliyordum. Şimdi kendime çok benzeyen ama bir o kadar da benimle ilgisi olmayan bir yabancıydım. Boğazımdaki ağrıyı tükürüğüme katarak yok etmek istedim.

Dudakları bir çocuğun en sevdiği, uykusunu çağıran ve en derin uykularda en güzel rüyaları görmesini sağlayan o ninni gibiydi. Dudakları dudaklarımdayken düşünmek için daha az vaktim vardı, daha az kafa yoruyordum; dışarıda devam eden hayat, bana daha az dokunuyordu. Bunu fark etmek kendimi zehirliyormuşum gibi hissetmeme neden olmuştu.

Onun dudaklarıyla zehirlenmek...

Dudaklarım dudaklarından uzaklaşırken düşündüklerimin boyutlarını aşamayacağım kadar yüksek duvarlara benziyordu. Bakışlarımı onun gözlerinden çok hızlı bir şekilde uzaklaştırdım ama beni izlediğini biliyordum. Yüzüme düşen saç tellerini kulağımın arkasına iterek derin bir nefes aldım. Her şeyin iyi gitmesini istiyordum. Bu gecenin sonunda Biricik'in canını yakan adamın canı yansın istiyordum. Araçtan ineceğim sırada beni bir defa daha soğuk dokunuşuyla durdurdu ama gözlerimi çevirip Gurur'a bakamadım.

"Dikkatli ol," dedi, sesinde bir dilek değil, emir vardı.

Cevap vermek yerine başımı sallayıp hızlıca araçtan inerek eve doğru ilerlemeye başladım. Ev, dışarıdan çizdiği görüntüye nazaran daha

lükstu. Boş denecek kadar az eşyası olan evin salonunda sadece tek bir koltuk vardı, koltuğun üzerinde şeffaf poşetlerin koruduğu kıyafetler ve perukları gördüm. Çok geçmeden koridordan elinde küçük bir makyaj aynasıyla Nihan çıktı. Neredeyse olduğum yerde zıplayacaktım ama kendimi toparlayıp soğukkanlı görünmeye çalıştım.

"Her şey yolunda, değil mi?" Nihan'ın gülümseyerek sorduğu sorudan anladığım kadarıyla bir şeyleri boka çevirmemden korkuyordu ve bu soruyu bana net olarak soramadığından, kibarca nasıl olduğumu anlamaya çalışıyordu. Cesareti göğsüme sıkıştırarak sahte bir gülümsemeyle ona karşılık verdim. Sanırım görmek istediği tam olarak buydu.

"Pekâlâ," dedi derin bir nefesi ciğerlerine sığdırıp, ardından bana doğru dönerek. "İşe senin şu güzel çillerini yok etmekle başlayalım."

"Bence bu iyi bir fikir," dedim başımı sallayarak.

"Gel benimle."

İşaret edip sırtını bana dönerek ilerlediği dar koridorda yürümeye başladım. Elinde tuttuğu aynayı belli aralıklarla sallıyor, karanlık koridorda ayağındaki topuklu ayakkabıların sesi çınlıyordu. Kapısı açık duran bir odadan içeri girdiğimizde, hemen odanın karşısındaki diğer odada Yener'i gördüm, sırtı dönüktü ve ondan birkaç metre ileride duran bir adamla bir şeyler konuşuyordu. Adam muhtemelen Vural olmalıydı. Nihan'ın arkasından kapısı açık odadan içeri girdim. Odada büyük, etrafı beyaz ampullerle çevrili bir makyaj aynası, geniş, üzerinde her tür makyaj malzemesinin olduğu beyaz bir makyaj masası vardı. Işıklar gözümü almıştı. Sakin adımlarla odanın içinde ilerledim. Kapının açılıp kapandığını duyduğumda Gurur'un artık evin sınırlarında olduğunu biliyordum. Birden varlığını hissetmek tırnaklarımı avucuma gömerek hilâl desenlerini cildime işlememe neden oldu.

"Bu tür adamlar, son derece gösterişli kadınlardan hoşlanıyor," dedi tiksinti dolu bir sesle, ardından sandalyeyi çekip yavaşça beni çağırdı. "Önce senin makyajını yapayım, benim işim daha kısa sürer. Çünkü kendi yüzümü tanıyorum."

Yavaşça sandalyeye oturup karşımda duran aynaya baktım. Gözlerimin altında uykusuzluğun getirisi olan koyu renk halkalar vardı, beyaz ışık doğrudan yüzüme vurduğundan daha açık tenli görünüyordum. Gözlerimin içinde makyaj aynasının etrafını süsleyen ışığın beyaz halkası görünüyordu. Huzursuz gözlerim kendi suretime yeni hisler çizerken,

saçlarımı geriye doğru toparlayarak beklemeye başladım. Neye benzeyeceğimi bilmiyordum. Kendime benzemesem yeterliydi sanırım.

Nihan, yüzüme sürmem için bir nemlendirici tüpünü bana uzattı, beyaz renkteki tüpün içinden sıktığım nemlendirici yüzüme ve boynuma yedirdiğim sırada odadan çıkmıştı. Ellerim devamlı olarak yüzümü sıyırıyordu. Muhtemelen kıyafetleri ve perukları almak için gitmişti. İçeriye düşen yabancının gölgesini hisseder hissetmez aynadan arkama doğru baktım. Gurur kapıda durmuş, buz sıcağı gözlerini aynadaki yansımama sabitlemişti. Sessiz görünüyordu ama gözlerinin gerisinde pençelerinin içinde kan lekeleri gizlenen bir yırtıcı beni izliyordu.

"Tüm çillerini örtmesini istiyorum," dedi birden, sesine bulaşan o net kan kokusunu soluyunca, damarlarımın içindeki tüm kanların bir dalga misali önce damarlarımın kıyısını sarsıp, sonra geri çekildiklerini hissettim. Yüzümdeki kan çekildi, bembeyaz olmuş bir yüzle onun yansımasını izlemeye devam ederken sessizdim. "Senin çillerini herhangi birinin görmesini istemiyorum. Bu gece oradaki hiçbir erkek senin çillerini görmeyecek."

Yutkundum, boğazımdan aşağıya kan tadı taşındı.

"Öyle olacak zaten," dediğimde gözlerini kırpmadan yansımama bakmaya devam ediyordu. Gözlerimi kendi yüzüme indirdim ama onun bakışlarını hissetmek, dilimin damağımın kurumasına neden oluyordu. "Beni herhangi bir yerde görünce tanımayacağı kadar yabancı bir hâle getirecek Nihan."

"İyi," dedi, sonra ekledi: "Keşke tenini, ellerini, bakışlarını da başkasınınkiyle değiştirebilseydi bu gece."

Kelimeleri ağır gelse de "Neden?" diye sorabildim, sesimdeki huzursuzluğu fark etmemesi imkânsızdı.

"Çünkü canım senin tenini, ellerini, gözlerini paylaşmayı çekmiyor hiç," diye açık uçlu bir cevap verdi. Gözlerini otomatik bir tavırla odanın diğer ucuna çevirdi, artık bana bakmadığını bildiğimden bu defa ben onun yansımasını izlemeye başladım.

"Bu sebepten yani," diye mırıldanarak gözlerimi önümdeki kapağı açık duran, içinde yüzlerce rengi barındıran far paletine indirdim. Açık duran kapağının diğer yüzünde bir ayna vardı ve bu ayna, kendimi aşağıdan da görmeme neden olmuştu. Gözlerimi tekrar kaldırıp yansımasına baktığımda yanılmamıştım, yeniden beni izliyordu.

"Evet," dedi. "Kesintisiz bu sebepten."

"Bu gece kendim olacağım, sadece kendime biraz yabancı bir ben," diye mırıldandım, beni dinledi ama cevaplamadı. Sadece sustu ve yüzümü izledi.

"Bu gece gerçek bir yabancı olmanı, o adamların senin çevrende olmamasını isterdim," dedi açıkça, sonrasında kendine düşünme fırsatı yaratmadan yeniden konuştu. "Yani tamamen canının öyle çekmesinden."

"Anladım," diyebildim.

Nihan, elinde kostümlerle içeri girdi, kucağında resmen bir dağ tutuyordu. Gurur'u kolunun kenarıyla sertçe vurarak itip yolu kapattığı için ona kötü kötü bakmıştı. Ellerindeki kostüm yığınını duvarın kenarında duran eski çekyatın üzerine bıraktıktan sonra bakışlarını Gurur'la buluşturdu.

"Çıkıp gitsen iyi edersin, dağcı çökelek," dedi alayla. "Biri beni izlerken sanatımı konuşturmayı sevmem."

"Makyaj benim istediğim gibi olacak," dedi Gurur, sesinde ilk defa alay yoktu, net ve sertti. Bu onda pek de alışkın olduğum bir durum değildi. İlk tanıdığım gece evet, öyleydi ama sonrasında çizdiği profil daha şakacı biri olmuştu. Şimdiyse bir demir kadar sert ve soğuktu; belki bir mermer kadar.

"Yapma ya?" Nihan, bunu alenen alayla sormuştu, tek kaşını kaldırmış, dudağında sinir bozucu bir gülümsemeyle Gurur'a bakıyordu. "Kim söyledi bunu?"

"Ben," dedi. "Duru değil, abartılı görünmesini istiyorum. Tamamen abartılı. Ona hiç benzemeyecek şekilde. Ona baktığımda başka bir kadını görmek istiyorum." Nihan bunu yapacaktı zaten ama Gurur'un cümlelerindeki anlam farklı gibiydi. Nihan anlık duraksayarak bir Gurur'a bir de onun hareketlerini aynadan takip eden bana baktı. Derin bir nefes alırken söyleyeceklerini toparlamak istiyormuş bir hâli vardı.

"Pekâlâ Gurur, biz zaten bunu planlıyoruz."

"Planladığın onu güzel ama tanınmayacak hâle getirmek." Ellerini kaldırıp jest ve mimiklerini aktif bir biçimde kullanmaya başladı. "O güzel, bu çabaya gerek yok. Onu başka birine dönüştür yeterli."

O güzel.

Kirpiklerim gözlerimin önüne devrildi ve bu iki kelimelik cümleyi hazmetmek için yutkundum.

"Güzel olmazsa, o adamın ilgisini çekemeyiz."

"Sen çekersin," dediğinde bir an kaşlarımı çatarak ona baktım ama o bana değil, Nihan'a bakıyordu.

"Zeliha yalnız olmayacak, Gurur," dedi Nihan, her nedense sesi sakindi, sanki Gurur'un bu hâlini benim kadar yadırgamamıştı. Bir an sessizliğe kulak kesildim ve düşündüm. Gurur daha önce de böyle davranışlar mı sergiliyordu acaba? İstediği olmayınca asıp kesen bir insanmış gibi görünüyordu, bu doğruydu ama yine de garipti.

"Her neyse. İzliyorum." Kollarını göğsünün üzerinde toparladı, burnundan sert bir nefes vererek aynaya düşen yansımamı izlemeye başladı. Nihan başta hareketsizdi, daha sonra vakit kaybettiğimizi fark etmiş olacak ki Gurur'a gözlerini devirerek bakıp bana doğru ilerledi.

Tenimi normalde olduğundan birkaç ton daha koyu yapmayı düşünüyordu, bronz bir ten her zaman seksi görünürdü, Nihan böyle söylemişti. Benim için sorun değildi. Hiçbir zaman seksi görünmek gibi bir çabam olmamıştı.

Kabuki uçlu bir fırçayla yüzüme yerleştirdiği koyu renk fondöteni dağıtmaya başladığında, fondötenin güçlü dokusunun altında kalan çillerim, sanki cildim bana ait değilmiş gibi silinmeye başladı. Birkaç saniye içinde artık yüzümün ortasında duran benim değil, bir başkasının derisiydi. Güçlü kapatıcılarla fondöteni sabitleyip çillerimi tamamen görünmez kıldıktan sonra asıl makyaja başladı. Yüzüme oldukça koyu tonlar kullanarak bir makyaj yapıyordu. Sanki tenimi bronzlaştırmamış gibi durmaksızın kızılların, siyahların olduğu paletleri kullandığı için yüzümün bir cenazeye döneceğini düşünmeye başlamıştım. Gözlerim aynadaydı. Değişimimi anbean izliyordum. Siyah far ile bir kedinin gözünü anımsatan göz makyajımın üzerine gümüş rengi yapışkan his bırakan bir sim tabakası sürmüştü. Dudaklarımda uçuk kaçık pembe bir ruj vardı, ruj mattı ama neon bir rengi vardı sanki; karanlıkta bile dudaklarımı ayırt edeceklerine emindim.

Kafamın derisiyle birebir uyum sağlayan peruğun rengi platin sarısıydı, bu kadar koyu bir tende nasıl olur diye düşünmüştüm ama peruğu sıkı bir atkuyruğu şeklinde topladığında bir an, çok kısa bir an için gerçekten çekici göründüğümü fark ettim. *Abartılı* ama *çekici*. Üstelik peruk öylesine gerçekçiydi ki, atkuyruğum kendi derimi çekiştiriyordu. Muhtemelen biri bunun peruk olduğunu anlamazdı bile. Usta bir şekilde bağlanan atkuyruğumun içine yerleştirilen toka formundaki mikrofonu hissedebiliyordum; biraz rahatsız edici olduğunu söyleyebilirdim.

Kafamın derisine tek toka batıyormuş gibi bir his yaratıyordu. Gozlerimdeki mavi lenslerden sol taraftaki hafif bir batma hissi yaratmıştı.

Sonunda Gurur bir yabancıya bakıyormuş gibi bakıp odadan çıktı ve üzerimi değiştirmek için odanın diğer ucuna ilerledim. Eski, bordo renkteki perdeyi işaret eden Nihan'ın dediğini yaptım. Benim için seçildiğini bildiğim kıyafetlere bakarken seçeneğim olmadığını biliyordum. Üstelik daha yerleştirilmesi gereken görüntü alacak kameralar ve mikrofonlar vardı. Siyah deri taytı bacaklarımdan geçirdim, kısa bir şey giymek zorunda kalmadığım için mutluydum çünkü bacaklarımda da çiller vardı. Sivri burun botların derisi de parlaktı, siyahlardı ve kesinlikle üzerlerinde durması güç botlardı. Üzerime tüm bu matemin aksine bordo tonlarında bir kazak giymiştim, kazak boğazlıydı, tüm bedenimi sıkıca sarıyordu. Kazağın üzerine tüylü, siyah bir yelek geçirdim ve bana oldukça yabancı olan görüntümü izlemek için perdenin arkasından çıktım. Bu sırada Nihan hızlı bir şekilde makyajını tamamlıyordu.

Epey absürt, abartılı ama çekici görünüyordum.

"Sanırım iyi ama farklı görünüyorum," dedim, kararsız sesimi duyan Nihan aynadan bakmak yerine omzunun üzerinden bana doğru dönmüştü. Yüzünün yarısında teninden çok daha açık renk bir fondöten tabakası onu dağıtması için yalvarıyor gibi duruyordu. Gözlerindeki beğeniyi izledim. Birlikte cehenneme adım atacaktık ve ikimiz de şeytan değildik; girdiğimiz cehennemde şeytan rolü yapmak zorundaydık.

"Seni yolda görsem, sesini duysam ve bana Zeliha olduğunu söylesen bile senin Zeliha olduğuna inanmazdım." Yüzündeki fondöteni aynaya bakmadan fırçayı oval hareketler eşliğinde tenine sürterek dağıtmaya başladı. "Vay be, gerçekten iyi bir iş çıkarmışım. Bu kadar kapalı parçalar seçmemin nedeni çillerindi. Bedeninde de çiller vardı, değil mi?"

"Evet," dedim.

"Bedenini boyamak biraz vakit alırdı, böyle çok daha iyi oldu. Hem dar parçalar açık parçalardan daha ilgi çekicidir. Görmek yerine hayal etmeyi daha çok seven sapıklarla yaşıyoruz."

Neler yapacağımız konusunda konuşurken mikrofonları Nihan'ın söylediği yerlere takmak için uğraşıyordum. Sonunda nasıl davranmamız gerektiğini, planı nasıl bozmadan hayata geçireceğimiz hakkında uzun bir konuşma yaptık. Bedenimde kimsenin göremeyeceği noktalara yerleştirilmiş casuslar, bu gecenin kurtarıcıları olacaktı.

"Adın Naz," dedi. "Benim ismim de Elçin."

Başımı sallarken son derece sakin göründüğümü biliyordum, bu ruh hâline bürünmem zor olmamıştı. Genelde başım ne zaman belaya girse, bok gibi hissetsem, çıkmaza girsem ve bunun gibi bir sürü cehennemlik olay yaşasam böyle görünürdüm. Sakin... Yeni sarı saçlarıma, oldukça bronz ve çilsiz tenime alışması zordu. Üzerinde dimdik durduğum topuklular da beni üzerlerinde istemiyor gibi tabanlarıma ağrı yapıyordu. Basit ama bir erkeği kendime çekeceğim türden bir hayat hikâyesi uydurmuştum, hızlı ama pratik bir hikâyeydi bu, üstelik Nihan da epey sevmişti. Bazı karanlık fantezilerimin olduğunu söyleyip bunları öne sürecektim ki o aptal herifin ilgisini daha çok çekebilme şansım olsun.

Küçük çantamı omzuma attım. Odanın çıkışına yöneldiğimde koridorda bizi bekleyen uzun boylu bir asker ordusu vardı. İlk gördüğüm yüz Girdap'ın yüzü olmuştu, arkasında ellerini birleştirerek karnından aşağı sarkıtmış kişi Tayfun'du, Yener duvara yaslı duruyordu ve ağzında bir kibrit çöpü çeviriyordu. Adnan, Vural ve Muşta koridorun diğer ucunda, sokak kapısının önündeydiler. Bir şeyler konuşuyorlardı ama kulaklarım uğuldadığından onları duymuyordum. Devran yoktu, bir an gözlerim onu aradı ama onu göremedim. Gurur, mutfak olduğunu düşündüğüm açık duran kapıdan çıkınca gözleri bana dokundu ve bir an donup kaldı. Bana bir yabancıya bakıyormuş gibi bakıyordu. Bu iyi miydi yoksa kötü müydü anlam veremedim. Uzun süre ona bakamadım, gözlerindeki bakış her neyi ifade ediyorsa, ifade ettiği bu şey bende iyi bir etki bırakmamıştı.

"Kızlar, öncelikle kesinlikle çok dikkatli olmalısınız," dedi Muşta, sesinde herhangi bir endişeye yer olmasa da çivit mavisi gözlerinde gördüğüm kesinlikle bizi düşünmesiydi. Kendini değil, bu gece olacakları ve bizi düşünüyordu. Onun aralarında olduğum bu ekibin gerçekten abisi olduğunu anlamıştım. Muşta, geri çekilen askerlerin arasından bize doğru yürüdü, bir süre bizi süzdü. "Küçük, şirin kızlarımdan daha farklı görünüyorsunuz. Sanki karşımda bambaşka iki kadın var. İki yabancı var."

"Amacımız net olarak buydu, Muşta," dedi Nihan, sesindeki özgüvenin birazını ben de içimde hissedebilmeyi istedim.

Muşta, sarı atkuyruğuma dokununca geri çekilmeden ayağımdaki yüksek topuklulara rağmen kafamı kaldırarak ona baktım. Oldukça uzun bir adamdı, sanırım o da diğerleri gibi bir doksan ile iki metre arasında bir yüksekliğe sahipti. Çivit mavisi gözleri acımasız baksa da o

gözlerin derinlerinde şefkat olduğunu biliyordum; bunu bana çok kısa bir sürede göstermişti.

"Gevşe," dediğinde gözlerinin içine bakıyordum. "Başın belaya girecek olursa," ekledi, "başınız," gözlerimin içine bakmayı sürdürdü, "orada olacağım ve onları diri diri yakacağım. Hakan Basri Şenkaya olarak söylüyorum bunu."

Sakin olmaya çalışarak yavaşça başımı salladım. Bugün olduğum insandan daha farklı davranmak zorundaydım. Bu gece çok farklı birinin kılığına girmiştim, o kişinin kimliğini sahiplenmem ve o kişi gibi davranmam gerekiyordu. Naz diye biri yoktu, bu gece Naz'ı var eden ben olacaktım. Kanımda büyük metal parçaları gibi dolaşan hissi yok sayarak gözlerimi ellerime indirdim. Laf arasında tırnaklarıma yapıştırılmış uzun, sivri kesim boyalı tırnaklar kurumuş ve sanki benim tırnağımmış gibi sağlam hâle gelmişti. Gece yarısına çok bir şey kalmamıştı, eğlence başlamış olmalıydı. Artık gitmeliydik.

"Sizi kiralık bir arabayla oraya bırakan Girdap olacak," dedi Muşta huzursuz bir sesle. "Arabayı kiralayan kişinin bilgileri sahte, muhtemelen bir pürüz çıkacak olsa bile kimse aracı kimin kiraladığına dair bilgi edinemez." Derin bir nefes alıp, uzun ve güçlü parmağını şakaklarına bastırarak gözlerini yumdu. "Girdap arabadan inmeyecek, Yener orada eğlenen insanlardan birini oynayacak. Sizi izleyecek."

"Ben de öyle," dedi Gurur ama Muşta parmağını kaldırarak onu susturunca geri çekilip dişlerini sıktı. Muşta gözlerini bile açmadan tek bir hareketiyle Gurur'u geri püskürtebiliyordu.

"Sen hiçbir yere girmiyorsun. Ayarsızsın. Dengesizliklerinle uğraşamam."

"Yener benden daha ayarsız," dediğinde, Muşta ona kuru mavi gözlerini açıp oldukça tehlikeli bir edayla baktı.

"Şu kızlardan hiçbiri Yener'in sevgilisi değil ama," dedi Muşta sertçe, bir an bu cümle bana geri adım attıracak sandım ama olduğum yerden santim kıpırdayamamıştım bile. Bir kibrit ruhumun üzerine sürtündü, ruhuma yaralar bırakırken ucunu ruhumu acıtarak tutuşturdu; yanan kibritin ucundaki alevlerde geçmişim küle dönüyordu. Ortama çöken sessizliği sesimle bölmek istemedim. Oysa dilimin ucunda inkâr vardı, muhtemelen Gurur da bunu biliyordu, o yüzden bana bakmadı. "Pekâlâ kızlar, hazırsanız Girdap size araca kadar eşlik etsin. Biz orada olacağız,

sadece içeri girmeyeceğiz. Tüm mikrofonlar açık olacak, görüntüler bize geliyor olacak. Sizi tek bir an olsun yalnız bırakmayacağız."

Nihan, koluma girdi. Başımı salladım ama Nihan bir şeyler söylemek yerine beni çıkışa ilerletmeye başladı. Tam koridorun sonuna geldiğimizde, Muşta, "Kendinizi savunabilmeniz için silah almanız gerekiyor," dedi ve o an irkilerek ona doğru döndüm. Gözlerimde itirazı gördüğüne emindim ama geri adım atmayacağını biliyordum.

"Küçük bir cihaz," diyen Tayfun'un elindeki siyah, bir arabanın uzaktan kumandasını anımsatan şeye baktım. "Ama şu ucuyla karşındakini öldürücü bir hasar vermeden etkisiz hâle getirebilir. Elektrikle." Parmağını düğmeye basınca, o küçük cihazın ucunda büyüyen mavi kıvılcımları görüp bir adım geri çekilerek korkuyla cihaza bakakaldım. Tayfun, bronz tenine gömülmüş gümüş rengi gözlerini kaldırıp, bana ürkütücü gözlerle baktı. "Birine zarar vermeden kendini ancak bunun gibi bir cihazla koruyabilirsin. Bunu al."

İkilemde kalsam da Tayfun da Muşta da haklıydılar. Hem birine zarar vermemem hem de kendimi koruyabilmem çok zordu. Bu yüzden Tayfun'un bana uzattığı bu mavi kıvılcımlar yaratan cihaza ihtiyacım olacaktı. Uzanıp cihazı aldım, küçük çantamın ön gözüne yerleştirip fermuarı kapattım ve makyajın gizlediği yüzümü kaldırıp Tayfun'a minnettar gözlerle baktım.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim, bir önemi yok. Umarım şansınız yaver gider ve başarılı bir operasyon gerçekleştirmiş oluruz."

"Çıksak iyi olacak," dedi Girdap. "Muşta, kızları içeride bıraktıktan sonra aracı tenha bir yere çekeceğim ve içinden hiç inmeyeceğim, değil mi?"

"Evet," dedi Muşta. "Bizim gözlerimiz kızların üzerinde olacak. Sen arabada kal."

"Tamamdır." Girdap, dövmeli kollarını bir deri ceketi kollarına tek tek geçirerek kapattıktan sonra deri ceketin fermuarını boğazına kadar çekerek, "Hanımlar," dedi. "Hazırsanız, başlıyoruz."

Evden çıktım ama Vural ile Nihan arkada kalmışlardı. Bir şeyi tartışıyor gibiydiler, muhtemelen Vural çok endişeliydi ve sanırım haklıydı da. Nişanlısını böyle bir göreve gönderiyor olmak onun için çok korkutucu olmalıydı. Gittiğimiz yerde nasıl timsahlar olduğunu biliyordum, en azından büyük ve gerçekliğinden emin olduğum çirkin tahminlerim vardı. Beni bu hâlde tanıyabilecek tek bir insan olmasa da kendimi o

ortamda hayal etmek, kanımın çekilmesine neden oluyordu. Topuklu ayakkabılarım gecenin içine sesler çizerken, Girdap'ın kapısını açıp içine bindiği arabaya doğru yürüyordum. Birinin arkamdan geldiğini bahçe kapısı sertçe kapanınca anladım. Ağzımda acı bir tatla omzumun üzerinden beni takip eden cüsseli bedene baktığımda, görmeyi beklediğim kişi tam karşımda duruyordu. Yüzünde seçilmesi güç, karmaşık bir ifade vardı.

"Bak," dedi birden, bedenimi tamamen ona çevirdiğimde beni süzdü. Burnundan sert bir nefes verince, buz sıcağı gözlerinin derinliklerine saplı duran fırtınayla göz göze gelmiş bulundum. "Vazgeçebilirsin, geç değil."

"Bu kadar şeyi şov olsun diye yapmadım."

Sesimdeki sakinlik dudaklarını bir aralayıp, bir geri kapatmasına neden oldu. Burun delikleri genişlediğinde kafasının içindeki tilkiyi öldürmek istediğini biliyordum. Derin bir nefesi dışarı bırakarak, "Bak," dedi yeniden, sanki ona bakmıyormuşum gibi. "Sen, sen gibi görünmesen de sensin işte."

"Seni anlamıyorum."

"Anlamaman normal ulan, ben de beni anlamıyorum şu an." Bunu isyan eder gibi söylemişti. Göğsü derin bir nefesle sızlandı, omuzlarını yükseltti ve gözlerini gökyüzüne doğru kaldırıp doğru kelimelerin dudaklarının kefaretini ödemesini bekledi. "Sen, sana hiç benzemeyen bir sensin şu an," diye saçmaladı. "Ne saçmalıyorum lan?" Kaşlarını çatarak bakışlarını bana indirdi. "Zeliş," dedi, kalbim her nedense geri çekilip kemiklerimin arasında sıkıştı. "Başka birine bakıyorum gibi hissettirse de sen sensin işte, o boyanın arkasında kim olduğunu biliyorum. O yüzden sana zarar verdirirsen, ben de sana zarar veririm." Kaşlarımı kaldırdığımda kendi ağzına vurmak ister gibi avucunu şiddetle yüzüne götürüp geri çekti ve gözlerini devirdi. "Lan ne salak salak konuşmalar bunlar?" diye söylendi. "Mal Gurur. Bırak, sana ne?" Birden arkasını dönünce apışıp kaldım. Yürümedi, sırtı bana dönük hâlde homurdandı. "Sana zarar gelirse, Devran'ı götünden sikerim, yaparım bunu."

"Devran beni herhangi bir şey için zorlamadı."

"Sen salaksın, ondan," diye homurdandı, bana hâlâ bakmıyordu.

Nihan, bahçe kapısından çıktı, bana gülümsedi ve Girdap'ın içinde beklediği arabaya doğru yürümeye başladı. Üzerinde mini, bedenini

saran uzun kollu bir elbise vardı. Topuklu ayakkabılarının yankıları o araca binene dek sokağı inletmeye devam etmişti.

"Bir şey diyor musun?" diye sordum makyaj yüzümü kapatmadan bir saat kadar öncesinde dudaklarıyla dudaklarımı örten adama.

"Ne diyeceğim lan? Şarlatan pembesi rujunu hiç beğenmedim. Bunu diyorum."

"Şarlatan pembesi mi?"

"He," diye homurdandı bana bakmadan.

"Şarlatan pembesini ilk kez duydum."

"Lügata ben ekledim, var mı bir diyeceğin?"

"Gerginsin."

"Biraz daha gerseler sapan olacağım, taşı bir koyacaklar bana pat diye kafanı hedef alacağım," diye homurdandı. "Hadi git, şarlatan pembesi rujuna bakmak istemiyorum. Kaybol."

"Sinirlisin de."

"Sonorloson do," dedi kaba bir sesle. "Şarlatan pembesi rujuna bakasım yok sadece. Küçükken içtiğim öksürük şurubuna benziyor rengi. Kaybol artık, git gözüm görmesin."

"Calpol mu? Gerçi o ateş düşürücüydü."

"Ateş harlayıcının adı da Zeliha herhâlde," dedi birden garip bir ciddiyetle.

"Zeliha!" diye seslendi Nihan, aracın kapısını aralayarak. "Hadi artık, gitmemiz gerekiyor."

"Bana hatırlat, yarın tüm gün Simi'nin yanında Kestane diyeceğim," dedi Gurur sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla.

Girdap bizi mekânın olduğu yere götürürken neredeyse hiç konuşmamıştı. Sessiz bir adamdı, yüzü ifadesizdi ama yine de onun da geceyle alakalı kafasında birtakım soru işaretleri taşıdığını anlamak için dahî olmaya gerek yoktu. Yol boyunca arabadaki sessizlik, mekânın önüne geldiğimizde arabanın motorunun sesinin kesilmesiyle daha da şiddetlendi ve kafamı çevirip altın varaklı harflerin ışıldadığı, dışı lambri kaplama mekâna baktım.

Mekânın kapısında ızbandut gibi bir herif dikiliyordu, siyah güneş gözlüklerine anlam verememiştim ve herif baştan aşağı siyah giyinmişti. Huzursuz bakışlarım mekânın etrafında dolaşmaya devam etti. Mekânın kapısından oldukça gösterişli, fizikleri ve giyimleriyle kendilerini direkt bir elmas gibi gösteren güzel kadınlar geçiyor, mekânın duvar-

ları arasında kayboluyorlardı. Bu kadar güzel kadının içinde şansım var mıydı bilmiyordum ama girdiğim kılığa baktığımda, onlar kadar gösterişli olduğumu düşünmüştüm.

"Endişe etme," dedi Nihan zihnime sızmış gibi. Omzumun üzerinden ona baktım, tavan ışığı kapalı aracın içi oldukça karanlıktı ama Nihan'ın göz kapaklarının üzerinde parıldayan simleri görebiliyordum "Gayet dikkat çekici görünüyorsun ve sıçıp sıvamayacağız. Her şey yolunda gidecek, güven bana."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Umarım öyle olur," dedim sadece. Küçük çantanın içine yerleştirdiğim telefonun titrediğini hissedince çantayı açıp telefonumu çıkardım ve uzun gibi gelen o kısa süre zarfında telefon ekranındaki bildirimi izledim.

Sevgilim: Beş metre kadar uzağındayım, mikrofonun açık ve seni duyabiliyorum. O Nihan'a söyle, gayet dikkat çekici olduğun doğru ama sıçıp sıvamayacağınız konusunda şüphelerim var. Dikkatli ol. Bu bir istek değil, emir. Dikkatli.

Zeliha Özdağ: Görevdeyken bana mesaj atma. Ben dikkatliyim.

Sevgilim: Sen önce o topuklu ayakkabıların üzerinde düz yürüyebilmeyi öğren. Şarlatan pembesi rujun da sana hiç yakışmadı, sadece belirtmek istedim.

Gözlerimi devirerek telefonu tamamen sessize alıp çantanın içine attıktan sonra Nihan ile birlikte gecenin karanlığına salındık. Mekânın kapısına geldiğimizde kapıdaki ızbandut her zaman gördüğü birini görmüş gibi bizi selamlayıp gözlerini diğer konuklara çevirdi. İçeride çok yüksek sesli olmasa da kaburgalarımı yerinden oynatan bir müzik çalıyordu. Topuklu ayakkabılarımın üzerinde ilk anda olduğu kadar zorlanmadan yürüyerek aşağı doğru uzanan taş merdivenleri inmeye başladım. Kızılın ağır bastığı ışıklar, ışın kılıçları gibi sağa sola çarpıyor, tenimizi kesip, bizi teğet geçerek yanımızdan geçip gidiyorlardı.

İçeride yoğun bir parfüm kokusu vardı. Sanki onlarca ağır parfüm kokusu birbirine karışarak rahatsız edici bir esans hâline gelmişti. Takım elbiselerinin içinde paranın gömülü olduğu kasalara benzeyen adamların yüzlerinde, karanlığı bile gölgeleyebilecek kadar tehlikeli ifadeler dolaşıyordu. Birden kendimi böyle bir yerdeyken aslanların arasında ilerleyen bir ceylan yavrusu gibi hissettim.

Merdivenleri inerken duruşumu dikleştirmiş, yüzüme soğuk ama ilgi çekici bir gülümseme çizmiştim. Bakımlı, güzel kokulu kadınların yanından geçerek dans pistine doğru ilerledik. Tavan yüksekti, yüksek tavandan aşağı sarkan avize oldukça gösterişliydi. Mekân lüks bir yer olmasa da bu avizeye tekken baktığımda kendimi bir balo salonunda gibi hissetmiştim. İleride, dans pistinin sonunda lambri kaplama duvardaki raflarda içki şişeleri duruyordu. Şişeler yüksekteydi, raflar geniş ve büyük aralıklara sahipti. İki barmen bar bankosunun arkasında, birbirlerinden epey uzak noktalarda servis yapıyorlardı.

Nihan yavaşça koluma dokununca, ne demek istediğini anladım ve boş, uzun masalardan birine doğru yürümeye başladık. Avımız henüz mekâna giriş yapmamıştı.

Çantalarımızı yuvarlak, uzun masanın üzerine bıraktık ve bir süre sessizlik içerisinde mekânın içini dolduran kodamanları izledik. İleride, duvar kenarındaki localardan birinde Yener oturuyordu, üzerindeki siyah takım elbiseyi görünce şaşırmıştım. Oldukça farklı görünüyordu. Saçlarını daha farklı taramıştı, parmaklarında daha önce onda hiç görmediğim kalın, altın yüzükler vardı ve parası bol bir kadın avcısına benziyordu. Çok geçmeden kızıl, uzun saçları olan, beyaz tenli kız Yener'in yanındaki yerini aldı. Yeşil yılan derisi elbisesi miniydi, askılıydı ve uzun, kızıl saçları iri bukleler hâlinde beyaz teninin üzerine düşüyordu. Bacak bacak üzerine atıp, başını Yener'in omzuna koydu ve Yener'in ceketinin kıvrımıyla oynarken sakince konuşmaya başladı. Yener ifadesizdi, gözleri etrafı tarıyordu ama kızı dinlediğini biliyordum.

"Tam onluk bir rol," dedi Nihan. "O bu hâldeyken kimse ondan garip bir elektrik almaz. Buradaki heriflerin çoğunun birbirini tanımadığına eminim. Burayı karanlık işleri için kullandıkları kesin." Sorgu dolu gözlerle ona baktığımda omuz silkip yüzüme doğru eğildi ve yüksek müziğin sesini kelimeleriyle bastırmaya başladı. "Seks köleleri, ücret karşılığında yaşanan birliktelikler, daha da korkutucu olaylar. Saplantılı tipler oldukları her hâllerinden belli. Muhtemelen hepsi farklı şehirlerden geliyorlar. Böyle tipler tek bir gece için saatlerce yol çekip, tonlarca para dökebilir."

"Sağ ol," diye homurdandım. "Artık kendimi çok daha güvende hissediyorum."

"Her an biri yaklaşıp para karşılığında güzel kıçını şaplaklamayı teklif edebilir," dedi Nihan ağzına bir soslu fıstık atıp, sertçe çiğnemeden

hemen öncesinde. Gözlerini devirerek kalabalığa baktı. "Keşke işe yaramaz aletlerini kangren edecek kadar sıkı bir düğümle bağlasalar ve öylece ölümü bekleseler. Hoş olurdu."

"İçimi ürperttin," dedim dehşet içinde.

"Ne? Acımasız değilim, sadece onlara acımıyorum." Başını iki yana salladı. "Buradaki taş bebekleri görüyor musun? Onlar gerçekten taş bebekler. Çünkü onlara birer kalbi yokmuş gibi davranıyor bu herifler Oysa hepsi geceleri yataklarına girip ağlayan hassas kadınlar."

"Bence güçlüler."

"Güçlü kadınlar hassas olamaz diye bir kural mı var?" Bana yan gözle baktı. "Bazen asıl hassas olan, kendi gücünün altında ezilendir."

Gözlerimi mekânın taş merdivenlerine çevirince, o tanıdıklık hissi ciğerlerime dolup beni boğmaya başladı. Gözlerimi hızlıca adamdan çekip, hızlanmaması için yalvardığım kalp atışları beni tüketirken. "O burada," dedim Nihan'a doğru eğilerek. "Taş merdivenlerden aşağıya iniyor. Koyu gri takımı var, takımı kravatsız."

"Lanet göt," diye homurdandı Nihan. "Onu gördüm. Balina dölüne benziyor."

Yüzümü buruşturdum, buna gülememiştim çünkü onu görmek, midemin tepetaklak olmasına neden olmuştu. Orta yaşlarda bir adamın bana göz kırparak yanımdan geçişini izlerken bir an donup kaldım ama çok geçmeden kendimi toparladım. Bunlara hazırlıklı olmak zorundaydım.

"Planımızı unutma," diyerek bana hatırlatmada bulunan Nihan'a sadece gülümsedim ve çantamı alarak kalabalığa doğru döndüm.

İnsan yığınının arasında ilerlediğini görebiliyordum. Yüzünde kaskatı bir ifade vardı. İnce dudakları bir çizgi şeklindeydi, burnu düzgündü, uzun kirpiklerinin altında gizlenmiş gözlerinin rengini göremiyordum ama yüksek ihtimalle kahverengiydi. Bir adama sertçe çarpıp, özür dilemeden bana doğru yürümeye devam etti. Çantamı daha sıkı kavrayıp kendimden emin, iddialı adımlarla ona doğru ilerledim.

Tam yanından geçecektim ki, kumral bir kız bana yavaşça çarptı ama sanki bu abartılı bir çarpmaymış gibi kendimi adamın kollarına doğru ittim. Başta şaşkın bir şekilde geri çekilmek için hamle yapacaktı ama sonra sarı saçlarıma, makyajın kusursuz hâle getirdiği yüzüme dikkatle bakıp duraksadı. Dudağının kenarında çapkın bir gülümseme belirince onun yüzüne kusma isteğim midemi ağzıma taşıdı. Kaşlarımı çattım ama dudaklarımda davetkâr bir gülümseme vardı. Bunu görür görmez

yüzü daha da ışıkla doldu, bana dikkatle bakıp, "Kusura bakmayın," dedi, sesinde aşağılama yoktu ama kanımı donduran bir yapmacıklık vardı. Maskesini takmış, sahneye çıkmış, avını aramaya başlamıştı.

"Biraz kusura baktım." Sesimde kendimin bile çözemeyeceği bir davet vardı, tiksintiyle yüzümü buruşturmak istesem de hâlâ gülümsüyordum. Bu korkutucuydu.

"Sanırım sen de yenilerdensin," dedi, gözlerimi yüzüne sabitledim. "Burada her gece yeni bir yüz görürüm. Bu yüzlerin sahipleri genelde güzel kadınlar olur." Siktir, gerçekten bir kadına nasıl yavşaması gerektiğini bilmeyen sığırın tekiydi. Bir kadına askıntı olurken başka bir kadından bahsetmek geri zekâlılık semptomuydu.

"Buraya ilk gelişim, bu doğru. Son olur mu? Eğer burayı seversem, sanmıyorum." Dudaklarımı birbirine bastırıp, kirpiklerimin altından ona baktım. Bu bakış benim için çok utanç vericiydi, hatta bir an kafamı toprağa gömmek bile istedim ama ona görmek istediğini vermiş gibiydim. Gözlerinde parlayan muzip ifadeye bakılırsa evet, ona istediğini tam olarak vermiştim. Daha fazlasını isteyeceğini şimdi çok daha iyi biliyordum.

"Aslında buraya biraz içip kafa dağıtmaya geldim," diye yalan söyledi. Yalan olduğunu biliyordum, bunu onun yalan çıkmazı gözlerinden anlayabiliyordum. Yine de oyununa ayak uydurdum, ona inanmayı değil, ona inandığımı ona göstermeyi seçtim. Onun gibi birine kimse inanmamalıydı. Gürültüden dolayı bana doğru eğildi, yakınlığı içimi sızlattı çünkü bedenin sahibi, bir kadına eziyet ediyordu. O kadının hâlini ben görmüştüm. O kıza neler yaptığını çok iyi biliyordum.

"Ama insan senin kadar güzel bir şeyi görünce, öylece içip, çekip gidemez, değil mi?" Sesi kulağımı iğrenç bir şekilde gıdıkladı, ürperdim ve bu onun ilgisini çekti ama ürpermemin sebebi ondan iğrenmemden kaynaklıydı. Muhtemelen bunun beni etkilediğini düşünüyor olmalıydı. "Biraz vaktin varsa sana bir viski ısmarlamak isterim. O sırada bana senden bahsedersin."

Bu kadar kolay olmamalıydı. Yüzümü buruşturmamak için tırnaklarımı avuç içlerime batırarak kafamı kaldırdım, sempatik bir gülümseme yüzüme yayıldı. Gözlerime muzip parıltılar ekledim ve bu onu heyecanlandırdı. Yener'in gözlerinin kalabalığı aşarak bana dokunduğunu hissettim ama kafamı çevirip kalabalığı yararak ona bakmadım. Gözlerinin bende olması kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

"Aslında buraya arkadaşımla geldim," dediğimde yüzündeki denge bozulur gibi oldu, reddedileceği düşüncesi kaşlarını çatmasına neden olmuştu. Yumruğumu yüzüne oturtmak için deli olsam da ona iç gıdıklayıcı bir gülümsemeyle bakarak özür diler gibi dudak büktüm. Kahverengi gözleri dudaklarıma kaydı, çamur rengi bakışları dudaklarımda birkaç saniye geçirdikten sonra gözlerime tırmandı. Bakışları hâlâ sertti "Ama bir içki içebiliriz. Sanırım beni bekler."

"Arkadaşınla mı devam edeceksin geceye?" Sorusunu yöneltirken kullandığı ses tonu sertti, başka bir zaman olsa iki bacağının arasına tekmeyi geçirirdim ama bunun yerine işveli bir kahkaha attım.

"Arkadaşımın bir erkek olduğunu düşünüyor olabilir misin?"

"Değil mi?" Kaşlarını kaldırıp bana sorguyla bakınca, sırıtarak başımı iki yana salladım.

"Hayır," diye fısıldadım. "Bir kadın."

"İçimi rahatlattın." Ilık bir gülümsemeyle baktı yüzüme. Ona kanmadım, içindeki canavarın tetikte olduğunu biliyordum; onun gibiler bir hayatı kolayca zindana çevirebilirdi. "Öyleyse arkadaşından seni çalmak isterim."

"Onu tek bırakamam," dediğimde tekrar bozuldu, anlaşılan bu gece yatağında istediği platin sarısı saçları olan esmer bir kadındı, yani bendim. Hayır, yani Naz'dı.

"Sanırım küçük bir kız, yalnız bırakamadığına göre," dedi kırgın kırgın, aslında bu kırgınlığın gerilerinde öfke olduğunu bildiğimden susup yüzünü izledim. "Pekâlâ, öyleyse sadece bir viski?"

Düşünür gibi dudaklarımı büzerek gözlerimi mekânın diğer ucuna çevirdim. Yener'i gördüğümde yüzümdeki ifade sarsıntıya uğramadı. Kızıl saçlı kız göğsüne dokunuyor, bir yandan da elindeki martini kadehini dudaklarıyla buluşturuyordu. Yener ise hareketsizdi, büyük avucu kızın omuzlarında dolaşırken gözleri doğrudan bizi işaret ediyordu. Ona baktığımda gözlerini kıstı ama ben tepki vermedim. Tekrar avıma baktım

"Peki," dedim i harfini bilerek uzatıp, şirin olma çabasına girerek. "Sadece bir içki ama?"

"Seni ikna etmesi zor sanırım," dedi burnundan sert bir nefes vererek. "Buna benimle bir içki içtikten sonra karar ver. Belki devamı gelir."

Cüretkâr konuşmaları onu yumruklamak istememden fazlasını getirmiyordu. Sırtımı ona dönerek olabildiğince dişi adımlarla kalabalıkta ilerlemeye başladım. Başta şaşırdığına emindim, sonra karşısında böyle

dişli bir kadın görmek hoşuna gitmiş gibi gülerek beni takip etmeye başladı. Hadi ama! Ben dişli falan değildim, şu an tek istediğim Gurur'un koca kıçımla dalga geçmesiydi, çillerime laf atmasıydı, benimle uğraşması falandı. Bu sığırla vakit geçirmek ölümden öteydi, zulümdü.

Barın önüne geldiğimizde çantamı tezgâhın üzerine bırakıp, başta gözümü korkutsa da kendimden emin bir şekilde yüksek sandalyeye yerleştim. Atkuyruğumu omzumun üzerine alıp, oldukça gerçekçi saçımla oynarken göz ucuyla ona baktım. Birkaç saniye içinde yanımdaki sandalyeye oturmuş, bir kolunu tezgâha koyup bana doğru dönmüştü bile. Gözlerim, gömleğinin açık duran yakasına kaydı, ilk iki düğmesi açıktı ve tüylü göğsünden sarkan gümüş rengi kolyeyi görmüştüm. Kolyenin ucunda küçük bir B harfi vardı. *Takıntılı yavşak*, diye iç geçirdim. Kıza hayatı zindan etmişti. Gözlerimin kolyede olduğunu fark eder etmez gömleğinin yakasını düzeltip bana özür dileyen gözlerle baktı. Ben ona hafif bir gülümsemeyle karşılık verdim, o sırada rahatlamışa benziyordu ama beni elinden kaçırmaktan korkuyor gibi bir hâli de vardı. Kafamı karıştırmıştı.

Sonunda bize doğru yaklaşan tezgâhın arkasındaki kumral çocuğa, "Bize iki viski," dedi ve gözlerini yüzümde gezdirdi. "Bana bol bol buz koy. Bu gece buna ihtiyacım olacak."

Seni sapık dürzü.

Tacizci yavşak seni.

Kaşlarımı kaldırıp alayla gülerek barmene doğru döndüm. "Ben de buzu severim," diye fısıldadım, barmen bana bakakalmıştı. "Harareti de alır, değil mi?" Ağzıma bir tane vursalar ne güzel olurdu.

"E-evet," dedi çocuk kekeleyerek. Yan tarafımdaki geri zekâlı beni büyülenmiş gibi izliyordu.

Dirseğimi tezgâhın üzerine sürterek yavaşça avıma doğru döndüm. Gözlerinde beğeniyle beni izlemeye devam ediyordu. Kafasındaki sapkın hayalleri düşünmek, kanımın içinde iğneler dolaşıyormuş gibi içimde batık bir hissin büyümesine neden oldu.

Sakinleşme çabasıyla, "Anlat," dedim ona, gülümsemem dişlerimi açığa çıkardı. "Kimsin sen yabancı?"

"Beni merak etmeye başladın bile," dedi gizemli tutmaya çalıştığı sesiyle. Mikrofonumun kayıt aldığını bildiğim için daha geniş sırıttım, ne kadar bilgi, o kadar iyiydi ama madem onu gizemli bulmamı istiyordu,

olurdu. Oyun oynamak istiyorsa, istediği oyunu onunla oynardım ama kârlı çıkan ben olacaktım.

"Kahverengi topazlarına bakınca, evet," dedim gözlerini kastederek. Etkilenmiş gibi gözlerini kıstı, dudağımı ısırıp kaşlarımı çattım. "Çok mu açık oldu?"

"Bu hoşuma gitti, devam et lütfen."

"Peki." Fısıldarken sesimde tutku vardı, sanırım öyleydi çünkü bana başı dönmüş gibi bakmaya başlamıştı. "Gizemli erkekler beni her zaman çekmiştir," dedim, birileriyle kıyaslanmak nasıl oluyormuş görsün istedim ve evet, görmüştü, birden yüzü düştü.

"Sadece bana özel değil sanırım."

Kıkırdadım. "Seni incittim mi?"

"Bilmem, belki biraz," dedi gülerek ama gülüşü solgundu.

İçkim önüme koyulduğunda iç çekerek ahşap tezgâha doğru dönüp viskiyi önüme çektim. İçkiye isteksiz gözlerle bakıyordum ama içmek zorunda olduğumu biliyordum. Kristal kadehi parmaklarımın arasına alarak dudaklarıma götürdüğümde, uzun bar sandalyesini bana biraz daha yaklaştırdığını fark ettim.

Kulağıma nefesini vererek, "Söylesene," diye fısıldadı. "İsmini."

Boğazımı parçalayan içkiyi yutup, dudaklarımı birbirine bastırarak birkaç saniye durduktan sonra birden ona doğru döndüm. Yüzlerimizin yakınlığından dolayı kalabalığın bizim öpüştüğümüzü düşündüğüne emindim. Bu yakınlık onu da heyecanlandırmışa benziyordu; kahverengi gözlerinin içinde yanan ihtiras alevini görebiliyordum ve bu karnımın acıyla dolmasına neden oluyordu.

"Naz," diye fısıldadım, fısıltım dudaklarına döküldü ve sıcaklığımı hissedip gözlerini daha da kıstı. Eğer kafamı birden çevirmesem beni neredeyse öpeceğine öyle çok emindim ki. Ellerim titremesin diye hızlıca içkiyi kavrayıp birkaç yudum daha alarak kısık sesle güldüm. gülüşüm onu şaşkına uğratmış gibi bir mırıltı çıkardı. "Ama sanırım sen bana ismini söylemeyeceksin."

"Okan," dedi yavaşça.

"Hım..." Göz ucuyla ona baktım. "Kaç yaşındasın? Genç görünüyorsun."

"Yirmi dokuz," dediğinde başımı yavaşça aşağı yukarı salladım.

"Sen?"

"Yirmi altı," diye yalan söyledim.

"Nerelisin?"

"Antalya," dedim, Isparta'ya yakın bir yerden geldiğimi düşünmesi daha iyi olurdu. "Peki sen? Nereden geldin?"

"Buranın yerlisiyim," dedi. "Eğlenmek için şehir değiştirmem ben, Naz. Benim eğlenmem için insanlar şehir değiştirir."

"Yapma ya?" Kaşlarımı kaldırırken alayla kurduğum soru cümlesi onu duraksattı ama sonra o da sırıttı.

"Evet," dedi. Sonra üzerine basarak fısıldadı: "Ben isterim ve benim olur. Ben ne istersem, nasıl istersem, ne zaman istersem, ne şekilde istersem."

"Benmerkezcisin demek," dedim. Hayır, yavşağın tekiydi. *Hasta yavşak.*

"Bilmem, öyle de denebilir."

"Nasıl söylesem..." Düşünür gibi bir mırıltı çıkarıp kadehime uzandım. "Esasen bunu söylemek benim için çok gülünç ama nedense paylaşmak istiyorum. Dominant erkeklere bayılırım."

"Vay," dedi, bunu beklemiyor gibiydi. "Daha çok dominant taraf sen gibisin."

"Yatakta gör," dedim sırıtarak.

Alt dudağını ısırdı. "Keşke görebilsem."

"Hızlı gidiyorsun, Okan," dedim yapmacık bir kınamayla. "Ama dominant bir tarafın var gibi." Sandalyenin üzerinde kayarak ona doğru dönüp, uzun tırnaklarımı yavaşça takımının pahalı ceketi boyunca sürtüp, gözlerimi kaldırarak herife baktım. "Eğer Elçin'e sözüm olmasaydı... Seninle kaynaşmak müthiş olurdu."

"Böyle söylersen arkadaşına yalvarırım," dedi heyecanla.

"Hadi ya?"

"Kesinlikle," diye fısıldadı, fısıldamadı hırladı. "Seni bağlamak için her şeyi yapardım."

Her şeyi duyduklarını bildiğim ekibin tepkilerini düşününce yanaklarımın içine kan nehri doldu. "Sadece bağlamak mı?" diye sordum isteksizce. "Bu biraz... Eski moda."

"Sen ne istiyorsun?"

Yavaşça ona sokuldum ve fısıldadım: "Benim daha karanlık isteklerim var, Okan."

"Nedir?"

"Belki bir gün vaktimiz olur ve sana bundan bahsederim." Gülümsedim. Gözlerinde yeniden hayal kırıklığı vardı.

"Seni kaçırmak istemiyorum, benimle olmalısın."

Tam dudaklarımı aralayacaktım ki, gözlerim taş merdivenlere kaydı ve bir anda soluğum kesildi. Orada, bir ölüm meleğinin kanatları sırtının iki yanından yükselerek iki yana açılmış hâlde dikilirken, göğsü cennetten taşan rüzgârı taşıyormuş gibi hızla inip kalkıyordu. Gözlerinde, mekânın diğer ucunda olmasına rağmen görünen alev gibi yanan bu öfke vardı. Gurur, oradaydı ve kanatları ölüm için açılmıştı. Kulağının tekinde asılı duran kulaklığı fark ettim.

Okan, "Bir cevap ver," diye fısıldadı bana iyice yaklaşarak. Nefesi dudaklarıma çarpınca bir an irkilerek geri çekildim. Şimdi Gurur'a değil, Okan'a bakıyordum ama kalbim öyle hızla çarpmaya başlamıştı ki, Okan betimin benzimin attığını fark etmiş gibi duraksadı. "Bebeğim, yanlış bir şey mi söyledim?"

Her şeyi duyan bir ölüm meleği, ölümü kanatlarına asarak onun için gelmişti. Kelimelerin gücü, bu kez ölümle karşı karşıyaydı ve ölüm meleğinin kanadındaki her tüy, ölümcül bir bıçaktan oluşuyordu.

"Hım," diye mırıldanarak geri çekilip yutkundum. "Ama senin boynunda bir kolye var," dedim. İncindiğimi düşünmesini istiyordum çünkü korkumu fark ederse bir şeylerden şüphelenebilirdi. Gözlerim kısaca kalabalığa kaydı, Nihan'ın hızla bana doğru geldiğini, Yener'in de kalabalığı yararak taş merdivenlere ilerlediğini gördüm. Ortalığın karışmasına toplam kaç saniye kalmıştı?

"Ah." Okan, duraksadı. "Şey..."

"Şaka yapıyorum," dedim göz kırparak. "Bu tarz oyunları severim. Sahipli erkekler çekici görünüyor." Birden kurduğum cümle onun üzerine kusacak kadar iğrentiyle dolmama neden oldu.

"Seni incittim sandım," dedi şaşkınlıkla.

Gözlerim yeniden kalabalığa kaydı ve o anda, Nihan, "Hey!" diye bağırarak çantasını sertçe ortamıza koydu. "Seni beklerken ağaca dönüştüm, neredeydin?" Şaşırmış gibi bir bana bir Okan'a baktı. "Merhaba," dedi sertçe, sonra yeniden bana baktı. Açık renk gözlerini örten siyah lensleri yüzünü çok daha farklı kılıyordu; makyajını anlatmama gerek bile yoktu. "Sürtük, burada birilerine kuyruk sallarken beni o masada onlarca ihtiyarın arasında yalnız bırakıyordun, öyle mi?"

Gözlerinin içine hafif bir sorguyla baktım ve gözlerinde beni yatıştıran bir şeyler gördüm. Gözlerini yavaşça açıp geri kapattı, bu hareket bana güven aşılamıştı.

"Ona hayır diyemedim," dedim sıntarak.

Okan böbürlenir gibi ceketini düzeltip, Nihan'a doğru döndü. "Elçin olmalısınız?"

"Evet," dedi Nihan, ardından bana doğru döndü. "Beni yakışıklılarla oynaşmak için sik gibi bıraktın yani, vay be." Yan tarafımda duran viski kadehine uzanıp, kadehi kafasına dikerek sert gözlerle bana baktı. "Düzüşmek için burada mı kalacaksın yoksa benimle otele mi döneceksin? Seçim senin."

"Aslında düşünmüştüm ki..." Alt dudağımı ısırarak yavaşça Okan'a baktım. "Sen, ben, Okan," diye fısıldadım.

Okan duraksadı, kaşları havaya dikilmiş, gözlerini hayret bürümüştü.

"Tatlını benimle bölüşeceksin?" Nihan, kaşlarını kaldırıp indirdi. "Bunu düşünebilirim." Gözleri Okan'ı buldu, onu süzer gibi uzun uzun izledikten sonra, "Aslında bazen şu küçük oyunlarından hoşlanıyorum, Naz," dedi kısık sesle. "Ama öncesinde makyajımı tazelesem iyi olacak. Hem düşünmek için şansım olur."

Nihan yanımızdan ayrılır ayrılmaz bakışlarım tekrar Okan'ı buldu. "Elçin çok güzelmiş," dedi, sesi kısıktı. "Ama ben seninle yalnız kalmak istiyorum. Bu gece başkasını değil, *seni* istiyorum."

İtirafı, bir ormandaki tüm ağaçların birdenbire üzerime yıkılmaya başlaması, toprağın üzerime yıkılması, gökyüzünün başıma geçmesi gibiydi. Gözlerimdeki şaşkınlığı gördüğüne emindim, bunu lenslerin ardına bile gizleyemedim. Bakışlarındaki ciddiyeti kavramak, bir cesedin soğuk elini kavramak gibiydi. Bana biraz daha sokulunca nefesinden dökülen içki kokusu tenime yayıldı. Gözlerinin içine büyük bir dikkatle baktım ama beni öpmesinden korkuyordum. Bunu yapacak olursa onu yumruklardım, bunu gerçekten yapardım.

"Beni duydun mu?" diye sordu. "Sana ne söylediğimi duydun mu, Naz?" Sesindeki duygular elle tutulur, gözle görülür cinstendi. Başımı aşağı yukarı sallarken gözlerimdeki ifadeleri düzenlemeye çabalıyordum. "Seni istiyorum. Bu gece sadece sen ve ben olmalıyız. Bir başkası değil." Kulağıma doğru eğildi, dudaklarının sürtünüşünü kulağımda hissetmek elimi sertçe bacağıma koymama neden oldu. "Ben senin karanlık yönlerini, seninle yalnızken öğrenmek istiyorum, Naz."

"Bu konuyu Elçin ile konuşmam gerekecek," dediğimde bana anlamayan gözlerle baktı. Başım dönüyor, midem bulanıyor, kulaklarım hissettiğim duygunun iğrençliği yüzünden büyük bir baskıyla zonkluyordu.

Kalabalığın sesi uğultulara dönüşmüştü, müziğin sesiyse artık silinmiş bir cümle gibiydi; duyamıyordum. Oturduğum yerden güçlü bir şekilde kalktım ve ona göz kırptım. "Elçin'i atlatmamı istiyorsan, beni biraz beklemek zorundasın. O inatçıdır ve onu tüm gece yalnız bırakabilmem için geçerli bahanelere ihtiyacım var. Üstelik o da bizimle oynamak istiyordu..."

"Sadece seni istiyorum," dedi yeniden. "Onu ikna et ve benimle gel, Naz." Beni birden kolumdan tutup kendine doğru çekince eğilmek zorunda kaldım. Atkuyruğum yüzüne sürtünürken fısıldadı: "Seni sabahın ilk saatlerine dek becermek istiyorum, beni anladın mı?"

Gözlerim şeytanın yuvasına dönüştü, ruhum ise şeytanın avuçlarında büyüyen alevlerin sahibi gibiydi; ateşler her yanımı sarsa da beni değil, bana yaklaşmak isteyenleri yakacak güçteydi. Tırnaklarımı sertçe omzuna batırdığımda, tırnak köklerimin acısını hissettim. Bu hareketim onu boğuk bir şekilde inletti, bulantım çoğaldı. Kendimi koruma içgüdüsüyle yaptığım bu hareket onu etkilemişti. Birden olduğum yerden koşarak uzaklaşma isteğiyle doldum ama kendimi tutmayı başarıp hafifçe kahkaha attım.

"O zaman beklemeyi bil, Okan."

Çantamı tezgâhtan almamla, hızlı bir şekilde kalabalığın arasına karışmam bir oldu. Bir süre gözleri biliyordum ki bendeydi, hislerimde yanılmazdım, beni izlediğini biliyordum ve karanlık kafasında bedenimle ilgili kurduğu birçok fantezi geçiyor olmalıydı. İnsanlara çarpmamak için ekstra çaba sarf ederek hızlıca tuvaletlerin olduğu koridora saptım. Birkaç kadın duvar kenarında konuşuyordu, aralarından birinin elinde küçük şeffaf bir poşet tuttuğunu, poşetin yarıya kadar beyaz bir tozla dolu olduğunu görmüştüm. Kumral kadın beni görünce gerildi, uzun boylu ve etine dolgun olansa kaşlarını çatarak bana baktı ama bakışları uzun sürmedi. Onları görmezden gelerek koridoru aşıp tuvaletlerin kapısına ulaşmamla, biri bileğimi yakaladı ve tuvaletin kapısını ileri doğru iterken beni sertçe içeri doğru çekti. Bağırmama fırsat bile tanımayan kişiyi tutuşundan tanımıştım.

Beni sertçe içeri doğru çekmesini sindirememişken, sırtımı birden soğuk mermer duvara yaslaması gözlerimin yuvalarından fırlayacak gibi açılmasına neden oldu. Kulağındaki kulaklığı çıkardı, buz sıcağı gözlerini yüzüme diktiğinde şimdi gözleri buzdan bir yangına benziyordu. İki kolumu tutarak havaya kaldırdı, duvara bastırdı ve bir elimde çantamı

tutarken kaşlarımın ortasında beliren yarıkla kafamı kaldırarak ona bakakaldım. Nefesini yüzüme verdiği an, alkolün o boğukluk hissi veren kokusunu soludum. Hangi arada bu kadar içtiğini anlayamamıştım ama gözlerindeki patavatsız öfke beni şaşkına uğratmıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum dehşet içinde.

"Devran'a bırakmam," dedi, boğuk sesi yüzüme bir dalga gibi çarpıp, gri kayalıkları anımsatan yüzümü koyu renge boyadı. Nefesim hızlandı ama konuşamadım. Yüzüme doğru eğilmesi, kalbimin sıkışmasına neden olurken sadece yutkunabildim. Ayağımdaki topuklularla bile onun göğsünün üzerine zor geliyordum. "Onu ben öldürürüm," dedi, sesinde filizlenen cinayet kalbime ilk yaprağını düşürdü. "Beni duydun mu, Dağ Gelinciği?" diye sordu üzerine basa basa. "Kimseye bırakmam, onu ben öldürürüm. O gece orada, o veterineri öldürdüğüm gibi, yine senin için orada durur ve bu defa onu öldürürüm."

Gözlerinden yalan söylemediğini anlamak mümkündü. Bakışları bir kibritin ucunda can bulan alev gibiydi; kendini bitiriyordu ama kendi bitecekse, bitmeden öncesinde birini daha bitireceği kesindi. Dokundu ve alev aldım; beni yakmaya başladı, onunla bitmeye başladım.

"Beni duydun mu?" diye tısladı. "Onun ağzını mermiyle doldururum, seni kenara çekip sana söylediği her kelime için, her kelimedeki tek bir harf için bir kurşun sokarım onun ağzına. Onun ağzına sıkarım. Belimdeki silahta kaç kurşun varsa, sana yemin ederim kendiminkini bitirir, diğerlerinin belindeki silahlarını alır sıkmaya devam ederim. Beni anlayabildin mi?"

"Sakinleş," diyebildim, gözlerim iri iri açılmıştı ama sesim onun öfkeli sesinin aksine oldukça durağandı.

"Sin kimsin yibinci," diyerek beni taklit etti öfkeyle. Ellerimi daha sıkı kavradı ve beni bırakmak yerine duvar ile arasına aldı. Birden ellerini geri çekince ellerim boşluğa düştü, ben daha ne olduğunu anlamadan çenemi tutup havaya kaldırdı; bu hareketi oldukça yavaş ve düşünülerek yapılmış bir hareketti, beni incitmemişti. Gözlerimin içine dağın eteklerinde esen tüm rüzgârları gözlerine alarak bakınca, duygular esip üzerime yığıldı. "İstemiyorum," dedi hiç anlamadığım bir hırıltıyla. "Duydun mu? Kafasında seni canlandırmasını, seni istemesini, seninle ilgili hayaller kurmasını istemiyorum. Kafasına sıkarım. Seninle ilgili belleğine ne girmişse, kafasıyla birlikte dağılır, parçalanır. Bunu yaparım."

"Lütfen bu geceyi mahvetme."

Ona dişlerimi geçirebilirdim ama yapamadım. İnadın ve kavganın sırası değildi. Kalbimi böyle bir karmaşaya sokmasının da sırası değildi. Bana bunu neden yapıyordu? Bana böyle bakmasını istemiyordum. O gözler bana bu şekilde bakmamalıydı.

"Tek gidemezsin," dediğinde gözleri dudaklarıma inip, gözlerime geri tırmandı. "O seni tekken istiyor, her şeyi duydum. Bu olmayacak."

Kabinlerden birinin kapısı açıldı, Nihan derin bir nefes alarak, "Bu defa Gurur haklı," dedi. "Seni tek başına istemesi çok korkutucu. Sana kafayı takmış gibi bakıyordu."

"Sen sus," diye hırladı Gurur. "En başında onun karşısına sen çıkmalıydın, o değil. Onu istiyor." Ellerini saçlarına götürüp, saçlarını sertçe dağıttı. "Lan nasıl konuştu onunla? Nasıl öyle konuşabilir ki? Onun suratını öyle bir beceririm ki hayatı boyunca beni unutamaz, aynada becerdiklerimi görür." Birden bana doğru döndü. "Bu oyun bitti, gidiyoruz."

"Gurur," dediğimde sus işareti yaptı, bana bakmıyordu. "Beni dinle!"

Bana doğru döndü.

"Onunla gidemezsin."

"Siz yanımda olacaksınız," dediğimde ikna olmuşa benzemiyordu. "Dinle beni, bunu Biricik'e borçluyuz. Onu kurtarmamızın tek yolu bu."

"Senin saçının teline demiyorum, kafanda duran peruğun bile tek bir teline zarar gelirse, Kayısı," dedi, gözlerimin içine baktı. "Kafasına sıkılmadık adam bırakırsam, ben de Gurur değilim."

Yüzündeki ciddiyeti görebiliyordum. Sözlerine de bulaşan o ciddiyet, beni korkutacak kadar esaslıydı. Ondan uzaklaşmak için harekete geçeceğim sırada önümü keserek kafasını indirip gözlerimin içine baktı: "Onu bu kadar heyecanlandırma," dedi uyarırcasına. "Anladın mı?"

"Bana aptalmışım gibi sık sık anladın mı diye sorup durma," diye tısladım, gergindim, yaşananların etkisi sadece onda değil, hepimizde vardı, bunu görmesini istiyordum. Gözlerimin içine sadece kendisiyle ilgili bir sorun varmış ve bunu çözemedikçe daha da öfkeleniyormuş gibi sabırsız gözlerle baktı. Gözleri floresanların altında koyu sarı görünüyordu, hatta kehribar tonlarındaydı. Kaşlarını çatınca, saçlarından daha koyu renk olan kaşlarının aldığı şekli destekleyen derin çizgileri izledim.

"O zaman sen de bir aptal gibi davranma," dedi, bu kez sesinde öfke yoktu, sitem vardı. Anlam veremeyen gözlerle baksam da anlamlar zihnimdeki yerini çoktan almıştı.

"Şu an aptal gibi davranan tek kişi sensin," dediğimde Nihan çıkışa ilerliyordu, tuvaletten çıktı ama kapıda bizi beklediğini biliyordum. Başımı iki yana sallayarak boş tuvaletin içinde volta atmaya başladım, bu sırada sakin gözlerle beni izliyordu. İçeri birilerinin girip çıkması an meselesiydi, bu kadar dikkatsiz olduğu için Muşta onu çok sağlam yumruklayacaktı. "Buraya öylece giremezsin. Az daha her şeyi berbat edecektin. Seni gördüğümde kan beynime sıçradı, betim benzim attı. Adam yüzümün kireç gibi olduğunu anlayınca şaşırdı. Anlayabilirdi!"

"Yüzünde bu kadar koyu bir fondöten tabakası varken ne kadar rengin atsa da kireç gibi görünmezsin," diye homurdandı, makyajımdan pek memnun değil gibiydi. Hatta daha çok, karşısında başka biri gibi görünüyor olmamdan rahatsız oluyor gibiydi. "Tek başına onunla gideceğini mi söylüyorsun?" Sorusu bu defa netti, pürüzsüz bir öfkenin kucağından kopup parçalara ayrılarak ayaklarımın önüne düşmüştü.

"Başka şansım yok," dedim ciddiyetle. "Beni tek istiyor."

"Şu cümleyi kurarken iki kez düşün," dedi üzerine basa basa, koyu renk kirpikleri açık renk gözlerinin üzerinde öfkeyle titreşiyordu. "Bana neler hissettirdiğini bilsen kurmazdın."

"Artık gitmem gerek," diyebildim.

"Peşinde olacağım," deyince ona inanamayan gözlerle baktım. "Tek bir an arkandan ayrılmayacağım. Öyle çok peşinde olacağım ki, gölgeni ben sanacaksın ve belki de gölgen sandığın aslında ben olacağım."

Kelimeleri, bana gerçeği beni yaralayarak veren bir adamın kalp atışları gibiydi. Avucumu onun sert göğsüne koymasam da avucumun içinde onun kalbine ait atışları hissetmişim gibi öylece ona bakakaldım. Çenemi birden kaldırınca, gözlerimin içinde duran lenslere rağmen ona kendi gözlerimle, Zeliha'nın kahverengi gözleriyle baktım.

"İnsan yere düşerse ilk gölgesi hisseder," dedi nefesimi kesecek kadar ciddi, tok bir sesle. "Ben gölgen olup önünde, arkanda, düştüğünde yere şiddetli çarpmaman için altında olacağım."

Kaşlarımı çatarak, "Benimle oynuyor musun?" diye sorduğumda kaşlarını çattı, bu sorduğum onu öfkelendirmişe benziyordu.

"Oyun oynadığım hiçbir şeyin gölgesi olmam ben," dedi ve birden çenemi bırakıp gözlerini yere indirdi. "Seninle bir defa oynadım diye hep oynayacağımı mı sanıyorsun?" Ağzımdan laf alabilmek için bana anlattıklarını hatırladım, bir an sustum. Bunu kendisi için de yapar mıydı? İçimden bir ses yapmayacağını savunuyordu.

"Dürüstsün," dedim sakince.

"Evet. Şimdi git, arkandan geleceğim."

Başımı aşağı yukarı sallayarak, "Tamam," diye mırıldandım. Tam tuvaletin çıkışına yöneliyordum ki, uzun güçlü kolu beni beklemediğim bir anda belimi sararak kendine doğru çekti. Atkuyruğum yüzüne kırbaç gibi çarparken sırtım onun göğsüne sürtündü ve sonra beni kendine doğru çevirdi. Yüzlerimiz birbirine yakın konuma geldiğinde, kafasını indirmiş yüzümü izliyordu; göğsüm göğsüne yapışmıştı.

Kulağına taktığı kulaklığı işaret etti, bizi dinlediklerini gözlerinden anladığımda o da ben de konuşmuyorduk. Yavaşça yaklaştı, sesimi bile çıkarmadım, sesini bile çıkarmadı. Dudakları dudaklarıma dokundu, gözlerimi yumdum ve ona engel olmadan beni öpmesini bekledim Öpücüğü kısa, ısrarlardan uzak, hassastı. Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında tüm bu nahifliğe rağmen başım pervane gibi dönüyordu; gözlerimi onun gözlerinden geri çekemedim. Buz sıcağı gözleri bir süre donmuş bir güneş gibi yüzümün göğünde asılı kaldı.

Bizi duymamaları için dudaklarını oynattı. "Peşindeyim, Zerda."

Gözlerim gözlerinden söküldü, yavaşça çıkışa doğru yürümeye başladım. Onu arkamda bırakarak oradan ayrıldığımda kendimi çok daha güçlü hissediyordum. Birazdan o herifle yalnız kalacak olmama rağmen güçlü hissediyordum. Nihan, kapının önünde beni bekliyordu. Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım ama konuşmadım, o da aynısını yaparken konuşmak istiyor gibi duruyordu ama beni daha da zora sokmamak için konuşmadı. Çantamı omzuma asarak Nihan'ın önüne geçip ışıkların bir yanıp, bir karanlığın kollarına esir ettiği koridorda ilerledim ve yeniden kalabalığa çıkıp dans edenlerin arasında yürümeye başladım.

Gözlerim keskin bir manevrayla kalabalığı aşarak localara kaydı. Yener oradaydı, elinde bir viski kadehiyle oturuyordu. Artık yanında sadece kızıl saçlı bir kız değil, aynı zamanda uzun, düz ve siyah saçları beline kadar uzanan deri elbiseli kız da vardı. Oldukça diğerleri gibi görünüyordu ama gözleri direkt beni kavramıştı. Siyah saçlı kız dans ederek onun boynuna sokuluyor, kızıl saçlı kız ise siyah saçlının varlığından pek de memnun görünmüyordu. Gözlerimi yavaşça kırpıp açarak, kimsenin fark edemeyeceği kadar yavaş bir şekilde başımı sallamamla, Yener'in de gözlerini yumarak başını yavaşça sallaması bir oldu.

Barın önüne kadar Yener'in gözlerinin bende olduğunu bilerek ama ona tek bir an olsun bakmadan kararlı adımlarla yürüdüm. Okan beni

gördüğü an yüzüne beğeni dolu, rahatlamış bir ifade çizdi. Muhtemelen bir süredir burada olmayışımın nedenini onu ekmeme bağlamıştı ama şimdi buradaydım ve gerçekten mutlu görünüyordu.

"Sanırım izni kopardım," dedim atkuyruğumu geriye doğru savurarak. "Birlikte eğlenebiliriz, Okan."

"Beni ektiğini düşünmüştüm."

"Elçin ikna edilmesi zor bir kadındır."

"Senin gibi öyleyse," dedi çapkın gülümsemesiyle.

"Beni kolayca alt ettin."

"O zaman çıkalım mı?"

Birden kanım donsa da doğal bir tavırla, "Ne bu acele?" diye sordum. "İçmeyecek miyiz?"

"Yeterince içtim, burada senden daha kaliteli bir şey görmüyorum."

Kadınlara bir şişe içki gözüyle bakması kanımın öfkeyle fokurdamasına neden oldu ama buna rağmen sanki duyduklarım beni hoşnut etmiş gibi sırıttım. "Beni nereye götüreceksin?" diye fısıldadığımda, sesimi bilerek çekici kılmak için çabalamıştım. Gideceğimiz yere kadar izlenecek olsak da tam olarak nereye gideceğimizin sözlü olarak onun ağzından duyulması bana kendimi daha güvende hissettirecekti.

"Bence epey seveceğin bir yere," dedi. "Lüks yerleri sever misin?"

"Ben tamamen lüksüm, oğlum," diye dalga geçtim.

"O zaman benim malikânem tam da sana göre," diye fısıldadı. "Dağların arasında, oldukça yüksekte, oldukça güzel manzarası var." Kulağıma eğildi. "Manzarayı izleyerek seks yapmak çok farklı oluyor. Kimsenin bizi göremeyeceğini, duyamayacağını bildiğin bir yerde..."

Birden Biricik'e yaptıklarını hatırladım.

Kimsenin bizi göremeyeceğini, duyamayacağını bildiğin bir yerde... Gözlerimi yumup dişlerimi sıkarken gülümsemek için bir neden arıyordum. Tek bir neden. Bir kadını mahvetmişti. Onun en karanlık sırlarını öğrenmek için onun gibi olmaya karar verdim.

Dişlerime kan doluyormuş gibi bir acıyla, "Çok seksi," diye fısıldadım. "Senden kaçmaya çalışsam bile kimse beni kurtaramaz."

"Siktir," dedi hırıltılı bir sesle. "Evet."

"Ama daha iyi bir fikrim var," dediğimde şaşırdığını hissettim. "Neden beni eve kadar götürüp, evde değil, o dağlık alanda becermiyorsun?" Bu soruyu sorarken, içimde susturduğum bir yanım dizlerinin üzerine çökmüş, avuç içlerindeki çizgileri ruhsuz gözlerle izliyordu. Onun evine

girmeyecektim, böylece izlerim o evde olmayacaktı; onu dışarıda tutmak daha iyiydi. Alacağım her bilgiyi alırdım. Sonra da beni kurtarırlardı. Kurtarılmadan önce bu adama yapacaklarım vardı.

Söylediklerimi bir süre düşündü, yüzünden tahrik olduğunu anlayabiliyordum. Gözlerimin içine tutkuyla bakınca, ne kadar etkilendiğini kendim de görmüştüm oldum. Bana yırtıcı bir hayvan, kanıma susamış bir cani gibi bakıyordu.

"Sende aradığım her şeyin olmasından korkuyorum, Naz," dedi birden. "O lanet çığlıklarını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Götür beni buradan," dedim ciddi gözlerle ona bakarak.

Gurur, tüm bu konuşmaları duyuyordu. Öfkesinin artışını, katlanışını, içindeki o dürtünün arşa çıkışını onu göremiyor olmama rağmen hissedebildim. "Gel benimle, Naz," diyerek beni kolumdan tutup kaldırınca, bir an gerildiğimi hissettim ve localardan birinde oturan Yener'in de boynunun bir yılanın saldırıya hazırlanırken kabarttığı boynu gibi kabardığını gördüm. Gözlerimi yeniden yumup geri açtıktan sonra duraksadı ama yine de tetikte duruyordu. Okan, beni kalabalığın içinde kolumdan tutarak dışarı doğru ilerletmeye başladı.

"Elçin'e bir veda etmeme bile izin vermeyecek misin?" diye seslendim müzikten dolayı beni duyamayacağını düşünerek.

"Onunla vedalaşmışsındır," dedi aceleci bir tavırla. "Hemen istiyorum."

Birden kabalaştığını hissettim, bileğimi tutuşu da ciddi manada tenimi sızlatacak kadar sertti. Gurur'un bir yerlerde tüm bu olup bitenleri izlememiş olmasını diledim. Mekândan çıkar çıkmaz tenime karanlık ve soğuk çarptı. İçimi en umulmadık anda saf bir öfke doldurdu. *Keşke*, dedim içimden. *Keşke tam şu an onun kafasını dağıtacak olan silahı tutan ben olsaydım.*

Büyük, gösterişli cipi mekânın önünde duruyordu. Bu her zaman Biricik'i içinde okula getirip götürdüğü araba değildi. Lacivert cipi izlediğim sırada kolumu bırakmış, sürücü koltuğunun kapısını açmıştı. "Hadi," dedi davetkâr bir sesle. "Seni bekliyorum, Naz."

"Aceleci," diye gülerek ön yolcu koltuğunun kapısını açıp, ağır erkek parfümüyle boğulmuş aracın içine bindim. Emniyet kemerimi bağlamadım çünkü olabileceklerden tam olarak emin değildim. Kendimi güvende hissedebileceğim her şeyi yapmak istiyordum. Emniyet kemerimi bağlamamam Okan'ın dikkatini çekmedi, hatta bunu hiç umursamadı çünkü o şu an bir an önce beni altına almak istiyordu.

Kendimi ilk defa böyle bir şeyin ortasında bulmuştum. Bu yüzden hissedebileceğim her şey gölgeye geçmiş, sanki onlar bile kendilerini güvende hissetmek istiyorlarmış gibi kalbime uğramıyorlardı. Karmaşık bir duygu fırtınası tarafından ele geçirilmiş olsam da yüzüm de ellerim gibi taş kesilmişti. Cip harekete geçtiğinde içimdeki huzursuzluğu kırmak için ona sorular sormaya karar verdim. Yol boyunca ondan öğrenebileceğim her şey onun aleyhinde kullanılacaktı.

Mantığımı zihnimin içine çekip, korkuları geri plana aldıktan sonra, "Hımm," diye mırıldanarak yavaşça ona doğru döndüm, keskin gözlerle önümüzde akıp giden yolu izliyordu. "Şu B," dediğimde kolyesini kastettiğimi biliyordu, gerildiğini hissettim. "Karın mı? Evde saçımı başımı yolacak biri yoktur umarım."

Yüzünü buruşturarak güldü. "Biricik birinin saçını yolabilecek bir kadın değil," dedi alayla. "O çok kırılgandır."

"Karının ismi bu mu? Yoksa ona biricik diye mi hitap ediyorsun?" Kaşlarımı şaşırmış gibi yaparak kaldırdığımı fark edince bana mahcup gözlerle baktı. Alınmamı istemiyor gibiydi.

"Biricik karım değil, nişanlım ve evet, onun ismi bu."

"Rahatladım," dedim sırtımı koltuğa yaslayıp önümüzde akıp giden, trafiğin ışıklarıyla yıkadığı yolu izleyerek. "Tamamen yalnız olacağız sanırım."

"Evet," dedi hevesli hevesli. "Ne demiştin? Seni dağlık alanda becereceğim."

Gözlerimi devirmemek için kendimi sıkarak, "Çok heyecanlı olacak," diye fısıldadım. "Yanlış anlama, sana asılmıyorum ama seni tanımak da istiyorum," dedim yüzümü buruşturarak. "Bu benim için garip. Yani..." İyi rol kesiyordum. "Her neyse, boş ver."

"Beni mi merak ediyorsun?"

"Boş ver," dedim gülerek.

"Bu hoşuma gitti," diye fısıldadığında biraz daha zorlarsam sabaha kalmadan bana yıldırım nikâhı kıyacakmış gibi bakıyordu. "Babam önemli bir adam," dedi. Gözlerimi kıstım. "Önemli bir aileden geliyorum." Bana yan gözle baktı. "Öğrenimimi İstanbul'da gördüm."

"Biricik'le nasıl tanıştınız?"

"Bunun cevabı kalbini kırmaz mı?"

"Hım... Ama doğruyu bilmek iyidir, değil mi?"

"Biricik'i gördüğüm an benim olmasını istedim," dedi samimiyetime güvenerek. Aracın direksiyonunu sertçe kavradı. "O benim için belirsizlikti, ne hissettiğimi bilmiyordum. Sanırım takıntımdı, zaafımdı." İmreniyormuş gibi gülümsedim ama sadece iğreniyordum. "Benim yaptım."

"Vay be, kötü adam," dedim gülerek.

"Ben gerçekten kötü adamım," diye gülerek cevapladığında caddeden çıkmış, toprak bir yolda ilerlemeye başlamıştık. Yolun bir tarafı sık ağaçların yükseldiği eğimli bir ormandı, bir tarafı ise kayalıkların yuvarlanarak deldiği derin bir uçurumdu. Yolda sokak lambası olmadığından önümüzü aydınlatan tek şey araçtan dökülen farın ışığıydı.

"Biricik seni çok seviyor olmalı," diye fısıldadım ağzını yoklama isteğiyle.

"Bilmem, bence onu zorlamamı seviyor ama," dedi, dişlerini bir canavarın siyah dikenlerini gösteriyormuş gibi göstererek bana baktı. "Bence kadınlar zorlanmayı, hırpalanmayı seviyor." Kaşlarımı sertçe çatmama engel olamadım, bir an duraksayıp bana bakakaldı; sanırım söylediği şeyin doğruluğunu tartıyordu.

"İçimde kıskançlık oluştu," diye yalan söyledim çünkü çevirmenin başka bir yolu yok gibiydi. "Onu zorla, sertçe..." Cümleyi tamamlayamadım ama o sebebini kıskançlık sandı. Sadece midem allak bullak olmuştu.

"Zorlaydı, evet," diye itiraf etmesini hiç beklemiyordum. "Tek bir an bile benimle kendini bırakarak birlikte olmadı. Onu her seferinde zorla, kaçmasına engel olarak..." Bana bakıp sustu, kıskanmamı istemiyor gibi görünüyordu ama sadece kenara çekmesini istemek istiyordum, sonra dilediğim gibi kusardım.

"Ne kadar şanslı..."

"Ona göre bu cehennemmiş," dediğinde gözlerimi kıstım.

"Neden ki?"

Başını iki yana salladı. "Tecavüz ediyormuşum. Ben? Sadece naz yapıyor işte."

"Tecavüz mü?" Ona doğru baktığımda, bana baktı. İçim sızlarken, dilim parçalanıp dağılarak ağzımda küle dönmek isterken fısıldadım: "Bu gece bana ona ettiğin gibi..." Onu öldürecektim, onun hayatını bitirecektim, onu insan içine çıkamaz hâle getirecektim. Onu öyle çok şey hâline getirecektim ki, her şey olabilecekti ama bir daha bir insan olduğuna kimseyi ikna edemeyecekti.

"Tecavüz ettim," dedi birden bundan zevk aldığımı düşünüyormuş gibi hırsla. "Onu öyle çok seviyordum ki ona tecavüz ettim. Beni bir an olsun istemedi, kendini bıraksa isterdi." Burnundan sert bir nefes bırakarak yola doğru baktı. "Bu gece sana da tecavüz edeceğim, istediğin bu, değil mi?"

"Ne kadar kaldı?"

"Geldik sayılır," dedi yavaşça. Sık sık matarasını çıkarıyor, büyük yudumlar hâlinde konyağı kafasına dikiyordu. İçki matarasından aldığı her yudumda, dili daha da çözülüyordu. Bir süre sonra yol daha da kısaldı, geleceğimiz yere varmak üzereydik ve artık o kadar çözülmüştü ki, Biricik'e nasıl sahip olduğunu, ona neler yaptığını, ailesinin durumunu anlatmaya başlamıştı. Muhtemelen kanında dolaşan tek şey alkol değildi, damarlarında madde de dolaşıyor olmalıydı; başta fark etmemiş olsam da şimdi çok net bir biçimde anlaşılıyordu bu.

Anlattığı her şey ona olan öfkemin anbean çoğalarak katlanmasına neden oluyordu. Açık sözlü olması iyiydi, kendi kuyusunu kazdığının farkında bile değildi. Bir süre sonunda konuyu güç gösterisine çevirdi ve ne kadar güçlü olduğunu kanıtlamak ister gibi babasının yaptığı yolsuzluklardan bahsetmeye başladı. Elimi güçlendiriyordu. Her şeyi bir bir, isim vererek, yapılan çoğu şeyi açıkça anlatarak beni şoka sokmuştu. Bunları anlatırken kendini dünyanın hakiminin oğlu gibi hissediyor olmalıydı. Kayıttaydık, şu an her şeyi duyan tek kişi ben değildim.

Kendi sonunu getiriyordu ve bu olurken onun yanında ben vardım.

Sonunda araç önü çayır gibi boş olan bir arazinin önünde yavaşlamaya başladı. Arazinin sonunda, yükselen dağın eteklerinde epey lüks görünen büyük bir ev vardı. Ev bembeyazdı, ormanın kalbinde bir peri kızı serili duruyordu ama aslında bu ev, ormandaki kötü cadıydı. Bu evde yaşanan şeyleri düşündükçe kanım bile damarımın içine çizikler atacak kadar keskinleşiyordu. Okan aracı büyük, boyum kadar yüksekliğe oluşmuş çalılıkların arasında var olan dar patikaya doğru sürdü, çayıra çok bir şey kalmamıştı. Artık kendimi gergin hissediyordum. Arkamızda araba yoktu, canlılık yoktu, sanki beni öylece onunla bırakıp gitmişlerdi. Paniğe kapılmak istesem de Gurur'un beni burada öylece bırakmayacağını düşünüyordum.

"Heyecanlı mısın, Naz?" diye sordu kısık tuttuğu sesiyle beni ürperterek. "Birazdan sana neler yapacağımı tahmin bile edemezsin."

"Kendimi küçük bir ceylan yavrusu gibi hissetmeye başladım," diye yalan söyledim. "Anlatmaya devam et, bu beni kışkırtıyor."

"Ne duymak istiyorsun?" Sırıtarak yan gözle bana baktı. "Bende sandığından daha çok güç, para ve zevk var."

"Babanın yediği haltları anlattın," dedim gözlerimi devirerek. "Üstelik beni hiç tanımıyorsun."

"Ağzını açacak olursan ölürsün, buna güveniyorum," deyince bir an yüzümdeki tüm kan çekildi. Ona dehşet içinde baktığımı görür görmez gülmeye başladı. "Ne? Öyle. Seni tehdit etmiyorum, olanı söylüyorum. Bilmemen gereken şeyler bilirsen ve ağzın kapalı kalmazsa, sonunda ağzının içi kurşunlarla dolar."

"Vay be, size bulaşılmaz," diye söylendim. "Üstelik sadık biriyimdir, biliyor musun?" Ona sırnaşır gibi yaklaştım çünkü canımı güvende tutmanın tek yolu buydu. Ânında gevşediğini gördüm. İstediğinin bu olduğunu zaten biliyordum, ona istediğini şimdilik verecektim. "Hem nasıl desem, epey taşaklı birisin." Kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Böyle adamlarla takılmayı seviyorum."

"Peki başka nelerden hoşlanırsın? Sana kendimi açtım, sen de bana." dedi. "Artık bir şeyler yaşamak istiyorum. Seni sertçe..."

"Araba kullanırken bu kadar açık konuşursan kaza yaparız."

Onunla bu kadar yalnız olmak, bu şekilde konuşmak, bana bakışlarını izlemek iğrenti hissinden sonra bir şeyi daha doğurmuştu; korkuyu...

"Pekâlâ..." Arabayı çayıra yakın, dağın eteğinde durdurdu. Birden kalbim öyle sert çarpışlarda bulunmaya başladı ki, eğer tek başıma olsam paniğe kapılır ve kalp krizi geçirdiğimi düşünmeye başlardım. Bir kolunu arabanın koltuğuna atıp bana doğru dönünce nabzımın daha da hızlandığını hissettim.

Şimdi bir katilden daha tehlikeli bir adamla soluklarımız birbirine çarparken baş başaydım.

Çok küçükken, babamın parmakları daima saçlarımda dolaşır, saçlarımdan kopardığı hüzünler parmak uçlarında küle dönüşürken sakinlik tüm ruhumu sarıp sarmalardı. Bir adamın kalbinde gümüş gibi asılı duran iyiliği, ilk önce babamın kalbinde yaşarken keşfetmiştim. Babama baktığımda tüm adamların iyi olabileceğine inanmıştım, dışarıdaki her yabancıyı babam gibi sanmıştım. Oysa karanlık sadece güneş batınca ortaya çıkmazdı. Karanlık bazen aramızda, güneş tepemizde parlıyor olmasına rağmen yanımızdan geçip giden adamların içinde yaşardı.

"Arabanın kilidini aç," dedim sert bir sesle, emrivaki yaparak kurduğum cümle onu şaşırttı ama sinirlendirmedi. "Kim bilir, belki de senden kaçan bir kurbanı oynamak istiyorumdur." Alt dudağımı ısırarak ona beklentiyle bakınca, birden eli düğmeye gitti ve cipin bütün kilitleri açıldı. Okan yavaşça bana doğru eğilince geri çekilip, ona masum olduğunu düşündüğüm gözlerle baktım. Bu onu hırlatmıştı. "Bana ne yapacaksın?" diye sordum ağlamaklı bir sesle.

"Seni paramparça edeceğim. Benim olacaksın. Hiçbir yere kaçamazsın."

Evet, ekstra olarak bu ses kayıtlarına da sahip olmak fena olmazdı.

"Ama sen..." Korkar gibi sesler çıkarsam da bakışlarım onu yırtıcı bir hayvana dönüştürüyordu. Küçük oyunum onun hoşuna gitmişti. Farkında değildi ama kendi sonunun altına imzasını atıyordu.

Aramızda benim korktuğumu düşündürecek, onun ise gerçek bir saldırgan olduğunu tescil edecek türden konuşmalar geçmeye başladı. Bana dokunamadığı her an daha da çılgına dönüyordu. Kapının kilitleri açıktı ama ses kaydında bunu kimse bilemezdi, bu iyiydi çünkü her şeyi aklasa da saldırı ânının olduğu kayıtları aklayamazdı. Üstelik birçok görüntü kaydettiğime de neredeyse emindim. Sonunda elini enseme attı ve birden nabzım sessizliğe gömüldü. Kendi kalbimin atış sesleri göğsümün içinde koca bir hiçliğe karıştığında, sanki artık kalbim çarpmıyordu. Beni kendine doğru çekeceğini hissettim ama uzun süre gözlerimin içine baktı. Toprak yolu çiğneyen lastik seslerini duydum, muhtemelen o duymamıştı çünkü dudaklarından ahlaksız sesler dökülüp duruyordu. Karanlıkta beliren her bir gölgeyi hissettim, o hissedemedi; beni tam kendine doğru çekeceği sırada gözlerim cama doğru kaydı ve karanlıkta dikilen uzun boylu, kar maskeli adamları gördüm.

Okan beni boynumdan öpmek için atakta bulunuyordu ki, arka yolcu kapısı minimum gürültü çıkararak açıldı. Gözü dönmüş saldırgan bunu fark etmedi, dudaklarını boynuma bastırmak için hazırlandığı sırada kar maskesinin arkasında gizlenen yüzün sahibini elinde tuttuğu silahın sapını saran altın yüzüklerinden tanıdım. Yener... Adamın ensesine soğuk silahın namlusunu bastırmasıyla, Okan yüzü boynuma yakın bir yerde donup kaldı.

"Yerinde olsam," dedi Yener daha önce hiç duymadığım kadar sert bir ses tonuyla. "Hemen ondan uzaklaşırdım."

"Ne..." Sesi titriyordu Okan'ın. "Neler oluyor?"

Birden arabanın etrafını beş büyük gölge çevreledi. Uzun gölgelerin yüzleri görünmüyordu, Okan'ın dehşet içinde geri çekilip on konsola uzandığını fark edince tırnaklarımı sertçe boğazına saplayarak onu sürücü kapısına yapıştırdım ve Yener ulur gibi keyifli bir ses çıkardı.

"Seni küçük..."

"Devam et," dedim sertçe. "Bildiğim her şeyi biliyorsun, bunları kulaklarım duymadı yalnızca." Birden elim kafamdaki atkuyruğuna kaydı. Tırnaklarımı pervasızca atkuyruğunun dibine bastırıp mikrofonlardan birini çekerek çıkardım. "Vücudumda bunlardan onlarcası var, biliyor musun, Okan? Yarın tüm Türkiye, senin ve babanın haberleriyle uyanacak!"

"Ne?" Okan'ın gözleri dehşetle parlıyordu. Yener, ön tarafa uzanarak silahı çenesinin altına sokunca, hızla aracın kapısını açarak dışarı çıktım.

Karanlık gölgelere doğru yürümeye başladım ama titriyordum. Ayağımdaki ayakkabılar yüzünden bu kadar taşlık bir alanda yürümesi imkânsızdı. Gölgelerden biri beni belimden kavrayınca, dehşet içinde o gölgenin bedenine sıkıca sarıldım. Onu kokusundan tanımıştım; dağın soğuğunun kokusu değildi bu, onun tenindeki buzun kokusuydu.

Adnan'ı sesinden tanıdım. Kapıyı hırlayarak açmış, kar maskesinin altına saklanan korkunç yüzünü göremesem de adamı titreterek dışarı çekmişti. Birkaç yumruğu yüzüne patlattı ve Okan taşların içinde sürüklenerek yerde yuvarlandı. "Uzun süredir gözümüz ailenizin üzerinde," dedi profesyonel bir yalanla. "Artık eminiz. Senin gibi bir tecavüzcünün haberlerde boy göstermesini istemiyoruz. Babanı da seni de bitireceğiz, beni duydun mu lan?"

"Evde kimse yok!" diye bağırdım Gurur'un kollarının arasındayken. "Bu evi sadece o tür işleri için kullanıyormuş, ev başkasının üzerine. Kara para aklıyorlarmış, her şeyi kaydettim!"

"Yalvarıyorum," dedi Okan, olanların şokunu üzerinden atlatamamıştı. "Ne istiyorsanız yaparım, bırakın beni gideyim. Babamı bu meseleye katmayın! Beni mahveder, öldürür!"

"Sen bu gece hayatta kalacağını falan mı sanıyorsun?" İşte uzakta duyulan o sesin sahibini tanıyordum. Devran, oradaydı. Arkasına aldığı büyük cipin ışıkları sırtına çarpıyor, bu yüzden yüzü ve bedeni tamamen karanlıktan oluşuyordu. Başını sağ omzuna doğru eğdi. "Sen zaten ölüsün."

Boğazımdan bir yutkunuş geçti. Şimdi bir yazar, tüm cümleleri önüne koymuş, dirseklerini yasladığı masaya indirdiği gözlerinde karmaşayla kendi kelimelerini izliyordu. Ve Devran, o satırlardan kopup gelen bir adam gibi, roman sayfalarının içinden uzattığı bakışlarını yazarın gözlerine dikmişti. Kalbimin atışları hızlandı, olabilecekleri düşündüm, olacaklardan çok olabilecekleri düşündüm çünkü ihtimaller olacağını sandığım şeylerden daha güçlü geliyordu şu an.

Okan'ın korku dolu gözlerini Azrail'ine çevirdiği ânı izledim. Bu an içimdeki korkuyu yatıştırdı, ona duyduğum öfkenin alevleri gecenin bağrından yükselerek gökyüzüne dağıldı. Yıldızlar köşeye çekilmiş, yıldızları örten karanlık bulutlar, alevlerim tarafından esir edilmişti. Devran'ın yüzü yoktu, sesi ve kelimeleri ise ölümden ağırdı; yüzünü görse bile kelimeleri ile sesinden etkilendiği kadar etkilenmezdi kimse. Ölüm, arkasında rüzgâr olmuş ve tüm ağaçları dallarından etmek istiyormuş gibi sallamaya başlamıştı.

Gurur beni yavaşça çekerek oradan uzaklaştırmak isteyince, onu durdurup, "Biricik diye birinden bahsetti," diye yalan uydurdum, Biricik'i tanımadığımızı düşünmesi lehimize olurdu. Hem böylelikle Biricik'i bir daha rahatsız da edemezdi. Bizim onun için burada olduğumuzu bilmemesi her açıdan iyi olacaktı. "Kıza tecavüz etmiş, nişanlısıymış. Kızla ilgili bir sürü şey anlattı, kızı tehdit ve şantajla yanında tutmuş!"

"Lanet olsun!" diye bağırdı Okan. "Lütfen, ne isterseniz yaparım. Susun. Bu geceyi babam duyacak olursa..."

"Evet?" Devran, bir iki adım sonrasında artık Okan'a daha yakın bir yerde, tehditkâr bir şekilde duruyordu. "Söyle, baban duyacak olursa ne olur?"

"Beni öldürür, lütfen," dedi Okan. "Defolur giderim, bir daha beni hiçbir haber kanalında görmezsiniz. Bir daha adımı bile duymazsınız."

Devran, belinden birden bir tabanca çıkarınca, bir adım geri çekildim ve sırtım sertçe Gurur'un göğsüne çarptı. Devran, sadece birkaç saniye sonra adamın önünde dikiliyor, yerde oturan adam kafasını kaldırmış korkuyla, büyük bir dehşetle Devran'ın karanlığa gizlenmiş suratına bakıyordu. Yargı, elindeki silahın namlusunu adamın ağzına sertçe sokunca korkuyla titredim ama gözlerimi olanlardan ayırmak istemedim. Bu ânı kafamın içine, derinliklerine kazımak istiyordum. Bu kez beni korkutmuyorlardı; bu kez benim gözümde kimsenin sağlayamadığı o adaleti sağlıyorlardı.

Adamın boğuk iniltisini duydum. Ağzının içinde soğuk, tetiği çekilmek üzere bir parmak tarafından baskıyla itilen silaha rağmen boğulacak gibi sesler çıkarıyor, yalvarmaya çalışıyordu. Devran için bu yalvarışların, yakarışların, imdat çağrısının bir önemi yoktu; Devran onun ruhundaki pis kokuyu alabiliyordu. O kokuyu sadece birkaç saat içinde tüm ciğerlerimde, ruhumda hissetmiştim. Şu an biri onlara dışarıdan bakınca, kötü adamın elinde bir silahla bir adamı öldürmek üzere olduğunu görebilirdi; oysa kötü adam yerde, dizlerinin üzerindeydi ve iyi olan, silahını onun ağzına dayamıştı.

"Biricik kim?" diye sordu Devran sertçe, içimi titreten sorusu, biliyordum ki onun da göğsünde bir enkaz yeriydi. Adamın gözlerinden akmaya başlayan yaşları karanlığa rağmen görüyordum. Nefesi titriyor, yaralı bir yırtıcı gibi sık soluklar almaya çalışırken inliyordu. Yargı, elindeki silahı daha derine itti. "Ağzının içine kurşunları boşaltmamı istiyor musun? Öyle çok istiyorum ki bunu yapmayı. Kanının son damlası da bedenini terk edene kadar oturmak, cesedinin başında kuruduğun anı izlemek istiyorum."

Silahı birden adamın ağzından çıkarınca, adam sendeleyerek geriye doğru düşüp, ellerini çakıl taşlarına koyup inledi. Kafasını kaldırıp korkuyla Devran'a baktı, diğerleri etrafı kollayan gölgeler hâlinde çayıra dağılmıştı. Gurur'un nefesinden akan alkolün kokusunu saç diplerimde hissettim, zihnime kelimeleri kazıyan nefesi beni ürpertti. Ellerini yavaşça belime sardı, beni kendine yaslarken o da bu görüntüden zevk alıyor gibiydi ama bir yanı tüm bunlara şahit olduğum için tedirgindi.

"Biricik kim?" diye sordu Devran, bu kez sesi dağa çarpıp bir yankı oluşturdu.

"Nişanlım." Okan kan öksürdü, bunu göremedim ama kanın metalik kokusunu soludum; hassas burnuma dolan kokuyla yüzümü buruşturdum. "Nişanlımdı. Yemin ederim bırakacağım onun peşini. Diğerlerini de." Diğerleri de mi vardı? "Bir daha kimseyi bir şey için zorlamam, çeker giderim buralardan. Ne olursunuz, bu olanlar babamın kulağına giderse beni yaşatmaz." Okan birden Devran'ın ayaklarına kapanınca, Devran öfkeyle hırlayıp Okan'ın karnına bir tekme attı ve Okan acı iniltisini tüm dağlara kazıyarak yerde yuvarlandı. "Yalvarırım," dediğinde sessizce ağlıyordu. Babasından korkuyordu. Hayır, babasının servetinin ve gücünün bu tür şeylerle basına servis edilecek olmasından korku-

yordu. Babası onu yaşatmazdı, bunu biliyordu. Ama şu anda da yaşıyor sayılmazdı.

"Seni öldüreceğim," dedi Devran, sesi toktu. Eğilip adamın saçlarını avuçlarının arasına alarak tüm saç tellerini kafasından derisiyle birlikte ayırmak istiyormuş gibi çekti. Adam kafasını kaldırdığında canının acısını belirten o çığlık da dudaklarından dökülmeye başlamıştı. "Seni öldürdüğüm zaman, baban bana minnettar olacak. Sen önemsizsin. Babanın parasıyla var olan bir ucubesin. Yetersizsin. Yetersiz olduğun için, ezik psikolojini tamir edebilmek için, o zavallı egonu biraz olsun diriltebilmek için bunları yapıyorsun, değil mi ha?" Tane tane kurduğu cümlelerin sonuna yerleştirdiği soru işaretinden zehir sızıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadığında hüngür hüngür ağlıyordu. Devran, saçlarını parmaklarının arasında kökler gibi sıkıca asılırken silahın sapıyla sertçe Okan'ın yüzüne geçirdi. Fışkıran kanın sesini duydum ama zihnim kendini kapattı ve Okan'ın acı çığlığı düşüncelerimin derinliklerine ulaşamadan silindi. "Beni öldürecek misin?"

"Babana bir iyilik yapmış olurum," dedi Devran sertçe, psikolojisiyle bir kuklayla oynuyormuş gibi oynaması dikkatimden kaçmamıştı. "Hayatın boyunca tek bir an sevilmedin, biliyor muydun?" Devran, kahkaha attı. "Tabii ki de biliyorsun lan."

"Gerisi Devran'ın özeli," dedi Gurur, alkol kokan nefesi kulağıma aktı ve sonra birden beni bırakıp, onlara doğru yürümeye başladı. "Ama benim de yapmak istediğim bir şey var." Devran'ı sertçe iterek, Okan'ı boğazından tuttuğu gibi havaya kaldırınca, dudaklarımdan şaşkınlığın nidası döküldü. "Piç," dedi kelimelerin üzerine basa basa, parmaklarını da Okan'ın boğazına bastırıyordu. "Karabasan nedir, bilir misin?" Tıslayarak konuşuyordu. Ellerimi aceleyle karnıma koyup güçlükle yutkundum. "Gözlerime bak." Diğer eliyle kar maskesini kaldırdı, kalp atışlarım hızlandı. "Her gece uykundan önce, bundan böyle bu yüzü göreceksin." Fısıldadı: "Sana ölümü dileteceğim." Sonra sırıttı. "Ama öyle kolay ölmeyeceksin."

"Ben ben... Üz..."

Gurur birden onun nefesini kesecek hareketi yaptı ve hırladı: "Benim nazlı çiçeğime olmaman gerektiği kadar yakındın," dedi, kalbim kasıldı. "Bundan sonra." Her kelimesinde alkolün izleri vardı. "Her gece kâbuslarında dibindeyim."

Birden adamı bırakmasıyla, adam dizlerinin üzerine düştü ve Gurur bana doğru döndü. O an, gözlerinin gözlerime bir bıçak gibi saplandığı andı. O an, onun gözlerinde ölümün bekçiliğini yapan o canavarı gördüğüm andı. Bakışlarımı gözlerinden uzağa götüremedim, çok uzun süre birbirimize bakmışız gibi hissetmiştim. Yüzü karanlığın içinde bir yabancıya ait gibi dursa da gözleri Gurur'un gözleriydi. Bir karmaşa çıktı, belki Okan'ın ölüm fermanı yazılıyordu belki de kader baştan yazılıyordu, bilmiyordum. O an bununla ilgilenmek istemedim. Sadece onun gözlerinin içinde çanları çalmaya başlayan o ateşlere teslim olmuş kiliseyi izledim; kilisenin tüm camlarında ölümü görüyordum. İçeride ölüm dolaşıyordu.

Hızlı adımları bana yöneldi. Uzakta, büyük aracın içinde bizi izleyen Hakan abiyi gördüm, sessizce aracın camından dışarıyı izliyor, gözleri bize dokunuyordu. Kendini tutuyor olmalıydı. Muhtemelen ben gittiğimde, Okan'ın kâbusu yeni başlamış olacaktı. Gurur beni birden bileğimden kavrayınca sendeledim, üzerinde kara zorla durduğum topukluların birinin topuğu kırılacak gibi yamuldu ama Gurur beni kendine çekince bunu umursamadım. Arkama bakmama izin vermedi, beni çevirdi ve büyük cipe doğru yürütmeye başladı. Cip, çayırın sonundaki patika yolda, karanlığın altındaydı. Büyük tekerleklerinin izlerini bırakamayacağı şekilde çalılıkların içinde duruyordu.

Vurma sesleri inleme seslerine karıştı, acı dolu çığlıklar duydum ama burada kimse yoktu. Evde bir çalışan, başka bir nefes dahi yoktu. Etrafta kameralar, güvenliğe dair tek bir iz yoktu. Okan bu gece burada, yalnızlığın koynunda, yaptıklarının vebali boynunda, geçmişiyle yüzleşiyordu. Hatta geçmişi değil, şu ânıyla yüzleşiyordu. Gurur, beni cipe kadar yürüttü ama tutuşu beklediğim gibi değildi, hafifti, incinmemden korkuyor gibiydi. Oysa dışarıdan biri onun beni sürüklediğine inanırdı.

Cipin ön yolcu kapısını açmasıyla birlikte kafamı kaldırıp ileriye baktım. Çayırda, dağın ikiye böldüğü o alanda çakıl taşlarının arasına sürükledikleri Okan'a vurmaya devam ediyorlardı. Devran'ın bir ölüm meleği gibi adamın başında dikildiğini görebiliyordum. En büyük öfkenin sahibi oradaydı, ölümü giyinmişti. Devran'ın bir gölge şeklinde silahın namlusunu yeniden Okan'ın ağzına sokmasıyla, Gurur beni başımdan tutarak aracın içine yerleştirdi. Kapıyı kapatıp hızla önümden sıyrılıp geçti, kendi kapısını açtı, cipe atladı ve ben daha ne olduğunu kestirememişken cipin güçlü motorunun çalışırken çıkardığı ses ka-

burgalarını yerinden oynattı. Cipi arazide geri geri sürerek dağ yoluna çıkardığında görüntüler yavaşça silinmeye başlamıştı. Bir süre sonra ileri-deki tüm görüntüler yok oldu ve Gurur, direksiyonu sağa kırarak bizi dar dağ yolunda ilerletmeye başladı.

Ayağımdaki topukluları çıkarmak için ön konsola doğru eğildiğim saniyelerde bana baktığını hissedebiliyordum. Muhtemelen bu gecenin yangınından ne kadar ciddi yanıklarla kurtulduğumu anlamaya çalışıyordu. Ayakkabıları ayaklarımdan bir bir çıkarıp aracın altına fırlatarak kafamı kaldırıp, buz tutmuş ellerimi deri pantolonuma sürterek ona baktım. Temkinli gözlerini benden çekmedi, nefesindeki alkolün kokusu aracın içindeki sıcaklığa karışarak boğucu bir hâle gelmişti.

"Her şey yolunda mı?" Sorusuna benimle alay edip etmediğini anlamak istiyormuş gibi çatık kaşlarla baktığımda burnundan sert bir nefes vererek gözlerini yola çevirdi. "Hay ağzını..."

"Bok gibi içmişsin," dedim, sonra bunu umursamıyor gibi davranmaya çalıştım. "Okan'ı öldürmeyecekler, değil mi?" Çünkü bundan pek emin değildim.

"Hayır. Yeterince korkutacaklar, böylelikle dediğin olacak ve yurt dışına kaçacak." Bunu sakin söylemişti, oysa alkol kelimelerinin üzerine devrilmiş bir gölge gibiydi. "Biricik'i bir daha aramaya cesaret bile edemez. Elimizde babasının da kendisinin de sonunu getirecek ses kayıtları, bu seslerin ona ait olduğunu belli eden görüntüler var." Birden durdu, aydınlanmış gibiydi. "Şu siktiğimin mikrofonlarını ve kameralarını çıkaralım mı?" Onu öptüğümde mikrofonu düşünmüştük ama kameralar kayıttaydı, bunu hatırlamak boğazımın yanmasına neden oldu. O da bunu hatırlamış gibi uzun uzun yüzüme bakıyordu ama buna rağmen direksiyonu ustaca kontrol edebiliyordu. "Kayıt almayı durdurmuşlardı gerçi." Gözlerini hızla yola çevirince boğazımdaki kuruluk hissiyle profiline bakmaya devam ettim.

"Babasıyla ilgili ne yapacaksınız?"

"Benim ya da Devran'ın yapabileceği bir şey yok. Şu an sadece o göt herifi uzaklaştırabiliriz. Ki bence bu hafta bulduğu ilk uçak biletini satın alıp Antalya'ya, oradan da yurt dışına gidecek."

Ellerimi dizlerimin üzerinden çekmeden önümüzde kıvrım kazanan dağ yolunu izledim. "Beni hayatı boyunca her gün görecek bile olsa tanıyamaz," dedim, bu konuda kendimden emindim. "Şu an kendime hiç benzemiyorum."

"Evet," dedi. "Hem de hiç."

Sustum ama o susmadı.

"Üstelik seni görmeyecek, çoktan kaybolmuş olacak."

"Nereye gidiyoruz?"

"Yüzünü yıkayıp çilli kıza dönebileceğin bir yere." Sesinde anlaşılmayan bir tını vardı, sanki sarhoşluğu kelimelerine yansımıştı. Bazen harfleri dilinin altında geveliyor, bir aksanı varmış gibi çıkan sesi başımı döndürüyordu.

"Bu ne demek? Eve gitmem gerek."

"Eve gidiyoruz zaten," dedi, bir an algılayamadım. "Yüzünü yıkayabileceğimiz bir eve."

"Kendi evimi istiyorum," dediğimde sesim yorgundu.

"Yakında evin evim olacak," dedi, belirsiz sesine yerleşen hisler kalbimi yaktı. Cip, avına saldırmak üzere olan bir yırtıcı gibi ani manevrasıyla öne doğru atılınca, sessizce başımı koltuğa yasladım; yutkundum. "O yüzden şimdilik seni evim olarak götürdüğüm bir yer evin olsa, olmaz mı?"

Kelimeler dilime toparlanamadı. Gecenin yükü, ruhumu kambur bırakmıştı. Şu an sadece yüzümü kaplayan makyajdan, bedenime yerleştirilmiş mikrofonlardan kurtulmak istiyordum. Kafamı cama yaslayıp karanlığın üzerine sindiği ormanı izlemeye başladım. Cevap vermediğim için kendi kafasına eseni yapacaktı, biliyordum. Kafamın içinde cevapsız sorularla akıp giden yolu izlerken içimde yoğun bir ağlama isteği vardı. Bu gece yaşananlar, normal şartlarda beni çok etkileyebilecek şeylerdi ve ben hiçbir şey olmamış gibi sakince duruyordum. Artık kendime bile akıl sır erdiremez olmuştum.

Beni yıkacak şeyleri bile kucaklayarak karşılıyordum.

Gurur, büyük cipi dağlık alanda ilerletmeye devam etti. Yüksek kayalıkların ardında gizlenen şehir, ileride küçük bir ışık topu gibi parlıyordu. Saatin epey geç olması, şehirdeki ışıkların sim parçaları gibi parıldamasına engel değildi. İlerlediğimiz yolda hiç araç yoktu, sokak lambaları da yoktu, ara sıra beliren küçük barakalar ve terk edilmiş kapısız, camsız yapılar vardı. Yapıların çoğunun kireci kavlamış, duvarlarında grafitiye çok da benzemeyen özensiz yazılar, şekiller vardı. Sanırım birileri içip içip duvarları karalamayı alışkanlık hâline getirmişti.

Konu hakkında bir şeyler söylememesi dikkatimden kaçmamıştı. Sarhoştu, bu gece bana oldukça kızgındı ama buna rağmen sessizdi. Sanırım o da yaşananları sindirmem için bana vakit tanıyordu. Sonunda

iki çayırın arasındaki dar otobanda ilerlemeye başladığımızda büyük baş hayvanların gecenin karanlığına rağmen otluyor olduklarını görmüştüm.

Gurur aracın camını indirince soğuk içeriye dahil oldu ve dağın, şehirden bin kat daha soğuk olduğu gerçeğini hatırladım. Bana ait olmayan atkuyruğu rüzgârla salınarak uçuşurken, rüzgâr kirpiklerimin ve lensimin gözlerime daha da çok batmasına neden oluyordu. Görüş alanım puslu hâle gelmişti.

Gurur bir sigara yakınca gözlerim ona çevrildi. Sigarayı parmaklarının arasında sıkıca tutarken dudaklarından dökülen duman rüzgâra karıştı ve yüzüme savruldu. Gurur elini camdan dışarı sarkıttı, şimdi rüzgâr sigaranın ucundaki turuncu alevi harlıyordu. Araç aynı hızla ilerliyor olsa da cam açık olduğu için artık çok daha hızlı gittiğimizi düşünmeye başlamıştım.

Sesi rüzgârla boğulurken, "Bu geceden sonra artık Biricik özgür olacak," dedi. Kirpik diplerimdeki sızıya aldırış etmeden omzumun üzerinden ona doğru dönüp profiline uzunca bir süre baktım. Uzun, kıvrımlı kirpikleri bir evin dışarıdan ışık almasını engelleyen koyu renk perdeleri gibiydi. Gözleri ise o evin içinde doğan bir güneşti. Kemikli yüz hatları zihnime oturarak kendini oraya kazırken sessizdim, söyleyeceklerinin bitmediğini biliyordum. "Ona imreniyor musun? Özgür kalacağı için. Nasıl olsa sen özgür değilsin."

Kaşlarımı çattım, birden böyle bir cümle kurmasını beklemiyordum.

"Biricik'in özgür kalması beni mutlu ediyor," dedim. "Durumum onunkiyle kıyaslanamaz bile."

Araç birden kükredi, cip öne doğru atıldı ve bir yokuşun kıvrımlarını kolayca aşarak inmeye başladık. Bedenim öne doğru kaykılmıştı, emniyet kemerim olmasaydı ön cama yapışacağıma neredeyse yüzde yüz emindim.

"Sen de özgür olabilirdin," dediğinde sesi pusluydu. "Eğer biraz akıllı olabilseydin."

"Aptal olduğumu hissettirip durma."

"Hissettirmiyorum." Bana omzunun üzerinden baktı. "Öylesin."

"Biliyorum," diye kabullenmemi beklemiyordu. Alkol onun damarlarını kıstırdığı için memnun olmalıydı çünkü ayık bir kafayla konuşmak zordu; o ise çok kesintisiz bir şekilde düşüncelerini açıkça dile getirebiliyordu. Şu an onun kadar şanslı değildim. Gözlerimi parmaklarıma indirip, umutsuz bakışlarımı kısarak derin bir nefes aldım. "Ama Biricik'in hayatı imrenilecek bir hayat değildi. O uzun zamandır eziyet çekiyor."

"Haklısın," dedi, bunu söylerken ona bakmasam da kaşlarının çatık olduğunu biliyordum. "Ama bu senin özgür olduğun anlamına gelmiyor. Kafesteki kuş gibi hissediyor olmalısın. Yani benimleyken." Bunu anlam veremediğim bir öfke harbinin tam ortasındaymış gibi söylemişti. Çatık kaşlarla yan gözle ona baktım ama artık bana değil, önümüzde akıp giden karanlık yola bakıyordu. Çok geçmeden sokak lambalarının belirli aralıklarla yol kenarında gardiyanlık yaptığı daha aydınlık bir yolda ilerlemeye başladık.

"Niye böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü öyle," dedi, omuz silkse de omuz silkerken hissettiğinin umursamazlık olmadığını biliyordum. Ruhuna kılık değiştirtse de ruhunun bedenine sardığı hiçbir yeni kıyafet, ruhunun gözlerine gömdüğü gerçeği değiştiremezdi. O sandığı kadar kötü biri değildi. *O sandığım kadar kötü biri de değildi.* Bunu artık biliyordum, bu yüzden içim daha da rahattı. Artık suçladığım tek bir kişi vardı, o da bendim. Yalnızca kendimi suçluyordum.

"Kendimi kafesteki kuş gibi hissetmiyorum," dedim. "Hem kafesteki kuş doğasına o kadar yabancılaşır ki, bir gün kafesinin kapısı açılınca özgür kaldığını sanıp uçtuğu yerde çok dayanamaz, ölür."

Bu cümlem onu duraksattı.

"Ne zamandan beri böyle düşünüyorsun? Bir süre öncesine kadar böyle düşünmüyordun," dedi, neden bu cümleyi kurduğunu anlayamadığım için bir süre susup ruhumun sesini dinlemek istedim. Oysa ruhum, elinde tuttuğu bıçağın ucunu bana doğru sallarken onu dinlememi değil, rahat bırakmamı istiyor gibi hırçın görünüyordu.

"Farkına vardım," diye mırıldandım buzdan bir duvardan açtığım oyuğun içine kafamı uzatıp ona bakarak. Sonunda bir duvarın değil, birbirimizi görebileceğimiz bir oyuğun önünde konuşabiliyorduk. Duraksadığını hissettim. Bakışları bir kış meltemi gibi anlık bana doğru esti, ruhumu sarsarak tüm benliğime yayıldı ve içimi titretti.

"Senin beni hiçbir şeye zorlamadığının farkına vardım. Asıl seni tüm bunlara benim mecbur bıraktığımın farkına vardım." Kendimi suçladığımı fark edince saçlarından daha koyu duran kaşları sertçe çatıldı ama konuşmadı. "O gecenin yaşanması gerektiğinin farkına vardım."

Son cümlem, onda da bir şeylerin dank etmesine neden olmuş gibiydi. Ruhuna çöken o sakinliği hissettim ama düşünceleri ona bıçak çekiyor olmalıydı. Gurur'un iç dünyasıyla ilgili pek bir tahmin yürütemi-

yordum, o bana kapalı bir kutu gibi geliyordu. Sanki ağzına kadar kanla dolu bir nehrin önünde oturmuş küçük bir çocuktu, o nehrin içine attığı oltanın ucunu sıkı sıkı tutarken misinasının ucundaki çengele saplanacak gerçeği bekliyordu. İçinde bir yerlerde, kendinden bile sakladığı bir sırrı olduğunu fark etmiştim. Bir an duraksadım, gözlerim hızla onun kemikli yüzünden sıyrıldı ve nehrin önünde oltasını sıkıca tutarken parmaklarına kan oturmuş küçük erkek çocuğunu düşünmemeye çalıştım.

"O gecenin yaşanması gerekiyordu, öyle mi?" Sorusunu bana değil de kendisine sormuş gibiydi. "Neden böyle?"

"Ne neden böyle?"

Çatık kaşlarla, "Siktir et," dedi birdenbire. "Seninle konuşmuyordum."

"Anlamıyorum," diye ısrar ettiğimde göğsünü şişirecek kadar derin, sesli bir nefesi içine depoladı.

"Son soruyu kendime sormuştum, sana değil."

"Cevabını buldun mu peki?"

"Bir süredir sorup duruyorum," dediğinde bana bilerek bakmıyor gibiydi. Sanki kafasını karıştıran bendim. "Ama hiç cevap alamadım. Cevaplayamadım. Tuhaf."

Çantamın içindeki telefonun tüm sesi kesilmiş olmasına rağmen her asılsa titrediğini hissettim. Çantayı koluma astığımı şimdi fark ediyorum, o karmaşada onu bir yerde unuttuğumu bile düşünmüştüm ama uradaydı, kolumda asılı duruyordu. Gurur aracı hızlandırıp merkeze doğru sürdüğünde telefonu çıkarıp bildirim ekranına baktım. Hiç bildirim yoktu. Sanırım bana öyle gelmişti. Tam ekranı karanlıkla süsleyekken bir anda ekranda bir bildirim belirdi.

Yener Açıkgöz: YENGE
Yener Açıkgöz: MİKROFON VE KAMERALARI KAPATTIM BEN
Yener Açıkgöz: TAKILIN YANİ SİZ <3
Zeliha Özdağ: Her şey yolunda, değil mi?
Yener Açıkgöz: Yes
Yener Açıkgöz: Öpüşür mööpüşürseniz diye diyorum
Yener Açıkgöz: DEVRE DIŞI BIRAKTIM BEN TAKKKKILIIINNN
Zeliha Özdağ: Tam olarak ne zaman devre dışı bıraktın?
Yener Açıkgöz: :D:D:D:D:D:Dxdxdxdxdxd
Zeliha Özdağ: ?

Yener Açıkgöz: Çekirdek çitlerken Gurur neyi anlayamıyor Matmazel, Zeliş'le ne ilgisi var diye sorduğumda sizi dinlediğimi anlayan Muşta zorla kapattırdı
Yener Açıkgöz: İki dakika falan olmuştur yani
Yener Açıkgöz: ADJASHSASHDHSHM
Yener Açıkgöz: Neyi anlayamıyorsa söyle o hıyara alkollüyken çok konuşursa o dışında herkes anlayacak amskdmdk
Zeliha Özdağ: Bizi dinlemeyi kes.
Yener Açıkgöz: Üstüme iyilik sağlık.
Zeliha Özdağ: Devran nasıl
Yener Açıkgöz: Birazdan ananlar nasıllar diye soracaksın tamam öpüştüğünüzü görmedim ben ne gerildin ya
Yener Açıkgöz: :D
Zeliha Özdağ: İyi geceler
Yener Açıkgöz: Sahiden iyi mi geceler?

Gözlerimi devirerek telefonu çantanın içine tıkıştırdım. Önce izbe denebilecek bir sokaktan geçtik. Yan yana dizilmiş çöp konteynerlerinin arkasındaki çocuk parkında gül şeklindeki sokak lambaları yanıyor iki sarhoş banklara oturmuş içkilerini içerken birbirlerine omuzlarıyla vuruyordu. Çöp konteynerinin içinden sarman, şişman ve kirden rengi ağarmış bir kedi zıpladı. Kilosundan dolayı zorlanarak zıplamış, tüm tüyleri ve derisi sallanmıştı. Gözlerini cipe çevirince bir an kediyle göz göze gelmişim gibi hissettim. Gurur aracı hızlandırdı, parkı geride bırakıp karanlık bir yolda ilerlemeye başladık. Yoldaki kaldırımda büyük dalları yere sarkan ağaçlar vardı ama sokak lambaları birbirlerinden yüzlerce metre uzağa yerleştirildiklerinden sokak çok karanlık ve ruhsuz görünüyordu.

Askeri bir alanda olduğumuzu fark ettim. Muhtemelen yakınlarda askerlik şubelerinden biri vardı. Bu sokağı hayal meyal hatırlıyordum. Ayça ile en yakın Starbucks'ı bulmak için telefonun haritasını kullanırken sürüklendiğimiz karanlık sokaktı burası. Eve çok uzak olmadığımı o zaman anladım. Bu sokakta Ayça ile köpekler tarafından kovalanmıştık. Kestane'den selam getirdiğimi söylesem de peşimi bırakmamışlar, muhtemelen kıçıma esaslı bir ısırık izi bırakmak istemişlerdi.

Sokaktan çıkmamızla evime uzanan ana caddede olduğumuzu fark etmem bir oldu. Işıklar gözümü almaya başladı ve Isparta'nın nefesini içine hapseden ciğerlerinin ortasında durduğumuzu fark ettim. Süley-

man Demirel heykeli hemen orada, yolun ortasında gösterişle dikiliyordu. Araç birden gürültüyle öne atıldı. Evime kıvrılan yola sapmak yerine, dümdüz ilerledi ve o sokağı geride bıraktık. Kafeler Caddesi'ne uzanan yolda ilerliyorduk ama istikametimizin orası olmadığını biliyordum.

Beni gerçekten başka bir eve götürüyordu.

Başımı cama yasladım, konuşmadım, o da sessizdi; ikimiz de suskunduk. Alkolün ne kadar baskın bir şekilde kanıma sindiğini bilmesem de bazen başını havaya dikiyor, gözleri anlık yoldan kopuyordu ve o anlarda onun gerçekten sarhoş olduğunu iliklerimde bile hissediyordum. Sonunda yüksek binaların olduğu bir sokağa girdik, sokak lambaları bomboş öksüz kalmış sokağı aydınlatıyordu. Yolun ortasında karşıdan karşıya geçen siyah köpeği izledim, sonra köpeği arkada bırakacak şekilde yanından geçip gittik. Dört bir yanım binalarla çevriliydi. Yukarıda elektrik direklerine bağlanmış bir ipten aşağı sarkan bayrakların ve Atatürk fotoğrafının altından geçtik. Araç gürledi, turuncu sokak lambalarının ışıkları gözlerimin önünde büyük kollar şeklinde parçalara ayrılarak görüş alanımı daralttı ve sonunda yavaşladık.

Büyük bahçesi olan, bahçesinde kısa boylu gül ağaçlarının yaşadığı binanın önünde durduğumuzda, binadaki tüm ışıkların kapalı oluşu dikkatimden kaçmamıştı. Çevredeki binaların çoğunun pencerelerinden ışık sızsa da bu binada tek bir ışık kırıntısına bile rastlamamıştım. Bakışlarım bir süre sesini yitiren aracın içinden binaya doğru tutundu.

"Geldik," dedi anlam karmaşası barındıran bir sesle.

"Burası *sizin* eviniz mi?"

"Bizim mi?" Karmaşayı gözlerine taşıdı ve o karmaşayla bana baktı. "Ben hiç *biz* olan bir evde yaşamadım." Duraksadım, bu cümlesi kalbimi acıtmıştı. "Ama bazen kardeşlerim burada kalır."

"Şu an evde biri yok mu?"

"Genelde güvenliği için Eylül'ü tesiste kalmaya zorluyorum," dedi dürüstçe, sonra emniyet kemerini çözüp aracın kapısını açtı. Soğuğu yadırgamadım çünkü tüm yolu bir camı açık şekilde gelmiştim. Yeterince donduğum doğruydu. Kapıyı açarak dikkatli bir şekilde araçtan indiğimde ayağımda hiçbir şey yoktu. Sadece çoraplarım vardı. Tam içeri uzanıp ayakkabılarımı alacaktım ki, ben ne zaman geldiğini bile anlayamamışken Gurur beni bacaklarımın altından kavradığı gibi sırtına attı.

Şaşkınlık göğsümü patlatmak isteyen bir bomba gibi içimde geri sayımına başladı. Gözlerim iri iri açılırken artık dünyayı ters görüyordum.

Binalardaki insanların dikkatini çekmekten korktuğum için çığlık atamadım ama şaşkınlık dolu homurtumu duyduğunu biliyordum.

Çırpınmak yerine, "Buna gerek yok," diyebildim, sakinliğim onu yine şaşırttı, biliyordum ama bir tepki alamadım.

"Kalçan parlıyor," dedi birden, ses tonundaki erkeksi hırıltıyı yok sayamadım ama söylediği şey beni daha da şaşkına çevirmişti. Altımdaki deri taytın varlığını hatırladığımda ne diyeceğimi bilemiyordum. "Vay canına," dedi kısık sesle ama bunu sanki beni rahatsız etmek için söylememişti, o an bu tepkiyi durduramadığını düşünmüştüm.

Beni kısa gül ağaçlarının olduğu bahçeye soktu. Kucağından indirmeden binanın girişine ilerledi, şifreyi girdi, kapı açıldığında beni indireceğini sandım ama yanılmıştım. İçeri girdiğimizi algılayıp etrafı ışığa boyayan sensörlü lambanın altında çırılçıplak hissettiğim saniyeler, onun kucağında merdivenleri aştığım saniyelere denk düşüyordu. Hiç zorlanmadan, nefesi biraz olsun daralmadan, damarlarında dolanan içkiye rağmen hızlı adımlarla birçok merdiveni tırmanmıştı. Sanki kucağında değildim, kucağında olsam bile en fazla beş kiloymuşum gibi davranıyordu.

Sonunda durduğunda, zaman da onunla birlikte durdu ve bir kapının kilidini açarken beni omzundan indirmedi. Anahtarın sesini, kapının kilidinin açılırken çıkardığı sesi, hepsini zihnime mühürledim. Kalbim bir daha hiçbir yüzyılda şu an attığı kadar şiddetli atmayacakmış gibi bir hisse kapılmıştım ama sebebi neydi, bilmiyordum.

Hole adım attığımız an, beni yavaşça indirdi ve atkuyruğum yüzüme salınırken karanlık hole baktım. Işığın etrafı aydınlatması için nefesimi tutmuş bekliyordum ama karanlık daha da büyüdü çünkü Gurur kapıyı kapatmıştı.

"Şimdi," dediğinde elleri beni bel boşluğumdan yakaladı, beni yavaşça kendine doğru çevirdi ve sırtım duvara yapıştırılmış aynayla buluştu. "Yeniden *Zeliha'ma* benzemeni istiyorum."

Kalbim bir ihtilalin eşiğindeydi.

Sağcı bir his, soluma vurgun yapıyordu.

Gözlerinin içine baktım. Nefesini hissettim. Nefesim nefesine karıştı, nefesini nefesim zannettim.

Sarhoşun elleri usulca bel boşluğumdan ayrılarak uyluk kemiklerime kadar indi.

"Çıkar şu şarlatan mavisi lensleri. Tam şu an *Zeliha'ma* bakmak istiyorum."

17. VURGUN

♪: Mavi Gri, Altüst Olmuşum

♪: Nilüfer & Feridun Düzağaç, Kavak Yelleri

Tanrı, göğsümün içindeki kalbi çıkarıp, yerine bir vurgun koymuştu.

Bazı hisler, kalbim hedef alınarak sıkılmış kurşunlar gibiydi. Hislere yönü şaşırtıp sağ göğsümü vurmalarına neden olduğumda, bilmediğim şey, kalbin aslında sol tarafta olmadığıydı. Kalp, sağ ile solun kavuştuğu yerdeydi, sağdan ne çok uzaktı ne de sağa aitti; ne sola aitti ne de soldan vazgeçmişti.

Ilık nefesini hissettim. Bir bebeğin ciğerlerini ilk defa yakan oksijen, kalbimin içine dolmuş, kalbim ciğerlerimi fethetmesi gereken nefesle alev alırken öylece vurgun yemiştim.

Uzun, soğuk parmağıyla çenemi kavrayınca bir elinin uyluk kemiğimden ayrıldığını ancak o zaman fark edebilmiş oldum. Gözlerimi kırpmadan karanlığın saldırıp sildiği yüzünü izlemeye çalışıyordum ama gözleri bile karanlığın gerisinde kalmış beni seyrediyordu. Her nedense ben onu göremesem de onun beni iliklerime varana dek gördüğünü düşünüyordum. Çenemi hafif bir baskıyla kaldırdı, dudaklarım dudakları uğruna sızlamaya başladı ama bunu yediremediğim için gözlerimi yavaşça yumarak bu hissin kaybolmasını bekledim. Kaybolmadı. Gözlerimi tekrar açtığımda alkol kokan nefesi içime doluyor, tek yudum içmemiş olmama rağmen beni sarhoş ediyordu.

"Ona benze," dedi tekrardan, bu kez ismimi söylemedi ama zihnime kazınan sesi tekrardan bana sahiplenici bir şekilde adımı mırıldandı. "Bunu hiç sevmedim." Kelimeleri alkolden yalpalıyordu ama tutuşu, tüm adamları yenebilecek kadar güçlü olduğunu hissettiriyordu. Ona baktığımda herkesi yenebileceğini düşündüm. Gurur, sadece babamı yenemezdi. "Seni hissedememeyi hiç sevmedim. Naz'ı hiç sevmedim."

"Ben hâlâ benim," diye kekelediğimde başını şiddetle iki yana salladığını gördüm. Karanlıkta hareketleri bir gölgeye ait gibiydi; bana söylediği şeyi hatırladım, kalbim sızladı. *O benim gölgemdi.*

"Şu an değilsin. Ne çillerini görebiliyorum ne gözlerini." Tüm bunları ciddiyetle seslendirmesini beklemiyordum. Beni gafil avlamıştı işte. Gözlerimi kırpıştırdım. Lens, gözümün içine batıyordu. Haklıydı, şu an kendim gibi görünmüyordum.

"Aslında," dediğinde tekrardan konuşmasını beklemiyordum. "Kafam bok gibi." Duraksadım, belli etmemeye çalışsa da hızlı gitmiş olmalıydı. "Ama buna rağmen," diye fısıldadı. "Sen kafamda hâlâ çok güzelsin."

Açık sözlü yaklaşımı kalbimi yerinden oynattı. Kanımı taşıyan damarların çekilmesine sebebiyet verecek bir hissin büyük bir hızla kalbime fırladığını hissettim. İşte şimdi gerçekten kalp krizi geçiriyor olabilirdim. Gözlerimi kırpıştırarak baktığımı görüyormuş gibi burnundan sert bir nefes vererek güldü.

"Sik kafalı gibi konuşuyorum, değil mi?" Sorusu beni az daha gülümsetecekti ama hislerim, gülümseyişimi dudaklarıma çizmeme engel oldu. "Neden bilmiyorum." Çenemi yavaşça kaldırıp kafamı aynaya yasladı. "Ama senin yanında olunca, durmadan konuşuyorum. Çenem düşüyor lan."

O gece Devran'ın ona şakayla karışık söylediği şeydi bu, belki de şaka bile değildi. Yine de kendimi bu tür bir şeyin içine sığdıramıyordum. Tuhaf bir belirsizlikle gözlerimi kıstığımda, yüzünü görmeyi ölesiye dilediğimi fark etmiştim.

"Benim varlığımsa seni suspus ediyor," diye fısıldadı, alkol kokan nefesi yüzüme yayılıp karnıma ağrılar saplanmasına neden oldu. "Bize bunu yapan ne?"

"Bilmiyorum," diyebildim.

"Sana bunu yapan, bana neler yapmaz, biliyor musun?" Bu sorusuna anlamlar yükleyecekken kalbimi durdurup susturdum; bakışlarım karanlık silüetine yem oldu. "Yıkayalım yüzünü," dediğinde yutkundum. "Lenslerini çıkaralım." Gözlerim kısıldı, gözlerini kıstığını hissettim. "Bana Zeliha'yı geri verelim bu gece."

"Sen farkında değilsin," dedim dürüstçe, şaşırdığını hissettim. "Benden ne istediğinin farkında bile değilsin."

"Ne istiyorum?" Bu soruyu gerçekten merak ettiği için sorduğunu anladığımda sustum.

Kısa bir sessizlik, zamana zehir misali yayıldı.

"Bak, şu an ne ben Zerda'yım ne de sen Mert'sin," diye fısıldadım anlayışlı olmak için çabalayarak. "Şu an ben Zeliha'yım, sense Gurur'sun ve sarhoşsun."

"Sarhoş zırvalığı mı sanıyorsun?" Elini çenemden çekip, kafamın hizasındaki duvara yasladı. Kafamı aynaya biraz daha bastırıp ona bakmaya çabaladım. "Ben zırvalamam. Hem sana söyledim, kimi istediğimi söyledim. Kim olmanı istediğimi söyledim."

"Zeliha'yı mı?"

"Evet," dedi sertçe. "Bunda anlaşılmayacak ne var?"

"Lensler gözüme batıyor," diye fısıldadım konuyu değiştirmek ister gibi ama istediğim ışığın açılması, onun yüzünün gözlerime kapanmasıydı. "Çıkarabilir miyim?"

"Elbette. İstediğim zaten bu."

Açık sözlülüğü boğazımı yaktığından konuşamadım. Geri çekilmesini bekledim ama sanki bedeni bedenime mecburmuş gibi tam önümde durmaya, yolumu kapatmaya devam ediyordu. Kirpiklerimin altından ona ısrarcı gözlerle baktığımda, karanlığın tutunduğu yüzündeki ilgiyi fark ettim. Ben onu her ne kadar göremesem de ilgisi çok hissedilir bir biçimde benim üzerimdeydi. Kelimeleri bulmak için dilimi yoklasam, parmak uçlarıma kan bulaşacaktı sanki. Bunu bildiğimden mi yoksa olduğum yerde duyduğum memnuniyetten mi bilinmez, öylece durup bekledim.

Nefesi yüzüme akın ettiğinde, "Zeliha," diye fısıldadı adımı söylemek onun için bir zevkmiş gibi. "Lensleri çıkaracaktın."

"Karanlık," diye mırıldandım. "Gözümü mü oyayım istiyorsun?"

"Hayır," dedi ciddi bir şekilde, afalladım. "Elbette bunu istemiyorum."

"Gerçekten sarhoşsun."

"Değilim," dediğinde şaşırdım ama çaktırmamaya çalıştım. Bir adım geri çekilerek bana yürümem için bir alan açtı. Karanlık hole doğru yürüdüm, dar bir koridor hol boyunca uzanıyordu. İçerisi karanlık olsa da duvarların açık renk olduğunu algılayabiliyordum. Muhtemelen beyaz ya da fildişi renginde olmalılardı.

Ayaklarımda sadece çoraplarım olduğundan attığım adımlar yerle buluşunca konforum bozulmuyordu, yine de tabanlarımda geceyi geçir-

diğim sivri burun topukluların ağrısı dolanmaya devam ediyordu. Nereye gideceğimi bilemeden öylece holde ilerlemeye başladım ama elim ayağım birbirine girmiş gibiydi. Işıkları açmayacak mıydı? Ya da bu yüce görevi bana falan mı bırakmıştı? Omzumun üzerinden ona doğru dönmemle, karanlıkta bir gölge gibi asılı duran koca bedenine çarpmam bir oldu. O kadar sessiz bir biçimde arkamdan gelmişti ki, ona çarpana dek onun arkamda olduğunu bile anlamamıştım. Nabzımı taşıyan damarlar, beni öldürmek isteyen bir idam ipi olarak ruhuma dolandı.

"Beni korkuttun," diyebildim, şimdi kekeliyordum. Onunla yalnızdım, muhtemelen tek başına da olsa bir şekilde günlerini geçirdiği, evim dediği dört duvarın arasındaydık ve sarhoştu. Ellerinin uyluk kemiğimdeki hareketlerini hatırladığımda da her nedense göğsümün kafesi alevlere teslim oluyordu.

"Seni korkutmak istemedim," dedi, sesi boğuktu, bir yangının yalazasını taşıyor gibiydi. Tenimde nefesinin sıcak dokunuşları gezininee, birden evin gerçekten sokağa oranla bir fırın gibi sıcak olduğunu fark ettim. Ya da belki de bunun sebebi Gurur'un nefesiydi. Nefesinin beni heyecanlandırmış olmasıydı. Kaşlarımı çattığımda bunu görüp görmediğini bilmiyordum, esasen bu umurumda da değildi. Düşüncelerim canımı sıkmıştı.

Bana yakınlığını azaltmak için geri adım atacağım sırada üzerime gelince kalbim tekledi. Başımın üzerine dikilmiş fırtına bulutları gibi hissettiren gözlerinin yüzümü sıyırıp geçtiğini hissettim. Atkuyruğum göğsümün üzerine serilmişti, saçı alıp omzumun arkasına doğru iterken yüzümü incelemeye devam ediyordu. Karanlığın ısrarcı kollarına rağmen onun bakışlarını hissetmek, başımın hızla dönmesine neden oluyordu.

"Zeliha," dedi, sesi bir uğultu olup zihnimi çıkmaza sürükledi ve anılarım birdenbire çırılçıplak kadın bedenleri gibi önümde uzanıp, hassas bedenlerinde ojeli tırnaklarını dolaştırmaya başladılar. Her kadının ten rengi farklıydı, kilosu ve fiziği, cildi farklıydı; bu bana her bir anımın farkını gösteriyordu ama hepsi zihnimde yer edindikleri için aslında bir o kadar da aynı sayılırlardı. Birden odadaki karanlık daha da büyümüş. Gurur karşımdan bir gölge bile olamayacak kadar silinerek yok olmuştu.

Tırnak diplerimde yazılmamış kelimelerin sızısıyla gözlerimi yumup zamanın benim için uzattığı yanık kollarından birine tutundum; zaman

beni yukarı çekti, bir girdabın içine girdik ve geriye doğru sarılan bir kaset gibi geçmişe doğru savrulmaya başladık.

"Zeliha," diyordu gözlerimin içine yalanlardan sıyrılıp gerçekleri giyinerek bakarken. "Seni seviyordum."

Bir adım geri çekildiğim anda önümde bir kadın belirdi; sırtı bana dönük kadının içinden geçmiştim sanki. Uzun, kahverengi saçları, üzerindeki lise formasının beyaz okul gömleğine doğru akıyordu. Bir an durdum ve arkasında durduğum kadının kendim olduğunun farkına vardım.

Ojeli tırnaklarım, uzun, belime kadar dökülen saçlarıma doğru uzandı. Bu ânı hatırlamak, ciğerlerimi umulmadık yaralarla doldurdu. Bileğimdeki siyah lastik tokayla düz, kahverengi saçlarımı ensemden başlayan bir atkuyruğu şeklinde toplayıp, "Boş versene," dedim, demedim, dedi. Sesimdeki hayal kırıklığının üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen sanki yine aynı hisle dolmuşum gibi gözlerimi yumup geri açtım. Geçmişte duran Zeliha'ya bakmaya başladım. "Geçmiş zamanı önüme seren cümleler kurmandansa, hayatımdan sessizce çıkıp gitmeni tercih ederim." Bu kelimeler dün gibi zihnimin içinde, bir yara kabuğunun altında hâlâ kanlıydı.

"Seni hâlâ..."

"Kürşat," diye inledim sıkıntıyla ve o an sesimden duyduğum isim, kalbimin ağrısının katlanmasına neden oldu. "Ben bu yalanı duymak istemiyorum, ben bu yalana artık inanmak istemiyorum." Lise üniforması içindeki Zeliha'nın, yüzünü bir türlü göremediğim o adama doğru ilerleyişini izlerken, birkaç adım gerileyerek sınıftaki beyaz tahtanın önünde durdum. Projeksiyondan yansıyan ışık yüzüme yayıldı, tenim aydınlandı ama ne Zeliha ne de o, beni görmediler. Zeliha'nın elini kaldırdığını gördüm, yani elimi kaldırmıştım; elini yani elimi onun göğsünün üzerine bastırdı ve yüzünü görmüyor olmama rağmen o ânı tekrar yaşadım. Onun göğsüne dokunduğum o ânı hatırladım. "Seni seviyordum dedin, seviyorum demedin. Geçmiş zaman önümüze duvar gibi dikildi, şimdi istersen bana geleceği anlat, hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Onunla yattın, en yakın arkadaşımla." Sesim titriyordu, kırılgandım; tam şu an, üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen hâlâ kırılgandım.

"Onu sevmiyorum," dedi hatıralarımdaki ses. "Bir hataydı. Ben hep seni..."

"Sevdin," dedim kırılgan sesimle. "Geçmiş zaman."

"Hayır, Zeliha. Beni dinle."

"Onunla yattın," diye inledim acıyla. "O en yakın arkadaşımdı. Bunu yaptın, doğum günümdü."

"Lütfen," diye yalvardı, onun da canı acıyordu. "Sandığın gibi olmadı."

"Yattın. Sandığım bu değildi, gördüğüm buydu."

"Zeliha..."

"Kürşat," dediğimde sırtım bana dönük olsa da gülümsediğimi biliyordum. Bu anı hiç unutmamıştım. "Benden sana inanmamı bekleme. Benden artık kimseye inanmamı bekleme." Ağlamıyordum ama biliyordum ki, Kürşat sınıftan çıktığında duvar kenarındaki sıraya geçecek, yüzümü pencereye doğru çevirip bulutların arkasına gizlenen güneşi arayarak ağlayacaktım. "Bana bu hayatta kimseye inanmamam gerektiğini öğrettin."

"Zeliha?" Ses beni özüme çekerken, gözlerimde şaşkınlıkla karşımdaki adama bakıyordum; ışığı açmıştı. Açık renk saçları, koridorun tavanından sarkan küçük cam bir kavanozu anımsatan avizenin içindeki sarı ışığın etkisiyle parlıyordu. Gurur, bana temkinli bir adım daha attı ve o an, zamanın içindeki yolculuğumun son bulduğunu fark ettim. Akrep durması gerektiği rakamın üzerinde duruyor, yelkovan ise olması gerektiği hızda dönüyordu.

Gözlerim bende saplı duran buz sıcağı gözlerinden uzaklaşarak yan tarafımdaki fildişi rengine boyanmış duvara kaydı. Duvarda Pink Floyd grubunun bir fotoğrafının demir bir levhası asılıydı. Levhaya baktım. *PARK CENTER* yazısı büyüktü, hemen altında daha küçük bir puntoyla ama yine büyük harflerle *CHARLOETTE* yazıyordu. Yan tarafta büyük kırmızı harflerle yazan tarihe baktım. *FRI. MAR. 23 - 8:00 pm PINK FLOYD.* Gözlerimi kıstım. Bu bir konser afişiydi, levhaya düzgün bir şekilde basılmıştı. Dikkatimi başka bir şeye vermek uğruna bir levhaya saplamıştım. Gurur'un sarhoş olmasına rağmen dikkatli bir şekilde beni izlediğini hissedebiliyordum. Demek konser bileti sadece beş dolardı. Şaka olmalıydı.

"Vay be," dedim. "Sadece beş dolar mıydı?"

Gurur'un baktığım yöne baktığını hissettim, bir süre sustu, sonra da "Öyleymiş," dedi, bana garip garip baktığını hissedebiliyordum ama ba-

laşlarına karşılık vermek yerine demir levhayı incelemeye devam ettim. "Lensleri çıkaracaktın."

Hatırlatması üzerine kanın kokusunu alıp kıyıya yaklaşan bir köpek balığının yüzeyde beliren yüzgeci gibi zihnimde beliren bir farkındalıkla hızla başımı aşağı yukarı salladım. "Banyo ne tarafta?"

Bana göstermesini beklemiştim, beni birden kolumdan yakalayıp mümkün olduğunca fazla dokunuşuna maruz bırakarak banyonun kapısını açıp içeri itmesini değil. Pekâlâ, itti diyemezdim, sadece içeri sokmuştu ama hazırlıksız yakalandığım için çorba gibi olmuş bir suratla ona bakakalmıştım. Kirpiklerime bulaşan şaşkınlığı umursamadan beni içine soktuğu banyoya koca cüssesiyle girdi ve öylece ona bakakaldım. Banyonun lambası zayıf bir ışık vererek yandı ve siyah mermerlerin var ettiği lüks ama küçük sayılabilecek kadar dar bir his yaratan banyo aydınlanmış oldu. Banyoyu küçük bulmamın sebebi, içeride Gurur kadar büyük bir cüsseyi taşıyor olması da olabilirdi.

"Eğer çıkarsan..."

"Çıkmam," diyerek lafı ağzıma tıktı, kelimelerin kırık harfleri dilimin ucuna battığında ne diyeceğimi bilemedim. "Lensler?"

Ona sabrımı zorladığını göstermek ister gibi baksam da kanındaki alkolün miktarından mıdır bilinmez, bunu hiç umursamadı. Lavabonun önündeki aynaya doğru ilerledim, gözlerinin bende olduğunu bilsem de aldırış etmemek için içimden bir şeyler mırıldanıp duruyordum. Zar kadar ince olan lensleri gözümde yavaşça kaydırıp güçlükle onlardan kurtuldum. Lanet lensler gözlerimin içini bir çöl kadar kurak hâle getirmişti. Renkli zarı anımsatan lensleri peçetenin içine koyup, peçeteyi avucumun içinde küçücük hâle getirdikten sonra çöp kovasının içine attım.

Uzun takma kirpikleri çıkarıp lavabonun kenarına koydum. Birden lenslerden ve kirpiklerden kurtulduğum için inanılmaz hafiflemiş hissetmiştim kendimi. Yüzümdeki makyajı çıkarmak için suyu açıp avucumun içini suyla doldurduğum sırada, Gurur'un omzunu aynanın yan tarafındaki siyah mermer duvara yasladığını gördüm. İlgili gözlerle beni izlediğini bilmek, karnımdaki krampların daha da artmasına neden oluyordu.

Suyu birkaç defa yüzüme çarptım, sonra da makyajımı ovmaya başladım ama ne pamuğum ne de makyajımı temizleyebileceğim bir ürü-

nüm olmadığı için parmaklarıma çamur gibi bulaşan boya midemi bulandırıyordu.

Sonunda Gurur, "Boşa uğraşıyorsun," dedi homurtulu bir ses çıkararak. "Şu an yüzünü keselemek istiyorum."

"Nihan bana bir makyaj yapmamış, yeni bir deri yapmış. Çamurdan bir deri, şuraya bak, avucuma kil gibi dolan makyaja bak," dedim dehşet içinde parmaklarımı işaret ederek.

"Çok büyük sahtekârlıklar dönüyor," dedi Gurur başını sallayarak. "Kendinize yeni yüz yapıyorsunuz..."

"İstersek yüzümüzü komple istediğimiz şekle sokarız, istersek hiç makyaj yapmayız, size ne?" Ona cins cins baktığımda gözlerini benden çekmedi ama bakışlarına bir hayret bulaşmıştı. "Sanırsın her şeyi sizin için yapıyoruz. Sahtekârlıkmış. Siz kimsiniz ki biz sizi kandırmak için bir şeyler yapalım? Kendimizi nasıl iyi hissediyorsak onu yapıyoruz çünkü bu keyif ve hayat bizim."

"Başladı yine taramalı tüfek."

Elimdeki makyajı suyun altında eritirken, "Bir şey söyledin, bana da cevap hakkı doğdu," diye homurdandım omuz silkerek. İçimde sessizliğimi yitirmeme neden olacak bir heyelan vardı, kelimelerin toprağı göğsüme kayıyordu. Haykırma isteği bende uzun zamandır konağı olduğum bir virüs gibiydi; öksürsem, hastalığımı saçacak belki de kurtulacaktım ama bu haykırış içimde beni tüketmek için dolaşarak beni zehirlemeye devam ediyordu.

Gurur birden beni bileğimden kavrayınca irkildim, avuçlarının soğuğunu tenime resmetti. Beni kendine doğru çekmesini beklemiyordum, avuç içlerimi anlık bir korunma dürtüsüyle göğsüne bastırdım. bileklerimi kavradığı için gücümü veremedim. Gözlerini indirip yüzüme bakmaya başladığında ben de ona bakmıştım. Elleri bileklerimdeyken beni birden çevirdi, yüzlerimiz hâlâ birbirine bağlı duruyordu ama artık sırtım aynaya doğru değil, küvete dönüktü. Bir yumurtayı anımsatan siyah küveti işaret edince, omzumun üzerinden küvete bakma şansım oldu. Bileklerim hâlâ avucunun içinde duruyorken küvetten gözlerimi ayırmak istediğimde birden hiç beklemediğim bir atağa geçerek beni küvete doğru ite ite yürüttü.

Onun bana dokunuşlarına kayıtsız kalmak, çok derin bir uykudayken birinin ismimi seslenmesi gibiydi. Uyku o kadar tatlı geliyordu ki, kalkmam gerekse de gözlerimi açamıyordum; dokunuşları o kadar sahi-

ci hissettiriyordu ki, geri çekilmem gerekse de bunu yapmak konusunda çok büyük zorluklar yaşıyordum.

Kalbim, dallarından zehrini salarak kendi kökünü kurutan bir ağaç gibiydi. Ona karşı bir şeyler hissediyor olmak, bile bile kendi kalbimi damarlarım kapakçıklarından sarkıyorken alevlere tutmak gibiydi; damarlara sıçrayan ateşler yukarı tırmanıyor, kalbimi içine alarak yakmaya başlıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye kekeledim, hislerimin kurbanı olmak en son isteyeceğim şeyken, hislerim birleşip tek bir beden hâline gelmiş, o bedene ait avucun içinde tuttuğu silahı şakağıma yaslamış, parmağını tetiğe yaslamıştı.

"Benim küvetimde," deyince gözlerinin içine bakakaldım. "Kendini burada temizle."

Ben daha ne olduğunu anlayamamışken, beni belimin kenarlarından yakaladı ve hiç beklemediğim bir anda üzerimde kıyafetlerimle birlikte beni yumurta şeklindeki küvetin içine koydu. Küvetin mermeri soğuktu, bakışlarım yüzünde saplanıp kaldığında çoktan suyu açmıştı ve üzerimde kıyafetlerim varken, su usul usul yükselmeye başlamıştı.

Suyun üzerime doğru akarak yavaşça yükselmeye başlamasıyla birden paniğe kapıldım ama bu panik anlıktı, sanki tüm damarlarım birbirine bağlanmış ve hislerim, sakinleştirici iğneler tenime saplanıp aniden tüm etkisini vücuduma yaymış gibi yatıştılar. Hiç tepki vermeden kafamı kaldırıp, başımın önünde dikilen adama baktım. Su küvete doldukça bedenim yavaş yavaş suyun altına gömülmeye başlıyordu. Yüzüme doğru eğilmesiyle, nefesindeki alkolün kokusu bir çığ gibi üzerime yıkılarak beni beyaz bir düşün içine hapsetti.

Elleri önce atkuyruğuma gitti, ben daha nasıl olduğunu anlamadan, alkolün etkisine rağmen hızlı bir şekilde atkuyruğunu saçlarımdan ayırdı. Saç diplerimdeki acının hemen arkasından koyu renk saçlarım özgür bir şekilde gevşeyerek omuzlarıma döküldü ve saçlarımı sıkıca saran tokayı da çıkardığını anladım.

"Şimdi," diye fısıldadı ve karanlık nefesi içkinin özünü de beraberinde taşıyarak yüzüme yayıldı, "işte şimdi o saçları görebiliyorum." Yutkunmak istesem de yapamadım, gözlerimi kaldırıp yüzüne baktığımda biraz daha eğildi; su gitgide yükseliyordu. "Müthiş çillerini de görebiliyorum ama hâlâ tam olarak açığa çıkmadılar. Oysa şimdi o kehribarları görmeye ihtiyacım var, tam şu an..." Sesinin yankısı kalbime dağılırken

nefesimi tuttuğumu fark ettim ama nefesimi geri bırakacak gücü kendimde bulamadım. "Gözlerini görebiliyorum, karnelyan taşına benzeyen gözlerini..." Kirpiklerim gözlerimi örtmek istedi ama yapamadım. Kelimeleri karşısında dilsizdim. "Kırmızı, koyu bir karnelyan taşına benzeyen gözlerini..." Parmaklarını saçlarımdan geçirerek yüzüme biraz daha eğilince burnu burnuma sürtündü ve kafamı kaldırarak ona bakmaya çalıştığımı o an anladım. "Mükemmel karnelyanlarına bakmak istiyorum."

Sen bir zebercet taşı olsan, o seni zümrüt sanır...

Babaannemin sesinde can bulan bu cümle, geçmişin içinden çıkıp şu âna saplandığında, ruhumu astığım boşlukta bir güneş doğdu.

Gözlerinin içine durduramadığım bir dikkatle baktığım anda, alnını alnıma bastırarak, "Öyle bakma," dedi bu kez tutarsız bir tonlamayla.

"Karnelyan taşı nedir?" diye sorabildim.

"Kırmızı akik," diye fısıldadı, sesinin rüzgârına kapılıp şehir şehir uçarak sokaklarda savrulan bir roman sayfası olduğumu hissettim. Sanki o yazarın kalbinde ne var olmuşsa, kelimeler o var olanı anlatmak için vardı ve ben, o var olanların kelimelere dökülerek var ettiğiydim. O yazarın kalbini düşündüm, kalbinin derinliklerinde gizlediklerini, gözlerinin daldığı boşlukta kafasının içinde fink atan o kelime yığınını düşündüm.

Dudaklarının dudaklarıma yakınlığı, o yazarın kelimelere olan yakınlığından bile fazlaydı. Tek bir nefes alıp verişe sığabilecek bir öpücük tam ortamızda durmuş, birbirine dokunmayan dudaklarımızın derisine saplanmıştı. Gözlerimi gözlerinden alamadım çünkü bir insan, gözlerini ondan kolayca alamazdı. Gözlerini çalıyordu insanın.

Kendime bile inanma cesareti gösteremediğim o anda, gözlerimin içine bakıyordu ve ona güveniyordum.

Su, göğüslerimin üzerine kadar tırmandı. Boğazımı içine alacak kadar yukarı çıkamazdı ama küvetin sınırına gelmek üzereydi. Sonunda Gurur elini kenara uzatarak vanayı kapattı. Kıyafetlerimle içinde durduğum su tamamen soğuk değildi ama ılık da sayılmazdı; içimde bir ürperti gibi hareket eden hisse bir isim koyamadım. Bir eli yavaşça yanağıma kayınca, kirpiklerim gözlerimin üzerine süzüldü ve bu ânın içinde kaybolmaya başladığımı hissettim.

Gurur'un ılık nefesi dudaklarıma ılık bir meltem gibi aktı. Küvetin içinde kalan kollarımı havaya kaldırıp, ıslak parmaklarımla onun yu-

yüne dokundum. Bu dokunuş onu şaşırtır sanmıştım ama şaşırmadı. Dudakları dudaklarıma dokunmak istiyormuş gibi sınırlarımı kolaçan ediyor ama asla dudaklarımla temasa geçmiyordu. Sanki izin bekliyordu ama o izni ona dokunarak zaten çoktan vermiştim.

Birden, "Senin için yanlış adam olmamın hiç mi sakıncası yok senin açından?" diye sordu, sesindeki ciddiyeti başta anlamlandıramadım ama sonra dudakları dudaklarıma dokunmadan geri çekilince kavrayabildim. Gözlerini gözlerime diktiğinde hâlâ başımın üzerinde bir güneş gibi dikiliyordu ve kaç akşam yaşarsak yaşayalım, o güneşin batacağına hiç inanmıyordum. "Bana o karnelyan taşı gözlerle bakma," diye fısıldadı ısrarcı bir isyanla. Sesine bulaşan o yakarışı dinlerken kalbimin atışları göğsümün derinliklerinde sönmüş bir dilek feneri gibiydi. Oysa bir zamanlar o dilek fenerine bağlanmamış mıydı en büyük umutlar?

"Seninle bu kadar yakın olmam yanlış," diye kabullendiğimde, şaşkınlık bir yıldız yağmuru gibi onun göğünden benim yerime düşmeye başladı. "Biliyorum." Kaşlarımı çattım, gücümü bıraktığım yerde bulamadığım gibi, artık hangi taşın altını kaldırırsam kaldırayım hiçbir yerde olmadığını biliyordum. Sanki benden umudunu kesmiş, pılını pırtını toplamış ve çekip gitmişti. "Biliyorum," diye fısıldadım yeniden, çaresizlik bir kelime değil de bir ses tonu olsaydı, çaresizliğin melodisi ilk benim dudaklarımda can bulurdu. "Yalnızca sarhoşsun," dedim kendimi avutmak ister gibi. Islak parmaklarımı yanağına bastırdım. "Hepsi bu."

"Zeliş'i göster," dedi, sesi sanki benden duyduğu her şeyi kafasında sonlandırmak istiyormuş gibi. Kelimelerimin celladı olmak istiyordu çünkü o kelimeler eğer onların celladı olmazsa, onun Azrail'i olacaklardı. "Ben bütün gece sadece Zeliş'i görme isteğiyle kavruldum. Şimdi suyun içinde durmuşsun, yangınımı görmüyorsun. Bana Zeliş'i göstermemek zalimlik değil mi?"

Yutkunurken boğazımdan kayan her kelime, ettiğim sessizlik yeminini ateşe veren kibritler gibiydi ve öyleydi ki, tükürüğüm de benzin olmalıydı.

Bu yaşıma dek, insanların beni anladığını düşünmelerini sağlayarak ama aslında hiç anlamadıklarının farkında bir şekilde yarım yamalak yaşamıştım. Gurur ise beni anlamadığını düşündüğü zamanlarda bile muhtemelen beni anlayan tek insan olmayı başarmıştı.

"Zeliş'i görmek istiyorsan, gör."

Gurur, hiç beklemediğim bir anda dizini küvetin içine yerleştirip, koca cüssesiyle küvete girince, sular yükselerek mermerin kenarlarından taşıp banyonun zeminine akmaya başladı. O, dalgayı yaratırken kalbimde mızrağıyla nöbet tutan Poseidon gibiydi. Ellerini ıslanan mermer taşın kenarlarına bastırıp, iki bacağımın arasına yerleşerek yüzüme doğru eğildi ve o an, nabzım damarlarımdan taşarak dökülmeye başladı. Büyük avucunun birini mermerden uzaklaştırdı, ıslak elini göğüs kafesimin tam ortasına bastırdı ve suyun içinde kayarak küvetin içine doğru gömülmemi sağladı. Suya temasıyla çok daha koyu bir renge dönüşen saçlarım, derisinde yaralarını taşıyan bir yılanın kıvrıldığı gibi kıvrılarak suyun içinde yüzmeye başladılar. Kulaklarımı ve yanaklarımın bir kısmını içine alan su, küçük bir dalga şeklinde yavaşça yüzümü yıkayıp geri çekiliyordu.

Gurur, avucunu göğüs kafesimden çekmeden dudaklarını alnıma bastırıp, "Su bizi duru yapsın," dedi, anlam veremedim ama onu dinledim. "Birbirimizi ilk kez gördüğümüz o gece olduğu gibi, iki yabancı olduğumuz o anda birbirimizle ilgili hiçbir fikrimiz olmadığı gibi... Su bizi o an olduğu gibi duru yapsın."

Yüzüm suya gömülmeden birkaç saniye öncesinde, onun dudaklarında biten bir melodiydi bu cümleler. Müziğin sesi kesildi, suyun uğultusu kulaklarıma doldu ve aldığım son nefes benimle birlikte suyun içine gömüldü. Gurur'un da yüzünün suya soktuğunu, suyun içinde açılan gözlerim gözlerine takıldığında anladım. Dudakları doğrudan dudaklarıma hücum etti, ben daha ne olduğunu kavrayamamışken ayağıma dolanan zincirler ellerime de dolandı ve zamanın içinde kelepçelenirken dudaklarımız birbirine temas etti. Dudaklarımı aralamaktan korksam da ağzının içinden akan nefesi hissettiğim an dudaklarım aralık kazandı.

Gurur'un ıslak saçlarını kavradım, dudaklarım aralık kazandı, nefesi oluk oluk içime akarken suyun içinde de nefes alabildiğimi anladım. Çünkü bana bu nefesi veren oydu. Israrcı öpüşmemiz suyun yüzeyine çıkmamızla daha da şiddetlendi ve Gurur hırlayarak mermer kenarı tutup avucunun içinde toz parça edecekmiş gibi sıktı. Yüzümüzden sular akarken artık onun kucağındaydım, su devamlı olarak taşarak zemine akmaya devam ediyordu. Suyun sesini duyuyordum, kıyıya vuran serin dalgaları hatırlatan bir sesti bu ama soğuyan suya rağmen sanki cehennemin içinde yanıyormuşum gibi geliyordu.

Uzun tırnaklarımı derisine bastırarak ellerimi onun yüzüne yerleştirdim, kemikli yüzünü avuçlarımın içine aldım. Tırnakların derisini çizdiğini hissettim, o da hissetti ama bu onu sadece inletti. Zamanın içinden bir kuş tüyü gibi yavaşça süzülerek düşüyordum. Parmaklarım yüzünden sıyrılıp saçlarına gitti, ıslak saçlarının içinden geçti. Ağzını büyük bir parçayı dudaklarının arasına yerleştirmek için araladıkça, dudaklarım onun ağzının çıkmazında kayboluyordu.

Birden eli bedenimi saran kazağın eteklerinden içeri süzüldü, soğuk ve ıslak ellerini zaten buz tutmuş tenimde hissedince gözlerim aralandı ve ona baktım. Doğru da yanlış da bir yerde durmuş bana soruyorlardı: *Asıl istediğin ne, Zeliha?* Artık durmak zorundaydık. Bunu biliyor olmama rağmen bir takvim yaprağı gibi onun senesine ait hissediyor, koparılmaktan korkarak o duvarda asılı duruyordum. Parmakları büyük bir hızla belimden yukarı tırmanarak sütyenimin klipsine kadar tırmandığı o kısa süre zarfında, gözlerimiz birbirine çarptı. Dudaklarımız küçük bir mesafe yaratarak birbirlerinden ayrıldıklarında bile nefeslerimiz birbirine karışmaya devam ediyordu. Birbirimizin gözlerinin içine baktık ve o küçücük an, büyüyerek altında kaldığımız çığ oldu.

Birden elleri yavaşça aşağıya kaydı, tenimden ayrılmadı ama dokunuşlarındaki isteği söndürmeye çalışır gibi parmaklarını daha az bastırdı. Birbirimize bir karmaşayla baktık. Bir bulmacaya, çözülmesi zor hatalı bir matematik problemine, anlaşılmayan bir paragraf sorusuna bakıyor gibiydik. Buz sıcağı gözlerine bakarken göğsümün hızla inip kalkmaya başladığının farkında bile değildim. Bunu fark ettiğimde gözleri nefesimi ölçmek ister gibi boynum ile gerdanım arasına düşmüştü. Tekrar bana baktığında ne yapacağını bilemiyor gibi bir hâli vardı. Biz ne yaptığımızı sanıyorduk?

"Üzgünüm," dedi, şok olmuş gibiydi sesi. "Ben birden..." Gözlerimin içine gerçeği saklamak istemiyormuş gibi baktı. Sanki gözleri şöyle diyordu: *Susmazsam gerçekleri söyleyeceğim, susmalıyım ama gözlerime bak ve anla; beni anla.*

"Sarhoşsun," dedim sadece, sesim ifadesiz gibi çıkmış olsa da onun da gözlerimden gerçeği parça parça kopardığını biliyordum. An bir çıkmaza girerek kendi labirentinde tutsak olduğunda sadece küvetin ortasında oturmuş birbirimizin suların aktığı yüzlerini izliyorduk. Saçları şu an neredeyse simsiyahtı çünkü çok ıslaktı.

"Evet," diye kabullenince bir an şokla sarsılsam da yüzümden bunu anlayamaması için en sahte ifademle ona baktım. Bana birden sokulup, aramızdaki mesafeyi yok ederek yüzünü yüzümün sınırına sokunca kalp atışlarım göğsümden firar etmek ister gibi göğüs kafesimi yıpratmaya başladı. "Sana dokunacaksam kafamın dupduru olduğuna inandığın bir anda dokunmalıyım ki sarhoşsun bahanesinin arkasına saklanamayasın."

Bana pürdikkat bakarken, sanki ruhumun derinliklerine gömdüğüm her hezeyanı görüyordu. Yüzünden damlayan su tanelerini izlerken sessizdim ama ruhumda çığlıklar vardı; o çığlıkları duyduğunu düşünmek beni kaskatı etmişti. Keskin çenesine akan bir damla su, çenesinin kavisinde bekledi ve sonra birden o kemikli kavisten kayarak küvetin içindeki yüksek su birikintisine damladı. Gözlerini kısaca yumup geri açtığında tekrar bana bakıyordu.

Birden bana bakmak onun için zorlaşmış gibi hırıltılı bir nefes vererek ellerini küvetin iki yanındaki mermerlere yasladı. Ayağa kalkmasıyla birlikte binlerce su damlası üzerinden küvete döküldü ve bazıları da taşarak zemine yayıldı. Uzun bacaklarıyla hiç tereddütsüz kuvetten çıkıp, suyu arkasında taşıyarak, "Senin için kıyafet getireceğim," dedi. bu buradayken kurduğu son cümle gibiydi. Kapıyı arkasından kapatarak çıkıp gittiğinde bile damlayan suyun sesini dinlemeye devam ediyordum.

Düşünmek için kendime vakit tanımak istedim. Dizlerimi karnıma çekerek, suyun içinde küçülebildiğim kadar küçüldüğümde bakışlarım bir noktaya saplanıp kalmıştı. Ne kadar geçmişti bilmiyordum. Sonunda tekrar banyoya döndüğünde üzerinde beyaz, göğüs kaslarını ortaya seren dar bir tişört, o tişörtün üzerindeyse gri, ona bile bol gelen bir hırka vardı. Altına basit bir kot pantolon giymiş, ıslak saçlarını geriye doğru taramış ve muhtemelen bunu parmaklarıyla yapmıştı. Onu daha önce hiç görmediğim bir hâldeydi; küvetin içinde oturmuş omzumun üzerinden ona bakarken düşüncelerim sadece görüntüsüyle alakalı olmuştu.

Elinde tuttuğu katlanmış temiz kıyafet yığınını banyonun köşesindeki uzun dolabın üzerine koyduktan sonra bana doğru kısa bir bakış atarak, "Aç mısın?" diye sordu. Birden başımı salladım ama bunu yaparken sorusunu düşünmemiştim bile, sanki sadece bir tepki vermem gerekiyordu ve bu tepki öylece çıkıp gitmişti. Başını yavaşça sallayarak banyodan çıktı.

Onun benim için getirdiği kıyafetleri üzerime geçirirken üzerimdeki sakinlik beni bile rahatsız etmişti. Kahverengi uzun kazağı bedenime bir elbise gibi olmuştu ama bunun nedeni benim çıtı pıtı olmam değildi, ben vücudu dolgun bir kızdım ve buna rağmen onun kazağının içinde küçülüp kalmıştım; çünkü o oldukça iri ve uzun boyluydu. Boyunu göz önüne alırsak muhtemelen yüz kilodan fazlaydı. Bacaklarımdan Eylül'e ait olduğunu düşündüğüm bol eşofmanı geçirdim. İç çamaşırlarını da kız kardeşinden aşırıp vermişti ve Eylül'ün göğüslerinin ne kadar büyük olduğunu anlama şansım işte tam da o zaman olmuştu. Benimkilerden bile büyüktü. *Vay canına, ailecek dev gibiler.*

Gurur'un geniş omuzlarına tam oturan kazağın omuz kısmı benim tek omzumu dışarıda bırakıyordu. Islak çamaşırların içinde kalan mikrofonları ve kameraların hepsi kullanılmaz hâldeydi ama biliyordum ki bir önemi yoktu. Kaç paralık zarara girilmiş olursa olsun, alınması gereken görüntüler alınmış, kaydedilmesi gereken sesler kaydedilmişti. Islak kıyafetleri bir bütün hâline gelecek şekilde toparladım. Bu gecenin yankısı her ne olursa olsun, Biricik'in hayatında artık özgürlük olacaktı. O bunu hak etmiş ve sonunda almıştı. Durgun bir şekilde banyodan çıktığımda, beni bu defa karşılayan daha loş bir koridor oldu. Koridorun tavanındaki avizenin lambası yanmıyordu ama mutfak olduğunu düşündüğüm açık duran kapının arkasından ışık sızıyordu. Bir süre banyonun kapısının önünde ne yapacağını bilmeyen biri gibi öylece dikilip bekledim.

Bir hırıltı sesi duyduğumdan emin olduğumda, bakışlarım omzumun üzerinden yavaşça koridorun sonuna yöneldi. Damarlarımdaki sakinlik usul usul beni terk etmek için ayaklandığında, bir an gözlerim iri iri açıldı. Koridorun sonunda uzun, ince siyah bir köpek oturmuş beni izliyordu ama oturuşu bile tehditkâr görünüyordu. Kimliğimi sorguluyormuş gibi bakan köpeğin sivri kulaklarına, uzun ve köşeli yüzüne baktıktan sonra güç bela yutkundum.

"Gurur," diye fısıldadım, sanki sesimi biraz yükseltirsem orada oturan uzun, adaleli canavar beni parçalamak için ayaklanacaktı. "Şey, Gurur..." Sesim cılız çıkıyordu. Köpeğe yeniden baktım ama onunla göz kontağı kurmak ne kadar doğruydu bilmiyordum. Aynalı vestiyerin önünde oturmuş beni izleyen canavarın boynunda kendisi gibi siyah, gümüş sivri çivileri olan şık bir tasma vardı. Canavar oldukça asil görünüyordu. "Gurur!"

Birden canavar ayağa kalktı ve bana koşacağını anlayıp koridorun ortasına doğru fırladım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Tam mutfağa girecekken, Gurur mutfaktan çıktı ve bedenlerimiz mıknatısın birbirine çekilen iki farklı kutbu gibi birbirlerine yapıştığında, kafamı kaldırıp ona korku dolu gözlerle baktım.

Buz yanığı gözleri doğrudan bendeyken, "Pars!" dedi hararetli bir sesle. "Sakin ol oğlum, o dost."

Köpeğin komut dinler gibi durduğunu hisseder hissetmez, omzumun üzerinden Pars'a doğru baktım. Pars, onu ilk gördüğüm andaki gibi oturmuş, sakince bana bakıyor, sivri kulaklarını oynatıyordu. Yine de ürkütücü göründüğü kesindi. Ona dikkatle baktım, muhtemelen o bir doberman olmalıydı. Sonra birden, Pars daha yeni sakinleşmişken, aynı ona benzeyen ama rengi kahverengi olan bir köpek daha açık duran kapılardan birinden fırladı ve bize doğru koşmaya başladı. Eğer korkudan donup kalmamış olsam, Gurur'a bir direğe tırmanır gibi tırmanırdım.

"Leon!"

"Yirmi bir kez bismillahirahmannirahim yemin ederim ki Mathilda'yla bir alakam yok!" diye bağırdım panikle. "Lütfen hoşt ya."

"Hoşt falan, hiç hoş değil," dedi Gurur, sesinin neşeli geldiğini geç fark ettim çünkü hâlâ büyük bir korku içerisindeydim. Pars ya da Leon bana saldırırsa onların elinden kurtulma şansım yok gibi geliyordu çünkü bu koca çocuklar, eminim ki iki patisinin üzerine kalktıkları an benden daha uzun oluyorlardı. Ki ben bir yetmiş bir boyunda, pek de kısa sayılmayacak -*Gurur'un ve ekibinin yanında bit kadardım*- bir kızdım ve buna rağmen o havalı canavarların ayaklarının üzerinde benden uzun olacaklarına neredeyse emindim. Gurur'a biraz daha sokulduğumda, dudaklarından dökülen alay dolu gülüşü duyup kafamı kaldırarak ona baktım. İki metrelik koca asker, kafasını indirmiş bana keyifli gözlerle bakıyordu.

"Leon ve Pars onlara hoşt denmesinden hoşlanmazlar," dedi. "Seni ilk defa gördükleri için yadırgadılar, bu kadar korkmana gerek yok. Onlar zararsız, uslu çocuklardır. Sen bu dostları çok seviyordun, neden korktun ki?"

"Siyah olan," dedim, sonra düzelttim. "Yani Pars. Birden üzerime doğru koşmaya başladı ve ben..." Islak saçlarım yüzüme yapışmıştı, Gurur parmağını ıslak saçıma yaklaştırıp kalın saç telini kulağımın arkasına götürdüğü anda sustum; göz gözeydik. "Yani..." Toparlamaya çalışır

gibi bir homurtu çıkarıp gözlerimi yere indirdiğim sırada, parmağını yanağıma hissettirmek istiyor gibi sertçe sürterek elini geri çekip indirdi. "Elbette severim ama sadece bir an için korkutucu geldi."

"Pars ve Leon uzun zamandır benimle," dedi. "Burada olamadığım zamanlarda, yani zamanın büyük bir kısmından bahsediyorum, bakıcıları onlarla oluyor. Cesur da yanlarına uğruyor, Eylül zaten onlara âşık, Eylül'ü koruyorlar." Bunlar sesindeki alkolden sıyrılarak ayık bir şekilde kurulmuş düzenli cümlelerdi. Gözlerini onlara çevirdiğini fark ettim ama kafamı kaldırıp ona bakmadım. "Pars, Leon, ben de sizi özledim çocuklar ama bu küçük kızı biraz ürkütmüşsünüz. Özür dilemeyecek misiniz?" Güldüğünü duyunca kafamı kaldırıp benden yüksekte duran yüzüne baktım. Gülümsemesiyle birlikte tüm mimik çizgileri bir uçuruma dönüşerek yüzüne güzel hatlar çizmişti.

Pars ve Leon'un bize yaklaştıklarını hissedince, gözlerimi mükemmel gülüşünden ayırarak onlara çevirdim. Pars etrafımda dolanıp, düşmanca olmayan ama kesinlikle masum da bakmayan büyük gözlerini yüzümde gezdirdi. Leon ise daha hiperaktifti, daha canlı hareketler sergiliyor, beni kokluyordu. Sonunda onlara dokunabilecek kadar cesur hissettiğimde uzanıp önce Pars'ın başının üzerine dokundum. Sıcak tüyleri bakımlıydı, aynı zamanda tüylerinden temiz bir koku da yayılıyordu. Sakince durdu, sivri kulaklarının ortasındaki çukurda dolaşan ellerimi büyük bir ifadesizlikle karşıladı. Onu okşamam bittiğinde Leon'a doğru döndüm ve hevesli kahverengi gözleriyle karşılaştım.

Leon'un da tıpkı Pars gibi siyah, gümüş renkte ayrıntıları olan şık bir tasması vardı. Muhtemelen kardeş olabilirlerdi, ikisi de erkekti ve renkleri farklı olsa da ikisi de aynı cinsti. Biri kahverengi, diğeri siyah... Karizmatiktiler, evet, tam olarak böyleydiler işte. Eğilip Leon'un başına dokunduğum an, bir dobermandan beklenmeyecek kadar neşeli bir karşılık aldım ve başını avucumun içine iterek gözlerimin içine baktı. İkisinin de karakter olarak birbirinden tamamen farklı olduklarını fark etmiştim.

"Memnun oldum, beyler," diye fısıldadım, sesim bu gece ilk kez keyifle duyulmuş olmalıydı. Yaşanan ağır gecenin izleri orada, kapının eşiğinde duruyordu ve bu evin duvarları üzerime kapanmışken ben kapı eşiğine gidip o izleri geri almayı düşünmüyordum.

Geri çekilip, tedirginliği tamamen yenerek Gurur'un yanından geçtim ve çekingen bir tavırla da olsa mutfağa girdim. Mutfak büyük, temiz

ve ferahtı. Bembeyaz mutfaktaki farklı renk, gri renkte olan çift kapılı buzdolabı, gri bulaşık makinesi ve fırınlı ocaktı. Ortadaki ada tezgâh bile beyazdı, hatta mutfak dolapları ve sebzelik olduğunu düşündüğüm altı raflı dar dolap da öyleydi.

İçerideki kokuyu başta alamamıştım ama mutfağın zemininde ilerlemeye başladığımda koku yavaşça içime sindi. Fırınlı ocağa yöneldim, kaynar suyun içinde fokurdayan patatesleri ve yumurtaları gördüğümde kaşlarımı kaldırarak Gurur'a doğru döndüm. Hırkasının uzun kollarını avuçlarının içine doğru çekmiş, omzunu buzdolabına yaslamış sakin gözlerle beni izliyordu; tüm ağırlığı sağ bacağının üzerindeydi.

"Patates salatası sever misin?" Bu soruyu sorduğunda hareket eden sadece dudaklarıydı, yüzü hareketsizdi; hatta gözleri bile. Doğrudan bana saplanmış bir bıçak gibi keskin gözlerini kırpmıyordu bile.

"Evet," diye mırıldandım ve bakışlarımı ada tezgâhın olduğu tavandan sarkan askıya benzeyen şeye çevirdim, ne olduğunu bilmiyordum çünkü daha önce hiç kullanmamıştım ama her bir askısında bir şey asılıydı. Geniş tavalar, kepçe türü şeyler, klasik mutfak gereçleri... Oraya baktığımı fark edince gözleri kısaca baktığım yere dokundu ama sonra tekrar bana bakmaya başladı.

"Güzel." Bunu söyledikten hemen sonra koluna baskı yaparak kendini ileri doğru itti ve buzdolabından uzaklaştı. Hırkasının kollarını dirseklerine kadar sıvayıp, askıya benzeyen yere uzanarak oradan bir doğrama tahtası aldı. Ada tezgâhın üzerine bıraktığı doğrama tahtasının yanına büyük bir bıçak çıkardığında, bıçağın sokulduğu kabzadan çıkarken etrafa dağıttığı ses tüylerimi ürpertti. Gurur bana bakmadan eğildi, filelerin içinden bir büyük soğan çıkardı. Soğanı tezgâha bıraktıktan sonra buzdolabına doğru yürüyüp omzunun üzerinden bana baktı.

"Ne içersin? Sormayı unuttum, kusura bakma."

"Su," diye mırıldandım sadece.

"Peki." Buzdolabını açıp içine doğru eğilince onun ne kadar uzun olduğunu bir kez daha anlama fırsatım olmuştu. Bir demet maydanozu bir cam şişeyle birlikte çıkarıp tezgâhın önüne geri döndü. Büyük cam bir bardağa buz gibi suyu doldururken tekrar omzunun üzerinden beni bulan gözlerinde saf bir merak vardı. "Bu gece senin için kötü değil miydi?" Sorusunu duyduğum an, kafasında ne hissettiğimi tartmaya çalıştığını anladım.

"Aslında evet." Ona doğru yürüyüp bana uzattığı bardağı aldığım anda parmaklarıma soğuk yayıldı, ürpererek ona baktım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Sudan aldığım yudumu gözlerinde kesintisiz bir merakla izlemişti. "Kötü bir geceydi." Dürüstlüğüm ona ne hissettirmişti bilmiyordum ama benim kalbim allak bullaktı. "Korkmaktan çok, o adamdan iğrendim. Yani başıma bir şey gelmeyeceğinden neredeyse emindim ama onun yanında olmak rahatsız ediciydi. Eğer bir bıçağım olsa herhâlde ona saplardım. Ondan öyle çok iğrendim ki." Gözlerini kırpmadan bana baktığı esnada büyük avuçlarını ada tezgâhın kenarlarına yaslamıştı. Elimdeki su bardağını iki elimle kavradığımda omuzlarım sarsıldı ve derin bir nefes aldım. "Onun Biricik'e yaptığı her şeyi hayal ettim. Çünkü bana bunları anlattı. Bunları anlatırken bile zevk alıyordu. Onun gibilerin ölmesini istiyorum. Bu beni zalim yapar mı?"

Gözlerimin içine daha dikkatli bakarken, "Bilmem," dedi. "Yapar mı?"

"Sana sormuştum."

"Bence yapmaz ama senin standartlarını düşününce, yapabilir."

"Seni suçladım," diye fısıldadım kuru dudaklarımı yalayarak ıslatıp, gözlerimi ada tezgâha çevirerek. "Oysa hiç suçun yoktu, Gurur. Tek yaptığın beni savunmak, Kestane'yi kurtarmaktı ama ben..." Gözlerimi kaldırdığımda kirpik diplerim pişmanlığımın esiriydi. "Sana katil dedim, senden korktum ama seni katil yapan bendim, benim varlığımdı. O gece, eğer ben sana durman için yalvarmasam zaten yaşanmayacaktı."

"Bunların önemi yok, kendini yorma," deyince şaşırdım ama çaktırmadan ona bakmayı sürdürdüm. "Kendini ilk kez öyle bir olayın ortasında buluyordun. Herkes öyle düşünürdü herhâlde, bilmiyorum. Hiç senin konumunda olmadım. Kendimi yerine koymayı denedim ama olmadı. Sonuçta sen ve ben farklı insanlarız, aynı şeyleri hissetmemiz mümkün değildir, değil mi?" Gözlerimin içine bu soruyu benden değil, kalbimden duymak istiyormuş gibi bakıyordu. "Yani sonuçta sen ve ben hiç aynı şeyleri hissetmeyiz, değil mi?"

Kalbim, göğsümün içine aitmiş gibi olduğu yerde duruyordu ama atışları, tüm bedenimin içinde hızla koşuyordu. Telaşlı adımlarını hissediyordum, sanki kaçıyordu, sanki kalbimin atışları kalbimden kaçıyordu; sanki gittikleri sonu bildikleri için o sondan korkuyorlar ve ondan kaçıyorlardı. Gözlerimiz birbirinden ayrılamadı. Buz zehri gözlerinin yüzeyinde yansımamı görüyordum. Parmaklarımın arasında tuttuğum

bardak her an parmaklarımın arasından kayacak, yere çarparken tüm cam parçaları geçmiş gibi etrafa saçılacaktı sanki.

Bir adım geri çekilerek su bardağını ada tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra kafamı kaldırıp Gurur'a baktım.

"Bu doğru değil," dedim açıkça, birden bunu söylememi beklemiyormuş gibi kaşlarını çatarak baktı ama ben sakin görünüyordum.

"Doğru olmayan ne?"

"Seninle öylece öpüşemem," dediğimde bana şok olmuş gibi bakakaldı ama mimiklerini ustaca gizleyebiliyordu. Ben de bunu açıkça dillendirmeyi beklemiyordum, sanırım yerimde başkası olsa bu kadar kolay söyleyemezdi ama ağzımdan çıkıvermişti. Gözlerinin içine bir cevap bekler gibi baktım ama o gözlerin kuyusunda benim için cevaplar yoktu. Sonunda konuşmayacağını anlayıp, "Sen ve ben, sadece ortağız," dedim, sesim bunun kesin bir şey olduğunun altını çiziyor gibiydi. O da gözlerinde bunu anladığını resmeden bir ifadeyle bana baktı. "Öylece birbirimizi öpemeyiz." Küvette olanları hatırlayınca, "Öylece birbirimize yaklaşamayız," dedim birden.

"Öylece," dedi omuz silkip, bu elinde değilmiş gibi çaresizce bana bakarak.

"Öylece," diye fısıldadım kabullenerek.

"Ben öylece seni öpmekten başka bir şey yapmıyorum." Sustu, yutkundu ve konuştu: "Bizim için öylece."

Bizim için öylece...

Gözlerinin içine pürdikkat bakarak, "Ama bu doğru değil," diye fısıldadım, benim de sesime çaresizlik tutunmuştu. "Sen ve ben... Öpüşemeyiz."

"Sen ve beniz diye mi? Biz değiliz diye mi?" Sorusu birden çok açık geldiğinden gözlerinin içine bakmak dışında bir şey yapamadım. Kaşlarını çatmış, kalkıp inen göğsüne sakladıklarını merak etmeme neden olacak nefesler alarak bana bakıyordu. "Öylece öptüm seni," dedi birden bana doğru bir adım atarak. Geri çekilemedim, kafamı kaldırıp ona daha dikkatli baktım. "Öylece sardım." Gözlerini yumup gülümseyince. dudaklarının etrafında ve yanaklarında oluşan çizgileri izledim. "Öyle sıkı, öylece..." Gözlerini açınca bakışlarımız çarpıştı. Bana doğru bir adım attı. "Öylece tuttum seni, kendime doğru bastırdım; aldım seni yatağıma, uykularına." Gözlerimin içine baktı. "Yalnızca, öylece."

Lapa lapa yağan karın altında durmuş, kendi etrafımda ağır ağır dönerken üzerimde incecik bir elbise vardı da kar taneleri tenime yapışıp, cildimde buz keserek erirlerken gülümsüyordum sanki. Oysa ben, bir cesedin önünde durmuş, avuçlarımda o cesedin yarasına bastırırken bulaşmış kan lekeleriyle ölümü izliyordum.

"Öylece seni öptüm, sorun oldu," dediğinde sadece gülümseyerek bana baktı. "Bir de öylece seni sevecek olursam, beni öldürürsün sen."

Sustum, sustu; o sustuğumuz küçücük an büyüdü ve ikimizi içine alan tek kişilik bir mezar oldu.

"Kötü bir gece geçirdin," dediğinde sesinde anlayış olsa da benim cevap vermemi istemediği için konuştuğunu biliyordum. Başımı aşağı yukarı salladım, madem konuşmak istemiyordu, o hâlde konuşmazdık. Bakışları yüzümde asılı kalmaya devam etti, sonunda tekrar konuşacağını anladığımda bana bir adım daha yaklaşmıştı. "Yaşadıkların ağır şeyler, bunun farkında olduğumu bil. Seninle oyun oynadığımı düşünüyorsan düşünme, seninle oyun oynamıyorum. Ben oyunlar oynayacak yaşı geçtim."

Anlayamadığım için, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Seni öylece öptüğüm için belki de oyun oynadığımı falan düşünüyorsun," dedi, başını omzuna doğru yatırdı. "Ben seni denerim, ağzından laf almak için türlü yollara başvurabilirim ama oyunlara kalkışmam. Seni öylece öptüm çünkü istedim. Seni öpmek benim için oyun değil, hiç olmadı."

Duvardaki saat gürültüyle dönerek zamanı çiziyordu. Gözlerim gözlerinden ayrılmadı ama gözlerinin gerisinde bir geçit açıldı; orada bir yerlerde birbirimizi hiç tanımıyorduk ve o gece yaşanmamıştı. Birden gözlerine bakmak her şeyden, yaşananlardan ve hatta o geceden bile ağır gelince gözlerimi kaçırdım.

"Patatesler eriyecek," dedim kısık sesle, başta anlayamadı ama sırtımı dönüp fırınlı ocağa doğru yürüdüğümde ne demek istediğimi anladı. Ateşi söndürdüğümde Gurur da soğanı soyup doğramaya başladı. Bunlar olurken Leon iki kez mutfak kapısına gelmiş, bizi kapının önünde öylece dikilerek izlemiş, sonra da kaybolmuştu.

Gurur, salatayı hazırlayıp buzdolabından bizim için cam şişede iki limonlu içecek çıkardı ve birlikte ada tezgâhın arka kısmındaki bar sandalyelerine doğru ilerledik. Tabaklarımıza salatadan alıp, sessizliği giyinerek tabağımızdakileri yemeye başladık. Son lokmamı aldığımda

boğazıma takılan lokmayı içeceğimi yudumlayarak göndermeye çalıştım. Gözlerim Gurur'a dokundu, sakin bakışları tabağında duran salatadaydı, çatalı tutan eli gevşemişti ve bu yüzden çatal tabağa çarpıp duruyordu.

Derin bir nefes aldıktan hemen sonra, "Neden hep tesistesin?" diye sordum, ciddi bir ses tonunu giyinerek sorduğum soruyla gözlerini kaldırdı ve olabildiğince ifadesiz tuttuğu gözlerini yüzümde dolaştırdı "Yani sonuçta burada kurulu bir düzenin var."

"Orada daha iyi," dedi sadece.

"Ama Leon ve Pars..."

"Cesur var, bakıcıları var, hem Eylül de var."

"Operasyonlara filan gittiğiniz için mi?" Sorum üzerine tek kaşını kaldırıp, bir süre sadece gözlerimin derinliklerine gizlediğim merakı izledi

"Her an operasyona gidiyor değiliz ama bazen beklenmedik anda beklenmedik gelişmelerle karşılaşabiliyoruz," dedi, cevabının açık uçlu olması gözümden kaçmamıştı ama daha fazla kurcalamak yerine içeceğimi içmeye devam ettim. Dirseklerimi ada tezgâhın üzerine bastırıp sakince onu izlemeye başladım. Yüzünde bir belirsizlik dolaşıyordu.

"Bu gece operasyonu tek başına yürüttün. Her şeyi tek başına yaptın ve başarılı da oldun." Bu kelimelerin bir araya getirerek oluşturduğu cümleleri ondan duymayı beklemiyordum. Tamamen bana doğru dönüp, güçlü ellerini açık renk kotunun gerilmiş bağına yerleştirdi, diz kapağını avucunun içine alarak ovarken bana bakmaya devam ediyordu. "Ama bu yaptığın tehlikeliydi. Onunla öylece kalkıp gitmen saçmaydı. Tamam, müthiş bir iş çıkardın ama ihtimalleri her zaman düşünmek zorundasın. Sen sorumsuz bir kız değilsin, gayet aklı başında birisin."

"Mecburdum," dedim söyledikleri zihnime bir gemi enkazı gibi otururken. "Biricik için bir şeyler yapmak istedim."

"Biliyorum ve inan bana bu müthişti," dediğinde içtenliği buzun yüzeyine dokunmak kadar yakıcıydı. "Ama zarar görebilirdin. O herifin saplantılı bir sapık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Buna rağmen onun kaçmasına izin verecek misiniz? Yurt dışına."

"Konu bu değildi, Zeliha."

"Şu an bu," diye direttim. "Bunca şeyi yapmış, şimdi sadece kaçıp gidecek ve her şey bitecek mi? Bu elbette Biricik'i özgür kılar ama peki ya gittiği yerdeki kadınları?"

"Gittiği yerde yaşayacağını kim söyledi?" Bu soruyu soran oydu, buna rağmen bu soru, onun yüzünde bir ölüm resitalinin başlamasına neden oldu. "Onu öylece bırakacağımızı düşünmedin, değil mi? Sadece kendi isteğiyleymiş gibi şehri terk etmesini bekleyeceğiz. Ki bu sabahtan sonra yapacağı şey bu. Şu an babasına sağlam bir yalan uydurması için okşanıyor."

"O kadar dayak yedikten sonra babasının karşısına geçemez, bu bizi ele verir."

"Zengin veletleri canları istediğinde şehir, ülke değiştirirler ve bunun açıklamasını yaptıkları son kişi babaları olur," dedi Gurur, anlayamadığımı fark edince sözüne kaldığı yerden devam etti. "Yurt dışına çıktığını söyleyecek muhtemelen, küçük bir kaçamak için falan."

"Eee?"

"Kaza," dedi Gurur dudaklarında beliren, ensemde ölümün nefesini hissetmeme neden olan bir tebessümle.

"Bunu hak etti." Bu cümleyi beklemiyordu işte. Ama düşüncem tam olarak buydu. Oturduğum yerden kalkıp, boş tabağımı ve şişemi alarak bir iki bulaşığın dizili durduğu diğer tezgâha taşıdım. "Asıl onun elini kolunu sallayarak yurt dışına kaçmasına izin verseydiniz, ne adaleti ne de hiçbir siki sağlayamadığınızı söylerdim."

Bana şaşırmış gibi baktı ama sonra yüzündeki şaşkınlık hafif bir sıntışla yer değiştirdi. "Ben öyle birinin elini kolunu sallayarak gezmesine izin vermem," dedi, sesi sertleşmişti. "Hiçbirimiz vermeyiz. Bu ekip, buna izin vermez."

"Buna sevindim," diye mırıldandım.

"Küfrederken bile sevimli görünen tek insan olabilirsin," dediği anda ona şaşırdığımı gizleyemeden baktım. "Çok güzel küfrediyorsun, bir daha et."

"Beni artık eve götürebilir misin?" diye sordum, sesimde dikenli teller vardı ve sanırım sınır çekmeye çalıştığımı o da anlamıştı. Geçip giden birkaç saniye, gözlerimizin birbirlerinin alfabesinden anlamaya başlamasıyla daha da çıkmaza girmemize neden oldu.

"Bu gece burada kal," dedi sadece.

"Neden?"

"Bundan sonra bazı geceler benimle kalman gerekmeyecek mi? Şu Cenan meselesi falan," diye mırıldandı.

Ona doğru yürümeye başladığımda yüzündeki ifade değişmedi ama benim yere bastığım ayaklarım artık hissizlerdi. Tam önünde durdum, ışığın aydınlatarak hatlarını ortaya serdiği yüzüne bakmak için kafamı kaldırdım. Bana bakarken kafasını eğmemiş, sadece gözlerini aşağıya doğru indirmişti. Aramızdaki boy farkı, nabzıma bir sarmaşık gibi dolanarak kalp atışlarımı şiddetlendirmeye başladı.

"Gurur," diye fısıldadığım anda, ismi dilimin ucundan romanın son sayfasındaki kelime gibi acıyla kayıp gitti, Gurur'un bakışları dudaklarıma dokundu, sonra da gözlerime... "Şuna gitmeni istemiyorum Zeliha desene sen."

Bir an sustuğunda, gözleri benim için zamanı örüyordu.

"Evet," dedi açıkça, bir an duraksasam da gözlerim gözlerinden ayrılmadı. "Gitmeni istemiyorum, Zeliha." Birden kafasını eğince, aramızdaki mesafe ciddi oranda azaldı. Nabzım tekrar arşa yükselir gibi damarlarımı titretmeye başlamıştı. İşte yine oradaydı, o kalp sıkışması tam göğsümün ortasında beni ele geçiriyordu. Bu kademsiz histen nefret ettiğimi düşündüm. Ama bu düşünce belki de kendimi inandırmaya çalıştığım bir yalandı.

Aldığımız soluk bile gerçeği biliyordu.

"Bana bunun doğru olmadığını anlatmaya çalışıyorsun," deyince ne dediğine anlam veremediğimi belli eden gözlerle baktım ona. Parmaklarını birden dudaklarıma bastırıp, başparmağıyla dudağımı yavaşça ezerken, "Seni öpmem doğru değilmiş, öyle dedin ya hani," diye fısıldadı içimi sızlatan bir sesle. Parmağı dudağımı ezerken gözlerimin içine bakıyor, nefesi belli aralıklarla yüzüme çökerek tenimde yangını başlatıyordu. "O zaman benden gerçekleri duymaya da bu kadar hevesli olma. Benim gerçeklerim senin yanlışların olur."

Bir adım geri çekilmek istesem de yapamadım. Başparmağını dudağıma biraz daha bastırdı, sonra sürttü ve dudaklarımın aralanmasına neden oldu. Gözlerini, parmağının altında ezilerek aralanan dudaklarıma indirdi.

"Dudaklarında bile çiller var," dedi, sesi karanlık bir tondaydı. Gözleri birden yüzüme tırmandı. Yüzümü incelemeye başladı. "Işıklardan dolayı mı bu kadar açık renk görünüyor şu an çillerin? Kahverengi değil de kayısı rengindeler, belki biraz şeftali." Gözlerimin içine bakmaya başladığında, kelimeleri hâlâ orada, dağ deviren fırtınalar gibi kalbimde esiyordu. "Hep kahverengi olmaz mıydılar?"

"Işıklardan," diyebildim, yanaklarıma oturan o hissin ismi neydi bilmesem de tenimin karıncalandığını hissediyordum.

Yaşadığımız tüm anlar, bir görüntü ordusu olarak zihnime sızdı ve görüntüler birbirine karışarak beni allak bullak etmeye başladı. Onunla, o kısa süre zarfında çok uzun şeyler yaşamıştık. Bakışları dudaklarıma tekrar düştüğünde, kafamın içinde olup bitenleri bilmiyordu. Oysa benim kafamın içi bir anı çıkmazıydı.

"Utanıyor musun?" Nefesi dudaklarıma çöreklenince gözlerimi yummak istedim. Parmağını üst dudağıma tırmandırıp, üst dudağıma dokunup, "Çil," diye fısıldadı. Sonra dudağımın bir başka köşesine dokundu. "Çil." Gözlerini kısıp bir yere daha dokundu. "Çil." Gözlerimin içine baktı. "Say say bitmez."

"Eve gideceğim," diyebildim, sesim çatlıyordu; birden dişlerini göstererek gülünce uzun, düzgün dişlerine baktım.

"Benimle yalnız kalmaktan korkmanın nedeni seni utandırıyor olmam mı?" Sorusu üzerine kaşlarım sertçe çatıldı ama sorusunun cevabına içimde bir yerde rastlayamadım.

"Seninle yalnız kalmaktan neden korkayım?" Kafa tutar gibi sorduğum bu sorunun üzerine elini yavaşça iterek dudaklarımdan uzaklaştırdım. Bana keyifle bakmaya devam ediyordu. "Ben senin kadar olmasa da insan psikolojisinden anlıyorum. Üzerimde hakimiyet kurmaya çalışmayı kes." Derin bir nefes aldım. "Ne çıkarın var ki bundan?"

"Çıkar mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Sadece yüzünün aldığı şekli izlemeyi seviyorum."

"Manipülasyonlarınla mı?" Ona cins cins baktım. "Kalmamı istiyorsan, olur, kalırım," diye bastırdım. "Ama beni dokunuşlarınla manipüle etmeye kalkışma."

"Ediyor muyum yani?"

Bir an susup kaşlarımı çatarak ona baktım. *İyi bok yedin, Zeliha,* dedi içimdeki umursamaz ses.

"Bak, şu an beni yine manipüle ediyorsun," diyerek sıvışmaya çalışsam da elini tekrar yüzüme yaklaştırınca bir adım bile uzaklaşamadım. Gözlerimiz birbirine dokundu, bakışlarımız lâl oldu; zümrüt kesildi zaman. Büyük avucu yanağıma yaslanınca, bakışlarımı gözlerinden ayırmadan öylece ona bakmaya başladım. Öylece... Nasıl da bir gecede bize dönüşmüştü bu kelime.

"Öylece öpmek istiyorum seni şu an," deyince sadece yutkunabildim "Öylece gitmene izin vermeyeceğim, kalacaksın. Öylece kalacaksın."

"Canım isterse."

"Canın istiyor," dedi birden kendinden emin bir sesle ama şimdi o ses ve gözlerde eğlence yoktu; karanlık bir içgüdü dolaşıyor, beni de altüst ediyordu. "Canın daha neler istiyordur kim bilir?"

"Ne diyorsun?" Ona dik dik baktım. "Ne demekmiş o?"

"Söylememi mi isterdin?"

Sustum, parmaklarını yanağım boyunca kaydırıp geri çekti ve aramıza bir adımlık mesafe koyarken kafasını indirip yüzümü izlemeye başladı. Bir adım geri çekilerek, "Uyumak istiyorum," dediğimde gözlerini yüzümden çekmemişti. "Nerede yatacağım?"

Birden, "Nerede yatmak isterdin?" diye sordu, şimdi sesi iliklerimi bile ürpertmişti.

Ânın getirdiği onu yenme isteğiyle birden ona doğru bir adım atıp, "Sen nerede yatmamı isterdin?" diye sordum alttan alttan bakarak.

Sadece bir nefeslik zaman akışı etrafa yayılmadan, beni aniden belimden kavrayınca gözlerim iri iri açıldı. Alkol kokulu nefesi yüzüme çarptı, başımı zamanın hızla dönen kollarından biri gibi döndürmeye başladı. Çökmek üzere olan yirmi altı katlı binanın en tepesinde, tavanında durmuş çöken şehri izlerken yıkılacağımız ânı bekliyorduk. Birden beni mermer tezgâha oturtup bacaklarımın arasına girdi ve parmaklarım hızla hırkasına kaydı, hırkasından büyük bir top yaratarak avuçlarımın içine aldım. Dudakları dudaklarımı teğet geçerek elmacık kemiğime aktı, çillerimin üzerinde dolaşan soğuk dudaklarını hissedince gözlerimi yumdum.

Onu durdurmam gerektiğini biliyordum ama o an, dudakları çillerimi karış karış gezerken ellerim saçlarına kaydı ve zamanı hiçe saydım. Gurur, saçlarını kavradığım anda göğsünü dolduran nefesi bana hissettirdi. Göğüslerimiz birbirine yaslandı. Büyük avucu iki göğsüm arasından karnıma kayarak bizi ayıran bir kılıca dönüştü, avucunu karnıma bastırıp karnımdaki sıcaklığı arttırırken dudaklarını elmacıklarımdan çekmedi. Ben de saçlarını kavramaya devam ettim. Zamandan düşerken ikimiz de kanatlarından olmuş iki çaresiz melektik ve seçimlerimiz farklıydı; ben cenneti, o ise cehennemi arzuluyordu. Ama aynı yere düşecektik. Düştüğümüz yeri onun seçecek olmasına katlanamıyordum.

Uzun tırnaklarımı saçlarının içine batırdım; düşüncelerinin kanı tırnaklarımın içine dolsun istedim. Bilmek istedim. Ne düşündüğünü bilmek istedim. Bir insanın sizle ilgili olan düşüncelerini merak edip bilememek çok zordu. Gözlerimi yumup başımı sağa doğru yatırdığım anda çene kemiğimi dişlerinin arasına alarak ısırdı ve gözlerim aralanıp irileşti; dudaklarımdan bir inilti döküldü.

Gurur birden diğer elini yan tarafımdaki tezgâha koydu ve hırlayarak tezgâhı öyle bir sıktı ki, altımdaki tezgâhın sarsıldığını hissettim. Birden geri çekildi, gözlerimin içine bakmadan soluk soluğa zemine bakarken eli hâlâ tezgâhın üzerindeydi. Gözlerim yavaşça elini takip etti, o soluk soluğa zemini izlerken parmaklarının bembeyaz kestiğini gördüm. Sonra birden elini çekti ve tezgâhtaki o küçücük, görünmesi imkânsız minik çatlağı gördüm. Şaşkınlık, ete kemiğe bürünmüş bir insan suretiyle karşıma dikildiğinde, dilime gömdüğüm ne kadar kelime varsa artık erişemeyeceğim kadar uzaktaydı.

Gurur, aniden benden uzaklaşmaya başladı. Bir süre olduğum yerde hareketsiz kaldım. O gözden kaybolana dek gözlerimi bile kırpmamıştım. Sonunda oturduğum tezgâhın üzerinden inerek mutfağın çıkışına yöneldim ama ruh hâlim birden ağırlaşmıştı. Yaşanan her şeyin sancısı, asıl şimdi başlayacaktı sanırım. Kendimi bu sancıya pek hazırlıklı hissetmiyordum.

Mutfağın kapısından kafamı karanlık koridora uzatınca bir durgunluk hissi içime çöktü. Koridorun ışığı kapalıydı ama ileride açık duran kapıdan bir ışık patlaması dışarı doğru süzülüyordu. Bu ışığın özünün bir televizyon ya da büyük monitöre sahip bir bilgisayardan geldiğini düşündüm. Çok geçmeden sesleri duydum ve televizyondan geldiğine emin oldum. Küçük adımlarla karanlık koridorda yürümeye başladığımda artık Leon ve Pars konusunda daha az tedirgin hissediyordum. Bana bir şey yapmayacaklarına neredeyse inanmıştım çünkü.

Ne kadar kabul edemesem de ben çökmek üzere olan bir binaydım.

Salonun aralık duran kapısının önünde dikildim. Salon düzenli, genişti ve oldukça az eşyaya ev sahipliği yapıyordu. Televizyonun ışığıyla aydınlık kazanan koltukların rengini tam anlayamasam da muhtemelen ya koyu gri ya da laciverttiler. Çok geçmeden eve bir su sesi yayıldı. Omzumun üzerinden karanlık koridora doğru baktım, duşa girdiğini anlamıştım ama yine de bir süre sessizce durup suyun sesini dinlemeye devam ettim.

Salona girdim. Yavaşça koltuğun kenarına oturup bir süre ekranda beliren kadının güzel bir makyajla şekillendirilmiş yüzüne baktım. Avuç içlerimi koltuğun yumuşak kumaşına bastırmış bomboş gözlerle karşımdaki kadını izliyordum. Sonunda bedenim dik tutamayacağım kadar kambur hâle geldi ve bir yere kıvrılma isteğiyle bacaklarımı yukarı çekerek kafamı koltuğun kolçağına yasladım. Dizlerimi karnıma kadar çekip, kollarımı dizlerime sararak bir cenin hâline geldiğimde gözlerim hâlâ televizyondaydı. Yorgundum. Zihnim yorgundu. Bedenim zaten yorgundu ama ruhum ve zihnimin yanında, bedenimdeki yorgunluk solda sıfır bile olamazdı. Eksilerde falan olmalıydı.

Kendimi önünde ateşe verdiğim adamın yuvasında, sığınağındaydım; beni son anda ateşlerin içinden çıkardığı için çokça yanık izim vardı ve izlerim hâlâ sızlıyordu. O kadar çok yanmıştım ki, beni ölüme terk etmediği için kızgındım ona. Beni kurtardığı için... Gözlerim yavaş yavaş kapanmaya başladığında bile düşündüğüm yalnızca buydu. Beni neden kurtarmıştı? Beni kurtardığı o gece, aslında kendini yakmıştı. Beni çıkardığı o ateşlerin içine kendisi atlamış, ben bedenimde tonlarca yanıkla orada durmuş, onun yanışını izlemek zorunda kalmıştım. O kadar yaralıydım ki tekrar o alevlere dalıp onu çıkaracak gücüm yoktu, yine o kadar çok acı çekiyordum ki onu alevlerin içinden çıkaran kişi ben olmak zorundaymışım gibi hissediyordum.

Düşünceler taşıyamayacağım boyuta ulaştığında, zihnim buna bir son verme kararı alarak uykuyu gözlerime sürme gibi çekti. Sonunda geri dönülemez bir uykunun eşiğinden geçtiğimi fark ettim. Uyku esnasında gözümden bir damla yaş süzüldüğünü fark ettim ama elimi kaldırıp o gözyaşı damlasını silmedim.

Bir ara, ne kadar zaman geçmişti haberim bile yoktu ama birinin gölgesinin üzerime düştüğünü hisseder gibi olmuştum. Uykuya uğrayan bir karabasandan çok, üzerimi örtmeye gelmiş babam gibi hissettirmişti bu kişi bana. Gözlerimi aralamak istesem de öyle yorgundum ki bunu yapmak çok zor gelmişti. Büyük, soğuk avucuyla alnımı yoklamış, daha sonra yüzüme düşen saç tellerini geriye çekmişti. Parmağını elmacık kemiklerimde hissettim ama nedenini anlamadım. Sonra bir sessizlik oldu, bir hareketsizlik... Bu süre zarfında, babamın gölgesi gibi üzerime devrilen gölgenin sahibinin bakışlarını da yüzümde hissedebilmiştim.

Sonra güçlü kollar beni kavradı; dizlerimin alt kısmından geçen güçlü kolun diğer eşi de omuzlarıma yaslandı ve beni bir kuş tüyüymüşüm

gibi kolayca kaldırdı. Son hatırladığım buydu. Sonra daha sıcak bir yerdeydim ve artık huzura ermiştim.

Uyandığımda büyük, gri saten çarşafların takılı olduğu, yere yakın bir yataktaydım. Gurur, yanımda değildi. Ama buranın onun odası olduğunu anlamam için onu yanımda bulmama gerek yoktu. Açık gri duvarlar, kadife yatak başlığı ve siyahın tonlarının ağırlıkta olduğu tablolar... Oda neredeyse boştu, elbise dolabı duvara gömülüydü ve onun da rengi koyu griydi. Duvara raf şeklinde monte edilmiş kitaplıkların üzerinde kalın ansiklopediler, birkaç klasik eser vardı. Yataktan güçlükle, ağzımdan kaybolmamış acı bir tatla kalkıp yavaşça kitaplara doğru ilerledim. İnsanların bir şeylerini karıştırmayı hiç sevmesem de kitap görünce ister istemez bakma gereği duyuyordum.

İlk dikkatimi çeken Atatürk ile ilgili yazılmış birkaç eser ve hemen üstlerindeki kalın ciltli Nutuk olmuştu. Gülümseyerek diğer eserlerde parmaklarımı gezdirmeye başladım. Hiç toz kalıntısı olmadığına göre devamlı olarak temizliyor ya da birine temizletiyor olmalıydı. Onun düzen delisi, titiz bir adam olduğunu zaten fark etmiştim, bu yüzden şaşırmadım. Odasındaki her şey çok fazla yerli yerindeydi ve eşya sayısı minimum düzeydeydi. Bu da onun karışıklığı sevmediğini ifade ediyordu.

"Zeliha," diye seslenmesiyle, olduğum yerde yavaşça sıçramam bir oldu. Birden odanın kapısı açıldı, gayet ayık bakan buz sıcağı gözleri gözlerime tutundu. Çok küçük bir an için konuşmadan ona baktım, o da bana. "Uyanmışsın. Eve bırakayım mı seni?"

"Sen nereye gideceksin?" Bu soru ağzımdan öylece çıktığında kaşlarını çatarak bana baktı.

"Tesise," dedi ifadesiz bir sesle.

Kollarımı bedenime yavaşça dolayıp, "Dünkü meseleyle ilgili bir şeyler yapacak mısınız?" diye sordum, sesimde meraktan çok endişe dolanıyordu.

"Ses kayıtlarının üzerinden geçeceğiz, görüntülere falan bakacağız. Belki babasını da bu işi açığa çıkarmadan indirmenin bir yolunu buluruz diye." Bileğindeki saate baktı. "Çıkalım mı?"

"Ben de gelebilir miyim?"

Kafasını kaldırıp bana gizleyemediği bir şaşkınlıkla baktı. "Tesise mi?"

"Evet," dedim. "Ben de kayıtları görmek istiyorum."

"Tamam ama eve bu kadar uzun süre gitmemen babaannen için sorun yaratmaz mı?"

"Süslü Maria için bu romantik bir aşk öyküsü," dediğimde birden sırıttı.

"Babaannen ile iyi anlaşacağız."

"Ona ne şüphe?"

Evden çıkarken Pars ve Leon'u görmüştüm, yüzlerinde sakin bir ifadeyle bizi kapıya kadar yolcu etmişlerdi ve bu kez bana tutumları daha dostça olmuştu. Cipe binip yola koyulana dek aramızda başka bir konuşma geçmedi. Torpido gözündeki eski, sayfaları sararmış ince bir kitap dikkatimi çektiğinde, bu sessizliği biraz olsun çekilebilir hâle getirmek için kitabı almış, sayfalarını çevirerek gözlerimi kelimelerin üzerinde gezdirmeye başlamıştım.

Merkezden ayrılarak dağ yoluna girene dek gözlerim kitap sayfalarında hapis kalmaya devam etti. Gurur'un belli aralıklarla bana bakıp sonrasında gözlerini yola çevirdiğini hissedebiliyordum ama mümkün mertebe onunla göz göze gelmemeye çalışıyordum.

Grafitili kaya parçalarının arasında ilerlediğimiz sırada, "Babaannemi arasam iyi olacak," diye mırıldandım, bana bakmasa da kafasını aşağı yukarı salladığını biliyordum. Babaannem telefonu ikinci çalışa kalmadan açıp huysuz bir homurtu çıkardı. Onun tatlı uykusunu bölmüş olmalıydım.

Yokluğumun farkında bile değilmiş gibi, "Zeliş," diye huysuzlandı hattın diğer ucunda. "Bu saatte beni neden uyandırıyorsun? Sevdiğim animenin yeni bölüm çevirisi falan gelmediyse beni uyandırma demedim mi sana ben?"

Boğazımı temizleyip, "Sana da günaydın, babaanne," diye mırıldandım. "Ben Gurur'un yanındayım, haber vermek istedim."

Bir patırtı duyulunca, yattığı yerden hızla kalkarak dimdik konumda oturduğunu göremesem bile hayal edebildim. "Yanında mı?" diye sordu heyecanla. "Onu kafesin içine al ve dışarı bırakma, aferin benim torunuma!"

"Babaanne," diye homurdandım.

"Gezin tozun," dedi heyecanla. Sonra bir an duraksadı. "Nereye gidiyorsunuz? Konsolosluk? Belediye? Nikâh dairesi?"

"Babaanne, onu bunu bırak da Ayça ve Çolpan evdeler mi?"

"Ayça kütüphane için çıkacağını söylüyordu, kesin çıkmıştır. Çolpan'ın horultusunu duyuyorum, ay o incecik fidan gibi kızdan çıkıyor o ses Zeliha, çok korktum ben. Senin kadar horlamıyor tabii de..."

"Peki Eymen?"

"Akşam senin odanda yattı," dedi. "Okulla ilgili bir mesele var gibi geldi bana ama anlamadım. Sadece hafta sonu ziyaretine benzemiyor bu. Bu kadar sık geliyor muydu yanına?"

"Ara sıra uğruyordu. Antalya buraya çok yakın, otobüsle bile bir buçuk iki saat ha sürüyor ha sürmüyor. Burada da arkadaşları var. Yine de bir araştırırım ben," dedim.

"Tamam, ben tutmayayım seni, sen de beni tutma, uykum var benim. Süper babaanne uyumalı, uyandığımda da manikür pedikür randevum var. Şu sizin sokaktaki kuaför nasıl? Fırının yanındakini diyorum, hani şu hemen birkaç metre ilerisinde market ve fotoğrafçı olan."

"Kaşlarımızı orada aldırıyoruz biz," dediğimde Gurur birden güldü. Ona kötü kötü bakıp devam ettim. "Orada bir Şermin abla var, manikürünü ona yaptır," dediğimde arka planda hımm diye bir ses çıkaran babaannemin keyfi yerine gelmiş gibiydi. "Torunun olduğumu söylersen sana kesin indirim yaparlar."

"Benim gibi taş bir kadının koskoca yirmi üçlük torunu olacağına kim inanır? Onları üçkâğıda getirdiğimi düşünürler..."

"Kendini beğenmişsin."

"Evet," dedi. "Keşke biraz bana çekseydin."

"Kapatıyorum, kahvaltı yapmayı unutma." Derin bir nefes aldım. "Çamaşırları makineden çıkar, ıslak kalınca kokuyorlar. Ha bir de evden çıkarken ocağı falan kontrol et, sızıntı var mı yok mu diye. Anahtarını almayı da unutma, kapıda kalıyorsun sonra."

Göz ucuyla Gurur'a baktığımda yolu izliyor olsa da gülümsüyordu.

"Tamam, babaanne," diye homurdandı Süslü Maria.

"Rolünü aldığım için kusura bakma, birilerinin bu işi yürütmesi gerekiyor," diye söylendim. "Hadi şimdi uyu, iyi uykular."

"Tamam tamam," diye güldü. "Eve dönerken bana sigara almayı unutma."

"Jimnastiği boşuna yapıyorsun," dediğim anda Gurur bana şok olmuş gözlerle baktı.

"Keşke sen de yapsan, koca kız," diye söylendi babaannem ve sonra hattın kesildiğini belli eden sesi duydum. Telefonu kulağımdan çeker-

ken yüzümü buruşturmuştum. Gurur'un gözlerinin hâlâ bende olduğunu fark edince tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

"Babaannenin jimnastik yaptığını taytından anlamalıydım," dedi dalga geçer gibi ama gözleri alaydan çok muziplikle parlıyordu. "Sana da öğretseydi birkaç hareket."

"Ben almayayım."

"Almaya almaya kilo almışsın," deyince ona bakakaldım. "Şaka yapıyorum koç, müthişsin, bir dahaki kurban için besliyorum seni."

"Bir dahaki kurbana sığır kesiyoruz," dedim. "Yani seni."

"İki metreden uzun bir kas kütlesi kesiyoruz da diyebilirdin, neden sığır diyorsun hanımefendi? Örselendim, vicdanen rahat mısın? Sanmam."

"Bana şişman derken iyiydi."

"Tekrar ediyorum, şişman bir hakaret değildir. Asıl şişman kelimesini hakaret olarak görmek biraz hakarete giriyor," dedi. "Uzun dediğimizde hoşa gidilmesi, kısa dediğimizde bunun insanı üzmesi, saçma. E ona bakılırsa uzun ya da zayıf demek de etiket yapıştırmak."

"Başladı yine sosyal deney."

Bana garip garip baktı ama ona herhangi bir şey söylemedim. Tesise geldiğimizde, dün yaşananlar tekrardan zihnime akın etmeye başlamıştı. Issızlığın ahşap bir çit gibi örüldüğü tesisin önünde durduk. Dağ esintisi o kadar kuvvetliydi ki, dalların kırılacak gibi sallandığını görebiliyordum.

Tesisin şifre ile korunan büyük kapıları bizim için açıldığı an, daha sıcak bir ortama geçmiş olmanın verdiği rahatlamayla koridorun içinde yürümeye başladım. Artık bu koridorlar bana daha tanıdıktı. O gece geldiğimde üzerimde duran yabancılığı sonunda arkaya atabilmiştim. Gurur, sütlü kahve paltosu, beyaz boğazlı kazağının içinde bir askerden çok bir moda dergisinden fırlamış gibi görünüyordu. Açık renk saçları gür ve bir askerin saçlarının aksine uzundu. Parmaklarımı saçlarına daldırdığımda parmaklarım o saçların içinde kaybolmuştu; bunu hatırlamak mideme bir kramp saplanmasına neden oldu.

Gurur, büyük ellerini paltosunun ceplerine koyarak önüme geçti. birkaç adım önümden ilerledi. Nedenini anlayamasam da ona yetişmeye çalışmadım. Ayağının altında ezilen her bir adım, ayağındaki postalların da gıcırdamasına neden oluyordu. Köşeyi döndü, birkaç adım sonra ben de köşeyi döndüm ve tekrar asansörlere doğru ilerlediğimizi fark ettim.

Kartal figürü yine dikkatimi çekti. Aslan figürünü ve kartal figürünü çok fazla kullanıyorlardı. Asansöre binip alt kata doğru inmeye başladık. Tesis kayaların içine doğru bir sığınağa dönüşüyordu ve her bir katta daha derine inmiş olmanın şaşkınlığıyla cam asansörün dışını izliyordum. Sonunda inmemiz gereken katta durduğumuzda derin bir nefes alarak, "Peki kartal sembolünün manası ne?" diye sordum.

"Göklerin kartalı komando," dedi keyifle.

Dağların aslanı komando...

Göklerin kartalı komando...

Beni yönlendirerek asansörden çıkardı. Gri koridorda ilerlemeye başladığımızda tavandaki büyük kalın borular dikkatimi çekmişti. İleride, ince ve dar koridorun sonunda beyaz bir ışık yanıyordu ama algılarım oraya saplanamadı çünkü ışık gözlerimi almıştı.

Işığın olduğu yere gitmek yerine dar koridordaki odalardan birine girdik. Bu odanın kapısı demirdendi, üzerinde camdan bir pencere vardı ve kulpu da kapının tam ortasında yuvarlak bir gemi dümenine benziyordu. O da demirdendi. Gurur o dümeni çevirerek büyük bir gürültü çıkarmış, sonra da bizi onlarca bilgisayarın ve ekranın olduğu büyük bir odaya sokmuştu.

Duvara yaslı dev ekranda parçalara bölünmüş onlarca görüntü vardı. Hemen yan tarafta birkaç küçük televizyon ekranı daha vardı ve bu ekranlardaki görüntülerde düzgün bir şekilde altıya bölünmüştü, her parçada başka bir görüntü oynuyordu. Tesisin etrafındaki kamera sisteminin ekrana düşürdüğü görüntüleri izledim. Sonra tekrar büyük ekrana baktım ve dün gece kayda alınmış görüntüleri görünce kaşlarımı yukarı kaldırdım. Kanım tekrardan serin akmaya başlamıştı.

Bilgisayarlardan birinin önünde Girdap oturuyordu, diğer iki bilgisayar ekranı açıktı ama önünde kimse yoktu. Girdap'ın klavyesinin ışıklı olduğunu fark etmiştim, hemen klavyesinin yanında karton bardağın içinde zifir renginde bir kahve duruyordu ve muhtemelen çoktan buz tutmuştu. Girdap, avucunu sağ gözüne kapatıp yavaşça ovarken esnedi.

"Son durum ne?" Gurur bu soruyu sorup, Girdap'ın yanındaki açık duran bilgisayarın önündeki sandalyelerden birini çekerek üzerine oturdu. Gözlerini Girdap'ın bilgisayarının ekranına çevirdi. "Görüntülerden bir şey çıktı mı? Şu piçin babasıyla ilgili herhangi bir detay, oğlundan çıkmayacağını düşünecekleri bir bilgi?"

Girdap, "Hâlâ bakıyorum, Zincir," dedi derin bir nefes alarak. Evet. Zincir. O buradayken Gurur değildi, Zincir'di. Girdap bana bakıp yorgun bir şekilde gülümsedi. "Selam."

"Selam, günaydın," dedim hızlıca ve diğer tarafındaki sandalyeyi kendime çekerek üzerine oturdum. "Biricik'ten bir haber var mı?"

"Henüz yok, Yargı onun yanında olmalı." Devran ve Biricik'in bir arada olması içimi rahatlatmıştı.

Kapı tekrar gürültüyle açılınca omzumun üzerinden içeri giren kişiye baktım. Elinde bir karton bardakla karşımda dikilen Yener'in saçları karışık görünüyordu, yüzünü ören koyu renk sakallar yüzüne bir sertlik katmıştı ve uykudan uyanmış hâli kesinlikle normalde olduğu hâlinden katbekat daha sert duruyordu. Bize tatsız bir yemeğe bakıyormuş gibi baktıktan sonra kahvesinden bir yudum aldı ve çok geçmeden kapanmayan kapının arasından sızarak içeri giren Adnan'ı gördüm. Avucunun içindeki bademleri bana doğru uzattı ama başımı iki yana sallayarak bu nazik davetini geri çevirdim.

Kapalı olan bilgisayar ekranlarının bazıları aydınlandı. Yener Açıkgöz yazısı ekranlardan birinde bir ekran koruma ağı gibi belirdi ve kayarak hareket etti. Kırmızı yazılar uzun süre kaybolmadı, ta ki Yener adının yazdığı ekranın başına oturup elini küçük farenin üzerine koyana dek. Diğer ekranlarda da askerlerin isimleri kayıyor, bir aydınlanıp bir sönüyordu. Devran Soydere, Adnan Bahtıvar, Vural Demirezen, Tayfun Soydemir, Gurur Mert Çalıklı... Hepsinin kendine ait bir bilgisayarı olmalıydı. Peki bu açık duran ekrana sahip iki başıboş bilgisayar kimindi? Yener klavyeye hızla bir şeyler yazdı ve ekran aydınlanırken onun sert yüzünü de beraberinde aydınlattı.

"Türkiye'deki hiçbir bankayla çalışmıyor," dedi Yener, ekrana pür dikkat bakarak klavyenin tuşlarına basmaya devam ederken. "Adam kaldırdığı tüm paraları yurt dışındaki bankalarda saklıyor. Aksini bekleyemezdik."

"Çekiç haklı, bunun böyle olduğu zaten başından belliydi," dedi Girdap. Derin bir nefes alarak Adnan'a doğru baktı. "Sen temizledin mi? Bahsettiğim kayıtları."

"Tertemiz, benim işim bu," dedi Adnan.

"Ne kaydı?" Gurur bir Adnan'a bir Girdap'a bakarken sormuştu bunu.

"Senin açıkça katil olduğunu bağırdığın o kayıtlar," dedi Yener birden sertçe. "Bir daha kendini tehlikeye atacak cümleler kurarken iki kez düşün." Gözlerini devirdiğini gördüm, gerçekten gergin görünüyordu. "İçip içip kızın kafasını ağrıttın. Eğer Zeliha her şeyi kontrolü altına alamasaydı işleri bombok edecektik."

"O katil değil," dediğim anda birden Gurur da Yener de bana doğru baktılar. Gurur bile kendini savunmak için ağzını açmamıştı ama Yener'in hiçbir kötü niyet barındırmadan kurduğu cümleler Gurur'u yaralaması gerekirken beni yaralamıştı. "O adamın söylediklerini siz de duydunuz. Senin de nasıl öfkeyle baktığını gördüm, Yener."

"Eğer Muşta taşaklarımı kesmekle tehdit etmiş olmasaydı evet, onu öldürürdüm," dedi birden Yener sertçe. "Kimse Nihan'la ya da seninle o şekilde konuşamaz."

"Teşekkür ederim," diyebildim ama bana aldırış etmeden kafasını tekrar ekrana çevirdi. Yavaşça Gurur'a sokuldum. "Uykusunu alamayınca hep böyle mi oluyor bu?"

"Daha fena," diye karşılık verdi kulağıma doğru eğilerek.

"Sizi duyuyorum lan."

İkimiz de birbirimizden hızla uzaklaşarak farklı yönlere baktık ama bu çok kısa da olsa beni kabullendiklerini hissettiğim nadir anlardan biriydi. Eğer başım yaşananların ağrısıyla kıskaca alınmış gibi acımasa kesinlikle gülümserdim. Telefonum, diğer tüm üyelerin telefonlarıyla aynı anda bildirim alınca gözlerimi ekrana indirdim.

Vural Demirezen: Muşta geliyro

Yener, birden güldü.

Yener Açıkgöz: Sağolke
Vural Demirezen: Ö.d
Yener Açıkgöz: Önemli değil yazman gerekiyor
Yener Açıkgöz: Ya da önemli deyil de yazabilirsin adfgfdsadqas
Vural Demirezen: Tedeka mısn
Yener Açıkgöz: TDK
Vural Demirezen: Bne açılımın yzdm onun
Yener Açıkgöz: NE asdfjgfdhsahsdhgsahsdgfdshgsgsgsgsggsgsghsghss
Yener Açıkgöz: TDK açılımı nedir?
Vural Demirezen: Tedeka

Yener Açıkgöz: Şahsen ben ikna oldum
Tayfun Soydemir: Ben pek olmadım.
Vural Demirezen: Napim

Sohbet grubundan gözlerimi ayırarak önce Girdap'a sonra da Yener'e baktım, Yener klavyenin üzerindeki harflere basmaya devam ediyordu ama Girdap onun aksine kulaklığını takmıştı, bir şeylere dikkat kesilmiş gibi tek bir yeri izleyerek sesleri dinliyordu. Bir ayrıntı, herhangi bir ipucu yakalamak istediği gözlerini sarmış meraktan zaten belliydi ve o bu denli dikkatliyken kulaklarından bir şeyler kaçacağını düşünmüyordum. Yener kahvesinden bir yudum alırken sonunda parmakları tuşları rahat bıraktı. Bir süre ekranı izleyerek kahvesini yudumladı. O süre zarfında Adnan ile Gurur bir şeyler konuşuyorlardı.

Kapı tekrar açıldı ama artık gelenin kim olduğunu biliyordum. Bu yüzden omzumun üzerinden o yöne bakma gereği duymadım. Çünkü gelen Muşta'ydı, Vural zaten bunun haberini vermişti. Ağır erkek parfümü kokusu, Muşta'nın sesinden önce belleğime kazındı, ardından nefesinin gürültülü sesini duydum ve konuştu.

"Zeliş, seni burada bulmayı beklemiyordum." Gözlerini benden çektiğini hissettim. "Diğer işe yaramazlar nerede?" diye sordu sertçe.

"Vural her ay olduğu gibi tesisin şifrelerini değiştirmek için Tayfun ile birlikte KADEME Z'ye gitti," dedi Yener sakince.

"Gördüm o işe yaramazı. O adam şifre mi belirleyebilir, geri zekâlı? O daha kendi adını soyadını yanlışsız yazamıyor! Gördüğüm an sepetledim. Sizin yapacağınız işe ben!.." Varlığım onu susturdu. Büyük avucunu omzuma koyunca irkilerek ona doğru döndüm, üzerimde çok salaş, tertipsiz kıyafetler vardı ve kara zorla çıkardığım peruğun altındaki saçlarım kabarmıştı. Beni süzdüğünü hissedince yanaklarım farkındalıkla ısındı. "Sen nasıl oldun? İyi misin? Uyuyabildin mi? Kahvaltı ettin mi?"

Soru yığını karşısında yapabildiğim tek şey Hakan abiye bakakalmak oldu. Derin bir nefes alınca ütülü lacivert takımının içindeki geniş omuzları yukarı kalktı ve sonra da indi. Çivit mavisi gözlerini yüzümden çekmeden, yorgun bir ses tonuyla, "Elbette gözüne uyku girmemiş olmalı, sorduğum soruya bak," diye söylendi. "Pekâlâ, istersen odalardan birinde dinlen. Sana kahvaltı hazırlatırım."

"Uyudum," diye fısıldadım, bu yalan değildi. "Dinlenmeye ihtiyacım yok." Bu yalandı.

Çivit mavisi gözlerini benden çekmeden, "Dün gece muhteşemdin, sen bir kahramansın," deyince birden o kadar çok doldum ki, omzumda duran eline uzanıp o eli tutarak gözyaşlarına boğulmak istedim. Bunu anlamış gibi o güzel mavi gözlerini kısıp, dudaklarına belki de daha önce hiç rastlanmamış şefkatli bir gülümseme çizdi. "Bir hayat kurtardın. Belki de onlarca hayat kurtardın. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim," diyebildim, bu babamdan sonra birinden ilk kez duyduğum bir cümleydi. Babamdan sonra biri benimle ilk kez gurur duyuyordu. Ve bu adam Hakan Basri Şenkaya'ydı. Adıyla herkesi dize getiren, tek bir fotoğrafına bile rastlanmamış, o sırlarla dolu adam... Karşımdaydı, onu görüyordum, kim olduğunu biliyordum ve o adam benimle gurur duyuyordu.

"En büyük teşekkür sana edilmeli. Çok cesurdun ve buna mecbur bile değildin." Şefkatli gözlerini benden çekip Gurur'a sapladığı an o şefkat bir anda dağıldı ve yerini öfke aldı. "Öte yandan sen avanak," dedi birden sertçe. "Sen canına mı susadın ulan?"

Gurur, ellerini dizlerinin üzerine koyup, Muşta yerine büyük ellerine bakmaya başladığında söyleyeceklerini dilinin tartısından geçiriyor gibiydi. Muşta, elini yavaşça omzumdan çekip karşımıza geçerek kollarını göğsünün üzerinde topladı ve takımının ceketi bu hareketin etkisiyle yukarı doğru kalktı.

"Seni dinliyorum, *Zincir*," dedi, özellikle onun lakabının ya da mahlasının üzerine bastırarak.

"Ne yaptığımı bilmiyorum ki," dedi Gurur.

"Bilmiyor musun?" Muşta, sinirleri bozulmuş gibi gülerek kollarını çözüp, tek kaşını kaldırarak, "Ulan sen operasyon ânında neden zıkkımlanıyorsun köpek?" diye sordu sertçe. "Sen ne zamandan beri tesisin en tepesinden uçuruma doğru ayaklarından tutularak silkelenmiyorsun lan?"

"Bir saniye bölmek istemem ama bu şeyi Gurur'a değil, bana yapıyordun, Muşta," dedi Yener kahvesinden sakince bir yudum daha aldıktan hemen sonra. "Gurur genelde tuvaletleri temizler."

"Oğlum niye hatırlatıyorsun lan?" diye tısladı Gurur, Yener'e doğru dönerek. Tekrar Muşta'ya döndüğündeyse yüzü tekrar ifadesiz, gözleri ise suçunu ele verir cinstendi.

"Aa üstüme iyilik sağlık, tamamen seni düşündüğümden hatırlattım. Sen hiç o uçurumdan aşağı sarkıtıldın mı, hıyar?" Yener homurdanarak bilgisayara doğru döndü.

"Zincir, bir daha operasyon ânında seni alkollü görecek olursam," dedi Muşta sakince, ardından ellerini yumruk yapıp, sadece işaret parmaklarını öne doğru uzatarak parmaklarını birleştirdi ve alnına yasladı gözlerini yumdu. "O şişeyi sana sokarım."

Girdap fısıldadı: "Umarım viski falan içmez, kalın oluyor şişesi."

Yener fısıldadı: "Götüm acıdı."

"Bir daha olmaması için uğraşırım," dedi Gurur sadece.

Muşta, zehir gibi bir gülümsemeyle, "Uğraşırım mı?" diye sordu. gülümseyişinde ölüm vardı. Bakışlarım Muşta'dan koparak Gurur'un profiline taşındı.

Oldukça sakin bir ses tonu giyinerek, "Evet," dedi. "Uğraşırım."

"Sen..." Muşta bir an susup çatık kaşlarla sadece Gurur'a baktı. Ardından tek kelime dahi etmeden sert bir manevrayla Yener'e doğru dönüp, "Şu vekil bozuntusu," dedi sertçe. "Bize yol açıyor mu? Açıkları var mı? Oğlunun anlattıklarından fazlası gerekiyor."

Yener anlatmaya başladığında artık kulaklarımda bir uğultu vardı. Gözlerimi büyük, duvarı neredeyse kaplayacak kadar geniş olan ekrana çevirdim. Parçalara ayrılmış görüntülerden birinde kayıtta olan kişi Nihan'dı, mekânın içini kayda alıyordu. Küçük bir ekranda oynayan görüntüye dalgın gözlerle bakmaya devam ettiğimde, Gurur'un kalabalığı yararak ilerlediğini görmüştüm. Kızıl ve yeşil ışık lazerleri tenini keserek ondan uzaklaşıyor, sonra tekrar onu kesmeye geliyorlardı. Bakışları kızgındı, onu küçücük bir kutunun içinden bile çok net görebilmeme neden olan belki de o gözlerde alevlenen buzlardı. Etrafındakilere çarparak ilerliyor, herkes ona bakarken o doğrudan bara doğru bakıyordu. Kameranın görüş alanında olmasam da o an Gurur'un bana baktığı son derece açıktı. Birden biri Gurur'u kolundan kavradı, kamera gitgide ona yaklaşıyordu, muhtemelen Nihan ona doğru ilerliyordu; Gurur'un kolunu kavrayan kişiyse Yener'di. Onu çekiştirerek Nihan'dan uzaklaştırmaya başladığını gördüm. Sonra kamera birden bana doğru döndü ve bana doğru ilerlemeye başladı; Nihan yanıma geliyordu.

Gözlerimi ekrandan çekmemle, içime bir hissin dolmaya, sonra da ruhumun kenarlarından taşmaya başlaması bir oldu. Bir duygu yoğunluğu yaşıyordum. Göğsüm, ateşlerin ortasında kalmış bir ağaç gibi köklerinden yanmaya başlamış, kalbimse garip bir ağırlık duygusuyla şirazesini kaybetmişti. Bakışlarım bir an herkesi es geçerek ona takılıp kaldı. Konuşuyorlardı, o da konuşan kişiler arasındaydı ama sesleri

duyamıyordum; görüntülerden ibarettim ve gözlerimin kabul ettiği tek görüntü onun görüntüsüydü. Gözlerini açıp kapattığı an bir boyun eğen, bir yükselen kirpiklerinin hareketini izledim. Gülümser gibi garip bir mimik sergileyince yüzü yine o derin, parmağımla üzerinden geçmek isteyeceğim çizgilerle doldu; kaşlarının küçük, seçilemeyecek kadar belirsiz hareketlerine baktım. Boynunu esnetişini izledim, avucunu boynuna bastırırken yavaşça esnediği anı belleğime gizledim. Tekrar sesleri duymaya başladığımda, birden kalbim korkuyla çarpmaya başladı ve gözlerimi hızla ondan uzaklaştırdım.

Titreyen ellerimi eşofmanın kumaşına bastırırken ona bakmamak için kendimle girdiğim mücadele, gözlerimi ara sıra kaldırıp ona bakmaya çalışmamla ciddi bir savaşa dönüşmüştü. Buz sıcağı gözler birden bana doğru dönünce, ona attığım kaçamak bakış onun gözleri tarafından kıskıvrak yakalandı. Bakışları bir an yüzümün her köşesine is lekesi gibi sindi, sonra gözlerime saplandı ve saniyeler bizi yaralayan masallara dönüşürken kalbime bir ağırlık çöktü.

Gözlerimi kaçırmak istesem de manalı bakan gözlerinden bir adım uzağa gitmek sonum olacakmış gibi hissetmiştim. Bocalamış bir şekilde parmaklarımı kumaşa bastırarak ona bakmaya devam ettim. Gözlerinin üzerine mezar taşı gibi dikilmiş kirpikleri, alt kirpikleriyle bir defa buluştu; gözleri açıldığı an baktığı kişi yine ben olmuştum.

Konuşmalar etrafımızı saran sis bulutu gibiydi. Ne o ne de ben konuşmalara odaklanamadık. Birbirimize öyle çok bakıyorduk ki, baktığımız yerde gelecek bile geçmişe dönüşüyordu. Sanki gözlerimiz zamana bile yönünü şaşırtan bir saatti.

"Değil mi lan?" diye soran Yener'in gür sesiyle birlikte Gurur'un bakışları parçalandı ve şaşkınlıkla yavaşça Yener'e doğru döndü.

"Ne?"

"Uyanmadın mı daha? Ulan uyuyamayan benim, ayakta gözleri açık uyuyan sensin. Kaç saattir buradayım biliyor musun? Boğarım hepinizi." Söylenerek bilgisayara doğru döndü ve tekrar neyden bahsettiğini açıklamaya başladı.

Adnan yavaşça, "Zeliha Hanım," deyince irkilerek ona doğru döndüm. "Şey, affedersiniz Bayan Yenge. Ne içeceğinizi sormayarak kabalık ettiğimi düşünüyordum. Ne içersiniz? Lütfen bağışlayın."

"Teşekkür ederim, Adnan. Bir şey içmeyeceğim."

"Lütfen kibarlık yapmayın, size kahve yapabilirim ya da çay veyahut oralet?"

"Adnan, gerçekten istemiyorum."

"Bayan Yenge, bundan emin misiniz?"

"Evet ve lütfen bana artık Zeliha der misin?"

"Bayan Zeliha Yenge, üzgünüm," dedi.

"Yalnızca Zeliha diyebilirsin, Adnan."

"Yalnızca Bayan Zeliha Yenge."

Gözlerimi devirmemek için kendimi tutarak, "Tamam," diye mırıldandım sadece.

Muşta, "Odama geçiyorum, beni olanlardan haberdar edin," diyerek olduğumuz yerden ayrıldıktan sonra Gurur da bilgisayarlardan birinin başına geçmişti. Kulaklığı kulağına taktığı andan itibaren dünyayla bağlantısı kesildi. Yener, sandalyesini yavaşça çevirerek bana doğru döndüğünde Girdap'ın da kulağında kulaklık vardı. Bu yüzden bizi duymaları imkânsızdı. Sanki Yener'in de beklediği tam olarak buydu.

"Dün gecenin görüntülerinden bazılarını sildim," dedi bana sokulup, göz ucuyla Gurur'a bakarak. Tekrar bana dönüp, yüzüne hain bir sırıtış ekledi. "Utanma hiç. O neydi öyle? Yani bizi ayakta uyutuyorsunuz da gerçekten sevgilisiniz bence."

Yanaklarım uyuşsa da ona cins cins bakmaktan kaçınmadım. "Aramızda bir şey yok," diye mırıldandım.

Kaşlarını çattı, Adnan da kaşlarını çatmış bizi duymaya çalışır gibi bize sokulmuştu ama çekiniyor gibi de görünüyordu. Yener, bana inanmadığını belli edercesine yamuk yamuk sırıtınca, derin bir nefes alarak başımı iki yana salladım.

"Gerçekten düşündüğün türden bir şey yok, o sarhoştu."

"Sen gayet ayık görünüyordun."

Bu cevabı karşısında bana cevap hakkı elbette doğmuştu ama tek kelime edemeden sadece ona baktım. Dudakları yukarı kıvrılırken gözlerinde galibiyetin meşalesi yanmaya başlamıştı.

"Sana açıklama mı yapmak zorundayım?"

"Hayır," dedi ellerini yavaşça kaldırıp teslim oluyor gibi yaparak. "Elbette hayır. Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Neyi?"

"Ne zamandan beri Gurur'dan hoşlandığını?"

Gözlerim fal taşı gibi açılırken, Adnan, "Bayan, bu doğru mu?" diye sordu aniden bana doğru dönerek.

"Hayır," dedim panikle. "Elbette değil."

"Basbayağı doğru. İyi bir vurgun yemişsin," dedi Yener, ardından Adnan'a baktı. "Yavaş lan ayı, bağırma. Bunların kulakları tilki kulağı. Tesisin diğer ucundan osursam, Gurur sıçtın mı diyerek yanıma gelir."

"Öncelikle iğrençsin," diye homurdandım. Sırıttı. *Utanmaz arlanmaz.* "Sonralıkla, velev ki öyle bir şey var, bunun açıklamasını sana mı yapacağım ben?"

"Ha var yani? E iyi, Gurur'a yap o zaman," diye fısıldayıp yavaşça Gurur'a doğru dönünce, onu yakasından yakalayıp kendime çevirdim.

"Dur şurada."

"Evet mi demek bu yoksa?"

"Saçma sapan oynama benimle," diye söylendim.

"Ne oynaması?"

Sorusuna cevap vermedim, ona dik dik bakmaya devam ediyordum.

"Bu kadar belli etme," dedi Yener sırıtarak. "Çok açık ediyorsunuz. Sizin için kolay olmayacak."

"Sadece saçmalıyorsun," diyerek oturduğum yerden kalkıp, odanın içinde volta atmaya başladım. Yener bir şey söylemeden bana bakıyordu ama kendimi o kadar gergin hissediyordum ki, bakışlarına aldırış bile etmedim. Ne söylenirdi, nasıl onları bu düşünceden uzaklaştırabilirdim, bilmiyordum. Bakışlarım Gurur'a dokununca bedenimden karanlık bir ürperti geçti ve gece yaşananlar akıl çıkmazımda alev alarak düşüncelerimi yakmaya başladı.

"Şu ev işini ne yaptınız?" diye sordu Girdap kulaklığı boynuna indirip, Gurur'a doğru döndüğünde. Gurur onu duymamıştı, kulağında kulaklıkla pürdikkat bilgisayar ekranına bakmaya devam ediyordu. Girdap eğilip yavaşça ona dokununca, şahin gibi bakan gözleri sert bir esinti olup Girdap'a çarptı. Kulaklığını indirirken yüzü gergindi.

"Ev işi diyorum, ne oldu? Şu Cenan denen kadına yakın bir yerde bulmuştunuz galiba."

"Evet," dedi Gurur. Bir an duraksadı. "Hassiktir ya, anahtarı almaya gitmem gerekiyordu benim. Neyse, yarın hallederim artık."

Kapı birden açıldı ve içeri giren Vural'dı. "Devran'ın cipi tesise yaklaştı," dedi heyecanla. "Gidip neler olduğunu öğrenelim."

"Biricik yanında mı?" diye sordu Yener merakla.

"Camı duvardan gördük," dedi Vural. "Çıkıp bakma şansımız olmadı. Saatlerdir haber alamıyorduk."

Gurur oturduğu yerden kalkınca, gözlerim yine benden habersiz ona dokundu. Gözlerimi çekmeden o adama, zamanın içime güven olarak yerleştirip belki de sonra kanımdan bir nehir yaratacak olan o düş kırıklığına baktım. Güzel yüzünün arkasında karanlık olduğunu zaten biliyor olmama rağmen, o karanlık hiç yokmuş, onun gözleri buz tutmuş bir güneşmiş gibi baktım. Gurur'un gözleri herkesten sıyrılarak anlık olarak bana dokundu, sonra bakışlarımız birbirinden koptu ve çıkışa doğru ilerledik.

Tesisin üst katına çıktığımızda bizi neyin beklediğini bilmiyordum. Kafamda milyonlarca senaryo yazıp çizmiş, kafamın içindeki karakterlere bu senaryoyu okutarak oynatmıştım. Belki de Okan, Biricik'i bırakmayacaktı, kurtulmanın bir yolunu bulacaktı, belki Biricik için çok geçti. belki Okan'ın babası Okan'dan her şeyi dinlemiş ve onu kurtarmaya karar vermişti. Şu an bunlar sadece ihtimallerdi ve gerçeği öğrenmediğim sürece bu ihtimaller katlanarak çoğalacaktı.

Uzun koridorun tavanında beyaz, titreyen floresanlar yanıyordu ama buna rağmen içerisi loştu, bu nasıl oluyordu anlamıyordum ama ne zaman kendimi bu duvarların arasında bulsam, bir film sahnesinin tam ortasındaymışım gibi hissediyordum.

Gurur yanımda ilerlemeye başladığında hemen önümüzde Adnan yürüyordu, Adnan'ın önünde de Tayfun ve Girdap vardı. Yener arkamızdaydı, Vural ile Muşta nereye kaybolmuşlardı anlamamıştım çünkü kafam allak bullaktı. Odalardan birinin kapısı açıldı, içeriden Nihan çıktı. Yüzünde makyaj olmadan işte şimdi tam da tanıdığım Nihan'a benziyordu. Siyah çerçeveli gözlükleri gözlerindeydi.

Tesisin büyük dış kapısı otomatik bir gürültüyü içeriye taşıyarak açıldığı anda, bakışlarım dışarıya doğru kaydı. Dışarıda güneş yine bulutların arkasına gizlenmişti, kar taneleri içi soğuk dolu buluttan çuvalların diplerinde patlayarak yeryüzüne dökülmeyi bekliyor gibi görünüyordu. Önce Devran'ı gördüm, yüzünü seçemesem de diğerlerinden daha kısa olan saçlarını gördüğüm an onu tanımıştım. Cüsseli bedeni diğerlerinden farksızdı ama Devran, Adnan ve Tayfun'dan sonra -*ki Tayfun'dan iri bile olabilirdi*- gruptaki en iri yarı adamdı.

Hemen arkasında biri belirince kalbimdeki şüphe dağıldı. Sarı bukleli saçlar omuzlarına kadar dökülürken ona uzun uzun baktım, vatkalı

yeşil gömleğinin içinde her zamanki Biricik'ti bu. Yüksek bel pantolonunun bel kısmına soktuğu gömleği ona onu ilk gördüğümde düşündüğüm gibi vintage bir hava katıyordu. Saçlarını kulağının arkasına itip, Devran'ı arkada bırakarak birden içeri doğru koşmaya başlayınca, Gurur ile birbirimize omuzlarımızın üzerinden şaşkınlıkla bakakaldık.

Gözlerim Gurur'dan ayrıldığı an, Biricik tüm insan yığınını kollarıyla iterek yardı ve birden o ince, beyaz kollar boynuma dolandı. Çarpmasının etkisiyle sendelediğimde neredeyse düşecektim ama Gurur elini arkaya atarak bel boşluğuma yaslamış, beni o güçlü avucunun içinde biriktirdiği kuvvetle sabit tutmuştu. Biricik'in ılık bir esintiyi, biraz meyveyi biraz da şekeri anımsatan kokusu ciğerlerime yayıldığında, gözlerim onun sarı saçlarının arasında iri iri açılmıştı. O saçların arasından ileriye baktığımda, Devran'ın gülümseyen yüzünü görmek, kalbimin bir anda sertçe çarpmaya başlamasına neden oldu.

Biricik'in sımsıkı sarılışı, Devran'ın gülümsemesi... İşte bunlar birleşerek ruhuma yığıldığında, mutluluk tüm hücrelerime doldu.

"Teşekkür ederim!" diye bağırdı Biricik coşkuyla, sonra o narin kollarını boynuma daha sıkı sararak, "Sen olmasan ne yapardım?" diye fısıldadı, bu kez sesi sadece ikimizin duyabileceği bir tondaydı; içimin acıdığını hissettim. "Teşekkür ederim. Beni kurtardın." Duyduklarım düğmeme basılmış gibi sarsılmama neden oldu. Birden ben de kollarımı kaldırıp onun bedenine sarıp onu kendime bastırdım ve sadece sustum. Bu onun da beni sımsıkı kucaklamasına neden olmuştu. "Teşekkür ederim," diyordu sessizce. "Sen beni kurtardın."

"Teşekkür ederim," diyebildiğimde gözlerim dolmak üzereydi. "Hayatta olduğun için."

"Bundan böyle sen benim kurtarıcımsın," diye fısıldadı.

Bunun için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Yapabildiğim tek şey ona sıkı, sımsıkı sarılmak oldu. Ne hissediyordu bilmiyordum ama kuş kadar özgürdü, artık kanatlarını açıp göğe yükselebilirdi ya da kendi isteğiyle bir dala konup tüm ömrünü o dalda geçirebilirdi. Bundan sonra esareti bile kendi özgür iradesiyle seçecek, bundan sonra kendini hapis bile etse bu onun özgürlüğü olacaktı.

Biricik bir süre bana sarılıp bekledi. Nihan da yanımıza geldi, kolunu bize sardı ve artık üçümüz birleşip tek bir kalbe dönüşmüştük. "Biz kadınlar ne kadar güçlüyüz," diye fısıldadı kulağımıza doğru.

Okan, sabahın ilk ışıkları gökyüzüne serilerek yeryüzüne ayna tuttuğunda Biricik'i aramıştı. Biricik'e her şeyin bittiğini, bir daha onu aramaması gerektiğini söylemişti, sonra da ilk uçakla yola koyulmak için Antalya'ya gitmişti. Gerisi onun karanlık kaderiydi, umurumda bile değildi ama Biricik'in sırtından kalkan yüklerini onun heyecandan titreyen elleri durmadan saçlarına, dizlerine dokunurken onun neşeli sesinden dinlemek çok iyi hissettirmişti. Hatta akşam yaşanan tüm o çirkin anılar yerini buz gibi serin bir suyun doldurmasıyla ferahlamaya bırakmıştı.

Değerdi. Bir kadın, bir kadına her zaman değerdi. Dokunurdu kalbine, ruhuna, birbirlerini her zaman iki kadın daha iyi anlar, ifade eder temsil ederdi. Bir kadın bir kadına dağ, bir kadın bir kadına yol, bir kadın bir kadına her zaman dost olurdu; en büyük düşmanı bile olsa bu hayatta, bir gün yere düşerse yine o düşman üzerine düşen gölge olurdu.

"Gerçekten özgürüm." Bu cümle, beni daldığım boşluktan yakalayıp yukarı doğru çekerek bilincimi durulaştırdı. Biricik oturduğu deri döşemeli ahşap sandalyenin üzerinde Devran'a doğru döndü. "Dev," dedi. o an gözlerim ikisi arasında bir köprü kurdu. "Eczaneye uğramam gerekiyor." Annesini hatırladım. Gülümseyişi utançla dolu olsa da bebek mavisi gözlerinde Devran'a beklentiyle baktığını görebiliyordum. Sanki şöyle diyordu, *bak ben buradayım ve artık tamamen özgürüm.* Devran ona gülümseyip başını salladı. Biricik yavaşça bana doğru döndü. "Annemin ilaçlarını almam gerek, nöbetçi eczane oturduğum yerden uzakta." Hafta sonu olduğunu hatırlayınca gözlerimi yavaşça yumup geri açarak başımı salladım. "Şey..." Saçını kulağının arkasına itip panikle sordu: "Kahve içelim mi yarın falan?"

"Olur," dedim yavaşça.

"Nihan, sen de gelirsin, değil mi?" Biricik genişçe gülümseyerek Nihan'a bakıyordu. Nihan başını aşağı yukarı sallarken gözlerine bulaşan mutluluğu saklamaya çalışmıştı ama gülümsemesi onu ele veriyordu.

"Bu benim ilk kız kıza buluşmam olacak," dedi heyecanla, sonra birden sesini kısıp etrafına baktı. "O izin vermiyordu. Birilerine bir şeyler anlatmamdan korkuyordu."

"Biricik," dedi birden Devran sert bir sesle. "Geçti, artık yok, bahsetme."

"Doğru," diye fısıldarken gülümsemesi zayıftı; sanki korkuları hâlâ orada, Biricik'in kalbinin merkezinde çarpıyordu ama yine de özgür olduğunu kendine hatırlatmak istiyormuş gibi gülümsüyordu. Gözlerini

yumdu, kızaran burnunun ucuna baktığım sırada aldığı derin nefes sanki benim ciğerlerimi genişletmiş gibi hissetmiştim. "Özgürüm."

Muşta, sert adımlarla Biricik'e doğru yürüdü, tam önünde durup, çivit mavisi gözlerini kızın yüzüne indirdi. Biricik, kafasını kaldırıp çekingen bir yüz ifadesiyle Hakan abiye baktığında, saatin dönen kolları zamanı denizi yaran kürekler gibi yararak kendini ileriye itiyordu ve zaman örülmeye başlıyordu. Muşta, büyük avucunu Biricik'in başının üzerine koyunca, kızın küçük başı adamın büyük avucu içinde kayboldu. Biricik hâlâ ona bakarken, yavaş bir nefes verip, "Geçti," dedi. "Bundan böyle sana hiç kimse zarar veremez, çocuğum."

Biricik gülümseyince kırmızı burnu yavaşça genişledi, gözleri tekrar yaşlarla dolmaya başladı ama gülümsemesi hiç sönmedi.

Muşta yavaşça gülümseyince, yakışıklı yüzü çizgilerle doldu. "Artık Zeliha ve sen de tıpkı Nihan gibi benim kızlarımsınız."

Bu cümle, Biricik için ne ifade ediyordu bilmiyordum ama ben bu cümleyi duyduğum an, oturduğum yere köklerini bırakan yaşlı bir ağaca dönüştüm. Sanki bundan böyle ne yaşanırsa yaşansın, buraya, bu toprağa köklerimi bıraktığım için kendimi daima buraya ait hissedecektim. Bir gün kökümden sökülerek kapı dışarı edildiğimde bile ben bu toprağı yuvam bilecektim. Bana en büyük kötülüğü yaptığını düşündüğüm insanların bu denli yuvama dönüşmesini kabul edemiyordum. Resmen kalbime sızıyorlar, beni kendilerine alıştırıyorlardı. Birden sadece kalkmak ve sonra da arkama bile bakmadan gitmek istedim. Uzağa... Onlardan ne kadar uzak olursam, onları unutmam o kadar kolay olurdu. Kısa zaman zarfında, o zarfın içini destan gibi kelimelerin ördüğü bir mektuba dönüşmüştüm. Şimdi her kelimemde bir kabulleniş vardı.

Muşta bana doğru dönünce, zamanın hâlâ akıyor olduğunu fark ederek kafamı kaldırdım ve ona baktım. Dağ gibi bir adamdı; kırklarının başında olmasına rağmen otuzlarının başında gibi duruyordu. Saçlarının içinde hiç kırlar yoktu, kurum gibi siyah saçlarını boyuyor muydu yoksa zamana mı meydan okuyordu anlamamıştım. Çivit mavisi gözleri, buğday renginden biraz daha koyuya çalan çizgili teninde yanan bir okyanus gibiydi. Uzun boylu, geniş omuzları olan fit bir adamdı. Göğsünün üzerindeki gümüş renkli Atatürk rozetine, sonra yeniden çivit mavisi gözlerinin derinliklerine baktım. Büyük elleri bu defa benim başımın üzerine kondu ve başıma dokunduğu sırada gevşeyerek gözlerimi kıs-

tım. Muşta insanlara sarılmıyordu, tıpkı bir baba gibi başlarını okşayarak doğruyu içeren ama bir o kadar da rahatlatan cümleler kuruyordu.

"Tekrar ediyorum," dediğinde gözleri gözlerimdeydi. "Seninle gurur duyuyorum. Benim sağladığım imkânlar bir yere kadar, Zeliha. Sende o yürek olmasaydı, dün gece bir faciayla sonuçlanırdı."

"Orada olduğunuzu, beni tek bırakmayacağınızı biliyordum, bu yüzden rahattım."

"Kimse öyle bir herifle baş başayken hiçbir şeye güvenmez, soğukkanlılığını koruyamazdı. Sen bir kez olsun soğukkanlılığını yitirmedin," dedi. "Ama bundan böyle bu tür şeylerin içine girmeni istemiyorum. Senin başını yeterince belaya soktuk."

"Teşekkür ederim," dedim sadece. Tam avucunu çekecekken, "Cenan Kaplaner'in evine bu kadar ya..." dememle, birden Hakan abi elini başımın üzerinden sanki saçlarımın arasında ateşler varmış gibi irkilerek geri çekti. Kelimelerim önce zayıfladı, sonra sesim boğazımın derinliklerinde boğularak yitip gitti. Gözlerim çivit mavisi gözlerine dokundu ama gözleri bende olmasına rağmen, burada değildi.

Düşüncelerim güçleniyordu. Cenan Kaplaner, öylesine bir kadın değildi. Çivit mavisi gözler gözlerimden ayrılana dek geçen o birkaç saniye, diğerlerine göre çok kısa olabilirdi ama bana yıllar sürmüş gibi gelmişti. Sanki yaşanan yılların tamamı gözlerinin mavi perdesinde can bulmuştu ve ben o geçen birkaç saniyede o yıllara tanıklık etmiştim.

"İsterseniz bu gece eğlenin," diyerek birden sırtını bana döndü ve beyaz odanın içinde hızla benden uzaklaşmaya başladı. "Sinirleriniz gergin. Herkesin biraz eğlenceye ihtiyacı var." Derin bir nefes alıp, büyük ellerini arkada birleştirdi. Fark ettiğim detaylardan biri, işaret parmağıyla diğer elinin yüzük parmağını sertçe ovduğuydu. Gözlerimi yavaşça kıstım, sonra başımı eğdim ve garip, ezici bir hisle sarsıldım.

"Bu gece değil ama yarın gece süper olur," dedi Yener. "Bu gece henüz işimiz bitmedi. O yavşakla ilgili gelişmeleri takip edip, yapılması gerekenleri yapacağız."

Biricik irkildi ama sorular sormadı. Sanırım o da biliyordu Okan'ın başına gelecekleri. Ya da belki bilmiyordu, sadece tahminleri vardı. Tahminleri varken yaşamak ne kadar kolay olurdu ki? Her an Okan'ın bir yerlerden ortaya çıkacak olma korkusuyla hayatını daha ne kadar sürdürebilirdi? Ona baktığımda o ezici duygu hâlâ kalbimin içinde çığlık atıyordu. Keşke biliyor olsaydı, Okan'dan sonsuza dek kurtulduğunu...

Gurur, birden ayağa kalktı ve düşünceler dağıldı.

"Zerda," dedi ve o an herkes durdu, herkes ona, sonra da bana baktı. "Aman, yani Zeliha," diye düzeltti sesini sert tutmaya çalışarak. "Seni eve bırakayım."

Garip bakışlar eşliğinde başımı salladım.

"Tamam."

Babaannemin yaptığı zumba dansını bölen, parmağımı teybin büyük gri düğmesine basmamla müziğin birden susması olmuştu. Omzumda siyah bir postacı çantasıyla dehşetten irileşmiş kahverengi gözlerimi babaannemin yüzüne diktim. Kan ter içinde mutfak havlusunu ensesine attı, gözlerim daha da irileşti ve kırmızı ojeli parmaklarını sallayarak permalı kısa saçlarını savurdu. Altında parlak mavi bir tayt, belinde siyah bir korse, üzerinde de derisi gevşemiş ince kollarını ortaya seren askılı bir sporcu tişörtü vardı.

"Neden bölüyorsun sporumu?" diye sordu homurdanarak, bana doğru yürürken onun oldukça ince ve ayrık bacaklarına baktım. Ayak tırnakları da tıpkı ellerindeki tırnaklar gibi kırmızıya boyanmıştı.

"Çünkü babaanne, saat var ya, sabahın sekizi," dedim ters bir sesle. "Ve biz bir apartmanda oturuyoruz. Etrafımız öğrenci dolu, çoğu da dersi olmadığı için uyuyor, uyuyor!"

"Erken kalkan yol alır," diye söylendi. Duştan gelen suyun sesi kesilince bir süre ikimiz de susup banyonun kapısına doğru baktık. Birkaç dakika geçmeden banyonun kapısı açıldı, Sinan Çetin'in programındaymışız gibi her yeri beyaz bir sis tabakası kapladı ve Ayça, küçük bir havluya sarılmış bedeniyle kapıda belirdi. Islak, turuncu saçları omzuna doğru dökülmüştü; beyaz teni daha açık renk görünüyordu.

"Maria, dün akşam yöneticiyle takıştık, her sabah olmaz böyle..." Ayça bunu sırıtarak söylemişti. "Anlıyorum, müthiş fiziğini buna borçlusun ama..."

"Sen neye borçlusun? Akşam yediğin iki büyük Big King menüye mi?" Babaannem, Ayça'ya kınayıcı gözlerle bakıyordu.

"O suça benimle ortak oldun, double köfte Texas Smokehouse'u ben mi yedim?"

Babaannem, "Ben yedikten sonra yürüyüşe çıktım, sen bilgisayarı kucağına alıp Netflix'teki saçma sapan dizileri izledin."

"Birbirinizi suçlamanız bittiyse bir daha bu kadar gürültülü müzik dinlememeniz gerektiğini, benden habersiz Burger'dan yemek yememeniz gerektiğini, eğer yerseniz de hakkımı size tam anlamıyla haram edeceğimi bilmenizi istiyorum." Çantamı düzelterek kapıya doğru baktım. "Eymen nerede?"

"Sabah ezanı okunurken çıkıp gitti o," dedi Ayça bedeninden damlayan su damlalarıyla öylece salonun ortasında dikilmeye devam ederken. "Sabah on gibi gelirim mi ne demişti."

"O saatte ne diye çıkıp gidiyor ki?"

"Ay sana ne?" Ayça bunu cinlenmiş gibi öfkelenerek söylemişti. "Koskoca çocuk, belki flörtü var, belki bir arkadaşı çağırdı. Sen sabahlara kadar komandonla kalıyorsun da oncağız kalmasın mı birileriyle?"

"Senin derdin benim yine..."

"Evet," diye homurdandı. "Eve gelmedin, o Direk Bey'leymişsin biliyorum." Elini kaldırıp, gözlerini dramatik bir şekilde yumdu. "Sus, yalan falan söyleme. Çünkü inanmam."

"Çıkıyorum," diye söylendim.

"He komandonla bulduğunuz eve bakmaya değil mi?" Ayça dişlerini öne doğru uzatıp komik bir ifadeyle baktı. "Bir de evlen istiyorsan..."

"Ay babaanne söyledin mi bile ya?"

"Söylemesin miydi? Nerelere gideyim ya, eşek osurdukça yalanlar söyler oldu bu bize... Saklar oldu bizden..." Babaanneme baktı. "Bak diyorum sana, yarın kucağımıza torunu da koyar bu."

Babaannem, "Aman aman aman," dedi şaşkınlıkla. "Olur mu olur..."

"Yapar bu."

"Bence de."

"Çok sağ olun ya."

Evden çıkacağım esnada Eymen dönmüştü. Çikolata kahvesi saçlarını karıştırarak mutfak tezgâhına doğru yürüdü. Kafası karışık gibi bir ifadesi vardı, ilk dikkatimi çeken kaşının üzerindeki yarık olmuştu. Babaannemi paniğe sürüklememek için yavaşça Eymen'e yaklaşıp, onu dirseğinin alt kısmından tutup çekerek dış kapıya sürükledim. Tüm bunlar olurken babaannemin gözleri bizde değil, tabletinden izlediği dizideydi. Eymen her zaman uçarı kaçarı, serseri bir çocuk olmuştu ama hiçbir zaman büyük sorunlar çıkarmazdı. Bu yüzden içim rahat olsa da kaşının üzerindeki kanlı çizik beni anlık panikletmişti.

"Şu kaşına ne oldu senin?" diye sordum, gözlerime uzun uzun baktı. Babaannem bu kanlı çiziği gördüğü an eminim ki Eymen çok iyi bir yalan uydururdu ama bana yalan söylemesi, sırtında günahlarla cennete girebilmesi kadar zordu.

"Küçük bir tartışma yaşadım," dedi açıkça. Eymen bir seksen beş, bilemedin seksen altı boylarında, kalıplı bir çocuktu. Aramızda çok bir yaş farkı olmamasına rağmen sanki ben onun ablası değildim de o benim abimdi, görüntümüz insanlara bunu düşündürüyordu. Kardeşimin babamdan miras aldığı içi iri mavi gözlerine uzun uzun baktım, parmaklarım hâlâ dirseğine sarılı bir hâldeydi.

"Biri sana vurdu mu?"

"Bir önemi yok, küçük bir tartışmaydı ve bitti," dedi, sesi ilk kez bu kadar sınırlı geliyordu; sanki aşmamam gereken bir bariyeri aşmamdan korkuyordu. Çitleri geçip topraklarına girecek olursam saldırganlaşacağını fark edip yüzünü izledim. "Babaanneme bir yalan uydururum," diye mırıldandı sanki kafamın içindekileri görüyormuş gibi. Başımı salladım ama içimde hâlâ bir şeylerin yolunda olmayabileceği ihtimali bir diken gibi dolaşarak damarlarımı çiziyordu. "Kaykay yaparken düştüm derim."

"Sabahın köründe evden kaykay yapmak için çıktığına inanacağını mı düşünüyorsun?"

"O Maria, buna inanır, onun kalbi bir çocuğunkinden daha saf ve temiz." Gözlerimin içine baktı. "O bizim gibi değil abla."

O bizim gibi değil...

Birden ateşe dokunmuşum da parmak uçlarım tutuşmuş gibi elimi hızla kardeşimin vücudundan çektim. "Çıkmam gerek," dedim panikle.

Nereye gideceğimi sormadı. Artık büyümüştük ve kendimize özel sırlar edinmiştik; sırlarımı kurcalamıyordu ve aynı şeyi benden de bekliyordu. Sırlarını karıştırmamamı. Ama o benim kardeşimdi, küçük ama benden oldukça uzun olan, kollarımın altında saklandığı zamanları unutmadığım yegâne ve eşsiz kardeşimdi.

"Yolda Gaye abla ve Hüsrev abiyi gördüm," dedi konuyu dağıtmak istiyormuş gibi. "Beni görüp selam verdiler ama aceleleri vardı. Sanırım Gaye abla derse yetişmeye çalışıyordu. Senin de yetişmen gereken bir dersin yok mu?"

Vardı ama dersim akşamdı, üstelik dersine gireceğim kişi de Cenan Kaplaner'di.

Sıkıntılı bir ifadeyle, "Akşam," dedim sadece ve Eymen'e bakmadan evden çıktım.

Eymen arkamdan bakakaldıysa da görmemiştim. Binadan çıktığım an, karşı kaldırımın kenarına park edilmiş büyük cipi görmüş ve onun bu civarda olduğunu anlamıştım. Cipin içi boştu, bakışlarım hızla etrafı taradı, onu göremeyince yüksek binaların olduğu yöne doğru yürümeye başladım. Binaların hemen karşısındaki Yıldırım Bufe'nin önüne vardığımda, sağıma ve soluma bakıp hızlı adımlarla karşıya geçtim. Orada, sitenin girişinde durmuş telefonla konuşuyordu; duvarın biraz arkasında olduğu için onu evin önündeyken görmem imkânsızdı ama yaklaştığım an onu tanımıştım.

Dizine kadar uzanan kahverengi bir palto giymişti, paltonun önü açıktı ve beyaz yuvarlak yaka tişörtü ile buz mavisi kotuyla oldukça genç bir görüntü çiziyordu. Beyaz tişörtünün yakasından dışarı sarkan gümüş rengindeki asker künyesi dikkatimi çekmişti. Telefonla konuştuğu için beni fark etmemişti, profilini bana doğru dönünce dağınık duran bronz renk, içinde daha açık parıltılar da barındıran saçlarına baktım. Birkaç büyük adımın sonunda teninden yayılan pahalı erkek parfümü kokusuna karışmış buzun kokusunu soludum. Nefesim ciğerlerime kokusuyla birlikte yerleştiği an, bakışları omzunun üzerinden beni yakaladı ve zaman yine orada, göz göze olduğumuz o yerde durup akrebin iğnesini kendi kalbine sapladı.

Telefonun diğer ucundaki kişiye, "Kapat, Yargı," dedi. "Ben seni sonra ararım."

Devran ile konuştuğunu bilmemi istiyor gibi Devran'a mahlasıyla seslenmiş, bunu yaparken gözlerini gözlerimden tek bir an olsun ayırmamıştı. Kırpmak için bile...

"Günaydın," dedim çantamı omzumdan yukarı iterken, bakışlarımı yüksek binaya anlık dokundurup tekrar ona çevirdim. Ben onun aksine daha az ilgi çekiciydim. Oduncu gömleklerini hatırlatan deseniyle oldukça bol bir ceket giymiştim, altımda basit siyah bir tayt, ceketimin içindeyse gri düz bir sweatshirt vardı. Ayağımdaki kalın taban ama bir o kadar düz botlar, boynuma astığım kısaltılmış kargocu tip çantamla normal bir öğrenciye benziyordum. O ise herkesin giyebileceği parçalarla bile oldukça ilgi çekici duruyordu.

"Günaydın, tıpkı bir un çuvalı gibi görünüyorsun," dedi bıyık altından gülerek. "Kat kat giyinmişsin, bu kadar çok mu üşüyorsun?"

"Muğla'nın göbeğinden kalkıp gelince burada donmam normal," dedim sadece.

"İki senedir buradasın sanırım, alışmış olman gerekirdi."

"Kalan yirmi bir seneyi Muğla'da geçirdim ama," dediğimde kaşlarını kaldırıp indirerek sırıttı.

"Anahtarları aldın mı?"

"Evet."

Şimdi sitenin içinde ilerliyorduk. Yüksek binalar bloklara ayrılmıştı. Kızıl kahve tonlardaki yüksek, lüks binalara kafamı kaldırarak bakarken Gurur sadece ileriyi izliyordu. Park alanından çıkarak aşağı doğru yol aldık, sağa saptık ve sonra binalardan birinin cam kapısıyla karşılaştık. Cam kapının otomatik olduğu belliydi, hemen kapının önündeki kulübesinin içinde çayını yudumlayan bir güvenlik görevlisi vardı. Aynı şekilde bir güvenlik görevlisinin daha site girişinde, kapının hemen yanında da olduğunu hatırlayınca kaşlarımı kaldırıp indirdim. Kulübeleri bile yapı olarak aynıydı, hatta güvenlik görevlilerin tipleri bile benziyordu. Tıraşlı, fit ama suratsızdılar.

Güvenlik görevlisine gülümseyen Gurur'a kafasına taş düşüp düşmediğini sorgular gibi baktım. Genelde suratında pek sevimli bir ifadeye *-eğer yalnız değilsek-* rastlamıyordum. Güvenlik görevlisi başta ikilemde kalsa da Gurur anahtarları elinde çevirince sessizce çayını yudumlamaya devam etti.

"İyi sabahlar," dedim adama duyabileceği bir tonda.

"İyi sabahlar, hanımefendi."

"Bayan demedi," diye fısıldadığımda çoktan binadan içeri girmiştik ve Gurur da gülmeye başlamıştı. "Adnan olsa öncelikle bir günaydın şiiri yazar, sonra da bana Bayan Yenge Zeliha derdi."

"Arkadaşlarımı mı özlemeye başladın? Tıpkı bir yenge gibi..."

"Bayan Yenge Zeliha," dedim sesimi kalınlaştırarak, bu Gurur'u başta afallatsa da daha sonra daha şiddetli gülmesine neden oldu. Şimdi ben de gülüyordum. "Çok resmî biri, çok garip."

"O bir centilmen," dedi Gurur, beni asansörlere doğru yönlendirirken eliyle hafifçe yaptığı reverans birden kendimi birkaç yüz yıl öncesindeymişim gibi hissetmeme neden olmuştu. Hoşuma gitse de çaktırmamaya çalıştım. Oldukça aydınlık ve cam gibi parlak girişi arkamızda bırakarak asansöre bindik ve Gurur yedinci katın düğmesine bastı.

"Yedinci kat demek," diye fısıldadım.

Tam yanımda dururken bana bakmıyordu. "Evet."

"Cehennemin mi?"

Güldü. "Haviye'yi görmek istemezsin."

"Sen gördün mü?"

"Daha farklı bir katta bulunmayı düşünmüyorum, karizmamı çizer," dediğinde dudaklarımı büzüp gülümsedim. "Bu arada, tam karşı kapı komşumuz kim, biliyor musun?"

Asansör durdu.

"Kim?"

"Tahmin etmesi güç olmamalı."

Artık şaşırmıyordum. "Cenan Kaplaner," dedim derin bir nefesin hemen arkasından. Asansörün parlak kapıları iki yana kayarak açıldılar.

"Vay canına, etkileyici ve pratik bir zekâ," diye alay etti. Asansörden çıktık. Gurur'un bizim için tuttuğu evin kapısına gelene dek konuşmadan yürümüştük ama içimde yine o garip adrenalin hissi patlamaya başlamıştı. Gurur, anahtarı kapının deliğine sokup kilidi çevirerek açana, kapıyı aralayıp bizi birbirimizi tüketeceğimiz yuvanın içine alana kadar konuşmamaya devam ettik.

Evin kalbine doğru ilerleyeceğimiz sırada, sanki o kalbin damarlarında bir temassızlık varmış ve birbirlerine bağlanmalılarmış gibi eli elime kaydığında, geri çekilmedim. Parmaklarımız birbirine ikiye ayrılarak kırılmış bir kemik gibi kaynadı. El ele evin kalbine kadar ilerledik. İçerisi boştu, kızıl kahve ahşap ve temiz sütlü bademrengindeki duvarların ağırlıklı olduğu bu ev gerçekten genişti. Sağ tarafıma baktığım an kıvrılarak yukarı uzanan ahşap merdivenleri gördüm, dubleks evin içine uzanan yerde oldukça geniş bir salon bizi bekliyordu, salonun bir duvarını boydan boya kaplayan bir tül yardımıyla örtülmüş cama baktım.

"Hazır mısın?" diye sordu, omzunun üzerinden bana çevirdiği bakışları profilimi ateşe vermeye başladığında.

Yavaşça ona bakıp başımı salladım. "Şimdi hazırım."

Gülümsedi, gülümsedim.

Bir süre sadece ev hakkında konuşmuştuk. İçeride eşya yoktu, yani bu demek oluyordu ki bu evi bir eve çevirebilmemiz için eşyalara ihtiyacımız olacaktı. Fark ettiğim ilk ayrıntı evin ışıklarının yanmamasıydı. Gurur da bunu fark etmiş ama yadırgamamıştı, eve taşınmadan hemen öncesinde elektrik probleminin çözüleceğini söylemişti. Banyoya doğru gittiğini fark ettim ama gidip banyoyu inceleme fırsatım olmadı. Holde

dikilmiş, onun uzaktan duyulan yankılı sesini dinliyor, anlattıklarına kulak veriyordum.

Sonunda kafasını koridora doğru uzatarak, "Baksana," dedi hin gözleri muziplikle parıldarken. "Neden karşı komşumuza gidip elektriklerde bir sorun olup olmadığını sormuyorsun?"

"Sen bir şeytansın."

"Evet," dedi. "Ne sanıyordun ki? Bir meleğim neticede."

"Öylece kapısına gidersem anlar, Gurur," dedim dehşet içinde.

"Onu takip ettiğini, hangi evde oturduğunu bilecek değil," diye ısrar etti. "Hadi yap şunu, sonra da gelip bana o sarışının yüzünün aldığı ifadeyi anlat. Eğlenceli olacak."

Başta gönülsüz olsam da aslında Gurur haklıydı. Av, avcıya kafa tutmazsa avcı onu kolay lokma sanırdı. Ve ben şu an Cenan'ın avıydım, ona kendimi yeterince göstermez, dişlerimin arasında gerekirse kan da olabileceğini anlatmazsam beni kolay lokma olarak görmeye devam edecekti. Av, avcıyı biraz kışkırtmalıydı ki, avcının zayıf noktalarını görebilsindi.

"Tamam," diye kabullendiğimde Gurur bana bir zafer kazanmış gibi sırıtarak baktı.

"Onu görünce şaşkınlıktan ölmüş gibi davran," dedi Gurur ama onu dinlemeden çıkışa yönelip kapıyı açtım ve kendimi olduğumuz katın loş koridoruna attım. Cenan'ın kapısı tam karşımda duruyor olmasına rağmen çekingenlik kanımda yüzen bir bakteriye dönüşmüştü.

Sonunda kapının önünde durup yavaşça zile bastım ve sonra o karanlık bekleyiş başladı. Bir gün kalbimin kendi sonunu getireceğini biliyordum, hep bilmiştim. Göğsümde uğuldayarak çarptığı gecelerde bile huzurla uzandığım o yatak, bazen benim mezarım olurdu. Bekleyiş büyüdükçe büyüdü, genişledi, etrafa karanlık dallar gibi dağılarak bedenimi sarıp içine aldı. Tam umudumu kaybetmiş kapının önünden uzaklaşıyordum ki birden kapı aralandı ve beklentiyle kasılan kalbim son sürat çarpmaya başladı. Omzumun üzerinden kapıya doğru baktım, birini göremeyince tamamen kapıya doğru döndüm, o an çivit mavisi iri gözlerinde genişlemiş bir masumiyetle bana bakan siyah saçlı kız çocuğunu gördüm. Teni beyaz, gözleri mavi ve iriydi, kalın dudakları yüzüne yerleştirilmiş gözlerinden sonraki en güzel ayrıntıydı. Burnu küçük bir fındığa benziyordu, ucu kalkık ve gerçekten mini minnacıktı.

Sekiz, bilemedin dokuz yaşlarında olmalıydı ama daha büyük değildi, hatta daha küçük bile olabilirdi ama daha büyük olmadığı kesindi. Gurur'un yanılmış olduğu gerçeğiyle yüzleşirken küçük kızın güzel yüzünden uzun süre ayıramadığım gözlerimdeki şaşkınlık, küçük kızı da şaşırtmıştı.

"Sanırım yanlış oldu," diyebildim boğulmuş gibi kısık çıkan bir sesle.

"Anne!" diye seslendi küçük kız ince bir sesle içeriye doğru. Bu sırada bana dik dik bakıyordu.

Tam arkamı dönüp gideceğim sırada o tanıdık sesi duydum ve bedenim kaskatı kesildi.

"Dide, annecim sana kaç kez kapıyı benden habersiz açma dedim!"

Gözlerim tekrar kapıya çevrildi, Dide'nin hemen arkasında beliren o sarışın kadını, yani Dide'nin annesini tanıyordum.

Bu kadın, Cenan Kaplaner'in ta kendisiydi.

18. GÜNEŞ KAÇAĞI

♪: Vedat Özkaya. Güneş Kaçağı

♪: Onur Özdemir. Eksik Şarkı

Bazen birini çok severdin ama o kişiyi çok sevmen, onu yakmana engel olmazdı.

Bazen insan öyle bir noktada parçalanırdı ki, yaşayacağı hiçbir şey, yaşadığı tek bir şeyi unutturmaya yetmezdi. Bir duvarı düşüncelerinle yıkamayacağın gibi, yaşananları parçalamaya da bir balyoz yetmezdi bazen. Tıpkı kalbi ölmeden durdurabilmenin yolu olmadığı gibi, bazen bazı şeylerin yolu olmuyordu.

Akan her saniye, ruhumdan bir parçayı koparıp geçmişe doğru götürüyordu. Bakışlarım Cenan'ın siyah gözlerindeki yansımamda saplı kalmıştı, Cenan'ın ise yüzü buz kesmişti. Dide annesinin bedenine kollarını sararak bana sert bakışlar atıyordu, Cenan da onun kolunu yavaşça ovuyor, tek kelime bile etmeden doğrudan bana bakıyordu.

Yapbozun o bir araya hiç gelmeyeceğini sandığım parçaları yavaş yavaş birbirine doğru yuvarlanıyor, parmak uçlarım o her bir parçayı yakalayıp yerli yerine oturtmak için karıncalanıyordu. Ortada yok sayılamayacak bir gerçek vardı. Cenan'ın, Dide adında bir kızı vardı, Dide'yi görmemem gerektiğini düşündüğünü bakışlarından anlamıştım ve Dide'nin gözlerinin rengi bana çok tanıdıktı.

"Hocam?" Oldukça şaşkınlık bulaştırdığım sesimi çıkarırken çok zorlanmamıştım çünkü zaten büyük bir şokun tam ortasında duruyordum. Derinliğin içini oyarak kıyıya doğru büyüyen dalgalar Cenan'ı ve beni içine almak için gitgide daha da kabarıyor gibiydi. Cenan, Dide'yi yavaşça içeri doğru yönlendirip kapıya yaklaştı ve bana tedirgin gözlerle baktı.

"Zeliha, senin burada ne işin var?"

Parmağımı omzumun üzerinden arkaya doğru uzatarak, "Ev için gelmiştik," diye fısıldadım dehşet içinde. "Burada oturduğunuzu... Yani

bu binada, oturduğunuzu bilmiyordum." Sonuçta sadece oturduğu siteyi biliyordum, binayı değil. Şaşkınlığım onu kolayca ikna etse de ikimizin de üzerine bir gerginlik serilmişti. "Elektriklerde bir problem olup olmadığını sormak için gelmiştim." Derin bir nefes aldım. "Sanırım müsait değildiniz, üzgünüm."

Tam arkamı dönecektim ki, Cenan derin bir nefes aldı.

"Zeliha," dedi ve donup kaldım, ona bakmıyordum ama yüzümdeki şaşkınlık da silinmiş değildi. "İçeri gelmek ister misin?"

"Gurur beni bekliyor," dediğimde ona doğru dönmüştüm, bakışlarım çekingendi ama bu ona oyun oynadığımdan değildi, görmemem gereken bir şeyi gördüğümdendi. Görmemem gereken bir şeyi görmüştüm, belki de zihnimde kül olması gereken bir şeydi bu. Hemen unutmam gereken bir şeydi.

"Lütfen," diye ısrar etti Cenan Kaplaner, bir an gerilsem de bozuntuya vermemek için çabalayarak başımı salladım. Bu zoraki bir kabul edişti çünkü kurtulamayacağımı biliyordum. Cenan'ın evine girerken tedirgindim ama biliyordum ki tek tedirgin olan o değildi.

Dide, yani Cenan'ın kızı, sakince önümüzden ilerleyerek salona girdi. Cenan Kaplaner'in evi, tuttuğumuz evin tıpatıp aynısıydı, sadece onun merdivenleri tam ters yönde başlıyordu. Salonu ferahtı, duvarı tamamen camdandı ve fildişi rengi mobilyalarla tamamlanmıştı. Büyük bir L koltuk vardı, iki tekli koltuk da bu koltuğun takımı olmalıydı. Cenan, tekli koltuklardan birine oturdu, cam sehpanın üzerinde hâlâ dumanı tüten bir fincan duruyordu, kahvenin kokusunu alabilmiştim. Bir süre salonun ortasında dikilsem de daha saçma bir görüntü doğurmamak için yavaşça L koltuğa doğru ilerleyip koltuğun ucuna oturdum. Kafamın içindeki düşüncelerin oluşturduğu sekmelerden biri kapanmadan bir yenisi açılıyordu. Karman çorman hissediyordum.

Cenan Kaplaner fincanına uzanırken, Dide merdivenlere doğru yöneldi ve basamakları tırmanarak gözden kayboldu. Göğüs kafesim endişeyle doluydu, soru işaretleri sadece zihnimde değil, tüm ifademde, hatta damarlarımın içindeydi. Damarlarımda kan değil, soru işaretleri dolaşıyormuş gibi hissediyordum. Cenan Kaplaner de bunun farkında olmalıydı.

Derin bir nefesi içine çekip kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, "Dide'yi kimse bilmiyor," diye açıklamada bulundu. Sesinde anlam veremediğim bir duygu vardı, daha önce hiç tatmadığım bir duygu gibiydi.

Adlandıramadım. Sakin gözlerim onun oldukça ölçülü olan hareketlerini takip ediyordu ama boğazıma batan soru işaretinin verdiği rahatsızlık çok fazlaydı.

"Anladım," dedim sonunda.

"Biliyorum, anladığın daha binlerce şey vardır." Cümlesi etimi kısırmışım gibi hissetmeme neden oldu. Gözlerim Cenan Kaplaner'e çevrildi, bakışları kahve fincanının içindeki kahvedeydi, sessizlik bir kılıf gibi teninin üzerine geçti ama sonra kelimeler o sessizliği bir cesede çevirdi. "Akıllı bir kızsın, bunu asla yok sayamam. Seni hiçbir zaman hafife almadım."

Buna karşı verdiğim tek cevap sessizlikti ve o da biliyordu ki, sessizlik aslında gerçek bir kabullenişti.

"Bak, Zeliha," diye fısıldayarak bana doğru döndü. "Kimle sevgili olduğunu bilmiyorsun. Gerçekten."

"Biliyorum," dedim kaşlarımı çatarak.

"Kimin takımında olduğunu da biliyorsundur," dediğinde sustum. "Sandığından fazlasını biliyorum, Zeliha. Neyin içindesin bunu bilmiyorum, hâlâ gözlemlediğim doğru ama çok şey bildiğim de bir gerçek." Derin bir nefes aldı. "Ve artık sen de çok fazla şey biliyorsun. Benimle ilgili. Dide'yi görmemen gerekirdi ama gördün."

"Kızınızla ilgili hiçbir şey beni ilgilendirmez. Gördüğüm hiçbir şeyi hatırlamam," dedim net bir sesle.

"Hatırla ya da hatırlama, bu gerçeği değiştirmez," dedi. "Bana güvenirsen, sana güvenirim ama bana güvenmiyorsun ve bu konumda sana güvenmemi bekleyemezsin." Bir an kaşlarım sertçe çatıldı ama Cenan, benim aksime oldukça sakin görünüyordu. "Bana bu şekilde bakma, Zeliha. Sen de ben de neyin içinde olduğunu biliyoruz." Bir an donup kalacağımı sandım ama Cenan sadece sert bir nefes verdi. "O gece, gece kulübünde saklanıp beni dinlediğinizi biliyorum. Orada olduğunu bildiğim için öyle konuştum. Seni korkutmak istedim, böylece gelip bana sığınabilecektin. Tabii karşılığın daha farklı oldu. Beni şaşırtmadın diyemem."

Yüzümdeki tüm kan aniden çekildi.

"Seni önemsemiyor olsaydım her şey farklı olurdu," dedi. "Her şey daha kolay olurdu, inan. Onları çok daha çabuk köşeye sıkıştırırdım."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedim sadece, yüzümdeki kan birer adım geriliyor, yüzüm kireç gibi beyazlıyordu. Fark etmemesi im-

kânsızdı, bunu pek umursuyor gibi durmuyordu. Neyden bahsettiğini anladığımı biliyordu.

"Dide konusunda sana güvenmek istiyorum," dedi Cenan, sesinde ümit kırıntıları vardı. Bir şekilde bana gerçekten inanmak için çabaladığını, hatta çabalayacağını fark ettim ve bu her nedense içimi acıttı. Suskunluğumu koruyarak onu izledim ama yüzüm hâlâ bir hayaletinki kadar beyaz olmalıydı. Cenan parmaklarını çıtlatıp, "Kızımı kimsenin bilmesini istemiyorum," diye fısıldadı, sesi ilk kez zayıf çıkıyordu; onu ilk gördüğüm andan beri sadece güçlü olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse onun tüm gücünün çekildiğini görüyordum. Bu enteresandı.

Kafamın içinde derinleştikçe beni ölüme yaklaştıran bir yara oluştu, o yara öyle çok büyüdü ki ölümcül seviyeye ulaştı.

O yaranın içinde görüntüler vardı. Ait olmadığım geçmişe dair görüntülerdi bunlar. Genç bir kadının kalbinin parçalandığı, ruhunun bir duyguyla ikiye bölündüğü, acının bir sarmaşık gibi zayıf bedenini sardığı, o genç kadının yavaşça kendi benliğini silişinin görüntüleriydi. Nabzım ağırlaştı, içinde olduğum ortamdaki havanın çekildiğini hissedince nefes alamamanın paniğiyle parmaklarımı koltuğun döşemelerine bastırdım. Cenan sadece beni izliyordu ama ben o yaranın içine inmiştim, kendi berelerimi izleyerek geçmişe yaklaşıyordum. Bu geçmiş benim değildi, yine de o geçmişin bir parçası olduğumu hissediyordum.

Babam, *"Bir kadın seni sevdiğinde, eğer sen de o kadını seviyorsan, tüm dünyanın yükü omuzlarındadır çünkü bilirsin, bir gün seni sevmekten vazgeçerse, o dünyanın altında kalacaksın,"* demişti bir keresinde. Sonra sigarasını yakıp omuz silkerek kalabalığı izlemişti, ben de onu izlemiştim; en sevdiğim şey onun dalgın gözlerini izlemekti. *"Bir kadını kaybetmekten korkarak yaşamak, insana her şeyini kaybettirir. Aklını bile."* Bu cümle zihnimde babamın dalgın bakışlarına takılarak ilerledi, geçmiş derinleşti ve sadece düşündüm.

Cenan da birinin kaybettiği kadındı.

Bu adamı tahmin ettiğimde kalbimin atışları tutarsızlaştı.

Şimdi zihnimde, kalbi paramparça, genç, sarışın bir kadın ve onun arkasından bakan, çaresizliklerle dolu olan, gitme diyemeyen ama gitmemesi için canını ortaya koyabileceği gözlerindeki o keskin bakıştan bile belli olan mavi gözlü bir adam vardı.

Muşta, diye düşündüm içimden. Hakan abinin gözleri, o küçük kızın gözlerinin âdeta bir kopyasıydı.

Geçmişin içinde ilerlemeye başladım. Tüm bunlar olurken o salonda oturan bir cesettim, Cenan'ın gözleri bendeydi ama ona değil, eskiden olduğu genç kıza bakıyordum; elinde defterleriyle derse yetişmeye çalışan, kalbinde bir askeri taşıyan o kıza... Siyah gözleri o zamanlar bu kadar soğuk bakmıyor olmalıydı, kalbinde var olan sevgiyi daha net gösteriyordu kesin. Şu an olduğundan biraz daha genç görünen o Muşta'yı düşündüm, aynı yüz ama daha canlı bakan mavi gözler... O sarışın genç kıza bakarken içi titriyordu.

Birden farkına vardığım gerçeğin tadı damağıma buruk bir şekilde yayıldı. Farkında bile olmadan parmaklarını döşemeye daha sert basturdım. Cenan beni zihnimle baş başa bırakmıştı, belki konuşuyordu ama onu duymuyordum. Sesler uğultulara dönüşüyor, uğultular bir kar fırtınası gibi tenimi hem donduruyor hem de görüşümü puslandırıyordu. Gözlerimi salonun camdan duvarından dışarıya çevirdim, Isparta neredeyse ayaklarımızın altındaydı. Kar yüklü bulutlar kızıldı, her an patlamak isteyen bir damar gibi dolu dolu duruyordu.

Düşüncelerime yenilmek istemedim ama orada duruyordum, geçmişin tam ortasındaydım ve düşünceler benimle ilerleyen yaralı askerler gibiydi. Beni sonuca taşımak için düşmanla çarpışmaya, derin, ölümcül yaralar almaya devam ediyorlardı. Aklımı kaçıracakmışım gibi hissettiğimde kafamın içinden bana ait olmayan bir anı taştı.

Bu anıda, sarı saçlar güneşin altında çok daha açık bir renkte parıldıyordu, siyah gözlerini alan güneşi engellemek için uzun, ince parmaklarını alnından aşağı sarkıtmış, elleriyle yüzünü güneşten gizlemeye çalışıyordu. Güneş yalancıydı, soğuk öyle fazlaydı ki sanki güneş yoktu, tanrı gökyüzüne güneşin fotoğrafını asmıştı, o fotoğraf cansızdı, eskiden yaşanmış bir anıdan koparılıp oraya yerleştirilmiş gibiydi. Genç kızın tam önünde büyük, siyah bir araç duruyor, aracın tekerleklerinin çığlığı tüm kampüsün dikkatini dağıtıyordu. Herkes onlara bakıyordu, siyah filmle kaplı cam aşağı iniyordu ve camın arkasında beliren mavi gözlü adam genç kıza yüzündeki mimik çizgilerinin tamamı derin kuyulara dönüşünceye dek gülümsüyordu.

Mutluydular.

Kalbim parçalanıyormuş gibi hissettim.

Her nasılsa, bu anının içinde yerim yoktu ama sanki bu anıyı ben yaşamışım gibi zihnimde her görüntü netti. Bakışlarım daldığı geçmiş yüklü kuyudan çekilecekken kendi yaralarımla yüzleşmek zorunda

kaldım. O soğuk, yağmurun şehri delip geçtiği gece yaşadıklarımı hatırladım. Asla yaşanmaması gereken o gece yaşandığında kalbimdeki korkuyu, kapıldığım umutsuzluğu, hayatımın sonuna gelmişim gibi her şeyden vazgeçmenin eşiğine adımlar attığım o anı... Tüylerim ürperdi.

Sonra o görüntülere Gurur'un güneş rengi gözleri yayıldı, buzdan bir güneş gibiydi, zihnimde ilerledi ve beni sardı; güvendeydim. Onun gözlerinde güvendeydim. Sonra parmaklarındaki kanı, cesede dönen ruhsuz gözlerini, cesetten ayrılan gözlerin bana çevrilişini, kaderimin parçalara ayrıldığı o anı hatırladım. Gözleri bir cam gibi parçalandı ve kırıklar geçmişe yayıldı. Üşüdüm.

"İyi misin?" Bu soru Cenan'a aitti, sesi boğuk gelmişti ama onu duymuştum. Yutkunup bakışlarımı Cenan'a çevirdim, siyah gözleri sabırsızdı ama yüzünde ölçülü bir ifade vardı. Yine de korktuğunu gördüm.

Sanki karşımda anılarına sızdığım o küçük, sarışın kızdı.

Oysa yetişkin bir kadındı, bir anneydi, artık o kız değildi.

Yine de o kızın kalbinde var olmuş korku, tekrar bu kadının kalbini sarmış gibi hissettim.

Çaresiz görüntüsü beni kahretti.

"Ben sadece merak ediyorum." Ona doğru döndüğümde aramızdaki sessizliğin ipinin koptuğunu o da fark etmiş olmalıydı. "Gerçekten merak ediyorum hocam," dedim içtenlikle. "Ne biliyorsunuz? Benimle ilgili ne bildiğinizi merak ediyorum."

"Bana dürüst olmazsın, Zeliha," dediğinde yüzünde buruk bir tebessüm görmüştüm, cümlesiyle senkronize olmuş bir şekilde başını iki yana da sallamıştı.

"Ne olursa olsun, ne sen bana ne de ben sana zaten dürüst olmayacağız," dedim kararlı bir sesle. "Ne yaşandı bilmiyorum ama Dide'nin kim olduğunu biliyorum." Cenan'ın yüzü donup kaldı. "Ve sen de ne biliyorsun bilmiyorum ama yapabileceklerini umursamıyorum." Ona meydan okumadım, ona gerçeği söyledim. Artık ne yaparsa yapsın, şu an olduğumuz konumdan daha kötü bir konuma gelemezdik. O büyük bir sırrı kaybetmişti, ben de söyleyebileceğim tüm yalanların kotasını doldurmuştum. Biliyordu, ben de biliyordum, daha acısı biliyor olmamıza rağmen oyuna devam etmek zorundaydık. O bilmiyor gibi yapmak zorundaydı, ben de hiçbir şey olmamış gibi. Onu kullanmak istemiyordum, onu kızıyla tehdit etmeyecektim, onun sırrını dışarı taşırmayacaktım -*doğru gelen bu olsa bile*- çünkü Hakan abiyle aralarında ne geçtiği-

ni bilmiyordum. Tek emin olduğum, çivit mavisi gözlerin sahibi sadece o gözlerin değil, Dide'nin de sahibiydi.

"Bu dosyayı kapat, hocam," dediğimde bir an afalladı. "İkimizin de geleceği görmeye ihtiyacı var. Nasıl olursa olsun."

"Zeliha..."

"Dide hakkında ağzımı açmam," dedim. "Sana şantaj yapmıyorum, bu konuda ciddiyim. Bu senin hayatın, Dide'nin hayatı, neler olduğunu bilmiyorken bu hayatın üzerinde değişiklik yapmak benim hakkım değil." Cenan'a yalvaran gözlerle baktım. "Bizi neyle suçladığını o gece mekânın çıkışında duyduğumu bildiğini söylüyorsun, evet, duydum. Duyduğumu sana da söyledim. Ama hiçbir şey sandığın gibi değil. Biz senin aradığın kişi ya da kişiler değiliz." Cenan çok kısa bir an için bana inanır gibi baktı, içim acısa da sürdürdüm. "Evet, korktum, böyle bir şeyle suçlanmayı kim ister ki?" Başını anlıyormuş gibi salladı, anlıyormuş gibisi fazlaydı, şu an beni anlıyordu. "Geçmişte ne yaşadın bilmiyorum ama Gurur senin sandığın gibi biri değil."

Bunu söylerken vicdanım sızlamadı bile çünkü değildi, Gurur kötü biri değildi. Kötü birileri dışarıdaydı, bir kadının bedeninde hakkı olduğunu düşünenlerdi kötü birileri, bir kadının yardım çığlıklarına kalbi bir nebze sızlamadan ona zarar vermeye devam edenlerdi kötü birileri, kötü birileri dışarıda yatan, ona zararı dokunmayan köpeğin yanından geçerken o köpeği tekmeleyenlerdi. Gurur, kötü biri değildi. Bu kabul edilemezdi.

"O veterinerle ilgisi yok mu?" diye sordu, sesindeki ümit birden beni duraksattı; sanki o da öyle olsun istiyordu, sanki onun da en büyük isteği benim suçsuz olmamdı. Aklanıp paklanmamı istiyor gibi bakıyordu. "Yani bir sivile zarar vermedi mi?"

"Elbette yok, bu kanıya nereden vardığını bile anlayamamıştım ki, bir sivile zarar vermez," dediğimde tek kaşını kaldırıp boşluğa baktı. Bu kanıya varmıştı çünkü Gurur, Muşta'nın yumruğundaki güçlü parmaklarından biriydi. Cenan, bu kanıya varmıştı çünkü Muşta belki de o yumruğu onun kalbine indirmişti. Muşta bir sivile mi zarar vermişti de bu kadın hepsinin bir sivile zarar verebileceğini düşünüyordu? İçim sızladı.

"Hocam, yanılıyorsunuz," dedim tekrardan. Ne ona sırrımı bırakmak istiyordum ne de onun sırrını dışarı taşırmak. Şu an bana inanmı-

yorsa bile, ki böyle bir ihtimal hep var olacaktı, en azından artık Dide konusundaki sadakatimi görüp geri çekilebilirdi.

Cenan, "Onu daha ilk gördüğüm gün kime bağlı olduğunu anladım," dedi düşünceli bir sesle. Susup onu dinlemeye başladım, ben kazmaya başlamadan o çukuru benim için aralıyor olması beni memnun etmişti. "Bu şehrin koruyucusunun çocuklarından biriydi." Gözleri boşluğa daldı. "Ve bu şehri korumak, bu şehrin içindekileri de korumaktır." Bana dönen bakışları artık daha pürüzsüzdü. "O veterinerle ilgili birçok ayrıntı öğrendim. O veterinerin cesedini gördüm." Kanım çekildi çünkü ben de görmüştüm. "O şekilde birini öldürebilecek kadar eğitimli kişiler sadece onun yanında olur, anladın mı? Hayalet gibi, iz bırakmadan, zorlamadan, tek seferde, hiç uğraşmadan, boğuşma olmadan. Sadece o ve onun gibi biri o şekilde birini katledebilir."

Bir süre sustum. Yarasının yerini bulmaya çalıştım, Muşta'nın ona ne yaşattığını anlamaya çalıştım.

"Bana bu konuyu kapat derken bile suçluymuşsun hissi veriyorsun, Zeliha," dediğinde cevapsız kaldım. "Ama öte yandan, bir yanım sana inanmaya hazır. Bir yanım seni haklı bulmak istiyor." Bunun olmamasını diledim, onu kandırıyor olmaktan nefret ettim. Yine de başımı aşağı yukarı sallarken yüzüm ifadesizdi. "Ama madem öyle, bundan sonra bu işi onlara bırakacağım. Polislere. Ya dosya kapanacak ya da suçlu bulunacak." Bir süre sustu. "Hoş, şu an bir dizi cinayetin içine düşmeye başladığımızı hissediyorum. Ortada taklitçi bir katil var. Ve ben o taklitçinin ilk katil olmadığına eminim." Gözlerimin içine baktı. "Sevgilin olsun olmasın, ilk katil kesinlikle eğitimliydi, belki aralarından biri, belki onun eğitiminden geçmiş, onun yetiştirdiği biri, belki artık şehirde bile değil ama onlardan biriydi. Bana inan." Emindi, tekniklerine hakimdi. Muşta'nın nasıl eğittiğini biliyordu, bu düşünceyi ondan söküp almak imkânsızdı. Aklını söküp alabilirdiniz ama bu gerçeğe olan inancı o çıldırmışken bile kafasının içinde durmaya devam ederdi.

"Aranan kişi sevgilim değil," dedim. "Belki dediğin gibi eğitimli biri ama sevgilim ya da arkadaşları değil." Bu son cümlemdi, sonra sustum ve ondan gelecek atağı bekledim ama beklediğim olmadı. Ataktansa gözlerini cam duvara çevirdi, şehre uzun bir bakış attı. Sanki kafasını toplamaya ihtiyacı vardı.

"Ama eğitimli biri," dedi. "Sen haklıysan bile bunu yapan kişi bir zamanlar onlardan olan biri olabilir." Bana baktı, gözlerinde sadakatime

güvenen bir ışıltı yayılmıştı. "Tamam, geri çekileceğim, artık sana onu hedef göstermeyeceğim ama şunu bil ki, dışarıda taklitçi bir katil var. Bunu yapan her kimse, o taklitçi katili de istesin ya da istemesin buna itti. O başlatmasaydı bir taklitçi var olmayacaktı, bu büyük bir sorun."

"Bir yanın hâlâ o olduğunu düşünüyor," dedim kederli bir gülümsemeyle.

"Aralarından biri de olabilir." Gözlerini boşluğa çevirdi. "Ya da bir zamanlar onlarla olan biridir, bilmiyorum." Bana tekrar baktı. "Bu konuyu tekrar konuşalım. Ama şimdi değil, kafam çok karışık, Zeliha."

"Ah, anlıyorum." Oturduğum yerden kalktığımı görünce şaşırdı.

"Sana git demek istemedim, bir kahve içmeni istiyorum, lütfen," dedi ama başımı iki yana salladım.

"Benim gitmem gerek, taşınmak falan..."

"Anladım." Bana dikkatle baktı. "Buraya taşınma sebebiniz normal bir çift olduğunuza inanmamı istemenizden mi?"

Açıkça, "Hayır," dedim ama kesinlikle öyleydi. "Evet, senden korktum ama hepsi bu. Direkt karşı komşun olacak kadar kafayı yememiştim, sadece bir korkuydu." Bir an, çok kısa bir an için gözlerinde şefkat görür gibi oldum ama hemen ifadesini toparladı. Bu kez Cenan Kaplaner bana gerçekten inanıyordu.

Kapıya yönelince arkamdan geldi. Hâlâ bir tarafı tedirgindi, hâlâ bir tarafı benden emin değildi, biliyordum. Belki hâlâ beni suçlu görüyordu, belki ona şantaj yapmamdan korktuğu için anlayışlı davranıyordu, belki de gerçekten içinde bir yerlerde bir şekilde beni kendisine benzetiyordu, bilmiyordum ama bakışları artık daha ılıktı.

Tam kapıyı açacağı sırada duraksayıp, "Zeliha," deyince ona baktım. "Dide konusundan..."

"Gurur'a bahsetmeyeceğim," diye fısıldadım, boğazım yanıyordu.

"Şey..."

"Ona da," dediğimde yüzü anlık aydınlandı, anlamamı garipsememişti. Dide'nin gözlerine bakan herkes anlardı. Onları tanımayan biri bile anlardı.

CENAN KAPLANER'İN CEHENNEMİNDE BİRİNCİ GÜN

Cem Adrian, Veda Busesi

Ona bir şeyler söylemek için çok geçti.

Dönüp, onun olduğu yöne koşabilir, kollarının arasına kalbimdeki sarsıntıyı hissettirmek ister gibi girebilir, küçük bedenimle koca bedenini devirebilirdim. Yapmadım. Belki de yapamadım ve bunu kendimden saklamak için yapmak istemediğime kendimi inandırdım. Ne zaman bir şey gururumu ayaklarının altına alacak olsa yaptığımı yaptım, reddettim, zaten öyle olsun istiyormuşum gibi yaptım. Hakan anlamadı, Basri anlardı, o bir baba gibiydi ama Hakan sadece sevgiliydi.

Parmaklarımın arasında tuttuğum kaleme uyguladığım baskıyla beraber kalem orta yerinden çatladı.

İkiye ayrıldı ama tamamen kopmadı.

İkiye ayrıldık ama tamamen kopmuş muyduk?

Kopmamış olmamızı diledim. İkiye ayrılsak bile sorun değildi, ben onu bölünmüş bir ruh, kılıçların ikiye kestiği bir kalple de severdim. Onu bu kadar çok sevmek, damarlarımdaki kanın sızlamasına neden oldu. Bu ben değildim. Onu öyle çok sevmiştim ki, severken kendime veda etmiştim.

Bir insanı severken o insan uğruna kendine veda etmek nedir biliyor musun? Bilme.

Ben de bilmemek istiyorum.

Aslında düşünüyorum da ne kadar bilmemek istiyorum desem de o gün yine Hakan Basri'nin karşısına geçer, yine Hakan'ın gözlerine, Basri'nin şefkatine teslim olurdum. Sonra Muşta o demirden parmaklarıyla kalbimi yumruklardı ama buna değerdi.

Kahveyi kupanın içine doldururken bunu düşünmeden edemedim.

Yere kalemin yarısı kopup düştüğünde yeniden oradaydım, geçmişin pençeleri arasında, sırtımı döndüğüm adamın önünde, dizlerimin üzerinde...

Gözlerimi indirip yere parçası düşen kaleme bakarken titremeye başladım.

Onun mavi gözlerine bakarken titremeyen ben, bir kalemin ikiye bölünüp yere düşmüş parçasına bakarken ağlamaya başlamıştım. Artık ondan uzaktaydım, belki de dönüp gitmişti. Son âna dek gözlerimden

akmayan yaşlar, ikiye bölünen kalemler uğruna değil, ikiye bölünen kalbim uğruna akıyordu.

Kalemler demiştim çünkü artık o tek bir kalem değildi; biz artık biz değildik, o ve bendik. O kalemler gibiydik.

Kopmuştuk.

İkiye ayrılmıştık ama bizi hâlâ bağlayan bir şey olduğuna inanmıştım.

Oysa biz de bu kalem gibi ayrılmıştık. Kopmuştuk.

Kendimi daha önce hiç o denli aciz, o denli çaresiz, o denli camdan, o denli toz parça olmuş hissetmemiştim.

Sen hissetme.

İyi değil.

Sıcak su kupadan taşarak taş tezgâha yayılırken daldığım düşünce beni dışarı itti. Ellerimi taş tezgâhın kenarlarına yasladığımda sarı saçlarım yanaklarımdan aşağı sarktı ve yüzümü sakladı. O gün hissettiğim her ne varsa, yeniden içimdeydi, yeniden benimleydi. Oysa beni ağlarken gören yaşlı bir profesör, sigarasını dudaklarının arasında dengelerken, "Geçecek," demişti. "Yıllar sonra hatırladığında sızlasa bile bugün olduğu gibi acıtmayacak."

Yanılmıştı.

Daha çok acıtmıştı.

Aptal bunak, diye iç geçirdim. Zaten her zaman kendisinden genç kadınlara âşık olur, tütünü sarmayı beceremediği için yan tarafımda oturan keş çocuğa sigarasını sardırırdı. Garip bir adamdı. O zamanlar onun haklı olmasını ummuştum. Haksız çıkmıştı. Benim canım çok yanmıştı.

Hâlâ yanıyor.

Zeliha, sen bu hataya o kadar yakınsın ki, sana sarılıp seni bu karmaşanın içinden koşa koşa çıkarmayı çok isterdim.

"Bir alev hâlinde düştün elime," diye mırıldanmıştı mavi gözleri beni sevdiği gecelerin birinde. "Hani ey gözyaşım akmayacaktın?"

Kupayı etrafını saran sıcak suya rağmen kavradım, parmaklarım yandı; içim yandı. Kalbim, ruhum, damarlarım, kanım, kirpiklerim, gözyaşlarım yandı.

Kupadaki sıcak kahveyi lavaboya boşaltıp suyu açtığımda artık hıçkırıklarım suyun sesine karışıyordu. Elimi tezgâha koydum ve ağlamaya başladım. Hıçkırdım biraz, göğsüm doldu, atmak istedim o acıyı; atılmıyormuş.

Yirmi üçken ne kadar acıtıyorsa, otuz ikiyken de o kadar acıtıyordu.

"Anne," diye seslendi Dide içeriden, gözyaşlarına boğulmuş hâlde bir elim tezgâhta öylece sakinleşmek için kendimi sıkarken. Omuzlarım titriyordu.

Dokuz yıl geçmişti, dokuz koca yıl onsuzdu.

Ama geride beni hayata bağlayan, onun kanıyla dolu bir damar bırakmıştı.

Hiç bilmedi.

Bilmesin istedim.

Yapmadım. Belki de yapamadım ve bunu kendimden saklamak için yapmak istemediğime kendimi inandırdım.

Yavaşça gülümsedim. Ben, kendisi hariç herkesi kandırabilen yaralı bir yalancıydım.

ZELİHA ÖZDAĞ

Yüzümdeki tüm kanın çekilmesi sonucu kirece dönen tenimin üzerini süsleyen çillerin bile rengi solmuştu. Buz tutmuş ellerimi kıyafetlerimin kumaşlarına sürterek ısıtmaya çalışırken kafam allak bullaktı. Boş evin içinde ilerledim, Gurur telefonla konuşuyor, camın önünde durmuş manzarayı seyrediyordu. Beni fark etmiş olmalıydı ama dönüp bana bakmadı.

Kalbimde taş taşır gibi bir sırrı taşımak zorundaydım. Ve bu ilk sır değildi. İçine düştüğüm bu şey beni çok yoruyordu.

Gurur, telefonu kapatıp bana doğru dönünce, yüzümdeki renkler tekrar geri gelsin diye çok uğraştım ama olmadı. Buz sıcağı gözler üzerimdeydi, elbette bir cevap bekliyor olmalıydı, ona vereceğim bazı bilgiler olmalıydı, değil mi? Suskunluğum onun için beklenmedik miydi bilmiyordum ama gördüklerim benim için kesinlikle beklenmedikti. Gurur bana doğru bir adım atınca irkilerek ona baktım ve bu tepkim kafasını karıştırmış gibi kaşlarını çattı.

"Ne oldu? Seni sıkıştıracak şeyler mi söyledi ya da sordu?" Sorusundaki koruma içgüdüsünün bir patlama gibi aniden yarattığı şaşkınlığı gizleyemedim. Şaşkınlığımı yadırgamadı ama yüzümdeki kaçmış rengin nereye saklandığını merak ediyor gibi görünüyordu. "Aldırış etme," de-

yince ona baktım. "Sadece ağzından laf alabilmek için yapıyordur. Seni korkutmasına izin verme."

"Beni korkutmadı," dedim. Bu sefer korkutmadı. Bu sefer sadece içimi acıttı.

"O zaman?" Gurur tek kaşını kaldırınca kaçmam gerektiğini düşündüm ama yüzüme soğuk bir ifade usul usul yayıldı.

"Beklenmedik şekilde iyi davrandı, o yüzden şaşırdım biraz," dedim ustalıkla. Yüzümün aldığı ifade onu tatmin etmiş gibiydi, başını yavaşça salladı, sanırım bu onu da şaşırtmıştı ama bunun Cenan'ın bir stratejisi olduğunu düşünüyor da olabilirdi.

"Dikkat etmek gerekecek," dedi. "Sanırım seninle arkadaş olmak istiyor."

"Ben onun öğrencisiyim."

"Bu sadece okuldayken öyle," dedi Gurur, sessiz kaldım. Bana doğru bir adım daha yaklaşınca zaman ikimizi kanatları arasına aldı. Kafamı kaldırıp benden oldukça uzun olan adama baktım, gözlerini indirmiş beni izliyordu. Büyük elini kaldırınca dikkatim eline kayacak sandım ama gözlerinden gözlerimi ayıramadım. Büyük elinin sıcak avucu yanağıma kaydı, parmakları neredeyse enseme değiyordu. Elleri oldukça büyüktü, parmakları bir yılan gibi her yere yayılıyordu. Dokunuşu beni ürpertti, kalbimin atışları yine tenha bir köşede sessizce kıvranarak kayboldu; nabzımı duyamadım ama kanımın uğultusu bir gök gürültüsü kadar gürültülüydü. "Her şey yolunda," diye telkin etti beni. "Burada iyi olacağız, kötü düşünceleri kafandan uzaklaştır. Ben varım."

O vardı.

İçimde her bir adımda bana daha da yaklaşan, ruhumun üzerini karartan o korku bir adım geri çekildi. Hâlâ orada olsa da artık verdiği his daha azdı.

Gurur'un gözleri üzerime yağan bir yıldız yağmuru gibiydi.

Sanki Mert de oradaydı, gözlerinin derinliklerinde bir yerde Zerda'yı görme umuduyla beni izliyordu.

Başımı usul usul sallayınca avucu yanağımda büyük izler bırakırcasına gezindi. Gözlerinin içine yerleştirdiği o derin bakış, mümkünmüş gibi ruhumun yer kabuğunu deldi, içime sızdı, magmamı aşıp geçti. Bu yakınlığı önlemem gerekiyordu ama bunu yapamıyordum. Onun önlemek istemediği apaçık belli oluyordu, benimse önlemek istemem, önlemek için harekete geçmeme yetmiyordu.

Bakışmamız uzadığında nabzımın sesi boş evin içine dağılıyor, büyüyor, her yanı sarıyordu. Gurur'un yüksek omzundan geriye baktığımda irili ufaklı beyaz parçaların gökyüzünden usul usul süzülerek düşmeye başladıklarını gördüm.

"Kar yağıyor," dedim heyecanıma engel olamadan.

Duraksadı, gözleri yüzümde asılıp kaldı. Ben ise hemen arkasında düşen karları izliyordum.

"Kar görünce çocuk gibi seviniyorsun," dediğinde irkilerek ona baktım.

"Muğla'da kar yağmaz hiç," dedim kuru bir sesle. "Buraya geldiğimde en çok kar yağması etkilemişti beni. Şehri sevmemin en büyük nedenlerinden biri bu."

"Ben karın topraktan daha çok olduğu bir şehirde doğdum," dedi, başımı yavaşça salladım.

"Erzurum'du, değil mi?"

"Evet," dedi. Parmakları yanağımdan kaydı, dokunuşunu geri çekeceğini düşünmek, göğsümü patlatacak gibi ağrıttı. Ama dokunuşunu benden çekmedi, eli boynuma sarıldı, baskıdan uzak bir doku bırakarak boynuma dokundu.

Bakışları öyle güzeldi ki, güneş gözlerinin içinde yanıyordu ama irislerinin etrafı karla kaplı bir sabah gibi görünüyordu. Bir an gözlerimi onun gözlerinden ayıramadım, sökemedim, alamadım. Kar tanelerini unuttum, sadece gözlerini hatırlamak istedim. Yıllar sonrasını düşündüm, bir gün hayatımdan çıkıp gidecekti, arkada ya tüm hayatımı altüst eden bir enkaz bırakacaktı ya da beni kurtarıp bana veda edecekti ama elbette gidecekti. Gidişini düşünmek nefesimin geçmesi gereken borudan bir bıçak girmiş, bıçak ilerlemiş, beni paramparça etmiş gibi hissettirdi. Bakışlarım yüzünde öyle uzun süre asılı kaldı ki, bana bakan gözlerinde bir karmaşa belirdi. Ne düşündüğümü merak ettiği açıkça belli oluyordu.

Yokluğunu düşünmek kalbimin ağrımasına neden oldu.

Oysa onun varlığı da kalbimi ağrıtmıyor muydu zaten?

Yokluğunu düşündüğümü bilmesini istemedim, onun yokluğunu düşünmenin kalbimi bu denli ağrıttığını bilmesini istemedim. Ama bana öyle bir bakıyordu ki, sanki bunu zaten gözlerimin içine oturan yansımasından bile anlayabiliyordu. Anladığını düşünmek beni korkuttu.

Gözlerimi kaçırdım. O an, yeniden ona bakmam için çenemi kavrayacak sandım. Buna yeltendi de zaten. Ama yapmadı. Her nedense sanki o da bunu görmek istemedi. Ya da istedi ama belki cesaret edemedi.

"Yener, eşyaları getirecek," dedi, bu cümlesi konunun pusulası gibiydi, yönü değiştirdi, beni bir nebze de olsa rahatlattı. Elini üzerimden çekince boşluğa savruldum ama bu kez anlamaması için daha metanetli davranabildim. Ona baktım, şimdi gözlerimde saklanan duygular zihnime doğru bir dalga misali geri çekilmişti; artık görmüyordu, bu her açıdan ikimiz için de en iyisiydi.

"Eşyalar mı?"

"Boş evde mi oturacağız?" Sorusu sanki kendi zihninden uzaklaşmak istiyormuş gibi sert çıkmıştı dudaklarından. Bakışlarım yüzünün sınırlarından sıyrıldı, cam duvara doğru ilerleyip Isparta'yı altına alan kar yağışını izlemeye başladım.

"Hemen olmaz diye düşünmüştüm." Kendimi mahcup hissettim çünkü maddi yönden yardım etmem olanaksızdı. Harçlığım giderlerime ve kendime anca yetiyordu, ikinci bir evin masrafını sırtlanmam imkânsızdı.

"Sen bunları düşünme." Bakışlarını sırtımda hissettim, camdaki yansıması da bana baktığını doğruluyordu. "Plan benimdi, yapılması gerekenleri de ben yapacağım. Sen bana uysan yeter."

"Tamam," dedim ama sesim solgundu, duyduğundan bile şüpheliydim. Ezilmiş hissetmek istemiyordum, sonuçta dediği gibiydi, bu plan onundu. Ben bir öğrenciydim, fazlasını yapmam elbette mümkün değildi. Yine de elimde böyle bir güç olmasını isterdim.

Gurur'un telefonu yeniden çalmaya başladı. Dış kapıyı açtığını duydum, kalbim gümbürdedi, Cenan'ın kızını görmesi demek her şeyin Cenan açısından sarpa sarması demekti. Neden bunu önemsiyordum ki? Neden umurumdaydı? Bu kadın bana geçirdiğim acı günleri daha da zehretmemiş miydi? Ben söylememiş olacaktım, onlar görmüş olacaktı, bu bana yük vermemeliydi. Sonuçta benden çıkmış olmayacaktı. Yine de Cenan'ın gözlerindeki yıkılmışlığı hatırlayınca bunu istemedim. Sanki bu onu mahvederdi. Onun mahvolmasını istemedim.

Gurur, "Tamam, iniyoruz," dedi. Bakışlarımı Gurur'a yönelttim, Cenan'ın kapısı hemen karşımızda kapalı duruyordu. Vicdan azabı duyarak Gurur'a doğru yürüdüm. Bedenim bir heykel gibi sertti, sanki bir ro-

bot gibiydim. Gurur telefonu cebine sokarken, "Yener geliyormuş," dedi. "Çocuklar da gelecek yardım için. Bu ev büyük, bir temizlense iyi olur."

Askerlere evi mi temizletecekti? İki metrelik koca cüsseli adamlara yani?

"Ben de yardımcı olurum," dedim. "Hatta arkadaşlarım da yardım eder."

"Arkadaşlarını bulaştırmamak daha iyi," dediğinde sessizdim. Evden çıkıp asansöre yöneldik, asansörden inen yaşlı çift bize gülümsedi ama solgun bakışlarım bu hoş gülümseyişe parlak bir karşılık veremedi. Çok küçük bir gülümsemeyle, sırf ayıp olmasın diye başımla selamlamıştım onları.

Asansörde geçen süre normalden daha uzun geldi. Sanki Gurur ile yalnız olmak, gün geçtikçe daha da zor bir duygunun içimi oymasına neden oluyordu.

Siteden çıkıp ana yola indik, biraz sonra ufukta büyük bir kamyonet bize doğru geliyordu. Bir an algılarım olayları içine alıp analiz etmek konusunda yoksullaştı. Koca kamyonetin arkası açıktı, kamyonetin tavan kısmından öne doğru abanan Yener eşyaların üzerindeydi, el sallıyordu ama kime anlayamadım. Sonra kaldırımda yürüyen birkaç genç kızın ona doğru bakıp güldüklerini gördüm ve Yener'in kimlere el salladığını anladım.

"Bu ne yapıyor?" diye sordum şaşkınlığımı gizleyemeden. Gurur eğleniyor gibi görünüyordu, ellerini paltosunun geniş ceplerine sokmuş, dudağının kenarında belirsiz bir sırıtışla arkadaşını izliyordu. Yener parmaklarıyla telefonla konuşuyormuş gibi hareketler yaparken, "Beğendin mi beni?" diye bağırdı kızlardan birine. "Vereyim numaramı." Kamyonetin tepesine vurdu. "Abi bir yavaşlar mısın? Yaz kız. Sıfır beş beş üç..." Tekrar kamyonetin tepesine vurdu. "Ben senin ekmeğine engel oluyor muyum şu an? Yavaşlar mısın? Kız yaz, beş dokuz sekiz." Birden oynamaya başladı. "Dokuz, sekiz, dokuz sekiz..."

Kızlar artık kahkaha atıyordu. Kamyonet kızları geçince Yener arkasını dönüp kızlara el salladı.

Kamyonet önümüzde durduğunda şoktaydım çünkü her bir eşyanın etrafı kırmızı kurdeleyle sarılıydı. Kamyonetin kasası aşağı indiği anda kamyonetin zemininde yatan Girdap'ı gördüm ve dudaklarım aralandı. Bana el sallayarak doğrulup kalktı, şimdi kamyonetin zemininde oturuyordu.

"Doğru yerde miyiz, yeğenim?" diye sordu bir amca kamyonetin kapısını açıp dışarı atlarken.

"Doğru yerdeyiz dayı," dedi Yener, indirilen kapaktan değil, direkt yüksekten atladı ve bu baskı bacaklarını sızlatmamış gibi direkt bize doğru ilerledi. Sanırım onları fazla küçümsüyordum. "Çiftimiz bunlar."

"He," dedi amca, bizi inceledi. "Yeni evlendiniz demek he? Ne güzel ne güzel, Allah bir yastıkta kocatsın çoççaklarım."

"Muğlalı mısınız?" diye sorduğumda amcanın gözleri parıldadı.

"Ne bildin kız?"

"Ben de Muğlalıyım," dedim, dayının gözleri iri iri açıldı.

"Hemşerim," dedi coşkuyla. "Kapmışsın Muğla'nın kızını, değerini bil!" Gurur'a kötü kötü baktı. "Bu eşyaları nasıl taşıyacaksınız siz?"

"Tayfamız gelecek dayı, sen bin arabana keyfine bak," dedi Yener, ardından cebinden telefonunu çıkarıp ekranını kaldırdı. Birkaç saniye sonra WhatsApp grubundan gelen bildirimle irkildim.

Yener Açıkgöz: Neraysinuz

Devran Soydere: Ne diyorsun be

Vural Demirezen: Neredesiniz dio knk

Devran Soydere: Nasıl anladın amk

Adnan Bahtıvar: Kendisi gibi yazan birini görünce anlaması normal değil mi Devran

Devran Soydere: Doğru dedin Adnan

Vural Demirezen: Ne dinorsun adnn

Adnan Bahtıvar: Dinozor

Vural Demirezen: Arbıyı sür kza yapçaz

Hakan Basri Şenkaya: Adnan sen araç kullanırken telefonla mı oynuyorsun?

Adnan Bahtıvar: Hayır

Hakan Basri Şenkaya: Şu an ne yapıyorsun?

Adnan Bahtıvar: Üstümde ne olduğunu da bir sonraki mesajda sorma ihtimalin beni çok ürküttü Muşta.

Yener Açıkgöz: Benim üzerimde ne var?

Adnan Bahtıvar: Irz düşmanlığı

Devran Soydere: Yavşaklık

Tayfun Soydemir: Sahtekârlık

Yener Açıkgöz: Kıskanmaya devam edin

Yener Açıkgöz: Üzerimde nazar var

Yener Açıkgöz: Gözünüz çıksın
Hakan Basri Şenkaya: Adnan, dönünce tüm tesisi paspaslayacaksın. Tek başına.
Adnan Bahtıvar: Neden diye sorarsam tesisin dışını da paspaslatır. Dağı paspaslatır bana.
Hakan Basri Şenkaya: Cümlenin içinde neden sorusu gördüm o yüzden evet taş toprak her şeyi paspaslayacaksın.
Yener Açıkgöz: Çekemiyosan beni çatla geber geber
Sevgilim: Bu kamyonun arkasında da dokuz sekiz oynuyordu, ne oldu buna?
Yener Açıkgöz: Karşındayım Gurur. Arkamdan beste yazacağına yüzüme konuş da düet yapalım.

Gurur, Yener'in bacağına telefona bakarak tekme atınca Yener daha hızlı mesaj yazdı.

Yener Açıkgöz: Bak elimden bir kaza çıkıicakk!!!!
Devran Soydere: Konum atsanıza ya direkt Zelihaların evine doğru mu çıkalım
Yener Açıkgöz: Nereyisun sen
Devran Soydere: Sen Karadenizli bir kıza mı yürüdün yakın zamanda
Yener Açıkgöz: Koyverdu gittu benu oy :/:/:/://:/
Devran Soydere: Olmadı mı?
Yener Açıkgöz: Nüd istedim babasının beylik tabancası arkasındayken nüd attı. Engelledim.
Adnan Bahtıvar: Muşta'nın varlığını unuttunuz.
Vural Demirezen: ŞU ARBIYI SÜRR!"!!!!
Tayfun Soydemir: Nüd nedir
Yener Açıkgöz: Dişi ya da erkeklerin sana asla atmayacakları fotoğraf türü terminatör
Devran Soydere: Erkek mi
Yener Açıkgöz: Uluslararası çalışıyorum
Girdap Demiralp: SKANDAL
Devran Soydere: Bu doru mu
Devran Soydere: Ben bunun bir alt ranzasında uyuyorum bazen
Yener Açıkgöz: Aaa bu çok doru
Devran Soydere: HANGİSİ DOĞRU

Devran Soydere: Erkeklerden nude aldığın mı
Devran Soydere: Alt ranzanda yattığım mı
Yener Açıkgöz: Akşama kadar bunu kur kafanda şimdi:D
Devran Soydere: Bak sorun cinsel yönelimlerin değil
Devran Soydere: Sorun senin önünde donumu indiriyor olmam
Yener Açıkgöz: xdxcvdddASJSADBHDASDASBJHDASJBHDSB-JHSBJHDSA
Yener Açıkgöz: Kanka ben kadınları çok seviyorum
Yener Açıkgöz: Ama ara sıra Connected'da gördüğüm erkekler de bi akıl karıştırmıyor desem yalan olur

Adnan Bahtıvar sohbet grubundan ayrıldı.

Yener Açıkgöz: Geçen gece havlusunu yanımda indirdi diye korkup mu çıkmış bi sorsanıza
Hakan Basri Şenkaya: Birbirinizin cinsel kimliklerini sorgulayacağınıza gidin şu evi temizleyip düzenleyin. Zeliş'e iş yaptırdığınıza dair bilgi alırsam dağdaki bütün kayaları dilinizle temizletirim size.
Hakan Basri Şenkaya: Sen okuma Zeliş bunları. Bunlar kaka.
Hakan Basri Şenkaya: Geri zekâlı yığını
Hakan Basri Şenkaya: Salak insanlar.
Devran Soydere: Zeliha Hanım dilenci değilim varsa bi konum istiyorum hepsi bu

Konumu gönderip sessizce grubu izlemeye devam ettim. Kar taneleri devamlı olarak düşerek saçlarıma tutunuyordu. Gurur beni dirseğimden tutup sitenin girişindeki saçağın altına çekince gözlerim anlık ona doğru çevrildi. Telefona değil bana bakıyordu, mesajları okurken takındığım ifade onu eğlendirmişe benziyordu.

Birkaç dakika sonra tüm ekip buradaydı. Sokağa bir anda akın eden iki büyük cip, etraftaki yaşlı adamların dikkatini haddinden fazla çekmişti ama askerler rahattı, göz önünde olmak onlar için sorun değil gibi görünüyorlardı. Plan belliydi, bir kısmı evin temizliğine yardım edecek, bir kısmı da eşyaları yerli yerine koyacaktı. Tüm bunları bir gün içinde yapmaları hemen hemen imkânsızdı. Hem tamamının binaya girecek olması Cenan'ı düşündüğümde her nedense beni endişelendirmişti. Birinin bile onun kızını görmesi çözülmesi güç sorunlara yol açabilirdi.

Adnan, içinde çamaşır makinesi ya da fırınlı ocak olduğunu düşündüğüm büyük bir koliyi tek başına kaldırıp kaldırımın diğer ucuna kadar

taşıdı, sitenin girişinde durup, "Tüm bunlara ne kadar harcadınız?" diye sordu Yener'e bakarak.

"Çeyiz paketleri çok ucuz oluyordu, kanka," dedi Yener. "Girdap ile el ele tutuşup çeyiz paketi baktık..."

Neredeyse kahkaha atacaktım ama yaşananları düşününce susmanın daha doğru bir tercih olabileceğini düşündüm. Tayfun tek kaşını kaldırmış onlara bakıyordu, yüzünde alaydan uzak, ne olduğunu çözemeyen, şüpheci bir ifade vardı. Sanırım sohbet grubundaki konudan sonra hiçbir şeye şaka gözüyle bakmıyordu. Girdap, kolunu Yener'in omzuna atarak, "Bayilerden birinde çalışan dayı, siz ne ayaksınız amuğa goyiyim diyerek bizi dövmeye kalkıştı ama yılmadık, bir sonraki girdiğimiz bayide ya beni ya Yener'i gelin sandılar ama sorun şu ki sakallarımız var ve en kısanız Yener'in bile boyu 1.91..."

"Ayıp ediyorsun ama." Yener, Girdap'ı iterek kollarının arasından çıktı. "Ben elini tutmuşum, bu adam benim namusum diyerek seni insan içine çıkarmışım, sen beni boyumdan vuruyorsun. Benim boyumdakiler basketbolcu oluyor. İncinik bir Yener'im şu an."

Eşyaları taşımaları çok uzun zamanlarını almamıştı ama temizliğin epey emek gerektirdiği kesindi. Cenan'ın hissettiklerini düşündüm, acaba tam şu an hemen karşısında Hakan Basri Şenkaya'nın tüm çocukları varken kendini nasıl hissediyordu? İçimden bir ses güvende hissetmediğini söylüyordu. Sırrının açığa çıkma düşüncesi bile onu tir tir titretiyor olmalıydı.

Kendimi onun yerine koyduğumda tek hissettiğim korku olmuyordu, suçluluk da oluyordu. Dide'nin mavi gözlerini hatırlayıp irkildiğimde evin ortasındaydım, Girdap içi yarıya kadar dolu bir kovayla arkamda belirmişti. Dikkatim hemen dağılmadı, tekrardan düşünmeye başlamak benim için çok zor olmadı. Açık ve netti, gördüğüm her şeyi yok sayıp, sanki onları görmemişim gibi hayatıma devam edecektim. Bu zor olsun ya da olmasın, şu an mecbur olduğum şeydi. İçimde bir taraf Hakan Basri Şenkaya'yı kısa zamanda sevmiş, onu öz abisi gibi görmeye başlamıştı ama kendimi de düşünmek zorundaydım. Bir yerlerde devamlı konuşan vicdanımın artık susması gerekiyordu. Babamın yüzünü düşündüm, bana inançla bakan mavi gözlerini... Kara zorla yutkunup bakışlarımı Girdap'a çevirdim, bana beklentiyle baktığını görünce kaşlarım havaya dikildi.

"Hiç mi etmezsin?" diye sordu çocuk gibi. "Biraz bile?.."

"Muşta öyle söyledi."

"Bırak bırak," diye araya girdi Yener, başına bandana gibi bağladığı, ucunda oyaları olan eşarba dehşet içinde baktım. "Senin de işine geliyor."

Beni düşüncelerimden biraz olsun uzaklaştırdığı için Yener'e teşekkür etmek istedim ama bunun yerine hain bir sırıtışla ona baktım. Bana kötü kötü bakarak büyük, boydan camlara doğru yürüdü. Evin hâlâ elektriği yoktu, dışarıda yağan kar, evin içini beyaza boyuyordu ama biraz sonra akşam kendini gösterecek, ışık yeryüzüne tamamen küserek çekip gidecekti.

Eşyalar dış kapıya doğru sıralanmıştı. Buzdolabını mutfağa götürmüşlerdi ama henüz nereye koymaları gerektiği konusundaki tartışmayı sonuçlandıramamışlardı. Pek söz hakkım yoktu, hatta hiç olduğunu düşünmüyordum, o yüzden sessizce onların çatışmasını izliyordum. Bu ev üzerinde hak sahibi değildim, öyle olduğumu söyleseler bile boşunaydı, ben buraya ait hissetmiyordum. Burası bir görev alanıydı ve istedikleri gibi şekillendirebilirlerdi.

Yine de bir işin ucundan tuttum. Yerleri sildim, biraz Devran'la sohbet ettim, sonra da evin elektriği geldi ve lambaderin kırık beyaz ışığı her yana yayıldı. Lambader benden uzun olmasına rağmen hemen önünde duran Adnan'ın göğsüne bile gelmiyordu, bu yüzden kafasını eğmiş lambaderin şapkasının içini izlerken, "Başka bir renk de takılabilir," dedi, sesi ilgiliydi.

Tüm planlarımı iptal edip onlara yardım etmiştim, bu süre zarfında hiç telefonum çalmamıştı ama zaten kaldığım ev hemen karşımızdaydı, cama yaklaştığımda ilerideki kıvrımlı sokağın başındaki beyaz binayı görebiliyordum, taksi durağının hemen arkasındaydı ve sokaktaki tek yeni binaydı. Tabii içinde olduğumuz bu koca lüks binaları saymazsak.

Karanlık bastırmıştı, gökyüzünün rengi koyu bir lacivert rengindeydi ve kar çoktan şehre beyaz bir örtü şeklinde serilmişti. Yıldızlar sanki kar taneleri hâlâ gökyüzünden koparak yeryüzüne dökülmüyormuş gibi gümüş renkte bir ışık saçarak yanmaya başlamışlardı. Bir süre yorgun bir şekilde camın önünde dikilip dışarıyı izledim, akşam vakitlerinde olduğumuzdan şehrin nabzı tavana değmişti, ileride, epey uzaktaki trafiği bir zincir gibi saran arabaların ışıklarını görebiliyordum. İş ve okulların bitiş saatiydi, bu yüzden trafik epey yoğun görünüyordu.

Yener hemen arkamda belirdiğinde, Adnan yere küçük, kare şeklinde bir halı seriyordu. Henüz koltuklarımız yoktu, öğrendiğim kadarıyla

onlar yarın gelecekti. Omzumun üzerinden Yener'e doğru baktım, yüzünde sabırsız bir ifadeyle tıpkı küçük bir çocuk gibi beni izliyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Okan denen şerefsizin hayatını kararttığımız geceden beri aynı şeyi düşünüyorum," dedi, bir an ne demek istediğini anlayamadım ve o bunu kelimelerle değil, uygulamalı olarak anlatmak istiyormuş gibi elini havaya kaldırdı. Diğer avucunu elinin arka kısmına koyarak avucunun içini sertçe öpüp, "Bana çillerini göster," dedi avucuna tuhaf tuhaf bakarak.

"İğrençsin," diye homurdandım, yanaklarım ısınmıştı. Bu, Yener'i sandığımdan daha da çok eğlendirdi ve bir kahkaha attı; kahkahası Adnan'ın ona cins cins bakmasına yol açtı.

"Aman tamam, bozulma hemen," diye fısıldadı bana sokularak. "Kimseye söylemedim ben..."

"Sus ya..."

"Kızardın mı?" diye dalga geçti benimle. "Nasıl kızarırsın Zeliha ya, kızarma, çillerini göremiyorum!"

"Sen salaksın," dedim homurdanarak.

"Artık salak ben miyim yoksa Gurur mu bilemem." Sırıttı. "Bu aptallar kendilerini bu duruma sokmaya bayılıyor." Ne demek istediğini anlamadım ama irdelemedim, anlarsam beni yakabilecek bir şeydi belki de, o yüzden ateşten kaçındım.

"Seni eve bırakayım," dedi Gurur, Yener hâlâ gülüyordu ama birkaç dakikadır Yener yokmuş gibi boşluğu izleyerek düşünüyordum. Kendi düşüncelerimi düşünüyordum, kendimle ilgili görmezden gelip bir kapının ardına tıkarak kilitlediklerimi düşünüyordum. Nihayet bakışlarım buz sıcağı gözlere tırmandı ve beni izleyen yüzüne baktım.

"Olur," dedim, dalgınlığımı fark etmişti. Gözleri doğrudan üzerimdeydi ama sorular sorup zihnimi daha da yormadı. Evden çıkarken konuşmadık, asansöre bindiğimizde ise sessizlik yavaşça parçalanıp kırıldı ve tam ortamızda dağıldı.

"Sessizsin," dedi, sesinde anlayış vardı.

"Bazen konuşmak gerekmez."

İçimde kendi ruhuma ait bir ölü taşıyormuşum gibi hissediyordum. Aslında bir süredir durum bende tam olarak böyleydi. Cenan ya da diğerlerinden bağımsız olarak söyleyebilirdim ki ben kesinlikle içimde kendime ait bir cenaze taşıyordum. O gece yaşananlar ömrümün üze-

rinde kara bir leke olarak kalacaktı, ben o cenazeyi gerçekten mezarın altına girene dek içimde taşıyacaktım.

Gurur, "Her zaman susarak anlatamazsın," dedi, ses tonuna gizlenmiş anlayış canımı yaktı. Omzumun üzerinden ona baktığımda asansör katları dolaşarak usul usul aşağı inmeye devam ediyordu.

"Seni özgür bıraktığımda gitmen gerekirdi," dedi, bana o günü hatırlatması tüylerimin dikilmesine neden oldu.

Evet, belki doğru olan kaçıp gitmekti, onu ve yaşanan her şeyi geride bırakmaktı ama neden onu geride bırakacak olma düşüncesi bile karnıma bıçak batmış gibi hissettiriyordu?

"Neden hâlâ böyle düşünüyorsun?" diye sorduğumda asansör katlardan birinde durdu, kapılar açılacak sandım ama bu olmadı, bir süre bekledi, sonra tekrar sarsılarak aşağı doğru inmeye başladı.

"Bu düşüncem hiç değişmedi. Seni yanımda tutmak, bu olayın içinde tutmak bencillik gibi geliyor." Söyledikleri şaşkınlığımın katlanarak artmasına neden oldu ama bunu görmesine engel oldum. "Kendini huzursuz hissediyorsun, belki sana göre olması gereken bu, dışarıdan bakılınca da böyle olması gerekiyormuş gibi duruyor ama ben huzursuz hissetmeni istemezdim. En azından benim yanımdayken huzurlu olsan olmaz mı?"

Onun yanında zaten huzurluydum ama bunu ona gösteremiyordum. Sanki bunu ona göstermek, ona bir defa daha yenilmek demekti ve ben artık ona bir defa daha yenilmek istemiyordum. Bakışlarımı zemine indirdiğimde Gurur birden asansördeki bir tuşa bastı ve asansör önce sarsıldı, sonra durdu.

Bakışlarımı parlak zeminden kaldırıp ona çevirdim. Asansörün tepesinden sızan beyaz ışık doğrudan yüzünün hatlarını ortaya koyuyordu.

"Ne oldu?" diye sordum, ne olduğunu biliyordum, onun ağzından da duymak istemiyordum ama yine de sordum işte.

"Bilmem," dedi, bir an kafamı kaldırıp ona daha dikkatli baktım. "Bugün sana doyana kadar bakmamışım gibi hissettim, gün bitmeden çillerine bakmak istedim."

Kelimeleri ruhuma eve dönüyormuşum hissini bıraktı. Kelimeleri ruhumda öyle büyük yaralar açtı ki, bir gün onu geride bıraktığımda, hayat beni ondan uzağa taşıdığında, her bir kelimesi zihnimde eskiyen bir anı olacak, hiç ummadığım anlarda beni can evimden vuracaktı. Bir gün öylesine oturduğum ve davaları incelediğim kafenin radyosunda bir

şarkı çalacaktı, tesadüf o ya, şarkının sözlerinden bir tanesi bana onu hatırlatacaktı; bana onun söylediği bir sözü hatırlatacaktı... Önce donup kalacaktım, belki elim ayağım birbirine girecekti ve kahveyi dosyaların üzerine dökecektim. Belki hiç kimseye belli etmeden kalkıp lavaboya gidecek, kabinin kapısını kapattığım an sarsılarak ağlamaya başlayacaktım. Belki hiçbiri olmayacaktı ama şu an hepsine yakın hissediyordum.

Gurur'un soğuk parmakları yanağıma kayınca ürperdim, dokunuşu ruhumu titretti. Gözlerimi ondan ayırmadım ama mümkün olsaydı gözlerimi ondan öyle çok uzağa taşırdım ki, hafızam onu yavaş yavaş içinden dışına iterdi. Belki de onun yüzünü hatırlamamak, sesini hatırlamamak, kelimelerinde boğulacağım geleceği daha az acı duyarak geçirmemi sağlardı. Gözlerine öyle bir baktım ki, o gözleri unutmak istemediğimi anladım.

Bu gözleri unutmak istemiyordum. Ama bir gün hayatıma bu gözleri görmeden devam edeceğimi de biliyordum. İki ihtimal de kafamın içinde öyle çok büyüdü ki, kalbimin acısını yok sayamadım, bu defa kendimden bile saklayamadım.

Yüzü yüzüme apansız yaklaşmaya başlayınca geri çekilebilirdim ama ruhum dizlerinin üzerine çöküp, gelecekte edileceği infazı kolaylaştırmak adına bu gece ölmeyi seçti. Gurur'un yüzü her saniye yüzüme daha da yaklaşıyordu ama hareketleri yavaştı, sanki ölümümün ağır ve acılı olmasını istiyordu. Sanki bana verdiği, hissettirdiği, içime gömdüğü duyguların altında kalmamı istiyordu. Gözlerine baktığımda daha başka bir şey gördüm. Beni korumak istediğini, pişmanlığını, beni eğer elinde olsa bu yangından uzaklaştıracağını gördüm.

Pişmanlığını izlemek ruhumu dindirir sandım ama ruhum, ölüm döşeğinde bir insana dönüştü ve öyle çok ağrı çekti ki, ölümü diledi.

Dudakları neredeyse dudaklarımın üzerine değeceği sırada yüzü yüzümün sınırlarında durdu. Sıcak nefesi devamlı olarak yüzüme vuruyor, gözleri benim göz çukurlarıma aitlermiş gibi dibimde, bitişiğimde duruyordu. Aldığım her nefeste parfümünün sert kokusuna karışan buz gibi kokusunu soluyordum. Gurur, soğuk gibi kokuyordu, ona ne zaman haddinden fazla yakın olsam, tenindeki buz kokusu içimi üşütüyordu. Tüm bunlar olurken, içim donarcasına üşürken, ruhum ateşler içindeydi, o bana yaklaştıkça etrafı buzlarla çevrili bir alev gibi büyüyerek kendini yakıyordu.

Dudaklarımız birbirine dokunmadı ama ruhum ruhuna dokundu; ruhu ruhumun üzerine serildi. Parmakları hâlâ yanağımda dolaşırken, "Sessizliğin hoşuma gitmiyor," dedi. "Seni buraya hapsetmişim gibi hissettiriyor. Dün belki yanında değilken bu umurumda bile değil, mecburuz derdim ama şimdi yanındayım ve fark ettim ki bu umurumda."

Kalp atışlarım ağırlaştı, gözlerim doğrudan ondaydı. Geçmiş daha kaç farklı şekilde başıma yıkılmak için kendini yaratabilirdi? Ben yaşadığım anı artık geçmişim biliyordum. Ve bunlar, bana söyledikleri, bana bıraktıkları, geçmişin ne kadar yıkıcı olacağını resmediyordu. Geleceğe gittiğimde geçmiş durmadan canımı yakan bir düşmana dönüşecekti ve ben o düşmandan hiçbir zaman nefret edemeyecektim.

"Hiçbir şeyi değiştiremeyiz, Gurur," diye fısıldadım, nefesim dudaklarına çarptı ve yüzüme geri döndü. "O gece yaşananları değiştiremeyiz, şu an hissettiklerimi değiştiremeyiz, ileride bizi bekleyen her neyse, onu da değiştiremeyiz." Bana anlayışla baktı, oysa ben reddetmesini dilemiştim, kabullenmesini değil.

"Doğru," dedi. Yüzü hâlâ yüzüme yakındı. "Ama değiştirebilmeyi isterdim. O gece seni bu oyunun tutsağı yapmak yerine özgür bırakabilirdim. Geleceğine giderdin, seni daha güzel bir hayat beklerdi." Nefesi tenime sinerken konuşması ne kolaydı, benim için hiçbir şey kolay değildi. Hele duyduklarım? Duyduklarım hiç değildi. Yüzünün gölgesi ışığa rağmen yüzüme düşüyordu. İşte o böyleydi, parlaktı, ışıltılıydı ama onun gölgesi altında kalan ben oluyordum. Onun karanlığıyla yüzleşen hep bendim. "Ben bir şekilde hallederdim, sıyrılırdım, senin konuşmayacağından emin olsaydım, bunu yapardım. Ama emin olamadım." Şu an benden emin miydi? Cevabını sanki kafamın içinde geziniyormuş gibi verdi. "Şimdi ne olursa olsun yapmayacağını biliyorum ve bunu bilirken seni günden güne tüketişimi izlemek, benim gibi birini bile mahvedebiliyor."

Gözlerinin içine baktım, aynasında kendimi gördüm; kırgın ve yorgun görünüyordum. Sanırım o da bunu görüyordu ve vicdanı alevlenerek kalbini yakıyordu. Ben onun konuşmaya başlayan vicdanıydım, beni yeni yeni tanıyordu, bir gün benden nefret edecekti ama şimdi beni korumak, kurtarmak istiyordu. Ben onun ruhundaki yüktüm. Bunu biliyor muydu?

Parmakları yanağımda süzülürken dudakları dudaklarıma biraz daha yakın konuma geldi. Kalp atışlarım hâlâ ağırdı, sanki kalbim göğ-

sümün içinde kaybolmuş, yolu bilmeyen, pusulası olmayan, haritasını ısınmak için tutuşturmuş bir yabancıydı.

"Güzel bir hayatının olmasını dileyen tarafım, o hayatın içinde olmayacak olmama çok kırgın." Cümlesi içimden bir duygu yığını taşırdı. Kalbim yanıyordu. Sanki beni kolayca tuzla buz edebilirdi. Sankisi yoktu, ediyordu. "Bir gün birinin senin sahte değil, gerçek sevgilin olacağını bilmek çok kırıcı." Kulağıma yaklaştı ve şunları söyledi: "Gündüz düşününce bu çok normal geliyor, olması gereken bu, beni sinirlendirse de seni mutlu edecek olan şeyin bu olduğunu biliyor ve kabulleniyorum." Yutkundu, yutkundum. "Ama gece olunca, henüz var olmayan birini öldürme isteği karnıma saplı bir bıçak gibi içimi dürtüp duruyor."

Gözlerimi yumduğumda geri çekilip anlık yüzüme baktı. Sonra asansörün düğmesine bastı ve asansör son kez çalışıp bizi zemin kata indirdi. Binadan çıkıp yüksek binaların ortasındaki boşlukta ilerlemeye başladık. Ben birkaç adım önden yürüyordum, her nedense o yavaşlamıştı, sonra saçlarıma tutunan kar tanelerinin yarattığı sessizlikte çakmağın içinden fırlayan alevin sesini duyup omzumun üzerinden ona doğru baktım. Paltosunun yakalarını kaldırıp boynuna siper etmişti, açık renk saçları karanlıkta koyu duruyor, o koyu tellere tutunan kar taneleri güzel bir tezatlık oluşturarak ahengi yaratıyordu. Bir elini ateşe siper ederek çatık kaşlarla sigarasının ucunu yakmaya çalışıyordu. Çakmağı paltosunun cebine koyduktan sonra sigaradan bir duman çekti ve turuncu alev yağan kar tanelerinin içinde bir ateş böceği gibi parıldadı.

Durduğumu fark edince bana baktı. Binaların etrafımızı labirent gibi sardığı o boşlukta durmuş sakince onu izliyordum, o da yavaş adımlarla bana yaklaşmaya devam ediyordu.

Bana doğru attığı son adımda, sigaranın beyaz dumanı salınarak geceye karışırken, "Hiç düşünmezdim," dedi, tek kaşımı kaldırdım ve ona baktım. Belki biraz ruhuna, olduğu o acımasız adama. "O gece en büyük kâbusum olacağını düşündüğüm küçük kızın, hayatımın özeti olacağını."

Kelimeler geri çekildiğinde oradaydım, kar taneleri saçlarıma tutunuyordu ama ruhum artık içime tutunamıyordu. Sigarasını dudaklarına götürürken gözleri artık bende değildi. Yanımdan geçerek sitenin çıkışına ilerledi. Omzumun üzerinden gidişini izledim ve sonra bakışlarım karlara bıraktığı ayak izlerine çevrildi. Ayak izlerini izlemek daha da durgun hissetmeme neden oldu. Bir gün onun ayak izleri ömrümden kaybolup gidecekti.

Birbirine dokunmadan düşen kar taneleri gibi olamaz mıydık? Birimize dokunmadan yaşayamaz mıydık? İnsanlar neden birbirlerine zarar veriyor, kin duyuyor, nefret kusuyordu? Biz de kar taneleri gibi olamaz mıydık? Birbirimize değmeden de var olamaz mıydık?

"Kar taneleri birbirine dokunmaz," demişti babam bir gün parmakları saçlarımın derinliklerinde dolaşırken. *"Bu yüzden ömürleri kısadır işte, tutunacak kimseleri olmadığından düşerler, düştükleri yerde birbirlerine tutunsalar bile ölürler. Bazen düştüğünde değil, düşmeye başladığında birinin seni tutmasına ihtiyaç duyarsın."*

Derin bir nefes alıp Gurur'un arkasından yürüdüm. Siteden çıkınca bizi uzun bir kaldırım karşıladı, kaldırımın karşısında az ileride kaldığım beyaz bina vardı. Taksi durağının önünde dikilen yaşlı adam beni tanıdığı için gülümsedi, ben de ona gülümsedim ama gülümserken canımın yandığını o hiç bilmedi. Belki şu an Gurur da bilmiyordu. İçimden bir ses, bildiğini söylüyordu. Kar tutmuştu ama arabaların ezdiği yol kirli bir beyaz rengindeydi, kar taşlaşmış ve buza dönüşmüştü. Önümüzden geçip giden kırmızı Volvo'yu izledim, hemen onun arkasından bir yemek kuryesi geçti ve artık yol karşıya geçmemiz için yeterince boştu.

Zihnimin derinlerinde kaybolmaya başladım.

Gurur da bana eşlik etti.

Binamızın sağ tarafında boş, küçük bir arazi vardı. Arazi tamamen karla dolmuştu, bembeyazdı. Binaya doğru yürürken sessizdik. Dönüp gidebilirdi ama gitmedi.

"Yarın eve birkaç parça kıyafet getiririm," dediğimde bana baktı ama ben ona bakmadım. "Ara sıra kalmam gerektiğini söylemiştin."

"Evet. Bu iyi olur."

Zayıf bir gülümseme yüzümü sarmaşık gibi sardı. Binanın neredeyse önüne geldiğimizde durup ona doğru dönecektim ki soğuk bir darbe yedim, ensemde parçalanan karları hissettim ama sanki kaya kadar sert bir şeyle vurulmuş kadar canım yanmıştı. Gözlerim şokla irileşti, Gurur'un da şaşkınlığa teslim ettiği bakışları doğrudan bendeydi. Dudaklarından, "Hassiktir," döküldü ve tam o esnada bir başka darbe bu kez onun için geldi. Gurur'un açık renk saçlarına yağan bir dolu karı izledim. Sıkıştırılarak koca bir top görüntüsü verilen kar yığını kafasına çarparak parçalara ayrılmıştı. Darbeler arka arkaya gelmeye başladığında, Gurur, "Hay ebesini!.." diye hırladı ve beni önüne alarak darbelerden korudu.

Arkada çınlayan kahkahanın sahibinin Yener olduğunu biliyordum. Diğerlerinin de boğuk gülüş sesleri sokağa yayılıyordu.

"Ulan şerefsizler!" diye bağırdı Gurur omzunun üzerinden onlara doğru dönerken. Beni göğsüne iyice bastırdı. "Savaş mı istiyorsunuz?"

"Savaş bizimle, Romeo," dedi Yener ileriden ve avucunun içinde sıkıştırdığı büyük bir topu bize doğru attı. Kartopu bize çarpmadı, hemen arkamızdaki Doblo'ya çarptı ve Doblo'nun ışıkları yandı, birkaç saniye sonra aracın alarm sesi tüm sokağı sarmıştı. Gözlerim iri iri açıldı, Yener karşıda donup kalmıştı ve Adnan ona vurup, "Elinin ayarını bile döverim senin!" diye bağırıyordu.

Yaşlı bir adam balkonun aralanan kapısının arkasında belirdi. "Koskoca insanlarsınız!" diye bağırdı. "Hiç utanmıyor musunuz çocuk gibi? Uzak durun arabamdan!"

Yaşlı adama aldırış eden olmadı. Gurur eğilip yerdeki kalabalık kar yığınını büyük avucunun içine alarak sıkıştırdı. Yaptığı şekilsiz kartopunu onlara fırlatırken, "Dua edin taş koymadım içine!" diye bağırdı ve toparladığı kar yığını doğrudan Tayfun'un yüzünde patladı.

Tayfun, karla oynamayan, kenarda durup bizi izleyen tek kişiydi ve ilk darbeyi yemişti.

Adnan, koca avuçlarının içine aldığı kar yığınını birden Yener'in kafasında patlattı ve küçük erkek çocukları gibi güreşmeye başladılar. Girdap, Gurur'a doğru koşuyor, Gurur homurdanarak kaçıyordu, şimdi savaş yerinde tek kalmıştım. Girdap, elindeki karları Gurur'un paltosunun içine attı ve Gurur, "Yandım lan!" diye bağırırken gözlerim yere düşen ve hâlâ zayıf bir şekilde yanan sigarasına tutundu. Gülümsedim. Çocuk gibiydiler.

"Bu oyun böyle oynanır, aslanım!" diye bağırdı Tayfun, çok geçmeden büyük, neredeyse kaya kadar olan koca bir kartopu Gurur'un yüzünde şeklini aldı. Gurur'a iki kişi saldırmışlardı, homurdanarak yere eğilip parmaklarımı soğuk kara bastırdım. Neredeyse ciyaklayacaktım. Kar çok soğuktu, parmak uçlarım ânında acımaya başlamıştı. Eşelediğim karları elime aldığım sırada Devran'ın tilki gözleri bana dokundu ama ona sus işareti yaptığım an gülümseyerek başını salladı. Beni ele vermemişti. Bana göre büyük, Tayfun gibi kocaman bir adama göre kedi patisinden bile küçük olan kartopunu fırlattığımda, Tayfun, Gurur'u bırakarak bana baktı ve o an elimde olmadan suçlu bir şekilde sırıttım. Tayfun, beni aşırı korkutuyordu.

"Demek onun ordusundansın," dedi, kısık sesi zihnimdeki korkunun genişlemesine neden oldu. Tayfun gibi bir devi karşıma alarak iyi mi yapmıştım? Hiç sanmıyordum. Gurur, bu boşluktan yararlanarak Girdap'ı karlara gömdü ve Tayfun'un sırtına atladı. Yener ve diğerleri kahkahalar atarak onlara doğru koşuyordu ve Tayfun ile Gurur karların içinde güreşiyorlardı.

"Evet," dedi Gurur, Tayfun'u karların içine yatırırken. "Benim ordumdan."

"O zaman tek askerini vurma zamanı!" Yener'in attığı kartopu sağ tarafımdan çarptığı için sol tarafıma doğru devrilip karlara gömüldüm.

Kısa bir sessizlik oldu.

Şimdi Tayfun dahil olmak üzere hepsi, tamamı, tüm hainler, ordusunda olduğum komutan bile kahkaha atıyordu.

Çığlıklarım neşe dolu kahkahalara dönüştü. Geçmiş ayaklarımın altından kayıp gitti, geleceğe ise oldukça zaman vardı. Şimdinin içindeydim, gülüyor, eğleniyor, yaşıyordum. Yener'in sırtına atladığımda birden dengesini kaybetti ve birlikte karların içine gömüldük, Adnan durmadı, karları koca ellerini kürek gibi kullanarak üzerimize atmaya başladı. Yener beni iterek karların içinden çıkmamı sağladı ama gömülen kendisi oldu. Gurur bu hain saldırıya sessiz kalmamıştı tabii ki, Tayfun ile bir olup Adnan'ı iki bacağından tutarak havaya kaldırmışlar, kocaman adamı baş aşağı sarkıtarak karların içine kafasını sokmuşlardı.

Binanın kapısının açılırken çıkardığı sesi duymadım ama Çolpan ile Ayça'nın, "Arkadaşıma ne yapıyorsunuz?" diye bağırırken birbirlerine senkronize olmuş şekilde çıkan seslerini duyabildim. Çok geçmeden onlar da bu savaşa dahil oldular ve kendimi kıran kırana bir mücadelenin içinde buldum. Şimdi Ayça aralarında küçücük olmasına rağmen karların içinde hızla koşuyor, dostça değil, düşmanca ataklarla içine taş koyduğu kartoplarını kafalarına vuruyordu.

Gurur beni belimden kavradığında, karların arasına birlikte devrildiğimizde, arkadaşlarım onun arkadaşlarıyla savaşmaya başladığında ve kahkaha atarak uzanır hâlde gökyüzünü izlemeye başladığımızda her şey olması gerekenden daha güzeldi.

Belki zamanın içinde kaybolacak bir andı, geçmişe saplandığında geleceğime sadece acı getirecekti ama gülümsememi durduramadım.

HAKAN BASRİ ŞENKAYA'NIN CEHENNEMİNDE BİRİNCİ GÜN

Cem Adrian, Kulaklarım Çınlasın

Bana o kadar uzaksın ki, elimi uzattığım yerde olmayışın, beni kendi içimdeki ölümle yüzleştiriyor. Ama biliyorum, bana yakın olsan, bir cehennem olacaksın ve o cehennem öyle bir cehennem ki, bir tek beni yakarsa sönecek. Cenan, canım, cananım, adın dilime lâl oldu, içime dert oldun ama inan, söneceğini bilsem, beni yakman için sana gelen yine ben olurdum. Benim garip cehennemim, sen bizi nasıl bir ateşin içine attın?

Cenan. Canım. Cananım.

Sesimden ismini duymayalı yıllar oldu ama içimde biri var, hep sana sesleniyor, dilim sana ne kadar suskunsa, içim seni o kadar geceye kusuyor.

Başımı soğuk duvara yaslayıp çocuklarıma baktım. Boğazımda ilerleyen ağrı yavaşça yükselerek enseme, oradan da başımın üzerine yayıldı. Gurur, bir köşede oturuyordu, bileğine bağladığı zincirle oynuyor ama düşünceli görünüyordu. Yüzü yıldız yamalı kızı düşündüğünü anladım ama anlamamış gibi gözlerimi diğerlerine çevirdim. Orada sessizce oturan Adnan'dı, yıllar evvel, Bora'nın annesinin doğumda yitip gittiği o günden beri sadece sessizce otururdu. Bora, babasının dizinin dibindeydi, yere bastırıp ilerlettiği arabaya masum bakışlar atıyordu. Derin bir nefes alarak, gözlerimi geçmişten sağ kurtardığı tek yarayla çıkan adamdan çektim. Yener, annesinden telefon bekliyordu, sanırım Yasemin Hanım hastaydı, her ne kadar telefona bakmıyor gibi görünse de eli ceketinin cebindeydi ve telefonu sıkı sıkıya kavramıştı.

Girdap parmaklarını çıtlatınca, mavi gözlerim direkt ona çevrildi. Solgun bakışları parmaklarındaydı, tekrar çıtlattı ve derin bir nefes aldı. Öğrendiğim kadarıyla sevdiği kız, dört beş ay önce bir başkasıyla dünya evine girmişti. Bunun hakkında hiç konuştuğunu görmemiştim ama dolabında hâlâ sakladığı fotoğrafı görünce dedikodudan emin olmuştum. Neden ayrıldıklarını, neden kızın bir başkasıyla evlendiğini ona soramadım. Onlar benim yaşı benden çok da uzak olmayan çocuklarımdı, ben onların babasıydım.

Devran, artık mutluydu. Ona ne zaman baksam kasvetli bir ruh hâlinde olurdu ama Biricik kızın özgürlüğü kesinleştiğinden beri Devran belki de aralarında en çabuk iyileşen kişi olmuştu.

Gurur, zinciri bileğine bir kat daha dolayıp, "Dün Zer... Zeliş," diye düzeltti. "Cenan'ın evine gitti." İsmini duymak, ellerimin boşluğa düşmesine neden oldu ama çocuklarım bunu fark etmedi. Nefesim daraldı, bakışlarımı Gurur'a sapladım ama gözlerimin önüne sarı, uzun saçları, soğuk bakan kara gözleri geldi. Damarlarımın acıdığını, kanımın uyuştuğunu hissettim. "Kaplaner'i kandırmış." Derin bir nefes aldı, ben de almak istedim ama alamadım, ismi ömrümün üzerinde kara lekeydi.

Onu kandırmak öyle kolay değildi. Öyle kolay değildi onu kandırmak. O beni bile kandırırdı ama ben onu kandıramazdım. Öyle kolay değildi onu kandırmak.

Cevap vermedim.

"Gece buraya gelmeden önce onu gördüm. Tam karşı komşusu olmam onu biraz germiş gibiydi, nedenini anlamadım, yani benden rahatsız olmak değildi gözlerinde gördüğüm," dedi Gurur. "Bana çok farklı baktı, sanki gitmem için yalvaracakmış gibi." Gurur, bilinmezliğe alışkın olmadığından kaşlarını çattı. Ben biliyordum. Bilmek yaktı. İçim sızladı. Yalvarırdı tabii, benim etrafında olduğum herkesten kaçacaktı elbet, istemiyordu beni, belki Gurur'un gözlerinde bana ait bir desen bile görmek onu mahvetmişti; istemiyordu beni.

Beni istemiyordu.

Dokuz yıl geçmişti, dokuz yıl önce nasıl istemiyorsa, dün de öyle istemiyordu işte beni.

Bugün de istemiyordu.

Cenan, canım, cananım, beni istemiyorsun, bunu anladım.

Keşke senin istemediğin gibi ben de istemesem seni.

Ben senin için kendime ters düştüm, ben senin için her şeyi unuttum, herkesi unuttum. Ben senin için beni yaratana isyan ettim, en büyük günaha senin uğruna bulandım.

"Kul yaratıcısından vazgeçse, Allah kulundan vazgeçmez," derdi bir büyüğüm, o zamanlar yeni yetme bir askerdim, hayatın anlamını çözememiştim, seni görüp içime hapsetmemiştim. Cenan, canım, cananım, senin için isyan ettiğim yaratan benden vazgeçmedi; bana sensiz de yaşamayı öğretti. Ama hep bildim, seninle olduğumda daha mutlu bir adam olacaktım, şimdi sadece yürek kıyıları nasır bağlamış, aksi, çatık kaşlı, sert bakışlı bir adamım.

Cenan, canım, cananım... Ekmeğim, suyum, aşım. İsmin içimde kalmış bir şarapnel parçası.

Sen en büyük korkususun ruhumun.

Ya bu şehir bir gün yeniden seni koyarsa önüme? İşte o zaman bitim ben.

"Bu kadının bir sonraki adımını hesap etmemiz gerek," dedi Yener sonunda telefondan uzaklaşmış gibi görünüyordu. Bilmesi gereken bir şey vardı, onun bir sonraki adımını sadece Tanrı bilirdi.

Oturduğum yerden kalkmamla, çocuklarının bakışları bana çevrildi. İçimde kopan fırtınayı yüreğime bastırdım, yüreğim darmadağın oldu, içim o fırtınayı tek başına sırtlansa, yüreğim o fırtınayı tek başına omuzlamasa ölürdüm. Ama kalbimi alıştırmıştım, kalbim geçen dokuz yıl içinde enine boyuna acılarla büyümüştü; etrafında çatlakları vardı. Bir kadının can veren karnında oluşan yarıklar gibiydi.

"Muşta?" dedi Adnan sorar gibi ama cevap vermedim. Toplantı salonundan çıktım, bir gençlik devirdiğim koridorda ilerlemeye başladım. Yüzüm ifadesizdi, belki de mavi gözlerim gaddardı ama içim bir çocuk kadar dargındı.

Onu ilk gördüğüm anı düşününce gözlerimi yumdum, adımlarım karanlık koridorda sonlandı ve öylece durup bekledim; geçmiş zihnime aktı, güzel yüzü hatıralarımda canlandı.

Onu son gördüğümde bana bakışı, onu ilk gördüğümde bana bakışı, onu ilk kez bağrıma bastığımdaki bana bakışı... Parmaklarımı burnumun direğine götürüp iki parmağımın arasına aldığım sızlayan burun direğimi sıktım.

Beni öksüz bırakmıştı, kendi yetim kalmıştı.

ZELİHA ÖZDAĞ

Saçlarım ağırlaşmış bir ruh gibi omuzlarıma yığıldığında, büyük pencerelerin geniş camlarından içeri sızan gün ışığı, kar tanelerini kristal gibi parlatarak sınıfa bir ışıltı yolu döşüyordu. Cenan'ın görüntüsü projeksiyon makinesinden yansıyan ışığın önündeydi, yüzünde kelimeler vardı, bir süre hepimizi inceledi ve sonunda dersin sonuna geldiğimizi belli edercesine yüksek platformdan inerek masasına doğru ilerledi. Herkes rahat bir nefes almıştı ama ben alamadım. Cenan'ın siyah gözleri bana dokundu, uzun parmaklarıyla masanın üzerinde yarattığı kargaşayı toparlarken bana bakmaya devam etti. Siyah, sert yapılı çantasının fer-

muarını kapattıktan sonra hiçbir şey söylemeden sınıfın kapısına doğru ilerledi.

Ön tarafımda oturan kızıl, kıvırcık saçları olan kız, yanındaki sarışına doğru eğilerek, "Bu kadın ne zaman derse girse Furkan gözlerini ona dikiyor ve ondan başka bir şey yokmuş gibi bakıyor. Bu kadar güzel bir kadının ders vermesi hiç hoşuma gitmiyor," diye söylendi. Sarışın ona küçümseyici bir bakış atarak güldü. Aralarındaki sahte arkadaşlığın kokusunu almaya başlayalı çok olmuştu ama pek dikkat etmezdim. Sarışın, kızıl saçlıyı biraz küçümsüyor gibiydi ve kızıl, kıvırcık saçların sahibi de gereksiz seviyede kıskançtı.

"Furkan, sadece Cenan Hoca'ya değil, güzel olan her kadına bakıyor, Selin," dedi sarışın. "Kendini kandırmak yerine neden yeni birini bulmuyorsun? Hem anlattığın kadarıyla Furkan o işlerde de pek iyi değilmiş." Alayla dolu bir kahkaha atınca, kızıl saçlı, yani Selin, homurdanarak gözlerini devirdi. "Ne? Alınıyor musun? Hadi ama... Sen söylemedin mi? Furkan işi biter bitmez döner kıçını uyurmuş..."

"Bir insanı sadece sekste iyi diye sevmezsin," diye homurdandı Selin, gücenmiş gibiydi.

Az daha ona, *"Bir insan bir insanı seviyorsa, özel meselelerini kimseye anlatmaz, onunla dalga geçilmesine neden olacak saçma şeyleri ortaya dökmez,"* demek istedim ama yapmadım. Canları cehennemeydi. Bileğime taktığım yeşil lastik tokayla saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yaptıktan sonra oturduğum yerden kalkarak çantamı omzuma atıp rezalet sohbetlerine daha fazla katılmak istemediğim için hızla sınıftan çıktım.

Düşünceler kafamın içini oyuyordu. Düşünmek istemesem de bir sonraki adımım hep aynı konu üzerine düşünmekti. Dide konusunda sessiz kalmaya karar vermiştim, bu doğruydu. Peki gerçekten doğru muydu? İnsanların özel hayatına karışmamam gerektiğini bana öğreten kişi babamdı. Dedikodulardan, bizi ilgilendirmeyen şeylerden, insanların özel hayatından konuşmayı hiç sevmezdi. Eymen ve bana da bunu aşılamıştı. Biz, insanların özel alanına saygı duyarak büyümüştük. Yine de bu içimdeki suçluluk duygusunun günbegün büyüyerek dallanıp budaklanmasına engel değildi.

Koridorda ilerleyip kafeteryaya giden merdivenleri indim. Kafeteryanın girişinde Cenan'ı görmeyi beklemiyordum, Kaplaner oradaydı, elinde tuttuğu beyaz bir fincanla kalabalığı izliyordu, kafeterya girme-

mıştı, sanki birini bekliyor gibi etrafına bakınıyordu. Onu görünce damarlarım gerildi. Yine de ona doğru yürüdüm. Beni görünce yüzündeki duygu değişimi çok netti, beklediği kişi gelmiş gibi baktı. Bu beni her nedense rahatsız etti ama ona samimi bir şekilde gülümsemek zorunda hissettim.

"Günaydın," dediğinde başımı salladım, tam yanından geçecekken. "Sana kahve ısmarlamama izin ver," diye mırıldandı, isteğinde art niyet yoktu ama yine de kendimi kötü hissettim.

"Teşekkür ederim ama buna gerek yok."

"Madem komşu olacağız?" Bir an ona düz düz bakmak istedim ama gözlerinde var olan ifade buna engel oldu. Birlikte kafeteryaya doğru ilerledik. Kafeteryanın arka kapısı camdandı, doğrudan fakültenin bahçesine uzanıyordu. Dışarıda hareket hâlinde olan öğrencileri görebiliyordum. İçerisi sıcaktı, tost ve çaya taze kahvenin de kokusu dahil olmuştu. Cenan Hoca ile birlikte cam kenarındaki masaya doğru ilerledik. Masadaki boşlar henüz toplanmamıştı, biraz sonra biri gelip masadaki boşları topladı ve siparişlerimizi aldı. Daha doğrusu sadece benimkini aldı. Cenan Hoca zaten kahvesini içiyordu. Gergindim ama sebebi Cenan değildi, sebep bilmemem gereken ama zihnimden silemediğim gerçeklerdi. Cenan yüzümü incelerken onun da tıpkı benim gibi gergin olduğunu hissedebiliyordum. Bir şekilde birbirimizle ilgili çok fazla şey biliyorduk ve bu ikimiz için de rahatsız edici boyutlara ulaşmak üzereydi.

Bir süre sonra siparişini verdiğim kahve geldi, kahvemden bir yudum alırken görsel olarak burnumdan solur gibi göründüğüne emin olduğum bakışlarımı Cenan'a çevirdim. Uzun parmakları fincanı sarmıştı. Üzerinde pahalı bir takım vardı, parfümünün kokusu tüm kafeteryaya yayılmış olmalıydı. Sütlü kahve tonlarındaki ceket ve pantolon takımı onun kusursuz fiziği için çok doğru bir seçimdi. Hoş, dersine giren kadın erkek fark etmez herkes ona çuval bile giyse yakışacağını biliyor olmalıydı.

"Gece erkek arkadaşınla karşılaştım," dedi. Sessizdim, sadece onu dinledim. "Tam karşımda oturuyor olmanız işlerimi biraz zorlaştıracak." Ne demek istediğini anladım, yine de sadece sustum ve söylediklerine kulak verdim. "Sana onu vazgeçir, gidin demiyorum ama Dide'yi görmemeliler."

"Eninde sonunda görecekler," dediğimde durdu, bunu biliyormuş gibi baktı ama belki ona bir seçenek verirmişim gibi umutluydu. O umu-

bu karşılayamayacağımı gördüğünde, gözlerinde var olan son ümit kırıntısı da küle döndü.

"Dide'yi tüm bunların ortasına itemem." Kahvesinden bir yudum aldı. "Sevgilin son derece meraklı birine benziyor. Bu işin peşini bırakmaz."

"Senin bir kızın olduğunu öğrense bile neden bunu umursasın ki?"

Cenan'ın dudağının kenarı kederle büküldü. "Dide'yi ilk gördüğünde ne düşündün? Ona baktığında?"

Dide'nin çivit mavisi gözlerini, meydan okuyan bakışlarını hatırlayınca ürpererek Cenan'a baktım. Ne demeye çalıştığını anlamıştım. Ama ikimiz de bu sırrı birbirimize karşı seslendirmeden içimizde yaşatmaya devam ettik. O benim bildiğimi biliyordu, ben de bildiğimin farkında olduğunu biliyordum.

"Akıllarına geleceğini sanmıyorum. Bence bilmiyorlar," dedim. "Hiçbiri."

Cenan anlık rahatlar gibi görünse de "Sen de bilmiyordun," demesiyle o rahatlığı yeniden kayboldu. "Psişik değilsin."

"Eğer başka bir neden sunsan, o ihtimali kafamdan silerdim." Eğer babasından bahsetsen, diye düşündüm içimden. Dide'nin Muşta'nın kızı olduğunu düşünmezdim.

"Sen silerdin, Gurur silmez." Cenan, bunu kesin bir dille söylemişti. "Seni zorlamıyorum. Elbette bir şeyleri ondan saklamaktan rahatsız oluyor olabilirsin ama lütfen elini vicdanına koy Zeliha. Bu hayat Dide'nin hayatı. Bu hayatı ona verebilmek için çok çabaladım."

Sessizce, "O, Dide'yi biliyor mu?" diye sordum.

Başta var olan sessizlik, bir süre sonra dudaklarından kopan bir, "Hayır," cevabına dönüştü.

"Neden?"

"Zorundaydım." Cevabı kesin ve netti, içinde tek bir yalan payı içermiyordu; sonsuz genişlikte bir doğruluk hissi veriyordu. "Zorunda olmak nedir biliyor musun?"

"Evet," dediğimde şaşırmasını beklemiyordum.

"İşler ne benim ne de onun için yolunda gitmedi," dedi, gözlerini kahve fincanına indirirken başını iki yana sallamıştı. "Zeliha, daha önce hiç en güvendiğin insan, bir daha asla güvenmemen gereken birine dönüştü mü?"

Dudaklarım yukarı büküldü. "Dönüştü."

Başını yavaşça sallarken yıkılmış gibi görünüyordu.

"Ona kırgınsın," dediğim anda kaşlarını çatarak bana bakmadan başını şiddetle iki yana salladı.

"Bu kırgınlık değil, bu sadece kırgınlık olamaz. Ben ona olan inancımı yitirdim."

"Bana çok ağır bir yük bırakıyorsun," dedim, bu kez kendimi tutamadım. Duygular dilimden öylece döküldü. Hissettiklerim tam olarak buydu. Bana bıraktığı şeyin ağırlığının farkında mıydı? Cenan'ın gözlerinde beliren anlayışın altında ezildiğimi hissettim. Sanırım o da biliyordu, benim için taşıması ne kadar güç bir sırrı bana bıraktığını ve bunu yaparken hiçbir şeyin elinde olmadığını biliyordu.

Suçluluk duygusuyla gözlerini masaya indirince, onu tanıdığım günden bu yana ilk kez bu kadar yorgun göründüğünü fark etmiştim. Ona bakanlar önce güzel, sonra da soğuk bir kadın görürdü. Şimdi yine güzeldi ama soğuk görüntüsü yoktu, o soğuk görüntünün altına gizlediği yorgunluk oradaydı. Bakışlarım yüzünde istediğimden çok daha uzun bir süre asılı kaldı. Onu incelerken buldum kendimi. Cenan Kaplaner'in acısı epey görünürdü.

"Üzgünüm," dedi. "Biliyorum. Böyle olsun istemezdim. Ama isteyerek yapmadım." Bunu biliyordum, bu yüzden kendimi olduğumdan çok daha suçlu hissediyordum. Bu karşı komşu olma olayı çok gereksizdi, böyle olmamalıydı. Bunu öğrenmemem gerekiyordu. Şimdi nasıl Mušta'nın gözlerine bakacaktım? O gözlere baktığımda gördüklerim canımı fena yakacaktı. Üstelik yaşananları bilmemek beni sadece geçmişin değil, olduğumuz ânın da körü yapıyordu. Kim haklı kim haksız bilmeden bir şeyleri içime gömmek çok zordu. "Zeliha, senden tek isteğim susmandı, biliyorum ama şimdi bir isteğim daha var."

Birden korkarak ona baktım. O isteği duymaya hazır hissetmiyordum.

"Öyle bakma," dediğinde sesinde ızdırap vardı. "Bu benim için de oldukça zor."

"Öyleyse isteme," dedim, tepkim onu şaşırttı, bense hâlâ korkuyordum. Kendimi yeni bir oyunun içinde, yeni bir müttefik olarak bulmak istemiyordum. Artık kendimi geri çekmek, tüm bu olanlara olanların içindeyken değil, dışındayken bakma fırsatı bulmak istiyordum. Cenan ise buna izin vermiyordu. Tıpkı ilk günlerde Gurur'un yaptığı gibi üzerime geliyor, benden yeni şeyler talep ediyordu. Ne zaman gördüklerimin sorumlusu olmadığımı anlayacaklardı? Ben sadece görgü tanığıydım. Belki Gurur'u bu geleceğe hapseden bendim ama Cenan konusunda ke-

sadece suçsuzdum, tek suçum olmamam gereken bir yerde olmamdı, görmemem gereken birini görmemdi.

"Mecburum," diye fısıldadı, sesindeki ezilmişlik duygusu beni afallattı. "Ben de böyle olsun istemezdim ama şimdi tam karşımda oturuyorsunuz. Oradan taşınırsam gözünüze batarım, batmazsın deme, sen de söyledin, Gurur beni tehlike olarak görüyor ve neden gittiğimi merak edecektir." Bir şey söylemedim, haklıydı. Gurur, basit bir düşünce yapısına sahip değildi, olayları her açıdan ele alabilir, her şeyi en ince ayrıntısına dek düşünebilirdi. Mutlaka Cenan'ın bir şeyler gizlediği için gittiğini anlardı. "Nasıl bir yol izlemem gerektiğini bilmiyorum. İlk kez bilmiyorum."

Konu kızı olduğunda ne kadar da hassastı... Gözlerimi yüzünden ayıramadım. Soğuk bir avukata değil, içi yanan bir anneye bakıyordum. Kahvemden bir yudum alırken artık her şey karmaşadan ibaretti. "Dide akıllı bir çocuk," dediğimde başını salladı, bir sonraki cümlemin bizi kaderin hangi yoluna saptıracağını bilmiyordu. Ben de bilmiyordum. Spontane hareket etmeye karar verdim. Kaderin bizi izlerken çatılan kaşlarının arasında oluşan yarıklar, gideceğimiz yollar gibiydi. "Dide'yi öylece gizleyemezsin. Gizlemek her zaman için açığa çıkarmaktır. Bir şey bulunmasın istiyorsan onu ortaya bırak."

"Dide'yi buna nasıl hazırlarım bilmiyorum." Bakışlarını bana değdirdi. "Seni buna bulaştırdığım için üzgünüm."

"Aslına bakılacak olursa, gidip bildiğim her şeyi anlatmayı inan ki çok istiyorum," dedim dürüstçe. "Ama ne yaşadığını bilmiyorum. Bu yüzden sana haksızlık yapmak istemiyorum. Olmamam gereken bir anda, olmamam gereken bir yerdeydim. Görmemem gereken bir şeyi gördüm. Şimdi taraf tutamam." Gözlerinin içine baktım. "Ne senin ne de onun tarafını tutmuyorum. Ama şu an ona haksızlık yaptığımı hissediyorum. Sadece eğer bu olacaksa, neden böyle olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Bir yanım buna burnumu sokmamam gerektiğini söylese de öteki yanım onu seviyor." *O* diye bahsettiğimin kim olduğunu biliyordu, ismini söylemediğim için mutlu gibi görünüyordu. Sanki o ismi duyarsa dünyası başına yıkılacaktı.

"Anlatacağım," dedi Cenan. "Sadece bana biraz müsaade et." Kahvesinden bir yudum aldı ve o an, zihnime takılıp düşen bir soru kalbime battı.

Tarih tekerrür mü ediyordu?

Bu soru aslında kendime değil, kadere sorduğum bir soruydu. O gece tüm bunlar yaşanmamış olsaydı, Gurur hayatımın ortasına ismini yazmamış olsaydı, o gece alın yazım alnımın ortasında alevlere teslim olmasaydı şu an ne yapıyor olurdum? Cenan, Muşta'ya kırgın olmadığını, ona olan inancını yitirdiğini söylemişti. Bir gün ben de Gurur'a olan inancımı yitirecek miydim? Hem de bunu yaparken içimde ona dair hiç kırgınlık olmadan?.. Bir insan nasıl tüm inancını yitirmesine rağmen karşısındakine kırılmazdı ki? Duygularımız, düşüncelerimizin verdiği şekli almaz mıydı? Bir insana artık inanmıyorsak, bu kırıcı bir şey demek olmaz mıydı? Artık inanmayarak baktığımız bir insana kırgın bakmaz mıydık?

Nasıl bakıyorsak öyle görürdük, bu doğruydu. İnancını yitirmiş gözlerle baktığımız birine kırılmış olurduk. Nasıl oluyordu da Cenan ona kırgın değildi? Belki de onu asıl kıran o değildi, ona olan inancını yitirmiş olmasıydı.

Geleceği daha fazla merak etmek istemiyordum çünkü bir gün geleceğini biliyordum, bir gün gelecekti ve ben ondan kaçamayacaktım. En azından şimdilik o hiç yokmuş, olmayacakmış gibi davranabilirdim. Boşluğa devrilen gözlerimin tekrar yüzüne doğrulmasını sağlayacak olan o cümleyi kurdu: "Güzel kızım," dedi, sanki aramızda asırlar varmış gibi hissettiren iki kelimelik cümlesi yüreğimin derinlerine ulaştı. Gelecek bir yerlerde benim için çoktan alev almaya başlamıştı ve beni içine alıp yakacağı an için pusuya yatmıştı. "Belki o seni üzmeyecek ama üzülen tarafım öyle ağır basıyor ki, senin bana benzeme ihtimalinden nefret ediyorum."

Kalbimin bana duyuracağı kelimeleri olsa, sırf onları duymamak için kalbimi sustururdum.

Bir gün ona benzeyecek olma düşüncesi kalbimi ezdi, çiğneyip geçti.

Korku öyle çok büyüdü ki, nefesim kesildi.

Cenan, üzgün bir ses tonuyla, "Beni yargılama," dedi, ona baktım ama gördüğüm o olmadı, gelecekten bir kesitti ve ben gelecekte onun kadar üzgündüm. "Ben de senin gibiydim."

Ben de senin gibiydim.

"Aynı kişiler değiliz," diye karşı çıkmaya çalıştığımda sandığım gibi karşı atağı olmadı.

Sadece, "Umarım," dedi.

Gaye ile Hüsrev kafeteryanın kapısında belirdiklerinde, Cenan ile ikimizin dilini saran sessizlik, bir diken gibiydi. O anlatacaklarını toparlayamıyor olmanın, bense konuşursam kendime vereceğim hasarın derdine düşmüştüm. Bizi ilk fark eden Hüsrev oldu, üzerinde beyaz önlüğü vardı ve gülümsemesi dudaklarına yerleştiği anda Gaye'nin bakışları onu takip ederek bize çevrildi. Gaye'nin yüzünün bembeyaz kesildiğini gördüm, Cenan ile beni karşı karşıya oturmuş kahve içerken görmeyi beklemediği kesindi. Cenan baktığım yöne bakınca, "Arkadaşların sanırım," diye mırıldandı. "Çağırsana. Birazdan kalkacağım zaten."

Sessizce elimi kaldırıp Hüsrev ve Gaye'ye el salladım. Masamıza doğru yaklaşırlarken Gaye bir bana bir Hüsrev'e bakıyordu, alnımızın ortasından antenlerimiz çıkmış gibi bir bakışı vardı. Şaşkınlığı çok barizdi. Sadece onun değil, kafeteryadaki birkaç kişinin de bize o şekilde baktığını yeni fark ediyordum.

"Selam," dedi Gaye, bu selamın içinde soru işaretleri vardı. Ona boş sandalyelerden birini işaret ettiğimde bana tek kaşını kaldırarak bakıp sandalyeyi çekti ve oturdu. Hüsrev de yanına oturmuştu.

"Merhaba," dedi Cenan Kaplaner, yüzündeki hüzün silinmiş, soğuk güzelliğinin üzerine sıcak bir gülümseme çizilmişti.

"Bölmüyoruzdur umarım?" diye sordu Hüsrev, bu kibar sorusu Cenan'ın daha da içten gülümsemesine neden oldu.

"Ah, hayır," dedi nezaketinden ödün vermeden. "Zeliha ile dersler hakkında laflıyorduk."

Hüsrev gülümsedi ama bu gülümseyişin altında, bu durumu pek tekin bulmadığının kanıtı olan bir endişe saklanıyordu. Endişeden de fazlası gibiydi, bu net bir şekilde şüpheydi. Cenan, "Seni tanıyorum," dedi Hüsrev'e. "Turan Hoca'nın eski öğrencilerindendin, değil mi?" Gaye'ye gülümseyerek baktı, Gaye de ona gülümsedi. Gaye, herkese gülümserdi.

"Evet," dedi Hüsrev.

"Çok şanslısın," dedi Cenan ilgili bir sesle. "Turan Hoca en iyisidir, onun öğrencisi olmak öyle kolay değildir."

"Siz Ankara'daydınız bildiğim kadarıyla," dedi Hüsrev. "Dönüşünüz beklenmedikti. Bildiğim kadarıyla Ankara'daki imkânlarınız, günümüz Türkiye'sinde çoğu meslektaşlarınızın sahip olamayacağı türdendi. Çok başarılı olduğunuzu duymuştum." Hüsrev'in ses tonu suçlayıcıydı, sanki beni ve çevremdeki herkesi bu kaotik durumdan kurtarmak için saf bir çaba sarf ediyordu.

Hüsrev'in bu hâlini yadırgamadım. İlk kez onun önünde ağladığımda da bana bir abi gibi, *"Sen önemlisin,"* demişti. *"Sen benim için küçük bir kız kardeşsin."*

Cenan'ın yüzündeki kan çekilir gibi oldu ama gülümsemesi solmadı. Sadece artık içten değildi. Yapay bir şekil almıştı. Gözlerini soğuyan kahvesinin koyu yüzeyine indirirken, "Biraz da eğitimci olmak istedim," dedi, sesindeki burukluğu fark eden sadece ben olmalıydım. Eğer son iki gün içinde önüme okunmak için sayfaları açılmış bir kitap gibi serilmeseydi, ben de anlamazdım. Cenan, konuyu değiştirmek ister gibi, "Sanırım Zeliha'yı görmek için gelmiştiniz," dedi. Gaye'nin yerleşkesi burada değildi, yani Cenan'ın bunu söylemesi mantıklıydı.

"Evet," dedi Gaye neşeyle. Gözlerim Gaye'nin kolunun altındaki çizim tabletine kaydı, tablet kendi yaptığı çizimlerden oluşan bir koruma kabının içindeydi.

"O zaman ben daha fazla tutmayayım sizi," dedi Cenan, bu cümlesi beraberinde kafeteryanın cam kapısının açılmasıyla zamana karışarak üzerimize yağdı. Kafeteryanın açılan kapısından karın soğuğu içeriye daldı, o soğuk bir rüzgâra tutunarak içeri girmişti ve tutunduğu rüzgâr beraberinde Gurur'un kokusunu içeriye dağıtmıştı. Algılarım doğrudan kokunun geldiği yöne saplandı ve saniyeler sanki saatmiş gibi ağır ağır akmaya başladı.

Gurur'u bulan bakışlarım, herkesten koptu; zamandan koptu.

Gurur, siyah bir kabanın içindeydi, kaşe kabanı dizlerinin biraz altına dek uzanıyordu ve önü açıktı. İçindeki siyah kazağı görebiliyordum. kot pantolonu da siyahtı ve kazağın etek kısmı hafif bir şekilde kotun içine sıkıştırılmıştı. Gümüş tokalı kemeri de siyah deridendi. Siyah postallarındaki kar lekeleriyle içeri girdiğinde siyahlara bürünmüş olmasını garipsemiştim ama siyah rengi onun saçları ve teniyle tezat bir uyum yakalamıştı. Bakışları hızla kafeteryanın içini sıyırıp benim olduğum yönde sekteye uğradı.

"Seninki geldi," dedi Gaye neşeyle. Cenan ve Hüsrev'in de Gurur'a baktıklarını hissedebiliyordum ama gözlerimi Gurur'dan ayıramadım. Oturduğumuz masaya doğru yürürken dudaklarına belli belirsiz bir tebessüm çizildi. Bu tebessümün oyun mu yoksa gerçek mi olduğunu kavrayamadım, yine de yüzünde beliren çizgiler içimi ısıtmaya yetti.

"Merhaba," dedi Gurur hemen yanımda dikildiğinde, sonra yavaşça eğilip soğuk dudaklarını yanağıma bastırdı ve karnım bir anda kasıldı

Tüm bakışlar üzerimizdeydi. Bu önemli değildi. Kokusu öyle net bir şekilde içimi doldurmuştu ki tam anlamıyla aptala dönmüştüm. Kalbim ve aklım arasındaki denge beni normal bir insan kılıyorken, onun varlığı bu dengeyi altüst ederek beni aptala çeviriyordu.

"Beklettim mi bebeğimi?" diye sorunca kan yanaklarıma öyle hızlı tırmandı ki, elimden hiçbir şey gelmedi. Gaye, yüzünde hınzır bir sırıtışla bize bakıyordu. Hüsrev'in kuşkusu yüzünden silinmişti, verdiğim tepkideki doğallık onu şaşırtmış ve bir anlığına şüphelerinden uzaklaştırmış gibiydi.

Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda göz bebeklerime düşen yansımasını gördüğüne yemin edebilirdim.

"Geleceğini unutmuşum," diye kekeledim, bu onu gocundurmuş gibi dudaklarını aşağı doğru büktü ve Gaye, ellerini çırparak mutluluğunu belli etti.

"Umarım sadece yaşlanıyorsundur, sevgilim," diye dalga geçti benimle. "Sinema biletlerini aldım. Gece seansı. Önce bir şeyler yeriz, sonra eve uğrarız, sonra da film izlemeye gideriz."

Normalde karşı koyacağım bu şeye, Hüsrev ve Gaye'nin ilgili bakışları üzerimizde olduğundan göz yumup, "Olur," dedim, sesim tatsızdı ama nedeni Gurur değildi, Gurur ve masadaki herkesin dikkatini çekmiş olmalıydı bu.

"Cenan Hanım," dedi Gurur saygılı bir şekilde Cenan'ı selamlayarak. Ardından gözlerini Hüsrev ve Gaye'ye çevirdi. "Hüsrev, Gaye. Sizi görmek güzeldi." Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Seni arabada beklememi ister misin?"

"Yok, kalkıyorum," dedim çantamın kulpunu omzuma asarken. Cenan'ın gözleri üzerimdeydi, ona bakmadan arkadaşlarıma gülümseyip Gurur'un elini tutarak masadan ayrıldım. Eli bir an titrememe neden olacak şekilde soğuktu, biraz sonra kafeteryanın dışındaydık ve bu soğuğun sebebini anlamıştım. Isparta, zemheri bir kışın koynuna sürükleniyordu.

Arabası yerleşkenin dışındaydı, cipiyle değil, gri bir Volvo'yla gelmişti. Arabasının park hâlinde durduğu alana kadar konuşmadan, el ele yürüdük. Elimi bırakır sanmıştım ama bu olmadı. Arabadan küçük bir tık sesi yükseldi, ön farlar anlık olarak yanıp söndü ve Gurur elimi tutarak beni ön yolcu koltuğuna doğru ilerletti. Aramızdaki sessizlik sinir bozucu bir seviyeye ulaşmaya başlamıştı. Gurur'un telefonunun melodi-

sı boş sokağı sesin rengine boyadığında, bakışlarım onun yüzüne tutundu. Gözleri anlık olarak yüzümün sınırlarında dolaştı, ardından boştaki elini kaşe kabanının derin cebine sokarak cep telefonunu çıkardı. Telefonu yanıtlarken yüzünde sakin bir ifade vardı ama düşüncelerinin hangi sokakta kaybolduğunu bilmiyordum. Sanki kendisi de düşüncelerini kaybettiğinin farkındaydı.

"Evet?" dedi telefonu açarken. Sesinin aldığı renk de yüzü gibi sakindi, bakışlarım onu takip etmeyi sürdürdü. "Biz bir şeyler yedikten sonra eve geçeriz. Sen Biricik ve Destan'ı eve götür istersen, anahtar Adnan'daydı. Hem tanıdık birilerini görmek Biricik'e de iyi gelir." Bir süre karşı tarafı dinledi, Devran'la konuştuğu belliydi ama karşı tarafın sesi çok net gelmediği için konunun ne olduğunu çözümleyemedim. "Destan'la henüz tanışmadı mı?" Destan kimdi? Sessizce izlemeye devam ettim. Elim hâlâ elindeydi, bu çıldırtıcı bir şeydi. "Tamam, sen Biricik'e adresi ver, o eve gitsin. Adnan kapıyı açar. Aynen." Bir süre durdu. "Tamam kardeşim, görüşürüz."

Gurur telefonu kapatınca araca bindik. Üniversitenin sınırlarından epey uzaklaştığımız sırada, "Destan kim?" diye sordum, sesim ilgisiz gibiydi, ön konsoldaki birkaç DVD'yi elime almış inceliyordum. Eski, kült hâline gelmiş birkaç filmin DVD'siydi, kapakları bile eskimiş, yıpranmış görünüyordu. Gurur'un bakışları, benim ondan kopuk bir şekilde DVD'ye dönük olan bakışlarımın aksine üzerimdeydi.

"Devran'ın kız kardeşi. Üniversite için Isparta'ya geldi," dedi, bakışlarım yüzüne çevrildi, tam da düşündüğüm gibi beni izliyordu.

"Yeni mi geldi?" Başını evet anlamında salladı. "Yatay ya da dikey geçiş tarihlerini kaçırmış?"

"Evet," dedi. "Henüz okula başlamadı, farklı bir şehirde kazanmıştı ama orada okumak istemedi, o yüzden tekrar sınava girecek." Bakışları yüzümden koparak yola çevrildi. "Devran'ın olduğu şehirde okumayı kendisi istedi."

"Bölümü neydi?"

"Bilmiyorum ama burada mimarlık istiyor."

Başımı sallayarak gözlerimi yola çevirdim. "Umarım burada tuttura-bilir," diye mırıldandım.

"Ben bu sabah gördüm, şirin, küçücük bir şey," diye alay etti Gurur. "Eylül yanında sırık gibi kaldı. Bizimkiler henüz Destan'ı görmemiş, Eylül ve ben sabah erken kalkınca denk geldik." Bana bir şeyler anlatıyor

olması dikkatimden kaçmamıştı, şaşkınlık kanımda hareket eden keskin bir cisim gibiydi. Benim de ondan farkım yoktu, o bir şeyleri anlatıyor, ben de tüm dikkatimi ona vererek anlattıklarını dinliyordum. "İnsanın abisi iki metre olunca en azından bir seksen bir kız beklemiştim." Küçücük bir çocuktan bahsediyor gibi şefkatliydi, bu her nedense beni gülümsetti. Gözleri bir an için beni buldu ve gülüşümde takılıp kaldı.

"Boyu çok mu kısa?" diye sorduğumda alayla sırıttı.

"Hemen hemen senin kadar işte."

"Ben kısa değilim," diye homurdandım. "Boyum bir yetmiş bir."

"Evet, yani hemen hemen bacağımla aynı boyutlardasın işte."

"Haha," diye homurdandım. "Sen kocamansan ben ne yapayım?"

"Bilmem, yorganına sarılıp ağla istersen. Ya da günlüğüne yaz?"

Gözlerimi devirerek bakışlarımı yola çevirdim. Yol boyunca başka herhangi bir konu üzerine konuşmamıştık. Kafamda Cenan'a ait bir sırrı taşıyorken başka bir şeye odaklanmak çok zor geliyordu. Aracı sitenin otoparkına park etmişti. Tedirgin bir şekilde evin olduğu katta ilerlerken Dide'nin birden kapıyı açıp koridorda belirmesinden korkan bir tarafım vardı.

Kapının önüne geldiğimiz an dışarı taşan gürültüyü duydum. Gurur kaşe kabanından anahtarı çıkarırken içerideki gürültüye kulak versem de konuşmalar karmakarışık bir sese dönüştüğünden ne konuşulduğunu anlayamamıştım. Kapı açıldığı an karın beyaz ışığının doldurduğu salon gözlerimin önüne serildi. Güneş yeniden bulutların arkasına gizlenmiş, kar taneleri düşeceği ânı sabırsızca bulutlardan sarkarak, bir sis tabakasının içinden yeryüzünü izleyerek beklemeye başlamıştı.

Adnan, yeni getirildiği anlaşılan kahverengi L koltuğun ucunda oturuyordu, omzunun üzerinden kapıya bakınca ilk onunla göz göze geldim. Daha sonra tekli koltukta oturan Devran'ı gördüm. Eylül ile Destan olduğunu düşündüğüm kız sırtları dönük bir şekilde camdan dışarıyı izliyorlardı. Bizi fark eder etmez bize doğru dönen Eylül'ü, Destan takip etti ve o an donup kaldım. Yüz hatları Devran'a o kadar çok benziyordu ki, minyatür bir Devran gibi görünüyordu. Uzun, düz, açık kahverengi saçları vardı, burnu Devran'ın burnunun aynısıydı ama daha küçüğüydü, dudakları da Devran'ın dudakları gibiydi. İri gözleri, gözlerinin rengi bile aynıydı.

Kız beni görünce genişçe gülümsedi, uzun, beyaz dişleriyle var olan parlak gülümsemesi sıcaktı. Ben de ona gülümsedim.

"Zeliha abla, değil mi?" diye sordu Eylül'e sokularak. Eylul, yeni arkadaşına gülümsedi ve onayladı. Kızın ürkek bir tavrı vardı, sanki herkesin peşinizden çekiniyor gibiydi. Henüz diğerleri gelmemişti ve öğrendiğim kadarıyla abisinin dostlarıyla tanışmamıştı. Destan ile kazandığı ama istemediği bölümle ilgili bir sohbetin ortasındaydık, merdivenlerdeki patırtılar tüm dikkatimi dağıttığında Destan çekingen, ince bir sesle anlatmaya devam ediyordu.

Ama sonra onları gördüm. Pars ve Leon... İkiliyi görünce ilk hissettiğim saf korkuydu. Daha sonra dudaklarımda oluşan aralıktan verdiğim nefes, geçmişe ait bir girdap gibi büyüyerek beni içine çekti ve o gece yaşananları hatırladım. Tezgâhta oluşan küçük çatlağı, Gurur'un farklı bakan güneş kaçağı gözlerini, o gece içime akan her cümlesini, içime gömdüğü her bir hissi... Leon ile Pars koşarak salona inene dek düştüğüm her şey, beni yutan bir kara delik olmuştu. Leon, Gurur'un üzerine abanarak ayağa kalktı ve Gurur, onun başını okşadı. Pars sırasını beklerken sabırsız gözlerle insanına bakıyordu. Sırayla kendilerini sevdirdiler ve birkaç saniye sonra ikisinin de canavar gözleri üzerimdeydi.

Korku anlıktı, bir süre sonra içimde tükenip yok oldu. Bana ilk sokulan Leon oldu, burnunun ucuyla üzerimi kokladıktan sonra anlamadığım bir şefkatle başını koluma sürttü. Bu koca çocuktan böyle bir sevgi gösterisi beklemediğimden şaşkınlık saç tellerime kadar her zerreme yayılmıştı. Yine de bana gösterdiği sevgiye karşılık verdim. Parmaklarım yumuşak ama kısa tüylerinde gezindi, pürüzsüz bir kumaşı anımsatan bedenini okşadım. Tüm bunlar olurken, Leon ve ben arkadaşlığımızı ilan ederken, diğer herkes bizi izliyordu. Pars bile. Daha sonra Pars da geldi, Leon'a göre çok daha ağırbaşlı, çok daha sakin ve yavaştı ama yine de bana şefkatini gösterirken bir çocuk kadar masum gelmişti gözüme. Beni tanımışlardı, ben onlara göre dosttum, tehlikesiz olan kişiydim. Bana güvendiklerini hissetmek çok güzeldi, hatta bulunduğumuz durumu göz önüne alınca, mükemmeldi.

"Sana kolayca alışmışlar," demişti Eylül yüzünde sıcak bir gülücükle. Destan hâlâ sessizdi, çekingenliğini kırabilmiş değildi ama bunun yakın zamanda kaybolacağından yana hiç şüphem yoktu. Onlar aile gibiydi. Destan da bu ailenin bir parçası olduğunu anladığında her şey onun için daha kolay ve güzel olacaktı.

Ben o ailenin neyiydim? Bir parçası mı? Paramparça olmuş bir parça ne kadar tamamlayıcı olurdu ki? Ben sadece bütünü bozuyordum

Birden kendimi çok kederli hissettim.

Diğerlerin gelmesi çok uzun sürmemişti. Tüm askerler evin ortasında toplandığında Destan artık çok daha çekingendi. Hepsiyle bir bir tanıştı ama uzun süre konuşamadı, hatta gözlerini kaçırıp abisine sokuluyor, bu yabancı ortama uyum sağlamak için uğraşıyordu.

Diğerleri Destan'a karşı güler yüzlü olsalar da kızın çekingen tavrından dolayı mesafeliydiler. Onu ürkütmek istemiyorlardı. Bir süre geçtikten sonra Nihan ve Biricik de gelmişti. Destan onlarla tanışırken Gurur'un koridor tarafına yürüdüğünü fark ettim, gözlerimiz buluşunca bakışları yüzüme kitlendi ve göz ucuyla mutfağa uzandığını düşündüğüm aralığı gösterdi. Arkasından giderken tedirgindim. Zihnim hâlâ bana ait olmayan bir sırrı öğütmeye çalışıyordu. Unutmak mümkün olsaydı keşke ama unutamadım.

Mutfak, uzun koridorun sonundaydı. Koridorun duvarları fildişi rengindeydi ama ışık yanmadığı için etraf loş görünüyordu. Mutfağa girdiğim an mutfakla ilgili ilk düşüncem büyüklüğüyle alakalıydı. İki kişinin yaşayacağı bir ev için gereksiz derecede büyük ve genişti ama ferah bir his bırakıyordu. Mutfağın duvarları bordoydu, tezgâh simsiyahtı ve tezgâhın yaslandığı kısım kan renginde fayans döşemelerle kaplanmıştı. Süslü ve güzel görünüyordu. Mutfağın balkonunun kapısı camdandı, kapı küçük ama öne doğru genişleyen bir balkona açılıyordu.

Duvar kenarında siyah, parlak metalden bar sandalyeleri ve dar bir bar tezgâhı vardı, yemek yenebilecek büyüklükteydi, yaklaşık beş, altı kişi burada rahatça yemek yiyebilirdi. Tabii askerleri saymıyordum, onların bir tanesi iki buçuk insan boyutunda ve enindeydi. Onlardan sadece iki, üç tanesi burada rahatça oturup yemek yiyebilirdi. Gurur, siyah kapaklı mutfak dolaplarına ilerledi, dolaplardan birini açtı, sadece iki fincan dışında dolap bomboştu.

"Biraz alışveriş gerekecek," dediğinde başımı salladım. "Akşam İyaş'tan bir şeyler alırız."

"Alışveriş merkezine mi gideceğiz?"

Bana omzunun üzerinden bir bunağa bakıyormuş gibi baktıktan sonra, "Sinemaya gideceğiz, en yakın sinema orada," dedi. "Gerçekten bunamaya başlamış olabilir misin?"

"Hâlâ yirmi üç yaşındayım, otuz ikime çok var," diye alaylı bir cevap verdiğimde bana cins cins baktı ama yorum yapmadı. Tezgâhın üzerinde duran kahve makinesinde kahve yapmaya başladığında, bar sandal-

yelerinden birine oturup cep telefonumu masanın üzerine bırakarak ona baktım. "Destan çok çekingen," diye mırıldandım.

"Küçük bir kız," dedi, "Eylül ile aynı yaşlarda olması bir şeyi değiştirmiyor. Kars'ta doğup büyümüş, pek arkadaşı da olmamış. Devran onun karların arasında yalnız başına büyümeye çalışan bir ağaç olduğunu söylerdi hep. Destan'ı ilk görüşüm, yıllardır Devran'la dostuz, daha önce kız kardeşini görmemiştim. Fotoğrafı dışında tabii." Kahveyi fincanlardan birine doldururken gözlerini bana çevirdi. "Alışacaktır. Biricik'i sevdi gibi görünüyor, abisinin kız arkadaşı olduğunu henüz bilmiyor. Destan ne kadar sakin ve şirin görünse de bildiğim kadarıyla abisini epey kıskanırmış." Sırıttı.

"Eylül seni pek kıskanmıyor mu?"

"Seni sevdi, bu yüzden sana iyi davranıyor. Diğer gelin adaylarına yapmadığını bırakmamıştı."

Kurduğu cümleyle beraber olduğum yerde donup kaldım. Kalbimden boğazıma dek yükselen bir atış, tam ses tellerimin etrafında bir bomba gibi patladı ve kelimeler henüz kursağımdayken parçalara ayrıldı. Kendimi apansız çıkıp gelen bir yorgunluğun kollarında buldum. Gözlerimi masaya çevirdim, verecek cevabım yoktu ama kalbimden ruhuma o kadar çok cevap taşıyordu ki. Neden böyle hissettiğimi düşünmek istemiyordum. Kıskançlık edecek bir konumda değildim, saçma düşüncelerle kafamın içini kuyuya çevirmek de istemiyordum ama boğazımı yakan bu his susmak bilmiyordu. Birileriyle ciddi mi düşünmüştü? Onları Eylül'ün karşısına mı çıkarmıştı? Kaç sevgilisi olmuştu? Kaçıyla ciddiydi? Kaçının yüzünde sevdiği bir köşeyi göremeyince öfkeleniyordu? Kaçını özlüyordu? Kaçı ona uykusuz kalacağı türden cümleler kurmuştu? Kalbimden taşan bu defa saf bir duygu değildi, cehennemi içine hapsetmiş bir öfkeydi. Tanımadığım onlarca kadına, yüzlerini, isimlerini, hikâyelerini bilmediğim kişilere düşmanlık besledim. Saçmaydı ama önlenemezdi.

"Ne o?" Gurur'un sesi eğlendiğini belli edercesine alaycı çıkmıştı. Ona bakmadım. "Yoksa beni mi kıskandın, sevgilim?"

Sorusuna hiç takılmadım, takılıp kaldığım başka bir durum vardı şu an. Düşünmek istemediğim ama düşündüğüm bir durum. Geçmişinde ne yaşamışsa yaşamıştı, sonuçta benim de geçmişimde yaşananlar, bende iz gibi kalan olaylar vardı; elbette birini sevmiş, onunla evlenmek istemiş olabilirdi. Yaşını göz önüne aldığımda bunun için çok geç değildi.

erken de sayılmazdı, muhtemelen birkaç yıl önce ciddi düşündüğü birini pek tabii tanımış olabilirdi. Sinirlerimin daha da gerildiğini hissettim.

Önüme bir fincan kahve bırakırken hemen çaprazımdaki sandalyeye oturup, yüzüme düşen birkaç parça saçı soğuk parmaklarının arasına aldı. Gözlerim saniyenin onda biri kadar bir zaman diliminde onun güneş rengi gözlerine tutundu. Saçımı parmağına doladı, gözleri gözlerimin ortasında yanan bir alev gibiydi. Kendi yansımasını harlanan bir alev olarak görüyor olma ihtimali epey yüksekti.

Bakışlarının yoğunlaşarak ruhuma sızdığını, bir yazarın kaleminin ucundan taşan mürekkebin ömrüme yayıldığını hissettim.

Sanki bir yazar onu var etmek için tüm duygularını boş bir kâğıda bırakıyordu ve bu duygular öylesine canlıydı ki, bu canlılık beni öldürüyordu. Belki de parmak uçlarında canlanan kelimelerle ruhu günbegün ölen yazar, sayfaya anlamları doğurarak taşırdığı mürekkeple beni de yavaş yavaş tüketiyordu.

"Ne oldu?" Sorusu, sesinin taşıdığı bir yüktü, ruhum o yükün altında kalıp ezildi. Kalp atışlarım içimde çakıp her yanı aydınlatan bir şimşek gibiydi, ışığını hissettim ama sesi ışık kaybolduktan sonra gelecekti. Bu yüzden o an için, hissettiğim en ağır duygulara rağmen, kalbimin gümbürtüsünü duymadı.

"Yorgunum," dedim, aslında yorgun değildim, anlam verilmemesi gereken bir sebepten üzgündüm.

Saçımla oynarken, "Farkındayım," diye mırıldandı, ses tonundan ruhuma yayılan huzuru reddetmek istedim.

Bir şey söylemedim.

"Kahve iç," dedi kısık bir sesle. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp bakışlarını önüme bıraktığı fincana çevirdi. "Kafein rahatlatır."

"Teşekkürler," diye mırıldandım sadece.

"Babaannen nasıl?" Sorusu beni şaşırtsa da çaktırmadım. "Hâlâ evde, değil mi?"

"Evet. Bir süre daha bizimle kalacaktır."

"Bu süreçte burada kalman onun için sıkıntı yaratmaz umarım," dedi. Ellerini masanın üzerine koydu, dirseklerini de masaya yasladı ve omzunun üzerinden bana baktı. Kaşe kabanını çıkarmıştı, siyah boğazlı kazağı beyaz boynunu saklıyordu. Yüzündeki buz beyazlığı, kazağın kurum gibi koyu olan rengiyle baş döndürücü bir uyum sağlıyordu.

"Hayır, bir sıkıntı yaratmaz," dedim. Babaannem için bu, kaçırılmaması gereken müthiş romantik bir olaydı.

Babaannem, gerçekçi bir kadın değildi, o hayal dünyasında yaşayan, insanlardan çok insanların yaşadığı hikâyeleri merak eden biriydi. Babaannemi diğerlerinden farklı kılan da buydu. O her zaman güzel cümleler kurardı, aşkın bir ödül olduğunu düşünürdü, acının insanı güzelleştirdiğine inanırdı, insanların olduğu kişiyi hikâyelerinin belirlediğini söyler dururdu.

O zaman bu hikâye benim olduğum kişiyi mi belirleyecekti?

Birden farklı bir hikâyeyi yaşadığımızı düşündüm. Sıradan insanlar gibi birbirimizle rastlantısal bir şekilde tanıştığımızı. Acaba o zaman da onunla oturup iki çift konuşabileceğimiz bir an gelir miydi? Gurur ve ben, tüm bu olanlar olmamış olsaydı, aynı kaldırımda yürüyen iki yabancı mı olacaktık? Dönüp ona bakar mıydım? Onun hakkında düşünür müydüm? Onunla ilgili ilk düşüncem ne olurdu? Ya da o dönüp bana bakar mıydı? Benim hakkımda düşünür müydü ve bu düşünce ne olurdu? Yoksa gözlerimiz birbirine dokunmadan öylece birbirimizin tersi yönde ilerlemeye devam mı ederdik? Bir gün bu olacaktı. Bir gün Gurur ve ben, birbirimizin tersi yönlere bir koldaki ikiye ayrılan damar gibi ayrılarak kendi geleceklerimize ilerleyecektik. Tüm bu düşünceler sadece birkaç saniye içinde, Gurur'un güneş kaçağı gözleri gözlerime bir gölge gibi düşerken zihnimin içini oyup geçmişti. O hiçbirini duymadı, hiçbirini bilmedi ama tüm bunlar bana ağır geldi, benim canımı yaktı. Yorgun değildim, üzgündüm. Bunu görmesini istedim.

"Sadece birkaç saniye içinde bin farklı şey düşünmüşsün, düşündüğün her şey ya da her ihtimal seni birkaç saniye içinde birkaç yıl yaşlandırmış gibi bakıyorsun," dedi Gurur, bu denli farkında olması beni ürpertti. Sonra da zaten bunu görmesini istediğimi fark edip sustum. Cevap vermemi, belki de karşı çıkmamı bekliyordu ama karşılık olarak susmamı kesinlikle beklemiyordu. Bunun bir nevi kabulleniş olduğunu biliyordu. İrdelemedi. "Kahven soğuyacak."

Kahvemden bir yudum aldıktan sonra, "Biricik iyi görünüyor," diye mırıldandım, konuyu değiştirmem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Oysa onun düşüncelerini duymaya, gördüklerini bana anlatmasına ihtiyacım vardı. Biraz daha cesur olsaydım ona sorardım, ona şöyle derdim: *Bir gün iki yabancı olacağız.* Ve o da bana bu cümlenin onda yarattığı hezeyanı göstererek bakardı. Ve şöyle sorardım: *O gün geldiğinde, bir*

daha seni görme şansım olacak mı? Seni görsem bile sen beni görecek misin? Yoksa beni görmezden gelmek senin için çok mu kolay olacak? Gurur, bir gün biz değil, ikimiz olacağız. Bu bizi ortadan ikiye bölecek ama belki de ben yarımken, sen daima bütün kalacaksın. Bu beni yaralıyor. Nedenini sorma. Sadece bil, bu beni çok yaralıyor ve bunu durdurması çok zormuş. Hatta imkânsız bile diyebilirim. Keşke bir şey söylesen ve söylediğin şey, bunu durdurabilecek kadar güçlü olsa. İhtiyacım var.

Zihnimde ses bulan bu düşünceleri o duymadı. İçimin daha çok acıdığını hissettim.

"O sapık orospu çocuğundan kurtuldu, zamanla daha da iyi olacak," dedi, Okan'dan bahsetmek onu germişti, bu gözle görülen bir detaydı. Okan'ın sesini, bakışlarını, bana tavrını hatırlayınca midem burkuldu. Yalnız olsam lavaboya gidip klozetin önünde diz çöker, hiçbir şey çıkarmasam da boş bir şekilde öğürürdüm. Öğürerek bir insanın sesini, bakışlarını, size olan davranışlarını içinizden atabilir miydiniz? Ben atamazdım ama yine de yapmak istedim. Bazı insanların aklımızda kalan son görüntülerini unutabilmenin bir yolu olsaydı keşke.

"Peki o adam?"

"Elini kolunu sallayarak çıkıp gidemeyeceğini, sadece gidebileceğini sandığını söylemiştim sana." Birden bu cümlesi öyle karanlık geldi ki, sanki gökyüzündeki tüm ışık pıhtıları çekildi; damarı boşaltan kan gibi çekilen ışık, geride büyük bir karanlık bıraktı. Çaresizlik göz bebeklerime teslim oldu ve bakışlarını çaresizliği kirpik diplerime hapsetti. "Bundan böyle hiçbir kadına zarar veremeyecek."

"Onu..."

Birden beni susturmak ister gibi, "Aklanamayacak kadar fazla uyuşturucuyla yakalandı," dediğinde donup kaldım. "Uyuşturucu kuryeliği yaptığı düşünüldü." Bakışları yüzümde gezindi. "Taşıdığı çok güçlü, hiçbir avukatın onu kurtarmasına yetmeyecek bir uyuşturucu türü. Kanında da rastlanmayacak bir uyuşturucu tipi. Yani içiciyim diyemez, direkt satıcılıktan yargılanacak. Babası da böyle bir leke yemişken onu kurtarmak için uğraşmaz. Adam sadece kendi itibarını düşünen pezevengin teki, oğlu değil, şanı şöhreti umurunda olan."

"Tüm bunları nereden biliyorsun? Yani en azından kurtulamayacağını?" O uyuşturucuyu onun başına onların çorap misali ördüğünden emindim.

"O bahsettiğim uyuşturucu türü, kökünü kuruttuğumuz leşlerin ininde çıkmıştı," dedi. "Yani bu onu doğrudan vatan haini de yapıyor. Protokolü bilmem normal değil mi sence de?"

Kanım dondu.

"Eskiden vatan hainliğinin cezası idamdı, şimdi değil," dedi. "Ama bu idamdan da kötü şeyler olduğunun kanıtı, emin ol. Babasının onu görmek bile istemediğini duydum. Birkaç gün içinde bir basın açıklaması yapar, hatta basın açıklamasında okuyacağı metni bir yazara yazdırmaya başlamış bile. İçindeki birkaç cümle kulağıma geldi." Buna şaşırmadım. "Doğrudan oğlunu satmış pezevenk. Cinsini siktiğim cinsine çekiyor işte."

"Şerefsiz," diye homurdandım, kahvemden bir yudum daha aldım.

"Birkaç kadın sosyal medyada linç başlatmış onun için," deyince şaşırdım. "Bu sabah gördüm," diye açıkladı. "Hayatını kararttığı birkaç kadın başlatmış linci. Sosyal medyayı bilirsin, haberler daha kolay büyür, daha çabuk sonuca ulaşırsın. Muhtemelen yakın zamanda cinsel taciz, tecavüz ve kadın haklarına saldırıdan da hüküm yiyecektir. Ama bana kalırsa şu an içeride olduğu için dua ediyor. Umarım damatlar koğuşuna atıldığında da dua etmeye devam eder."

"Damatlar koğuşu mu?"

"Evet," dedi. "Tecavüzcülerin eziyet gördüğü bir koğuş," dediğinde donup kaldım. "Ne yaptıysan, aynısını sana yaptıkları bir koğuş." Karanlık gülümsemesi yüzünü aydınlattığında kalbimin atışları göğsümün içinde usulca söndü, kayboldu. Okan, daha fazlasını hak etmişti, cani bir dürtüyle onun kafasını gövdesinden koparmalarını istiyordum. Ama belki de çok daha fenasını hak ediyordu. Ölüm kolay olurdu, ben onun gibilerin her gün ölümün tadını alıp ölüme bir türlü ulaşamamasını istiyordum.

"Beter olur umarım," dedim. "Biricik'e ve diğer tüm kadınlara yaşattığı her şey ömründen kan olsun aksın."

"O nasıl beddua lan?" diye sordu dehşetle. "Ürperdim, çok da hoşuma gitti. Çok seksi beddua ediyorsun. Bir daha etsene."

Şaşkınlığımı gizleyemeden anlık ona baktıktan sonra kahvemden bir yudum daha alarak, "Alay etme, ciddiyim," diye söylendim.

Birden bana yaklaşmasıyla nefesim boğazıma ateş gibi saplanıp içimi yaktı. Gözlerimiz birbirine öyle yakın bir noktada kesişti ki, nefesi bile bana aitmiş gibi ciğerlerimi temizliyordu. "Alay ettiğimi kim söyledi?" Gözleri hızlı bir şekilde dudaklarıma indi, tekrar gözlerime baktığında

buz tutan parmaklarımı fincana bastırarak ısıtmaya çalıştım. Dudaklarımız birbirine temas edebilecek kadar yakındı. Bu aklımı karıştırmakla kalmadı, başımı döndürdü. "Çok seksiydi, tekrar yapmanı istedim. Alay değildi. Doğruydu."

Kısık sesi bir kasırgaydı.

Yener aniden mutfağa dalınca, hızla Gurur'dan uzaklaşarak duvar dibine yaklaştım. Gurur hâlâ aynı noktada durmuş bana bakıyordu. Yener'in, "Ne yapıyorsunuz bakayım?" diye sormasıyla yanaklarıma tırmanan kan içimde de fokurdadı. "Yeni evli çift gibi her bulduğunuz boşlukta muck muck mu?" Elini havaya kaldırıp yüzüne yaklaştırdı ve eliyle utanç verici bir şekilde bakışmaya başladı. "Ah Gurur," dedi eline doğru. "Beni öpecek misin? Aman tanrım, yoksa çillerimi mi görmek istiyorsun? Hadi ama Gurur, çillerim burada. Ver şu lanet dudaklarını. Vatoz balığı gibi emikle beni."

"Ne saçmalıyorsun lan sen satılık?" diye sordu Gurur öfkeyle.

"Ne saçmalıyormuşum lan ben? Vatoz balığı gibi yapıştın kıza, emcük emcük bitirdin el kadar kızı. Yedin kızı ya. Paketini verseler onu bile yerdin sen ya. Sen oyun bahanesiyle bu kızı nikâh masasına da oturtursun, niyetin o senin, oyun oyun diyerek bu kızdan üç çocuk yapar, vatanın milletin yüzünü güldürürsün sen ya." Yüzünü buruşturdu. "Bu ne evlilik merakı, sen çeyizine kenarı oyalı dantel masa örtüsü de örmeye başlamışsındır."

"Ya kes hadi sesini, kes," diye homurdandı Gurur.

"Vatoz balığı."

"Yener, kötü sarsalarım seni."

"Bana da mı göz diktin? Beni de mi emmek niyetindesin, vatoz balığı?" Gözlerini bana çevirdi. "Gözünün önünde benimle fingirdeştiğini umarım ki görüyorsundur. Neyse... Ee ne yemek yiyoruz?"

"Zıkkımın kökü?" diye sorduğumda elini göğsüne götürüp bana dehşetle baktı.

"Hakkını arayan bir insana kök mök yedirmek ne ayıp..." Buzdolabına doğru ilerledi, kapağı açmasıyla, "Oy guzularım, aç karnınızda öpüşmeyin, ağzınız kokar, fakfakir çocuklarım benim ya," dedi. "Bir dilim porlanmış ekmeğiniz, bir ekmeğin üzerine sürmelik margarininiz bile yok. Bir de gitmişler orada açlıktan kokan ağızlarıyla birbirlerini vakumluyorlar. Çok üzüldüm ben bu durumuma. Sitenin altında market var, ben bir koşu gidip bir şeyler alayım, yedikten sonra fingirdeşin lütfen." Du-

daklarını büküp başını iki yana sallarken buzdolabının kapağını kapatmıştı. "O kadar üzüldüm ki. Çok üzüldüm ya. Sersefil aç kuzularım ya."

"Ne gevezelik yapıyorsun lan, kertenkele dışkısı," dedi Adnan, Yener'in ensesine vurarak onun öne doğru devrilmesine neden olurken. "İçeride de salak saçma konuşup kızcağızı korkutursun diye ipini tutmak zorunda kaldım senin. Burada da kalmış Bayan Yenge Zeliha Hanım'ı rahatsız ediyorsun. Senin olduğun bir ortamda güzel bir bayan kadını kişisinin huzurlu olma ihtimali yok."

"Benim olduğum ortamda güzel olan her kadın rehberime yeni bir isim olarak kaydedilir, şekerim," dedi Yener saçını düzelterek. "Hatta rehberimde o kadar çok Ece ve Aslı var ki artık plaka gibi kod ekledim hepsine. Ece 48'i ararken, Girdap, 48 Elâzığ Ceyhan Erzurum kenara çek diye şaka yapıyor."

"Övünüyorsun bir de bu kepazeliğinle, vasıfsız yaratık, insan bedeni üzerinden fuhuş yaptırarak geçimini sağlayan beş kuruş etmeyen adamlardansın sen."

"Kısaca pezevenk deseydin kanka neden uzatıyorsun ki?" diye sordu Yener.

"Sen az önce Ece'yi kodlarken Erzurum mu dedin?" diye sordu Gurur.

"Ne?"

"Erzurum dedin."

"Ha, demişimdir."

"Sen benim şehrimin kızlarına laf mı attın lan az önce?"

Yener dehşetle, "Nasıl yani ya?" diye sordu. "Karadeniz kızıyım ben, dizimin altında etekle büyüdüm diyerek bayıl bir de istersen Gurur şu an." Kaşlarını çattı. "Neyse, seneye Survivor kadrosunda görürüz artık seni."

"Nasıl ya?" diye ben sordum bu defa. "Erzurum'da biri etek giyemez mi yani Gurur? Dağdan mı indin sen, mağaradan şehre yeni mi göç ettin?"

"Lan ne alakası var ağzımı açmadım?"

"Erzurum'un kızlarına laf edilemez ama Karadeniz kızlarına falan laf edilebilir mi yani, Gurur?" diye üsteledim.

"Kızım delirdin mi, demedim ben öyle bir şey."

"Dedin sen, ona getirdin lafı."

"Ulan zaten Erzurum'da nasıl etek giyebilirler, ağustos ayında bile iki metre olmama rağmen karnıma gelen kar var orada. Orada sadece kar giyebilirsin."

"Hihihihih," diye güldü Yener sinsice. "Yiyin şimdi birbirinizi."

"Sen eve düşen yıldırım mısın lan?" diye sordu Adnan, Yener'in kafasına tekrar vurup, araba süsü gibi kafasının öne arkaya sallanmasına neden olurken. "Lipgloss kafalı Nihal, sen neyin peşindesin?"

"Lipgloss kafalı Nihal ne alaka lan? Vurup durma kafama."

"Sana sevilmeyen ne kadar televizyon karakteri varsa hepsinin ismini koyuyorum bundan sonra. Sahibinden'e adına yeni bir ilan açma zamanı geldi. Yürü, çık dışarı. Rahat bırak insanları." Adnan, bana özür diler gibi baktı. "Bayan Yenge Zeliha, lütfen yanlış anlama. Bu bayan kapanı gibi ortada dolaşan şeyi biraz tartakladım ve çirkin konuşmalar yapmak zorunda kaldım. Şahsınızı böyle bir edepsizliğe maruz bıraktığım için beni affedin." Yener'i ensesinden tutarak çekti. "Sen benimle geliyorsun, boynuz ağacı."

"Boynuz ağacı hiç hoş değil bu arada, ben hayatım boyunca hiç aldatmadım, teessüf ederim," diye söylendi Yener. "Geri al lafını."

"O kadar hakaret ediyorum, bir buna mı güceniyorsun lan sen?"

"Lanlı lunlu konuşuyorsun yengemizin önünde."

"Doğru söylüyorsun." Tekrar bana baktı. "Affedin beni yenge."

İkisi mutfaktan çıktığında yeniden yalnızdık ama Yener ortamdaki atmosferi dağıtmıştı. Bu yüzden kendimi daha rahat hissettim. Gece yavaşça gökyüzüne serilmeye başladığında herkes gitmişti, Leon ile Pars'ın maması ile suyunu hazırladıktan sonra evden çıktık. Cenan ile karşılaşmak istemiyordum, onun beni köşeye sıkıştıran bakışlarından, sırrını bildiğim için çok daha fazla bana dönmeye başlayan dikkatinden kaçmak istiyordum.

Babaannem bizi hemen kapıda karşıladı. Son bir iki gündür onunla vakit geçiremiyordum, ayaküstü biraz sohbet ediyorduk ve hayatın içinde süregelen koşuşturmama geri dönüyordum. Beni anlıyordu, sıkmıyor, aksine destek oluyordu. Üzerimi değiştirmek için odama geçtiğim sırada, babaannem, "Damadım, ay yani çocuğum, içeri gel lütfen," diye ısrar ederek Gurur'u darlıyordu. Gözlerimi devirerek kapıyı kapatıp karanlık, küçük odamın içinde ilerledim. Hafif aralık pencereden içeriye, karşıdaki sokak lambasının turuncu ışığı doluyordu.

Üzerimdekileri çıkarıp elbise dolabımı açtım. Açık mavi bir kot pantolon, beli açıkta bırakan bordo, önü düğmeli bir kazak çıkardım. Pantolonum yüksek beldi, bu yüzden belim fazla açıkta kalmayacaktı, hem zaten üzerime mont giyeceğim için sorun olacağını sanmıyordum. Kıyafetleri üzerime geçirip çalışma masama doğru ilerledim, dolunay

şeklindeki masa lambamı yakıp, masanın kenarında küçük aparatların içine koyduğum makyaj malzemelerimi çıkardım. Küçük, yuvarlak bir aynam vardı ve iş görüyordu, bazı geceler sabaha dek ders çalıştığım için gözlerimin altında oluşan halkaları bu aynanın önünde oturup homurdanarak kapatırdım. Uçuk kırmızı, çok da yoğun renk vermeyen ruju dudaklarımda dolaştırıp kirpiklerimi kıvırarak maskaraladım ve allık sürmek yerine parmaklarımla yoğunluğunu en aza indirdiğim rujun parmak uçlarımda biriken fazlalığını yanaklarıma dağıttım. Telefonum çalmaya başladığında elimi ıslak mendil ile siliyordum.

Arayan babamdı. Gülümsedim, günler sonra ilk kez beni aradığı için gülümsemiştim. Geçmişte bıraktığımız günler suçluluk duygusunu en yoğun yaşadığım günlerdi, ses tonum bile işlediğim günahı ortaya dökü-yormuş gibi hissederken, babama karşı hissettiğim sorumluluk duygusu içimi delip geçerken babamla konuşmak çok zordu. Onun sevgisini telefonun diğer ucundan dahi bile olsa bu kadar net hissetmek, içimdeki suçluluk duygusunun genişleyerek tüm ruhuma yayılmasına neden oluyordu. Ama bu defa gülümsedim. Onu çok özlemiştim.

"Aşkım?" dedi hattın diğer ucunda can bulan sesi.

Gülümsedim, bana bazen böyle seslenirdi. "Nasılsın?" diye sordum bu defa ondan önce davranarak. Bu onu gülümsetti, nefesinin dökülüşünden bile çizgilerle dolu yüzüne çizilen gülümsemeyi hayal edebildim.

"İyiyim güzelim benim, sen nasılsın? Sesini duymayı özledim yahu, ben aramasam arayacağın yok!" Muğla şivesini kenara bırakıp, ciddi konuştuğu anlardan birindeydik.

"Dersler falan," dedim, bu konuda yalan söylemiyordum, gelecek birkaç günüm epey yoğun geçecekti. Babam gururla gülünce içime bir şey batmış gibi duraksadım.

"Dersler hafifleyince çıkıp Muğla'ya geliver, biraz tatil yapmış olurdun hem," dedi, sonra konuyu derslerden uzaklaştırarak, "Kardeşin senin yanında mı hâlâ?" diye sordu.

"Dün Antalya'ya döndü ama yine gelecekmiş gibi hissediyorum," dedim, Eymen giderken haber vermemişti, gelirken de vermezdi.

"Bu aralar telefonlarıma pek cevap vermiyor, eşek sıpası," dedi babam, anlık duraksadım, Eymen ile ilgili düşünceler usulca zihnime yerleşti. Söz konusu ben değil, erkek kardeşim olduğunda daha zeki olabiliyordum, bir şeylere sadece nesnel gözle değil, tam anlamıyla, bir bütüne bakıyor gibi bakabiliyordum. Eymen ile aramdaki ilişki her zaman de-

rindi, bazen kavga eder, bazen günlerce konuşmazdık ama bir şekilde birbirimize hep bağlıydık. Bir sorun olduğu ortadaydı. Kendi derdime düşüp kardeşimin zihnini eşeleyen, belki de hayatını etkileyen bu şeyi görmezden gelmiştim.

Gözlerimi kısarak, "Ben hallederim, baba," dedim, babam anlayamadı. "Eymen konusunu kafana takma. O bir ergen sayılır, neye canı sıkıldı kim bilir?" Bu sadece babamı sakinleştirmek, belki de kafasına düşen gölgeyi kovmak için söylenmiş bir yalandı. Kimse ergenlerin sıkıntılarını küçük görmemeliydi çünkü onlar, geleceğin yetişkinleriydi ve küçümsenen sorunları bir gün ruhlarını çok daha büyük hasarlar almaları için yanlışa sürükleyebilirdi.

"Senin gibi bir ablası olduğu için çok şanslı, Zeliş'im," dedi babam, sevgisi beni gülümsetti, bana duyduğu güven ise acı içerisinde kıvranmama, kalbimin parçalanmasına, ruhumun ağrıyla eğilip bükülmesine neden oldu.

Sana güvenen bir insanın güvenmemesi gereken kişi olmak çok zordu.

"Biz de senin gibi bir babamız olduğu için çok şanslıyız," dedim, bu cümlem onu gülümsetti. Yüzüne yayılan o derin, ruhumun elinden tutan gülümsemeyi hayal edebildim. Babam ne zaman gülümsese, ruhumun üzerinde dolaşan kara bulutlar geri çekilir, güneş beni ısıtmak için orada, babamın kahverengi gözlerinde belirirdi. O benim için güven demekti ve benim için çok acı olsa da biliyordum ki ben de onun için güven demektim. Her şeyin sorumlusu gibi hissettim, yaşanan tüm kötü olayların, arkamdan usul usul ilerleyerek beni içine almak için yaklaşan karanlığın, tüm yalanların sorumlusu gibi. Belki de gibisi fazlaydı.

"Beni utandırma çillibom," diye dalga geçti babam, gülüşü sesinden okunuyordu, gizleyemedi. "Paran var mı bakem? Neden soreyosam, olmasa bile var deyip durun, sana biraz harçlık göndereceğim. Biraz alışveriş yap kendine." Araya elinde olmadan kattığı Muğla ağzı beni gülümsetti.

"Gerek yok," dedim kaşlarımı çatarak.

"Gerek olmasa yap demezdim," diye homurdandı. "Erkek çocuğu gibisin, ne bulursan geçiriyorsun üzerine, biraz alışveriş yap. Paramı harca, çarçur et. Ben seni boşuna mı yaptım?" Kıkırdadı, gülümsememe engel olamadım. "Şimdi havale yapıyorum, yarın çık mağaza mağaza gez, denediklerini bana da gösterirsin." Annemin arkadan gelen kıkırtısını duydum, daha sonra telefonu annem aldı ve kısa ama eğlenceli bir sohbet aramızda uzayıp gitti.

Odadan çıkarken yüzüme geçirdiğim ifadesizlik maskesinin çatlayıp parçalanacağını sandım. İçimde yine yalanlara bulanmışlığın verdiği o ızdırap verici acı vardı. Babama, anneme, kardeşime, bu evdeki herkese yalan söylüyordum. Odamın kapısını kapatırken gözlerim yemek masasında oturan Gurur'a kaydı. Hayatıma yerleşen acı verici gerçeklerin tamamını bilen tek kişiydi. Bir zamanlar öyleydi... Şimdi bir sırdaşım yoktu. Cenan'ın sırrı içime gömülmüş, beni yeni sessiz bir yalanın çukuruna çekmişti. Artık her şeyi bilen tek kişiydim, sırtımı yaslayıp gerçeklerin acısını paylaşabileceğim kimsem kalmamış gibi hissediyordum. Bu ağırdı. Her açıdan ağırdı.

Gurur, bana bir anlığına ruhumu görüyormuş gibi baktı.

Keşke, dedim içimden. *Keşke her şeyi görsen, ben söylemek zorunda olmasam, sen bana baksan ve her şeyi çözsen. Hiçbir şeyi saklamadığım tek insan olduğun zamanlar senden ölesiye nefret ediyorken ben, şimdi her şeyi bilen kişi olmaktan bir yalan uzaklıktasın ve seninle paylaşamamak beni öldürüyor. Meğer sen benim tek sırdaşımmışsın.*

İçim çok acıdı.

Gurur, bana gülümsedi, içimdeki acı genişledi ve güneş bu kez beni aydınlatmak için değil, yakmak için bana yaklaştı. Biliyordum ki bazı zamanlar güneşin ateşi, cehennemdeki alevlerden bile daha yakıcı, daha sıcaktı. Onun gözlerindeki güneş, cehennemde doğuyor, cehennemi yakıyor, cehennemden bana bakıyordu.

Babaannem, "Filme gidiyormuşsunuz," dedi heyecanlı heyecanlı. Pembeye boyalı uzun tırnaklarını gördüm, kırışmış uzun parmaklarını permalı saçlarının arasına götürüp saçlarını dağıtırken bana göz kırptı. "Gidin tabii gidin." Birden yanımda bitti, kulağıma eğildi. "Nikâh dairesini de nasip etsin Allah inşallah."

"Babaanne lütfen."

"Ne lütfen? Babaanneler nikâh şahidi olamıyor galiba."

"Duyuyor şu an."

"Duymuyor, ben sessizce söylüyorum." Kulağıma biraz daha eğildi. "Şunun boyuna postuna bak Zeliş, iki seksen, hükümet gibi. Lütfen damadım yapalım bunu, keşke bundanımız olsa, Zeliş. Lütfen olsun çünkü."

"Babaanne, rezil ediyorsun beni ya," diye homurdandım.

"İki doksan damadım olacak benim." Gülümseyerek Gurur'a doğru döndü. "Hangi filme gidiyorsunuz? Romantik mi?"

"Yok," dedi Gurur. "Korku."

Tek kaşımı kaldırdım.

Babaannemin yüzü düştü. Sonra birden gözleri parıldadı. "Tabii korku!" dedi heyecanla. Tekrar kulağıma eğildi: "Çığlık atıp yüzünü göğsüne sakla falan diye yapıyor..."

"Ben korku filmlerinden korkmam," diye fısıldadım.

"Korkuyormuş gibi yap o zaman, kafasız."

"Tamam tamam," diye geçiştirdim kapıya doğru ilerlerken.

"Kız beni başından savma, manikürlü tırnaklarım kopana kadar saçını yolarım senin," diye söylendi babaannem. "Çok korkar Zeliha ya," dediğinde artık bana değil, Gurur'a bakıyordu. "O kadar korkar ki, çok korkar yani. Sıkı sıkı sarıl kızıma lütfen, canım torunum, kâbus falan görür sonra. Kâbus görmemesi için saçını okşayarak uyutabilirsin. Uyurken tıpkı bir meleğe benzer."

Uyurken ağzım açık oluyordu ve bazen gözlerim açık uyuyordum, Ayça gözümün beyazı göründüğü için korkup beni tekmeleyerek uyandırmıştı.

"Merak etme, Maria," dedi Gurur, babaannemi en hassas noktasından doğru bir şekilde vurarak. "Ben yanındayken ona hiçbir şey olmaz." Sırıtarak beni kolunun altına çekti, babaannem neredeyse heyecandan bayılacaktı.

Birinin ona Maria demesinden hoşlanıyordu. Böyle romantik sahnelere de âşıktı.

"Eğlenin!" dedi âdeta gözlerinden kalp çıkan bir emoji gibi bize bakarken.

Evden çıkarken burnumdan soluyordum, bunu Gurur da fark etmişti ama irdelememişti. Volvo'ya doğru yürürken yüzüme sabit bir ifade yerleştirdim. Kar taneleri irili ufaklı bir şekilde düşmeye devam ediyordu ama yağış dün olduğu kadar yoğun değildi. Aksine çok sakindi, sanki her an gökyüzünde kaybolacakmış gibi yağıyordu.

Araçtan gelen tık sesiyle birlikte karanlık sokak aracın saniyelik olarak yaktığı ışığa boyandı, ardından etraf yeniden kararadı. Kaldırım buzlanmıştı, kirli görünüyordu, binaların çatılarında biriken kalın kar tabakaları belli aralıklarla yavaşça aşağı dökülüyordu, sokak öylesine sessizdi ki bir an için omzumun üzerinden sokağın sonuna bakma gereği hissettim. Gurur, aracın ön kapısını açarak sürücü koltuğuna geçerken, gözlerim karanlık sokağın diğer ucunda bekledi.

"Binmeyecek misin?" Gurur'un sorusu zamana yayıldı, omzumun üzerinden bu defa ona doğru baktığımda açık duran kapıya yaslanmış bana baktığını gördüm.

Bir şey söylemeden kapıyı açıp araca bindim, aracın içi soğuktu, döşemeler sanki sokağın ısırığıyla donmuştu. Oturunca ürperdim, Gurur da araca binip emniyet kemerini bağladı. Ben de emniyet kemerimi bağladım. Aracın öne doğru uzanan farlarının önünde düşen kar tanelerini izlediğim sırada aracın motorundan güçlü bir hırıltı yükseldi. Aramızdaki sessizlik öyle büyüktü ki, ruhum bir kâğıt parçasıydı da ucundan tutuşup yukarı doğru ilerlemeye başlayan alevin dokunuşlarıyla yanmaya başlamıştı sanki. Gurur, bu sessizliğe katıldı, ruhu bir kılıç çekip ruhumla gerçekler uğruna savaşmak istiyor olsa bile sustu ve arabayı sürmeye başladı.

Aracın içi karanlıktı ve bu karanlık bana yardım ederek aramızdaki sessizliği besliyordu. İlk kez karanlığın benim tarafımda durup, Gurur'la değil, benim yanımda benimle savaştığını hissettim. Bakışlarım aracın ön camından dışarıyı dövüyordu, Gurur'un gözleri yüzüme dokundu, bunu hissettim ama bir karşılık veremedim.

Benden gelecek bir karşılığa muhtaçmış gibi bakmıştı.

Bu düşünceden nefret ettim ama bir yerlerde bu düşünce benim için var olmaya devam etti, var olduğu süre boyunca yavaşça ona çekildim, ona teslim oldum.

"Önceden seni anlamak daha kolaydı." Bu cümle dudaklarından öylece döküldüğünde, şaşkınlığım aracın içindeki karanlığa bir sis gibi yayıldı. Bakışlarımı ön camdan çekemedim ve kelimeleri içime doldurduğunda, kalbimde yarattığı ağırlığı da çekebilmek mümkün değildi. "Önceden sana bakar ve ne düşündüğünü ya da ne planladığını hemen anlardım." Oysa çok uzun bir zaman olmamıştı bile, neden böyle konuşuyordu? Sessizce yolu izlemeye devam ettim. Karşı şeritten üzerimize geliyormuş gibi hızla ilerleyen araçların ışıkları yüzümü anlık boyuyor, sonra tekrar karanlığa gömerek geçip gidiyorlardı. "Artık sana ne şekilde bakıyorsam, kafanın içindekileri göremiyorum. Önceden ışıkları açık bir evin dışındaydım, pencereye yaklaşıp ışıkları yanan evin içini izlerdim. Şimdi evin içindeyim ama ışıklar kapalı."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Issız bir sesle sorduğum soruya ilk önce birkaç saniye boyunca sessizlikle karşılık verdi, sonra derin bir iç çekti ve gözleri yeniden bana çevrildi. İçimde sıkışan hisleri göz ardı

ederek omzumun üzerinden ona baktığımda, güneş kaçağı gözleri orada, buz gibi bir sıcaklığı yüzüme yayarak bana bakıyordu.

"Çünkü artık ne hissettiğini, seni neyin üzdüğünü, neyin yaraladığını, ne istediğini göremiyorum." Cevabı beni altüst etmiş olsa da dudaklarım bu hisleri dışarı vuracak kelimeler için aralanmadı. "Sana eskisi gibi bakmadığımı fark ettim. Bu senin değil, benim suçum."

İtirafı beni hazırlıksız yakaladı.

"Önceden nasıl bakıyordun?"

Gözlerini yola çevirirken bu sorunun cevabını bana vermek istemiyor gibiydi. Bu cevabın beni incitmesinden, belki de parçalara ayırmasından korkuyor gibi endişeli, bir o kadar da sıkıntılı bir ifadeye büründü. Kaşları çatıktı, gözleri doğrudan trafikte olsa da gözlerinin içinde yaşananlara ait görüntüler dolanıyor olmalıydı.

"Önceden seni iş olarak görüyordum," dedi. "Görev olarak."

"Şimdi ne değişti?" Bu soruyu korkarak sordum, muhtemelen sesimdeki korkuyu fark etmiş gibi iç çekip dudaklarını bilmiyormuş gibi yaparak aşağı doğru büktü.

"Bilmiyorum. Kafamın içine kaydettiğim hiçbir anlamla uyuşmuyorsun."

Boğazımdaki acıyı yutkunarak giderebilmem mümkün olmadı. Gözlerimi yeniden yola çevirdim.

"Gurur, Cenan'ın tam karşısına taşınmamız doğru mu sence?" diye sordum. "Sanki bu daha çok ona meydan okumak gibi oldu. Kendimizi kanıtlamaya çalışıyormuşuz gibi."

Konuyu bir anda değiştirmem dikkatinden kaçmamıştı. "Böyle olması daha iyi," derken sesindeki karmaşayı duyabildim. "Biraz da o bizi tehlike olarak görsün. Gergindi zaten, dün karşılaştığımızda bana tuhaf tuhaf baktı."

Soluğum kesildi. "Neden bizi tehlike olarak görsün ki?" diye sordum hemen.

"Asıl suçlu olsak o kadar dibine girmeye çekiniriz," dedi. "Ama eğer gerçekten suçluysak ve buna rağmen dibine giriyorsak, belki de asıl tehlike bizizdir. Kafası karışsın bakalım."

"Kafan çok acayip çalışıyor," diye söylendim.

"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum, Matmazel Zekâ Küpü."

Yol boyunca bir daha hiç konuşmadık. Alışveriş merkezinin otoparkında durduğumuzda hemen alt kattaki mağazaları işaret etti. Orada

biraz alışveriş yaptık, birkaç fincan, tabak, mutfakla ilgili birkaç ihtiyaç daha... Hepsini bana seçtirmişti ama kafam o kadar yerinde değildi ki seçtiğim her şey birbirinden bağımsızdı. Sonunda aldığım her şeyi yerine koyup, "Zevksiz, bana hâlâ âşık olmama sebebin belli, sen zevksizsin," diye söylenerek bu kez alacağımız parçaları kendisi seçmeye başladı.

Alışveriş Merkezi iki katlıydı, ikinci kat yemek ve eğlence kısmından oluşuyordu, birlikte hamburger yedik ama ben bir menüyle doyarken, Gurur'un üç menü yemesi beni aşırı şaşırttı. Yine de yorum yapmadım. Herkes cüssesi kadar yemeliydi tabii...

Elimde ağzına kadar dolu bir patlamış mısır kovasıyla filmin oynayacağı salonun önünde dururken yüzümde karman çorman bir ifade vardı. Filmin bir önceki seansından çıkan herkesin yüzünde azımsanamayacak bir dehşet ifadesi olduğunu gördüm. Gözlerim hemen salonun yanındaki duvara monte edilmiş LCD ekran televizyona kaydı. Ekranda içeride oynayacak olan filmin fragmanı vardı ve üst kısımda da seans saatleri yazıyordu. Bir elimi montumun içine sokarak yavaşça ekrana doğru ilerleyip fragmanı izlemeye başladım. Gurur hâlâ içecek bir şeyler almak için sıradaydı, bu akşam sinema oldukça kalabalık olduğu için patlamış mısır ve içecek sırası ikiye ayrılmıştı. Benim sıram çabucak geldiği için kendi yiyeceğimi alıp salonun önüne gelmiştim. O hâlâ ondan iki kafa boyu kadar kısa olan genç erkeklerin arasında durmuş sırasının gelmesini bekliyor, bir yandan da homurdanarak bana kötü kötü bakıyordu.

Filmin karmaşık bir konusu yoktu, genel olarak hep bilindik bir konu üzerinden gidiyorlardı. Paranormal anlayışımız gerçekten bu konudan ibaretti. Konu beni zerre heyecanlandırmamıştı. Ta ki ekranda birdenbire beliren yüzü yanık, çığlık atan ama sesi duyulmayan kadına kadar. Olduğum yerde öyle bir zıpladım ki tek elimle tuttuğum kovanın içinden saçılan mısırlar ayaklarımın üzerine döküldü.

"Vücut dilin saniyede otuz beş küfür savurdu az önce," dedi Gurur birden arkamda belirirken. İkinci kez irkilsem de ifademi hızla toplayıp ona doğru döndüm. Korkum onu tatmin etmiş gibi bakıyordu, yakışıklı suratının tam ortasında alaycı bir sırıtış güneş gibi doğmuştu. Ona kafa atmak istesem de kalbimin atışları hâlâ normale dönmediğinden homurdanmak dışında bir şey yapmadım.

Koltuklar tekli değildi, çift kişilikti. Gurur ile aynı koltukta oturacak olmak içimde tuhaf bir his var etmişti. Karanlık merdivenleri tırmanıp en arka sıranın ortasına geçtik. Gurur ön taraflarda oturamazdı çünkü

boyu çok uzundu ve birilerinin film sırasında filmi göremedikleri için sinirlenip kafamıza mısır atmasını istemiyorduk. Gurur'un dizi dizime değiyordu, kollarımız da birbirine yaslanmıştı. Kokusu öyle yoğundu ki, sanki teni sıyrılıp tenime yerleştirilmişti ve bu koku bana aitti.

Onun kokusunu soluyunca düşüyor gibi hissediyordum, tıpkı o kar taneleri gibi... Usul usul süzülüyordum gökyüzünden. O benim için yeryüzüydü, onu güzelleştiren ben olacaktım, belki onunla olduğum için çok güzel olacaktım ama sonunda beni tüketecekti, biliyordum. Kokusu bile beni tüketmeye yetermiş gibi geliyordu.

Onun varlığı sınırsızdı, derindi, sonu yoktu ve ben başındaydım, sonu olmayan bir başlangıçtaydım; ne kadar ilerlersem ilerleyeyim onu yarılamak ya da bitirmek mümkün değildi.

Film başladığında düşündüğüm tek şey kokusu, bana temas edişi, yanımdaki varlığıydı. Gölgesi öyle karanlıktı ki, onun önünde durduğumda her yer geceydi. Patlamış mısırdan bir tane alıp ağzıma götürürken dizi dizime sürtündü, yutkunamayacağımı anlayınca uzun süre mısırı çiğneyip gözlerimi ekrandan ayırmadan öylece bekledim.

Diz kapağı diz kapağıma baskı uygulayınca çiğnediğim mısırı yavaşça yuttum ama ona bakmadım. Reklamlar bitip film başlayana, etraf tamamen karanlığa gömülene dek baskısı sürdü. Kalbimin atışları tutarsızdı, göğsümün içinde devamlı olarak bir bomba infilak ediyor, patlama sesi içimi yıkıp geçiyor ama dışarıdan duyulmuyordu. Büyük hoparlörlerden yayılan sese rağmen kalbimin atışlarını duyabiliyordum ama o duyamazdı.

Ben ne zaman dizimi yavaşça geri çekmek için çabalasam Gurur'un dizi bana yaklaşıyor, diziyle dizime baskı uyguluyordu. Yutkundum. Tam patlamış mısır kovasına parmaklarımı uzatıyorken o da elini uzattı ve parmaklarımız birbirine dokundu, ateş öyle büyük bir hızla bedenimde gezindi ki, nefesim soluk boşluğumda kızgın demir gibi takılıp kaldı. Bana baktığını hissettim, karanlıkta bile beni deşen gözlerine karşılık veremedim. Parmaklarını oynatarak parmaklarıma baskı yaptı, daha sonra kovanın hemen üzerinde parmaklarımızı birleştirdi. Parmak uçlarım parmak uçlarıyla küçük, kimsenin fark etmeyeceği narin bir dansa başladı. Dokunuşu çok tuhaftı.

Elimi yavaşça geri çektiğimde gülümsediğini hissettim. Gözlerim omzumun üzerinden usulca onu buldu. Sıcak gülümsemesi karanlığın ortasında bir mücevher gibi parıldadı. Bakışları önce gözlerimde asılı

kaldı, sonra filmin ışığının yakadığı yüzümde dolaştı, en son dudaklarına baktığında gülümsemesi dudaklarından silindi ve ciddi bakışları içimden şiş gibi geçti.

Filmdeki kadının aniden attığı o çığlık yüreğime doldu, içimde kopan duygu fırtınası bu çığlıktan etkilenerek kaburgalarımın üzerine kapandı ve korkuyla geriye doğru yaslandım. Gözleri hâlâ beni takip ediyordu, verdiğim tepki onu gülümsetmedi, gözlerini kısıp ciddiyetle beni daha dikkatli incelemesine neden oldu. Neden böyle baktığını anlayamadım ama bakışlarından rahatsız değildim.

İçimde yok olan bir yön duygusuyla onun gözlerinin içine baktım.

Yönümü onun gözlerinde kaybettim, yönüm onun gözlerinde anlam kazandı.

Yönümü bulamadım ama onun gözlerindeki anlamlar yeni yönüm oldu.

Yüzü çok ani bir manevrayla yüzüme yaklaşınca nefesim kesildi. Beni öpeceğini sandım, belki de kalbimi bunun için hazırladım ama yapmadı. Dudakları dudaklarımın ekseninde dönen bir gezegen gibiydi. "Filmi değil beni izleyeceksen, ki bundan çok memnun olurum, neler istediğimi, neler yapabileceğimi de göz önünde bulundur." Kelimelerine sinmiş fısıltı sesi içimi ürpertti. "Seni öyle bir baskıyla öperim ki küçük çenen öpüşürken tuzla buz olabilir."

Bu kelimenin sonu benim için kıyamet olabilirdi ya da belki cennetti. Gurur, bu cümleden hemen sonra geri çekilip gözlerini filme çevirdi ve sonra hiç konuşmadık. Ruhuma diken gibi batan hisler oradaydı, film bitene, araca binip evin olduğu sokağa girene dek o hisler orada durdu.

Asansör dairemizin olduğu katta durduğunda yorgun bakışlarımı ona çevirdim. Aslında eve gitmek, biraz yalnız kalmak, ondan uzaklaşmak iyi olabilirdi ama iradem zayıf düşmüştü, bunu istemediğimi fark ettim. Güvenmem gereken son insanın yanında hissettiğim güven duygusu beni buraya çekti, onun inine kendi ayaklarımla yürümek, kendi isteğimle girmek istedim. Onun inine girmek, o inin kapısında kendi kanatlarını koparıp, kanlı kökler sırtında sicim gibi al renkte bir gözyaşı dökerken kanatları kenara itmek demekti. İçimi oyup geçen bu düşünce, büyüyerek zihnimde en kanlı yankısını duyurdu.

Koridoru sakince yürüdük, Cenan'ın uyanık olduğunu hissettim, sanki kapısı kapalı evin içindeki canlılığı bile hissetmiş gibiydim. Gurur evin kapısını açarken bakışlarım Cenan'ın evinin kapısına doğru çev-

rildi, bir müddet kapıyı izledim, sonra Gurur kapıyı açtı ve lambaderin turuncu ışığı önümüze serilirken Pars yattığı yerden kafasını kaldırarak bize baktı. Leon hâlâ uyuyordu.

Gurur içeri girdi, ben de arkasından girip montumun fermuarını aşağı indirirken gözlerimi merdivenlere çevirdim. Üst kat zifiri karanlık görünüyor, karanlık yavaşça merdivenlerin sonuna dek uzansa da gücünü kaybederek ışık tarafından kırılıyordu. Pars bizi önemsemeden kafasını patilerinin üzerine koydu. Şehrin sim parçaları gibi görünen ışıkları cama yansıyordu. Ayağımdaki botları çıkardım çünkü karın kirli kalıntısı hâlâ tabanlarımdaydı, Gurur da postallarını çıkarmıştı. Salona doğru ilerleyip Pars'ın uzandığı koltuğun ucuna oturarak sokağı izlemeye başladım.

Gurur elindeki poşetleri mutfağa taşıdı, kısa bir gürültünün ardından, "Kahve yapmamı ister misin?" diye sordu içeriden.

"Olur," diye seslendikten sonra Pars'ın uzun kulaklarını arkaya doğru okşadım. Gözlerini yavaşça araladı ama sonra tekrar kapatıp uykusuna geri döndü. Bacaklarımı koltuğun üzerine çekip bağdaş kurdum, L koltuk epey büyüktü, iki kişinin sığabileceği bir yataktan farksızdı. Dirseğimi koltuğun ahşap kolçağına yaslayarak şehri izlemeye devam ettiğim sırada Pars yattığı yerden kalkarak koridora ilerledi, ardından karanlıkta kayboldu ve buzdolabının açılıp kapanırken çıkardığı sesi dinledim.

Telefonumun tuş kilidin kaldırıp ekrana baktım, WhatsApp grubundan düşen bildirim, panelin başında duruyordu. Saat 01:54 olmuştu, hangi ara bu kadar geç bir saate uzanmıştık hiç bilmiyordum. Grupta dönen konuyu anlamak için yazılanları okumaya başladım.

***Adnan Bahtıvar, Yener Açıkgöz** tarafından gruba eklendi.*

Yener Açıkgöz: ADNAN! BAKSIRINI GÖREMİYORUM! BANA ONU GÖSTER!

Neyden bahsettiğini anlayıp homurdandım.

Adnan Bahtıvar: Ne diyorsun lan sapık insan? Bak ben çoluklu çocuklu bir adamım, beni sapık fantezilerine dahil etmeni istemiyorum. Seni kötü döverim, boks torbam yapar patlatana kadar döverim.

Hakan Basri Şenkaya: Her yer paspaslandı mı? Teftişe çıkacağım birazdan.

Adnan Bahtıvar: Bal dök yala yaptım yemin ederim Muşta.

Yener Açıkgöz: Hmm bal fantezisi diyosun
Yener Açıkgöz: Olur
Yener Açıkgöz: Denensin
Adnan Bahtıvar: Muşta, görüyor musun? Beni tahrik edip dövmem için zorlayan bu.
Yener Açıkgöz: Seni tahrik mi ediyorum :D
Yener Açıkgöz: Vardır öyle huylarım :D :D:SD
Adnan Bahtıvar: Lafı götünden anlama konusunda üzerine tanımıyorum
Adnan Bahtıvar: Kahretsin. Bayan Zeliha Yenge buradayken konuşturduğun şeylere bak.
Adnan Bahtıvar: Hadi be yanlışlıkla herkesten sil yapacağıma kendimden sil yaptım.
Yener Açıkgöz: Ohoo görmez onlar :DDDDD
Devran Soydere: :D:F:D:DD
Adnan Bahtıvar: Neyi kaçırdım?
Vural Demirezen: Adnn mllet flörtöze çıktı
Devran Soydere: NE AAHSHSHSDGAGHSDGHA
Vural Demirezen: Ne gülüosn aptl
Yener Açıkgöz: Flörtöze mi çıkmak :ASD:FGFG::GD:SD:D:D:Fdfs
Girdap Demiralp: Sorma ne hâldeyim, sorma utanırım, sorma söyleyemem, sorma yangınlardayım...
Yener Açıkgöz: Çok ii nude isteme yöntemi bu arada bu Girdap
Yener Açıkgöz: Denensin
Vural Demirezen: Flörttöze çkmadlr mı
Yener Açıkgöz: Randevu o geri zekâlı ya
Vural Demirezen: Hayrdr yner snsn gerkzalı
Vural Demirezen: Noliyor yani
Yener Açıkgöz: Vatoz balığı Gurur şimdi ne yapıyor acaba
Devran Soydere: Onu da biz mi söyleyelim kardeşim
Adnan Bahtıvar: Edep. Adap.
Yener Açıkgöz: Vural aşşşın merak ediyorum
Yener Açıkgöz: NİHAN'LA İLK FLÖRTÖZÜNÜZ NASIL GEÇMİŞTİ ASAJSJDSBDSBHS
Vural Demirezen: gzldi
Yener Açıkgöz: Nihan da nasıl bir yokluktaysa artık
Girdap Demiralp: Hani gündüz hayalin, geceler rüyan idim...

Yener Açıkgöz: Girdap çok ii
Yener Açıkgöz: Kaç nude aldın bunları kullanarak
Girdap Demiralp: Ben meme değil üzerine uzanıp uyuyacağım bir göğüs istiyorum...
Devran Soydere: Şahsen ben inandım.
Yener Açıkgöz: O da olur

Gurur, ellerinde tuttuğu iki kahve fincanıyla salona girince telefonun ekranını kapatıp kenara bırakarak yavaşça doğruldum. "Kalkma," dedi beni durdurarak. "Rahat takıl."

Sessizce başımı salladım. Elindeki fincanlardan birini alıp koltuğun ahşap kolçağına bırakırken, "Teşekkürler," diye mırıldandım yavaşça.

Yanımdaki boşluğa otururken cevap vermedi. Kahvesinden bir yudum aldı ve sonra, "Bugün ekstra durgundun," dedi, aniden bunu söylemesini beklemediğim için ona bakakaldım. "Çok mu ani oldu?" Sorusuna karşılık verememiştim, birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan hemen sonra, "Bakışların bana çok iyi tanıdığım birini hatırlattı," dedi, sesindeki bilinmezlik içime işlerken gözlerine daha kuvvetli bir hisle baktım. "Sadece içindeki yarayı hatırladığı zaman böyle bakan birini."

"Kim?" Soru benden çıksa da en çok benim içimi acıttı.

"Bir abim," dedi sadece.

Olasılıkları önüme çektim, düşündüm ve karmaşada kayboldum. Muşta'nın mavi gözleri geçmişten bugüne uzanan bir hayalet gibi zihnimde belirdi. Suçluluk duygusu kalbimin damarlarını zorladı. Bakışlarım Gurur'dan ayrılmadı ama içim parçalara ayrılmıştı.

"Bana onun bir gülüşü var, demişti," dediğinde içimdeki acı büyüdü. "Öyle bir gülüşmüş ki, yıllar geçmiş üzerinden, o değişmiş, zaman değişmiş, içinde yaşadıkları düzen bile değişmiş ama kafasındaki gülüş hiç değişmemiş." Yutkunmakta zorlandım. "Bir insanın başka bir insandan bahsederken, ufacık bir cümleyle bir başkasını yıkabilmesi mümkün mü sence? Ben o gün, abimin bir cümlesiyle yıkıldım. Hikâyenin ne başında ne sonunda ne de ortasındaydım, hikâyeye dahil değildim ama hikâye benimmiş gibi yıkıldım."

Gözlerim gözlerine dokundu. Gurur'un gözlerinde Muşta'nın yansımasını gördüm, kalbim kırıldı. Acaba o cümleyi kurarken nasıl bakıyordu? Nasıl hissediyordu? Ses tonu nasıldı? Kalbi göğsünün içinde bir ateş gibi mi yanıyordu yoksa içi yanıyordu da kalbi de o ateşe teslim olup alev mi alıyordu?

"Bir dermanı çok görmüş ona," dediğinde zihnimde ilerleyen melodi büyüdü, gözlerimi Gurur'dan çekerek yere baktım. Kahveden bir yudum aldım ama sadece kuruyan dudaklarımı ıslatmak için yapmıştım bunu. "Bir adam bir kadını yeniden görmek, yeniden sevmek, yeniden kollarının arasına almak için ömrünü ortaya koyarmış, öyle de söylemişti. Bunu ilk duyduğumda bana çok saçma gelmişti. Ama hisseden kişiyi düşünüyorum da onu hiç saçma bir şey düşünürken, yaparken, hissederken görmemiştim. O yüzden tuhaftı benim için."

Sakince yutkundum.

"Düşündüğün biri mi var, Zerda?" diye sordu bana, Mert'i gördüm, oradaydı, Gurur'un gözlerinin arkasına sığınmış beni izliyordu. Vereceğim cevap onu korkutuyordu. Sanki olumlu bir yanıt onu paramparça etmek demekti.

"Düşündüğüm bir şeyler var. Her zaman var," dedim, biri demedim, bir şeyler dedim. Gözlerimin içine dikkatle bakınca bakışlarımı tekrar zemine indirmek istedim ama bu kez onun gözlerinin bombardımanından kurtulamadım.

Bana biraz daha sokuldu, aramızdaki yakınlık bu kez sadece içimi acıttı. Neden bilmiyorum ama ağlamak istedim. Bir elinde fincan vardı, boşta olan elini kaldırıp yanağıma dokununca içim ürperdi, kalbimin içine bıraktığı iz sızladı.

"Saçma sapan ama gözlerinde gördüğüm şeyi sevmedim," dedi, duraksadım, kelimeleri içime battı ve içimi kanattı. Onu dinledim. "Ne istiyorsan o olsun, sorun değil ama gözlerinde bu şeyi görmek istemiyorum, bu olmasın."

"Ne görüyorsun?" diye sordum, sesim tedirgin ve kırgın çıkmıştı.

Sesi kalbimin beresiydi.

Bere, diye düşündüm. Gurur'a benziyordu. Hem ısıtan bir şeyi hatırlatıyordu hem de yarayı.

"Bir başkasını," dedi. Bir an şaşkınlıktan küçük dilimi yutacağımı sandım. Zaman aktı, içimizden geçerek ortamızda büyüdü. Bir su gibi her yana yayıldı, yükseldi, bizi içine aldı ve o an, zamanın bizi boğacağını anladım. Geçmiş bir hayalet gibi evin içine salındı, duvarlara izini bıraktı. Kürşat'ın yabancı bakan gözleri duvarlarda büyük oyuklara döndü. Geçmişin içinde bizi izlediğini hissettim ama kalbimde ona ait bir iz yoktu.

"Bir başkası mı?"

"Bir başkası," diye doğruladı beni. "Olmasın," dedi sonra.

Bende hiç tükenmeyeceğini sandığım bir acıydı geçmiş; geçmişti. Tükenmez sanmıştım, tükenmişti. Kürşat bir daha kalbimin içinden bir ok gibi geçmeyecek, bir daha beni yaralamayacaktı. Yine de gözlerimde onu gördüğünü düşünmek bile kanımın donmasına neden oldu. *Hayır,* diye bağırmak istedim onu sarsarak. *Nasıl bunu söylersin? Ona bana bir yanlış yaptığı için bir daha güvenmedim, sana güvenmemem gerektiğini bile bile güveniyorum. Nasıl gözlerimde kendini değil de onu görürsün? Nasıl?*

Sustum. Sessizliğim etini kopartıyormuş gibi inleyerek gözlerini yumarken yanağımı okşadı. Dokunuşu tüm hislerin ayaklanmasına neden oldu, ne söylemem gerektiğini bilemediğim için yutkundum. Daha sonra, "Gözlerimde bir başkası yok," diyebildim, gözlerini araladı ama bana bakarken ilk kez tedirgindi.

Gurur Mert Çalıklı, tedirgindi.

Bu bir ilkti.

"Ama bir zamanlar vardı," dedim, geçmişten kanlı bir parça kopup önümüze düştü. O zamanlar olduğum kızın gözleri, şimdi geçmişten geleceğe çevrilmişti, beni izliyordu. "Canımı çok yakan biri vardı. Abi dediğin adam kadar yanmamıştır canım ama benim de canım yandı." Gözlerini yüzüme dikip devam etmemi bekliyor gibi baktı ama o bakışların derinlerinde bir öldürme arzusu da çağlıyordu. Yüzü olmayan bir yabancı geçmişten çıkıp gelmiş, onunla aramızda dikilmişti; onu tanımıyordu, hiç görmemişti ama onu görüyormuş gibi gözlerini kısarak gözlerimdeki geçmişi izlemeye başlamıştı.

Gözlerimde görebileceklerinden korktum.

Görmesin istedim, çektiğim acıyı bilmesin, benliğimden koparken beni darmaduman eden acıları bilmesin.

"Önce canımı çok yaktı, sonra canımı yaktığı için beni teselli etmeye kalkıştı," diye mırıldandığımda dişlerini gıcırdattı. Elindeki fincanı koltuğun kolçağına bıraktığında eli artık tenimde değildi. Dizini koltuğa bastırarak bana döndü, parmakları dağılan saçlarımdan geçti, saçlarımı geriye atarak yüzümü açığa çıkardı ve bana beklentiyle bakarken ellerini ellerimin üzerine kapattı. Bu hareketi benim kopma noktamdı. "Oysa beni teselli etmesini değil, ona yeniden güvenebilmeyi istiyordum."

Gözlerinde var olan acı beni duraksattı.

Alnını alnıma bastırdı, ellerimi büyük ellerinin altında kaybederken alnında atan damar, kaderime onun kanıyla yine onun ismini kazıdı.

"Hissetmiştim," dedi, sessizdim. "Bir adam yüzünden herkese olan güvenini yitirdiğini anlamıştım. Ama hissetmek ve bilmek arasında fark var. Bundan hiç hoşlanmadım. Öylece susalım mı? Öylece susalım şimdi. Senin sesinden bir adamı dinlemek istemiyorum. Bu bana koydu mu? Bilmiyorum. İçimi açıp içime bir şey koydu sanki bu." Alnını alnıma daha sert bastırınca elim birdenbire havaya kalktı ve onun kemikli yüzünün sınırlarına girdi. Parmaklarımı sert elmacık kemiğinin üzerine bastırdım, sonra avucumu açtım ve onun yanağını okşadım. Bu da neyin nesiydi? Geçmiş arkamızda yıkılarak üzerimize yürüyor, biz öylece durmuş, geleceğe doğru koşmadan geçmişin bize doğru gelmesini bekliyorduk. Ellerini ellerimden çekince gözlerimi yumup kaşlarımı çattım. Acı, içimde dolandı.

Elleri yüzüme yerleşti.

"Dokundum," dedi. "Dokundum yüzünün yamalı yıldızlarına, seni kalbimdeki boşluğa gökyüzü yaptım, içime yaydım ben." Yutkundu, kalbimin atışları zamanın içinde kayboldu. "Öylece dokundum, öylece boşluklarımı seninle doldurdum, hepsi öyleceydi."

Gözlerimi açmamla, onun da gözleri açıldı ve o an, gözleri bir güneş patlamasıydı.

"Damarlarımda ilerledin, kanım oldun sen," diye fısıldadı.

"Gözlerimde o yok, hiç olmayacak," döküldü dudaklarımdan. Gözlerini kıstı, yüzümü daha sert avuçlarken içimi görüyor gibi bakıyordu.

"Öylece gözlerin olacağım senin," dedi. "Sadece baktığın her yerde olmak yetmez, baktığın her şeyi görüyor olacağım."

Nefesim kesildi.

"Şimdi," dedi. "Öylece uyu benimle."

Karşı çıkmak o an için artık öylesine anlamsızdı ki. Usulca uzandığımda hiç düşünmeden kollarımın arasına girdi. Sırtını göğsüme yasladığında, bu defa bana sığınan oydu ve benim gölgem onu altına almıştı. Kollarımı ona sarıp çenemi gür saçlarının arasına bastırdım.

Bu duygu çok başkaydı. Bana bir çocuk gibi sığınmasını beklemiyordum. Her şey şimdi çok farklıydı.

Gözlerimi yumdum, şehrin tüm ışıkları bizimle söndü. Ona tutundum, bana tutundu; sanki artık bu kaçınılmaz sondu. Uyku öyle hızlı bir şekilde üzerime çöktü ki onu durduramadım. Damarlarımda kan gibi

ilerledi, beni içine çekti ve dudaklarım onun saçlarının arasına gömülürken, saçlarına bulaşmış soğuğun kokusunu soludum.

Öylece uykuya daldık.

Bu acıyı bölüşmekti. O an için hiçbir şeyi bilmese bile, içimdeki huzursuzluğa ortak olup beni mutluluğa boyadı. Uyku derindi, sonsuz gibiydi. O kadar çok uyumuştum ki, nihayet gözlerim aralanıp yağan kanın beyaz ışıltısı gözlerimi aldığında, Gurur hâlâ kollarımın arasındaydı. Koltuktaydık, göğsüm onun sırtına yaslı duruyordu ve kollarım onu bir mengene gibi sarmıştı. Şaşkınlığı hissedemedim, o his damarlarımı yakmadı. Sadece huzuru hissettim.

Gurur, derin bir uykudaydı, kollarım onu sıkıca sarmaya devam ediyordu. Gözlerimi yavaşça yüzüne çevirdim, yüzü tam olarak görünmüyor, profilinin sadece bir kısmı seçiliyordu. Yüzünde yaşını saklayan güzelliğin yanı sıra buruk, çocuksu bir ifade de vardı. Gür, saçlarının aksine koyu renk olan kaşları gözlerinin derin çukurlarının üzerine serilmişti. Üst dudağı öne doğru kıvrım kazanmış, alt dudağı âdeta kaybolmuştu. Parmaklarım açık renk saçlarında dolaştı ve kulak boşluğundan çene kemiğine kadar ilerledi. Belirgin, tenini yırtacak gibi keskin çene kemiğine dokunurken bir an başını yana çevirdi ve uyanacağını sandım ama bu olmadı. Huzurlu uykusuna devam etti.

Birden telefonun melodisi ortamı değiştirdi, melodi yükselerek duvarlara yankılar şeklinde düşerken panikle koltuğun ucundaki telefona uzandım. Gurur'un telefonuydu, arayan Muşta'ydı ama Gurur öyle huzurla uyuyordu ki Gurur'u uyandırmak yerine telefonu açıp, kulağıma götürürken yavaşça doğrulup kalkmıştım. Gurur yavaşça yana doğru döndü, koca cüssesi koltuktan taşacak gibi dursa da bu olmadı.

"Efendim?"

"Zeliş? Aa orada mısın?" Muşta'nın sesi zihnimde bir yangın gibi büyüdüğünde suçluluk karnımın kasılmasına neden oldu.

"Evet, Hakan abi," diye mırıldandım.

"Binaya girdim ben. Asansöre bineceğim şimdi. Simit falan aldım, kahvaltı için seni de çağırmasını söyleyecektim Zincir'e." Öyle hızlı bir şekilde kalktım ki bu panik Gurur'u uyandırabilirdi ama uyandırmadı. Salonun içinden ateş gibi geçerek kapıya yöneldim, kalbim deli gibi çarpıyordu.

Muşta buradaydı.

Cenan tam karşımda oturuyordu.

"Zeliş?"

"Şey, evet, Hakan abi," diye saçmalarken ellerim karman çorman olmuş saçlarıma kaydı. "Ben karşılayayım seni."

"Gelirim yahu, çocuk muyum ben?" Asansörün zilinin sesini duyunca tamamen gerildim. "Biniyorum şimdi. Çekmez falan. Hadi kapat."

"Tamam," diyerek telefonu kapatıp hızla kapıya yöneldim. Üzerime montumu almadan, incecik kazakla kapıyı açıp dışarı çıkarken yüreğim ağzıma tırmanmıştı. Cenan'ın dairesinin kapısı açıldığında, gözlerim şokla irileşti ve Cenan Kaplaner bembeyaz takımıyla evinden çıkıp kapıyı kapatarak bana doğru döndü. Gözlerinde anlık bir şaşkınlık belirdi, siyah gözleri bedenimde gezindi, ayaklarımda duraksadı. O âna kadar çoraplarımla kapıya çıktığımın farkında bile değildim.

"Zeliha?" dedi sorar gibi. "Üşüteceksin."

"Şey, günaydın." Kalbim artık göğsümü zorluyordu.

Ona söylemeli miydim?

"Günaydın canım." Bakışları oturduğumuz dairenin kapısına anlık olarak dokundu, Gurur'un olmadığını görünce rahatlayarak, "Dersin var mı bugün?" diye sordu bana.

Kalbim sıkışırken, "Hayır," diye yalan söyledim.

"Peki. Benim gitmem gerek." Çenesiyle üzerimi işaret etti. "İçeri gir güzelim, hava buz gibi. Üşüteceksin." Sırtını bana dönüp ilerideki asansörlere doğru ilerlemeye başladığında gözlerim sırtına saplandı. İki asansör kapısı yan yana duruyordu. Asansörün düğmesine basıp gelmesini beklerken gözleri bir an diğer asansöre kaydı. Hızla yukarı tırmanan rakamlara kısaca baktıktan sonra çantasını düzeltip omzunun üzerinden bana baktı ve o an asansörün geldiğini işaret eden zil çaldı. "Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz."

Cenan Kaplaner, açılan asansör kapısından içeri girip bana doğru döndü, diğer asansör durdu ve kapıları yavaşça açılmaya başladı.

Cenan Kaplaner'in asansörünün kapıları kapanırken, Hakan Basri Şenkaya'nın asansörünün kapıları yavaşça açılıyordu.

Hakan Basri Şenkaya ve Cenan Kaplaner bana gülümsediler.

Asansörün kapısı tamamen kapandı.

Asansörün kapısı tamamen açıldı.

Kadın gitti ama adam buradaydı.

19. YARA ve NASIR

♪: Kıraç, Ne Olur

♪: Melike Şahin, Nasır

♪: Solitude Is Bliss, 04:00 A.M.

♪: Moğollar, Yolum Seninle

Bir insanı içinde öldürdüğünü düşünsen de bazen bir şarkıyla o insan yeniden kalbinde doğardı.

İçinde susturamadığın o küçük çocuğu yaşatmak için dilinin üzerine koyduğun kapsüller patlayıp masal olmuyordu. İlaçlar bir hastalığın üzerini nasır gibi örüyordu. Tıpkı bir kadının bir adamı tek gülümsemesiyle yaşatıp, sonra orada bir yara, o yarada bir nasır bırakarak gitmesi gibi. Bir gün hastalık seni öldürürdü ve o hastalığın geçeceğine inandıran ilaç, kopması zor bir nasır olarak yaşamının üzerinde kabuk gibi kalırdı. Ölürdün.

Birini sevince, yaşaması zordu.

Bazen bir adam, bir kadın ona her vurduğunda gülerdi, bazen bir adam bir kadını, kalbine en hakiki yumruğu o geçirdiğinden severdi.

Muşta'nın mavi gözleri, *"Göğsümün içini parmaklarını diri diri sokarak deşip kalbimi çıkarsa, bir adım geri çekilip kalbimi kurtarmaya çalışmazdım,"* der gibi bakıyordu. Sanki onun kokusunu solumuş gibi, sanki onu görmese bile var olmayan bir yel onun kokusunu yadına sıkıştırıp ona onu hissettirmiş gibi.

Oysa Hakan abinin asansörünün kapısı açılırken, Cenan'ın kapısı kapanmıştı; Hakan abi gelmiş, Cenan gitmişti.

Buradaydım. Roman sayfaları benim için çevriliyor, olmadığım birine dönüşüyor, sırların gömülü olduğu bir sandık gibi küfleniyor, olmaktan korktuğum her şeye usulca değil, apar topar dönüşüyordum.

Uzun boylu, mavi gözlerin sahibi adam, tüm ihtişamıyla koridorda ilerlemeye başladığında, dudaklarında geçmişin emarelerini taşıyan bir

gülümseme belirmişti. Elinde içinde poğaçaların olduğuna emin olduğum bir kese kağıdı vardı, takım elbisesinin üzerine siyah, omuzlarını geniş gösteren uzun bir palto giymişti. Dizlerinin altına kadar uzanan paltosunun eteğine bakarken içimi deşen o his, yutkunmama engel oldu. Birkaç saniye sadece boşluğu izledikten sonra kafamı kaldırıp Hakan abiye baktım.

"Günaydın, Zeliş." Gözlerini ayaklarıma indirince kaşları çatıldı. "Üşüteceksin yavrum. O hantal nerede? Beni kapıda karşılaması gereken o zamazingoydu."

"Günaydın, abi," dedim suçluluğun bir bedene sahipmiş gibi üzerime çöküp beni boğmaya çalıştığını iliklerimde hissederken. Bir adım geri çekilerek kapıyı ardına dek açtığımda, Gurur'un meraklı bakışlarının yüzümde olduğunu fark edip yavaşça ona baktım. Saçlarını karıştırıp göz kırptı, renk vermeden başımı iki yana salladım. Muşta evden içeri adım attığında, gözlerim karşımdaki kapalı kapıya dokundu.

Cenan, Hakan'ın nasırıysa, Dide en büyük yarası olacaktı.

Gurur, birden belime dokununca ürpererek gözlerimi ona çevirdim. Bakışlarımda rastladığı her ne ise, kaşlarını çatarak bana uzun uzun bakmasına neden oldu ama içimi ona açıp gösterme arzusuyla dolsam da bunu yapmadım. Bakışlarımı kaçırıp Hakan abinin sırtına çevirdim. Salona ilerlerken paltosunun yakasını düzeltiyordu. Birden bize doğru döndü.

"Çocuklar, gerilmeyin. Tesiste miyiz?" Sorusu kalbimin acısını iki kat arttırırken, "Zeliş, ayağına bir şey giy, hadi. Bu bina çok mu soğuk?" diye sorarak cam kenarındaki peteklere doğru ilerledi. Boydan camın çaprazındaki duvar kenarına yaslı duran peteklere dokundu. "Kapıyı kapatın, hasta olacaksınız."

"Paltonu çıkarsana, baba," dedi Gurur saygıyla, aralarında toplasan sekiz, dokuz yaş vardı ama ona baba diyorlardı, Muşta onların babasıydı. Tıpkı karşı evdeki Dide'nin de babası olduğu gibi. "Ben çayı koyayım," diye mırıldandı Gurur gözlerini bana dokundurup, ikinci kez beni buz sıcağı gözleriyle sorgulayarak. "Sen de sehpanın üzerini boşalt istersen."

"Olur," dedim ona bakmadan.

Muşta paltosunu çıkarmadan önce elindeki kese kağıdını cam sehpanın üzerine bıraktı, bir süre camdan dışarıyı izledikten sonra paltosu ile takımının ceketini çıkarıp koltuğun kenarına bıraktı ve sadece gömleği ile pantolonuyla kalıp sehpayı boşaltmama yardım etmeye başla-

di. Beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı, yüzü her zamankinden daha aydınlık görünüyor, ağır erkek parfümü kokusu tenimden usulca kıvrılarak burnuma çarpıyordu. Kokusu şefkatliydi, baba figürünü hatırlatıyordu, beni gülümsetmişti.

"Kendi kendine mi gülüyorsun bakayım sen?" Avucunun içiyle başımın üzerini ezer gibi okşayıp, yanaklarının kenarlarındaki çizgiler belli olana dek gülümsedi. "Hastalandın sandım, bembeyazdın az önce. Ha şöyle gül. Bina görevlisini arayayım mı? Peteklere bir baksın."

"Hayır, gerek yok," dedim gülümseyerek. "Üşümüyorum. Kızlarla kaldığım ev daha soğuk oluyor, gerçekten."

"Yazık, kızcağızlar üşümeseydi," dedi düşünceli bir sesle. "Ev sahibinin ismini söyle sen bana, ben bir ararım."

Gurur çayı getirdiğinde, hemen yanımda Gurur, çaprazımdaki tekli koltukta Muşta oturuyordu. Poğaçalar hâlâ sıcak olsa da bir iki lokmadan sonra lokmalar ağzımın içinde büyümeye, hiçbirini yutamamaya başlamıştım. Çivit mavisi gözleri bana çevrildiğinde, elindeki küçük parçaya böldüğü poğaçayı dudaklarından uzaklaştırıp kafasını omzuna doğru eğerek, "Çok mu yüklendik sana birden?" diye sordu tedirgin bir sesle. "Bu ev meselesi damdan düşer gibi oldu, değil mi?"

Gurur'un bakışlarının da profilimde merakla beni deştiğini fark ettim. Kalbimde buruk bir sancıyla, dudaklarıma çizdiğim gülümsemenin ışıldaması için çabaladım. "Hallediyorum," diye fısıldadım dürüstçe. "Benim için çok fazla şey yaptınız, ben de sizin için bir şeyler yapmaya çalışıyorum." Parmaklarımın arasındaki çay bardağına bakarken hâlâ gülümsüyordum ama Muşta parmağının ucuyla omzuma dokunsa, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlardım. "Kendimi bir şeylere zorunda bırakılmış hissetmiyorum."

"En önemlisi bu, çocuğum," dedi Muşta bir baba gibi şefkatle. Genç görüntüsünün arkasında gizlenen o şefkatli ruh üzerimi örtmüş gibi hissedince, gözlerime batmaya başlayan yaşların akmaması için içten içe dua etmeye başladım. "Bugünleri de geride bırakacağız." Çivit mavisi gözlerinin benden ayrılmadığını fark edince, içimde cam kırığı gibi parlayan bir acıyla onun bakışlarına karşılık verdim. "Bir anda çok zayıfladın," dedi düşünceli bir sesle. "Yemeden içmeden kesildiğin her hâlinden belli oluyor. Bundan sonra her gün seni arayıp ne yedin diye soracağım."

Gülümsemem buruktu. "Tamam."

Telefonum aniden çalmaya başlayınca, kalbim âdeta yerinden hopladı, titreyen parmaklarımla telefonuma uzanırken ikisinin de bendeki garipliği fark etmiş gibi beni izlediklerinin farkındaydım. Arama ekranındaki ismin babaannem olduğunu gördüğümde içime rahat bir nefes doldurabilmiştim. Telefonu açıp kulağıma yasladığım anda, "Zeliş," dedi yankılı bir sesle. Tuvalette olduğunu anlamıştım. "Şu an demiri pas tutmuş aynanın karşısında rimel sürmeye çalışıyorum. Tuvaletteki aynanız pas tutmuş, pas!"

"Efendim, babaanne?"

"Babaanne ne? Babaanne ne? Sana kaç kez söyledim, Maria diyeceksin! Ay gözüme girdi, ay kör oldum! Of, çok acıdı çok! Salak, hep sen babaanne dedin diye oldu!" Patırtıları dinlerken alt dudağımı kemiriyordum ve Muşta ile Gurur'un da tüm olup biteni duyduğunu biliyordum. "Iy, bu fırça kimin? Löp löp saç dolmuş içi, bildim bu Ayça'nın, kıllar turuncu. Ay, saçları bu kadar dökülüyorsa nasıl kel kalmadı bu kız? Argan yağı alayım en iyisi ona bir şişe, biraz da doğum kontrol hapı kırarım içine yağın. Ama şimdi vücuduna gelirse ayı gibi kıllanma ihtimali de var. Neyse, kılsız tüysüz bir şey de değil zaten, büyük bir fark olacağını sanmam."

"Babaanne," diye mırıldandım utançtan yanan yüzümdeki renk değişimi fark edilmesin diye dua ederek. "Söylesene, ne oldu?"

"Ben seni neden aramıştım ya? Biraz balık yağı içsem iyi olacak, bebek kadar berrak hafızamda birtakım parazitlenmeler hissettim." Rimelini aynanın önüne bıraktığını çıkan seslerden fark etmek mümkündü. "Simge geliyor. Beygirini de alıp onu almaya gidersin değil mi otogara? Benim o köşedeki Gülistan taksi durağının başında duran, çok konuşan kel herife kaptıracak beş kuruşum yok. O herif uzun yoldan gidip beş lira fazla alıyor. Bana tam dört kez oğluna istemeye gittikleri kızı ve ailesini anlattı. Her seferinde aynı heyecanla aynı hikâyeyi anlatıyor. Artık detayları ben veriyorum, unuttuğu atladığı bir yer olursa. Yine de susmuyor, camış gibi konuşuyor. Bence sırf sohbet etmek için yolu uzatıyor o papağan. Allah hanımına sabırlar versin, insanın ömrünü kısaltır o adam."

Gurur, "Kimi?" diye fısıldadı diğer kulağıma doğru ama cevap veremedim, tenime akın eden sıcak nefesi bocalamama neden olmuştu.

Simge, amcamın Ankara'da çevirmenlik okuyan, birlikte büyüdüğümüz, benimle aynı yaştaki kuzenimdi. Her hafta iki kez görüntülü

konuştuğumuz Simge ile son olaylardan sonra neredeyse irtibatımız tamamen kopmuş, ben bu olayların içine burnumun ucuna tek batmıştım.

"Tamam," dedim. "Geleceğini bilmiyordum. Şimdi mi almalıyım?"

"Hayır hayır, şafak sökerken inecekmiş," dedi Süslü Maria. "Şimdiden söyleyeyim, dizi izleyeceğim tüm gün. Unuturdum bunu söylemeyi..."

"Tamam," dedim kısık bir sesle.

Telefonu kapatıp durumu Gurur'a anlattığımda Muşta'nın da mavi gözleri üzerimdeydi. Geçen birkaç dakikanın sonunda bir anahtarın kapının deliğine sokulduğunu duyup irkilerek omzumun üzerinden kapıya doğru baktım. Vural, "Uyanmamışlardır belki," dedi ikilemde kalmış bir sesle. "Doğru olmaz, girmesek mi Yener?"

"Muşta kahvaltıya gelecekti bunlara. Uyanmadıysalar uyandırmak lazım," dedi Yener. Kapının kilidini çevirirken, "Kaslarımı görüyor musun?" diye sordu muhtemelen Vural'a. "Sen kardeşimsin, sana elim kalkmaz ama bizim ekipteki herkesi var ya tek yumrukta bayıltırım ben."

Gurur, kaşlarını kaldırarak kapıya doğru döndü ama kapı hâlâ kapalıydı. "Öyle yani," dedi Yener, Vural sessizdi. "Muşta'ya da var ya, boyun kilidi atarım." Muşta'ya baktığımda, tek kaşını kaldırmış sabırla kapının açılmasını beklediğini gördüm. Neredeyse Yener'e kaçması gerektiğini belli eden bir çığlık atacaktım ama Yener kapıyı açtı ve karşısında bizi görünce bir an donup kaldı. Gözleri önce bana, sonra Gurur'a, en son da eceline, yani Muşta'ya dokundu.

"Kim bu konuşan ya?" Yener, arkasındaki Vural'a doğru döndü. "Muşta, Gurur muydu kimdi o konuşan? Hayır yani sabahın köründe rahatsız oluyorum da ben."

"Biz kimin konuştuğunu biliyoruz oğlum, gir sen içeri, gir."

"Rahatsız oldum ya," dedi Yener sahte bir ifadeyle kaşlarını çatarak. "Ayıp yani."

"Terbiyesiz adam," diye homurdandı Muşta. "Sen kime boyun kilidi atıyorsun lan yumurtanın pişmeyen beyaz sülüksü dokusu? Senin boyun bana boyun kilidi atmaya yeter mi lan yer elması?"

"Muşta ben bir şey demedim ki?"

"Oğlum duyduk lan," dedi Muşta. "Yalatırım sana bütün alaturka tuvaletlerin taşlarını, ahlaksız herif."

"Muşta ben konuşamam ki." Bir an ona bakakaldım. "Muşta ben... Ben dilsizim." Dilini dışarı çıkarınca, Gurur'la aynı anda tek kaşımızı kaldırdık ve dudaklarımız aralandı. Yener, "Eğv eğv eğv," demeye başladı.

Vural, "Ben gerçekten o konuşmaya katılmadım bile Muşta, duymuşsundur, hiçbir katılımım olmadı," deyince, Yener, "Adıma ikinci bir Sahibinden ilanı açılsaydı daha az satılmış hissederdim," dedi hayal kırıklığı içinde. "Ayrıca sen konuşurken mesajları yazdığın gibi konuştuğunu hayal ediyorum ben."

Muşta oturduğu yerden kalkarken, "Tesise dönmem gerek çocuklar," dediğinde, ben de onunla beraber ayağa kalkmıştım. Kalbimin üzerine binen suçluluk hissiyle, bana şefkatini esirgemeden bakan mavi gözlere baktığımda, dudaklarındaki o tebessüm içimdeki acıyı katlayarak bir uçuruma dönüştürdü. "Sen otursana, kendim gidebilirim," dedi gülümsemeye devam ederek.

"Olur mu öyle şey?" dedim kapıya doğru ilerlerken. Yener, sırıtarak bana bakıyordu.

"Bırak şovunu yapsın yeni gelin," dedi Yener. "Yarın bir bakmışsın salonun ortasına çeyizlerini sermiş..."

Muşta, "Zevzeklik yapma, kilidi falan göstereceğim ben sana, boysuz cüce," dedikten sonra arkamdan kapıya kadar geldi. Dış kapıyı açarken içime anlam veremediğim bir durgunluk çökmüştü. Muşta paltosunu kollarından geçirirken onunla beraber dışarıdaydım, kapıyı yarım şekilde kapatmıştım ama içeriden gelen sohbet seslerini net bir şekilde duyabiliyordum. Muşta, paltosunun yakalarını havaya kaldırıp omzunun üzerinden bana baktıktan sonra yakışıklı yüzünde beliren derin çizgileri bana sunarak kederli bir şekilde gülümsedi. "Mecbur bırakıldığın ne varsa, hepsi bir gün yüzünü güldürsün, Zeliş," dedi. "Seni uyutmayan ne varsa, bir gün çekeceğin en derin uykuların sebebi olsun." Kalbimin atışlarını yavaşlatan cümlesi, dudaklarımda hafif bir tebessümün çiçek vermesine neden olduğunda, elini omzuma attı ve yavaşça, babacan bir tavırla omzumu sıktı. "Sonra görüşürüz çocuğum."

Ve sırtını bana dönüp, bir süre önce Cenan'ın içine girip ondan gittiği asansöre doğru yürümeye başladı. Saniyeler birbiri ardına yanan alevler gibiydi. Zamanın içinde büyüyerek Muşta'nın arkasından giden alevler, ona yaklaştıkça büyüyor ve Muşta, arkasında bir yangın bırakıyordu. Asansörün önünde durduğunda bana bakmadı ama asansörün ayna gibi parlayan metalinden yüzünü görebiliyordum.

Sonra birdenbire, asansör açıldı.

Kırmızı, boyundan aşağı akan tok kumaştan bir panço gördüm. pançonun önünden aşağıya sarkan iplerin uçlarında kırmızı ponponlar

vardı. Siyah, düz saçları omuzlarına akan kız çocuğu, asansörün kapıları açıldığı an kafasını kaldırdı ve çivit mavisi gözleriyle karşısındaki adama baktı.

Kalbim dokuz farklı yerden parçalanmaya, keskin parçaları kaburgalarımdan içime dökülmeye başlamıştı. Boğazımın gerilerinde acı dolu bir çığlık, çaresizlikle boğulmuş bir hıçkırık, içimi delip geçen bir pişmanlık kendi kendini yakıp yok etti. Muşta'ya bakmak istemedim, yansımasında göreceklerimden bile korktum; Muşta'nın gözlerinin bu katı, bu binayı, bu şehri ateşe vermesinden korktum. Ama bunu yaptım, metal yansımalı aynaya düşen yüzüne baktım. Gözlerindeki yakıcı ifade, kirpik diplerinden gözlerine lav gibi akıyordu; o mavi gözler kırpıldığı an cehennemin ateşi sanki yanaklarına sızacaktı.

Dide, "Affedersiniz efendim," dedikten sonra Muşta'nın yanından geçmek için bir adım attı ve elinde tuttuğu kırmızı parlak toka yere düştü. Muşta, yavaşça eğilip tokayı yerden aldıktan sonra, "Küçük Hanım," diye fısıldadı içinde asla sönmemiş bir babalık duygusuyla. "Bunu düşürdünüz."

"Çok teşekkür ederim," dedi Dide, gördüğüm o soğuk kız yoktu, dudaklarına çizilen gülümsemeyi saklamadan Hakan abiye baktığında, Hakan abi dizinin üzerine çökmüş, dudaklarında içimi parçalara ayıran bir gülümsemeyle Dide'ye tokayı uzatıyordu. Muşta'nın avucundaki kırmızı tokayı alırken gözlerini kendisininkinin aynısı olan mavi gözlerden ayırmıyordu.

"Rica ederim," diye fısıldadı Hakan abi.

"İyi günler, efendim." Dide, tokasını avucunun içinde sıkıca tuttuktan sonra Muşta'ya sırtını dönüp bana doğru ilerlemeye başladı. Muşta, omzunun üstünden yavaşça Dide'ye doğru dönüp, kızın yavaş adımlarla ondan gidişini izlemeye başladığında, ruhumu yakan ağlama isteği gözlerime yoğun bir sis gibi çökmüştü.

Muşta ayağa kalkarken, kalkmasın istedim, orada dursun, Dide'ye bakmaya devam etsin, hangi eve gittiğini görsün, kimin kızı olduğunu bilsin istedim. Biliyordum, bazen istemek yetmezdi, bazen ne kadar istersek, o kadar olmazdı. Yine de istedim. Dide'nin kim olduğunu bilsin istedim. Ruhuma işkence eden bu sırrı eğer ona ben söylemeyeceksem, bir şekilde o bilsin istedim.

Ama Muşta bir süre sırtı Dide'ye dönük asansörlere baktıysa da tekrar Dide'ye bakmadı ve o asansöre binene dek, Dide evin kapısını açıp onu saklayan eve girmişti bile.

Muşta, bindiği asansörde bana doğru döndüğünde, kapılar kapanmadan hemen önce bana son kez gülümsemişti.

Kapılar kapandı, benim gözlerimden sessiz yaşlar akmaya başladı.

Avucumu yumruk yapıp dudaklarıma bastırdığımda, içimde dökülmeyi bekleyen gözyaşları olduğu gerçeğini daha fazla yok sayarak yaşayamazdım. Gözlerimi yakarak akan gözyaşları yanaklarıma, dudaklarıma yasladığım yumruğuma süzülüyordu. Sonunda derin nefesler alıp, sıktığım yumruğumu dudaklarımdan çekip gözlerimden akan sessiz gözyaşlarını sildim ve eve girip kapıyı kapatırken hızlı adımlarla hole doğru yürümeye başladım.

Gurur'un beni fark etmemesi imkânsızdı ama arkamdan geleceğini düşünmemiştim. Lavabonun kapısını sessizce kapatıp lavabonun tezgâhına yaslanarak gözlerimi yumdum ve kapalı olan gözlerimden bile akmayı başaran yaşların çeneme kadar ulaşmasını engelleyemedim. Birkaç saniye sonunda lavabonun kapısı tıklatıldı ama beni böyle görmesini istemiyordum. Kalbimde patlak veren sancının nedenini bilmesini istemiyordum.

"Zeliha," dedi kısık sesle. "Bir şey mi oldu?"

Elimi kaldırıp yavaşça sallarken bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Tek umduğum, sesimin biraz olsun iyi çıkmasıydı, ağladığımı anlamasını istemiyordum. O kadar uzun süre sustum ki, sonunda Gurur, "Zeliş?" dediğinde, dudaklarımı birbirine bastırdım ve boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. "Zeliş?" Kapıyı yavaşça açmasının sebebinin hıçkırığı duyması olduğunu biliyordum. Kafamı hızla omzumun üzerinden diğer yana çevirdim ama Gurur çoktan banyoya girmiş, bana doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Siktir, bir saniye, bir şey mi oldu? Muşta mı bir şey söyledi?" Bu soruları bana temkinli bir şekilde ilerlerken soruyordu ama hiçbirine cevap veremedim. Omzumun üzerinden ileriye bakmaya devam ettim, gitse olmaz mıydı? "Zeliş..."

Gurur, beni dirseğimden tutup yavaşça kendine çevirince dizlerimdeki dermanın da çekildiğini hissettim ama kendimi tuttum ve düşmedim. Gözlerimden sicimle akan yaşları gördüğü anda, buz sıcağı gözlerine yayılan şaşkınlığı ve yüzündeki her zerreciği kaplayan dehşet yüklü merakı kalbimin derinliklerinde bile hissettim.

"Bakma yüzüme," diye fısıldadım güçsüz çıkan, bana ait olmayan bir geçmişin altında kalmış titreyen sesimle. Gurur, dirseğimi tutmaya devam ediyordu ama öyle hafif tutuyordu ki beni, sanki kırılmamdan, paramparça olup elinde kalmamdan korkuyordu. Beni usulca kendine doğru çevirip yüzümü tamamen görebilmek için boşta duran elini kaldırarak yaşların ıslattığı yanağıma yerleştirdi ve büyük avucu yanağımı tamamen kaplarken kaşlarının sıkıntıyla çatıldığını gördüm. "Bakmanı istemiyorum, Gurur. Lütfen."

"Neden ağlıyorsun, Zerdali? Ben mi bir şey yaptım yoksa?" Sesindeki tını, bir çocuğun kalbinin atışı gibi saf ve masumdu, gözleri ise bu gözyaşlarını var edenin kalbini sökebilecek kadar kararlı bakıyordu.

Ona yalan söylemek istemediğimi hissettim. Ne olursa olsun, hayatımdaki yeri ne olursa olsun, ona karşı dürüst olmam gerektiğini düşündüm; öyle olmasını istediğimi hissettim. Sanki o da bunu biliyor gibi gerçeği benden söküp almak istercesine buz sıcağı gözlerini gözlerime dikerek bakıyor, kalbimdeki acının katlanarak çoğalmasına, beni bertaraf etmesine neden oluyordu. Biliyordum ki ona bunun beni paramparça ettiğini söylesem, bir daha yapmazdı ama bunu bile söyleyemiyordum.

Dirseğimi tutan elini tenimden uzaklaştırdı, ardından o elini de diğer yanağıma yasladı ve yüzümü avuçlarının arasına alınca içimde şiddetlenen o duygu, gözyaşlarımın daha şiddetli bir şekilde akmaya başlamasına neden oldu.

Gözlerimden akan yaşlar çok sessizdi, tıpkı susmaya mahkûm ettiğim dilim gibi.

Gurur, bunu gördü, hissetti ve bu onu parçaladı.

Biz birbirimize iki yabancıyken, bir noktada buluşup birbirimizin olmuştuk.

Ondan korktuğum zamanlarda bile farkında olmadan onun kanatlarının arasına girmiştim. Şimdiyse ondan değil, içime dert olan bir sırdan korkuyordum ve bu, beni onun kanatlarının altına itse de bir yanım onun kanatlarına sığındığımda o kanatlara zarar vermekten ölesiye korkuyordu. Gurur, yanağımdan sicimle inen gözyaşlarını büyük avuçlarının altına alarak yok etmeye devam etti. O kadar uzun süre göz göze kaldık ki, gözyaşlarım durmadan yenilendi, onun avuçlarının içini ıslattı ve biz hiç konuşmadık.

"Ağlamak istiyorsan ağla," dedi. "Ben sen ağlarken de yanında olurum. Seni ben mi ağlattım bilmiyorum ama eğer ben ağlattıysam, seni

ağlattığım zamanlarda da yanında olurum." Kelimeleri berraktı, gözlerinin içine bakarken kalbimin daha kaç parçaya ayrılacağını düşünüyordum. Bir gün bu gözleri görmezsem, o gün ben ne yapardım?

Gurur, benim için bir ihtiyaç hâline gelmişti.

"Sen bana bir şey yapmadın," diye fısıldadım zayıf, titreyen bir sesle. "Hiçbir şey yapmadın sen bana." Kaşlarını çatıp yüzümü avuçlarının içinde okşayarak havaya kaldırdı. Gözlerime batan yaşlar bir defa daha özgürlükle şakaklarımdan süzülerek kulaklarımın içine kadar hızla aktılar. "Seninle ilgisi yok. Gözyaşlarımın seninle hiçbir ilgisi yok."

"Benimle ilgili olmaması beni rahatlatacak mı sanıyorsun? Senin gözlerinden yaş akması benim için büyük bir sorun. Akıtan ben olayım ya da olmayayım Zerda, senin ağlaman benim için çok büyük bir sorun. Hiç mi görmüyorsun sen beni?"

Yutkunduğumda boğazıma batan sadece sır değildi, Gurur da batıyordu; her bir kelimesi sanki onun dudaklarından dökülüyor ve sonra da benim boğazıma batıyordu. O kadar çok sarsıldım ki bunu avuçlarının içinde hissetti. Gözlerimi yumdum, geri açtığımda gözlerimden yeniden yaşlar boşaldı ve Gurur, derin bir iç çekerek yanaklarımdaki yaşları parmak uçlarında büyüttüğü tatlı okşayışlarla yok etti.

"Şöyle ağlayacağına keşke karşıma geçip şerefime, haysiyetime, gelmişime geçmişime sövseydin, Zerdali."

"Öyle deme," dedim burnumu çekip, dudaklarımı büzmemek için kendimi sıkarak. "Lütfen öyle de bakma bana."

"Gözümü nasıl ayırayım? Gözlerin böyle ağlarken."

"Bakma işte, ben biri beni ağlarken izleyince daha çok ağlamak istiyorum," diye fısıldadığımda, "Bakmazsam ağlamayacak mısın? Ben bunu nasıl yapacağımı bilsem yemin ederim bakmazdım ama sana bakmayınca biri karnıma diziyle çok kötü vuruyor sanki," diye karşılık verdi çocuk gibi.

"Çok mu kötü vuruyor?" diye sordum yavaşça.

"Evet, çok kötü vuruyor. Ben sana bakayım ama sen de ağlama. Olur mu?"

Başımı aşağı yukarı salladığım için büyük avuçları yanaklarıma sürtündü. Dudakları hafifçe titredi ama ne gülebildi ne de bir şey söyleyebildi. Gözlerini kısıp dudaklarını yavaşça alnıma bastırırken yüzüm hâlâ büyük avuçlarının içindeydi.

"Ağlama öyle bir daha," diye fısıldadı. "Ağlayacak kadar dolmak yerine beni tekmele, küfret, ağzıma sıç ama böyle ağlama. Ne yapacağımı da bilemiyorum sonra. Dışarı çıkarayım mı seni?" Sesi alnıma yayılıyor, nefesi de sesiyle birlikte ilerliyordu. "Sohbet ederiz. Konuşacak birini bile bırakmadım değil mi sana? İçine batırdım o geceyi. Hiç sırdaşın da yok ki. Ben olurum sırdaşın. Her şeyin sebebi benim, biliyorum ama yemin ederim sırdaşın da olurum."

Söyledikleri benim için bir idam noktasıydı. Konuştukça o ipe biraz daha yaklaşıyordum, konuştukça o ipi boynuma geçirmeleri için önüme koyulmuş taburenin önündeki basamakları tırmanıyordum. Ben söyleyemedim, o bilmedi ama içi benim gibi acıdı, belki benden çok delindi. Kollarımı güçsüzce kaldırıp onun beline sardığımda çenesini başımın üzerine koydu ve elleri yanaklarımdan ayrılarak enseme doğru kaydı. Boynuma sarılmasıyla beraber ben de onun beline sarıldım.

Kalın pazusunun hizasından arkasına baktım. Kapı açık duruyor, Yener holde şaşkın gözlerle bana bakarken ensesini ovuyordu. Gözlerimi kaçırmadan ona baktım. Gözlerimdeki yaşları görünce bana bir erkek kardeş, bir abi gibi gülümseyip göz kırptı ve dudaklarını yavaşça oynattı: "Sırdaş olarak, ben de buradayım."

Gözlerimi yumup geri açtım ve bu bakışın anlamını bildiğini hissettim. Bana başıyla onay verdikten sonra yavaşça oradan gitti. Gurur bir süre daha sırtımı sıvazladı, bir süre daha beni sakinleştirdi, bir süre daha yarama merhem oldu; üstelik en büyük yaramı açan oyken yaptı bunu.

Daha sonra, "Seni bir yere götürmek istiyorum," deyince, durulmuş gözyaşlarının gerdiği cildimdeki acıyla kaşlarımı çattım. Beni yavaşça serbest bırakıp yüzüme gelen saçlarımı parmaklarıyla geriye doğru tarayarak, "Hem biraz vakit geçirmiş olurduk," dedi. "Tatlı sever misin?" Yorgundum, ağzımda acı bir tat, kalbimi sıkıştıran bir sır vardı ama başımı aşağı yukarı salladım. "Güzel," dedi, buz sıcağı gözleri yüzümün her zerresinde dolaştı. "O zaman hazırlan, seni tatlı yemeye götüreceğim." Ellerini üzerimden çekerken gözlerimin içine uzun uzun baktı. "Ve lütfen bir daha içimi sikme. Senin ağlaman bana çok çaresiz hissettiriyormuş."

Geri çekildiğinde bana bir daha bakmadan banyodan çıktı.

Sarı bir kazak, siyah bir yağmurluk, siyah bir tayt ve dizlerimin altına kadar uzanan siyah lastik çizmelerimle Gurur'un park hâlindeki

cipine doğru ilerlerken buz tutmuş zeminde az daha kayacaktım. Son anda dengemi toparlayarak evin anahtarlarını yağmurluğumun derin cebine attım ve aracın kapısını açan Gurur'a baktım. Kulağına yasladığı telefonla sessizce kapının önünde duruyordu, muhtemelen karşı tarafı dinliyordu. Önünden dolaşıp ön yolcu koltuğuna giden kapıyı açtığımda, "Şafak sökmeden hallederiz," dedi ve karşı taraf görmeyecek olsa da kafasını sallayarak, "Tamam," deyip telefonu kapattı.

Sürücü koltuğuna yerleştiğinde yavaşça attıran kar tanelerinin ön cama düşüşünü izliyordum. Aracın kapıları kapandığı an ısıtıcının uğultulu sesi içeriyi doldurdu ve emniyet kemerinin verdiği uyarı sesi kesilsin diye kemerimi hızla taktım. Gurur da benim yağmurluğum gibi uzun, kahverengi kaşe bir kaban giymişti, içinde beyaz, boğazlı kazağı vardı ve altına da buz mavisi bir kot pantolon giymişti. Ayağındaki postalların kulakları öne doğru düşmüştü. Aracın motorunu çalıştırırken telefonumu çıkardım ve WhatsApp grubundaki birikmiş bildirimlere baktım.

*Yener Açıkgöz grubun ismini **ÇAYELİNDEN YUKARİ** olarak değiştirdi.*
*Vural Demirezen grubun ismini **Gidlm yri yali** olarak değiştirdi.*
*Yener Açıkgöz grubun ismini **Evde Tek Kaldık** olarak değiştirdi.*
*Vural Demirezen grubun ismini **Ve sikildik** olarak değiştirdi.*
*Yener Açıkgöz grubun ismini **Ulan Hayatında Bir Defa Doğru Yazdın Onda da T** olarak değiştirdi.*
*Yener Açıkgöz grubun ismini **Alan Yetmedi Amk** olarak değiştirdi.*
*Yener Açıkgöz grubun ismini **Onda da Bizi Harcadın TR klavye kullan Sığır** olarak değiştirdi.*

Devran Soydere: Ne kafa siktiniz he
Devran Soydere: Zeliha da var grupta, salak saçma konuşturmayın beni
Girdap Demiralp: Konuşma o zaman Devran.
Devran Soydere: Sana noluyo Girdap
Girdap Demiralp: Hepinizi bıçaklarım
Girdap Demiralp: Her şeyi bıçaklarım.

Girdap Demiralp: Bildirim atmayın, telefonu bıçaklarım.
Yener Açıkgöz: Ponçiğim sana noldu
Yener Açıkgöz: Tabii her sabah şahane feysimi görmeye alışkın olduğun için ve sabah şekerini görmediğin için güne tatsız başlaman normal
Yener Açıkgöz: Bekle lavaboya gidip sana güzel bir nude çekip atayım da neşelen
Yener Açıkgöz: Cam duvarın önünde götümü çekip atardım ama Vural'ın bakışı bakış değil.
Vural Demirezen: Bnne snn gtnüden
Girdap Demiralp: Götünü bıçaklarım.
Devran Soydere: Girdap Bey biz size naptık ki
Girdap Demiralp: Bıçaklarım.
Hakan Basri Şenkaya: Okumuyorum sanıyorsanız yanılıyorsunuz dangalaklar
Hakan Basri Şenkaya: Ahlak fukaraları
Hakan Basri Şenkaya: Terbiye yoksunları
Hakan Basri Şenkaya: Salaklar
Hakan Basri Şenkaya: Zeliha var bu grupta.
Hakan Basri Şenkaya: İT OĞLU İTLER
Yener Açıkgöz: Baba
Girdap Demiralp: Bu Yener, sen it oğlu it dedikten hemen sonra baba dedi sana Muşta.
Yener Açıkgöz: Ulan pezevenk beni beni
Yener Açıkgöz: Yener'ini?
Hakan Basri Şenkaya: Suyun çok ısındı Yener.
Hakan Basri Şenkaya: Boyun kilidi atmayı hayal ederken boynuna tasmayı yeme dikkat et.
Yener Açıkgöz: Hav hav auuuuuv.
Hakan Basri Şenkaya: Dangalak.
Hakan Basri Şenkaya: Girdap, evlat neyin var?
Girdap Demiralp: Bıçağım.
Vural Demirezen: Nluo bna
Girdap Demiralp: Bçklarm sni
Vural Demirezen: Ylnz tkrçe knşursan svinrm
Girdap Demiralp: Sana mı soracaktım ne konuşacamı.

Vural Demirezen: Hyrdr grdp noliyr sna gtn mu klktı mdrrm o gtnü biladr

Vural Demirezen: Bnm tersm çk pstr

Girdap Demiralp: Seni ters döner bıçaklarım. Hadi işimize bakın lan.

Girdap Demiralp: Sen hariç Muşta. Bakma bana sen. Bunların hepsini bıçaklarım. Zeliha da hariç.

Girdap Demiralp gruptan ayrıldı.

Adnan Bahtıvar: Biraz alttan alın onu.

Adnan Bahtıvar: Uyanır uyanmaz o kızın ultrason fotoğrafını gördü.

Yener Açıkgöz: Siktir ya

Yener Açıkgöz: Kötü olmuş

Tayfun Soydemir: Bu gece onun nöbetini ben devralayım Muşta. Tek kalmasın o karanlıkta.

Hakan Basri Şenkaya: Tamam. Tesise girdim, ben bulurum onu. Siz çok üzerine gitmeyin.

Hakan Basri Şenkaya: Konuyu şakaya vurmaya çalıştı ama olmayınca olmuyor, asabı bozuk çocuğun belli. Bu hafta bir eğlence gecesi düzenleyelim, moralleriniz düzelir.

Sessizce sohbetten çıkıp gözlerimi Gurur'a çevirirken, "Girdap'ın bir kızın ultrason fotoğrafını gördüğünü söyledi Adnan," diye mırıldandım. Çoktan alt yola doğru inmeye başlamıştık.

Gurur yüzünü buruşturup, "Hadi ya," diye fısıldadı.

"Önemli biriydi sanırım onun için," dedim, sormaya korktuğum için havada asılı kalan bir cümle olmasını tercih etmiştim bunun. Bir yanım, bir insanın daha acısını hissetmeyi reddediyordu.

Gurur, "Seviyordu kızı," deyince karnımda bir yumrukla gözlerimi ön cama çevirdim. "Kız da onu seviyordu ama olmayınca olmuyor." Olmayınca olmuyor... "Ailesinin uygun gördüğü kişiyle evlendi. Ailesi bir komandoya kızını vermek istemedi çünkü bizim için ölümün ne zaman geleceği belirsizdir. Hoş, her insan için öyle ama bizim kelle koltukta dolaştığımızı düşünüyorlar. Kızın Girdap'ı unutması çok uzun sürmedi sanırım. Girdap öyle söylüyor. Tabii kız ne yaşadı bilemeyiz. Ben arkadaşımdan gördüğümü bilirim." Derin bir nefes aldı. "Girdap'a bakma desek bile kızın hesabına bakıyordu. Umut kötü bir şey Zeliha, hele o umudun üzerinde bir çatlak varsa, kırılıp parçalanması çok kolay olu-

yor. Girdap'ın umudunda zaten bir çatlak vardı, şimdi o umut paramparça oldu."

"Umudu parçalamak çok kolay," dedim kuru bir sesle. "Üzerinde çatlak olsa da olmasa da. Umut çok kırılgansa, bunun suçunu düştüğü zeminin sertliğine bağlayamazsın."

"Kırılacak olan, daha yere değmeden düştüğü sırada da kırılır," dedi Gurur düşünceli bir sesle.

"Girdap için kötü olmuş."

"Atlatacaktır."

"İnsan her şeyi atlatabiliyor, değil mi?"

"Sanırım," dedi ama bunu bana bakmadan söylemişti. Bir an, onun da buna inanmadığını düşündüm ve ona dikkatle bakmaya başladım. "Ne?" diye sordu yeniden bana bakmadan.

"Sen onun yerinde olsan atlatabilir miydin?"

"Öngörülen şeyleri bile yaşamadan bilemezsin," dedi. "İhtimaller sadece karın ağrıtır."

"Ama hep vardır."

"Cevabımın ne olacağını hissetmeden bilemem. Tıpkı seni ağlarken görene kadar ne hissedeceğimi bilmediğim gibi."

Bir kalp atışı kadar geçen o kısa süre zarfında ellerimi taytımın kumaşına sürterek gözlerimi onun profilinden ayırmadan bekledim. Gözleri omzunun üstünden usulca bana doğru kaydığında, bakışlarında yakalandığım deprem, beni içimden sarsıp temelimden çürüttü.

"Ama sen ağladığında şunu fark ettim," dedi ve gözlerini benden ayırıp tekrar yola çevirirken devam etti. "Seninle öyle bir konumda olmak istemezdim. Bencillik diyebilirsin ama bencillikse de umurumda değil. Sen ağlarken hissettiğimi, Girdap o ultrason fotoğrafına bakarken hissetmemiştir." Tek bir an sustu. "Herkes için her şey olabilir, Zeliha. Bir sürü acı olabilir, bir sürü şey... Olur işte. Ama benim için hiçbir şey senin bir damla gözyaşın etmez. O yüzden lütfen bir daha ağlama."

Bana bakmadan konuşmasının nedeni, bana bakmadan hissettiklerini ifade etmesi daha kolay olduğundan mıydı yoksa bana bakınca her şey daha da çıkmaza sürüklendiğinden miydi bilmiyordum. İrdeleyemedim, bir yanım bilmeyi deliler gibi istedi ama ben yine de hiçbir şey söyleyemedim. Ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirip, suçlu küçük bir kız çocuğu gibi öylece durdum ve altımızda akıp giden yolu izledim.

Cip köşe başındaki küçük bir pastanenin önünde durduğumda, kaldırımda ilerleyen yaşlı bir adamın elindeki ilaç poşetini izledim, adam yürüyor, bir sokak köpeği de arkasından ilerlerken poşeti kokluyordu. Sokak köpeği bana kaçınılmaz kaderimi hatırlattı, aynı zamanda bir ilaç poşetini koklaması da çaresizliğimle benzerliğini ortaya koyup beni yıktı. Emniyet kemerimi çözerek araçtan indiğimde Gurur da arkamdan inmişti.

Köpeğe doğru ilerlemeye başladım. Köpek beni fark edince adamın peşini bırakıp büyük, bronz renkli kuyruğunu sallayarak bana doğru gelmeye başladı. Yavaşça eğilip başının üstündeki soğuktan ve nemden sertleşmiş tüyleri okşamaya başladım. Büyük bilyelere benzeyen gözlerini kısmış keyifle kendini sevdirirken hissettiği açlığı unutmuş gibiydi.

Gurur bir süre aracın önünde durup bizi izledi, daha sonra köşede unutulmaya yüz tutmuş pastanenin cam kapısını itti ve rüzgâr çanlarının sesi etrafa dağıldı. Köpeği okşamaya devam ettim. Yanımızdan geçip giden insanlar hayatlarına kaldıkları yerden devam ediyorlar, köpek ve ben çaresizliği geride bırakmak ister gibi birbirimizle vakit geçiriyorduk. Bir dakika kadar sonra Gurur pastaneden elinde bir kese kâğıdıyla çıkıp yanıma geldi ve kese kâğıdının içindeki et kokan büyük börek parçasını köpeğe uzattı. Köpek heyecanla böreğin yarısını ısırıp çiğnemeye başladığında bakışlarım artık Gurur'daydı. Kese kâğıdının içi etli böreklerle doluydu. Bir süre yanımızdan geçip giden insanların yollarını kapatmıyormuşuz gibi öylece durduk ve köpek sonunda tıka basa doydu, bize kendini sevdirdikten sonra pastanenin kenarındaki içi su dolu yoğurt kovasının önüne gidip su içmeye başladı.

"Buranın sakinlerinden," dedi Gurur köpeğe bakarken. "Konuştum, ara sıra poğaça ve börek yediriyorlarmış. Artık daha sık besleyecekler."

"Onun adına sevindim," dedim kader arkadaşımın benden önce kurtulmasına tebessüm ederek.

Gurur, gülümseyişime baktı ve bir süre sonra, "Bir daha ağlamayacağına söz ver, şehirdeki tüm köpekleri etli börekle beslemeye gideyim," diye mırıldandı alaydan uzak bir sesle.

"Bu teklifi kabul ediyorum," dedim sakince. Köpeğe son kez baktıktan sonra, "Hadi gel," dedi ve büyük eli elimin içine kaydı, diğer elindeki içinde hâlâ börek olan kese kağıdını kenara bırakıp beni pastanenin kapısına doğru yürüttü. Kapıyı itip içeri girmem için kapıya yaslanırken,

gözlerinde meraklı bir ifadeyle tepkilerimi izliyordu. Sanki onun inine giriyorduk ve tepkilerim bizimle ilgili şeyleri belirleyecekti.

Pastane taze poğaça, çikolatalı kurabiye, tatlı hamur işi kokuyordu. Alçak tavanlı, ahşap bir yerdi, dışarı bakan duvarlarının tamamı tıpkı kapısı gibi camdan oluşuyordu. Ahşap sandalye ve masalar vardı, sandalyelerin oturakları ve sırt kısımları nostalji hissi veren eski tip minderli kumaşlarla kaplıydı.

Gurur, "Ben bir ellerimi yıkayıp geleyim," dedikten sonra cam kenarında sırtı duvara bakan masayı işaret etti. "Orası benim yerim. Geç otur sen, geleceğim hemen."

"Senin yerin mi?" Buna bir cevap vermeden sırtını dönüp boncuklu perdelerin örttüğü tuvalete doğru gitmeye başladı. Bahsettiği masaya doğru ilerlerken gözlerim camdan dışarıya doğru kaydı. İçerisi sıcacıktı, bir odun sobası hemen pastanenin duvar kenarında gümbürdeyerek yanıyor, boruları uzun zikzaklar çizerek küçük bir delikten dışarı çıkıyordu. Dışarıda lapa lapa yağmaya başlayan karı izlerken yaşlı bir adamın meraklı gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Omzumun üstünden türlü türlü tatlı ve pastanın içinde olduğu cam tezgâhın arkasındaki yaşlı adama baktığımda, beyaz olmasına rağmen dökülmemiş, fırça gibi olan yana taranmış saçları ve şirin yeleğiyle beni izleyen yaşlı adam şaşkınlığını bastırarak bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Boncukların çıkardığı sesle beraber Gurur artık buradaydı, adama elini kaldırarak selam verdikten sonra masaya doğru ilerlemeye başladı.

Tam karşıma oturduğunda benim sırtım duvara bakıyordu, onunsa sırtı hemen kapının çaprazındaydı. "Daha önce buraya hiç gelmediğini biliyordum."

"Genelde Kafeler Caddesi'nde takılıyorum," diye mırıldanarak tekrar omzumun üstünden adama doğru baktım. "Burada seviliyor gibisin."

"Latif amca buraya gelen herkesi sever, herkesi torunu olarak görüyor." Gurur, gözlerinde daha önce görmediğim bir ışıltıyla bana baktı. Tepede halatlara tutturulmuş bir sürü sarı lamba vardı ama sadece birkaçı yanıyordu. "Sana bir sorum var."

"Neymiş?"

"Muhallebi sever misin?"

"Çok ciddi bir şey soracaksın sandım," dedim gülerek.

"Gülme. Ciddi bir soru bu..." Bana uzun uzun baktı. "Ya da gül, ev- gülümse."

Gözlerimi kaçırmamak için masanın altındaki ellerimi sıkıp tırnak-larımı avuç içlerime batırdım.

"Sever misin sevmez misin?"

"Çok aramam ama severim," dediğimde dirseklerini masaya yaslayıp yüzünü büyük avuçlarının arasına alarak bana şirin, çocuksu gözlerle baktı.

"O zaman Zelihacığım, bundan sonra çok arayacaksın."

"Hadi ya?"

"Aynen öyle canım." Sırıttı, ardından gözlerini Latif amcaya çevirip, "Dedem," dedi sıcak bir sesle. "İki sakızlı muhallebin ne güzel olur şimdi. Hem biliyor musun, bu hain kız hâlâ senin sakızlı muhallebinden yememiş."

Latif amca kıs kıs gülerek, "Hemen getireyim kızıma," dedi sıcacık bir sesle.

"Beni sakızlı muhallebi yemeye getirdin yani," dedim geniş bir gülümsemeyle. "Sayın Gurur Mert Çalıklı, bunun bir adım sonrası evlilik teklifi..."

"Teklif mi bekliyorsun? Ben yıldırım nikâhı kıyarız diye düşünmüştüm."

Bir an öyle ciddi baktı ki, gülüşüm yüzümde donup kaldı ve ben de onun parlayan gözlerine kilitlenip kaldım. Söyleyeceği bir şeyler varmış gibiydi ama bana bakarken söyleyeceği her şey donup kalmıştı sanki. Latif amca sakızlı muhallebileri önümüze bıraktıktan sonra Gurur'un omzunu sıkarak bizden uzaklaştı.

Yediğim muhallebi, daha önce yediklerimle uzaktan yakından benzemiyordu. Normalde sakızlı muhallebi sevmezdim ama bunun tadına bayılmıştım, ilk kaşıkta garip gelse de ikinci kaşıktan sonra o kadar lezzetli hâle geldi ki, Gurur dikkatle beni izlemiyor olsaydı tamamını ilk kaşık darbesine sığdırarak mideye indirebilirdim.

Gurur, "Gelecek olan kuzeninle çok mu yakınsınız?" diye sordu. başımı salladım.

"Birlikte büyüdük. Her zaman en yakınımdı."

"Nasıl biri?"

"Eğlenceli ama tuhaf," dediğimde Gurur tek kaşını kaldırdı. "Değişik bir mizah anlayışı vardır."

"Merak ettim." Muhallebisinden bir kaşık daha alıp bana baktı. Aslında merak etmediğini, sadece kafamı dağıtmak için çabaladığını biliyordum. Bir süre kuzenimden bahsettim ona. Kuzenimle ilgili ayrıntıları dinlerken ara sıra gülümsemişti.

Sonunda, "Sevdin mi?" diye sordu önümdeki boş muhallebi kâsesini işaret ederek.

Gözlerim gözlerine tutundu. "Evet, çok güzelmiş."

"Tekrar geliriz o zaman."

"Olur," diye mırıldandım sadece.

Pastaneden çıktığımızda kar durmuştu ama şehrin üzerine serilen beyaz örtü içinde binlerce kristal parçası varmış gibi parıldamaya devam ediyordu. Yolda ona Simge'yi almaya giderken benimle gelip gelmeyeceğini sorduğumda, şafakta bir işi olduğunu söylemişti ama ne işi olduğunu söylememişti. Simge'yi almaya giderken bana eşlik eden isim Devran olacaktı. Eve döndüğümüzde Yener salonun ortasında oturmuş, Pars ve Leon'la oynuyordu. Leon onun kucağına çıkıp onu eziyor, Pars ise Yener'in alnını yalıyordu. Yener bir çocuk gibi onlarla eğlenirken yağmurluğumu çıkarıp vestiyere astım ve daha önce inceleme fırsatı bulamadığım üst kata doğru tırmanmaya başladım.

Yatak odası kare şeklindeki holde, merdivenlerin hemen karşısındaydı. Merdivenlerin sol tarafı yine tamamen camla kaplı bir duvardan oluşuyordu. Birbirlerinden ayrı olarak yatak odasının çaprazında yan yana duran iki beyaz kapı, banyo ve tuvalete aitti. Üst katta başka bir oda olmaması dikkatimi çekmişti. Cam duvarın çaprazındaki sütlü bademi rengindeki duvarda beyaz bir kitaplık vardı ama henüz içinde kitaplar yoktu. Cam duvarın önünde minder vardı, bu minderlerin Leon ve Pars'a ait olduğunu fark etmiştim. Aralık duran yatak odası kapısını itip gözlerimi içeriye çevirdiğimde beni karşılayan simsiyah bir oda oldu. Duvarlar dışında odada aydınlık renkte hiçbir şey yoktu. Duvarlar yine sütlü badem tonlarında hoş bir renkteydi fakat tam ortadaki yuvarlak yatak bazası ve nevresimleri de olmak üzere tamamen siyah ve oldukça koyu bir lacivertten oluşuyordu.

Aynalı elbise dolabı bir duvarın tamamını kaplamıştı, o da siyahtı. Tıpkı yatağın iki yanında duran komodinler gibi. Yavaşça odadan çıkarken karnımda bir ağrı hissettim. Bu yatakta elbette uyuma şansım olacaktı ama onunla mı uyurdum bilmiyordum. Merdivenlerin başında durduğumda, sabahki görüntü yeniden oradaydı; gözlerimin önünde,

zihnimin içini parçalayarak durmadan kendini tekrar ediyordu. Hakan abi ve Dide'nin o ilk bakışması, ilk teması, birbirleri için kurdukları o ilk cümle...

Tekrar ağlamaya başlamamak için çok çaba sarf ettim.

Akşamüzerine doğru, üzerimde bir battaniyeyle koltukta oturmuş dışarıyı izliyordum. Birkaç saat önce güneş yüzünü gösterdiği için tüm karları olmasa da birçoğunu eritmişti. Şimdi gökyüzü soluk, kederli hissettiren bir mavi rengindeydi. İlerideki büyük bir ağacın dallarında hâlâ varlığını koruyan kar taneleri esen rüzgârla beraber yere döküldü ve dallar uzun süre kıpırdanmaya devam etti. Bu süre zarfında baba-annem üç kez, kızlar da birer kez buraya gelmiş, ben de yanlarına inip ne yaptıklarına bir bakmıştım. Kollarımı battaniyenin içine soktuğumda Gurur mutfağa giden holden elinde iki derin kâseyle çıktı. Krem rengi kâselerden birini benim önüme koydu, diğerini elinde tutmaya devam ederek ayakucuma oturup bakışlarını bana çevirdi. Meraklı gözlerinde nasıl olduğumun kontrolünü yapan şefkatli bir bakış vardı.

"Bu ne?"

"Noodle," dedi Gurur. "En hızlı bunu yapabildim. Yener pratik zekâlı bir salak. Birkaç kutu noddle almış."

"Bunu duysaydı bir saat açıklama yaparak salak olmadığını savunurdu," diyerek yorgun bir şekilde güldüğümde, Gurur da gülüşüme başını sallayıp sırıtarak karşılık verdi.

"Hepsini tanımaya başladın, farkında mısın?"

"Evet. Bu benim açımdan pek iyi değil." Dalgın gözlerimi noodle dolu kâsenin içine çevirip yutkundum. Gurur'un yoğun bakışlarını hissettim.

"Neden?"

"Size alışmam iyi mi sence?" Omzumun üstünden ona doğru baktım. "Bence değil."

"Neden?"

"Sonuçta bir gün gideceksiniz." Ona beklentiyle baktığımı, bu cümle dudaklarımdan dökülene ve onun gözlerinde kendi yansımama rastlayana dek fark etmemiştim. "Gideceksiniz, değil mi?"

Bir süre sustu. Neyle çatışıyordu, kendi içinde neye son vermeye çalışıyordu bilmesem de sonunda, "Belki," dedi ama içindeki cevabın bu olmadığını hissettim. Acaba içindeki cevap daha keskindi de beni

biçmesinden mi korkmuştu yoksa o cevap, beni değil, ilk önce onu mu kesip ikiye bölmüştü?

"Belki değil, bir gün gideceksiniz, biliyorum. Hayatımın bir gün eski düzenine döneceğini söyleyen sizdiniz." Ona beklentiyle bakmaya devam ettim. Ne bekliyordum, neyi duymayı istiyordum? "Siz çekip gitmeden önce bana kendinizi affettirmeye çalışıyorsanız diye söylüyorum, keşke sizi bu kadar affetmeseydim."

Gurur, elindeki kâseyi öyle sıkı kavradı ki, kâsenin parmaklarının arasında tuzla buza dönüşeceğini sandım. Bilmiyordum. Onun göğsünün coğrafyasından kovulmak istemiyordum. O iklimi terk etmek istemiyordum. Başka bir iklimde, bir başka coğrafyada nasıl yaşanırdı, artık bilmiyordum. Bana onlarla yaşamayı öğretmişti.

İçimden kendime değil, ona ait bir kan akıyormuş gibi hissettim. Kalbi yaralanan bendim ama kalbimden akan kan onun kanıydı.

"Neden öyle söylüyorsun şimdi?"

"Kendinizi affettireceksiniz, sizi seveceğim ve sonra da gideceksiniz." Battaniyeyi yavaşça kucağıma çektim ve dizlerimi göğsümün üzerine gelecek kadar kendime sabitledim. Gurur, bu savunmasız hâlim karşısında ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Bir yandan da kelimelerime ait dikenlerle dolu bir tarlada ilerlemeye çalışıyordu. "Sizi ilk gördüğüm günkü gibi hissetmiyorum. Şafak söküyordu. O şafak vakti hayatımın sonuna dek kâbuslarıma konuk olacağını düşündüğüm bir adam tanıdım. O adam sendin. Sonra onlar geldi, seninleydiler, çok kalabalıktınız ve hepinizden korkuyordum. En çok da senden. Her şeyin değiştiğini hissettim, o şafak vaktinden sonra hiçbir şeyin aynı olmayacağını biliyordum." Gurur'a bakamadım çünkü anlattıklarımı yeniden içimde yaşamak bana ağır gelmişti. "Şimdi size bakıyorum ve korktuğum adamları görmüyorum. Ailemin üyelerine bakıyormuşum gibi hissediyorum. Sizi tam olarak tanıdığım söylenemez, hâlâ koca bir soru işareti olduğunuz noktalar var." Battaniyenin içindeki ayaklarımı birbirine sürttüm. "Ama yanlış olduğunu bile bile size güveniyorum. Gitmenizi deli gibi isteyen ben, artık gitmenizden korkuyorum."

Karanlık biraz daha çökerek şehrin üzerini gölgeledi.

Bazen bazı insanları nefretinle severdin. İçinde bir ağaç gibi büyüyen öfke, aslında sevginin tırmanıp içine yerleştirdiği kalbinin etrafını saran delik bir zırhtan ibaret olurdu. Bazen birini o kadar severdin ki, nefret kaçınılmaz olurdu.

Bazen birini öyle çok severdin ki, asla diyemezdin *canım acıyor*.

Canım acıyordu.

Ve Gurur, bunu görüyordu.

Belki onun da canı acıyordu.

Elindeki kâseyi sehpanın üzerine bırakıp, dizini koltuğa doğru çekerek bana doğru döndüğünde ona bakacak gücü bulamadım. Gücüm parmaklarımın ucunda sönmeye başlayan mumlar gibiydi. Geride yanık izleri bırakmıştı ama artık yanmıyordu.

"Gitmemden korkuyorsan bil, Zeliha. Beni gitmekten daha çok korkutan bir şey varsa, o da senin gitmemi istemen."

Dizlerimi göğüslerimin üzerine iyice bastırıp ona baktım. Sanki o burada olursa, ölüm beni almaya gelmezdi; sanki o yanımda olursa, beni kimse öldüremezdi.

"Bir gün gitmem gerektiğini hissedersen, unutma Dağ Gelinciği. Bundan sonra bize günün tüm saatleri gecenin dördü olacak."

Kelimeleri bana cayır cayır yanan bir soğukta kendimi vuracağım bir silahı aratıyordu. Çünkü biliyordum ki, kendimi vursam, daha az acı çekecek, durmazsam çok yavaş ölecektim. Birden dizine vurunca bakışlarım eline kaydı. "Gel," dedi. "Seni hiç dizimde uyutmadım."

Gözlerime batmaya başlayan yaşları durdurup, üstümde battaniyeyle yavaşça ona doğru kaydım ve Gurur, büyük ellerini saçlarımda gezdirdi. Battaniyeme sarılı hâlde bir cenin pozisyonu alıp Gurur'un dizine başımı koydum. Saçlarım onun dizlerine yayıldığında, parmakları saçlarımın arasındaki turuna kaldığı yerden devam etti. Cama yansıyan şehri, çöken karanlığı, tek tek yanmaya başlayan sokak lambalarını, erirken kendi içine göçen karları izledim.

Saat hep gecenin dördü olsun istedim.

Gurur hiç gitmesin istedim.

Bir de Muşta ve Dide birbirlerine sarılsınlar istedim.

Yanağım Gurur'un dizine yaslı hâldeyken şakağıma doğru akan gözyaşı onun dizine damladı. Gurur, saçlarımı okşadı. İçinde olduğumuz salon yavaş yavaş karanlığa gömülürken hiç konuşmadık. Dinlediğim kalp atışları bana kalan süremizi hatırlattığında, sessiz gözyaşlarım yutkunup iç çektiğim sızlanmalara dönüştü.

Gurur, saçlarımı okşadı.

Ve her yer karanlığa boyandığında, onun dizinde, bizden çok uzaktaki sokak lambalarını izleyerek uykuya daldım.

Kilidinin yavaşça çevrilmesiyle çıkan ses, uykumun üzerine bir karabasan gibi çöktüğünde kirpik diplerimdeki acıyla dudaklarımı birbirine bastırdım. Dış kapı yavaşça açıldı, ardından holün ışığı yakıldı ve salona çarpan ışıkla beraber gözlerimi yavaşça araladım. Kirpiklerim sanki saatlerdir derin bir uykuda değilmişim de gözyaşı nöbeti tutuyormuşum gibi hâlâ ıslaktı. Telefonumun tuş kilidini kaldırıp ekrana baktığımda neredeyse şafağa doğru giden saati görünce kaşlarımı çattım. Boğazının gerisindeki bir öksürükle beraber varlığını belli eden Devran yavaşça salona girdi. Battaniye hâlâ kucağımdaydı, yavaşça doğrulduğumda da kucağımdaki varlığını korumaya devam etti. Yener de içeri girip kapıyı kapattı. Pars ya da Leon, kimin geldiğini anlamak için hızla merdivenleri inmeye başlamıştı.

"Gurur nerede?" Pürüzlü sesimle sorduğum soru Yener'in tek kaşını kaldırarak gülmesine neden oldu ama Devran ciddi bir sesle, "Sana işi olduğunu söylemiş sanırım," deyince, bugün yaptığımız konuşmayı hatırlayıp başımı salladım. Ne işi olduğunu bilmiyordum ama Simge'yi almaya gelemeyecekti.

"Kaçta çıkmamız gerekiyor?"

Dağılan saçlarımı karıştırdıktan sonra, "Hemen çıksak iyi olur, bazen otobüsler perona erken yaklaşıyor," dedim uykulu bir sesle. "Üzerime bir mont alayım, çıkalım."

Yener, deri ceketinin yakalarını havaya kaldırırken, "Dışarısı epey soğuk, yollar buz tutmuş. Otogar da soğuktur, o yüzden biraz daha kalın şeyler giy istersen. Biz bekleriz seni," dedi.

Yener'in hakkını yiyemezdim, dışarısı o kadar soğuktu ki, Devran'ın cipine binene kadar bir uzvum donup kopacak ve yere düşerek parçalanacak sanmıştım. Takırdayan dişlerim en çok Yener'i eğlendirmişti.

Ev, tepede kaldığı için olsa gerek, otogar sandığımız kadar soğuk değildi. Yine de nefesimden dökülen buhar öylesine fazlaydı ki, elime bakmayan biri benim sigara tüttürdüğümü düşünebilirdi. Buz tutmuş zeminde düşmemek için dikkatli adımlar atarak Ankara otobüsünün yaklaşacağı peronun önündeki banklardan birine oturduğumda, Devran ve Yener peronun önündeki kolona yaslanmış sohbet ediyorlardı. Donmuş parmaklarım hızla telefonun üzerinde kaydı ve ekran açıldığı an telefonuma düşen bildirimi gördüm.

Sevgilim: Otogarda mısınız?
Zeliha Özdağ: Evet, şimdi geldik.

Sevgilim: İçeride bekle, dışarısı buz gibidir.
Zeliha Özdağ: Hayır, değil.
Sevgilim: Yavrum
Sevgilim: İçeri gir
Sevgilim: Hava soğuk, üşüteceksin
Zeliha Özdağ: Şimdi gelir zaten otobüs.
Zeliha Özdağ: Giderken beni neden uyandırmadın?
Sevgilim: Uyurken seni izlemek çok keyifliydi, çok rahattın ve seni uyandırmak istemedim
Sevgilim: Bir de Allah aşkına Zeliha gözlerinin beyazı görünüyor uyurken, bir ara gerçekten ödüm koptu
Sevgilim: ABDGSAGSGSDHDHDHDHSGGSHGSGHSGSGSGS-GHSGHS
Zeliha Özdağ: Domuz
Sevgilim: Muah
***Sevgilim** size bir çıkartma gönderdi.*

Gönderdiği pembe renkteki şirin domuzcuk çıkartmasına bakarken, "Salak domuzcuk," diye mırıldandım. Bilet gişesinde çalışan temiz giyimli bir adam, "Ankara otobüsü şimdi giriş yapacak," dedi bana bakarak. "Yolcunuz vardı, değil mi?"

"Evet, teşekkür ederim." Oturduğum yerden kalkarken elimi kabanımın ceplerine sokarak ağır adımlarla perona doğru yürümeye başladım.

"Geliyor mu?" Devran'ın sorduğu soruyu başımı sallayarak onayladım. Yener pek oralı olmadı, sigarasını içerken kolona yaslanmış Devran'a bir şeyler söylemeye devam ediyordu. Az ileriden dönüş yapan otobüs yavaşça otogardan içeri girdi ve Kâmil Koç'un logosun yavaş yavaş perona doğru yaklaştığı ânı sabırla izledim. Kırmızı ışıklarla yanıp sönen Ankara yazısını gördüğüm an, Simge'nin o otobüsün içinde olduğunu anlamıştım. Otobüs yavaşladı, perondaki yerini alarak durdu ve önce muavin, ardından da yolcular otobüsten inmeye başladı.

Yedinci inen yolcu, kafasında beyaz bir bere ve üzerinde altındaki eşofmanın zor seçildiği uzun bir palto olan kuzenimdi. Yumuşak görüntülü botlarının içine soktuğu eşofmanına, paltosuna ve beresine yüzümde silinmesi güç bir sırıtışla bakmamla, Simge'nin birden kucağıma zıplaması bir oldu.

"Seni çok özledim, sanki lanet bir salgın başlamış da iki senedir görüşemiyormuşuz gibi hissediyorum, kafanı komple ağzıma alıp seni ye-

mek istemekteyim," dedi hızlı hızlı, ardından boynumu kıracak kadar şiddetli bir şekilde beni sıktı. "Of, yemin ediyorum bolca sevgi sana ya. Keşke seni yiyip midemde saklasam herkesten."

"Ben de seni çok özledim, çok özledim," dedim dudaklarımı bükerek.

"Ağlarsan üzerimdeki tüm bombaları bu şehirle birlikte patlatırım. Şaka, ağlarsan ben de ağlarım ve şehri tsunami basar çünkü biliyorsun kötü ağlarım. Tsunami gibi." Geri çekilip bana baktı, dudaklarımı büzdüğümü görünce, "Şu bakışa bak ya, şu bakışa bak ya," dedi heyecanlı heyecanlı.

"Gebertirim seni sevmekten," dediğimde, "Lütfen hemen olabilir mi bu?" diye karşılık verdi.

Yener'in, Devran'dan kısa süreliğine ayrılan gözleri beni kontrol etmek için önce bana, sonra Simge'ye çarptı ve bir dalga gibi geri çekilip Devran'a dönüyorken, daha büyük bir dalgayla alabora olarak yeniden Simge'ye çevrildi. Dudaklarındaki o gülümseme gözlerinden silindi ama dudaklarında hâlâ yaşam sürüyordu.

Kahverengi gözlerinde perona yaklaşan otobüslerden birinin far ışıkları amber renginde parıldadığında, gözleri hâlâ Simge'deydi. Simge kollarımın arasına girdi, kollarını yeniden boynuma doladı ve tanıdık kokusunu solurken bakışlarımı Yener'den ayırmadım. Simge'nin bana sarılması, kaşlarını yavaşça havaya kaldırırken, Devran'ın gülerek kurduğu bir cümle havada öylece asılı kaldı çünkü Yener'in yüzü artık bir taş kadar ifadesizdi.

İşkence gören bir suçsuzun yattığı hapis gibiydi gözleri. Bir göz kırpışıyla, bir ömür müebbete sürüklenebilir gibi bakıyordu. O âna kadar, Yener'in gözlerinde daha önce görmediğim o bakış, kendi sesinden korkan bir çocuğun karanlık bir odada hiç susmadan çığlık atması gibi içime işlemişti. Korktuğu bir şeye bakıyordu; gözlerini kaçırması gerekiyordu ama yapmıyordu.

"Seni çok aradım," dedi Simge ve o an, o cümle, Simge'nin sesinde can bulmuş olsa da sanki başka bir kalbin içinden çıkıp gelmişti. "Çok özlemişim."

"Ben de seni çok özledim," diye mırıldandım parmaklarımı düz saçlarında gezdirerek. "Gidelim mi? Üşüdün mü? Yolculuk nasıldı?"

"Ön koltuktaki hıyar, koltuğunu kucağıma yatırdı, tam uykuya daldığı anda koltuğa öyle bir tekme koydum ki Allah'ına kavuşmuş gibi sıç-

radı. Uyuyor numarası yaptım, uyurken vurdum sanıp ses de edemedi," dedi şen şakrak şakıyarak. "Bir saniye, sen zayıflamışsın."

"İltifatını kabul ediyorum," dedim ve ona tekrar sarılıp bir süre öylece bekledim. Üzerimizdeki kahverengi gözleri hâlâ hissedebiliyordum.

"Hadi seni eve götüreyim," dedim heyecanla. Bakışları anlık yüzümde dolaştı, bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibiydi ama sonra yeniden sıcak, samimi gülümsemesi ve ışıldayan yeşil gözleriyle yüzüme uzun uzun baktı. Simge ilk bakışta bana hem benziyor hem de hiç benzemiyordu. O esmer tenli, yeşil gözlüydü, burunlarımız ve dudaklarımız benzese de onun teninde tek bir pürüz yoktu, yine de bizi yan yana görenler kan bağımız olduğuna inanıyordu. Bakışlarımı Yener ve Devran'a çevirdiğimde, Devran elini kaldırıp gülümsedi, Yener parmaklarının arasında tuttuğu sigarayla pürdikkat bize bakarken kolona yaslanmaya devam ediyordu.

Simge, "Bunlar kim?" diye sordu kısık sesle, koluma girmişti ve muavin valizini çıkarırken öylece durmuş bekliyorduk. Simge'nin yeşil tekerlekli valizini sürüklemeye başladım.

"Anlatacağım," dedim. "Arkadaşlarım onlar."

Devran, dirseğiyle Yener'in boşluğuna vurunca, Yener dalgın gözlerini Devran'a çevirdi ve parmaklarının arasında külü uzayan sigarasının külü ortadan ikiye kırılıp yere düştüğünde, diğer peronda tıkırdayan topuklu botların sahibi sarışın kadın ağır bir parfüm kokusunu arkasında bırakarak bizden uzaklaşmaya başladı. Devran ona başını iki yana sallayarak, *"Ne oluyor?"* der gibi bir hareket yaptı ama aldığı karşılık hafif bir omuz silkme oldu.

"Okuldan arkadaşların mı?" Simge onlara bakmadan kulağıma doğru tedirgin bir tınıyla konuşuyordu. Bir şeylerin normal olmadığını fark edecek kadar zekiydi, ondan bir şeyleri gizlemem, kızlardan gizlemem kadar kolay olmazdı. Biz Simge'yle konuşmadan anlaşan insanlardandık.

"Bence bunun cevabını biliyorsun," demekle yetindim, Devran elimdeki valizi alırken başını sallayarak Simge'ye selam verdi ama Simge'nin bakışları Devran'a öyle bir sertlikle saplandı ki, Devran'ı ürküttüğüne emindim.

"Merhaba," dedi Devran ikilemde kalmış gibi. Ardından bana baktı. "Başka valiz var mı?"

"Yok, teşekkürler," dedi Simge dikkatli gözlerle Devran'ı inceleyip, bakışlarını Devran'ın arkasındaki kolona yaslanan Yener'e çevirerek.

Yener bize dikkatle bakıyordu. Arabaya doğru yürümeye başladığımızda Devran önümüzde, Yener arkamızdaydı ve Simge etrafını incelerken tek kaşını kaldırmış bir şey düşünüyor gibi dalgın görünüyordu. Karnıma ağrılar sokan sessizliğinin sonunda her şeyi öğrenene kadar üzerimdeki mezar toprağını kazacak olduğu gerçeğini bilmenin tedirginliği vardı.

Devran'ın cipinin arka koltuğuna oturduğumuzda, Yener elindeki sigarayı yere atıp sigaranın üzerinden botlarıyla geçti ve ön yolcu koltuğunun kapısını açıp içeriye az önce kesilen soğuğu taşıyarak bindi. Arabanın içi karanlıktı, otogarın arka kapısına bakan yola sıralanmış sokak lambalarından biraz uzakta olduğumuz için aracın içindeyken birbirimizi göremiyorduk. Devran emniyet kemerini bağladı, cipin motoru gürültüyle gümbürdedi ve kar taneleri karanlığın içinde parlayan beyaz bulut parçaları gibi yavaşça yeryüzüne dökülmeye başladı.

"Kar gören masum Egeliyim şu an. Ankara'ya da uğursuzluk mu götürdüm nedir ben oradayken değil, tatil için eve dönünce yağıyor," dedi Simge kısık sesle ve ön cama doğru uzanmak için sürücü ile yolcu koltuğu arasına girerek ileriye doğru baktı. Siyah saçları Yener'in omuzlarına doğru dökülünce, aracın dış dikiz aynasına yansıması düşen Yener'in başını koltuğa iyice yasladığını gördüm.

"Bu şehri seveceğim aklıma gelmezdi." Simge'nin cümlesi, Yener'in göz ucuyla omzuna değen saçların sahibine bakmasına neden oldu. Simge, ön camdan dışarıya bakarken, "Son geldiğimde kar yağmıyordu tabii," dedi iç çekerek.

Yener'in gırtlağı kalkıp indi, bakışlarını tekrar ön cama çevirirken kafasını iyice koltuğa yasladı; bu hareketini tuhaf karşılamıştım çünkü benim kuzenim bile olsa, Yener'in Simge'ye üçüncü saniyeden askıntı olacağını düşünmüştüm. Ama sanki Simge'nin varlığı, Yener'i inanılmaz derecede bocalatmış, hatta germişti.

"Gidelim mi?" Devran soruyu anlayışla sormuştu. Simge başta ona saldırmaya hazır bir canavar gibi bakmış olsa da kar görmek onu yumuşatmış olacak ki gülümseyerek, "Tabii," diye mırıldandı ve yerine oturup başını omzuma yasladı. Yener'in bakışlarının bu kez aracın güneşliğinin üzerindeki dikiz aynasından arka koltuğa kaydığını gördüm ama bana o kadar bakmıyordu ki, aynı aynadan onu izlediğimi fark etmemişti.

"Sizin eve mi yoksa tesise mi geçelim?" Devran bu soruyu sorarken cipi yavaşça geriye doğru sürmüş, ters bir c harfi çizerek ustaca cipi akıp giden trafiği var eden yola çıkarmıştı.

"Eve geçelim," dedim, Simge'nin kaşlarını çattığını hissettim, başımı başının üzerine yaslarken soru sormadığı için ona minnet duyuyordum. "Gurur eve gelir herhâlde."

"İşi çok uzun sürmez," diye onayladı Devran.

"Tabii ya, bir de Gurur vardı," diye fısıldadı Simge yavaşça. "Bana anlatmadığın, babaanneme attığım Trendyol linkindeki kamuflaj pantolonu görünce hatırlayıp bana varlığından söz ettiği şu Gurur."

"Her şey çok hızlı gelişti," diye mırıldandığımda, burnundan sert bir nefes vererek, "Sen hiçbir şeyi hızlı yaşamazsın," dedi sertçe. "Yalanı bırak, neyse, bunu sonra konuşuruz. Geldiğim gibi kaynana gibi oraya buraya parmağımı daldırıp toz var mı diye kontrol etmeyeceğim."

Sessizliğin kalbinin atışları, patlayacağını bildiğim bombanın geri sayımının sesiyle aynıydı. Yolun kenarına sıralanmış uzun sokak lambalarının turuncu parıltıları, araç ilerledikçe aracın içinde bir büyüyor, bir kayboluyordu. Devran, bozuk bir radyo frekansını geride bıraktıktan sonra istasyonlardan birinde durdu ve tam o esnada, elektro gitarın sesi aracın içine dolmaya başladı. Kıraç'ın şarkısını ânında tanıdım. Yener ön koltukta başını cama doğru çevirmiş yolu izliyordu, aracın dışındaki dikiz aynasına çarpan ışıklar onun yüzünde de parlayıp sönüyordu.

Simge elini karanlıkta yavaşça havaya kaldırıp, parmaklarını araladığı ve kendi ellerine bakmaya başladı. O sırada, Yener'in yan aynaya çarpan gözleri yeniden arkada koltuktaydı ama bende değildi; Simge'deydi.

Simge ayrılan parmaklarını birleştirip, elini yavaşça aşağıya indirdiğinde, Yener'in gözleri hâlâ dikiz aynasında asılı duruyordu. Sokak lambaları Yener'in ifadesiz yüzünü ateş gibi yakıyor, yine karanlık aynı yüzü soldurup altında yok ediyordu. Şarkı çalmaya devam etti.

Yener'in kaşlarını çattığını fark edince, benim de kaşlarım farkında olmadan çatıldı. Gözünü bile kırpmadan bakıyordu. Evin olduğu sokağa geldiğimizde, üzerime binen o ağırlığın da katlanarak arttığını, çoğalışının ruhumu boğmaya başladığını hissettim. Sanki tedirginlik suydu ve ben de bir çukurdum, yavaş yavaş içimde yükselen su beni tedirginlik ismi verilmiş bir okyanusa çeviriyordu. Simge, omzumdan kalkıp etrafına göz gezdirdi. Pahalı bir sitenin otoparkına girmeyi beklemediği her hâlinden okunuyordu. Bakışları bana çevrildiğinde ona bakmadım.

Asansöre bindiğimizde bile konuşmadı. Asansörde hemen arkamızda Yener ve Devran vardı, onlar da sessizlerdi, sanki yaklaşmakta olan

fırtınayı öngörmüş gibiydiler. Hoş, bu fırtınayı sadece Devran da öngörmüş olabilirdi. Çünkü Yener son yarım saattir aramızda değil gibiydi.

Holdeki karanlık anlıktı, hemen karşımızda bir duvarı tamamen camdan oluşan salon, şehrin tüm ışıklarını içeriye topluyordu. Simge'nin valizini girişte bıraktık, lambaderin ışığı salonu daha parlak hâle getirdi ve Simge yorgun bir şekilde kendini L'nin üzerine bırakırken, "Kızlar nerede?" diye sordu. Muhtemelen kızlarla birlikte yaşadığımı sanıyordu, sanması normaldi çünkü çok değil birkaç gün önceye kadar gerçekten de öyleydi. Simge ince kaşlarından birini kaldırdığında, "Her şeyi anlatacağım," diye açıkladım. "Ama şimdi değil. Önce biraz dinlen."

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bu sadece bir bahaneydi. Gerçekleri anlatırsam kaldırabilir miydi, düşünceleri ne şekilde olurdu hiçbir fikrim yoktu. Tanıdığım, güvendiğim, ağzımı açmadan düşüncelerimin özüne inebilen Simge, biliyordum ki ona doğru gelmese bile beni desteklerdi. Öte yandan, beni benden bile çok önemsediğini bildiğim için, tehlikede olduğumu düşünürse yapabileceklerini de tahmin edebiliyordum. Muhtemelen onun da durumla ilgili tahminleri vardı, tam olarak çıkarım yapabileceği bir ortam henüz var olmamıştı ama onun hislerinin kuvvetli olduğunu biliyordum.

"Karnım aç," dedi Simge. Konuşmayı ertelemek istediğimi fark ettiği için konunun gidişatını benim sıkışıp kalmış gibi hissetmeyeceğim bir noktaya çevirmişti.

Yener kapıda duruyordu, Devran'ın da içeri girmeye niyeti yok gibiydi ama Yener, "İsterseniz dışarıdan yemek söylerim," deyince, Simge tek kaşı havada yavaşça ona doğru dönüp, dirseğini koltuğun sırtına yaslayarak, "Demek konuşabiliyordun?" diye takıldı ona. Yener'in bakışları ona yaklaştı, gözleri gözlerine saplandı ama dudakları yeni bir cümle yaratmak için aralanmadı.

Devran, sabah olanları biliyor olacak ki, "Dilsiz o, eğv eğv," dedi Yener'in kulağıyla oynayarak ama Yener buna karşılık vermedi. Sadece Simge'ye baktı, baktı, baktı...

"Belli oluyor," diye mırıldandı Simge, Yener ve Devran'a enteresan bir şey görmüş gibi bakıyordu. Özellikle de Yener'e. Yeşil gözlerini yeniden bana çevirince, bakışlarındaki sorgu beni rahatlatmak istiyormuş gibi geri çekildi, yerini daha ferah bir ifade aldı. "Hamburger ve bira istiyorum," dedi bir kedi gibi mırlayarak.

Yener, "Birayı online olarak alabilmek mümkün değil, ben gider alırım ama bu saatte hamburger bulunur mu bilmiyorum," dediğinde, Simge göz ucuyla yeniden ona baktı ama bu kez Yener ona bakmıyordu. Sokak kapısına doğru dönmüştü.

Devran, sorgulayan gözlerle bizi izledikten sonra Yener ile birlikte evden çıktı ve kuzenimle havadan sudan konuşmaya başladık. Simge, okula Isparta ya da Antalya'da devam etmek istediğini, Ankara'daki okuldan memnun olmadığını, bu süreçte iki şehirde de şansını deneyip en çok hangisini severse orada öğretim hayatına devam edeceğini söylemişti. Kendisiyle ilgili ayrıntıların tamamını beni rahatlatmak için verdiğinin farkındaydım. Ben istemediğim sürece üzerime gelmeyeceğini zaten biliyordum ama şu an beni böyle gevşettiği için ona minnettar hissediyordum.

Devran elinde bira şişeleri ve hamburgerlerin olduğu kese kâğıdından bir torbayla eve döndüğünde Yener'in yokluğunu fark etsem de sorgulamadım. Devran biraları ve hamburgerleri bıraktıktan sonra bir şey söylemeden evden ayrıldı. Şafak nihayet tam anlamıyla sökmeye, gökyüzü kızıl bir deniz gibi dalgalanarak yavaş yavaş ağarmaya başlamıştı. Kar taneleri sık ve ince bir şekilde yağdığı için hemen aşağıdaki boş arazi yine beyaza bürünmüştü.

"Bu saatte hamburger bulacak kadar sağlam arkadaşlar," dedi Simge bana takılarak, ardından birasından bir yudum alıp yeşil gözlerini bana çevirdi. Lambaderin ışığını söndürüp holdeki lambayı açmıştım, bu yüzden içerisi daha loştu ama birbirimizi görebiliyorduk; zaten çok değil yarım saate gün tamamen aymış olurdu.

"Anlat der gibi bakıyorsun."

"Bir şey demiyorum. Biliyorsun, sana hiçbir zaman anlat demem çünkü anlatmak istediğinde anlatabileceğin tek insan olduğumu biliyorum." Güven veren yeşil gözleri gözlerimdeyken birasından bir yudum aldı. "Yolunda gitmeyen şeyler olduğunu biliyorum, Zelluş, bunu kimse göremese de -buna yanındakiler de dahil- ben kilometrelerce ötede kalbimde hissediyorum." Birasıyla birama yavaşça vurunca çıkan çınlama sesine gülümsedim. "Biliyorsun, ben de yargılama yok. Bana de ki dün birini öldürdüm, şu an kilerde saklıyorum cesedi. Bekle beni bir çuval bulup geliyorum derim."

Kanımı büken cümlesi normalde gülmeme neden olurdu ama yapabildiğim tek şey donuk gözlerle ona bakakalmak oldu. O geceyi, yaşadığım dehşeti, kaderimin üzerine kan ile çizilen çizgiyi hatırladım.

"Bir saniye, kilerde bir ceset mi var?" diye sordu bana dik dik bakarak.

"Geldiğin an üzerine roket atılsın istemiyorum."

"Zelluş, saçmalama istersen. Biliyorsun ki Amerika'yı tehdit eden deli Kuzey Kore lideri kankam olur."

Hamburgerinden bir ısırık almak üzereydi ki, "Bir cinayete karıştım," diye fısıldadım ve Simge dişleri hamburgere saplı bir şekilde öylece donup kaldı. Gözlerimi utançla yere indirdim. "Yani sebebi bendim."

"Zel..."

"Anlatmama izin ver. Beni senden başka yargılamayacak kimse yok hayatımda."

Ruhum öyle bir çıkmazdaydı ki, sanki tırnakları vardı ve içime batırıp beni çizerken özgür kalmak için çığlıklar atıyordu.

Bir ruhun sahibini istememesi müthiş korkunç bir olaydı, ruhum kendi içimde en büyük düşmanım hâline gelmişti. Suçluluğun kanı dudaklarımdan dökülmeye başladığında, yine o geceyi taşıyordum. Kelimeler suya yazılan yazılar gibiydi. Simge onları öğreniyordu ama asla bilmeyecekmiş, ne olursa olsun dilinin ucunda can vermeyecekmiş gibi bakıyordu. Tüm geçen günlerin yükü dilimin ucundan bana ait zehirli bir kan gibi aktı ve Simge o kanı kendi elleriyle temizledi. Beni dinledi, belki anladı, belki anlamadı ama ağzını açıp bir an olsun beni yargılamadı.

Her şey bitti ve gözümden bir damla yaş çeneme kadar aktı.

"Ve şu öğretmen bozuntusu avukat yüzünden de sevgili rolü yapıyorsunuz," diye fısıldadı buz gibi olan hamburgerini sehpanın üstüne bırakıp bağdaş kurarak. Sesindeki tepkisizlik beni korkutmadı; o her zamanki gibiydi. Her zaman olduğu gibi.

"Evet," dedim kuru bir sesle.

"Ama öğretmen bozuntusu avukat da her şeyi biliyor," dedi doğrulamamı bekler gibi.

"Evet."

"Ve buna rağmen sevgili rolünü sürdürüyorsun."

"Evet."

"Geçmiş olsun tabii."

"Ne konuda?"

"Boş ver şimdi bunu. Kafanda o kadar dert varken bir de bunu düşünme." Uzun, farklı renkte ojelerle süslenmiş tırnaklarını bira şişesine hafif hafif vururken gözlerini boşluğa çevirmişti. "Bu işin sonunda zarar görmeyeceğin konusunda sana teminat verdiler mi?"

"Evet."

"O zaman bu onların sorunu. Senin başını ağrıtmadıkları sürece ne yaparlarsa yapsınlar, Zelluş." Bira şişesini sertçe sehpaya koyup bana doğru döndü. "Böyle bir şeyi kendi içinde halletmeye çalıştın. Tek başına."

"Mecburdum."

"Arasaydın gelirdim. Sonuçta koltuğa yapışmış hâlde bir ülke yönetmiyordum."

Çok puslu olsa da hâlâ içimde o şafak rengi gibi yanan anıları dinledi. Fikirlerini benimle paylaşmadı, yine de yeşil gözlerindeki düşünce yumaklarını görebildim. Beni şaşırtıp yolumun daha da çıkmaza girmesinden korktu ama kimsenin yapmadığını yaparak beni anladı; beni anlaması, bana yol göstermesinden bile değerliydi.

Simge, içime sinmiş o intihar düşüncesi kokan kelimeleri fark etmiş gibi, "Düşüncelerin çok ağır gelirse kafanı arkaya doğru düşür ve gökyüzüne bak, sonra o düşünceleri arkandaki zemine bırak. Belki arkanda bırakman gereken insanlar gibi, düşünceler de var," dedi birasından bir yudum alırken. "Sana ait olmayan bir acıyı bile sen çekmek istiyorsun, başkasının acısına anne olamazsın ki. Başkalarının acılarına o kadar anne oluyorsun ki senin içindeki acı yetim kalmış."

İçimdeki o boşluk büyüdü ve ben karanlıkta yüzmeye devam ettim. Her bir kulaçta benden bir parça koptu. Her bir su alışımda ruhum biraz daha boğuldu, içim biraz daha doldu.

Simge elini dizime koyup, "Bahsettiğin Hakan abi çok iyi birine benziyor," dedi. "Ama sen onun geçmişinin ya da bu gününün sorumlusu değilsin. Hiçbir şey gizlemiyorsun Zelluş, gizleyen Cenan. Sen ne geçmişin ne de şu an yaşadıklarının ortağısın. Kendini suçlama. Bırak kader işlemesi gerektiği gibi işlesin. Atacağın herhangi bir adımın neleri değiştireceğini bilemezsin ama atacağın yanlış bir adım, küçük bir kızın da o kadının da hayatında ciddi yaralar açabilir. Zaten hepsi yaralı. Tampon olmaya çalışma, yara bandı olmak senin görevin değil, bunun acısını içinde besleme. Bilmeden atılan her adım boşluğa gider ve sen zaten o boşlukta boğuluyorsun. Biraz daha derine batma. Hiç kimse için değmez."

"Deniyorum," diye fısıldadım.

"Seni nasıl görmezler?" diye sordu buruk bir sesle. "Sen kaybolmuşsun."

Başımı önüme eğdiğimde o arsız gözyaşları yeniden gözlerimi ısırdı. Ben kaybolmuştum, insanlar tarafından kaybedilmiştim.

"Bu işe girdiğimde kimse yoktu içimde," diye fısıldadım boşluğa bakarken. "Şimdi o kadar kalabalığım ki, sonunda hepsini içime gömüp her gün mezarlarını ziyaret edeceğim."

"Bu işin bitmesini istemiyor musun?"

"Onların gitmesini istemiyorum," dedim. "Bunu istediğimin geçen sabaha kadar ben bile farkında değildim, Simge." Simge'ye bakarken utanmadım, başkasına baksam utanırdım, bakamazdım. Gözlerimde o yakıcı gerçekliği görmesi beni utandırmadı. "Bu iş bitsin istiyorum ama onlar hiç gitmesin istiyorum."

"Onlar?" Simge üç kez gülümsedi, iki kez dudaklarını büktü ve gözlerini yüzümden çekmeden konuştu. "Gurur bile diyemiyorsun. Onu tek başına istemekten bile korkuyorsun. Neyi fark ettim, biliyor musun? Konuşmanın başından beri onlar diyorsun, bir kez bile Gurur demedin. Onu kendi içine itiraf etmekten bile korkuyorsun."

Ona bakakaldım.

"Kendine itiraf edemediklerini bana ederdin, onu bana bile itiraf edemedin."

"Ne zaman gözümü karanlığa düşürsem, kendi gözünü bana verip al bununla ara diyorsun. Hiçbir zaman o gözü bana sen bulmadın ama o gözü bulmam için gözüm oldun. Sanırım bunun için en çok sana açabiliyorum kendimi. Senin yanında özgür ve korkusuz düşünebiliyorum, sessizce içime batmak yerine dışıma kanıyorum." Elimi Simge'nin elinin üzerine koydum, eli soğuktu. "İyi ki geldin. Çok yalnızdım."

"Birazdan küçük kafanı ağzıma tek lokmada atıp seni içimde saklamak zorunda kalacağım," dedi dudaklarını bükerek. "Kilerde ceset yok değil mi bu arada..."

"Yok," dedim gülerek.

"Teşekkür ederim, sağ olun, biraz içim rahatladı."

"Biraz uyumak ister misin?"

"İstemem. Şey soracağım sana, çok önemli bir soru değil, pek ilgilendiğim de söylenemez fakat dilsiz olanın ismi Devran mıydı?"

"Ha? Yok, o Yener."

"Yener mi gerçekten peki sence?"

"Ne?"

"İnce bir espriydi."

Gözlerim gitgide daha da ağararak gri-mavi bir örtüyle canlanmış gökyüzüne kaydı. Gurur hâlâ gelmemişti. Simge'nin her şeyi bilmesi onun için nasıl bir sorun yaratacaktı bilmiyordum ama eğer şu an terazi ruhumu ölçseydi, ruhum son birkaç saat içinde olduğundan daha hafif çıkardı.

Öğlene doğru, Gurur hâlâ evde değildi. Süslü Maria'yı salonun ortasında yere yatmış, pembe parlak taytının ortasındaki yırtığı diktiği siyah iplikten dolayı oluşmuş ize aldırış etmeden aerobik yaparken bulmuştuk. Simge, babaannemin üzerine çıktığında, er meydanındaki yiğitler gibi yerde yuvarlanarak güreştiler, daha sonra Maria'nın kırmızıya boyalı uzun tırnağı kurtulamayacak bir noktadan kırılınca, Maria bizi kapının önüne koydu.

Binanın merdivenlerini indiğimiz sırada Simge, "Hâlâ haber yok mu?" diye sordu kafamın nereye takıldığının farkına varmış gibi.

Kabanımın cebindeki telefonumu avucumun içinde sıkıca kavrarken, "Geç kalmayacağını söylemişti," diye mırıldandım.

"Arasana."

"Telefonu kapalı. WhatsApp grubuna da hiç yazmadılar. Sanırım önemli bir iş..."

"Yener'i ara," dedi Simge binanın sokağa açılan otomatik kapısını açarken. "Ya da boş ver, direkt tesise gidelim."

"Nasıl yani?"

"Sen bu tesisin yolunu bilmiyor musun? Oturup haber bekleyeceğine, haberin kaynağına gidelim." Simge bana öyle ciddi gözlerle bakıyordu ki, bunun bir ihtimal değil, yapılması gereken olduğunu fark edip direkt başımı sallayarak onu onayladım.

Eve döndük ve hazırlanmadan önce Pars ile Leon'u tuvalete çıkarıp sonra da mamalarını yeniledik. Taksi binanın önüne geldiğinde kar yeniden atıştırmaya başlamıştı. Saçlarıma ve kirpiklerime tutunan kar tanelerinin altında taksiye doğru ilerlerken, içimde kalbimi zonklatan bir merak duygusu canıma okuyordu. Taksi şehir merkezine indiği sırada sohbet grubuna düşen bildirimle yerimden sıçrayıp, parmaklarımı dışarıda bırakan kesik eldivenlerimin arasındaki telefonun ekranını yukarı kaydırdım.

Yener Açıkgöz: Gazetenin magazin sayfasındaki yeşil elbiseli kadının fotoğrafını çektim, Google görsellerde arattım ama sonuç bulunamadı. Yıkılmış hissediyorum. Keşke altına adını yazsalardı. Bir aşk başlamadan bitti.
Devran Soydere: Ünlü değil ondan yazmamışlar
Yener Açıkgöz: Sen tanıyor musun
Devran Soydere: Nereden tanıyacağım
Yener Açıkgöz: Vural'a bağladığına göre grup sınırları içerisinde Biricik var
Yener Açıkgöz: D:G:D:F:D:d
Zeliha Özdağ: Gurur'u gördünüz mü?
Yener Açıkgöz: Görevi biraz uzamış, telsizle bağlantı kuruyoruz telefonu o bölgede çekmiyor
Zeliha Özdağ: Ben oraya geliyorum
Yener Açıkgöz: E ben gelip alırdım seni
Zeliha Özdağ: Yok biz kendimiz geliriz
Yener Açıkgöz: Biz mi?
Zeliha Özdağ: Evet, Simge ve ben

Yener, bir süre yazıyor olarak göründü, ardından her ne yazıyorsa sildi ve sonra sohbet grubundaki tüm sesler kesildi. Taksi dağ yoluna girdiğinde Simge başını cama yaslamış, dışarıda uçuşarak yağan karı izliyordu. Onun her şeyi bildiğini bilmeyen ekip üyelerinin tavrı, düşünceleri nasıl olacaktı çok merak ediyordum. Gurur'un iyi olduğunu bildiğim için içimdeki o sıkıntı biraz olsun kalkıp gitmişti ama yine de onu görmediğim için üstümdeki ağırlığı henüz atamamıştım.

Tesisten biraz uzakta indik çünkü burası kimsenin bilmemesi gereken bir yerdi. Taksici bizi neden dağın başında indirdiğini sorgular gibi baksa da ücretini ödeyip ona yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdiğimde tek yaptığı hayretle başını sallayıp direksiyonunu ters yöne kırmak olmuştu. Dağ yolu taşlar ve kayalıkların ördüğü dik bir yokuş olarak yukarı tırmanmaya devam ediyordu ama tepede olduğumuz için kar yumuşak bir şekilde tutmuş, kayaların sivrilikleri kar yığınlarının altında kalmıştı.

İleride bir hayalet gibi beliren tesisi fark ettiğim an, Simge'nin şaşkınlıktan irice açılan gözlerini görmek için omzumun üstünden ona baktım. Tesisin önüne gelene, müthiş korunaklı kapısından geçip beyaz koridorlarından birinde ilerlemeye başlayana dek tek kelime etmedi.

Daha önce hiç görmediğim zayıf, uzun boylu asker önümüzde ilerliyor, tek kelime etmiyordu. Simge bana bir iki adım daha sokulup etrafına kaçamak bakışlar atmaya başlamıştı.

Önümüzde ilerleyen asker kayboldu. Bir süre daha ezberlediğim koridorlarda sessizlik içinde ilerledik. Karanlık koridora girdiğimizde tam karşımızdaki boydan camın gerisinde karla karışık yağmur başlamıştı. Camın çaprazındaki karanlık duvarda yere çökmüş oturan askeri gördük. Gri gökyüzü onun bedeninin sadece bir kısmını aydınlatıyordu. Uzun boylu askerin altında kamuflaj pantolonu, üzerinde kısa kolu beyaz tişörtü vardı. Dizlerini çenesinin altına çekmiş, kollarını bacaklarının etrafına sarmıştı. Yağan yağmur ve karın ışığı onun üzerinde titreşen gölgeler gibiydi. Simge omzunun üstünden bakınca ben de ona baktım, yeşil gözlerindeki merak benim gözlerime de sıçradı. Ağır adımlarla koridorda ilerlemeye devam ettik. Biraz daha yaklaşınca, askerin kolundaki dövmeler dikkatimi çekti ve o kişinin Girdap olduğunu fark ettim. Postallarının bağcıkları açıktı, kafasını kaldırmadan öylece duruyordu. Kollarını kafasının üstüne çıkarıp yüzünü tamamen sakladığında alnının dizine yaslı olduğunu görebildim.

Sanki aklından geçenleri haykıramadığı için kendi içine çökmüş, kendi enkazının sesini dinliyordu. Ona doğru attığımız adımların seslerini bile duyamıyor gibiydi. Bir şimşek gökyüzüne belirgin mavi bir damar çizdi, ardından o damarın içinde çağlayan kanın sesini anımsatan gümbürtü yavaşça içeri sızdı.

Girdap'ın önünden geçtiğimiz sırada kafasını kaldırdı ve yüzünün yarısına çarpan ışığın altında beyazına kızıllıklar çöken içi iri kahverengi gözlerini gördüm. Beni görünce yaşadığı o anlık şaşkınlık birden yok oldu ve yüzünü tekrar kolunun içine gömüp gözlerini kolunun içine sildikten sonra kafasını kaldırarak yeniden bana baktı.

"Şey," diyebildim, ne söylemem gerektiğini bilemediğim için tekrar onun kahverengi gözlerine daldığımda, başını aşağı yukarı sallayıp bana titreyen dudaklarının etrafını çizgilerle dolduran bir gülümseme bahşetti. Eğer acı bir gülümseme olsaydı, bu gülümseme o gülümseme olurdu.

"Gurur iyi," dedi pürüzlü bir sesle, hâlâ gülümsüyordu ama gözlerinin içi gülümsemiyordu; gözlerinin içi tek bir damla yaş daha dökecek hâli kalmamış gibi bakmasına rağmen gözyaşlarıyla dolmuş bir nehire benziyordu. Ona bakarken boğazımın kuruduğunu hissettim. "Telsizle haberleşiyoruz. Bir iki saate kalmaz döner."

"Teşekkür ederim."

"Ne demek," dedi dizlerini karnına doğru iyice bastırıp gözlerimin içine bakarak.

Simge'ye gözlerimle işaret yaptığım an başını sallayarak sırtını bize dönüp boş koridora doğru yürümeye başladı. Yüreğimdeki yükü hafifletmeyecekti ama yine de yavaşça, "Girdap," diye fısıldadım.

"Biliyorsun," dedi dudağının kenarı yukarı kalkarken. Birden bu gülümseme bana mutluluktan ve huzurdan öyle uzak göründü ki, dizlerimin üstüne çöküp onun yanına emekleyerek gitmek ve sırtımı tıpkı onun gibi soğuk duvara verip boşluğu izleyerek ağlamak istedim. "Bana öyle bir Girdap dedin ki, bu Girdap deyişinin altında her şeyi biliyorum cümlesi vardı. Bu Girdap, iyi değilsin demekti."

"Üstüne geldiğimi düşünme sakın," dedim korkarak.

"Senin üstüne toplanıp geldiğimiz zamanları hatırlıyorum, o yüzden üstüme gelsen de sorun değil, Zeliha." Bir bacağı hafifçe öne doğru kayınca elini dizine bastırıp, bacağını kendine doğru çekip burnundan sert bir nefes aldı. Gözlerini yere indirirken dudakları sanki burnundan yeterli nefes alamıyormuş gibi aralık duruyordu. "Kafanı şişirmek istemiyorum."

"Asıl ben senin kafanı şişirmekten korkuyorum," dedim dürüstçe.

"Kafama üç el ateş etsen, öldüğümü bile fark etmem." Parmaklarının arasında künyesini tuttuğunu fark ettim. Gözlerini gümüş renkli künyeye indirdi. "Bir süredir boşuna yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Dün sabah kalktım, dünyam durdu, dünyam durunca ben de durup dedim ki, ben aslında yaşamıyormuşum da ulan."

"Her şeye rağmen hâlâ seviyor musun onu?"

"Karnımdaki çocuk senin dese, eline bile dokunmadığım hâlde inanacak kadar seviyorum onu." Alnını elinin üst kısmına bastırınca yüzü gözlerimin önünden kayboldu. "Kırk farklı dağda, kırk farklı parçamı, kırk ateşte yaksalardı keşke."

O kadar sustum ki, bir an gittim sandı. Gittim sanıp kafasını kaldırdı ve yeniden yaşlarla dolmuş kahverengi gözlerini gözlerime mıhladı. "Avukat olacaksın, değil mi?" Sorusu kalbimi acıtsa da başımı aşağı yukarı salladım. "Bir insanın infaz kararını vermek de suç değil midir? O verdi." Güldü ama neşeden uzak gülüşü içimde bir şeyleri söndürdü. "Onu o kadar çok atlatacağım ki, sonunda içimdeki en yüksek yerden atlayıp kendini içimde sonlandıracak."

Sustu, bakışlarını omzunun üstünden Simge'nin ilerlediği koridora doğru çevirdi. Ben de onun gibi o yöne bakınca, Yener'in o koridorun diğer ucundan bize doğru ilerlediğini gördüm. Gözleri Simge'deydi, çok geçmeden bana ve sonra da yerde oturan Girdap'a kaydı, ona uymayacak kadar ciddi bir tavırla Girdap'ın tam önünde durup elini Girdap'a uzattığında, Girdap bir süre durup ona uzanan ele baktı ama sonra o elin bir kardeşin eli olduğunu fark ederek, Yener'in elini tutarak ayağa kalktı. Diğer ellerinin yumruklarını kaldırıp birbirlerine vurdular ve Girdap, Yener'e sarıldı. Yener de bir arkadaştan öte, bir kardeş, bir yoldaş gibi ona sıkıca sarılarak sırtını sıvazladı.

Simge, kollarını göğsünün üstüne toplamış sakince bu görüntüyü izlerken dudaklarımda yarım bir gülümseme belirdi.

Ama sonra koridordaki koşma seslerini duydum ve Devran birden bağırdı:

"Gurur'un telsizinden sinyal alamıyoruz!"

GURUR MERT ÇALIKLI

Senin önüne çıkmak, yaralıyken elindeki silahı bırakıp, sürüne sürüne savaş meydanına çıkmak gibi. Sürünüyorum, dursam belki çektiğim acı geçmeyecek ama en azından aynı kalacak, durmasam sen beni bir defa daha vuracaksın. Silahımı da kendim bırakmışım.

Sen, vurulduğum o sokağa sırf sen varsın diye yine giren bana benziyorsun. Ben sana siktir olup gelmeyi öğrenirsem, sen beni nasıl siktir edeceksin? Gel yanıma çilli kızım, ben gelirsem gidemem ama belki sen gelirsen, gitmek istediğinde seni tutmam. Tutarsam beni bir daha vur. Ama ben sana kırk yerimden vurulsam, bir bağışıklık kazanamam.

İçinde adam olduğum dağın beyazı senin yüzün, nefesimdeki o soğuk buhar bana kızgın bakışların ve biliyorum, bir insanı içimde bu boyuta sokmak beni sadece bitirir. Yani geçeceksin, geçmek zorundasın, geçmelisin. Bilmem ne zaman. Geç ne olursun.

Devran'ın botlarının gıcırtısını tanıyorum artık. İçeri girerken kapıyı çekti, kulaklığın tekini kulağımın içine yerleştirdiğim sırada üstündeki beyaz tişörtü sıyırıp kıyafet yığınının içine atarak dolabına doğru ilerledi. Açtığı dolabın kapağında Biricik'in gülümsediği fotoğraf var, ne zaman o kapağı açsa sırıtıyor ve gördüğümü fark edince de kaşlarını çatıp

ifadesini topluyor. Çocuğum gibi seviyorum hepsini. Seni de çocuğum gibi seviyorum. Belki bir adım sonrası sen annem, çocuğum, koruduğum toprağım, vatanımsın.

Zeliha, dertsiz başımın derdi yaptım ben seni.

"Bugün Zeliha çok üzgündü," dedi Devran. "Bilmem fark ettin mi?"

Fark etmemem mümkün gibi. Kursağımda kirpiklerinin altında ışık gibi parlayan bakışları kaldı.

Başımı iki yana sallarken, "Hep mutsuz," dedim kuru bir sesle. "Aldım kafesin içine tıktım onu. Dağdaki gelinciği alıp kafese koyacağını söylesen, tüfeğinden bir el ateş için sana yalvarır."

Devran sustu. Çıplak göğsümü havaya kaldıran nefes içime yetmedi. Telefonu kaburgamın üzerine koyduğumda bir şarkının melodisi kaburgama baskı yapmak ister gibi içime akın etti. Başımın üstündeki ranza demirini izlemeye başladığımda koğuşlardaki ışıklar bir bir sönüyordu. Benimki de söndü.

Beni çağıran, dedi adam, *uçurum oldu sevdan.* Kaşlarım çatıldığında artık koğuşun içi yıldızları silinmiş bir gece gibi karanlıktı. Sonra adam dedi ki: *Kaçmam.*

Kaçmak istemedim senden, Zeliha. Beni sana yuvarlayan yokuştan aşağıya sana yuvarlanırken, sana daha fazla zarar vermemek için ben yokuşu tırmanmak zorunda kaldım. Kaçmadım, zorunda kaldım.

Yok saklanmam başından, sonundan, korur bizi zaman...

Önce nadiren gördüğüm gülüşün, sonra kar ışığının altında kahverengi, floresanların altında bronz, benim gözlerimin içine bakarken turuncu olan çillerini gördüm, Zeliha. Oradaydı. Demirden bir ranzanın karanlığa bürünmüş soğukluğunda, bana bakıyordun, yana çekilmiş ceylan gözlerinde kendimi gördüm. Benim sana dokunmam bir el mesafesinden az, dokunsam ziyan olur musun? Sana bakarken ellerimle oynayıp durduğumu fark etseydin, o bir el mesafesinin ne demek olduğunu anlardın.

Şarkı gözlerin oldu, çillerin, bakışların, dudağının üzerindeki ben gibi çil, ellerin oldu.

Kapatıyorum bu şarkıyı Zeliha'm, Zerda'm, Zerdali'm, içimdeki zelzelem.

Yoksa soluğu kapında alacağım. Hatta durmayacağım, belki kapında yatacağım.

ZELİHA OZDAĞ

O an, bir otobüsün içindeydim bir tünele doğru ilerliyordum, tünelin içinde gözlerimi kör eden bir ışık beni içine kabul edeceği ânı bekliyordu. O an, bir tren istasyonundaydım, perondan uzaklaşan trenin dışında durmuş, trenin içinde duran pencerenin önündeki bana bakıyordum. Beni izleyen yansımamın gözlerimden yaşlar akıyordu, ellerimi kaldırıp yanaklarıma dokunduğumda, ağladığımı o âna dek fark etmemiş olmama rağmen benim de gözlerimden yaşlar süzüldüğünü anlıyordum. O an, karnımın üzerine sırayla tahta parçaları yerleştiriyorlardı, biri elindeki küreğin içindeki toprağı içinde yattığım çukura atarken son kez yüzüme bakıyordu; o kişi bendim. Kendi üzerime toprağı atıyordum. O an, küllerin kar taneleri gibi uçuştuğu ama yeryüzüne değil, gökyüzüne tırmandığı o ormanda, köz rengi almış ateşten karların içinde yalın ayak koşturuyordum, siyah bir at peşimdeydi ve rüzgâr o közlerin alevlerini güçlendirdiğinde yanıyordum.

Bir adım geri çekildim, sonra bir adım daha ve bir adım daha. Sırtım bir duvara vurduğunda, nefesim de içimdeki son ânımı yaşamış gibi usulca sönerek dudaklarımdan dışarı döküldü. Havaya yaşadığım paniğin, şaşkınlığın ve dehşetin varlığı yayılıp bir ruh gibi dolanarak kendine en uygun bedeni aramaya başladı.

Yener'in sıçrayarak, "Ne diyorsun, Devran?" diye bağırmasıyla, kalbimin atışları da içimdeki o dalgın paniğe katılarak göğsümün içinde gümbürdemeye başladı. Beni bir bataklık gibi içine çekerek derinlerinde boğmayı isteyen o üzüntü öyle hızlı bir şekilde dört bir yanıma dağıldı ki, bacağı dört farklı yerinden kırılmış bir atın, önüne tüfekle çıkan sahibine baktığı gibi öylece onlara baktım.

Muşta'nın kükremeye benzeyen sesi tüm tesisin içine dalga hâlinde vurarak dağıldı. Dev bir dalga gibi duvarlara vura vura üzerimize gelen sesin içinde sadece öfke değil, içimi dağlayan bir tedirginlik ve korku da vardı. Kendimin karşısında duruyordum sanki. Kimse yoktu. Yüzümü dağa dönmüş, önümde duran camdaki dağa karışmış yansımama bakıyordum. Yansımam ağlıyordu, ben de ağlıyordum ve o koca cam duvar, gözlerimizden akan her bir damla yaşla beraber bir yerinden çatlıyordu.

Bir koşuşturma yaşandı. Simge'nin beni kolumdan tutarak çekiştirdiğini hissettim ama sesleri duyamadım. Dikkatimi hiçbir şeyin içine

ya da dışına saplayamadım, boşlukta asılıp kalmış gibi öylece dondum. İçimde ömür boyu benimle kalacağını düşündüğüm o acının yarıklarının genişlediğini, yaralarının açılıp kanamaya başladığını hissettim.

Her şey anlıktı. Muşta'nın odasındaki camın dört parçaya ayrılarak yere yıkılması, Muşta'nın elindeki dart tahtası okunu hızla önündeki deftere tüm sayfalarını yırtacak şekilde saplaması, mavi gözler tek bir noktaya sabitli duruyorken elindeki telsize durmadan, "Oğlum," demesi. Ve karşıdan gelen bozuk cızırtı sesi.

"Adnan! Kaldırın çocukları!" Muşta elindeki telsizi sıkarken öyle bir kükremişti ki, olduğum yerde sıçradım ve elimdeki telefon hızla yere düştü. Ekran dört parçaya bölündü. "Dağın her noktasına bakılması için acil hava ekibini devreye sokun." Eline başka bir telsiz aldığında, diğer telsizdeki cızırdama sürüyordu. "Ne kadar kartal varsa, hemen şimdi."

"Saat dolmadan yapamayız, efendim," dedi telsizin diğer ucundaki ses.

"Hemen."

"Efendim, belki telsizini düşürdü. Hemen yapamayız, buna yetkimiz yok."

"O asla telsizini düşürmez," diye hırladı Muşta. "Ya hemen yaparsınız ya bu telsizi yerine koyar, tesisten çıkar giderim."

"Binbaşım."

"Hemen." Muşta, sertçe masasına vurdu. "Şimdi Gurur Mert Çalıklı'yı aramaya başlıyorsunuz."

Yener, "Ben havayla çıkarım," dedi sertçe. Üzerine kamuflaj ceketini geçiriyordu. "Ben giderim tamam mı?" Gözlerini bana çevirdiği anda bakışlarımız ortada çarpıştı. Yener dişlerini öyle bir sıktı ki, yüzündeki tüm kemikler derisini yırtıp dışarı çıkacak sandım. Ellerimi tuttuğu an, titreyen ellerimiz aramızda asılı kaldı ve o an, gözlerim ellerime kaydı. Titriyordum. Donuyor gibi titriyordum, ellerim benim ellerim değilmiş gibi titriyordum. "Gidiyorum hemen, tamam mı?" Sorusu o kadar netti ki, sadece iri gözlerle ona bakabildim. "Hemen gidiyorum."

Yener, büyük elleriyle yanaklarımı sildiğinde, iri gözlerimden yaşlar aktığını bilmiyordum.

"Hemen," dedi. "Şimdi gidiyorum." Elini enseme kaydırıp gözlerimin içine baktı. "Birazdan onunla döneceğim. Tamam mı?" Ve sonra gitti.

Gitti.

Her şey anlıktı. Yağmur ve karın dövdüğü dağda yükselen hava kuvvetlerini gördüm. İki helikopterdi, birinin içinde Yener de vardı. Her şey

anlıktı. Yener'in gidişi, helikopterlerin yağmur ve kara rağmen sallanarak yükselişi, camın önünde öylece durmuş gözlerimi kırpmadan dikilişim, sesimin çıkmayışı, gözlerimden yaşların akıp boynuma kadar kayıp gidişi, helikopterlerin gözden kayboluşu, telsizlere arka arkaya düşen sesler... Tamamı anlıktı.

"Güney temiz, askerden ize rastlanılamadı," dedi geçen bir saatin sonunda telsizden gelen yabancı bir ses. "Ormanlık alana alçalıyoruz."

Dizlerimin üzerine çöküp camdan dışarıyı izlemeye devam ederken kollarımı bedenime sarmıştım, artık gözlerimden yaş akıyor muydu bilmiyordum, sadece bomboş bir suratla karlarla kaplı dağları izliyordum.

"Binbaşım. Yener Açıkgöz merdivenle uçuruma inmek istiyor. Mağaralara. Engel olmak zorundayız, bu hayati bir tehlike yaratacaktır," dedi telsizin diğer ucundaki ses. "Bunu yaparsa hakkında tutanak tutmamız gerekecek."

"Sen beni kapının dışına da koysan Serkan, ben oraya ineceğim," dediğini duydum Yener'in. "Hadi beni durdur."

"Zincir asla telsizini kaybetmez." Muşta o kadar sakin konuştu ki, Simge'nin omzumda duran elini itip hızla Muşta'ya doğru döndüğümde, mavi gözlerini yumup derin bir nefes aldı. "Çekiç'i de kararından kimse döndüremez. Sorumluluk benim, asker. İndirin merdiveni."

"Bu... Bu tehlikeli değil mi?" Simge birden Muşta'ya baktı. "Mağaradan kastınız..." Bana baktı, yüzümdeki o donmuş dehşeti gördüğünde susup bana tekrar yaklaştı.

"Muşta," diye fısıldadım telsizin sesi anlık olarak kapandığında. Ama Gurur'un telsizindeki cızırtı odayı doldurmaya devam ediyordu. "Ona bir şey olmaz ki."

"Elbette," dedi Muşta içinde miras gibi taşıdığı suçluluk duygusunu gizleyemeden.

"Şaka yapıyordur size," diye fısıldadım cılız bir sesle.

Eylül'ün sesi bir kurşun gibi zihnime girip çıktı. Sonra her şey yıkılmaya başladı. Ben de yıkıldım. Çığlıklar her yerdeydi. Eylül'ün sesine bir yabancının sesi eklendi, daha önce duymadığım o erkek sesi hızla üzerime geldi ve olduğum odanın içinde haykırdı: "Abim nerede?" Gözlerim ona çevrildiğinde, Gurur'a bir kopya gibi benzeyen o genç çocuğu gördüm.

Cesur.

Cesur'a bakarken fısıldadım. "Gurur nerede?" Sonra birden başımı iki yana sallarken öyle güçlü bir çığlık attım ki, ardından yükselen Eylül'ün çığlığı sanki bana ait bir yankıydı. "Gurur nerede?"

Dizlerimin arkasına geçirilmiş bir tekmeyle yere yıkılmışım gibi avuçlarımın üzerine düştüm. Saçlarım yüzümün iki yanına salındı, gözyaşlarım özgürce değil, yüzüme mahkûm edilmişçesine akmaya başladı. Avuç içlerimi yere bastırıp kendi çığlığımla sağır olana kadar bağırdım ve sonra her ses, her görüntü usul usul gözlerimin önünden silinmeye başladı. Biri beni bileklerimden kavrayıp yerden kaldırmaya çalıştı ve bunu başardı da ama bedenim havaya kalktığında durmadım. Biri beni kucakladığında kendimle, ruhumla, içimde patlayan o volkan gibi beni dolduran ateşle savaşmaya başladım. Tekmeler savurdum, ellerimi yüzüme kapatıp öyle çok çığlık attım ki, sonunda sinir krizi geçirdiğimi fark etmeleri çok uzun sürmedi.

Beni tutan Cesur'du, ben seslere sağır, görüntülere körken ve tekmelerim kendimeymiş gibi her yere çarpıyorken, savaşım henüz yeni başlamışken beni kucağında sabit tutmaya çalışıyordu. Bu duygu içimi deşmiyordu, içimden bir kılıç gibi geçiyor, karnımdan girip sırtımdan çıkıyor, karnımdan girip omuzlarıma kadar tırmanıyor ve boynumdan çıkıyordu.

"Kızım," diyordu Muşta. "Zeliha. Bana bak." Tekmelerim durmadan bir bedene çarptı, birkaç bedene... Saçlarımda duran ellerimin beynim sökülüyormuş gibi acı çekene dek saçlarımı yolmak için orada olduğunu bilmiyordum. Devran, ellerimi büyük avuçlarının içinde ezerek tutup saçlarımı bırakmam için bağırıyordu ama nefesim yavaşça hafiflediğinde geri çekildi. Bir an tekmelerim havada asılı kaldı, kollarım boşluğa düştü.

"Mert nerede?" diye fısıldadım ve sonra bilincim karanlık bir su olup beni içine alarak her şeyi dışarı çıkardı. Artık orada değildim.

İnsan düşmekle ölmez, insan düşmeyi intihar sayarsa ölür. O geçmişin içinde, bir zamanlar olduğum kızdan uzak ama onun yaşadıklarına aşina bir kalple ilerliyordum. Bir yanım yangınlar, bir yanım beni tek bir kabarışta yutacak hırçın dalgalarla kaplıydı; bir yanım öyle kaybetmişti ki, kendini bile bulamıyordu ama bir yanım öyle tamamlanmıştı ki artık arkasına bakmak istemiyordu. Bir kitap okumuştum, unutmaktan bahsediyordu; bir insanı, bir şehri, bir aşkı unutmaktan. Unutmakla ilgili birçok cümle duymuştum, çoğu kitapta unutmanın farklı şekilde

yorumlandığını görmüştüm. Unutabilir miydim? O boşlukta, o alevlerin, o soğuk suların içinde ilerlerken düşünüyordum. Ben bir gün onu unutur muydum?

Babam bir keresinde unutmanın bir şuur bozukluğu olmadığını, kalbin hastalığını atlatması olduğunu söylemişti.

Babamın karşısına geçip çığlık atarak, *"Baba!"* demek istedim. *"O benim kalbimin hastalığı, şuurumun bozukluğu değil, kalbim dursa, zihnim sussa bile o toprağa karışmış her zerremde var olsun istiyorum."*

Gurur'u gördüm. Yükselen o dağın uçuruma kavuştuğu yerde durmuş, kurusun diye asılan beyaz çarşaflar rüzgârla uçuşurken çarşafların arasında bir görünüyor bir kayboluyor, orada beni izliyordu. Kar taneleri yavaşça saçlarıma tutunuyordu, kar taneleri yavaşça saçlarına yerleşiyordu. Çarşafları itiyor, yavaşça ona doğru ilerliyordum, çarşaflar her havalandığında, görüntüsü başka bir noktada beliriyordu.

"Gurur," diye fısıldadığımda başını omzuna doğru eğdi ve bana gülümsedi.

"Zeliş," dedi. "Buradan düşsem, ölürüm değil mi?"

Bir adım geri gitti, kalbim yerinden oynadı. Ona doğru bir adım atıp elimi kaldırdım, çarşaflar aramıza girdi, Gurur'un gözlerinde son kez kendimi gördüm ve sonra kendini o dağın uçurumundan aşağı bıraktı. Çığlığım kulağımı sağır ederken şimdi karların arasında bir ormandaydım, yalnızdım ve yerde kar lekeleri vardı. Kar lekelerinin oluşturduğu o yolda, kalbim son kez atacakmış gibi korkuyla ilerliyordum; yalın ayak ve perişandım.

Bir ağacın kalın gövdesinin arkasında durmuş o gövdeye yaslananın o olduğunu anladım. Kamuflaj ceketini çıkarıp yanına koymuştu, omuzları hızla inip kalkıyordu, kan lekeleri tam da o noktada kesiliyordu.

"Gurur?" diye fısıldadım.

Onu gördüm, göğsü zar zor inip kalkıyordu; yağan karın altında olmasına rağmen alnı terden sırılsıklam parlıyordu. Göğsünden dört kurşun yemişti, beyaz tişörtünün önünde dört farklı delik vardı; kanı hâlâ sıcaktı, tüm canlılığını orada yitirmesi gerekiyormuş gibi hızla akarak onu terk ediyordu.

"Zerdali," diye fısıldadı son bir nefesin öncesinde. "Dört kurşun yesem, ölür müyüm?"

Gözlerimi açamadım ama attığım çığlıkları duydum. Biri dirseklerimin iç kısmına öyle şiddetli bastırıyordu ki, sadece ayaklarımı oynatabi-

liyor, yattığım yerde havaya tekmeler savurabiliyordum. Cildimi delen iğneyi içindeki ilaç damarıma salınana dek fark etmedim; ilaç damarımı yakarak hızla ilerledi. Gerçeklik algım dördüncü kez parçalara ayrılırken gözlerimi araladım ve başımın üzerinde yanan beyaz floresanı gördüm. Sesleri duydum.

Nabzım yavaşlamaya başladı. Kalbimin atışları yavaşladı. Gözlerimi yeniden yumarken gözlerimin kenarından akan yaşlar, şakaklarımdan kayıp kulaklarımın içine girdi.

Gözlerim kapalı uzun uzun sesleri dinledim. Ne kolumu kaldıracak hâlim kalmıştı ne de tekmelerimi savurabilecek. Her şey puslu duyuluyordu. Sanki koca bir dalga şehrimize vurup bizi altına almış, suyun altında konuşmayı öğrenmek zorunda kalmıştık; öyle çok boğuluyorduk ki, artık hiçbirimiz birbirimizi anlayamıyorduk.

Bir ölü gibi öylece uzandım. Öylece... Gözlerimden yaşlar aktı ama hareket edemedim. Babaannemin sıcak ellerini hissettim ama ne zaman geldiğini soramadım, sadece burada olduğunu anladım. Ayça avuçlarını bileklerime bastırarak nabzımı kontrol ederken sadece dinledim. Muşta'nın bazen odaya girdiğini, beni sorduğunu duydum ama cümleleri anlayamadım. Çünkü hepimiz boğuluyorduk.

Gözlerimi yavaşça araladığımda, Yener oradaydı. Karşımdaki sedyede oturuyordu, yüzü yara bere içindeydi; kir ve kan içindeydi. Konuşmuyordu. Bana bakıyordu. Çıplak pazusunu beyaz bir bezle sarmışlardı, öylece bana bakıyordu. Onu bulamamıştı. Getirememişti. Yaralanmıştı ve Gurur'suz dönmüştü. Gözlerinin içine bakarken o kadar zor doğrulup oturabildim ki, Yener başını önüne eğmek zorunda hissetti. Bir çocuk gibi, suçlu bir erkek çocuğu gibi gözlerini yerden çekemedi.

"Yener," diye fısıldadım çatlayan bir sesle.

"Eylül ve Cesur, Muşta'nın odasında," dedi Yener yere bakmaya devam ederek. "Lütfen oraya gidelim." Gözlerini kaldırıp bana baktı. "Özür dilerim."

"Yener." Babaannem omzuma dokundu ama yavaşça kalkmama engel olamadı. Çıplak ayaklarla fayansa basarak yavaşça Yener'e doğru ilerledim. "Ama gelir, değil mi? Yener, o gelir ki."

Yener'in kahverengi gözlerinin içindeki yansımanın titrediğini gördüm. Gözlerinin beyazı kan yüklü damarlarla dolduğunda, bakışlarını benden kaçırmadan, "Zeliha," diye fısıldadı. "O Zincir. Dönmüş olması gerekirdi."

"Ama sen demiştin ki..."

"Vereyim silahımı, alnımın ortasına yasla ve tetiği çek ama sakın o cümlenin devamını kurma Zeliş, ne olursun," diye yalvardı Yener.

Çenemi dikerken ona öyle bir baktım ki, Yener'in gözleri doldu. "Hiçbir şey olmadı ona," dedim titreyen sesime rağmen havada duran çenemle. "Hiçbir şey olmadı." Ayça'nın belime dokunmasıyla onu itmem bir oldu. "Siz ne bilirsiniz ki bir de onu tanıyorsunuz, tanımıyorsunuz. Gelecek. Hiçbir şey olmadı ona." Gözlerimden yaşlar akıyor, çenem dimdik dururken dudaklarım bükülüyordu. "Geri gelecek."

"Gelecek tabii," dedi bir ses kapının diğer ucundan. Omzumun üstünden kapıya baktığımda, Cesur'un gözleriyle karşılaştım. "Her zaman gelir. Bakma sen onlara." Bana elini uzatırken gülümsüyordu. "Gelsene. Muşta Baba'nın yanına gidelim biz."

Kaşlarımı çattım ama çenem titriyor, gözlerimden yaşlar boşalıyordu. Başımı yavaşça salladım. Babaannem, "Gelecek tabii," diye fısıldadı. "Gerçekten gelecek." Omzumu okşadı. "Gelecek Zeliş'im. Kocaman o, hiçbir şey olmamıştır."

"Olmadı zaten," diyebildim Cesur'a doğru yürümeye başladığımda. "Ne olacakmış ki?"

Cesur'un elini tuttuğum an hissettiğim şeyin adı güvendi. Beni usulca o beyaz odadan çıkarıp Muşta'nın odasına kadar yürüttü. Tüm koridorlar karanlıktı. Sanki onun yokluğu tesisin üzerine gece olup çökmüştü. Hiçbir askerin kalbi bile atmıyordu. Hepsinin kalbi onun kalbi için susmuştu. O gelene kadar, buradaki hiçbir asker yaşıyorum demeyecekti.

Simi, karanlık koridorda havlayarak koşmaya başladı. Acıyla havladı, uludu, küçük patileriyle fayans zemini kazıdı ve Nihan gözyaşları içinde onu kucaklayana kadar durmadı. O kadar çok bağırdı ki, onun bağırışlarıyla beraber, tesisteki tüm köpekler havlamaya başladı. Uludular, acıyla havladılar ve Simi, Nihan'ın ceketinin içinde ağlar gibi inlemeye başladığında, tesisteki tüm köpeklerin havlaması iniltilere dönüştü.

Vural kolunu omzuma atarak beni odaya soktu, elim hâlâ Cesur'un elinin içindeydi. Floresanın altındaki tavan vantilatörü ağır ağır dönüyor, gölgesi ceviz masanın üzerindeki dosyaların üzerinden kayıp gidiyordu. Gözüm duvardaki Atatürk fotoğrafı basılmış saate kaydığında titreyen elimi Cesur'un elinden kurtarıp yutkundum. Saat 3:45'ti.

Şafağa gidiyorduk. Gurur gelmiyordu. Telsiz masada dimdik duruyor, artık hışırtı bile çıkarmıyordu.

On dört dakika süren o ölüm sessizliğiyle beraber, başımı önüme eğdim ve o an, kalabalık odanın içinde bir hışırtı sesi yükseldi. 04:00... Telsizin kırmızı ışıkları yandı ve acıyla kaynayan kısık, ıslıklı bir ses, telsizin diğer ucundan cızırtılar hâlinde fısıldadı:

"Muşta."

"Oğlum." Oturduğu sandalye duvara çarparak devrilirken Muşta yerinden öyle hızlı kalkmıştı ki, bakışlarım telsize dikildiğinde ve tüm vücudum titremeye başladığında, içerideki kalabalıktan umutla dolu çığlıklar yükselmeye başladı.

"Abi!" diye bağırıyordu Eylül zıplayarak Cesur'un kucağına doğru koşarken, Nihan artık öyle şiddetli ağlıyordu ki, sanki herkesi sakinleştirme görevi ondan kalktığı için artık yıkılma sırası onundu.

Telsiz cızırdadı. "Zeliha," dedi titreyen bir sesle. "Zeliha'yı eve bırakın. Evimize geleceğimi söyleyin. Gülistan Bayırından iniyorum. Konumum Gülistan Bayırı. Bir araba lazım. Muşta." Telsiz cızırdadı. "Görev tamamlandı."

Önce Simge sarıldı bana, görmediği birinin kurtuluşunu kollarımda kutladı. Eylül sarıldı, Adnan kemiklerimi kıracak gibi sarıldı, tesiste kardeşim olan tüm ekip üyeleri sarıldı ama en çok Yener sarıldı. Bana öyle bir sarıldı ki, kollarım ona dolanırken yeniden ağlamaya başladığımın farkında bile değildim.

Babaannemi ve arkadaşlarımı Tayfun, beni ve Simge'yi de Girdap eve bırakmıştı. Yener, yaralı olmasına rağmen Gurur'u almak için Devran ile yola koyulmuştu. Ne kadar tesiste kalmak istesem de bana sarılıp alnımdan öpen Muşta, eve gitmem için o kadar ısrarcı olmuştu ki, sonunda direnmeyi bırakmıştım. Taksi durağının önünde arka arkaya duran büyük iki ciplerin içinden indiğimiz sırada, durakta oturan yaşlı amcaların bakışları bizdeydi. Üzerimde Yener'in kamuflaj ceketi vardı, bedenimi cekete iyice sararak babaanneme doğru yürümeye başladım. Çolpan ve Ayça'nın renkleri soluktu, şoktan ağızlarını bile açamıyorlardı. "Onu bekleyeceğim," dedim babaannemin gözlerinin içine bakarak. "Simge de sizde kalsın. O gelene kadar tek kalmam lazım. İyi hissetmiyorum."

"Nasıl istersen," dedi babaannem, yanağımı yavaşça okşadı ve gözlerini Simge'ye çevirdi. "Birazcık yalnızlık iyi gelecektir."

"Evet," diye fısıldadı Simge.

Her ne kadar yalnız kalmak istesem de beni binaya sokan Girdap oldu. Asansörde hiç konuşmadık ama oturduğumuz kata geldiğimizde, "Geleceğini biliyordum," dedi bana güven veren bir sesle. "Senin beklediğini biliyordu. Kimse için gelmese, senin için yine gelirdi, Zeliha."

"Benim için gelmeseydi, beni geride bıraksaydı, ben kendime gelmezdim, gelemezdim." Bilinçsizce, acının getirisi bir şekilde dudaklarımdan akan cümleleri kontrol edemedim. "Onun benim için ne anlama geldiğini fark edememişim."

Girdap, bana yan gözle bakıp, "Bunu söylemesen bile tüm tesis, ailen bile anladı," dedi yavaşça. "Üç sakinleştirici vurdular sana, Zeliha. Bir fil bile o kadar iğneden sonra ayakta kalamazdı. Sen o kadar çırpındın ki."

"Biliyor musun, fillerin kalbi kırılınca ölürlermiş," dedim dalgın bir sesle. "Yener öyle söylemişti. Şaka mı yaptı bilmiyorum tabii. Yine de... Benim kalbim çok kırıldı ama ölmedim." Yutkundum. "O yüzden o sakinleştiriciler bir fili bile devirir ama beni deviremez."

Girdap gülümsedi ama gülümseyişi kırgındı. Buruk bakışlarını ileriye çevirince bir an duraksadı, sonra da bana, "Sanırım seni bekleyen biri var," diye fısıldadı. Kafamı kaldırıp koridorun diğer ucuna baktığımda, açık duran kapısının önündeki duvara yaslanmış endişeli bakışların sahibini gördüm. Cenan bana öyle büyük bir endişeyle bakıyordu ki, şaşkınlığımı gizleyemedim. "Siz konuşun. Ben gideyim."

"Teşekkür ederim, Girdap," dedim pürüzlü, içimde yok edemediğim acıyı dışarı vurgulayan bir sesle.

Girdap arkasını dönmeden önce bir an tereddütle bana baktı. Sonra elini omzuma koyup, "Benden küçüksün ama inan, bugün bana ablam gibi hissettirdin," dedi ve sonra gitti.

Bir süre, koridorun ortasında, düşük omuzlarla dikilip beni izleyen Cenan'a baktım. Bana doğru bir adım atarken kararsızdı. Ama attığı üçüncü adımdan sonra hızlandı ve tam önümde durup elini çeneme koyarak kafamı kaldırdı. Gözlerim yeniden doldu. Engel olamadım. Bu Gurur için kaçıncı ağlayışımdı? Bana hiçbir şey yapmadan nasıl böyle acılar verebilirdi?

"Hocam," dedim kısık bir sesle. "Bende bir sırrınız var."

"Evet, güzelim," diye fısıldadı Cenan parmakları hâlâ çenemdeyken.

"Benim de sizde bir sırrım olabilir mi?"

"Tabii ki," dedi, siyah gözleri beni anlıyormuş gibi yaşlarla parlıyordu.

"Ben âşık olmamam gereken birine âşık oldum, Cenan." Cenan gözlerini bir kez yumup geri açtı ve açmasıyla, sol gözünden bir damla yaş çenesine dek hızla kaydı. "Ben şimdi ne yapacağım?"

"İyi olacak," dedi güçlü bir sesle ama ağlıyordu. Cenan Kaplaner, ağlıyordu. "Sen de iyi olacaksın ablam."

"Abla," diye fısıldadım iki gözümden de aynı anda yaşlar kayarken. "Ben şimdi ne yapacağım?"

Soruma cevabı yoktu. Biliyordum.

Tek yaptığı, beni omuzlarımdan tutup, kendine çekip sıkıca sarılmak oldu.

O kadar uzun süre Cenan'a sarıldım ki, o kadar uzun süre öyle kaldım ki... Ondaki şefkati ilk kez böyle net bir şekilde, en saf hâliyle tattım. Gurur ile ilgili öğrendiği şeyleri, arama ekiplerinin radyoda duyurduğu o anı, her şeyi bana anlattı. Beni aradığını, ulaşamadığını, eğer korkmasa, eğer Hakan'ı görmekten korkmasa, çok korkmasa, korkudan ölüyor olmasa tesise bile geleceğini söyledi.

Ben eve girerken kapıda durup öylece beni izledi. Kapıyı kapatamadım, bir süre Cenan'ın gözlerinin içine öylece baktım. Sonra kapıyı kapatmam için başını hafifçe sağa doğru büktü ve gülümsedi. Artık karanlık evin içinde yalnızdım.

Titreyerek koltuğun üstüne çıkıp dizlerimi boynumun altına kadar çekerek çenemi diz kapağıma yasladığımda, gökyüzü şafaktan hâlâ uzaktı, yağmur çiseliyor, kar taneleri altında kaldığı yağmurun baskısıyla usulca eriyordu. Ne kadar öyle durduğumu bilmiyordum ama sonunda gökyüzünde lacivert bir yarık oluştuğunda, şafağın kanı o yarıktan akıyordu.

Kabul etsem de etmesem de onu seviyordum. İçime yerleştirdiği sevgi karşılıklı olsa da olmasa da kalbimin derinliklerinde boy veriyordu. Hiçbir şeyin bizim için asla tam olarak olması gerektiği gibi olmayacağını, hiçbir zaman istediğimiz gibi olmayacağını biliyordum ama içimdeki umut, ölüm döşeğinde olmasına rağmen ölmüyordu.

İnsanlar kalbini bir yerde bırakır ve sonra onu hiç aramazdı. İnsanlar sevmek isterdi, ait olmak, sahip olmak, acı çekmek ve sonunda mutluluğu yaşamak. Ben hiçbir şeyi isteme lüksüne sahip değilken acıyı ve mutluluğu onda yaşamıştım, insanların bırakıp bir daha aramadıkları kalbimin peşinde öylece koşmuş ve sonunda kalbimi onun ellerinin arasında bulmuştum.

Kapı yavaşça tıklatılınca, dizlerim neden çenem üzerindeyken morardı diye düşündüm, kalbim neden ayaklarım gibi sancılarla doldu? Gelen o muydu? Anahtarı vardı, kapıyı bile açamayacak hâlde miydi? Titreyerek kapıya yöneldiğimde Pars bacaklarıma dolandı ama ona bakamadım bile. Kapının kulpunu çevirdim. Sanki o, düzümü tersime çevirdi.

Kapı açıldı. Onu gördüm.

Beyaz, yuvarlak yaka tişörtü kir, pas, kan içindeydi. Bileğine dolanmış zincirin ucu aşağıya sarkıyor, pazularından akan kan, zincirle birleşiyordu. Gözlerim buz sıcağı gözlerine takıldı ve yorgun bakışları benim paramparça gözlerimle buluşunca yumuşadı.

"Anahtarım vardı, Zerda'm," dedi alnından akıp elmacık kemiğinde kurumuş kanla bana bakarken. "Kapıyı sen aç istedim."

"Gurur."

Kapının eşiğinden girerken dudaklarımdan dökülen ismiyle beraber, elindeki zincir şangırdadı ve gözlerini indirip yüzüme beni yıllardır görmüyormuş gibi öyle bir baktı ki, elimde olmadan elim ona uzandı. Beni sertçe belimden kavradı, elindeki zincir belime hafifçe çarparken kollarımı kaldırıp onun ensesine, boynuna doladım. Kapı arkamızdan kapandığında, ateş gibi nefesi saçlarıma, boynuma, tenime akıyordu.

Kan kokuyordu, teni sıcacıktı ama buz gibi kokuyordu. Belimi öylece sıkı sardı ki, onun için ona bölüneceğimi sandım. Sırtım holün duvarına yaslandığı an ellerim ensesinden saçlarına kaydı ve kendi kanıyla ıslanan saçlarının arasına gömdüğüm parmaklarımı başının derisine bastırdım. Dudakları hızla boynumdan kayıp geçti, çeneme tırmandı ve çeneme küçük bir baskı bıraktıktan hemen sonra dudaklarıma mühürlendi. Beni öyle büyük bir duyguyla öpmeye başladı ki, parmaklarım saçlarının arasına gömülü hâlde yanaklarımdan akan yaşlarla ona karşılık verdim.

Dudakları dudaklarımdayken, "Ne yapardım," diyebildim bilinçsizce. "Ben sensiz ne yapardım?" Tutamadığım kelimeler aramızda kül olup içimize yağarken, o küllerin belki de sonsuzluk uzunluğunda bir zaman boyunca kalbimize çökmüş hâlde daima var olacağını biliyordum. Dudaklarını dudaklarıma öyle şiddetle bastırdı ki, konuşmasa bile sorduğum bu sorunun cevabını almıştım. Onsuz kalmak istemediğimi bilsin istiyordum, sonunda elimde parçalanmış gururumla gözyaşları içinde onu aramak zorunda kalsam bile, ben istiyordum; Gurur beni bilsin istiyordum.

Beni birden kucağına aldığında bunu yadırgamadım. Bir tüymüşüm gibi, hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kucağına aldığında sadece saçlarına dokunarak onun yüzüne sarıldım. Yüzüne sarılırken onu öptüm, onu öpmekten ilk defa hiç korkmadım. Onu öperken ilk defa ondan hiç saklanmadım.

Bacaklarımı beline sardığımda o zincir onun bileğine sarılı hâlde sallanıyordu. Merdivenleri tırmanırken beni öpmeye devam etti. Bir yere tutunma gereği duymadı, kucağındaki bedenime sarılıp kurumuş kanla kaplı parmaklarını sırtımda, omuzlarımda, belimde gezdirirken beni deli gibi, susamış gibi, dipteymişiz ve dipte olmak birlikteyken güzelmiş gibi delice öptü.

"Ne yapardım?" Sesi dudaklarının arasından bir dua gibi dökülünce dudaklarım dudaklarına yaslı hâlde gözlerimi yumdum. Alnını alnıma bastırdığında artık üst kattaydık. "Ben sensiz ne yapardım?"

Odanın kapısı bir tabutun kapağı gibi açıldığında ellerim saçlarına tırmandı ve Gurur, kızıl ışığın yayıldığı lambaderi açtıktan sonra beni yatağa yatırıp dizini yatağa bastırarak üzerime çıkarken gözlerinin içine baktım. Karanlığa rağmen oradaydı, gözleri gözlerimdeydi.

"Gözlerini kaçırma," dedi kesik bir sesle. "Senden yiyeceğim son yumruğa hazırım artık ben."

"Sana bakmadan duramıyorum," diye fısıldadım başımı yavaşça sallayıp altımdaki çarşafın bozulmasına neden olurken.

"Beni kabul edeceksin." Üzerimdeki ceketi ve kazağı tek seferde çıkarıp yere attı ve sonra kan leş içindeki tişörtünü çıkarıp üzerime eğildi. Bileğine dolanmış zincirin soğuk dokusu iki göğsümün arasına sarktığında ona bakıyordum. "Gitgide karanlığa gömülüyoruz."

"Neden yanındayım sanıyorsun? Mecburiyetten mi?" Kızıl ışığın gölgelediği çıplak tenine, sonra da rengini ışığın varlığıyla kaybetmiş gözlerine baktım. "Buraya sığındım. Sana sığındım. Anlamıyor musun?"

"Peki sen..." Bana doğru biraz daha eğilince, zinciri bir yılan gibi yavaşça göğsümün ortasına dolanarak çöreklendi. "Sana bakarken, senin yanındayken, konu senken dişlerimi köklerinden, yerinden oynatarak sıktığımı biliyor musun?"

"Sorduğun her soruyla beni kendine zincirliyorsun," dedim gözlerimin kenarlarından yaşlar taşarak şakaklarıma akarken. Bunu izlerken yutkundu ve gırtlağı kalkıp indi; âdem elmasının tenine bıçak gibi sivri bir şekilde çizdiği kavisi gördüm.

Zincirini göğsümün ortasından alıp kendi bileğime yavaşça doladığımda gözlerini ağır ağır yumup geri açtı ve birbirine zincirlenmiş ellerimize baktı. Daha sonra, birkaç saniye süren ama bana saatler sürmüş gibi gelen o süre zarfında diğer elimi kaldırıp iki elimin bileklerini birleştirdi ve zincirle diğer bileğimin de üzerinden geçti. Tek bileğine bağlı zinciri havaya kaldırmasıyla benim kollarım da havaya kalktı ve Gurur büyük avucunu arkamızdaki duvara yaslayarak kollarımı havada asılı bıraktı.

"Her seferinde reddetmekten, Zeliha..." Dudaklarını alnıma sürtüp yavaşça yanağıma indirirken avucunu hâlâ duvara bastırıyor, kollarımı zincirlerle bağlı şekilde havada tutuyordu. "Her seferinde kaçmaktan, Zerda..." Dudakları boynuma indiğinde çenemi kaldırıp ona daha fazlası için yer ayırdım ve ateş gibi yakan dudakları boynuma sertçe sürtündü. "Her seferinde seni içimde yok saymaktan, Zerdali..." Dudaklarını nefes boşluğumdan iki göğsümün arasına kadar indirdi ve bu tüm bedenimi ürpertti. "Ben vazgeçtim. Artık iki adım ilerine kaçıp, üç adım sana dönmek yerine ben, direkt senin üzerine geleceğim. Kaç benden, kovalarım. Dur ya da. Her ne istersen onu yap, ben artık durmayacağım." Gözlerini kaldırıp iki göğsümün arasından bana baktığında sertçe yutkundum. "Benim gücüm sana yetmiyor."

"Benimle savaşma."

"Ben sana teslim oluyorum," dedi boğazından gelen güçlü bir sesle. "İster kurşuna diz, ister hakimiyetin altına al." Dudaklarını çıplak karnıma kaydırırken fısıldadı: "Zelzele'm. Sen bir nasır oldun, içimi bağladın. Yaraladım seni. Ben o nasırın üzerine açtığım yaraya teslim oluyorum."

Devam edecek...

zelzele

O gece yağan yağmur yer ve göğün yerini değiştirmiş...
O geceden sonra bir daha şafak sökmemeli, güneş doğmamalı, sabah olmamalıydı.

Şafağın geceye karanlıktan daha yakın olduğu saatlerde işlenen bir cinayet, kaderin akışını değiştirdi. Genç bir hukuk öğrencisi olan Zeliha, yaşanmaması gereken bir gecede yardım istememesi gereken bir yabancıdan yardım istediğinde, o gece işlenen cinayetin, o yabancının da onun da hayatını bir çıkmaza sokacağını bilmiyordu. Tıpkı o yabancı adamın, bir komando olduğunu ve kaderinin akışını değiştirdiği gibi, kalbinin atışlarını da değiştireceğini bilmediği gibi...

O gece şafak söktü, gece kayboldu, güneş doğdu ve sabah oldu. Olmamalıydı.

Yetişkinler için uygundur.
978-625-6402-58-4
9 786256 402584

dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com